

G.I. Gurdjieff

*Belzebubovi
razgovori
s unukom*

GURDŽIJEV, Georgije Ivanovič

SVE I SVJA ili BELZEBUBOVI RAZGOVORI SA UNUKOM

(Knjiga prva)

NAPOMENA: UNUTAR OVOG PDF-a SU SVE TRI KNJIGE

Naslov originala SVE I SVJA - BESEDBI VELBZEVULA SO SVOIM VNUKOM

Harvest, Minsk
AST, Moskva 2000.

~00~

Georgije Ivanovič Gurdjiev (1877-1949) se u mladosti spremao za poziv sveštenika i lekara, ali se već tada zainteresovao za proročanstva, telepatiju, čudotvorna isceljenja i slične fenomene. U traganju za "istinskim znanjem" obišao je mnoge zemlje Centralne Azije i Srednjeg Istoka, a ostatak života proveo je u Evropi i Americi. Od 1913. do 1917, držao je predavanja u Moskvi i Peterburgu.

Krajem 1913, započeo je rad na osnivanju Instituta za harmoničan razvoj čoveka. Kada je počela revolucija, odlazi sa svojim učenicima na Kavkaz.

Tokom 1917. i 1918, njegov Institut je radio u Tiflisu, a zatim u Konstantinopolu (1919-1921) i u Francuskoj.

Godine 1924. filijala ovog Instituta otvorena je i u Njujorku.

Doktrina Gurdžijeva sadrži elemente joge, tantrizma, zendizma, sufizma. Pošto čoveka smatra mehanizmom koji je determinisan spolja, on je namenu Instituta video u stvaranju uslova "u kojima ništa ne može biti stvoreno automatski i nesvesno". U tom cilju je koristio različite vežbe (koje su podeljene u sedam kategorija), predviđene da razvijaju telo, mišljenje i osećanja čoveka.

Posebnu pažnju poklanjao je muzici, plesu, tehnicima meditacije. Svi oblici umetnosti po G. predstavljaju kodirani sistem drevnih znanja, "oblike pisma", i zato u istinskoj umetnosti nema ničeg slučajnog - ona je objektivna. Savremena umetnost je subjektivna i u njoj preovladava princip zadovoljstva. Plesni pokreti, smatrao je on, nose u sebi religiozne ili filofske ideje. Svaka rasa i nacija, svaka epoha, zemlja, klasa i profesija, raspolažu određenim brojem "poza", iz čijih okvira one nikad ne izlaze i koje čine njihov "stil", povezan s određenim oblicima

mišljenja i osećanja. Čovek ne može da promeni ni formu svojih misli, ni formu svojih osećanja a da ne promeni "poze". Sve na svetu je, po mišljenju Gurdžijeva, materijalno i nalazi se u kretanju, dok su različiti oblici materije samo različiti stepeni gustine.

Čovekova duša je takođe materijalna, ona se sastoji iz veoma fine supstance i stiće se tokom čitavog života. Čovek nema stalno, nepromenljivo, individualno "ja". Umesto njega postoje hiljade posebnih "ja", često potpuno nepoznatih jedno drugom, međusobno isključivih i neusklađenih.

On je čitavo čovečanstvo zamišljao u obliku četiri kruga.

- Unutrašnji krug je "ezoterički". Njega čine ljudi koji su dostigli najviši nivo razvoja: svaki takav čovek poseduje nedeljivo "ja", sve forme svesti, kompleksno znanje, slobodnu volju, i među njima nema nesuglasica.

- Ljudi srednjeg, "mezoteričkog" kruga, poseduju sve kvalitete, svojstvene ljudima "ezoteričkog" kruga, ali njihovo znanje ima više teorijski karakter.

- Treći krug je "egzoterički" a znanja ljudi koji ga čine nosi više filozofski, apstraktni karakter. Njihovo se razumevanja ne izražava delima; ipak, ni među njima nema nerazumevanja i razdora.

- Najzad, četvrti, "spoljni" krug, jeste krug "mehaničkog čovečanstva". Među ljudima nema uzajamnog razumevanja, postoji nešto kao "mešanje jezika".

Ideje Gurdžijeva je najsistematskije izložio njegov učenik P. D. Uspenski, čija knjiga **U potrazi za čudesnim** sadrži i podatke o životu njegovog učitelja u Moskvi, Peterburgu, na Kavkazu. Svoju prvu knjigu Gurdžijev je napisao nešto pre svoje smrti - Sve i svja, ili Belzebubovi razgovori sa unukom, dok su u drugu knjigu, Susreti sa izuzetnim ljudima, ušli rukopisi koje su njegovi učenici objavili posle njegove smrti.

OD AUTORA

Došao sam do zaključka da savremenici mogu izvući korist iz mojih istraživanja ukoliko prilikom čitanja budu doživeli nove utiske i ukoliko budu čitali sledeći narodnu mudrost koje sam se nedavno setio:

"Više Sile mogu da usliše svaku molitvu jedino ukoliko je ona izgovorena 3 puta: prvi put - za sreću i spokoj duše roditelja; drugi put - za sreću suseda; i tek treći put - za sopstvenu sreću."

Smatram neophodnim da vam već na prvoj stranici ove knjige, spremne za objavljivanje, dam sledeći savet:

"Čitajte svaku moju knjigu 3 puta:

Najpre, u krajnjoj liniji, onako kao što čitate sve knjige i novine svoga doba;

Zatim - naglas, kao što biste čitali nekoj drugoj osobi;

I tek treći put se potrudite da prodrete u suštinu moga pisanja."

Tek tada ćete moći da računate na formiranje sopstvenog, samo vama svojstvenog nepristrasnog mišljenja o mom pisanju. I jedino tada će biti moguće ostvarenje moje nade da ćete, shvativši sve, uspeti da izvučete za sebe onu osobitu korist u koju se uzdam svim svojim bićem.

Glava 1 BUĐENJE MISLI

Od svih ubeđenja, formiranih u mojoj svesti tokom mog neobičnog života odrasle osobe, moj najpouzdaniji zaključak jeste da nezavisno od nivoa razvoja svog mišljenja i svojih individualnih osobina, zbog kojih se rađaju najrazličitije ideje, ljudi uvek i svuda na zemlji osećaju neodoljivu potrebu da, kad god započnu nešto novo, izgovore naglas ili, u krajnjem slučaju, u sebi, onu naročitu bajalicu koja je jasna i najvećim neznalicama. Njene reči su na razne načine formulisane u različitim vremenima, a u naše vreme one glase:

"U ime Oca, i Sina, i Svetoga Duha. Amin."

Eto zašto i ja, sada, kada započinjem potpuno nov i za mene rizičan posao, kao budući autor ove knjige, izgovaram te reči ne samo naglas, već potpuno razgovetno i, kako je rekao jedan Tulužanin, "sa izrazitom intonacijom", naravno, s onim stepenom izražajnosti koji dopuštaju činjenice već formirane u mojoj celovitoj svesti i ukorenjene u njoj. Te činjenice se, uzgred, formiraju u čoveku tokom njegove mladosti i kasnije, tokom svesnog života, određuju karakter i snagu te intonacije.

Pošto sam ovako započeo, mogu da budem potpuno spokojan i čak, u skladu sa sadašnjom predstavom o "religioznom moralu", potpuno siguran da će ubuduće sve u mom novom rizičnom poduhvatu ići kao po loju.

U svakom slučaju, počeo sam da radim, a o budućnosti mogu da se izrazim u skladu sa izrekom: "Živi bili pa videli - reče slepac."

Pre svega, dok svoju još pouzdanu desnu ruku, iako nešto oslabljenu posle automobilske udesa, držim na srcu (o čijoj stalnosti ili nestalnosti ne želim da govorim), otvoreno priznajem da nisam imao ni najmanju želju da pišem, ali su me na to prisilile okolnosti na koje apsolutno nisam mogao da utičem, mada još ne znam da li su one bile slučajne ili su ih izazvale neke spoljne sile. Znam samo da su me te okolnosti naterale da pišem, i to ne nekakve besmislice za čitanje pred spavanje, već debele i teške knjige.

Pa, kako god bilo, ja počinjem.

Ali, odakle da počnem?

O, đavole! Neće se valjda ponoviti ono čudno i veoma neprijatno osećanje koje sam doživeo pre otprilike 3 nedelje kada sam u mislima sačinio plan i redosled ideja, koje želim da objavim, a da pri tome nisam znao kako da počnem.

To osećanje se može opisati sledećim rečima: "Strah da se ne zagrneš od suviška sopstvenih misli."

Tog tegobnog osećanja mogao sam da se rešim jedino ako bih se vratio onoj kobnoj navici, koja nije svojstvena samo meni već i svim mojim savremenima, jer, zahvaljujući njoj možemo bez ikakve griže savesti svaki posao da odložimo "za sutra".

Bilo mi je lako da tako postupam pošto mi se činilo da do početka rada ima još mnogo vremena; ipak, više se ne može odlagati - moram da počnem po svaku cenu. Od čega da počnem?

Urree!!!... Eureka!!!

Skoro sve knjige koje sam imao prilike da čitam počinju predgovorom. Dakle, i ja treba da počnem nečim sličnim. Kažem "nečim sličnim", zato što sam tokom čitavog svog života, od momenta kada sam počeo da razlikujem dečake od devojčica, uvek činio sve, apsolutno sve, drugačije od ostalih, meni sličnih dvonogih uništitelja Prirode. Zato i sada moram da pođem od te svoje osobenosti i knjigu ne smem da počnem onako kako to rade drugi pisci.

U svakom slučaju, zanemariću tradicionalni predgovor i početi naprosto upozorenjem. Takav početak će biti sasvim razuman jedino ukoliko ne bude protivrečio nijednom od mojih psihičkih i organskih principa, uključujući tvrdoglavost. Ipak, to će biti potpuno časno, naravno, u objektivnom smislu, jer ja nimalo ne sumnjam u to da će se zahvaljujući mojim spisateljskim radovima većina čitalaca odmah oprostiti od svoga "blaga", stečenog nasleđem ili sopstvenim trudom. To "blago" se naziva "tajnim znanjima" i vodi jedino u romantično doživljavanje stvarnosti ili u naivne snove o budućnosti. Ljudi iz moje okoline slažu se da će se, pre ili kasnije, promene izazvane mojim radovima dogoditi svakome ko te radove savlada.

Profesionalni pisci svoje uvode obično počinju "obraćanjem čitaocu". Ali ja neću da radim isto što i ti zli pametnjakovići s njihovim laskanjem koje prijatno golica nerve manje normalnih ljudi.

Dakle...

Draga moja, dubokopoštovana, odlučna i, naravno, najstivija gospodo i moje najdraže, očaravajuće i besprekorne dame - oprostite mi, preskočio sam najvažnije - moje nimalo egzaltirane dame!

Imam čast da vas obavestim da, iako pod uticajem okolnosti nastalih u poslednje vreme nameravam da se pozabavim književnim radom, ne samo da tokom čitavog svog života nam napisao ni jednu jedinu knjigu ili "poučni članak", već, čak, nijedno pismo u kome bi trebalo paziti na gramatiku. Bez obzira na to što sam sada blizu toga da postanem profesionalni pisac, ja nemam iskustva u pogledu utvrđenih pravila i procedura ili u onome što se naziva "prefinjeni književni stil", te sam,

prema tome, prinuđen da ne pišem onako kako pišu obični patentirani pisci na čiji ste jezik, po svoj prilici, navikli isto kao i na sopstveni miris.

Po mom mišljenju biće vam najteže da savladate ono što vam je usađeno u detinjstvu i što je sada u potpunoj harmoniji s vašom dušom - odlično izgrađen automatizam doživljavanja svih vrsta novih utisaka. Zahvaljujući tom "blagoslovu" vi, koji ste već poodrasli, ne morate uopšte da koristite bilo kakav misaoni napor.

Otvoreno rečeno, glavni problem, koji ja smatram važnim, nije nedostatak iskustva u poštovanju književnih pravila i postupaka, već moje nepoznavanje već pomenutog "prefinjenog književnog stila", koji je u naše vreme potreban ne samo piscima već, čak, i običnim smrtnicima. Nedostatak, pak, tehne književnog zanata ne brine me posebno jer je on za savremi život prirodan.

Moram da kažem da je "blagoslov" koji sam već definisao, nastao na Zemlji i procvetao u raskošnim bojama zbog neobične boljke koja poslednjih 20-30 g. muči one predstavnike sva 3 pola koji spavaju poluotvorenih očiju i čija je koža plodno tlo za svakojake bubuljice.

Ta čudna bolest se manifestuje ovako: ako je bolesnik malko obrazovan i plaćeno mu je 3 meseca unapred, on, ona ili ono će svakako uzeti da piše nekakav "poučni članak", ako ne i čitavu knjigu.

Znajući za tu novu ljudsku boljku, kao i to da ona ima kakter epidemije, s pravom mogu da pretpostavim da ste, što bi rekli doktori, na nju stekli imunitet i da zato nećete previše negodovati zbog moje nekompetentnosti u tehnici knjevnog zanata.

Eto zašto je težište mog upozorenja na rečima koje govore o mom ignorisanju "prefinjenog književnog stila."

U svoju odbranu, možda potcenjujući neodobravanje koje u vašoj probuđenoj svesti može izazvati moje nepoznavanje tog stila, nezamenljivog za moderan život, smatram neophodnim da kažem, mirna srca i obraza usplamtelih od stida, da sam, naravno, u detinjstvu učio taj stil i da su me moji učitelji, pripremajući me za život odrasle jedinke, koristeći umerene doze zastrašivanja, stalno primoravali da učim napamet mnogo toga što upravo predstavlja to savremeno "uživanje". Na nesreću, naravno vašu, a ne moju, od svega onoga što sam naučio automatski, nije ostalo ništa i ništa nije sačuvano u mom sadašnjem književnom radu.

Uzrok tog gubitka nije moja lenjost ili lenjost mojih poštovanih i nepoštovanih učitelja. Taj ljudski trud je potonuo u pesak zbog nepredvidivog i potpuno izuzetnog sticaja okolnosti koji se odigrao u momentu mog dolaska na Svet Božji, što je posle "psihofizičkoastrološkog" istraživanja protumačio jedan poznati evropski okultista. Evo kako se to dogodilo: naš glupi hromi jarac je razbio prozor i kroz rupu su u vibracijama potekli zvuci muzike sa komšijskog fonografa (gramofona), u času kada je babica, koja je porađala moju mamu, sisala tabletu s kokainom.

Osim tog slučaja, retkog u svakodnevnom životu, moje sadašnje stanje se takođe bazira na kasnijim događajima mog zrelog života i detinjstva. Do tog zaključka, moram da priznam, dao sam posle dugih razmišljanja, zasnovanih na metodu profesora her Štumpfsinšmauzena. Radi se o tome da sam uvek, i instinktivno i mehanički, a ponekad čak i svesno, tj. u načelu, izbegavao da taj "prefinjeni književni stil" koristim za sporazumevanje.

Dakle, govorim o toj sitnici (a možda i nije sitnica), koja se zahvaljujući trima razlozima formirala u mojoj svesti tokom prethodnih godina. Rešio sam da o tome ispričam u prvoj glavi svoga rada.

Ostaje, međutim, nepromenjena i blještava, kao američka reklama, jedna činjenica koju ne mogu promeniti nikakve sile, čak ni "poi-ćoi" "stručnjaka za glupiranje", a to je da ja, koga su u poslednje vreme mnogi smatrali samo dobrim nastavnikom ritualnih plesova, sada postajem profesionalni pisac i da ću, naravno, pisati mnogo, iako, međutim, nemam automatski stečene i automatski primenljive navike za tako nešto. Izneću sve što sam sročio jednostavnim, običnim, životnim jezikom bez ikakvih književnih manipulacija ili gramatičkih lukavstava.

Ali to još nije sve! Nisam rešio najvažnije pitanje - na kojem ću jeziku pisati. Iako sam počeo da pišem na ruskom, s tim jezikom, kako bi rekao Mula Nasradin, najmudriji od mudrih, "nećeš daleko dogurati".

Ruski jezik je veoma dobar - nema spora. Ja ga čak i volim, ali... samo za pričanje viceva (kada se raspredaju razne priče), ili za razmatranje pitanja o nečijem poreklu. Ruski jezik podseća na engleski, koji je takođe veoma dobar, ali samo za diskusije u pušionicama, u kojima džentlmeni, pošto se udobno smeste u fotelje i prekrste nogu preko noge, razmatraju problem smrznutog australijskog mesa ili, možda, "indijsko" pitanje.

Oba ova jezika podsećaju na poznatu moskovsku čorbu u koju možete da strpate sve što god hoćete, osim sebe i mene - sve što god poželite, čak i Šeherezadinu feredžu.

Moram da kažem da sam pod pritiskom slučajnih, i ne sasvim slučajnih okolnosti bio prinuđen da veoma ozbiljno i duboko, i sileći sebe, naučim da govorim, pišem i čitam na mnogim jezicima. Postigao sam u jezicima takvu brzinu i automatizam da bih sada, kada me je sudbina naterala da se pozabavim književnim radom, mogao da pišem na bilo kojem od njih.

Ali, da bih razumno koristio taj automatizam, stečen dom praksom, treba da pišem na ruskom ili na jermenskom, pošto su se poslednjih 20 ili 30 godina moje životne prilike odvijale tako da sam za sporazumevanje morao da koristim ta dva jezika i mnogo sam ih praktikovao.

O, đavole! Čak se i u ovom slučaju manifestuje jedna od osobina moje svojevrzne i za običnog čoveka neobične duše, a to je navika da mučim sebe.

Ali muke koje osećam sada, kada sam već zreo čovek, potiču od osobina koje su u moju osobitu dušu usađene u detinjstvu zajedno s velikom količinom raznih budalaština, nepotrebnih u savremenom životu, što me mehanički primorava da uvek i svuda postupam jedino u skladu s narodnom mudrošću.

U sadašnjim okolnostima, kao i uvek kada me obuzmu sumnje, one se nezvane uvlače u moju glavu, koja nije bila sazdana da shvati suštinu prastare izreke sačuvane do naših dana: "Svaki štap ima dva kraja."

Kada pokuša da shvati osnovnu misao i pravo značenje skriveno u toj čudnoj formulaciji, svaki čovek, koji razmišlja zdravorazumski, ubrzo može doći do zaključka da su sve ideje, sadržane u tim rečima, zasnovane na istini koju su ljudi tokom dugih vekova spoznali, a prema kojoj svaki neobičan fenomen u životu ima dva, po svom karakteru suprotna uzroka, i da taj fenomen dalje izaziva takođe dva suprotna rezultata koji, opet, postaju uzrok novog fenomena. Na primer, uzmimo da nešto što je posledica dva suprotna uzroka daje svetlost; zatim to nešto, isto tako neizbežno, može biti početak srodne pojave - tame; ili, ako neki faktor izaziva impuls očlednog zadovoljstva u organizmu živog bića, on će isto tako neminovno izazvati takođe očigledno nezadovoljstvo i tako dalje, uvek i u svemu.

Ako ovde upotrebim taj obrazac narodne mudrosti, stvarane tokom vekova i izražene u sliku štapa koji zaista ima 2 kraja, od kojih jedan simbolizuje dobro, a drugi - zlo, može se reći da, ukoliko primenim pomenuti automatizam, stican dogodišnjom praksom, to će za mene lično biti dobro, ali će se za mog učitelja pretvoriti u suprotnost; a šta je to što je suprotno dobru lako može razumeti svaki normalan čovek.

Ukratko, ukoliko ja iskoristim svoje prerogative i uhvim se za "dobar" kraj štapa, "zli" kraj će se svakako sručiti na glave čitalaca.

To se zaista može dogoditi zato što je na ruskom nemoguće izraziti tananost filozofskih problema koje nameravam da prilično temeljno objasnim u svom radu, a, u isto vreme, iako je to na jermenskom moguće, na nesreću svih mojih savremenika Jermena, on nije baš sasvim pogodan za izražavanje savremenih pojmova.

Da bih smanjio gorčinu izazvanu tim unutrašnjim ranama, priznajem da sam u dane svoje rane mladosti, kada su me interesovali problemi filologije, i kada sam bio njima zaokupljen, jermenskom jeziku davao prednost nad svim ostalim jezicima koje sam tada govorio, uključujući i moj maternji.

Jermenski jezik mi je tada bio najdraži uglavnom zato što je imao sopstveni karakter i što nije imao ništa zajedničko sa susednim jezicima, a sve njegove "tonalnosti", kako bi rekli učeni filolozi, bile su svojstvene samo njemu i, kako sam već tada shvatio, u potpunosti su odgovarale karakteru toga naroda.

Ipak, tokom poslednjih 30 ili 40 g., bio sam svedok takvih promena u jermenskom jeziku da on, iako još nije sasvim izgubio originalnost i samostalnost, koje su mu

bile svojstvene još od davnina, sada dobija osobinu "grube mešavine jezika", čija asonanca para uši svakom više ili manje pažljivom i osetljivom slušaocu kao prazan splet turskih, persijskih, francuskih, kurdskih intonacija, pomešanih s drugim "teško svarljivim" i "neartikulisanim" šumovima.

Skoro isto se može reći i za moj maternji jezik - grčki, kojim sam govorio u detinjstvu i čiji ukus "automatske asocijativne energije" i dalje pamtim. Usuđujem se da kažem da bih na njemu mogao i sada da izrazim sve što poželim, ali to je nemoguće iz jednostavnog i delimično komičnog razloga jer bi neko morao da sredi i prevede moje radove na druge jezike. A ko će to da uradi?

Moglo bi se s punom sigurnošću reći da čak i najbolji stručnjak za novogrčki naprosto ništa ne bi shvatio od onoga što napišem na jeziku koji sam usvojio u svom detinjstvu, zato što su tokom poslednje 3-4 decenije moji dragi "sunarodnici", zaneti željom da po svaku cenu liče na predstavne savremene civilizacije, čak i u svom govoru, s mojim materinim jezikom učinili isto ono što su Jermeni učinili sa svojim, trudeći se da postanu ruski intelektualci.

Grčki jezik, čiji sam duh i slovo nasledio, i jezik kojim govore savremeni Grci, po rečima Nasradina Hodže, liče jedan na drugoga isto koliko svadbena marš liči na pogrebno crkveno pojanje.

I šta sada?

Ali ne brinite, uvaženi kupci moga umovanja! Za sada ima dovoljno francuske, jermenske i hazarske basturme, i ja ću naći rešenje.

Ja posedujem iskustvo. Veoma često u životu dospevao sam u teške situacije i veoma često iz njih nalazio izlaz, i to mi je skoro prešlo u naviku.

A za sada ću pisati delimično na ruskom, delimično - na jermenskom. Utoliko pre što među ljudima koji su stalno u mom okruženju nekolicina poznaje ta dva jezika i ja se nadam da će oni moći sa njih da prevode prilično dobro.

U svakom slučaju, ponavljam, i to ponavljam tako da to dobro zapamtite - ne onako kako ste navikli da "pamtite" druge stvari, već onako kao što pamтите časnu reč datu samome sebi ili nekom drugom čoveku: nezavisno od toga koji jezik budem koristio uvek i u svemu ću izbegavati "prefinjen književni stil".

Vredelo bi obratiti pažnju na jedan kuriozitet, dostojan vaše pažnje i više nego što možete da pretpostavite, a to je da se počev od ranog detinjstva, od vremena kada sam počeo da rasturam ptičja gnezda i zadirkujem sestre svojih drugova, u mom, kako su stari teozofi govorili, "planetarnom telu", i to - ne znam zašto - u njegovoj desnoj polovini - pojavio se nehotičan instinktivan osećaj, koji se u vreme kada sam već postao "učitelj plesa", formirao u sasvim određeno čulo. Kasnije, kad sam zahvaljujući toj profesiji počeo da komuniciram sa najrazličitijim ljudima, taj osećaj je počeo da raste u onome što se naziva dušom. On se sastojao u tome da su jezike, a još pre njihovu gramatiku, stvorili ljudi koji po svojim lingvističkim znanjima

apsolutno liče na dvonoge životinje, koje je mudri Nasradin Hodža opisao ovako: "Oni se u to razumeju kao magarac u kantar".

Takvi ljudi, koji se zbog rdave naslednosti i odvratnog vaspitanja vremenom pretvaraju u "proždrljive moljce" i uništavaju sve ono dobro što su nam ostavili preci, a pri tome povremeno nemaju ni najmanju predstavu o očiglednoj istini, utisnutoj u najranijem detinjstvu u mozak koji funkcioniše kod svakog stvorenja, i kod čoveka takođe - istini o određenom svojstvu što se manifestuje u skladu sa zakonom koji su drevni mudraci nazivali "zakonom asocijacije", kao i o tome da proces mišljenja svakog bića, a posebno ljudskog mišljenja, protiče isključivo u skladu s tim zakonom.

Pošto sam već dotakao pitanje koje je za mene postalo skoro fiks-ideja, a koje se odnosi na proces ljudskog mišljenja, smatram da mogu da, i pre nego što u svom pisanju dođem do mesta gde nameravam da ovaj problem razmotrim detaljno, već u prvoj glavi ispričam makar nešto o onome što sam slučajno saznao. Tokom više vekova koji su protekli na Zemlji, to je postalo normalno za svakoga ko se drznuo i poželeo da se u sopstvenim i tuđim očima pokaže kao "svesni mislilac". Još u mladosti se formiraju dve vrste mišljenja. Prva - mišljenje u kome se misli izražavaju rečima i uvek imaju relativno znenje, i druga vrsta, svojstvena kako životinjama, tako i čoveku, koju bih ja nazvao "formalnim mišljenjem".

Drugu vrstu mišljenja, tj. "formalno mišljenje", prema kom se, uzgred, tačno mišljenje o svemu napisanom doživljava i usvaja posle svesnog upoređivanja sa prethodno dobijenom informacijom - uslovljavaju kod čoveka geografski i klimatski uslovi, vreme i uopšte čitavo okruženje u kome čovek raste i dostiže zrelost.

Dakle, u svesti ljudi koji pripadaju različitim narodima i žive u različitim predelima i u različitim uslovima, doživljaj jedne te iste stvari i ideje dobija različite, nezavisne forme koje za vreme asocijativnog kretanja misli izazivaju određene osećaje i određene likove koji se izražavaju ovim ili onim rečima, što služi jedino za površno objektivno izražavanje tih ideja.

Eto zašto reč, data nekoj stvari ili ideji, dobija kod različitih naroda, koji žive na različitim mestima, potpuno specifičnu i različitu "unutrašnju" suštinu.

Drugim rečima, u "biću" čoveka koji se rodio i odrastao u nekom kraju, određena "forma" se fiksira kao rezultat specičnih lokalnih uticaja i utisaka i ta "forma" pomoću asocijacija izaziva u njemu osećaj određene unutrašnje suštine, a kasnije dovodi do formiranja lika ili koncepcije za čije izražavanje on koristi reči koje su, kao što sam već rekao, za njega uobičajene i koje on doživljava kvalitativno; međutim, slušalac u čijoj svesti ta reč asociira sa drugom unutrašnjom suštinom, usled individualnih uslova u kojima se on razvijao i rastao, uvek tu reč doživljava i razume u sasvim drugačijem smislu.

Ta činjenica je, uzgred, utvrđena posle pažljivog i nepristrasnog praćenja razmene mišljenja kako između predstavnika različitih naroda, tako i ljudi čija je ličnost formirana u različitim krajevima.

Dakle, veseli i samouvereni kandidate za kupovinu mojih umovanja, upozoravam vas da ne nameravam da pišem kao profesionalni pisac već potpuno drugačije. Savetujem vam da ozbiljno razmislite pre nego što pristupite čitanju onoga što ću dalje reći, misliti i tumačiti, i tek onda se prihvatite posla. Drugim rečima, bojim se da su vaš sluh i drugi organi čula toliko naviknuti na "književni jezik inteligencije", koji u poslednje vreme prevladava na zemlji, da vam moje pisanje može izgledati kao čudna kakofonija i da zato možete i ubiti - znate šta? Appetit za svoje omiljeno jelo i da čak prestanete da se osećate prijatno kada pogledate svoju crnokosu susetku.

U to da moj jezik, ili još pre, moj način mišljenja, može da izazove takav efekat, uverio sam se zahvaljujući svom velikom iskustvu i siguran sam u to isto kao što je rasan magarac siguran u ispravnost i opravdanost svoje tvrdoglavosti. Sada, kada sam vas upozorio na najvažnije, ne sekiram se zbog onog što sledi. Ako dođe do nekog nerazumevanja povodom mojih radova i vi nešto ne shvatite u mom pisanju, sami ste krivi, a moja savest će biti čista kao, recimo... savest bivšeg kajzera Vilhelma.

Verovatno me smatrate mladim čovekom prijatne spoljnosti, ali, što bi se reklo, "mračnog sadržaja", i mislite da se ja, pošto sam novajlija u književnosti, svesno trudim da budem ekscentričan, žudeći za slavom i bogatstvom. Ako zaista tako mislite, veoma, veoma mnogo grešite.

Prvo, ni izdaleka nisam više mlad. Živeo sam veoma dugo i, što se kaže, ne samo da sam izučio "surovu školu života", već sam "prošao sito i rešeto". Drugo, ne pišem zato da bih pravio karijeru ili stao na noge pomoću te profesije koja, dajem, po mom mišljenju svima koji se njome bave pruža mnogo mogućnosti da odu pravo u pakao. Ja priznajem, naravno, da ovi ljudi zaista mogu sebe da dovedu dotle zato što, iako ništa o sebi ne znaju, pišu bombastične priče računajući na jeftine efekte i, vremenom, stičući književnu težinu, slabe ljudsku psihu koja je i bez toga prilično slaba.

Što se tiče same moje karijere, zahvaljujući silama koje deluju na mene odozgo i odozdo, i, ako hoćete, zdesna i sleva, ona je još odavno ostvarena i ja odavno čvrsto stojim na svim nogama i to, stojim prilično čvrsto. I sasvim sam siguran da me one još mnogo godina neće izdati, zbog čega mogu da puu od muke moji prošli, sadašnji i budući neprijatelji.

Evo još jedne sulude ideje. Posebno ću zamoliti štampara kome budem poverio svoju knjigu, da prvi deo štampa tako da čitalac može da ga pročita ne rasecajući ostale stranice. Ka prouči moj neobičan manir pisanja, koji u njegovoj svesti snažno

i nenametljivo izaziva uzbudljive likove i utešne snove, ako bude hteo, može, bez suvišnog natezanja sa knjigom, da vrati knjigu i dobije svoj novac natrag.

Tako ću postupiti zato što sam se setio priče o jednom Kurdu iz Zakavkazja. Čuo sam je u ranoj mladosti, a kasnije, uvek kada sam je evocirao u sećanju, ona je u meni izazivala stalni i neugasivi impuls nežnosti. Mislim da će i vama i meni biti korisno da se pažljivije zadržimo na toj priči.

Biće korisno ako vam je ispričam uglavnom zato da bi so te priče ušla u osnovu novog književnog stila uz čiju pomoć, sad, kada pristupam za mene novom zanimanju pisca, nameravam da postignem željeni cilj.

Dakle, jednom je taj Kurd došao u grad nekim poslom i video na pijaci šator sa mnogo raznovrsnog voća. Među ostalim voćkama primetio je jedan naročit plod, veoma lep i po boji, i po obliku. On je tako delovao na njegovu maštu da je, bez obzira na to što nije imao dovoljno para, rešio da učini sve kako bi kupio makar jedan od tih darova prirode i okusio ga.

I tada je, sa njemu nesvojstvenim žarom i smelošću ušao u šator i pokazujući svojim čvornovatom prstom prelepi plod zatražio od prodavca da mu kaže cenu.

Prodavac mu je odgovorio da funta tih plodova košta 6 bakarnih novčića.

Smatrajući da cena za tako lepu voćku nije previsoka, naš Kurd odluči da kupi čitavu funtu. Završivši sve svoje poslove u gradu, on istoga dana pođe kući. Idući u suton brdima i dolima, i nehotice svestan spoljnih efekata čarobnih predela majke prirode, naše zajedničke roditeljke, naš Kurd je, naravno, iznenada poželeo da sebe obraduje nekom jednostavnom hranom. Seo je kraj puta, izvadio iz torbe hleb i povrće koje mu je izgledalo tako lepo, i lagano počeo da jede.

Ali... o, užasa! Uskoro je osetio kako ga iznutra užasno peče. Bez obzira na to, nastavio je da jede. Nesrećni dvonogi stanovnik naše planete i dalje je jeo zahvaljujući onoj poseoj ljudskoj osobini, koju sam već pomenuo i koju želim da uteljim kao novu, sopstvenu književnu formu, te će taj princip kao svetionik obasjavati moj put ka cilju. Ako odlučite da i dalje čitate moja pisanja, onda ćete vremenom, u zavisnosti od vaše sposobnosti da poimate, uloviti njihov smisao i znanje; možda ćete nešto osetiti već na kraju ove glave.

Dakle, dok je naš Kurd sedeo iznenađen neobičnim osećajima, izazvanim u njegovom telu tom čudnom trpezom u krilu prirode, putem je dolazio njegov prijatelj, koji je važio za poštenog i iskusnog čoveka. Videvši da lice našeg Kurda gori i da su mu oči pune suza, ali da, bez obzira na to, on izgleda kao neko ko je odlučio da ispuni svoj najvažniji dug i nastavlja da jede cele celcate paprike, zemljak mu reče: "Šta to radiš, magarče! Živ ćeš izgoreti! Odmah prestani da jedeš to varvarsko povrće koje je tako strano tvojoj prirodi!" Ali naš junak odgovori: "Ne, ni za šta na svetu neću prestati, nisam džabe za njega dao poslednjih 6 novčića. Čak i ako moja duša napusti telo, nastaviću da jedem."

Posle toga naš nepokolebivi Kurd, a mora se priznati da je uistinu bio takav, nastavi da jede crvenu papriku.

Sada se nadam da već imate asocijaciju koja će vas, kao što se ljudima ponekad događa, dovesti do onoga što vi nazivate poimanjem. I tada ćete razumeti zašto je meni, koji dobro znam i često osećam sažaljenje prema ljudskoj slabosti, izraženoj u potrebi da se sve što je plaćeno novcem mora iskortiti do kraja, pala na pamet pomisao da preduzmem sve moguće mere da ne biste vi, braćo moja po krvi i duhu, u slučaju da ste navikli da čitate knjige pisane isključivo na "jeziku inteligencije", pošto ste već dali pare za moje pisanje, a tek potom shvatili da to nije napisano uobičajenim jezikom koji vi lako čitate, dakle, da vi ne biste bili osuđeni da po svaku cenu čitate sve do kraja, kao što je naš jadni Kurd bio prisiljen da jede ono čiji je izgled potresao njegovu maštu - to jest plemenitu papriku.

Znači, da bi se tim povodom izbegao nespornost, koji je u svesti savremenog čoveka formiran zahvaljujući njegovim čestim posetama bioskopu i ljubavnim romanima, želim da ova glava bude štampana tako da svaki čitalac može da je pročita ne rasecajući stranice same knjige.

Inače, prodavac knjige može biti, što bi se reklo, zadrž i svakako se može ponašati u skladu sa osnovnim principom svih prodavaca knjiga, koji se može formulirati sledećim rečima: "Bićete gluplji nego trapavi ribar ukoliko dozvolite ribici da vam pobjegne sa udice". Odbiće da primi knjigu natrag ako stranice budu rasečene.

Ne sumnjam da će se upravo tako i dogoditi.

Ja zaista očekujem da će deo prodavaca moje knjige izgubiti svoju savest. U to sam sam se uverio onda kada sam bio "profionalni indijski fakir" i kada sam, da bih objasnio određo "ultrafilozofsko" pitanje, morao da se upoznam sa asocijativnim procesom manifestovanja automatski formirane duše savremenih prodavaca knjiga i njihovih agenata, koji nastoje da te knjige uvale kupcima.

Znajući sve to, a pošto sam posle automobilske nesreće koja me je zadesila, postao veoma pedantan i cepidlaka, moram opet da ponovim, tačnije, ne mogu, a da vas još jednom ne upozorim i, čak, insistiram da, pre nego što rasečete stranice moje prve knjige, veoma pažljivo pročitate, i to ne jednom, ovaj prvi deo, koji sam napisao.

Ali, ukoliko bez obzira na sva moja upozorenja i dalje budete želeli da se u potpunosti upoznate s mojim radom, ne preostaje mi ništa drugo nego da vam od sveg svog čistog srca poželim veoma dobar apetit, kako biste mogli da svarite sve što ste pročitali, tako da to bude korisno ne samo za vaše zdravlje, već i za zdravlje svih koji s vama žive.

Rekao sam "od sveg svog čistog srca" zato što odnedavno živim u Evropi i često srećem ljude koji, i kad priliči i kad ne priliči, vole da uzalud upotrebljavaju svete reči koje se odnose samo na unutrašnji čovekov život, to jest što bi se reklo - kunu se uzalud. Kao što sam već priznao, sledeći tokom vekova proverenu narodnu

mudrost ne samo u teoriji, kao što to čine naši savremenici, već i u praksi, na ovaj slučaj bi mogla da se primeni sledeća mudrost: "U kakvom si manastiru, tako Boga moli", a pošto ne želim da kršim u Evropi ustaljenu naviku da se svi zaklinjanju za vreme običnog razgovora, sledeći istovremeno jednu od Mojsijevih zapovesti: "Ne zivaj uzalud imena Gospoda Boga svojega", rešio sam da iskoristim jednu od osobenosti engleskog jezika, koji je odnedavno ušao u modu, i svaki put, kada okolnosti budu to od mene zahevale, ja ću se kleti svojom "engleskom dušom". Stvar je u te što na tom modernom jeziku reč "duša" i reč "đon" zvuče isto i čak se skoro isto i pišu.

Ne znam kako ćete vi na to gledati, pošto ste već napola postali kandidat za kupovinu moje knjige bez obzira na to koliko su moji duhovni zahtevi visoki, moja originalna priroda ne može a da ne izrazi negodovanje zbog te osobine savremene civilizacije, zbog koje čak i ljudi najuzvišenijeg duha, ljudi koje naš Tvorac voli, mogu biti izjednačeni sa najništavnima.

Dobro, dosta je "filologizama". Hajde da se vratimo na glavni zadatak ove prve glave s namerom da se, pored ostalog, obodre vaše i moje pospane misli i da se čitaoci upozore.

Ja sam već sačinio plan i redosled svog daljeg rada.

Kakvu će formu on dobiti na papiru, iskreno rečeno, još ne znam, ali ja u svojoj podsvesti već jasno osećam da će dobiti formu nečeg "vrućeg" i da će na čula svakog čitaoca delovati isto onako kao što je paprika delovala na nesrećnog Kurda. Sada, pošto ste se upoznali sa pričom o našem kurdskom seljaku iz Zakavkazja, smatram svojom obavezom da vam nešto priznam.

"Pre nego što nastavim prvu glavu, koja služi kao uvod u ono što tek planiram da napišem, želim da vašoj tek probenoj svesti saopštim činjenicu da ću u narednim glavama izložiti svoje misli takvim redosledom i sa takvom logikom da suština određenih realnih ideja može automatski da prođe mimo one "probudene svesti", koju većina ljudi iz neznanja smatra pravom svešću, ali koja je, kao što sam eksperimentao dokazao - iluzorna. Moje misli se usmeravaju u oblast koju vi nazivate podsvešću, a ona je, po mom mišljenju, upravo realna čovekova svest. Ja želim da se ove koncepcije mehanički samorealizuju i transformišu u slabom površinskom sloju svesti kako bi čovek posle toga putem sopstvenog aktivnog mišljenja mogao da se pretvori ne u biće sa jednim, već sa dva mozga. Rešio sam da svakako učinim sve kako bi uvodni deo, koji treba da probudi vašu samosvest, mogao u potpunosti da opravda svoj cilj, prodrevši ne samo u vašu, po mom mišlju, iluzornu svest, već i u vašu realnu svest, prisilivši vas da prvi put mislite aktivno.

U prirodi svakog čoveka, nezavisno od njegovog nasleđa ili vaspitanja, formirane su dve samostalne svesti koje nemu ništa zajedničko ni po funkcijama, ni po načinu manifestovanja.

Jedna svest nastaje iz percepcije svih vrsta mehaničkih utisaka, razvija se slobodno ili pod tuđim uticajem i sadrži skoro sve reči koje su u stvarnosti samo prazni zvuci, a druga svest se formira delimično iz "prethodno fiksiranih materijalnih rezultata dobijenih usled zakona naslednosti, koji se sjedinjuju s odgovarajućim načelima ljudskog bića, a delično i iz svesno izazvanih asocijativnih spojeva tih materijalizovanih rezultata". Ta druga ljudska svest, po svojim manifestacijama, nije ništa drugo do istorija, koja je, kao što sam upravo rekao, formirana od materijalizovanih rezultata naslednosti i ljudske delatnosti, i po mom mišljenju, zasnovanom na višegodišnjim istraživanjima realizovanim u izuzetno povoljnim uslovima, predstavlja dominantu u strukturi ljudskog mišljenja. Uzimajući u obzir ovo moje uverenje, koje će vam bez sumnje izgledati kao fantaziranje duševnog bolesnika, ja, kao što vidite, ne mogu sada da zanemarim tu drugu svest i zbog toga sam prinuđen da prvu glavu svog rada, koja služi kao uvodni deo za sve ostale, gradim tako da moje misli prođu u obe vaše svesti, kako biste ih vi spokojno usvojili.

Razvijajući dalje ovu ideju moram najpre da obavestim ovu iluzornu svest da ja, zahvaljujući trima jasnim i originalnim činjenicama koje su kristalizovane u strukturi moje svesti u detinjstvu, zapravo predstavljam unikum, i da sam po mišljenju ljudi s kojima komuniciram, ošamućen i pomućene svesti.

Čuj! Već vidim kako u vašoj nerealnoj, ali po vašem mišljenju, pravnoj svesti počinju uznemireno, poput obada, da se vrzmaju sva ona znanja koja ste dobili nasledem od ujke ili mame, i čija univerzalnost uvek i u svemu rađa primetan impuls radoznalosti koji vas tera da što pre utvrdite zašto sam ja, novajlija u književnosti, čije ime nije čak nijednom pomenuto u novinama, odjednom postao tako unikalno.

Ne brinite! Veoma me raduje što vidim takvu radoznalost, makar i u "falš" svesti, zato što ja iz iskustva znam da taj impuls, nedostojan čoveka, ponekad menja svoju prirodu i prvara se u žeđ za znanjem, ali savremenim ljudima on pomaže da usvoje, štaviše, da jasno shvate suštinu onih pojava na koje se koncentriše njihova pažnja, te se ja zato čak i radujem što mogu da zadovoljim vašu radoznalost. Dakle, slušajte i trudite se da ne izneverite moja očekivanja.

Moja originalnost, koja izaziva neodobravajuće gundanje kako među stanovnicima nebesa, gde se odlučuje o najvišoj pravdi, tako i među za sada malobrojnim Zemljanima, zasniva se, kao što sam već govorio, na 3 posebna događaja, koja su mi se desila u godinama detinjstva.

Prvi je od samog početka postao poluga razvoja moje unutrašnje celovitosti, a druga dva su se pokazala kao životvoji izvori, napajajući je i usavršavajući. Taj prvi faktor je počeo da utiče na mene kada sam, što bi se reklo, još bio bucmasti klinja. Moja draga pokojna baba tad je bila još živa. Imala je već sto godina.

Kada je baba umirala, a možda se tada već i dokopala carstva nebeskog, moja mati me je, kao što je tada bilo uobičajeno, privela njenom smrtnom odru i dok sam ja ljubio desnu ruku umiruće, ona je stavila svoju oslabelu levu ruku na moju glavu i razgovetno prošaputala: "Najstariji moj unučić! Slušaj i zapamti moj strogi savet: Nikada u životu nemoj postupati kao svi." Posle toga je uperila svoj pogled u koren moga nosa i očigledno primetivši da sam zabezeknut i da skoro ništa nam shvatio, dodala je ljutito i ne dopuštajući nikakav prigor: "Ili ništa nemoj raditi - naprosto idi u školu - ili radi ono što niko ne radi." Odmah posle toga ona je bez dvoumljenja i očigledno prezirući okolinu, s pohvalnom samokorolom predala svoju dušu pravo u ruke Njegove Vernosti Aandela Gavriila. Mislim da će vam biti zanimljivo i čak poučno da znate da je sve to ostavilo na mene veoma snažan utisak i ja sam iznenada osetio jako neprijateljstvo svoje okolice; kada smo napustili sobu u kojoj je ostalo da leži mrtvo "planetarno telo" one koja je bila uzrok uzroka mog dolaska na svet, ja sam veoma tiho, trudeći se da ne privlačim pažnju, neprimetno šmugnuo u rupu, u kojoj su za vreme Velikog posta čuvane mekinje i ljuske od krompira predviđene za svinje, naše "sanitarce".

Ležao sam tamo gladan i bez vode, obuzet panikom i zbrkih misli, kojih srećom i nije bilo tako mnogo u mojoj dečjoj glavici, sve dok se moja majka nije vratila s groblja i uzrujana zbog mog odsustva počela uzaludno da me traži. Tada sam se iskobeljao iz rupe i postajavši trenutak na ivici, raširenih ruku potrčao mami, ščepao njenu suknju i počeo da udaram nogama o zemlju, a onda, ko zna zašto, zaurkao kao magarac.

Zašto je sve to tako delovalo na mene i zašto sam se mehanički ponašao tako neobično, ni sada mi nije jasno, iako sam poslednjih godina, naročito u vreme poklada, mnogo o tome razmišljao pokušavajući da dokučim uzrok.

Razmišljajući logički, došao sam do zaključka da je uzrok događaja koji je tako snažno uticao na sav moj budući život, bio taj što je vazduh u sobi, u kojoj se odigrala već opisana scena, bio natopljen mirisom tamjana, donetog iz Atonskog mastira, veoma popularnog među privrženicima pravoslavne vere. Da li je moja pretpostavka ispravna, ne znam, ali to su činjenice.

Narednih dana se ništa naročito nije događalo, osim što sam ja češće nego obično išao na rukama. Moj prvi neobičan postupak (iako ni svest ni podsvest nemaju s tim nikakve veze), desio se četrdesetog dana od babine smrti, kada su se naša porodica, rođaci i svi koji su je poštovali (a nju su svi voleli), okupili na groblju kako bi nad njenim ostacima, koji su ležali u grobu, bila očitana molitva za pokoj njene duše. Odjednom, iz čista mira, umesto da sledim moralne norme, zajedničke svim narodima, to jest, umesto da stojim mirno sa odgarajućim izrazom tuge na licu i čak sa suzama u očima, ja sam počeo da skačem oko groba i da pevam: Pustite je da počiva u miru.

Ona je bila sušta dobrota itd., i sl. Od toga momenta, dok sam se kreveljio, to jest imitirao mehanizovane, naučene radnje, rodilo se u meni ono što što sam kasnije nazvao "neodoljivim nagonom" da nikada ne budem kao svi.

Na primer, u tom uzrastu ja sam postupao ovako: dok su moj brat, sestra i komšijska deca za vreme igre hvatali loptu sa desnom rukom, a zatim je bacali u vazduh, ja sam čekao da lopta udari o zemlju i, kada bi odskočila, hvatao sam je, i to palcem i srednjim prstom ruke; ili, dok su se deca spuštala niz brdo okrenuta licem napred, ja sam to radio, uzgred, svaki put sve uspešnije - zadnjicom napred. Ponekad, kada bismo se sladili raznim istočnjačkim poslasticama, dok bi drugi, pre nego što će slatkiš gurnuti u usta, počeli da ga ližu kako bi osetili njegov ukus i produžili zadovoljstvo, ja sam ga najpre njušio, ponekad bih ga prislonio na uvo i pažljivo osluškao, a zatim skoro nesvesno, iako veoma ozbiljno, šaputao some sebi: dosta, ne treba više da njušiš, i, pevuseći nekav motivčić, najzad gutao slatkiš bez ikakvog uživanja.

Prvi u nizu događaja koji su postali "životvorni izvori" i koji su napajali i usavršavali savet moje pokojne babe, dogodio mi se u uzrastu kada sam iz bucmastog klinca izrastao u "mladog mangupa", obećavajući da će od mene postati, što bi se reklo, mlad čovek prijatne spoljašnjosti i sumnjivog unutrašnjeg sadržaja. Taj događaj je bio izazvan okolnostima koje mi je Sudbina, može biti, specijalno priredila.

Jednom, kada sam sa grupom mangupa, kakav sam bio i sam, postavljao zamke za golubove na krovu komšijske kuće, jedan od dečaka koji je stajao pored mene i gledao me, reče: "Mislim da se tom omčom od konjske dlake golub ne može uhvatiti za kandžu zato što je, kako nam je objasnio učitelj zoologije, upravo u noktu (prstu) te kandže koncentrisana sva golubova snaga i gub će je svakako, čak i ako najveći prst potrefi u zamku, lako pokidati."

Drugi dečak, koji je stajao nagnut iza mojih leđa (uzgred, za vreme razgovora on je neprekidno štrcao pljuvačku koja je prskala na sve strane), prekide mog suseda i, dok mu je pljuvačka izletala kao iz fontane, bubnu sledeću sentencu:

"Umukni, nesrećni i nakazni ispljuvku Hotentota! Nedotupav si isto kao i tvoj učitelj. Ako je zaista najveća snaga jednog goluba koncentrisana u velikom prstu njegove kandže, utoliko više ima razloga da se vidi kako će taj prst dospeti u moju zamku. To može biti važno za naše ciljeve, tj. za lov tih nesrećnih golubova. Jer, tu se može pokazati ona osobenost, koja je u određenom stepenu svojstvena svima koji poseduju meh klizave pihtije - mozak. Suština tog faktora sastoji se u tome da, kada zbog najrazličitijih uticaja, čija je sila ispoljavanja neznatna, dođe do onoga što se naziva promenom svesti, pri tome neizbežno deluje pravilo prema kome blago kočenje može pojačati druge manifestacije životne aktivnosti, uspostavljajući težište čitavog organizma u kome to klizavo nešto (mozak) igra veoma malu ulogu,

prelazeći neprekidno iz jednog stanja u drugo, što često dovodi do neočekivanih, ponad i smešnih rezultata."

On je poslednje reči ispalio s takvim štrcanjem pljuvačke da su moje lice zasule sitne kapi kao da je isprskano nemačkim pulverizatorom za prskanje anilinske boje.

To već nisam mogao da otpim i, ne pridižući se, udarih ga iz sve snage u razjapljena usta, zbog čega je momentalno pao ničice i izgubio "svest".

Ne znam i ne želim da znam na koji način će se promeniti vaše mišljenje i do kakvih ćete zaključaka doći pošto saznate za neobičnu kombinaciju životnih prilika koje opisujem, ali, po mom mišljenju, svaka podudarnost samo pojačava moju veru u to da svi događaji, koji su mi se desili u detinjstvu, nisu nimalo slučajni već su ih namerno sazdale neke spoljne sile.

Suština je u tome što sam tu veštinu naučio bukvalno samo nekoliko dana ranije od grčkog sveštenika iz Turske, odakle je, proganjan zbog svojih političkih uverenja, morao da beži. Kada se on pojavio u našem gradu moji roditelji su ga uzeli da me uči novogrčkom. Ne znam kakva je politička uverenja i ideje ispovedao, ali sećam se da je za vreme našeg razgovora, čak i onda kada je objašnjavao razliku između starogrčkih i novogrčkih uzvika, moj učitelj prebivao u snovima o ostrvu Krit, gde je hteo da ode, i da se osećao kao pravi patriota.

Ali tada, gledajući delo ruku svojih, ja sam se strašno uplašio jer sam, budući neiskusn u tučama, pomislio da sam ubio dečaka.

Dok sam se ja tresao od straha, drugi dečak, brat od tetke prve žrtve moje veštine pokazane u samoodbrani, vide šta se dogodilo i obuzet rođačkim osećanjima, priskoči i zamahnuvši, udari me u vilicu.

Od toga udarca meni zaiskri pred očima i usta mi se napuniše nečim što je ličilo na hranu za piliće.

Nešto kasnije, došavši sebi, osetih u ustima neki čudan predmet. Pljunuh na dlan i videh da je to veliki zub neobičnog oblika.

Videvši kako piljim u čudan zub, dečaci se sjatiše oko mene i počеше da ga razgledaju s velikim čuđenjem i u dubokom poštovanju.

Tada i dečak koga sam udario dođe k sebi, diže se i, kao da ništa nije bilo, počе da razgleda moj zub zajedno sa svima ostalima.

Taj čudan zub imao je sedam korenčića, a na kraju svakog od njih videla se kap krvi koja je svetlucala jednom od sedam dinih boja na koje se obično razlaže bela boja.

Posle tog ćutanja, retkog za mlade obešenjake koji su obično bučni, mi svi složno rešismo da odmah pođemo berberinu, stručnjaku za vađenje zuba, i pitamo ga kakav je to zub.

Ovlaš ga pogledavši berberin reče da je to običan zub mudrosti i da je on takav kod svih bića muškog pola kada dostignu uzrast da znaju da kažu tata i mama i kada su u stanju da na prvi pogled u gomili drugih lica prepoznaju očevo.

Posle tog događaja, čija je žrtva bio moj nesrećni zub mudrosti, moja svest je počela da sa svakim adekvatnim događajem upija najdublju suštinu zaveta moje pokojne babe (neka joj duša počiva u miru), a zbog toga što tada nisam otišao kvalifikanom dentisti koji bi mi zalečio ranicu na mestu izbijenog zuba, (jer smo, kao što je poznato, živeli daleko od centara civilizacije), iz te rane je počelo neprekidno "nešto" da curi. Poznati meteorolog, s kojim sam postao blizak prijatelj i viđao se s njim u noćnom kafeu na Monmartru, objasnio mi je sasvim nedavno da sam zbog toga počeo da pokazujem interesovanje i želju da objasnim uzroke svake sumnjive realne činjene, a ta osobina, stečena ličnim trudom, postepeno i mehanički pretvorila me je u iskusnog istraživača retkih "sumnjih" pojava i, kao što često biva, odredila moju dalju sudbinu.

I kada sam, vučen neumoljivim fatumom vremena koje nam je podario Gospod, izrastao u mladog čoveka, ta nova osobina pretvorila se u večno plamteću vatru svesti.

Drugi životvorni izvor koji sam pomenuo i koji je izazvao potpuno sjedinjavanje amaneta moje pokojne babe sa drugim faktorima koji su formirali moju ličnost, bio je zbir utisaka koje sam dobio na Zemlji, usled kojih je nastao princip koji će, kao što je za vreme demonstracije "strogo poverljivih" spiritističkih seansi potvrdio mister Alan Kordent, biti jedan od osnovnih životnih principa za sva bića nastanja na svim drugim planetama naše Vasionne.

Taj univerzalni princip bića formuliše se ovako: "Ako si nešto počeo - dovrši (ako bančiš, banči do kraja, uključujući i poštanske troškove)." Pošto je taj novi univerzalni princip nastao na vašoj planeti, na kojoj ste proveli prilično vremena šetajući među cvećem i igrajući fokstrot, smatram da nema potrebe da od vas krijem ono što znam, nadajući se da ću vam pomoći da se snađe u nekim detaljima onoga što je navedeni princip stvorio.

Ubrzo pošto je moja ličnost stekla osobine o kojima sam već govorio, uključujući upravo i čudnu želju da se dokopam stvarnih uzroka takozvanih realnih činjenica, ja sam prvi put krenuo u srce Rusije - Moskvu, gde sam se, ne nalazeći mogućnost zadovoljavanja svojih duševnih stremljenja, pozabavio izučavanjem ruskih legendi i mitova. Jednom, ne znam da li slučajno ili usled niza zakonitosti, nabasao sam na sledeću priču:

Jednom je neki ruski trgovac krenuo poslom iz svog provincijskog gradića u drugu rusku prestonicu Moskvu, a njegov sin ljubimac, koji je najviše ličio na majku, zamolio je oca da mu odande donese neku knjigu. Kada je budući nehotični autor univerzalnog principa stigao do Moskve, rešio je da se zajedno s prijateljem povede za lokalnim običajima i da se namrtvo napije od prave ruske votke. I, kada su ova dva predstavnika velikog savremenog plemena dvonožaca popila već prilično "ruskog blagoslova", upustiše se u razmišljanja o onome što se naziva

narodnim prvećivanjem (ta tema je odavno postala uobičajena u razgovora). I tu se naš trgovac iznenada, po asocijaciji, seti molbe svog najdražeg sina i namah reši da sa svojim drugom ode u knjižaru kako bi kupio knjigu.

U knjižari on pogleda knjige koje mu je prodavac ponudio i upita za cenu. Prodavac odgovori da knjiga košta 60 kopejki. Primetivši da na koricama stoji cena od 45 kopejki, on se majpre zamisli, pri čemu je karakter njegovih misli bio za Rusa veoma neobičan, a onda, slegnuvši ramenima i ispravivši se kao da je progutao aršin, isturi grudi kao gardista, i posle kraće pauze reče tihim, ali veoma dostojanstvenim glasom: "Ali ovde piše 45 kopejki, zašto vi tražite 60?" Tada prodac sladunjavim glasom, svojstvenim svim prodavcima, reče da ta knjiga košta samo 45 kopejki, ali se prodaje za 60, jer je 15 dodato za poštanske troškove. Kupac je bio potpuno zbunjen zbog te dve protivrečne, pa ipak kompatibilne činjenice i, očigledno, u njemu je nešto počelo da se događa; upiljivši se u plafon, on se opet zamisli, kao engleski profesor posle pronalaska ambalaže za ricinusovo ulje, a zatim, okrenuvši se iznenada svom prijatelju, prvi put na Zemlji sroči ono što je, pošto je u suštini bilo neosporna istina, od tada postalo izreka.

On je tu misao formulisao ovako: "Nema veze, prijatelju, uzimamo tu knjigu. Jer mi danas bančimo. Kad bančiš - banči do kraja, uključujući i poštanske troškove." Što se tiče mene, koji sam za života osuđen na paklene muke, čim sam postao svestan svega toga, u mojoj duši je počelo da se događa nešto čudno, što nikada ranije nisam doživeo. To osećanje je u meni trajalo dugo i bilo je ovakvo: obične asocijacije i znanja stečena na razne načine, što bi rekli Tebai, preticala su jedna druge u mom mozgu.

Onda sam osetio nepodnošljiv svrab u kičmi i veoma snažan bol u pleksusu, mada je posle izvesnog vremena sve to iznenada prešlo u stanje mirovanja. To osećanje sam doživeo noliko puta kada sam prolazio kroz ceremoniju "velikog posvećivanja" u bratstvo "proizvođača ulja od vazduha". A kasnije, kada je moje "Ja", to "nešto nepoznato" što je jedan drevni čudak, koga je okruženje nazivalo "naučnikom" (a mi i sada tako nazivamo takve ljude), definisao kao "relativno pokretnu pojavu koja zavisi od delatnosti, misli, osećanja i organskog automatizma", a drugi poznati naučnik starine, Arapin Mael, definisao kao "zajednički proizvod rada svesti, povesti i intelekta", dakle, kada je moje "Ja" s čuđenjem pogledalo unutar sebe, ja sam jasno konstatovao da je sve do poslednje reči u navedenom iskazu, koji je postao univerzalni živoi princip, transformisano u meni u posebnu kosmičku supstancu i sjedinivši se sa babinim amanetom prešlo u nešto što je prožimalo moje biće i zauvek se nastanilo u svakom njegovom atomu. Istoga časa je moje zlosrećno "Ja" osetilo da se s tugom mora pomiriti s tim da ću, počev od toga momenta uvek i u svemu bez izuzetka morati, hteo ne hteo, da postupam u skladu s tom novom bitnom osobinom koja nije uslovljena ni nasleđem, ni sredinom. Njen uzrok je bio spoj tri događaja, koji međusoo nisu imali ništa

zajedničko. Prvi - zavet moje babe, koja je bez i najmanje moje želje postala pasivni izvor mog dolaska na svet, drugi - zub koji su mi izbili mangupi zbog nečijeg "štrcanja pljuvačke", i treći - verbalna formulacija životnog principa koji je izrekao meni potpuno nepoznat čovek - ruski trgovac.

Što se tiče upoznavanja s tim "univerzalnim životnim principom", ponašao sam se drugačije od ostalih dvonogih stvorenja koja su se rodila i odrasla na našoj planeti: čas sam postupao sasvim automatski, ponekad čak i nesvesno, a čas sam, opet, činio to svesno, štaviše, sa instinktom osećanja samozadovoljstva zbog časno ispunjenog duga pred Velikom Prirom. Treba naglasiti da, iako sam pre tog događaja postupao drugačije od ostalih, to jedva da je privlačilo pažnju okoline, ali od vremena kada sam prihvatio suštinu životnog principa, sve se promenilo. S jedne strane, sve manifestacije moje ličnosti, izazvane ciljnom aktivnošću ili naprosto željom da "ubijem vreme", izazivale su živahnost i doprinosile formiranju zrnca sumnje u organe opažanja svih meni bliskih ljudi koji su posredno ili neposredno obraćali pažnju na moje ponašanje, a s druge strane, počeo sam da u svemu i do kraja sledim amanet moje pokojne babe, što mi je kasnije prešlo u naviku, i uvek, kada počinjem nešto novo, izgovaram naglas ili u sebi: "Ako nešto počneš, budi u tome dosledan." (Ako bančiš - banči, uključujući poštanske troškove.)

Sada, na primer, kada sam pod uticajem čudnih i slučajnih uzroka nezavisnih od mene postao pisac, ja moram da sledim isti onaj princip, koji se u meni ukorenjivao postepeno zahvajući neobičnom sticaju okolnosti, koje je stvorio sam život, i koji je prodro u svaki atom moga bića.

Postaviću taj psihoorganski princip u osnovu prakse i neću slediti, u dubokoj davnini stvorenu naviku svih pisaca da za teme svojih dela biraju one događaje koji su se mogli dogoditi ili se sada događaju na Zemlji, nego ću umesto toga pričati o događajima kosmičkih razmera.

Prema tome, "Ili kuj, il' ne mrči gaća", to jest, "Ako si počeo da bančiš, onda teraj sve do poslednje pare".

Svaki pisac može da piše u zemaljskim planetarnim razmerama, ali ja nisam svaki pisac. Mogu li ja da se ograničim na ovu "ništavnu Zemlju", jadnu, naravno, u objektivnom smlu?

Ne, ja tako ne mogu. Ja ne mogu da za svoja dela uzimam iste teme kao i drugi pisci, makar zbog toga što se odjednom može ispostaviti da su naši naučni spiritualisti u pravu i da moja baba može sve da sazna, a zamislite samo šta sve može da joj se desi, mojoj dragoj babi! Ma, ona bi se u grobu prevrnula i to ne jednom, već, koliko je ja znam mnogo puta i pretvorila bi se "irski vetrokaz".

Molim te, čitaoče, da ne brineš. Naravno da ću i ja pisati o Zemlji, ali iz objektivne pozicije, tj. da je ona tek mala planeta i da sve što se na njoj događa odgovara njenom mestu u realnosti, pa, prema tome, i njenom mestu u Vasioni, što ćete uz moju pomoć shvatiti.

I, razume se, junak mojih dela ne može ličiti na likove koje opisuju i veličaju pisci svih mogućih rangova i svih epa, na sve one Tomove, Žanove ili Petre, koji se rađaju iz nesporazuma i sazrevajući gube sve osobine svojstvene Božjim stvorenjima, tj. ljudima. Oni do poslednjeg daha kultivišu u sebi samo "čari" kao što su "pohota", "sladunjavost", "zaljubivost", "zloba", "kukavičluk", "zavist" i druge mane nedostojne čoveka.

Rešio sam da u svoja dela uvedem takve junake da svi u njima, hteli ne hteli, vide živa, prava bića, da osete njihovu realnost, da vide da je svaki lik "neko", a ne "niko".

Tokom poslednje dve nedelje, dok sam ležao u krevetu i fizički patio, malo sam skicirao plan svojih budućih dela, smišljajući formu i redosled svakog opisa, i rešio sam da za glavnog junaka prvog toma svojih dela uzmem - šta mislite koga - velikog Belzebuba, lično i personalno. Doneo sam takvu odluku bez obzira na to što takav izbor od samog početka može izazvati kod čitaoca određene asocijacije. Te asocijacije mu u njemu izazvati sve vrste automatskih unutrašnjih impulsa čiji se uzrok krije u informacijama koje su u ljudskim umova formirane usled utvrđenih abnormalnih uslova njihove (spoljne) egzistencije i, uglavnom, usled u njima kristalizovog znamenitog "religioznog morala", ukorenjenog u njihovom životu.

Sve će to neizbežno izazvati neprijateljstvo prema meni lično.

Ali znate šta, čitaoče? Ako ipak budete rizikovali i, bez obzira na sva moja upozorenja, nastavili da se upoznajete s mojim delima, nastojeći da ih neposredno unesete u dušu i shvatite suštinu problema koje želim da objasnim, onda ću vam (nadam se da će naša uzajamna iskrenost i poverenje dati dobre rezultate) ispričati kakve su me asocijacije, nastale i ojačale u mojoj svesti, podstakle da za glavnog junaka svoje pripovesti odaberem takvu ličnost, kakva je gospodin Belzebub, koji se ukazao pred vašim misaonim pogledom. Postupam tako potpuno nesebično.

Moje lukavstvo se sastoji jedino u tome što će mi on, ako mu poklonim pažnju, neizostavno (a nemam razloga da u to sumnjam), iz zahvalnosti pomoći u mom budućem radu svim silama koje bude imao na raspolaganju.

Iako je gospodin Belzebub, kako kaže izreka, "drugačije ploti", ipak je, kako sam saznao iz traktata poznatog katoličkog monaha brata Fumona, njegov rep sav u kovrdžama. A pošto ja iz iskustva pouzdano znam da kovrdžava kosa nikada nije prodna i rezultat je primene različitih lukavstava, došao sam do zaključka, zasnovanog na zdravom razumu stečenom čitanjem knjiga o hiromantiji, da gospodin Belzebub nije lišen sujete i da će zato smatrati neumesnim da odbije pomoć nekome ko namerava da reklamira njegovo ime.

Nije uzalud naš nenadmašni učitelj Nasradin Hodža često govorio: "Podmaži, pa se vozi."

Drugi zemaljski mudrac Til Ojlenšpigel, koji je takođe svoju mudrost crpeo iz ljudske zaostalosti i neznanja, izrazio je tu ideju drugim rečima:

"Ako ne podmažeš točkove, kola neće krenuti s mesta."

Znajući ove i druge slične izreke, formirane tokom više vekova društvenog života ljudi, rešio sam da podiđem gospinu Belzebubu koji, kao što je svima poznato, ima toliko znanja da ne mora da škrtari.

Drži se, starino! Šale, čak i filozofske, na stranu! Ne čini li ti se da svim tim odstupanjima narušavaš jedan od osnovnih principa koje si stavio u osnovu sistema predviđog za ostvarenje svojih snova uz pomoć svoje nove profesije? Prema tom principu, uvek treba pamtiti i uvek uzimati u obzir slabljenje funkcije mišljenja savremenog čitaoca, te ga ne zamarati nagoneći ga da primi mnogo ideja za kratko vreme.

Zamolio sam jednoga od onih što se vrte oko mene želeći da uđu u raj bez pokajanja, da mi pročita naglas ono što sam u uvodnom slovu napisao o svome "Ja", razume se uključujući i sve (podatke) formirane u mojoj slobodnoj duši tokom mog života, što mi je omogućilo, pored svega ostalog, da shvatim duše meni sličnih stvorenja sa nešto drugačijim psihološkim kalupom od moga. Moje Ja je posle toga iskustva s potpunim pouzdanjem prihvatilo da već i ta jedna glava u svakom čitaocu bez izuzetka neizbežno mora da izazove nešto što automatski iziva određeno neprijateljstvo prema meni lično.

Ako ćemo pravo, nije to ono što me najviše brine. Brine me činjenica što, na osnovu svega izloženog u prvoj glavi, ma celovita ličnost u kojoj pomenuto Ja igra veoma malu ulogu, deluje ovde protivrečno u odnosu na osnovnu zapovest mog uvenog duhovnog učitelja Nasradina Hodže. Ta zapovest glasi: "Ne diraj u osinje gnezdo".

Ali moja briga je uminula zato što sam se setio stare izreke: "Vreme leči sve" i shvatio da će neprijateljstvo koje čitalac bude osetio svakako nestati. Posle toga više me ni najmanje ne brine to što nisam poslušao savet Nasradina Hodže, međutim u obe nedavno nađene "duše" započeo je novi proces; prelazeći u neobičan svrab, on me je doveo skoro do nepodnošljivog bola u predelu nešto ispod savitljivog dela mog napaćenog pleksusa (ispod rebara).

Stop, stop. Taj bol je izgleda uminuo i u dubinama moje svesti, tačnije podsvesti, pojavljuje se nešto što me uverava da će on potpuno nestati; reč je o tome da sam se setio još nečega od narodne mudrosti i shvatio da čak i kada postupam suprotno od zapovesti poštovanog Nasradina Hodže, nenamerno sledim princip najčarobnijeg narodnog genija, malo poznatog u svetu, ali nezaboravnog za svakoga ko ga je makar jednom video - Karapeta iz Tiflisa.

- Da, nema druge, sada, kada se moj uvodni deo toliko razvukao, više nema značaja to što ću ga razvući još malo da bih vam ispričao o tom izvanrednom Karapetu iz Tiflisa.

Pre svega, moram da kažem da se pre 20 ili 26 godina na tifliskoj železničkoj stanici mogla čuti parna pištaljka. Ona je gudela svakog jutra i budila železničare, a

pošto se tifliska železnička stanica nalazila na brdu, pištaljka se čula u čitavom gradu, te je tako budila ne samo žezničare, već i sve stanovnike Tiflisa.

Tifliska gradska uprava, koliko se sećam, čak je nekoliko puta slala dugačke poslanice i žalbe železničkoj upravi zbog remećenja jutarnjeg sna svojih građana. Puštanje pare u pištaljku bilo je svakodnevna obaveza upravo pomenutog Karapeta koji je radio na stanici.

On je svakog jutra prilazio užetu pomoću kojeg je puštao paru u pištaljku. Pre nego što će ga povući, širio bi ruke na sve strane i svečano, kao mujezin na minaretu, počinjao uglas da viče: "Dabogda vam majku...! Oca vam dabogda...! Dabogda vam dedu najviše... Dabogda vam oči, uši, nos, slezina, jetra, creva...!" i tako dalje. Ukratko, on je najpre uzvikivao sve kletve koje je znao, i tek posle toga potezao uže.

Kada sam čuo za Karapeta i taj njegov običaj, pošao sam jedne večeri da ga posetim, ponevši sa sobom mešinicu kahetinskog vina. Pošto smo obavili neizostavni svečani ritual razmene zdravica, upitah ga, pazeći naravno na sva pravila učtivosti, zašto tako postupa. On u cugu ispi svoju čašu i, pošto otpeva poznatu i na gozbama obaveznu gruzinsku pesmu "Popio još jednom, mladići", poče polako da odgovara na moje pitanje.

"Vidim da vi pijete vino drugačije od ostalih, tj. ne zato da se pokažete, već sasvim časno. Za mene je već to dokaz da ne ličite na naše inženjere i tehničare koji su me namučili svojim pitanjima, i da se za moje ponašanje ne interesuješ tek iz radoznalosti, već iz istinske želje za znanjem. Zato hoću, i čak smatram svojim dugom, da pošteno priznam sve o najdubljim razlozima svoga ponašanja, to jest da detaljno objasnim sve što me je dovelo do toga." Zatim je ispričao sledeće:

"Ranije sam na stanici radio noću - čistio sam parne kotlove, ali kada je postavljena parna pištaljka, načelnik stanice, očigledno smatrajući da je u mojim godinama teško baviti se tako teškim poslom, poveri mi samo jedan zadatak: da puštam paru u pištaljku, što sam i počeo uredno da izvršavam, svakog jutra i svake večeri.

Već posle prve nedelje moje nove službe primetih da se najmanje sat ili dva posle izvršenja svoje obaveze nisam osećao kako treba. Kada se to čudno osećanje, pošto je iz dana u dan raslo, na kraju pretvorilo u stalnu i pravu uznemirenost, zbog čega sam izgubio apetit za svoja omiljena jela, dobro sam se zamislio. Mnogo sam razmišljao, pomišljao sam na ovaj ili onaj razlog, razmišljao sam idući na posao i s posla, ali ništa nisam mogao čak ni da pretpostavim.

Tako je to trajalo oko 6 meseci, dlanove mi već prekriše žuljevi od užeta privezanog za parnu pištaljku, kada odjednom, potpuno neočekivano i slučajno shvatih razlog svog nemira.

Ono što me je podstaklo da dođem do pravilnog zaključka, koji se pretvorio u čvrsto uverenje, bio je jedan uzvik koji sam čuo u prilično neobičnim okolnostima.

Jednog jutra, još nedovoljno ispavan, pošto sam čitavu pu polovinu noći proveo na krštenju devete kćeri moga komšije, a drugu polovinu čitajući veoma zanimljivu knjigu čiji je naslov bio "Snovi i crna magija", na koju sam slučajno nabasao, žurio sam na posao, pištaljki, kada odjednom videh na čošku berberina koji je, kao što je poznato, radio u gradskoj upravi i koji me pozva prstom. Među obavezama tog berberina bila je i ova: trebalo je da u određeno vreme, u pratnji pomoćnika koji je gurao specijalna kolica, obilazi grad i lovi sve pse na čijim ogrlicama nije bilo metalnih pločica sa potvrdom o plaćenom porezu. Zatim je te pse odvodio u gradsku klanicu gde su ih tri nedelje držali o trošku grada i hranili iznutricama. Ukoliko po isteku toga vremena vlasnici ne bi dokazali svoja prava na njih i ne bi platili porez, te pse su s izvesnom ceremonijom i odgovajućom ozbiljnošću ubacivali u cev koja je vodila u specijalno pripremljenu peć. Ubrzo posle toga, na drugom kraju te čudesne i korisne peći, s uzbudljivim kloktanjem pojavljivala se određena kolina prozračne i idealno čiste masnoće, koja je za račun otaca našeg grada odlazila na proizvodnju sapuna i još koječega; takođe, s ništa manje prijatnim žuborom, izlivala se određena količina sirovine pogodne za đubrivo.

Moj prijatelj berberin, hvatao je pse na jednostan i veoma vešt način. On je negde nabavio staru, veoma veliku ribolovačku mrežu, koju je zgodno upakovanu nosio na leđima za vreme svojih originalnih ekskurzija po sirotinjskim delovima našeg grada, preduzimanih u ime trijumfa humanosti. Čim bi se neki "pas bez pasoša" našao u njegovom vidnom polju, on bi mu se bez žurbe, ali sa veštinom pantera, prikradao sve bliže i ugrabivši pogodan momenat, kada bi pažnju žrtve privuklo nešto drugo, nabacivao na psa mrežu, i ovaj bi bio uhvaćen. Zatim bi dogurao kolica sa kavezom pričvršćenim na njima i oslobađao psa iz mreže tek toliko da ga zatvori u kavez.

U času kada me je moj prijatelj berberin zaustavio, on je upravo čekao zgodan momenat da nabaci mrežu na novu žrtvu koja je stajala u blizini i mahala repom. Moj prijatelj se upravo spremao za skok, kada su odjednom zazvonila zvona na susednoj crkvi, pozivajući narod na jutarnju molitvu.

Ta neočekivana zvonjava koja se začula u jutarnjoj tišini, uplašila je psa i on je odskočivši u stranu strugnuo niz ulicu svom, sebi svojstvenom brzinom. To je toliko razbesnelo berberina da mu se kosa digla na glavi i on je, besno bacivši mrežu na trotoar, pljunuo preko levog ramena i viknuo: - Đavo da ga nosi, gde baš sada nađe da zvoni!

Čim je taj uzvik prodro u moj misaoni aparat, u njemu su počele da se roje najrazličitije misli koje su me, na kraju krevata, dovele do tačnog razumevanja uzroka onog nesvesnog nemira o kome sam vam već govorio. Bejah ljut što se ranije nisam dosetio tako jednostavne i jasne misli.

Čitavim svojim bićem osetih da moje učešće u društvom životu nije moglo izazvati ništa drugo, do to osećanje koje me je pratilo u poslednje vreme.

I zaista, svi kojima je slatki jutarnji san bio prekidan zvukom moje pištaljke, bez sumnje su kleli na sve moguće načine, i to upravo mene, koji sam bio uzrok te paklene buke usled koje su se na mene sa svih strana slivali talasi besa.

Tog znamenitog jutra, pošto sam izvršio svoje obaveze, seo sam u krčmi u svom uobičajenom mračnom raspoloženju i doručkovao; razmišljajući dalje, reših da i sam treba blagremeno da počnem da proklinjem sve one koji negoduju zbog rezultata moga truda, kao što je upravo i savetovala knjiga koju sam te noći čitao. I dok me svi oni koji se još nalaze u krevstvu snova, tj. između sna i jave, budu proklinjali, te kletve više neće imati nikakvog efekta.

I zaista, od vremena kada sam počeo tako da postupam, nam više osećao nikakav bezrazložni nemir.

Sada, strpljivi moj čitaoče, prva glava se zaista završava. Treba samo da se potpiše. Onaj, koga su...

Stop! Netačna formulacija! Nema šale s potpisima! Inače će mi se dogoditi isto ono što mi se dogodilo u jednoj srednjoevropskoj zemlji kada sam morao da dam svoju desetogišnju platu za kuću u kojoj sam stanovao samo 3 meseca, zato što sam stavio potpis po kome sam se obavezao da ugovor o najmu svake godine obnavljam.

Posle ovoga, kao i posle mnogih sličnih životnih iskrenja moram da budem veoma, veoma oprezan prema svemu što ima veze s potpisivanjem.

Ali, dobro.

Onaj koga su u detinjstvu zvali Tati, u ranoj mladosti, "crnpurasti", još kasnije "Crni Grk", u zrelih godinama "Tar Turkeстана", nećak kneza Muhranskog, a sada mesje ili mister Gurdžijev ili, najzad, naprosto "učitelj plesa".

Glava 2 PROLOG, ILI KAKO SE BELZEBUB OBREO U NAŠEM SUNČEVOM SISTEMU

To se, prema objektivnom računanju vremena, dogodilo 223. godine od stvaranja sveta ili, kako bi se reklo ovde na Zemlji, 1921. godine od rođenja Hristovog.

Kozmički brod "Karnak" je leteo kroz Vasionu. Napustivši prostor "Asoparatsati", koji se nalazio usred Mlečnog puta, on je leteo sa planete Karatas u zvezdanom sistemu "Papdnoh", čije se sunce zove Polarna Zvezda. Na kozmičkom brodu nalazio se Belzebub sa svojim rođacima i prijateljima. On se uputio na planetu Revozvrander, gde je trebalo da se održi konferencija na kojoj je, na insistiranje svojih starih prijelja, i sam pristao da učestvuje. Samo ga je uspomena na staro prijateljstvo podstakla da poziv prihvati, jer više nije bio mlad i tako dugo putovanje, s neizbežnim pratećim teškoćama, za njegove godine nije bilo jednostavan naum.

Nešto pre tog putovanja Belzebub se vratio kući na svoju rodnu planetu Karatas s kojom je, iz razloga koji nisu od njega zavisili, više godina bio razdvojen, proživевši ih u uslovima stranim njegoj prirodi. Te duge godine bile su za njega teške i podrazumevale su sticanje iskustava neprihvatljivih za njegovu suštinu, te nisu mogle, a da ne ostave značajan trag u sadašnjosti. Vreme je prema njemu bilo neumoljivo i ti neobični uslovi egzistencije pretvorili su Belzebuba, istog onog Belzebuba koji je bio neobično snažan, sjajan mladić, u ništa manje neobičnog starca kome su godine dale mudrost.

Pre mnogo godina, kada je Belzebub živeo u zavičaju, na planeti Karatas, bio je, zahvaljujući svom stvaralačkom intelektu, primljen na rad u Veliki Sunčani Apsolut, mesto stalnog boravka Večnog Tvorca. Tu je Belzebub, kao i drugi njemu slični, postao sluga Njegove Večnosti.

I tada, zbog svog mladalački nezrelog Uma, kakav je bio i pravac njegovih žutokljunih misli sa još neizbalansiranim asocijacijama, misli zasnovanih na ograničenom razumevanju, što je za nezrele ličnosti prirodna stvar - Belzebub je u vladi sveta video nešto što mu se učinilo "nelogičnim" i, imući podršku svojih drugova, isto tako nezrelih kao i on, upleo se u nešto što nikako nije trebalo da ga se tiče.

Zbog snage i plahovitosti Belzebubove prirode, to uplitanje je, podržano njegovim drugovima, uskoro obuzelo sve umove i dovelo centralno carstvo Megalokozmosa na ivicu revolucije.

Saznavši za to, Predvečni je, bez obzira na svu svoju blagost i praštanje, bio prinuđen da Belzebuba zajedno sa njegovim saborcima protera u udaljeni kutak Vasiona, u zvezdani sistem Ors, čiji ga stanovnici nazivaju naprosto - "Sunčev sistem"; kao mesto progonstva odredio je jednu od njegovih planeta, planetu Mars,

uz dozvolu da se može nastaniti i na drugim planetama, ali samo u granicama tog Sunčevog sistema.

Među prognanicima, osim Belzebuba i njegovih prijatelja, bilo je i mnogo onih koji su naprosto simpatisali njega ili nekoga iz njegovog najbližeg okruženja, njegove potčinjene ili njegove drugove. Svi su oni stigli sa svojim porodicama u ta daleka mesta i uskoro su na planeti Mars stvorili čitavu koniju "tricentričnih bića", nekada nastanjenih na raznim planetama centralnog dela naše Velike Vasionne. Ti stanovnici, tako strani toj planeti, adaptirali su se malopomalo na novu životnu sredinu i, da bi skratili duge godine izgnanstva, mnogi od njih su počeli da osvajaju nova mesta na Marsu, kao i na susednim planetama; sve to u Centru skoro da nije bilo ni primećeno, zbog udaljenosti i siromaštva tih naseoba. Tako su prolazile godine i mnogi od tih prognanika su se na sopstvenu inicijativu ili pod pritiskom opštih okolnosti preselili sa Marsa na druge planete, dok je Belzebub sa najbližima ostao na planeti Mars, gde je uredio manje podnošljiv život. Jedno od njegovih glavnih dostignuća bilo je to što je na planeti Mars izgradio "opservatoriju" za pmatranje udaljenih objekata Vasionne, što je bilo veoma dobro, kao i za izučavanje životnih uslova na obližnjim planetama; vremenom, opservatorija je postala veoma poznata i, čak, znamenita u čitavoj Vasioni. Iako je sunčev sistem Ors bio zapostavljen zbog njegove udaljenosti od Centra, kao i iz mnogih drugih razloga, Vrhovni Svetitelji Kozmosa, koji su se nalazili u okruženju našeg Večnog Tvorca, slali su s vremena na vreme Vesnike na planete tog zvezdanog sistema da bi, koliko je to moguće, regulisali egzistencijalne procese tamo nastanjenih stvorenja sa tri centra mišljenja, i dovodili ih u sklad sa opštom svetskom harmonijom.

I tako je, na jednu od planeta tog Sunčevog sistema pod nazivom Zemlja naš Predvečni poslao vesnika Ašjatu Šimaša. A Belzebub je, tom prilikom, izvršio specijalni zadatak, krajnje neophodan za tu misiju; i Vesnik je, vrativši se u Sunčani Apsolut, zamolio Njegovu Večnost da oprostí nekada mladom i vatrenom, a sada životnim iskustvom poučenom Belzubu.

Razmotrivši molbu Ašjate Šimaša, uzevši takođe u obzir skroman i osmišljen Belzebubov život, Tvorac mu oprostí i dozvoli da se vrati u domovinu. Tako se Belzebub posle dugog odsustvovanja ponovo obreo u Centru Vasionne. Njegov uticaj i autoritet ne samo da nisu opali za vreme progonstva, već su, uprkos izgnanstvu, znatno porasli, pošto je svima iz njegovog okruženja bilo jasno da su tokom dugih godina koje je Belzebub proveo u neuobičajenim okolnostima, njihova znanja i iskustvo postali veći i ozbiljniji.

Dakle, kada su se na planetama zvezdanog sistema Pandnoh odigrali izvesni događaji od ogromne važnosti, stari Belzebubovi prijatelji se odlučili da pređu u akciju i pozvali su ga na konferenciju posvećenu tim događajima. Eto zašto je Belzebub sa rođacima i najbližim saradnicima krenuo na tako dugo putovanje kozmičkim brodom "Karnak" sa planete Katas na planetu Revozvrander.

U vreme kada se događa naša priča, čitav prostor kozmičkog broda "Karnak" ispunili su kako oni koji su na njemu slili, tako i oni koji su sebe nazivali "onima koji aktivno misle".

Među putnicima se nalazio i veoma lep dečak koji se uvek nalazio u Belzebubovoj blizini. To je bio Hasejn, sin Tulufa, Belzebubovog sina ljubimca. Belzebub je svog unuka prvi put video posle svog povratka iz progonstva i, ocenivši da ovaj ima dobro srca, kao i zahvujući onome što se naziva "zovom krvi", odmah se za njega vezao.

Pošto se to dogodilo upravo onda kada je umu mladog Hasejna bio potreban razvoj, a Belzebub je sada imao mnogo slobodnog vremena, on je na sebe preuzeo odgovornost za obrazovanje svog unuka i zato je, ma gde se nalazio, unuk uvek bio pored njega.

Hasejn je, opet, tako zavoleo svoga dedu, da se ni na korak nije odmicao od njega i žudno je upijao sve čemu ga je Belzebub učio.

Za prvu besedu, Belzebub, Hasejn i odani stari sluga Ahun okupili su se na najvišem nivou broda, to jest na gornjoj palubi, pod "kalpokrakonisom", jednom vrstom kupole, razgarajući i posmatrajući beskrajno prostranstvo.

Belzebub je pričao o Sunčevom sistemu u kome je proveo mnoge godine. On je upravo opisivao osobine planete pod nazivom "Venera", kada mu je javljeno da kapetan želi da razgovara s njim, što je Belzebub prihvatio.

Glava 3 ZAŠTO JE KASNILO SPUŠTANJE "KARNAKA"

Ubrzo posle toga ušao je kapetan i, pozdravivši Belzebuba sa svom učtivošću koja odgovara njegovom rangu, rekao:

- Vaša Milosti! Dozvolite mi da zatražim od vas autoritetan savet. Upravo se na našem kursu nalazi "neizbežna smetnja" koja predstavlja prepreku za naše kretanje najkraćim putem.

Ona se nalazi (ukoliko budemo sledili planirani kurs) na dva "kipreno"¹ leta, tj. na putu našeg broda kroz zvezdani sistem "Vuanik".

Upravo na tom delu naše maršrute, sat pre nas, naići će se velika kometa koja pripada zvezdanom sistemu "Sakur" ili, kako ga ponekad nazivaju "Medkep". Na taj način, ako se budemo držali predviđenog kursa, neizbežno ćemo naići na mesto kojim je već prošla ta kometa.

A, kao što je Vašoj Milosti svakako poznato, ta opasna kometa uvek za sobom ostavlja trag koji se sastoji iz ogromne količine "zilnotraga" (na Zemlji se ta materija naziva cijanovodonična kiselina) koji, prodirući u planetarna tela, narušava njihove najvažnije funkcije i to traje sve dok on ne isčezne.

Ja sam najpre odlučio, nastavio je kapetan, da izbegnem susret sa "zilnotragom", tako što ću promeniti kurs broda i zbići to mesto, ali to će znatno povećati vreme našeg putovanja. S druge strane, čekanje da "zilnotrag" nestane trajaće još duže. Nisam mogao sam da odlučim kojoj od ove dve mogućnosti da dam prednost i zato sam se usudio da se obratim vama, Vaše Prepodobije, radi pomoći i mudrog saveta.

Kada je kapetan prestao da govori Belzebub je, razmislivši trenutak, ovako odgovorio:

- Uistinu, ne znam šta da vam posavetujem, dragi kapetane, a, uzgred, u Sunčevom sistemu gde sam proveo mnogo vremena, na planeti po imenu "Zemlja", pojavila su se i još uvek na njoj žive veoma čudna tricentrična bića. Među njima na jednom kontinentu, koji se zove "Azija", došla je na svet veoma mudra tricentrična ličnost po imenu "Nasradin Hodža".

Za svaku neobičnu situaciju, bitnu ili sasvim nevažnu za one koji žive ovde, taj zemaljski mudrac Nasradin Hodža nalazio je izreku koja pomaže da se problem reši.

A pošto su sve njegove izreke bile ispunjene osećanjem istine, ja sam se takođe uvek njima rukovodio trudeći se da tamo gde se nalazim stvorim prihvatljive uslove za egzistenciju.

I u sadašnjoj situaciji, dragi moj kapetane, želim korisno da primenim jednu od njegovih mudrih izreka. U teškoj suaciji poput ove naše on bi verovatno rekao: "Ne

¹ Kipreno = vremenska jedinica, cca 1^h

možete preskočiti sopstvena kolena i besmislen je pokušaj da se poljubi sopstveni lakat."

Ja kažem isto to i još dodajem: ne treba ništa preduzimati. Kad se suočimo licem u lice s događajem izazvanim silama koje neizmerno premašuju naše sopstvene, treba se povinovati.

Jedino pitanje koje vi treba da rešite jeste - čekati ili zaobići opasnu zonu. Vi kažete da će obilaženje znatno produžiti naše putovanje, ali čekanje će biti još duže. Prema tome, dragi moj komandiru, ako birajući direktan let gubimo manje vremena, o čemu onda da razmišljamo? Uz to, zašto ne bismo, smanjujući habanje izvanrednog motora našeg broda, putovanje završili nešto ranije? Međutim, ako zaobilazni let može doneti našem brodu makar i najmanju štetu, onda, po mom mišljenju, prednost treba dati drugom predlogu i zaustaviti se negde dok se naš put ne očisti od opasnog "zilnotraga". Na kraju krajeva, tako ćemo sačuvati naš brod od nepotrebnih gubitaka vezanih za dodatni rad motora tokom obilaženja.

A vreme prinudnog zadržavanja pokušaćemo da ispunimo nečim što će nam svima biti korisno.

Na primer, ja bih s velikim zadovoljstvom popričao s vama o savremenim kozmičkim brodovima uopšte, i o našem brodu posebno, kao i o mnoštvu pronalazaka o kojima ja za sada ništa ne znam, zato što sam dugo odsustvovao.

U moje vreme ti ogromni transgalaktički brodovi bili su veoma komplikovani i veoma glomazni tako da je skoro polovina njihove snage odlazila na transport goriva, potrebnog za njihov let.

Savremeni kozmički brodovi su luksuzni i prostrani. Oni pružaju velike mogućnosti, tako da je boraviti i putovati na njima pravo blaženstvo. Ponekad se čak zaboravlja da je nekada bilo nemoguće otići na bilo koju planetu i ja bih bio srećan da čujem kako je stvarano to čudo i kako rade savremeni kozmički brodovi.

A sada idite, dragi moj komandiru, i pripremite sve što je potrebno za zaustavljanje broda. A kada budete slobodni vratite se i mi ćemo vreme neizbežnog zadržavanja provesti u svima nama korisnim razgovorima.

Kada je kapetan izašao, Hasejn skoči i počeo da igra i uda dlanom o dlan, vičući: - O, kako se radujem, kako se radujem svemu tome! Belzebub je, praveći se ravnodušan, gledao kako njegov ljubimac, prepun radosti, iskazuje svoja osećanja, ali stari Ahun nije mogao da se uzdrži i prekorno je zavrteo glavom mrmljajući u sebi kako je dečak izrastao u "egoistu".

Čuvši kako ga je Ahun nazvao, Hasejn stade pred njega u stavu mirno i vragolasto reče:

- Ne ljuti se na mene, dragi Ahune. Razlog moje radosti nije egoizam, već naprosto srećna okolnost. Jer, ti si sve čuo, zar ne? Moj najdraži dedica ne samo da je odlučio da se zaustavimo, već je obećao kapetanu besede s njim.

A ti odlično znaš da besede moga dede uvek vode u priče o mestima gde je on boravio, i ti znaš kako on divno priča i koliko se mnogo novog i zanimljivog kristalizuje u našoj svesti zahvaljujući tim besedama.

Gde je tu egoizam? Zar nije dedica sopstvenom slobodnom voljom, razmislivši o svim nepredviđenim okolnostima, mudro rešio da brodu treba dati pauzu koja očigledno neće mnogo poremetiti njegove planove?

Meni se čini da mili dedica ne treba da žuri. Sve što mu je potrebno za odmor i udobnost na "Karnaku" postoji; ovde tođe ima mnogo onih koji ga vole i koje on voli.

Nije li on rekao da ne treba da se suprotstavljamo silama koje premašuju naše sopstvene snage, dodavši da mi ne samo da im se nećemo suprotstavljati, nego ćemo ih prihvatiti s poštovanjem, neprekidno hvaleći i blagosiljajući mudra i čudesna dela našeg Stvoritelja?

Ne radujem se ja neuspehu, već tome što će nam nepredviđeno iskušenje, poslato odozgo, pružiti mogućnost da provedemo više vremena u besedama s mojim dragim dedicom. Zar sam ja kriv što se pokazalo da su po mene te okolnosti tako željne i povoljne? Ne, dragi Ahune, ne treba da me koriš, već da mi se priključiš u izražavanju zahvalnosti Izvoru svega postojećeg milošću Božjom.

Za sve to vreme Belzebub je s osmehom pažljivo slušao svoga ljubimca i, kada je Hasejn začutao, on reče:

- U pravu si, dragi moj Hasejne, i da bih to potvrdio, još pre nego što se kapetan vrati, ispričaću ti nešto što će ti se dopasti..

Čuvši to, dečak pritrča Belzebubu, sede mu u krilo i malo razmislivši reče: - Dragi dedice, već si mi toliko toga ispričao o Sunčevom sistemu u kome si proveo tolike godine, da ja već sada mogu prema sopstvenom shvatanju da nastavim opisivanje prirode tog dalekog dela Vasiona.

Ali mene zanima da saznam postoje li u tom zvezdanom sistemu bića sa tri centra mišljenja i poseduju li ona nadtelesne suštine ili viša tela skrivena u sebi? Eto šta bih žeo da čujem od tebe - rekao je Hasejn, gledajući ushićeno u dedu

- Da - odgovori Belzebub - stvorenja sa tri centra mišljenja nastanjuju skoro sve planete tog zvezdanog sistema i nadtelesne suštine postoje u skoro svakome od njih.

Nadtelesne suštine, ili, kako se one zovu na nekim planama tog zvezdanog sistema, duše, imaju tricentrična bića nastanjena na svim planetama, osim bića koja su, pre nego što su ih dotakle emanacije Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta, iz raznih razloga izgubila energiju i ne sadrže životnu silu potrebnu za formiranje nadtelesnih suština. Naravno, moj deče, na svakoj planeti zvezdanog sistema tela bića sa tri centra mišljenja dobijala su spoljnu formu u skladu sa prirodom te planete, prilagođenu svim njenim osobenostima.

Na primer, na planeti Mars, mestu našeg progonstva, tela tricentričnih bića po spoljnom izgledu podsećaju na, da se tako izrazim, "Kafaonik", imaju dugačak širok trup sa velikim zihama masti i glavu s ogromnim, ispupčenim i sjajnim očima. Na njihovim leđima nalaze se dva široka krila, a u donjem su dve relativno kratke noge sa veoma jakim noktima. Skoro sva snaga tih ogromnih planetarnih tela prilagođena je za stvaranje energije za njihove oči i krila. Zbog toga ta tricentrična bića mogu odlično da vide u tami i da se kreću ne samo površinom planete, već i da vazduhom lete na veoma veliku udaljenost od sopstvenog doma.

Na susednim planetama, tricentrična bića su zbog jakog mraza prekrivena mekom gustom dlakom. Neka od njih imaju oblik "tusuk", tj. izgledaju kao dupla sfera: gornja sadrži glavne organe čula, a u donjoj se nalaze organi za preradu "prve i druge nasušne hrane".

U gornjoj sferi nalaze se tri otvora okrenuta napolje, dva za vid, a treći — za sluh. Donja sfera ima samo 2 otvora - jedan za prijem prve i druge nasušne hrane, a drugi - na suprotnoj strani - za izbijanje otpadaka iz organizma. Na donjoj sferi nalaze se dve snažne mišićave noge i na svakoj od njih nalaze se ispupčenja čija je namena ista kao i namena naših prstiju.

U tom Sunčevom sistemu postoji sasvim majušna planeta koja se zove "Mesec".

U svom kretanju ta mala, neobična planeta često dolazi u blizinu planete Mars i ja sam jednom s ogromnim uživanjem čitav sat pomoću teskuana (teleskopa) svoje opservatorije pratio život tricentričnih stanovnika Meseca.

Iako su tela tih bića zakržljala, ona poseduju neukrotiv duh koji ih je obdario izuzetnom upornošću i neverovatnom vrednošću.

Oni spolja liče na velike mrave i, kao i mravi, stalno su u pokretu i neumorno rade na osvajanju svoje planete.

Rezultati njihove neprekidne delatnosti već su očigledni i nesporni.

Više puta sam imao priliku da primetim kako su za dve naše godine oni u potpunosti "tunelizovali" svoju planetu. Oni su se upustili u taj poduhvat za slučaj nenormalnih klatskih uslova, znajući da je njihova planeta nastala iznenada i da zato regulaciju njene klimatske harmonije više sile nisu unapred pripremile.

Klima te planete bila je stvarno "žestoka" i u svojoj promenivosti i nepredvidivosti ličila je na krajnje histerične žene, kakvih je bilo mnogo na jednoj drugoj planeti tog zvdanog sistema, o kojoj ću ti takođe pričati.

Povremeno je hladnoća na Mesecu bila tolika da je prodirala do kostiju i bilo je nemoguće disati u otvorenoj atmosferi, a onda je, sasvim neočekivano, mraz smenjivala neverovatna vrelina, kao da se nalaziš na tiganju na kome ti pržiš jaja. Postojala su samo 2 kratka perioda u životu te osobene male planete i to pre nego što je počela da se okreće oko susedne planete, kada je klima na njoj bila toliko dobra da je rod najrazličitijih vrsta prve nasušne hrane bio tako veliki da je to

omogućavalo egzistenciju unutar planete, u "podzemnim" gradovima, napravljenim radi zaštite od kaprica sumanute klime, koja je izazivala haotične promene u atmosferi.

Nedaleko od te male planete nalazila se druga velika pleta, koja se ponekad takođe nalazi blizu Marsa, i koja se zove "Zemlja". U stvari, Mesec je komadić Zemlje koji sada mora stalno da održava njeno kretanje u ravnoteži.

Na planeti Zemlji pojavila su se tricentrična bića koja imaju sve uslove da budu spremišta nadtelesnih suština ili viših tela skrivenih u njima.

Ali, u pogledu "snage duha", moram da primetim da se ona ne mogu ni porediti sa stvorenjima koja borave na maloj planeti. Spoljni izgled tricentričnih bića na Zemlji sličan je našem, izuzev što im je koža mnogo tanja od naše. Osim toga, oni su bezrepi i nemaju rogove. A najgore je što nemaju kopita za hodanje. Istina, radi zaštite od spoljne sredine oni su izumeli nešto što nazivaju "obučom", ali taj pronalazak im malo pomaže. Njihova planetarna tela su nesavršena, a Um nastran i potpuno unikalno. Iz razloga, o kojima ću ti jednom pričati, on se postepeno izrodio i sada je veoma čudan i u najvećoj meri manjkav.

Belzebub se spremao da nastavi priču, ali upravo tada uđe kapetan broda. Izvinivši se dečaku i obećavši da će o stovnicima Zemlje popričati drugi put, Belzebub se okrete kapetanu.

- Vaša Milosti - počeo kapetan - kada sam postao punoletan moj otac me je odredio da služim Večnom Tvorcu. Počevši od najniže stepenice na transgalaktičkim brodovima, najzad sam dobio priznanje da sam dostojan da izvršavam dužnosti kapetana i, evo, ja sam već mnogo godina kapetan na brodovima duge plovidbe.

Svoju poslednju dužnost nasledio sam od oca kapetana, koji je ovaj posao izvršavao skoro od stvaranja sveta i posle mnogo godina besprekorne službe dodeljeno mu je zvanje vladara zvezdanog sistema "Kalmen".

Ukratko, nastavi kapetan, moja služba je započela upravo onda kada ste se vi, Vaša Milosti, uputili u izgnanstvo. Ja sam tada bio novajlija na udaljenim brodovima. Da... Koliko je vode proteklo od tog vremena. Sve se promenilo, kao što i treba da bude, i samo je naš Gospod i Vladar ostao nepromenjen. Neka je blagoslovena Njegova večna i sveprisutna nepromenljivost! Vaša Milost je primetila, i to veoma ispravno, da su brodovi nekada bili veoma neudobni i glomazni. Naravno, bili su veoma složeni i nezgrapni. I ja ih veoma dobro pamtim. Između ondašnjih i sadašnjih kozmičkih brodova postoji ogromna razlika. U našoj mladosti svi brodovi, kako međuplanetarni, tako i međuzvezdani, još su kao gorivo koristili kozmičku supstancu "elekilpomagtisten", koja se sastoji iz dva elementa Sveprisutnog "Okidanoha". Za proizvodnju te supstance nekadašnji kozmički brodovi su morali da nose veliku količinu materije. Posle vašeg odlaska odavde stari brodovi su korišćeni još kratko vreme i zamenjeni su brodovima sistema Svetog Venome.

Glava 4 ZAKON PADA

Kapetan je nastavio: - To se dogodilo 185. godine prema objektivnom računanju vremena. Sveti Venoma sa planete Sort je za svoje zasluge bio primljen u društvo "Svete planete Čistilište" i, upoznavši se s novim okruženjem, u potpunosti se posvetio svom najdražem poslu.

Njegov rad se sastojao u pokušajima da otkrije kakvi se novi fenomeni mogu dobiti ako se kombinuju već postojeći fenomeni.

Nešto kasnije, proučavajući kozmičke zakone, Sveti Venoma je načinio otkriće koje ga je kasnije proslavilo, a koje je on, kao prvi pronalazač, nazvao "Zakonom pada". Sveti Venoma je taj zakon formulisao ovako: "Sve što na svetu postoji 'pada dole'.

"Dole" - za bilo koji deo planete predstavlja najbliži "Stabilan objekt", to jest tačku u kojoj se spajaju sve linije bez obzira na to odakle one dolaze.

Centri svih sunaca i svih planeta naše Vasiona upravo su takve tačke stabilnosti. Oni su "najniže" tačke za one oblasti prostora u koje su stalno usmerene sve sile datog dela Vasiona, gde se one koncentrišu. Svaka od tih tačaka predstavlja takođe centar privlačenja i, zahvaljujući tome, sunca i planete se održavaju na mestima koja su za njih predviđena.

Sveti Venoma je dalje utvrdio da kada se neki objekt, ma gde se on nalazio, pomera u prostoru, on ima tendenciju pada na ovo ili ono sunce ili planetu u zavisnosti od toga koja je planeta za datu oblast kozmosa centar stabilnosti ili ono što je dole.

Polazeći od zakona koji je sam utvrdio, Sveti Venoma je u svojim daljim istraživanjima došao do sledećeg zaključka: "Ako je tako, može li ta kozmička osobina da bude iskorišćena za neophodna putovanja po Vasioni?" I počeo je da radi u tom pravcu.

Njegov nadahnuti rad je pokazao da, iako je to u načelu moguće, u stvarnosti, ako se koristi samo zakon pada, ne može se postići cilj i to iz tog prostog razloga što atmosfera koja okružuje većinu kozmičkih tela sprečava usmereni pad objekta koji vrši kozmički let.

Utvrdivši sve to, Sveti Venoma je svu svoju pažnju usredsredio na traganje za bilo kakvim rešenjem kojim bi se prevladao otpor koji atmosfera pruža kretanju broda, zasnovanom na zakonu pada. Posle tri "luniazisa" Sveti Venoma je pronašao takvo rešenje i čim je bila pripremljena neophodna oprema pristupio je probama.

Konstrukcija je podsećala na veliku sobu čiji su zidovi napravljeni od specijalnog materijala sličnog staklu. U svaki zid montirani su takozvani "kapci" od nepropustljive kozmičke supstance "elekilpomagtistzena", koji su mogli slobodno

da klize u određenim pravcima. Unutar sobe nalazile su se posebne "baterije" za generisanje i ubacivanje te supstance.

Ja sam prisustvovao prvom ispitivanju, Vaša Milosti, i pratio sam rad Svetog Venome.

Sva tajna se sastojala evo u čemu: kada su zraci te supstance prolazili kroz specijalno staklo, oni su uništavali sve na svom putu u onoj atmosferi koja se obično sastoji iz vazduha ili gasova. Taj deo prostora je postajao apsolutno prazan, bez ikakvog pritiska, tako da, kada bi u njemu dete gurnulo gromadu, ona bi laka kao pero, počela da se kreće.

Na drugoj strani te neobične građevine nalazili su se dodaci nalik na krila za upravljanje kretanjem pomoću već pomenute supstance, kao i pomoću impulsa koji omogućuju biranje pravca.

Dakle, kada su rezultati tih eksperimenata bili odobreni i dobili blagoslov Kontrolne Komisije pod predsedništvom Arhandela Adosije, na osnovu otkrivenih zakona počela je izgradnja velikog broda. Brod je uskoro bio gotov i odobren za upotrebu.

Brodovi novog tipa postepeno su potisnuli sve ostale, koji se ranije postojali. Ipak, Vaša Milosti, kasnije je nekomfornost brodova tog sistema postajala sve očiglednija, iako su oni i dalje korišćeni na svim linijama galaktičkog saobraćaja. Ne mogu da negiram da su brodovi konstruisani na osnovu tog zakona bili idealni u bezvazдушnom prostoru i da su se kretali brzinom bliskom brzini zraka "egzikolnianaknian" koji reflektuju nebeska tela; ali, kada bi se približili nekom suncu ili planeti - što je bilo pravo mučenje za sve koji se nalaze na brodu - bili su neophodni složeni manevri, izvođeni prema Venominim projektima, zato što je takav zakon pada. Čim bi se brod našao blizu sunca ili planete, mimo koje je trebalo da proleti, on je odmah počinjao da pada na to sunce ili na tu planetu, a da bi se, kao što sam već govorio, izbeglo skretanje broda s predviđenog kursa, bila su potrebna svestrana znanja i ogromna pažnja. Prilikom prolaska broda blizu nekog sunca ili planete njegova brzina je odstupala hiljadu puta od uobičajene. Posebno je bilo teško upravljati brodom u oblastima gde ima mnogo kometa. Zato su svima, koji su bili predviđeni da njima upravljaju, postavljani najsuroviji zahtevi, i priprema za takve obaveze zahtevala je veoma visok intelekt. Ipak, bez obzira na sve prepreke, brodovi sistema Svetog Venome korišćeni su, kao što sam već rekao, i korišćeni su svuda.

Brodovi sistema Svetog Venome leteli su već dvadeset tri godine, kada je prvi put počelo da se govori o tome da je Veliki Arhandeo Hariton pronašao novi tip broda za kraće i duže letove po Kozmosu.

Glava 5 SISTEM ARHANDELA HARITONA

U najskorije vreme, opet pod rukovodstvom Velikog Arhaela Adosija, posle obavljenih praktičnih proba, svi su shvatili značaj novog pronalaska koji će kasnije postati toliko poznat. Novi sistem je jednoglasno proglašen najboljim i uskoro je bio prihvaćen svuda u Vasioni, potiskujući posteno sve prethodne. U naše vreme sistem Velikog Anđela, sada Arhandela Haritona, koristi se svuda. Brod kojim mi sada letimo zasnovan je na istim principima i njegova konstrukcija nalik je na konstrukciju svih brodova izgrađenih prema tom sistemu. On je veoma složen.

Suštinu tog velikog pronaska predstavlja "cilindar" koji po obliku podseća na obično bure. (cilindar+bure=cilindrure)

Tajna tog cilindra jeste u karakteru materijala koji čine njegovu unutrašnju površinu. Ti materijali su međusobno izolovani putem "ambera" i zahvaljujući njihovom rasporedu, pra utvrđenom redu, oni mogu da deluju na kozmičku gasnu supstancu, bilo da je to "atmosfera", "vazduh", "etar" ili neka druga kombinacija istorodnih kozmičkih elemenata, primorajući je da odmah počne da se širi unutar cilindra. Dno tog "cilindrureta" hermetički se pričvršćuje na bočne povine, ali njegov poklopac, koji takođe čvrsto prijanja na cilindar, napravljen je tako da pod dejstvom unutrašnjeg pritka može da se pomera otvarajući ulaz u cilindar i da ga zatim ponovo zatvara.

Dakle, Vaša Milosti, taj "cilindrure" je ispunjen vazuhom, atmosferom ili nekom drugom sličnom supstancom; pod dejstvom zidova, supstanca se širi tako da unutrašnja oblast cilindra postaje za nju suviše tesna. Trudeći se da nađe izlazni otvor iz ograničenog unutrašnjeg prostora cilira, ona, naravno, pritiska poklopac cilindra sve dok se otvori ne oslobode i ne dozvole supstanci u ekspanziji da izađe, posle čega se oni odmah ponovo zatvaraju.

Pošto Priroda ne trpi prazninu, odmah posle ispuštanja gasne supstance u ekspanziji, cilindrure se ponovo spolja puni svežom supstancom, i sve se ponavlja ispočetka, i tako u beskraj. Odvija se cikličan proces i poklopac cilindrura čas se otvara, a čas zatvara.

Poklopac stavlja u pokret veoma jednostavnu polugu koja, opet, pokreće "zupčaste točkove", raspoređene na bočnim strama i na krmi broda. Upravo usled kretanja tih točkova i dolazi do kretanja broda u prostoru.

Dakle, Vaša Milosti, tamo gde nema otpora, savremeni brodovi naprosto padaju na najbliži centar stabilnosti; ali tamo gde oni nailaze na otpor kozmičke supstance, ma kakva bila njena gustina, jedino delovanje cilindra omogućuje brodu da se kreće u željenom pravcu.

Zanimljivo je naglasiti da su zgusnute sredine u nekom delu Vasiona najpogodnije za punjenje i pražnjenje cilindreta, zbog čega, naravno, poluge mogu da se pokreću brže.

Ipak, ponavljam, bezvazušni prostor ispunjen samo svetskim etrom najviše pogoduje i savremenim i starim brodova, pošto, kada nema otpora, i kada se koristi zakon pada, nije potreban rad cilindra.

Svejedno, savremeni brodovi imaju prednosti i u bezvazušnom prostoru, pošto se lako mogu kretati u bilo kom pravcu bez komplikovanih manipulacija, neophodnih prilikom upravljanja brodovima sistema Svetog Venome.

Ukratko, Vaša Milosti, savremeni brodovi, kako po udobnosti, tako i po jednostavnosti upravljanja, neuporedivo prevazilaze brodove koji su bili neverovatno složeni, a uz to nisu pružali mogućnosti kakve sada koristimo u kozmičkim uslovima.

Glava 6 VEČNI MOTOR

- Čekajte, čekajte! - prekide Belzebub kapetanovo pripovedanje. - To što opisujete bez sumnje je blisko efemernoj ideji koju neobična tricentrična bića rođena na planeti Zemlji nazivaju "večnim motorom" ili *Perpetum Mobile*. Ta ideja je izludela i uništila mnoge od njih.

Ispostavilo se da se na toj zlosrećnoj planeti u nekim glavama rodila "bezumna ideja" o pronalasku mehanizma koji će se večno kretati, a da pri tome ne dobija nikakvu energiju spolja. Ona ih je toliko obuzela da su mnogi žitelji te osobite planete poludeli razmišljajući o njoj i pokušavajući da stvore to čudo. Koliko ih je samo platilo tu efemernu ideju materijalnim i duhovnim dobrima, stvaranim po cenu ogromnoih napora.

Ovako ili onako, tek oni su bili osuđeni da rade na onome što je izgledalo kao prosta stvar. Kad god je to bilo moguće svojski su se predavali traganju za večnim motorom, nemajući nikakve unutrašnje potencijale za takav rad, pri čemu su se jedni uzdali u svoja "znanja", drugi u "sreću", a mnogi su postali potpuni psihopate.

Ukratko, pronalazak večnog motora pretvorio se za njih u pravu "moru", i oni su smatrali da to pitanje i sve ostale mora da zanima.

Jednom sam posetio grad u kome je bila sabrana značajna kolekcija svih modela predloženih mehanizama večnih motora, kao i njihovi opisi.

Šta je nedostajalo? Šta to nisam video na tim majstorski napravljenim i složenim mašinama? A tobože je u mehanizmima svake te mašine bilo više ideja i mudrosti nego u svim zakonima univerzuma!

Vremenom sam primetio da je među bezbrojnim modelima, kao i u opisima ponuđenih mehanizama dominirala ideja korišćenja onoga što se naziva "silom teže". Suština te ideje je sledeća: u nekom složenom mehanizmu napravi se lift određene težine koji, spuštajući se pod dejstvom sopstvene težine, stavlja u pogon čitav sistem; sve se ponavlja iznova i iznova pri svakom narednom spuštanju lifta, i tako bez kraja.

Na kraju, mnogobrojni nesrećnici su napunili "ludnice"; još više gubitnika, razočaranih u svoj san, potpuno je napustilo svoj posao, predalo se, ili je čak, od svih mogućih, izabralo najgori put.

Ne znam kako bi se završilo to zarazno ludilo, koje je vodilo pravo u grob, da jedan stari čudak, naučnik koji je imao određeni autoritet, nije dokazao pomoću samo njemu poznatog proračuna da je potpuno nemoguće smisliti večni motor.

Dragi moj kapetane, posle vaših objašnjenja, veoma dobro sam shvatio kako radi cilindar koji je stvorio Arhandeo Hiton i po čemu se on razlikuje od pronalazaka onih nesrećnika.

Naravno, sa sigurnošću se može reći da će cilindar, ako bude koristio samo atmosferu, raditi večno, bez dodavanja ne druge energije spolja.

A pošto svet ne može da postoji bez planeta okruženih atmosferom, dokle god ovaj svet bude postojao, radiće i cilindre Arhandela Haritona.

A sada, pitanje koje mene zanima - materijali od kojih je napravljen cilindre.

Da li biste mogli da mi ispričate, dragi kapetane, kakvi su to materijali i koliko oni mogu da traju.

Na Belzebubovo pitanje kapetan je odgovorio ovako:

- Iako je cilindre izložen habanju, to se može dogoditi tek u dalekoj budućnosti, kroz neodređeno dugo vreme.

Glavni deo cilindra napravljen je od ćilibara sa prstenovima od platine, dok se unutrašnja površina sastoji od "antracita", "bakra", "slonove kosti" i jedne veoma stabilne "smese", podvrgnute termičkoj obradi, hlađenju i, čak, zrenju.

- Ali drugi delovi - nastavio je kapetan - spoljne poluge i zupčanici moraju s vremena na vreme da se obnove. Iako su i oni napravljeni od veoma tvrdih "metala", svejedno su izloženi habanju.

Istovremeno, ni kostur broda nije večan. Kapetan bi govorio i dalje, ali u tom času brodom se razle otegnuti zvuk, nalik na zvuk trube.

Izvinivši se, kapetan ustade i objasni da ga zovu važni poslovi, jer se jedino zbog toga posada mogla osmeliti da Njegovu Milost uznemiri signalom.

Glava 7 KOJA PRIPOVEDA O ISTINSKOM DUGU

Kada je kapetan izašao, Belzebub pogleda svog unuka i primetivši da je u nekakvom neobičnom stanju, upita ga saosećajno i sa senkom nemira:

- O čemu se radi, dragi moj dečače? Zašto si se tako duboko zamislio?

Pogledavši dedu očima punim tuge, Hasejn zamišljeno odgovori:

- Ne znam šta mi je, mili dedice, ali tvoj razgovor s kapetanom izazvao je u meni veoma tužne misli. Ono o čemu nikada ranije nisam razmišljao, sada me neprekidno muči.

Zahvaljujući vašem razgovoru ja sam postepeno sasvim jasno shvatio da Vasiona nije uvek bila onakva, kakvom je ja sada vidim i zamišljam.

Ranije nisam mogao ni da zamislim, iako je razmišljanje moglo na to da me podstakne, da kozmički brodovi nisu uvek bili ovakvi, kakav je ovaj kojim sada letimo.

Tek sada sam potpuno shvatio da svaka stvar koju koristimo, sav savremeni komfor, sve što je potrebno za našu udobnost i sreću, nije postojalo oduvek i da nastanak svega toga ne bio jednostavan.

Pokazalo se da su u prošlosti razumna bića radi svega ta morala mnogo da rade i da pate i da su mnogo trpela ne štedeći sebe. Ona su radila i patila da bismo mi sada uživali u blagodatima civilizacije i sve to, svesno ili nesvesno, oni su stvarali za nas a danas su osuđeni na ravnodušnost ili zaborav.

Tako mi sada ne samo da prema njima ne osećamo zahvalnost, već čak i ne znamo za njih i to nepoštovanje nas nimalo ne brine.

Na primer, ja već dovoljno dugo živim na svetu, a ni jednom mi nije palo na pamet da nekada, možda, svega ovoga što sada vidim nije bilo, kao što nije bilo ni mog nosa koji se pojavio tek kada i ja.

I eto, dragi moj, mili dedice, slušajući tvoj razgovor s kapetanom, postepeno sam svim svojim Umom počeo da shvatam, koliko mnogo dugujem tim bićima, i u kolikoj meri sam njihov dužnik. Upravo zbog toga me sada muči "griža savesti".

Rekavši sve to Hasejn obori glavu i začuta.

Gledajući uzbuđeno svoga unuka Belzebub reče:

- Savetujem ti, dragi moj Hasejne, da privremeno odložiš te probleme. Budi strpljiv. Tek kada porasteš i kad se završi period tvog rasta, kada dovoljno sazriš da shvatiš tako duboka filozofska pitanja i aktivno o njima razmišljaš, biće ti jasno da moraš na njih da se vratiš.

U tvojim godinama ti još ne moraš da plaćaš za svoje postojanje. U ovoj fazi tvoga života ti ne moraš za njega da plaćaš. Tvoj zadatak je - da se pripremaš za budućnost - za obaveze i odgovornost pred tricentričnim bićima. Za sada, živi kao što živiš, ali uvek pamti jednu stvar. Svako jutro neizostavno, gledajući izlazak

sunca u svoj njegovoj velebnosti, moraš da prodreš u svoju podsvest, u sve njene oblike, i da neprestano ponavljaš sebi da ukoliko ona bude smetnja u tvom životu, u budućnosti ne samo da nećeš moći da izvučeš iz nje neku korist, već nećeš moći ni dobro da služiš Večnom Tvorcu.

Ponavljam još jednom, dragi moj dečake, ne misli na te probleme. Još si suviše mlad za takve misli.

Sve u svoje vreme.

Pitaj me što god poželiš i ja ću ti odgovarati do kapetovog povratka. Po svoj prilici, neodložne obaveze ga sprečavaju da dođe ovamo.

Glava 8 NERAZUMNI BELZEBUBOV POTOMAK SE DRZNUO DA LJUDE NAZOVE "MEKUŠCIMA"

Hasejn sede Belzebubu u krilo i umiljavajući se reče:

Ispričaj mi nešto što sam želiš, dragi dedice. Za me najveću radost predstavlja već to što mogu da te slušam.

- Ne - odgovori Belzebub - treba da me zamoliš da ti pričam o onome što te najviše zanima. Biće mi mnogo prijatnije ako ti ispričam ono što posebno želiš da znaš.

Onda mi, dragi, mili dedice, pričaj o onim... kako se ono zovu? Zaboravio sam. Ah, da! O onim "mekušcima".

- Šta? O kakvim mekušcima? - upita Belzebub, ne shvatući pitanje.

Sećaš se, dedice, malopre, kada si govorio o tricentričnim bićima koja žive na planetama onog Sunčevog sistema u kome si proveo mnogo vremena, pomenuo si jednu planetu -zaboravio sam kako se ona zove - na kojoj žive tricentrična bića koja veoma liče na nas, ali im je koža mnogo tanja od naše.

- A! - nasmeja se Belzebub. - Pitaš o bićima kojih se tako mnogo zapatilo na planeti Zemlji i koja sebe nazivaju "ljudima".

- Da, da, dedice! Pričaj mi o tim bićima - ljudima. Biću srećan da o njima saznam što više.

Onda Belzebub reče:

- O njima mogu da ti pričam veoma mnogo, pošto sam često posećivao tu planetu i dugo živeo među zemaljskim tricentričnim stvorenjima, a mnoga od njih su čak postala moji prijatelji.

Tebi će, verovatno, biti veoma zanimljivo da što više snaš o njihovim neobičnim odlikama. Oni imaju karakternične osobine kakve nećeš naći kod drugih stanovnika bilo koje planete naše Vasiona.

Ja ih dobro znam, zato što je čitav put njihovog nastanka i postojanja tokom mnogih, mnogih vekova, prema njihovom računanju vremena, proticao pred mojim očima.

Bio sam ne samo svedok njihovog nastanka i života, već i svedok nastanka i konačnog formiranja njihove planete.

Kada smo prvi put stigli u taj Sunčev sistem i nastanili se na planeti Mars, mlada Zemlja se još nije ni ohladila i nikakvog života na njoj nije bilo.

Od samog početka ta planeta je bila uzrok mnogih briga našeg Svevišnjeg. Ako želiš, počecu pripovedanje od događaja opštekozmičkog karaktera, povezanih s tom planetom, koji su za našeg Tvorca postali ozbiljno iskušenje.

- Da, dragi dedice - reče Hasejn - pričaj mi o tome. To će bez sumnje biti uzbudljivo i zanimljivo, kao i sve o čemu si mi već pričao.

Glava 9 POREKLO MESECA

I Belzebub poče ovako:

Stigavši na Mars, koji je bio predviđen kao mesto našeg boravka, počeli smo stvari polako da dovodimo u red.

Još se nije stišala žurba oko organizovanja prvih dana našeg boravka - jer bilo je neophodno da stvorimo uslove za manje podnošljivu egzistenciju u svetu koji nam je bio potpuno tuđ - kada se iznenada, jednog od tih uzbudljivih dana, čitava planeta zatresla i nešto kasnije nastao tako zagušljiv smrad da nam se učinilo kao da je čitava Vasiona zasićena nečim "neizdrživim".

Posle izvesnog vremena, kada je smrad najzad prestao, i mi došli k sebi toliko da smo mogli da razmislimo, shvatili smo da je razlog tog zastrašujućeg fenomena bilo to što se planeta Zemlja toliko približila Marsu da smo jasno mogli da je posmatramo čak i bez teskuana (teleskopa).

Ispostavilo se da je iz još uvek nepoznatih razloga, ta planeta "pukla" i da su se dva fragmenta odvojila od nje i odletela u kozmos.

Već sam ti pričao da je u to vreme taj sunčani sistem tek nastajao i da u njemu još nije bila uspostavljena takozvana "harmonija uzajamnog delovanja svih kozmičkih objekata".

Kasnije smo utvrdili, da je u skladu sa opštom kozmičkom harmonijom trebalo da se pojavi kometa sa izuzetno dugom putanjom, poznata pod nazivom "Kondur". Ta kometa je, već potpo formirana, prvi put opisivala svoju punu putanju.

Kako su nam kasnije u poverenju objasnili Kozmički Svetitelji, trebalo je da putanja komete preseče orbitu Zemlje. Pogrešni proračuni jednog od Kozmičkih Svetitelja, koji je rukovodio pitanjima stvaranja sveta i njegovog održavanja u ravnoteži, doveli su do toga da su ta dva objekta dostigla tačke presecanja svojih trajektorija istovremeno. Zbog te greške, planeta Zemlja i kometa Kondur su se sudarile toliko snažno da su se, kao što sam već rekao, od Zemlje odvojila dva fragmenta i odletela u kozmos.

Taj udar je izazvao tako ozbiljne posledice zato što je ta planeta bila još veoma mlada i njena atmosfera, koja bi mogla da posluži kao branik, još nije bila u potpunost formirana.

Naravno, moj dečače, Predvečni je odmah saznao za tu kozmičku katastrofu. Odmah je bila formirana komisija od anđela i arhandela, stručnjaka za stvaranje i održavanje sveta u ravnoteži, koja je istoga časa krenula u Sunčev sistem Ors. Na čelu te komisije bio je Veliki Arhandeo Sakaki.

Visoka komisija je stigla na Mars i započela istragu.

Sveti članovi te Visoke Komisije odmah su nas uverili da više ne treba da strahujemo od nekakve slične katastrofe.

Glavni inženjer, Arhandeo Alगततत je bio tako ljubazan da nam ispriča o onome što se, po svoj prilici, dogodilo.

Otkinuti fragmenti Zemlje, odmah posle sudara i dalje su se nalazili u sferi uticaja planete i zato su, sledeći zakon privlačenja, počeli da padaju natrag, na svoju osnovnu masu.

Ali oni nisu mogli da padnu na Zemlju zato što su se odmah našli pod uticajem jednog drugog kozmičkog zakona - "zona uzletanja", i zato su počeli da opisuju stalne eliptičke orbite oko svoje osnovne mase - Zemlje, približno onako kako ona sama opisuje sopstvenu putanju oko sunca Ors.

Tako će ubuduće i biti, ukoliko ponovo sve ne promeni na nepredviđena kozmička katastrofa.

Srećom, dodao je Glavni Inženjer, opšta harmonija kretanja sistema nije u potpunosti poremećena i uskoro će se ovde uspostaviti ravnoteža.

Ipak, moj dečaće, iako je Visoka Komisija, proučivši sve dostupne podatke i sve moguće posledice, došla do zaključka da će sadašnji položaj fragmenata Zemlje dugo ostati takav, zbog nekakvih pomeranja, koje je Komisija smatrala verovatnim, oni, svejedno, mogu da odstupaju od svojih orbita, što će dovesti do nepopravljivih posledica.

Kako bi se ta nesreća izbegla, Visoka Komisija je odluča da preduzme određene mere.

Složili su se da je najbolje rešenje sledeće: planeta Zemlja će održavati svoje fragmente tako što će im stalno slati božanske impulse "askokina".

Sveta supstanca askokin obrazuje se na planeti tek onda kada dva sveta zakona koji odgovaraju za sintezu, i to, sveti zakon "Heptaparaparšinoh" i sveti zakon "Triamazikamno", deluju na način "ilnosaparno", tj. samostalno, ne utičući jedan na drugoga, razume se, u određenim granicama.

Naravno, moj dečaće, realizacija tog projekta od kozmičkog značaja bila je moguća samo uz odobrenje Večnog Tvorca. Veli Arhandeo Sakaki, u pratnji ostalih Kozmičkih Svetitelja, odmah se uputio da izmoli najvišu dozvolu.

Posle dobijanja odobrenja od Predvečnog, na Zemlji je pod rukovodstvom Velikog Arhandela Sakakija bio aktualizovan proces "ilnosaparno". Od tog vremena svi procesi na Zemlji i njenim fragmentima odvijaju se u skladu s tim zakonom i zvaljujući tome fragmenti planete se i dalje kreću po svojim putanjama, ne preteći kozmičkom katastrofom.

Veći fragment se zvao "Lundernerzo", a manji - "Anuls", i tricentrični zemljani su ih znali pod tim imenima. Ali, u kasnijim epohama oni su nazivani na razne načine, a ne tako davno veći fragment je dobio ime "Mesec", a ime manjeg je

vremenom zaboravljeno. On sada ne samo da nema naziv, sadašnji stanovnici Zemlje čak i ne slute da on postoji.

Zanimljivo je da su nekadašnji žitelji Atlantide, kontenta koji je potom nestao, znali za postojanje drugog fragmenta svoje planete i takođe su ga nazivali Anulios. Ali, stvorenja koja su naselila kopno u poslednjem periodu njegovog postanja, u čijem biću su se ispoljili rezultati funkcionisanja organa nazvanog "kundabufer" (kasnije ću ti detaljno ispričati o njemu), nazvali su ovaj satelit "Kinespaj", što je značilo "onaj koji ne spava".

Savremenim tricentričnim stanovnicima ove osobene planete manji fragment nije poznat uglavnom zbog njegovih relativno malih dimenzija i male udaljenosti, što ga za njih čini nevidljivim, a babe im nikada nisu pričale da su u stara vremena svi znali za taj maleni satelit.

Ako neko od njih slučajno i ugleda Anulios kroz teleskop (tu, iako čarobnu, ipak samo dečju igračku), neće na njega obratiti pažnju smatrajući pogrešno taj Zemljin satelit velikim meteoritom.

Savremena stvorenja možda nikada više neće videti Anios zato što im je sada po prirodi svojstveno da vide samo nerealno.

Jedno im treba priznati: poslednjih vekova oni su s pravim majstorstvom svoju osobinu da ne vide ništa realno doveli do automatizma.

Dakle, moj dečake, na Zemlji su se u svoje vreme pojavili "likovi Sveobuhvatne Suštine", ili, kako ih sada nazivaju, "mikrokozmosi", i od njih je formiran primarni život biljaka. Kasnije su ti mikrokozmosi, kao što se obično događa, peli da se grupišu u različite oblike koji se zovu tetartokmosi svih tricentričnih sistema. I tada su, između ostalih, počeli da se razvijaju ti dvonogi tetartokozmosi, koje si ti maločas nazvao "mekušcima".

Sledeći put ću ti iscrpno objasniti kako su se, i zašto, za vreme tranzicije fundamentalnih svetih zakona u procesu ilnosaparno na planeti Zemlji pojavili likovi Sveobuhvatne Suštine i koji su faktori učestvovali u formiranju različitih razumnih sistema; objasniću ti, takođe, i sve zakone stvanja sveta i njegovog održavanja u ravnoteži.

Ali, ti moraš znati da su od samog početka tricentrična stvorenja, koja tebe zanimaju i koja se razvijaju na Zemlji, imala sve mogućnosti za usavršavanje svih onih osobina koje bi im omogućile da postanu istinski umna.

Glava 10 ZAŠTO "LJUDI" NISU LJUDI

Uzdahnuvši duboko, Belzebub je nastavio svoju priču.

- Od vremena početka primene procesa ilnosaparno na Zemlji, proteklo je godinu dana prema objektivnom računanju vremena.

Tokom tog perioda na planeti su postepeno uspostavljeni procesi evolucije i involucije svega postojećeg. I, naravno, kod tricentričnih bića su počeli da se formiraju uslovi za razvoj Objektivnog Uma.

Ukratko, na planeti se sve odvijalo kako treba. I, ko zna? Da se posle godinu dana nije vratila Visoka Komisija na čelu sa Arhandelom Sakakijem, možda nikada ne bi ni došlo do kasnijih nesporazuma, povezanih sa tricentričnim stanovnicima te nesrećne planete.

Visoka Komisija se vratila na Zemlju zato što, bez obzira na sva ta prethodno izvršena merenja, mnogi posvećeni u ovaj problem nisu bili sasvim sigurni u to da u budućnosti ne treba očekivati neprijatna iznenađenja. Upravo zbog toga su i poželeti da provere nije li se u prošlogodišnjim merenjima potkrala neka greška.

U svakom slučaju, da bi bili mirni, oni su odlučili da preduzmu dodatne mere predostrožnosti. Posledice su bile užasne, i to ne samo po tricentrične stanovnike ove nesrećne planete. One su za čitavu planetu postale živa rana.

Ti znaš da je u to vreme kod njih počeo da se javlja takozvi "mehanički instinkt" - izgledalo je da je on za tricentrična bića normalan.

Sveti članovi Visoke Komisije su smatrali da ako se mehanički instinkt dvonogih tricentričnih stvorenja formira pre nego što oni dostignu nivo Objektivnog Uma, kao što se obično događa kod tricentričnih bića, može se desiti da oni pre vremena saznaju razlog svog postanka, a to može dovesti do velike nevolje. Jer, ako saznaju da svoje postojanje duguju fragmentima koji su se otkinuli od njihove planete, tj., ako osećaju da su robovi spoljnih okolnosti, koje od njih ne zavise, mogu izgubiti volju za životom i dobrovoljno uništiti sebe.

Zbog toga je, moj dečake, Visoka Komisija između ostalog odlučila da je neophodno privremeno implantirati tricentričnim Zemljanima jedan poseban organ koji će ih, kao prvo, naterati da doživljavaju realnost u "izvnutom obliku", a drugo, dovešće ih dotle da će svaki spoljni utisak, koji se bude ponavljao, stvarati kod njih refleks koji će ih asociirati na "zadovoljstvo" i "uživanje".

Zatim su, uz pomoć Arhifizikohemičara Anđela Luizosa, člana Visoke Komisije, stvorili određenu strukturu i smestili je u kičmu tricentričnih bića, pored same baze repa (u to vreme oni su još imali rep, i taj deo njihovog organizma imao je normalne osobine, izražavajući punoću njihove egzistence). Ta novostvorena struktura je doprinosila nastanku i razvoju onih osobina o kojima sam već govorio. Nazvali su je kuabuferom.

Implantiravši taj organ tricentričnim stvorenjima, Visoka Komisija Kozmičkih Svetitelja, na čelu sa Arhanđelom Sakakijem vratila se u Centar čiste savesti i mirne duše; a planeta Zemlja, koja je tako privukla tvoju pažnju, odmah je na sebi osetila posledice tog oštroumnog i dovitljivog rešenja. Kako bi rekao mudri Nasradin Hodža, rezultati su ličili na one koje su izazvali zvuci Jerihonskih truba.

A sada, ako želiš da se makar malo približiš razumevanju posledica funkcionisanja tog organa, koji je smislio i stvorio jedinstveni Anđeo Luizos - neka je zanavek blagosleno njegovo ime - moraš saznati nešto o životu i ponašanju tricentričnih dvonogih stanovnika Zemlje i to ne samo onda kada je organ kundabufera još postojao u njihovom organizmu, već i kasnije, kada je on uništen. Jer, iako su taj organ i njegova svojstva bili uništeni, posledice su se i dalje taložile u samoj ljudskoj prirodi.

Ali, to ću ti objasniti neki drugi put.

Između ostalog, treba reći daje Visoka Komisija još jednom posetila Zemlju tri objektivne godine kasnije; ovoga puta na njenom čelu bio je Preuzvišeni Arhiserafim Sevotertr, zato što je Preuzvišeni Arhanđae Sakaki dostigao božansku visinu i postao jedan od članova Velike Četvorke Čuvara Vasiona.

Dakle, članovi Visoke Komisije bili su zadovoljni pošto su se uverili da mere predostrožnosti, preduzete radi održanja balansa u Zemljinom sistemu, nisu više potrebne. I tada su, između ostalog, opet uz pomoć Arhifizikohemičara Luiza, oduzeli tricentričnim bićima organ kundabufer zajedno sa svim njegovim neverovatnim mogućnostima.

Hajde sada da se vratimo na početak moje priče. Posle neočekivanog intermedijuma, kada smo došli k sebi posle zabune izazvane katastrofom, koja je pretila čitavom sunčevom sistu, nastavili smo da izgrađujemo našu marsovsku koloniju.

Malopomalo, upoznali smo lokalnu prirodu i prilagodili se postojećim uslovima.

Kao što sam već rekao, neki od nas su odlučili da se nastane na Marsu, drugi su se spremali da polete, ili su već krenuli, na druge planete tog Sunčevog sistema. Za međuplanetarni saobraćaj bio nam je dat kozmički brod "Mogućnost".

Ja sam ostao na Marsu sa nekolicinom svojih rođaka i slugu. Upravo tada je u moju opservatoriju postavljen moj prvi tkuano (teleskop). Izgradio sam opservatoriju i posvetio se njenom organizovanju i razvoju, kako bih imao mogućnosti da što podrobnije proučim udaljene objekte naše Vasiona i plete sunčevog sistema. Od svih planeta moju pažnju je posebno privlačila Zemlja.

Proticale su godine...

Život planete postepeno je stabilizovan i izgledalo je da se na njoj sve odvija isto kao i na drugim planetama.

Ali, pažljiv posmatrač je mogao da uoči kako broj triceričnih stvorenja stalno raste. Štaviše, ponekad su se mogle zapaziti neobične manifestacije njihove aktivnosti; oni su ponekad činili ono što nikada nisu činili stanovnici drugih svetova. Odjednom bi, iz čista mira počeli da ubijaju jedni druge.

Ponekad se to međusobno istrebljivanje nije ograničavalo na jedan region, već se događalo na više mesta istovremeno, i trajalo je ne samo danju, već i noću.

Primećeno je da se za vreme tog procesa njihov broj naglo smanjivao, ali je u periodima zatišja ponovo naglo rastao.

Vremenom smo se navikli na tu njihovu osobenost, govoreći sebi da je Visoka Komisija očigledno iz nekakvih važnih razloga organu kundabufera namerno dala takvu karakteristu. Zbog plodnosti tih bića, govorili smo sebi, njihov broj se mora regulisati radi održavanja kozmičke ravnoteže u harmoniji.

Ali nikome nije moglo pasti na pamet da se nešto rđavo dešava čitavoj planeti. U to doba, kao što sam već rekao, ja sam posetio većinu planeta tog sunčevog sistema, i poznatih, i još neproučenih.

Posebno su mi se dopali tricentrični stanovnici Saturna. Oni su se spolja razlikovali od nas, jer su podsećali na ptice, vrane.

Zanimljivo je naglasiti da vrane nisu živele samo tamo, već skoro na svim nastanjenim svetovima naše Vasiona, gde se razvijaju i uzimaju planetarnu plot bića sa različitim sistemima mišljenja.

Princip usmenog komuniciranja vranolikih razumnih bića donekle podseća na naš, ali zvuci njihovog govora lepši su od svega što sam ikada mogao da čujem. On vas primorava da se setite umetnosti najvećih pevača koji čitavu svoju dušu unose u melodično, čarobno pevanje.

Kada se setim kako se ta krilata stvorenja odnose jedna prema drugima, nemam reči kojima bih to opisao. To se može shvatiti tek pošto se malo proživi s njima i stekne lično iskustvo. Može se reći samo jedno - njihova srca su poput srca anđela koji se nalaze uz Nebeski Presto.

Oni u svom životu strogo poštuju devetu zapovest Našeg Tvorca: "Odnosi se prema onome što pripada drugome kao prema svome, i isto tako ga čuvaj."

Kasnije ću ti svakako ispričati detaljnije o tricentričnim stvorenjima koja su nastala i žive na Saturnu, zato što je jedan od mojih istinskih prijatelja tokom godina izgnanstva bio stanovnik te planete; on je imao obličje vrane i zvao se Karkar.

Glava 11 SPECIFIČNOST LJUDSKE DUŠE

Vratimo se sada tricentričnim stanovnicima planete Zemlje, onima koji tebe najviše zanimaju, i koje ti nazivaš mekušcima.

Ne mogu ti opisati koliko se radujem zbog toga što si, srećom, daleko od tricentričnih stvorenja kojima si dao, po njihovo dostojanstvo, tako uvredljivo ime da ja čak ne mogu ni da slušam o njemu. Da li si svestan, siroto moje dete, šta bi ti uradila ta bića, naročita ova sadašnja, kada bi čula kako ih nazivaš?

Već sama pomisao na to šta bi ti uradili kada bi dospeo u njihove šape, baca me u užas.

U svakom slučaju, izlemali bi te tako da, što bi rekao naš Nasradin Hodža, "ne bi došao k sebi sve do sledeće porcije batina".

U svakom slučaju, kad god rešiš da započneš nešto novo, obavezno blagosiljaj sudbinu i moli je da bude milosrdna, da te uvek čuva i ne dozvoli da stanovnici Zemlje bilo kada posumnjaju da si ih ti, moj ljubljani i jedini unuča, neoprezno nazvao mekušcima.

A veruj mi, onih godina kada sam ih posmatrao s Marsa, kao i za vreme mojih putovanja na Zemlju, izučio sam veoma dobro dušu tih čudnih stvorenja. Odlično znam kako bi postupili sa svakim ko se osmelio da im da takav nadimak.

Naravno, ti si ih tako nazvao samo iz dečje naivnosti, ali tricentrični stanovnici Zemlje to ne bi uvažili. Njima bi bilo svejedno ko ih je tako nazvao, zašto i u kakvim okolnostima. Takvo ime je za njih uvredljivo i to je sasvim dovoljno.

Razmatrati to pitanje iz aspekta većine njih - isto je što i presipati iz šupljeg u prazno.

Eto zašto je s tvoje strane bilo veoma nepromišljeno da tom plemenu tricentričnih bića daš tako uvredljiv nadimak, prvo, zato što ja brinem za tebe, a drugo, zato što ti i u bućnosti može pretiti opasnost.

Iako si daleko od njih i oni ne mogu da te dohvate i lično kazne, svejedno, ako bilo kako, makar iz desete ruke, saznaju da si ih uvredio, njihova anatema će se neizbežno sručiti na tvoju glavu i snaga te anateme zavisiće od toga čime su u datom trenutku zauzeti.

Po svoj prilici, vredelo bi da ti ispričam kako bi se ponašali Zemljani kada bi saznali za tvoju uvredu. Taj primer će ti pomoći da dobro naučiš čudne navike tih tricentričnih bića, koja te toliko zanimaju.

Ma koliko bili u stanju apatije, ukoliko se u momentu kada bi ih isprovocirala tvoja uvreda ne bi pojavilo neko drugo neumesno interesovanje, oni bi se odmah okupili na jednom mestu, koje je specijalno predviđeno za ljude, posebno odabrane za takve stvari i, razume se, odevene u naročite kostime. To se kod njih zove građanski sud.

Prvo što bi uradili bilo bi da izaberu predsednika i tek potom bi pristupili "pretresu". Oni bi te "pretresli" do sitnih crevaca, i to ne samo tebe, već i tvog oca, dedu, a možda i sve pretke, uključujući Adama.

Zatim, ako bi rešili, naravno, kao i uvek "većinom glasa", da si "kriv", doneli bi presudu u skladu sa kodeksom zakona, zasnovanim na prethodno izučenim raznim "fosilnim" predstavama tog "pozorišta marioneta".

Ali ukoliko, opet većinom glasova, ne bi u tvojim postupcima našli ništa protivzakonito, što se, istina, događa veoma retko, evo šta bi se dogodilo. Čitav sudski pretres se uvek do detalja beleži na papir koji potpisuju svi članovi suda. A onda bi svi ti spisi bili poslani... šta misliš, u korpu za otpatke? Ne, već odgovarajućim ekspertima, u našem slučaju, takozvanom Svetom Sinodu, gde bi se ponovila ista procedura, ali ovoga puta bi ti sudile "veoma važne" persone.

I tek posle dugog "presipanja iz šupljeg u prazno" oni bi najzad došli do glavnog, zapravo do toga da se okrivljeni nalazi van njihovog domašaja. Ali tebe upravo tu i vreba prava opasnost. Jer, kada konačno razjasne da su im ruke kratke i da ne mogu da te dohvate, oni jednoglasno odlučuju da te predaju anatemi - ništa više, ali ni manje od toga. Znaš li ti šta je i kako se to radi? Ne? Onda slušaj, i ježi se!

"Veoma važne" persone će objaviti svima na znanje da će ti u svim odgovarajućim ustanovama koje se nazivaju crkvama, kelama, sinagogama, većnicama i tako dalje, zvanična lica uz odgovarajuću ceremoniju poželeći da ti otpadnu rogovi, da pre vremena osediš, da se hrana u tvom želucu pretvori u eksere, da jezik tvoje buduće žene postane tri puta duži, da tvoje omiljene poslastice u tvojim ustima dobiju ukus sapuna, i tako dalje, i tome slično.

Da li sada razumeš kakvu si opasnost mogao da navučeš na sebe kada si te beznačajne tricentrične izrode nazvao mekušcima?

Rekavši to, Belzebub se nasmeši svome ljubimcu.

Glava 12 PRVA GRMLJAVINA

Posle kratke pauze, Belzebub nastavi:

- Priča o anatemi podsetila me je na jedan drugi događaj koji je veoma doprineo mom razumevanju neobičnosti duše tricentričnih stanovnika te planete, koji su toliko uzбудili tvoju maštu.

Događaj koji nameravam da ti ispričam odigrao se sasvim nedavno. Evo tog događaja.

U jednoj velikoj "zemlji" živeo je mirnim i prosečnim životom neko čija se profesija naziva "pisac".

Ovde treba reći da se nekada moglo slučajno nabasati na predstavnike ove profesije čije su misli, kao i dela, bile originalne, ali kasnije, a posebno u poslednje vreme, pisci samo kopiraju sve vrste ideja iz već napisanih knjiga, kompilirajući ih kako bi napravili novu "knjigu".

Uopšte, oni više vole knjige koje su napisali njihovi davni prethodnici. Moram da naglasim da su knjige koje štampaju savremeni pisci, uzete sve na gomilu, važan uzrok suženja Uma ostalih tricentričnih stvorenja, koji je, kako bi rekao uvaženi Nasradin Hodža, već postao "lakši od vazduha".

Tako da je, moj dečaće, savremeni pisac o kome govorim, bio upravo pisac te vrste i nije u njemu bilo ničeg naročitog.

Jednom je, završivši jedno od svojih dela, počeo da razmlja o tome šta da napiše u sledećem i rešio je da potraži neku novu ideju u knjigama, kojima je bila pretrpana njegova "biblioteka", a nju, naravno, mora imati svaki pisac koji drži do sebe.

Dok je on kopao po njoj, pravo na glavu mu se sručila knjiga pod nazivom "Jevanđelje". "Jevanđeljem" se naziva četvornjižje, koje su napisali Matej, Marko, Luka i Jovan, posvećeno Izaslaniku Odozgo Isusu Hristu.

Ta knjiga je bila veoma rasprostranjena među tricentričnim stvorenjima koja su nominalno sledila učenje Izaslanika.

I kada je naš pisac nabasao na tu knjigu, iznenada mu je na pamet pala misao: "A zašto ja ne bih napisao Jevanđelje?"

Polazeći od podataka, koje sam dobio radi drugih ciljeva, pretpostavljam da se njegova misao morala razvijati u ovom pravcu:

"Zar sam ja gori od tih starih varvara - Mateja, Marka, Luke i Jovana? Na kraju krajeva, kulturniji sam od njih i mogu da napišem mnogo bolje Jevanđelje nego moji suparnici.

Osim toga, Jevanđelje je upravo ono što je potrebno, zato što "Englezi" i "Amerikanci" osećaju veliku slabost prema toj knjizi, a upravo sada kurs funte i dolara uopšte nije loš."

To je lako reći, ali nije lako uraditi. Počev od toga dana, on se prihvatio svog novog Jevanđelja, usavršavajući se u mudrovanju. Ali, pošto je završio svoj rad i predao ga u štampu, počeo je čitav niz neočekivanih događaja.

U nekim drugim okolnostima možda se ništa ne bi ni desilo i novo Jevanđelje bi zauzelo svoje mesto u bibliotekama ljubitelja knjiga među mnogim drugim izdanjima u kojima su izložene slične misli.

Ali, na sreću, ili na nesreću našeg pisca, dogodilo se da neke vlastodršce, u društvu kome je on pripadao, nikako nije htela kocka dok su igrali "rulet" i "bakaru" za vreme svog boravka u stranim odmaralištima. Oni počеше da traže takozvane "pare" od običnih članova društva, a zbog tih zahteva "narod" se probudio iz svog "najdubljeg sna" i digao se na noge.

Videći to, oni vlastodršci koji su ostali kod kuće, uznemiriše se i preduzeše odgovarajuće mere.

Jedna od tih mera bilo je i opšte i neodložno uništavanje svega novog što bi se u njihovoj rodnoj zemlji pojavilo i što bi obične ljude moglo da spreči da ponovo zapadnu u apatiju.

Baš nekako u to vreme ugledalo je svetlost dana novo Jevanđelje našeg pisca. Vlastodršci u sadržaju novog Jevanđelja videše nešto što je po njihovom shvatanju moglo da ometa prosta bića da ponovo padnu u dubok san; i oni odlučеше da se reše i te knjige i njenog autora, jer oni su dobro znali kako da se oslobode domaćih štrebera, koji bi im se isprečili na putu.

Ipak, iz nekih razloga, nisu mogli s njim da postupe na uobičajeni način. To je izazvalo teškoće i oni se okupiše da razmotre problem. Jedni su predlagali da ga naprosto strpaju u zatvor pun pacova, drugi su hteli da ga pošalju tamo "gde je i Bog rekao laku noć", i tako dalje i tome slično, ali na kraju krajeva rešiše da javno anatemišu njega i njegovo Jevanđelje, držeći se svih ceremonija i pravila i, nesumnjivo, služeći se istim izrazima kojima bi se služili i onda kada bi tebe kleli, ukoliko bi saznali kako si ih uvredio.

I tu se, moj dečače, u potpunosti ispoljila sva neobičnost psihe savremenih tricentričnih stanovnika ove osobene plete; u slučaju s našim piscem, kada su on i njegovo Jevanđelje anatemisani, rezultat svega toga bio je, kako bi rekao časni Nasradin Hodža, "potpuno suprotan".

Evo šta se dogodilo.

Kada su obični pripadnici tog društva videli kakvu je galamu digla vlast u vezi s tim piscem, veoma su se zainteresovali za njega i počeli da kupuju i halapljivo čitaju ne samo novo Jevanđelje, već i sve druge knjige koje je on ranije napisao.

Zatim su, što je svojstveno tricentričnim stanovnicima Zemlje, izgubili interesovanje za druge stvari i govorili su samo o tom piscu, pri čemu su ga jedni uznosili do nebesa, a drugi bacali u blato. Čitava polemika je dovela dotle da je piščeva slava porasla, i to ne samo u njegovoj domovini, već i u drugim zemljama.

Ovo poslednje se dogodilo zato što su mnogi vlastodršci, u čijim su džepovima zveckale pare, i dalje odlazili u strana odmarališta da tamo igraju "rulet" i "bakaru" i oni su, razmišljajući o problemu našeg pisca, malopomalo, svojim interesovanjem zarazili i druge ljude.

Ukratko, sve se to postepeno proširilo svetom i, čak i sad, kad je novo Jevanđelje odavno zaboravljeno, njegovog autora svuda i na svakom mestu smatraju velikim piscem.

Svi prihvataju i smatraju nepogrešivom istinom ono što je on bilo kada napisao, svi se prema njegovim delima odnose s takvim divljenjem, kakvo su osećali jedino drevni ljudi slušajući proročanstva svetih proroka.

Zanimljivo je, i to podvlačim, da ako bilo koga od njih pitaš za tog pisca, tvoj sagovornik će odmah o njemu početi da govori kao o neobičnoj ličnosti.

Ali ako pitaš šta je on napisao, ispostaviće se da mnogi, naravno ukoliko to priznaju, nisu pročitali ni jednu knjigu svog idola. Bez obzira na to razgovaraće i raspravljati o njemu, i dokivaće s penom na ustima da je on bio ličnost neuporedive ideje i fenomenalan poznavalac ljudske psihologije.

Glava 13 ZAŠTO LJUDSKI UM NA SVOJE FANTAZIJE GLEDA KAO NA STVARNOST

Hasejn upita:

- Dragi moj i voljeni dedice, da li bi mi u svom uobičajenom maniru objasnio zašto stanovnici Zemlje efemerno smatraju realnim?

Evo kako je Belzebub odgovorio na to pitanje svoga unuka:

- Na planeti Zemlji ta osobenost psihe tricentričnih stvorenja razvila se tek u skorije vreme. Ona je nastala usled toga što je postepeno njihova dominantna komponenta omogućavala drugim komponentama njihove prirode da svaki nov utisak doživljavaju ne dovršavajući u potpunosti proces takozvanog "osvešćivanja", to jest ne usaglašavajući te utiske. Ali, ako govorimo njihovim jezikom, ta stvorenja veruju u sve što drugi kažu, umesto da sopstvenim zdravim razumom reše da li je nešto istina ili laž. Drugim rečima, oni mogu da upoređuju ili ocenjuju samo one koncepcije koje su već formirane zasebno u svakom samostalnom delu njihove svesti, dok tuđe koncepcije prihvataju nekritički, ne pokušavajući da ih samostalno objasne.

Evo kako oni doživljavaju tuđe misli. Ako mister Smit objašnjava neki problem na određeni način, a mister Braun kaže potpuno isto, slušaoci su sigurni da je to tako i nikako drugačije. Ta osobenost njihove psihe dovela ih je dotle da mnoga od tih tricentričnih stvorenja, kada čuju kako hvale pisca o kome sam ti pričao, postaju čvrsto ubeđena da je on velik psiholog i neverovatan poznavalac ljudske duše. Zaista, za vreme moje poslednje posete toj planeti, pošto sam se naslušao priča o tom piscu, otišao sam da ga posetim zbog stvari koja nema veze s našom temom. Očekivanja me nisu prevarila. Našao sam da je on potpuno isti kao i svi drugi suvremeni autori, tj. veoma ograničen i da, kako bi rekao neuporedivi Nasradin Hodža, "ne vidi dalje od svog nosa". Što se tiče istinskih znanja o duši svojih saplemenika, smelo se može reći da je on "potpuna neznalica".

Želim da ponovim da je priča o tom piscu veoma karaktistična; ona pokazuje do koje mere tricentrična bića, koja su tako uzburkala tvoju maštu, posebno savremena, ignorišu potpuno "osvešćivanje". Očigledno je da se u njima nikada ne kristalizuje lično ubeđenje, formirano na osnovu sopstvenih logičkih razmišljanja, naprotiv, pojavljuju se samo ona ubeđenja koja zavise isključivo od tuđeg mišljenja.

I samo zato što su izgubila sposobnost "osvešćivanja", koja sama za sebe omogućuje opažanje prave realnosti, ona u tom piscu vide savršenstvo i druge osobine, koje on zapravo nema.

Ta čudna osobina njihove psihe, koja dovodi do toga da se zadovoljavaju onim što kažu mister Smit i mister Braun, i ne pokušavaju da saznaju više od toga, ukorenjena je u njima još odavno. Ta bića sada ne čine više ni najmanji pokušaj da shvate nešto što zahteva njihovo aktivno razmišljanje.

Treba reći da razlog ovoga puta nije u organu kundabufera, koji je implantiran precima Zemljana, niti u osobinama koje oni imaju i prenose iz generacije u generaciju (što je posledica greške nekoga od Kozmičkih Svetitelja).

Ne, za to Zemljani sami snose odgovornost, a zbog anomalnih uslova egzistencije to svojstvo se postepeno učvrstilo, prodrlo je u njihovu prirodu i postalo "zao duh njihovog Ja", ili "lakomisleno samozavaravanje".

Ali ti ćeš to lakše shvatiti kada ja ispunim svoje obećanje i ispričam ti više o planeti koja te toliko zanima.

A sada želim da ti dam preko potreban savet za budućnost: ako se nađeš na Zemlji, ni po koju cenu ne nerviraj ljude. Inače, "đavo bi ga znao", oni mogu da iskopaju to da si ih ti uvredio, i da te prema jednom drugom njihovom izrazu "strpaju iza rešetaka". Nije na odmet napomenuti ovde i mudre reči našeg neponovljivog Nasradina Hodže: "Sve je moguće, pa čak i to da muva proguta slona."

Belzebub htjede još nešto da doda, ali u tom času uđe pomoćnik kapetana i pruži mu eterogram na njegovo ime. Kada je Belzebub saslušao njegov sadržaj i pomoćnik izašao, Hasejn se okrete dedi i reče:

- Dragi dedice, molim te, ispričaj mi o tricentričnim stvorenjima koja nastanjuju tu čudnovatu planetu pod nazivom "Zemlja".

Belzebub opet pogleda unuka s nekakvim naročitim osmehom, pomilova ga po glavi i nastavi priču.

Glava 14 PRIČA O PERSPEKTIVI KOJA NE OBEĆAVA NIŠTA DOBRO

- Moram da ti kažem da su u početku stanovnici te planete imali prirodu istu kao i sva druga razumna tricentrična stvorenja koja nastanjuju slične planete u čitavoj Vasioni i da su isto tako dugo živeli.

Promene na gore počele su uglavnom posle druge nesreće koja je zadesila tu zlosrećnu planetu, kada je njen najveći kontinent, poznat pod nazivom "Atlantida", potonuo na morsko dno. Počev od toga doba oni su toliko promenili svoje životne uslove da je i njihov karakter počeo da se menja sa zla na gore. Velika Priroda je bila prinuđena da polako preobražava njihovo biće putem raznih kompromisa i promena, kako bi regulisala kvalitet vibracija koje oni stvaraju. Te vibracije su bile potrebne radi održavanja ravnoteže opstanka bivših fragmenata planete.

Iz tog razloga Velika Priroda je postepeno povećala brojnost svojih stvorenja, tako da su se oni sada raselili po čitavoj planeti. Spoljne forme njihovih planetarnih tela su slične, a što se tiče dimenzija i drugih subjektivnih karakteristika, svaka od njih se, kao i svuda, određuje naslednošću, uslovima začeca i drugim faktorima koji su uzrok početka, razvoja i formiranja svakog bića.

Oni se takođe razlikuju i po boji kože i tipu kose; te karakteristike, kao i svuda, određuju faktori lokaliteta u kome su se rodili i dostigli odgovarajući uzrast, tj. gde su, kako na Zemlji kažu, "odrasli". Ali ako se govori o njihovoj psihi, njene odlike su kod svih iste, nezavisno od porekla. Postoji jedna takva odlika zbog koje se na toj planeti, jedinoj u čitavoj Vasioni, događa užasan proces samouništenja ili, kako kažu njeni zlosrećni stanovnici, "rat".

Osim te njihove osnovne osobenosti postoje i druge, svima zajedničke osobine, bez obzira na poreklo i mesto stanovanja, osobine koje su u potpunosti kristalizovane i koje su postale deo prirode Zemljana. Među tim osobinama nalaze se i takve kao što su "egoizam", "samoljublje", "sujeta", "gordost", "hvalisavost", "lakovernost", "spremnost za ispiranje mozga" i mnoge druge osobine, ništa manje anomalne i tuđe tricentričnim stvorenjima. Od svih tih anomalnih osobina jedna od najgorih jeste - spremnost za ispiranje mozga.

Posle tih reči Belzebub se na duže vreme zamisli, a zatim reče:

- Vidim da te tricentrična stvorenja, koja su se pojavila i žive na planeti Zemlji, veoma zanimaju, a pošto svakako moramo nečim da prekratimo vreme putovanja brodom "Karnak", pričaću ti o njima sve što znam.

Da bi mogao da izvedeš pravilne zaključke o svim neobičnim osobinama njihove psihe najbolje će biti ako ti ispričam o svojim posetama planeti Zemlji, i to onim redom kojim su se te posete događale, i o događajima čiji sam svedok bio.

Leteo sam na Zemlju 6 puta i svaku od tih poseta pratile su različite okolnosti. Počeću od prvog putovanja.

Glava 15 PRVO BELZEBUBOVO PUTOVANJE NA PLANETU ZEMLJU

- Vinovnik mog prvog putovanja na Zemlju - počeo je Belzebub - bio je naš mladi saplemenik, koji je imao nesreću da se uplete u nekakve odnose sa tricentričnim stvorenjima, zbog čega se našao u veoma glupom položaju.

Jednom je nekoliko članova naše marsovske zajednice došlo mojoj kući i obratilo mi se s jednom molbom. Oni mi pričaše da je jedan od naših mladih srodnika, koji je emigrirao na Zemlju pre otprilike 350 marsovskih godina, nedavno postao uzrok incidenta sa posledicama veoma nepratnim po sve.

Oni nastaviše dalje:

- Mi, njegovi rođaci, kako marsovski tako i zemaljski, najpre smo mislili da ćemo sopstvenim snagama uspeti da rešimo situaciju. Ali, bez obzira na sav trud i preduzete mere, ništa nismo postigli.

I sada, uverivši se definitivno da sami ništa ne možemo da uradimo, znajući za vašu pravednost, odlučili smo da vas uznemirimo, Vaša Milosti, i da vas zamolimo da nas ne odbijete, već da nas mudro posavetujete kako da nađemo izlaz iz ove teške situacije. - Zatim detaljno opisaše nesreću koja ih je snašla.

Na osnovu svega što su mi rekli došao sam do zaključka da je taj incident mogao da naškodi ne samo mladićevim rođacima, već i svim našim saplemenicima. Zato sam rešio da se odmah bacim na posao i pomognem da problem bude rešen.

Najpre sam pokušao da to uradim ne napuštajući Mars, ali kada mi je postalo jasno da ništa nećeš postići ako stojiš u mestu, rešio sam da lično krenem na Zemlju i da tamo pronađem nekakav izlaz. Sledećeg dana, uzevši sve što je bilo potrebno za put, poletih tamo našim brodom "Mogućnost".

Želim da napomenem daje to bio brod kojim smo doleteli u Sunčev sistem; njega su nam ostavili za međuplanetarne letove. Baza broda bila je na Marsu, a komandovanje njime je u potpunosti bilo predato meni.

Zato sam brodom "Mogućnost" obavio svoje prvo putovanje na Zemlju. Prilikom te prve posete naš brod se prizemljio na obali istog onog kontinenta koji je kasnije, za vreme duge pletarne katastrofe potpuno nestao s lica Zemlje. On se zvao Atlantida i igrao je glavnu ulogu u životu stanovnika planete, čak i u životu naših saplemenika. Iskrcavši se sa broda, odmah sam krenuo u grad Salmios gde je živeo taj nesrećni mladić zbog koga sam i preduzeo to putovanje.

Salmios je u to vreme bio veoma veliki grad i prestonica najveće "države" na planeti Zemlji. Poglavar države, car Apolis, živeo je u tom gradu.

Problemi koji su se ticali našeg mladog i neiskusnog naseljenika nastali su upravo u vezi sa carem Apolisom. I ja sam tek u Salmiosu saznao sve detalje o tom problemu.

Ispostavilo se da je naš nesrećni kolonista bio carev prijatelj i da mu je često odlazio u dvorac. Jednom, za vreme svoje redovne posete, mladić s je carem sklopio opkladu, kojom su i započeli svi kasniji događaji.

Imaj na umu da su zemlja kojom je vladao car Apolis i grad Salmios, gde je on boravio, u to vreme bili najveći i najbogiji na Zemlji.

Da bi održavao i umnožavao to bogatstvo i velebnost, caru je, naravno, bio neophodan novac, a za ostvarenje te želje bilo mu je potrebno mnogo radnika, pripadnika njegovog naroda.

Treba napomenuti da tricentrična bića, koja su tako obuzela tvoju maštu, u vreme moje prve posete Zemlji nisu više imala organ kundabufer, ali su kod nekih od njih već počele da se manifestuju različite posledice delovanja tog organa, koji je po njih bio tako fatalan.

U vreme, na koje se odnosi moja priča, kod mnogih je već bila ukorenjena posledica one osobine koja je za vreme funionisanja organa kundabufera omogućavala Zemljanima da "bez griže savesti" zanemaruju svoje obaveze, bez obzira na to da li su oni te obaveze prihvatili dobrovoljno, ili su im be nametnute spolja. A, ukoliko su ipak izvršavali svoje obeze, činili su to jedino iz bojazni i straha, izazvanih pretnjom spolja.

I upravo je ta posledica, koja je do tada već bila sasvim ustaljena kod nekih Zemljana, zapravo i predstavljala uzrok svih događaja.

Dakle, moj dečače, car Apolis, koji se izuzetno savesno odnosio prema svojim obavezama u pogledu održavanja moći poverenog mu društva, radi postizanja tog cilja nije štedeo ni svoju snagu, ni zdravlje i zahtevao je isto to i od svojih podanika. A pošto su u to vreme već bile vidne posledice delovanja organa kundabufera, ukorenjene, kao što sam već rekao, kod mnogih carevih podanika, on je morao da primenjuje sve moguće mere zastrašivanja i pretnje kako bi iz njih iscedio ono što je potrebno za očuvanje moći države.

Njegove metode su bile toliko raznovrsne i, istovremeno, toliko razumne, da čak i oni njegovi podanici kod kojih su pomenute posledice cvetale u punom sjaju, nisu mogli da ne poštuju cara iako su ga iza leđa prozvali mučiteljem.

Ali, moj dečače, metode koje je car Apolis koristio kako bi iz naroda iscedio sve što je potrebno za procvat društva, našem mladom naseljeniku su iz nekih razloga izgledale nepravedne, i on se uvek bunio i negodovao kada bi saznao za neku novu meru koju je car primenio.

I jednom, u razgovoru sa carem Apolisom, naš naivni kolonista nije mogao da se uzdrži od negodovanja i rekao je caru u lice sve što je mislio o njegovom "bezobzirnem" postupanju sa narodom.

Cara nije obuzeo gnev, što se obično događa na Zemlji kada neko gura nos u stvari koje ga se ne tiču, i nije naredio da drznika izbace naglavačke.

Umesto toga, on se upustio s njim u razmatranje tog problema i objasnio mu je razloge svoje surovosti.

Oni su dugo razgovarali, a zatim su se "opkladili", to jest sklopili su svojevrsni ugovor, sačinili odgovarajući dokument i potpisali ga krvlju.

Između ostalog, dogovorili su se da će car, počev od tada, u cilju postizanja onoga što mu je potrebno postupati sa sopstvenim podanicima tako što će primenjivati samo one mere i koristiti jedino ona sredstva koja mu predloži naš naseljenik. U slučaju da podanici odbiju da izvršavaju uobičajene zahteve, za to je odgovoran naš kolonista. On će uneti u carsku riznicu sve što bude potrebno za procvat prestonice i čitave zemlje.

I eto, moj dečače, od toga dana car je, naravno, u potpunosti izvršavao sve obaveze na koje je pristao potpisujući spazum i vladao je tačno onako kako mu je nalagao naš kolonista. Rezultati takve vladavine uskoro su se pokazali kao pouno suprotni onima koje je očekivao naš naivčina.

Stanovnici te zemlje, uglavnom oni kod kojih su se već manifestovale posledice delovanja organa kundabufeta, ne samo da su prestali da u državnu blagajnu daju ono što se od njih tražilo, već su počeli čak i da je pljačkaju.

Pošto je naš naseljenik uzeo na sebe obavezu da to kompenzuje, i čak je ugovor potpisao krvlju, a ti znaš šta našim saplemenicima znači dobrovoljno preuzimanje obaveze, naročito ako je ona potpisana krvlju, on je počeo da nadoknađuje državnoj blagajni sve ono što je ona gubila.

On je najpre dao sve što je sam imao, zatim sve što je mogao da prikupi od svojih srodnika na Zemlji. Kada su sve zalihe bile iscrpljene, on se obratio rođacima koji su živeli na Marsu.

Uskoro su i svi izvori novca na Marsu takođe presušili, a blagajna grada Salmiosa zahtevala je još i još, i svemu tome nije bilo kraja.

I tada se sva rodbina našeg naseljenika uznemirila, zbog čega su mi se i obratili s molbom da im pomognem, ne bi li se izvukli iz škripca.

Dakle, moj dečače, kada smo stigli u grad Salmios, dočeki su me svi naši saplemenici koji su ostali na planeti - i stari i mladi.

Iste večeri okupili smo sve naseljenike da bismo se posetovali kako da nađemo izlaz iz neprilike. Na prvi sastanak pozvali smo takođe i cara Apolisa, s kojim su starešine kolonije već nekoliko puta razgovarale po istom pitanju.

Te večeri car se svima obratio sledećim govorom:

- Pravedni moji prijatelji! Ja i sam veoma žalim zbog onoga što se dogodilo i zbog brige koja tišti sve ovde okupljene. I čitavo moje biće pati zato što nisam u stanju da vam pomognem da te probleme izbegnete.

Vama je svakako poznato - nastavi car - da je mehanizam upravljanja našim društvom, koji je pušten u opticaj pre više vekova, i koji se odavno odomaćio, sada temeljno narušen.

Povratak na staro više nije moguć, zato što bi to izazvalo gnev većine mojih podanika. Događaji su dostigli tačku na kojoj ne mogu sam da vratim sve na staro bez ozbiljnih posledica. I zato vas u ime pravičnosti molim da mi i dalje pomazete.

I još je dodao:

- U prisustvu svih vas gorko sebe prekorevam, jer i sam snosim ogromnu odgovornost za sve ove nesreće. Kriv sam zato što je trebalo da predvidim sve što

će se dogoditi, jer sam bio bolje upoznat sa ovdašnjim prilikama nego moj mladi protivnik, vaš srodnik, s kojim sam sklopio svima poznati ugovor. Istinu govoreći, neoprostivo je što sam pristao na sklapanje takve riskantne opklade sa bićem čiji je Um, može biti, iznad moga, ali čije je iskustvo u stvarima ove vrste, daleko manje.

Još jednom molim sve, a posebno vas, Vaša Milosti, da mi oprostite i pomognete mi da nađem izlaz iz ove žalosne situacije. Okolnosti su takve da ću postupiti onako kako vi odlučite.

Pošto je car otišao, odlučili smo da se nas nekolicina najstarijih i najiskusnijih okupimo te noći da bismo odmerili sve činjenice i sačinili plan dejstava.

Ostali odoše, pošto smo se dogovorili da se sastanemo sutra na istom mestu, ali na taj drugi sastanak cara nismo zvali.

Čitave noći smo razmatrali taj bolni događaj, proučili smo ga sa svih strana i došli do jednodušnog mišljenja da postoji samo jedan izlaz - povratak na pređašnji način vladavine.

Dalje, složili smo se da će povratak na nekadašnji red i poredak svakako dovesti do ustanka, a ustanak će, opet, izazvati u zemaljskim uslovima neizbežne posledice.

I naravno, mnogi bi "vlastodršci" bili izloženi užasnim mukama ili bi, čak, mogli i da nastradaju, štaviše, izgledalo je neverovatno da bi car Apolis mogao da izbegne tu sudbinu.

Razmišljali smo o tome kako da makar car tu sudbinu izbegne. Želeli smo da to ostvarimo po svaku cenu, zato što je prethodne večeri na zajedničkom sastanku car bio toliko iskren i prijateljski nastrojen da bismo bili veoma žalosni ukoliko bi on nastradao.

Pošto smo se složili u tome, došli smo do zaključka da se car može spasti samo ukoliko bi u vreme revolucije, koju smo predviđali, gnev njegovih pobunjenih građana bio skrenut sa njegove ličnosti i usmeren na one koji ga okružuju, tj. na njegovu "vladu".

I tada smo se zapitali da li bi ljudi iz carevog okruženja preuzeli na sebe odgovornost. Ali, na osnovu zdravog razuma, došli smo do zaključka da oni na to neće pristati zato što su čvrsto ubeđeni da je car sam za sve kriv i da za sve mora sam da plati. Posle toga, opet jednoglasno, došli smo do sledećeg rešenja:

Da bi smo od smrti spasli makar cara Apolisa, trebalo je da na osnovu njegove saglasnosti sva bića koja su zauzimala odgovorne položaje zamenimo predstavnicima našeg plemena, a kada masovna psihoza dostigne najvišu tačku, svaki od njih će preuzeti na sebe svoj deo odgovornosti za očekivane posledice.

Dakle, kada je naš predstavnik završio svoj izveštaj, pošto smo obavili većanje, odlučili smo da postupimo onako ko su nam savetovale starešine. Jedan od njih je čitav plan izložio caru Apolisu. On se s njim složio i još jednom obećao da će u svemu slediti naša uputstva. Tada smo odlučili da više nema odlaganja i sutradan smo sve zvaničnike zamenili našim saplemenicima.

Posle dva dana ispostavilo se da na Zemlji nema dovoljno naših saplemenika da bismo zamenili čitavo rukovodstvo, te smo zbog toga poslali brod na Mars i odande prevezli veliki broj naših sunarodnika.

Za to vreme car Apolis je zajedno s našim starešinama pod raznim izgovorima počeo da zamenjuje svoje činovnike našim saplemenicima, počevši pri tome od prestonice.

A kada se posle nekoliko dana naš brod vratio s Marsa, zamena je izvršena i u provinciji. Ubrzo su sve odgovorne požaje u državi zauzeli predstavnici našeg naroda.

Čim su sve te promene izvršene, car Apolis je pod rukodstvom naših starešina pristupio restauraciji starog kodeksa zakona o upravljanju državom.

Još od prvih dana povratka na staro promene su, kao što se i očekivalo, počele da se odražavaju na svest tih bića, u čoj su suštini već postojale opasne posledice prisustva organa kundabufera.

Nezadovoljstvo je neprestano raslo sve dok nije izazvalo impuls svojstven tricentričnim stanovnicima te planete, koji s vremena na vreme neizbežno dovodi do onoga što se sada naziva "revolucija".

Za vreme revolucije, što je takođe tipično za ta unikalna bića, oni uništavaju mnoga bogatstva, sakupljana vekovima, a "znanja" sticana ogromnim trudom, bivaju uništena zauvek. Štaviše, oni uništavaju one svoje saplemenike koji su se već oslobodili posledica delovanja organa kundabufera.

Zanimljivo je izdvojiti jednu od najčudnijih i najneshvatljivijih činjenica, a to je da su za vreme njihovih kasnijih revolucija svi tricentrični, koji bi dospeli u stanje "psihoze", ili bar njihova ogromna većina, uništavali sebi slične - one što su već bili na putu da se oslobode štetnog delovanja organa kundabufera koji je, na nesreću, postojao kod njihovih predaka.

I tako je, moj dečače, dok je revolucija išla svojim tokom, car Apolis otišao u jedan od svojih dvoraca izvan grada.

Niko ga ni prstom nije takao zato što su naši drugovi to dobro vodili propagandu da odgovornost nije pala na cara, već na njegovo okruženje, to jest, na članove vlade. Štaviše, Zemljani koje je obuzela psihoza, čak su "jadikovali" za carem i žalili ga, tvrdeći da se čitava ta revolucija rasplamsala upravo zato što su se u carevom okruženju nalaze verolomne i nezahvalne sluge.

Kada je revolucionarna psihoza sasvim prestala, car Apis se vratio u Salmios i započeo, opet uz pomoć naših starina, da zamenjuje koloniste svojim preživelim činovnicima, kao i da i imenuje nove ljude na slobodna mesta.

Kada je car u potpunosti obnovio stari poredak, njegovi podanici su opet počeli da pune državnu kasu novcem i da slušaju carske naredbe. Stvari su se u državi vratile starom, davno ustanovljenom ritmu.

Našem mladom kolonisti, vinovniku ovih događaja, sve je to bilo tako bolno da više nije mogao da ostane na planeti, te se vratio s nama na Mars.

Kasnije je postao jedan od naših najboljih vladara.

Glava 16 RELATIVNOST PREDSTAVA O VREMENU

Posle kraćeg ćutanja Belzebub nastavi svoju priču.

- Da bi što jasnije shvatio neobičnu psihologiju stanovnika Zemlje, koji te toliko zanimaju, mislim da je neophodno da ti dam jasnu predstavu o o načinu na koji oni računaju Vreme i o tome kako se menjalo i kakvo je sada njihovo opažanje tozvanog "procesa proticanja Vremena".

To je potrebno da bi lakše razumeo one zemaljske događaje koje sam ti već opisao, kao i one o kojima ću ti tek pričati.

Pre svega, moraš znati da je za tricentrične stanovnike ove planete osnovna jedinica za računanje Vremena ista kao i kod nas - "godina". Trajanje jedne godine oni određuju kao vreme koje je potrebno njihovoj planeti da izvrši određeno kretanje oko drugog kozmičkog objekta, to jest, kao period tokom kojeg Zemlja, u procesu "pada" i "uzleta" ostvaruje ono što se naziva "jflugom" oko njenog sunca.

To odgovara našoj definiciji godine na planeti Karatas, kojaje jednaka delu vremena između dva momenta, kada su sunce Samos i sunce Selos u položaju u kome su najmanje udaljeni jedno od drugog.

Stanovnici Zemlje sto svojih godina nazivaju "vekom".

Oni godinu dele na dvanaest delova i svaki deo nazivaju "mesecom". Dužinu meseca određuju kao vreme potrebno da veći fragment, koji se otkinuo od Zemlje, i koji se sada zove "Mesec" - opiše pun krug oko planete, sledeći kozmičke zake pada i uzleta.

Treba naglasiti da dvanaest obrtaja njihovog Meseca ne odgovara u potpunosti jednom krugu planete oko njihovog sunca, te su oni pronašli nekakve kompromise u računanju meseci, kako bi njihova ukupna dužina više-manje odgovarala realnosti.

Oni su dalje mesec podelili na trideset takozvanih "dana".

Danom nazivaju onaj deo vremena za koji planeta, pod dejstvom određenih kozmičkih zakona, opiše pun krug oko svoje ose.

Uzgred, treba imati u vidu da oni reč "dan" koriste i za označavanje "trogautoegokratskog" procesa, koji mi nazivamo "kštocavaht". Taj proces se povremeno odvija u atmosferi te planete, kao i svih ostalih planeta, gde je aktuelizovan takvani zakon "ilnosaparno". Kada se to dogodi, oni kažu: "Sada je dan".

Što se tiče suprotnog procesa, koji mi nazivamo "kldaakti", oni to zovu "noć" i kažu: "Smrklo se." Dakle, tricerični stanovnici planete Zemlje svoju najveću vremensku jedinicu nazivaju "vekom": jedan vek čini sto "godina".

Godina se sastoji iz dvanaest "meseci"; mesec u proseku sadrži 30 dana. Dan se dalje deli na 24 "sata", sat se sastoji iz 60 "minuta", a minut iz 60 "sekundi". Pošto

ti, moj dečače, nemaš predstave o izuzetnim osobinama Vremena, moram da ti ispričam na koji način prava, Objektivna Nauka, određuje ovaj kozmički fenomen.

Vreme samo po sebi ne postoji; ono je zbir svih rezultata, proisteklih iz svih kozmičkih pojava, koje postoje na datom mestu. Ono se ne može čak ni osetiti pomoću bilo koje komponente instinktivnog opažanja.

Vreme se može vrednovati jedino ako se upoređuju različite kozmičke pojave, koje se događaju u istim uslovima i na istom mestu, gde se Vreme razmatra.

Treba naglasiti da su sve pojave u Vasioni, sve bez izuzetka, ma gde nastale i manifestovale se, samo logične i zakonomerne "čestice" celovitog fenomena čije primarno poreklo potiče od Najsvetijeg Sunca Apsoluta.

Prema tome, sve kozmičke pojave, ma gde se događale, imaju "objektivan" značaj. Te logične, zakonomerne čestice ostvaruju se u svakom smislu, čak i u percepciji njihove evolucije i involucije, u skladu sa fundamentalnim kozmičkim zakonom, svetim Geptaraparšinohom.

I jedino Vreme nema objektivni značaj zato što ono nije rezultat funkcionisanja bilo kakvog određenog kozmičkog fenomena. Potičući ni iz čega, mešajući se sa svim, ostajući pri tome samodovoljno i nezavisno, jedino Vreme u čitavoj Vasioni može biti nazvano i slavljeno kao "Idealno Unikalni Subjektivni Fenomen".

Prema tome, čedo moje, Vreme je unikalno zato što nema izvor svoga porekla i samo ono, poput "Božanske Ljubavi", uvek protiče nezavisno i u jednakim se proporcijama meša sa svim pojavama koje nastaju na bilo kojem mestu naše Vasionie.

Sve što sam ti upravo ispričao moći ćeš jasno da shvatiš tek kada ja ispunim svoja prethodna obećanja i ispričam ti o svim aspektima dva fundamentalna zakona stvaranja sveta i održavanja njegove ravnoteže.

A za sada, naprosto zapamti sledeće: pošto Vreme nema izvor svoga porekla i njegovo prisustvo se ne može tačno utvrditi onako kako se to radi za sve druge fenomene naše kozmičke sfere, Objektivna Nauka je za računanje Vremena usvojila istu onu "standardnu jedinicu", koja se koristi za definisanje tačne gustine i broja oscilacija životnih pojava koje su prutne na bilo kojem mestu i u bilo kojoj sferi naše Vasionie.

U proceni Vremena pomoću te standardne jedinice uvek postoji neki momenat koji se određuje kao "sveto osećanje egulnatsnarnian". To osećanje imaju Kozmički Svetitelji onda kada je pogled našeg Jedinosušnog Predvečnog uperen u prostor i neposredno dotiče njihovu svest.

Objektivna Nauka je prihvatila standardnu jedinicu kako bi tačno uporedila različite nivoe objektivnog opažanja Kozmičkih Svetitelja, kao i raznovrsne ritmove svakojakih objektivnih fenomena koji prožimaju sve sfere naše vasionie i rađaju sve velike i male kozmičke procese.

Glavna osobenost procesa proticanja Vremena sastoji se u sledećem: njega potpuno istovetno doživljavaju svi kozmički objekti različitih nivoa.

Da bih ti ilustrovao sve što sam rekao navešću kao primer proticanje Vremena u kapi vode, u boci koja se nalazi na ovom stolu. Svaka kap vode u ovoj boci sama za sebe predstavlja čitav nezavisan svet - svet "mikrokozmosa". U tom malenom svetu, kao i u drugim svetovima, postoje relativno samostalne, beskrajno male "individue", ili "stvorenja".

Vreme za stanovnike majušnog sveta protiče u istom pravcu i oseća se isto kao i u svim drugim svetovima. Ta najsićnija bića, poput bića koja obitavaju u svetovima na drugim nivoima, imaju iskustvo u određivanju trajanja svakog svog osećaja i postupka i doživljavaju proticanje Vremena upoređujući dužinu različitih pojava koje ih okružuju.

Poput stanovnika drugih svetova, oni se rađaju, rastu, razlikuju se prema "polu", čak i boluju i pate i, posle svega, odlaze zauvek.

Za život tih beskrajno malih bića potrebno je vreme koje je proporcionalno vremenu u drugim svetovima, proisteklom iz svih pojava koje se manifestuju na svakom kozmičkom nivou.

Određeno vreme je neophodno za njihovo rađanje i formiranje, za razne događaje tokom čitavog perioda njihovog postojanja, sve do samog kraja i potpunog iščezavanja.

Stanovnici kapi vode tokom svog života takođe moraju da odrede postupne periode Vremena.

Njima je potrebno određeno vreme za radosti i tugu, ukratko, za sve vrste životnog iskustva, na primer, za ono što oni nazivaju "periodom neuspeha" i, čak, za periode "žudnje za samousavršavanjem".

Ponavljam, kod njih proticanje Vremena takođe ima svoju harmonijsku strukturu, koja proističe iz opštosti fenomena sredine.

Uopšteno govoreći, dužinu tog procesa proticanja Vremena analogno doživljavaju i osećaju svi kozmički subjekti i sve potpuno formirane jedinice, koje poseduju instinkt, dok razlike nastaju usled njihove različite prirode i njihovog stanja u datom momentu.

Ipak, moj dečače, treba primetiti da, iako za razna stvorenja koja postoje u nezavisnim kozmičkim jedinicama proticanje Vremena nije objektivno u punom smislu reči, njihovo iskustvo im daje osećanje objektivnosti, zato što oni opažaju proticanje Vremena čitavim svojim bićem.

Kap vode, koju smo uzeli kao primer, pomoći će ti da jasno shvatiš ovu moju misao.

Iako je s gledišta univerzalne objektivnosti proces proticanja Vremena u kapi vode, naravno, potpuno subjektivan, bića koja žive u neposrednoj blizini te kapi opažaju ga kao objektivno.

Kao drugi primer za preciznije određivanje te ideje mogu poslužiti oni tricentrični stanovnici Zemlje koje svi nazaju "hipohondrima".

Hipohondrima koji žive na Zemlji često izgleda kao da vreme protiče beskrajno sporo, tj. oni bi rekli: "oteglo se k'o gladna godina".

Verovatno isto tako izgleda i nekim stanovnicima kapi vode, ukoliko se, naravno, prihvati da među njima takođe ima hipohondara.

Ali, ako ćemo pravo, s gledišta tvojih ljubimaca Zemljana, celokupan život tih "mikrokozmosa" traje samo nekoliko zemaljskih "minuta" ili, čak, "sekundi".

Ukoliko su ti sada, moj dečake, jasniji Vreme i njegove osobenosti, hajde da uporedimo tvoj uzrast sa odgovarajućim uzrastom bića, koje živi na planeti Zemlji. Radi tog poređenja moramo da prihvatimo istu onu standardnu jedinicu Vremena koju Objektivna Nauka koristi za takve proračune.

Kao prvo, zapamtimo da je Objektivna Nauka utvrdila (obradivši podatke o kojima ćeš saznati kasnije, kada ti objasnim fundamentalne zakone stvaranja i postojanja sveta), da sva normalna tricentrična bića, uključujući i stanovnike naše planete Karatas, opažaju sveti fenomen "egokulnatsnarnian" 49 puta sporije nego Kozmički Svetitelji koji borave na Najsvetijem Suncu Apsoluta.

Prema tome, za stanovnike našeg Karatasa Vreme protiče 49 puta brže nego za stanovnike Sunca Apsoluta, i istom takvom brzinom ono mora proticati i za stanovnike planete Zemlje.

Osim toga, izračunato je da deo vremena između dva prližavanja sunaca Samos i Selos, onaj deo koji mi na Karatasu nazivamo godinom, iznosi 389 obrtaja Zemlje oko njenog sunca Ors. Iz toga sledi da je naša godina, prema objektivnom računanju Vremena, 389 puta duža od perioda koji tvoji ljubimci smatraju godinom.

Tebi će, svakako, biti zanimljivo ako ti kažem da sam te proračune delimično dobio od Velikog Arhiinženjera, njegove Svemernosti Arhandela Algamatanta. On mi je to objasnio dok je boravio na Marsu u sastavu treće visoke komisije, posle prve katastrofe koja je zadesila Zemlju. Dalje proračune dao mi je kapetan međuzvezdanog broda "Sveprisutni", s kojim sam vodio prijateljske razgovore kada sam se vraćao iz progonstva.

Sada obrati pažnju na to da si ti, kao tricentrično biće planete Karatas, samo dvanaestogodišnji dečak i da prema nivou svoje suštine i svoga Uma ličiš na dvanaestogodišnjeg dečaka sa planete Zemlja, koji još nije u potpunosti formiran kao zrela ličnost. Kroz taj uzrast prolaze sva tricentrična stvorenja na putu ka odgovornom životu odrasle jedinice.

Sve odlike tvoje psihe, tvoj "karakter", "temperament", "sklonosti", ukratko sva spoljna obeležja osobenosti tvoje prirode ista su kao kod nezrelog, povodljivog tricentričnog dvanaestogodišnjeg Zemljanina. Ali iz ovoga što sam već rao sledi da, iako si ti prema našem računanju vremena samo dvanaestogodišnji dečak, nezreo i nesvestan, kao i bilo koji zemaljski klinac tog uzrasta, svejedno, prema računanju

zasnanom na subjektivnom proticanju vremena, kako ga opažaju tvoji ljubimci, ti nisi proživeo dvanaest, već čitavih četi hiljade šest stotina šezdeset osam godina. Zahvaljujući svemu što sam ti rekao, sada će ti biti jasno koji su razlozi kasnije doveli do postepenog smanjivanja dužine života tricentričnih Zemljana: on je sada smanjen toliko da se objektivno može smatrati "skoro nultim".

Strogo govoreći, to postepeno skraćivanje koje je, na kraju krajeva, smanjilo prosečnu dužinu života Zemljana do skoro beskrajno male vrednosti, nema jedan, već mnogo različitih uzroka.

Najvažniji i principijelni uzrok predstavlja to što se i priroda morala adekvatno promeniti kako bi se, malomalo, njihova suština pretvorila u ono što ona sada predstavlja. Što se tiče drugih uzroka, istine radi treba reći da do njih na ovoj planeti nikada ne bi došlo bez prvog uzroka, koji je, po mom mišljenju i, naravno, postepeno, povukao za sobom ostale.

Ti ćeš sve to shvatiti, moj dečače, za vreme naših daljih razgovora o tricentričnim stvorenjima, a sada ću ti ispričati samo o prvom i glavnom uzroku, to jest o tome zašto je Vela Priroda bila prinuđena da ponovo razmotri suštinu Zemljana i da joj prida novu formu.

Pre svega, moraš znati da u Vasioni postoje dva "oblika" ili dva "principa" dužine života.

Prvi princip, takozvani "fulasnitamnian", svojstven je svim tricentričnim bićima koja nastaju na svim planetama naše Vasion. Osnovni značaj i cilj njihovog postojanja – jeste da služe kao provodnik i sredstvo za metamorfozu kozmičkih supstanci, neophodnih za "opštekozmički trogoautoegratski proces".

Drugom principu se potčinjavaju sva monocentrična i bicentrična bića, nezavisno od svog porekla. Smisao i namena postojanja tih stvorenja sastoji se u transmutaciji kozmičkih supstanci, koje u ovom slučaju nisu potrebne za ciljeve vasijskih razmera, već samo za jedan sunčev sistem ili, čak, za jednu planetu na kojoj žive ta monocentrična i bicentrična bića.

U svakom slučaju, da bi sebi objasnio svu čudnovatost psihe tricentričnih bića, koja su tako uzbudila tvoju maštu, moraš znati da je u početku, kada je organ kundabufer, zajedno sa svim njegovim osobinama bio uklonjen, dužina njihovog života odgovarala principu "fulasnitamnian". Drugačije rečeno, oni su postojali sve dotle dok su, budući toga potpuno svesni, posedovali "kesdžano telo" ili, kako su ga oni kasnije nazvali "astralno telo", o kome, uzgred, znaju samo po čuvenju.

Ali, čedo moje, iz razloga o kojima ćeš saznati iz mojih narednih priča, kasnije je njihova egzistencija postala potpuno nenormalna, to jest, neprilična za tricentrična bića. S jedne strane, oni su prestali da ispuštaju vibracije, neophodne za stabilizaciju položaja odvojenih fragmenata njihove planete, a s druge strane, podsticani glavnom osobenošću sve neobične psihe, oni su počeli da uništavaju bića drugačih formi, koja su nastanjena na Zemlji i, samim tim, postepeno su

smanjivali broj izvora, neophodnih za taj cilj. A Priroda, da bi dostigla nekadašnji, neophodan kvalitativni i kvantitativni bilans vibracija, bila je prinuđena da suštinu tricentričnih Zemljana postepeno prilagodi principu "itoklanotc", tj. da ih dovede u sklad sa monocentričnim i bicentričnim stvorenjima.

O principu "itoklanotc" jednom ću ti posebno pričati. A za sada zapamti da, iako u početku uzroci skraćivanja života tricentričnih Zemljana nisu zavisili od njih, kasnije su osnovni izvor tako žalosnih rezultata postali nenormalni uslovi sredine i svakodnevnog života, koje su oni sami uspostavili.

U takvim okolnostima dužina njihovog života neprekidno se sve više smanjivala, tako da se sada pokazalo da je, u poređenju sa životom tricentričnih stanovnika drugih planeta Vasiona, razlika ogromna - kao kada se poredi sa životom beskrajno malih stanovnika kapi vode, koje smo navodili kao primer.

Dečake moj, ti sada shvataš da je čak i Veliko Vreme bilo prinuđeno da očigledno dovede do apsurdna suštinu tih zlosrećnih bića koja obitavaju na Zemlji.

U svakom slučaju, zahvaljujući mojim objašnjenjima ti sada možeš sam da se staviš na mesto uvek nemilosrdnog i u svemu pravednog Vremena.

Posle tih reči Belzebub je ućutao. Zatim, duboko uzdahnuo, opet počeo da priča svom unuku.

- Oh... drago moje čedo! Kasnije, kada ti budem više isprao o tricentričnim stanovnicima ove zlosrećne planete, sam ćeš sve razjasniti i o svemu tome steći sopstveno mišljenje.

Mora ti biti potpuno jasno da, iako je prvobitni uzrok sveopšteg haosa, koji je vladao na nesrećnoj planeti, predstavljao određeni propust izvesnih Velikih Posvećenika, zbog "nepredviđenog" uticaja Odozgo, glavni uzrok svih nevolja, ipak, predstavljaju nenormalni uslovi svakodnevnog života Zemljana, koje su oni sami postepeno stvarali - i stvaraju ih - do dana današnjeg.

U svakom slučaju, dete moje, kada potpunije upoznaš svoje ljubimce, videćeš koliko je žalosno kratak njihov život u poređenju sa dužinom života, zakonomernom za sva tricentrična bića, ali shvatićeš, takođe, da su oni, iz određenih razloga, sami postepeno sebe lišavali sposobnosti da normalno opažaju bilo kakve kozmičke fenomene, a sada su u potpunosti lišeni tog svojstva.

Iako, prema opšteprihvaćenom objektivnom računanju Vremena, stanovnici te zlosrećne planete žive nekoliko decenija, oni ne samo da ne opažaju kozmičke pojave onako kako je to svojstveno svim tricentričnim stanovnicima Vasiona, već, nesrećnici, nemaju ni najmanju predstavu o pravim uzrocima tih pojava. Oni nisu čak ni blizu pravog poimanja onih procesa koji se odigravaju oko njih, na njihovoj sopstvenoj planeti.

Glava 17 SUPERBESMISLICA: BELZEBUB TVRDI DA NAŠE SUNCE NITI SVETLI NITI GREJE

Dragi moj, Hasejne! Da bi uvideo u kojoj meri su tricerični stanovnici Zemlje (posebno ovi sadašnji) izgubili funkciju koja se naziva "objektivnim osećanjem realnosti", svojstvenu svim tricentričnim bićima naše Vasiona, biće dovoljno da ti ispričam kako oni shvataju i kako sebi objašnjavaju uzroke pojava kao što su "dnevna svetlost", "mrak", "vrućina", "hladnoća" i druge pojave koje se na planeti periodično smenjuju.

Odrasli tricentrični Zemljani, pod uticajem raznih mudrovanja, koja oni nazivaju "naukama", svi bez izuzetka čvrsto veruju da te pojave stižu na Zemlju u gotovom obliku, tobože, direktno od njihovog sopstvenog Sunca. Međutim, na taj način, kako bi rekao Nasradin Hodža, oni "od sebe prave budale".

Najneobičnije je to što niko od njih (osim onih koji su tu živeli pre druge planetarne katastrofe), nikada nije posumnjao niti sumnja u ispravnost svojih uverenja.

Iako u njihovom čudnom Umu postoji nekakav nagoveštaj zdravog razuma, niko čak i ne naslućuje uzroke tih pojava, štaviše, oni i ne pokušavaju da uključe svoju "fantaziju", tu unikatnu osobinu svojstvenu jedino Zemljanima.

Posle toga Belzebub, gorko se osmehnuvši, nastavi svoju priču:

- Ti, na primer, imaš normalnu suštinu tricentričnog stvorenja i imaš "oskiano" ili, kako na Zemlji kažu "obrazovanje", koje je specijalno u tvoju svest uneto spolja. Ono je znovano na moralu dobijenom isključivo iz zapovesti i pouka Jedinosušnog i Kozmičkih Svetitelja iz Njegovog okruženja.

Ali, ako se nađeš među Zemljanima, nećeš moći da se uzdržiš a "da se u sebi slatko ne nasmeješ" gledajući njihovo čuđenje, kada odjednom shvate da Sunce ne daje ništa što bi ličilo na toplotu ili svetlost, već da je, zapravo, smrznuto i hladno, kao Nasradinov olinjali džukac.

U stvarnosti, površina njihovog takozvanog "izvora toplote", poput površine drugih zvezda, prekrivena je ledom debljim nego što je led na Severnom Polu. Jasno je da ta "užarena peć" pre pozajmljuje nešto toplote od drugih nebeskih tela, nego što bi neki njen deo mogao bilo kojoj planeti da je da, a najmanje onoj koja je razvijajući se jednostrano i nakazno, postala sramna mrlja nesrećnog sistema Ors. Ali ti, čedo moje, i sam moraš znati da, zahvaljujući trogoautoegokratskom procesu, u atmosferi svake planete dolazi do pojava koje se zovu "kštatsavakt", "kldatsakt", "tajnolair", "pajšakir" i druge, koje tvoji ljubimci nazivaju "dnevna svetlost", "tama", "vrućina", "hladnoća" i tako dalje. Ako to i dalje ne shvataš sasvim jasno, ispričaću ti nešto o tome.

Iako sam obećao da ću ti jednom detaljno objasniti sve fundamentalne zakone svemira i svemirskog poretka, već sada je neophodno da ukratko dotaknemo pitanja

koja se odnose na te kozmičke zakone. To treba uraditi zato da bi ti mogao da uočiš i pravilno usvojiš ono o čemu govorimo.

Pre svega, moraš znati da sve u Vasioni, bez obzira na to da li je stvoreno namerno ili je nastalo spontano, postoji i održava se u ravnoteži zahvaljujući opštekozmičkom trogoautoegokratskom procesu.

Sam, pak, globalni trogoautoegokratski proces stavio je u pogon naš Jedinosušni Predvečni. U to vreme već je postojao Najveći i Najsvetiji Sunčani Apsolut, koji je naš Milosrdni Večni Stvoritelj načinio mestom svoga prebivanja.

Taj sistem, od koga zavisi sve u Vasioni, uredio je naš Večni Stvoritelj kako bi se izbegla "promena forme" ili "razmena materija", koja zahvata sve u Vasioni. Pri tome se pokazalo da sistem Sunčanog Apsoluta nije izložen fatalnom delovanju nepristrasnog Vremena.

Taj najveći vasijski trogoautoegokratski proces uvek se i u svemu oslanja na dva fundamentalna kozmička zakona, od kojih prvi nosi naziv "fundamentalni prvostepeni sveti Geaparaparšinoh", dok se drugi naziva "fundamentalni prvostepeni sveti Triamazikamno".

Najpre se pod dejstvom ta dva sveta kozmička zakona iz supstance, koja se zove eter (eternokrilno), obrazuju takozvane "kristalizacije" (različite, u različitim okolnostima). Kasnije se pod dejstvom različitih faktora iz tih kristalizacija razvijaju određena nebeska tela, velika i mala, samostalna i zavisna.

Upravo se u unutrašnjosti i na površini tih kozmičkih objekata odvijaju procesi "evolucije" i "involucije", naravno, takođe u skladu sa dvama fundamentalnim vasijskim zakona. Sve ono što nastaje u atmosferi, zahvaljujući tim protocima i posredstvom same atmosfere, stupa jedno s drugim u dejstvo, kako bi se obezbedila "promena forme"

"Eter" - to je primarna supstanca, koja ispunjava čitavu Vasionu, i ta supstanca predstavlja osnovu nastanka i postojanja svih stvari.

Uzimajući to u obzir, Objektivna Nauka smatra da je u Vasioni sve bez izuzetka materijalno.

Moraš takođe znati da samo u jednoj kozmičkoj kristalizaciji, poznatoj kao "Sveprisutni Okidano", koji se takođe obrazuje iz etera, primarni izvori jesu emanacije Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta.

Svuda u Vasioni taj Sveprisutni Okidano, ili "Sveprutni aktivni element", učestvuje u formiranju svih pojava, velikih i malih, i predstavlja osnovni uzrok svih kozmičkih fenomena, posebno onih u atmosferi.

Da bi imao makar nekakvu predstavu o Sveprisutnom Okanohu, reći ću ti da se drugi fundamentalni kozmički zakon - Sveti Triamazikamno - sastoji iz tri nezavisne komponente; to jest, taj sveti zakon se svuda i u svemu bez izuzetka, u Vasioni manifestuje u 3 odvojena i nezavisna aspekta.

Ta tri aspekta poznata su u Vasioni pod sledećim nazivima:

Prvi - Sveta Potvrda.

Drugi - Sveto Odricanje.

Treći - Sveto Pomirenje.

Eto zašto Objektivna Nauka u sklopu drugih tvrdnji o tom svetom zakonu kaže sledeće: "Zakon čije posledice uvek postaju uzrok daljih posledica, a koji deluje posredstvom nezavisnih i potpuno suprotnih sila, skriven je, jer se njegova svojstva niti vide, niti osećaju."

Naš sveti Teomertmalogos, ili primarna emanacija Navetijeg Sunčanog Apsoluta, jeste sopstveni subjekt i u svojim daljim manifestacijama deluje u skladu s tim. Sveprisutni Okidanoj je prvi podsticaj za razvoj dobio izvan Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta posredstvom objedinjavanja tri nezavisne sile u jednu, i za vreme njegove dalje involucije adekvatno se menja "životna sila vibracija" u procesu prolaska kroz težište, koje zavisi od fundamentalnog svetog Geptaparparšinoha.

Ponavljam: Sveprisutni Okidanoj, za razliku od drugih kozmičkih kristalizacija, neizbežno je prisutan u svim kozmičkim formama, velikim i malim, ma gde one nastajale i ma u kakvim se uslovima razvijale. Ta vasijska "unikalna kristalizacija" ili "aktivni element" ima nekoliko osobenosti koje su svojstvene samo njemu. Uglavnom, zahvaljujući tim osobenostima dolazi do većine kozmičkih fenomena, uključujući i atmosfere.

Iako "Sveprisutni aktivni element", kao što sam rekao, ima nekoliko osobenosti, za naš današnji razgovor biće dovoljno da se upoznaš samo sa dvema.

Prva se sastoji u sledećem: kada se koncentriše nova kozmička jedinica, "Sveprisutni aktivni element" se ne meša s tom novom tvorevinom i ne transformiše se kao jedinstvena celina u neki njen određeni deo, što je svojstveno svim ostalim kozmičkim kristalizacijama, u svim kozmičkim formama. Naprotiv, "Sveprisutni aktivni element", prodrevši kao celina u bilo koju kozmičku jedinicu, odmah prelazi u takozvani "džartklom", to jest, razlaže se na ona 3 fundamentalna izvora koji čine njegov početak. Zatim ta 3 izvora, svaki zasebno, dovode do nezavisne koncentracije 3 različite nove forme u kozmičku jedinicu. Na taj način, "Sveprisutni aktivni element" na početku svakog novog procesa razvoja aktuelizuje izvore za mogućnost ispoljavanja svetog zakona Triamazikamna.

Treba takođe primetiti da ta 3 različita izvora postoje u svakom kozmičkom subjektu i funkcionišu onoliko, koliko postoji dati objekt. To je potrebno da bi se garantovalo opažanje i dalje korišćenje mogućnosti "Sveprisutnog aktivnog elementa" u cilju odgovarajuće aktualizacije.

I tek posle toga, pošto data kozmička jedinica u potpunosti bude uništena, božanski izvori svetog Triamazikamna, lokalizovani u "Sveprisutnom aktivnom elementu", oslobađu se i ponovo transformišu u Okidanoj, ali sada već posedu vibracije novog kvaliteta i nove snage.

Što se tiče druge osobenosti Sveprisutnog Okidanoha, takođe svojstvene samo njemu, i važne za naš razgovor, sve ćeš moći da shvatiš jedino ukoliko saznaš makar nešto o fundamentalnom primarnom kozmičkom zakonu, poznatom u Vasioni pod nazivom "Aieouioja".

Taj kozmički zakon glasi: "Svaka forma, velika ili mala, pošto je dotaknu emanacije samog Sunčanog Apsoluta ili nekog drugog sunca, izlaže se delovanju takozvanog rasipanja, i svaki njen deo, nastao usled delovanja nekog od svetih izvora božanskog Triamazikamna, kao da se buni i negira bilo kakve fenomene koji se odvijaju u drugim delovima jedinstvene cele - u delovima, koji egzistiraju pod uticajem drugih svetih načela fundamentalnog božanskog zakona Triamazikamna. Sveprisutni Okidanoh takođe je izložen uticaju tog božanskog procesa. Za vreme proticanja tog svetog procesa, dok traje delovanje božanskog Teomertmalogosa, to jest emanacija bilo kojeg običnog sunca deluje na prirodu celine, "aktivni element" se razlaže na dva primarna dela, koja potom egzistaju samostalno, ali kada se direktan uticaj na njih prekine, ti delovi se opet sjedinjavaju i ponovo postaju jedna celina.

Uzgred, korisno je istaći zanimljivu činjenicu koja se odnosi na neobičnost psihe običnih stanovnika planete koja te zanima - ta činjenica se odnosi na njihove takozvane "naučne spekulacije". Vekovima sam ih posmatrao, izučavao njihovu psihu i često primećivao da, bez obzira na to što se kod njih nauka pojavila veoma davno i povremeno dostizala visok nivo razvoja i iako među njima postoje milioni takozvanih "naučnika", nikome, osim jednom izuzetku, čak ni na pamet nije palo da između "emanacije" i "zračenja" postoji razlika. Izuzetak je jedan Kinez po imenu Čun Kil Tes, i kasnije ću ti detaljno pričati o njemu.

Dakle, ni jedan od tih "velikih naučnika" nije čak ni naslutio razliku između ta dva kozmička fenomena, o kojima bi naš uvaženi Nasradin Hodža mogao da kaže ovo: "Oni jedan na drugoga liče koliko i jeftino vino na francuski armanjak."

Da bi lakše shvatio atmosfere pojave posebno, i u "Sveprisutnom aktivnom elementu" u celini, treba da zapamtiš da, kada se pod uticajem božanske Aieouioje u Okidanohu odvija proces "džartklom", u njemu se oslobađa porcija čistog, ni sa čim pomešanog etera, koji neizostavno ulazi u sastav svih kozmičkih tvorevina i služi za sjedinjavanje svih aktivnih elemenata bilo kojeg datog objekta. Kasnije, kada se 3 osnovna dela Okidanoha pomešaju, porcija čistog etra se regeneriše.

A sada ćemo se nakratko dotaći jednog drugog problema, a to je delovanje Sveprisutnog Okidanoha na prirodu svakog bića i posledice koje iz toga proističu. To pitanje moramo dotaći uglavnom zato da bismo otkrili poražavajuću činjenicu koja će ti pomoći da se snađeš u razlikama između misaonih sistema monocentričnih, bicentričnih i tricentričnih bića.

Pre svega, moraš znati da je za formiranje svake kozmičke lokalizacije koja se naziva "mozgom", potrebna druga lokalizacija koja nastaje usled delovanja ovog ili

onog izvora odgovajućih božanskih sila fundamentalnog svetog Triamazikamna, koji se nalazi u "Sveprisutnom Okidanohu". Svete sile se kasnije aktualizuju u prirodi svih bića upravo pomoću mozga.

Nekom drugom prilikom, detaljno ću ti objasniti proces nastanka i razvoja mozga kod živih bića, a sada ćemo popričati o tome šta "Sveprisutni Okidanoh" aktivira pomoću mozga.

Sveprisutni aktivni element Okidanoh prodire u organizam živog bića preko 3 oblika "nasušne hrane".

To se događa zato što Okidanoh, kao što sam već rekao, neizbežno formira sve proizvode koji služe kao nasušna hrana i dalje je neizostavno prisutan u njima.

Dete moje, najvažnija osobenost Sveprisutnog Okidanoha jeste svojstvo da podleže delovanju procesa "džartklom", i to u novom organizmu, nezavisno od toga da li postoji kontakt sa emanacijom nekog velikog kozmičkog objekta. Faktori koji učestvuju u tom procesu predstavljaju ili rezultat svesnog truda samih bića (kasnije ću ti detaljno ispričati o tome), ili proističu iz prirodnog procesa, poznatog u Vasioni pod nazom "kerkulnuanijanska aktualizacija", koji iz onoga što se dobija usisava neophodno jedinstvo vibracija. Poslednji proces ne zahteva ni najmanje učešće svesti.

U oba slučaja, kada Okidanoh prodire u organizam i podvrgava se procesu "džartklom", svaki od njegovih osnovnih delova spaja se sa osetima, nastalim u živom biću u momentu nastanka "sličnih vibracija", a zatim se koncentriše u odgovarajućoj lokalizaciji, to jest u mozgu. To uzajamno prožimanje naziva se "životnim porivom".

Treba reći, čedo moje, da ta lokalizacija, ili mozak, ne samo da služi kao mehanizam transformisanja odgovarajućih kozmičkih formi radi ostvarenja ciljeva vasijskog Trogoautoegokrata, već, takođe, predstavlja sredstvo za svesno samousršavanje nosioca.

Ova poslednja funkcija zavisi od snage i strukture "životnog poriva", koncentrisanog ili, kako se ponekad kaže, uskladištenog u živo razumno biće. Što se tiče kvaliteta životnog poriva, još nam je Sveprisutni Večni Tvorac ostavio zapovest, koju slede svi normalni tricentrični stanovnici Vasiona. Ona glasi: "Uvek nastoj da od sebe odbaciš osećanja koja mogu uprljati čistotu tvojih namera." Tricentrična stvorenja mogu da se samousršavaju zato što imaju 3 centra, ili 3 mozga u kojima su koncentrisana 3 načela svetog Triamazikamna (kada se u Sveprisutnom Okidanohu odvija proces džartklom), što daje mogućnost ostvarivanja daljih, još nezapočetih aktualizacija.

Sušтина je u tome što bića sa tricentričnim sistemom mogu da, primenjujući svoje mogućnosti, svesno i ciljno za sve potrebe koriste 3 sile oslobođene iz Sveprisutnog Okidanoha, posredstvom džartkloma, i da svoj organizam dovode u takozvano "sakronultujansko" stanje. Na taj način oni mogu postati Ličnosti, koje

imaju sopstveni sveti zakon Triamazamno, i mogu steći mogućnost da primaju i čuvaju u sebi tu "iskru Božju" koja, pored svega ostalog, doprinosi aktivnom funkcionisanju objektivnog ili božanskog Uma u njima.

Ipak, dete moje, tu se krije strašna opasnost. Tricentrični stanovnici planete Zemlje čitavog života imaju 3 nezavisne lokalizacije, ili 3 mozga, posredstvom kojih se za dalju aktualizaciju transformišu 3 božanska načela svetog Triamazikamna. Osobine, koje bi Zemljanima mogle da služe za samousavršavanje, propadaju uzalud zbog nenormalnih uslova života koje su sami stvorili.

Zanimljivo je primetiti da se centri mišljenja (sva tri mozga) nalaze kod tricentričnih stanovnika Zemlje u istim delovima planetarnog tela, kao i kod nas. Centar (mozak), koji je Velika Priroda predvidela za dalju aktualizaciju prvog svetog načela božanskog Triamazikamna, to jest "Svete Potvrde", lokalizovan je u glavi.

Drugi centar (mozak), koji transformiše i kristalizuje drugo sveto načelo božanskog Triamazikamna, Sveto "Odricanje", nalazi se, kao i kod nas, duž čitavih leđa, u takozvanoj "kičmi".

Ali, što se tiče mesta lokalizacije i manifestovanja trećeg svetog načela božanskog Triamazikamna, to jest "Svetog Pomirenja", spoljna forma tog centra ničim ne podseća na našu.

Naravno, u dalekoj prošlosti, taj centar je i kod Zemljana bio lokalizovan na istom mestu na kome je lokalizovan kod nas, i imao je istu spoljašnju formu, ali je Velika Priroda iz mnogih razloga, koji će ti postati jasniji tokom naših daljih beseda, bila prinuđena da ga postepeno promeni i da mu prida današnji izgled. Treći centar (mozak) tvojih ljubimaca nije integralna masa, što je svojstveno svim drugim tricentričnim stanovnicima Vasiona, već je, naprotiv, podeljen na delove i svaki taj deo se, prema svojoj specifičnoj funkciji nalazi u odgovarajućem delu njihovog planetarnog tela.

Iako je, spolja gledano, taj centar rasut po čitavom orgizmu, njegove pojedinačne funkcije su međusobno povezane, tako da je delovanje svih delova zajedno usaglašeno.

Ljudi te zasebne lokalizacije nazivaju "nervnim čvorovima". Ono što je zanimljivo jeste to da je većina tačaka lokalacije toga centra koncentrisana u onom delu planetarnog tela gde oni mogu da funkcionišu na najbolji način, to jest u prelu grudnog koša; celokupan splet nervnih čvorova koji se tamo nalaze naziva se "pleksus".

Dakle, dete moje, u organizmu svakog tvog ljubimca Sveprutni Okidano dolazi pod uticaj "džartkloma", a zatim se svako od tri sveta načela samostalno sjedinjuje s drugom kozmičkom kristalizacijom radi odgovarajuće aktualizacije. Ali, pošto ljudi više ne koriste svoje mogućnosti, uglavnom zbog nenormalnih

životnih uslova, koje su sami stvorili, ni jedan od svetih izvora, osim božanskog odricanja, ne podleže promenama radi njihovih sopstvenih potreba.

Kristalizacija, koju u njihovom organizmu obrazuju prvo i drugo sveto načelo, skoro se u potpunosti koristi za trogoaoegokratski proces, i jedino tvorevine drugog dela Sveprutnog Okidanoha - Svetog Odricanja - Zemljani koriste neprekidno. Trebalo bi da sada imaš jasnu sliku o svemu što sam ti detaljno objasnio o fundamentalnim zakonima stvaranja i postojanja sveta, jer to će ti pomoći da shvatiš osobenosti, svojstvene samo Sveprisutnom sveprožimajućem aktivnom elementu Okidanohu.

Jednom ću ti ispričati o eksperimentima za ispitivanje te sveprisutne kozmičke supstance, kojima sam lično pristvovao.

Ali ti eksperimenti nisu vršeni na Zemlji, i tvoji ljmci nemaju s njima nikakve veze. Njih su vršili žitelji Saturna koji su bili moji istinski prijatelji u godinama moga izgnanstva. Malopre sam obećao da ću ti o njima ispričati probnije.

Glava 18 SUPERNEUSKLAĐENOST

Evo u kakvim sam se okolnostima upoznao sa tricentričnim bićem koje je postalo moj najbolji prijatelj i zahvaljujući kome sam posmatrao eksperimente sa Sveprisutnim Okidohom.

Treba da znaš da su, pre nego što sam krenuo u izgnanstvo, moji drugovi koji nisu učestvovali u događajima, izveli u vezi sa mnom jednu manipulaciju, koja je poznata u Vasioni. Zbog toga neki moji sabesednici imaju sada osećanje bezgraničnog poverenja u mene.

Ubrzo pošto sam stigao u mesto boravka u Sunčevom sistemu Ors, počeo sam da posećujem razne planete. Kada sam doleteo na planetu Saturn ispostavilo se da je jedno od bića, koja u mene ima poverenje, "karakrokrukri" svih tricentričnih žitelja te planete.

Na Saturnu se titula "karakrokrukri" daje vladaru svih njegovih stanovnika, u čijim je rukama koncentrisana sva vlast. Na drugim planetama takođe postoje takvi vladari i oni se svuda nazivaju na razne načine, a na Zemlji ih zovu "carevima". Jedina razlika jeste u tome što na Zemlji svaka zajednica, koja se slučajno izdvoji od ostalih, ima svoga cara, ponekad, čak, po nekoliko njih.

Dakle...

Našao sam se na Saturnu i počeo da se upoznajem s njegovim tricentričnim stanovnicima, i već prvoga dana otišao sam da posetim i samoga vladara. Za vreme razgovora koji smo vodili, predložio mi je da odsednem u njegovom "karkukriju", tj. u dvorcu.

Tako sam i učinio.

Dakle, dete moje, dok smo razgovarali prelazeći s teme na temu i sledeći tokove asocijativnog mišljenja, slučajno smo se dotakli pitanja neobičnih osobina Sveprisutnog Okidana. Uvaženi vladar Saturna setio se da je jedan njegov podanik, naučnik po imenu Karkar, u cilju istraživanja prethodno proučenih svojstava ove kozmičke supstance, nedavno smislio veoma zanimljiv aparat, čiji je glavni demonstracioni deo nazvao "krakartzaka".

I vladar me upita želim li možda da dobijem poziv za donstraciju tog eksperimenta. Ja radosno prihvatih.

Sutradan sam, u pratnji jednog sluge uvaženog vladara, krenuo Gornahooru Karkaru i tom prilikom prvi put posmatrao nove eksperimente za proučavanje Sveprisutnog Okidoha.

Gornahoor Karkar je kasnije, kao što sam već govorio, postao moj blizak prijatelj i smatran je jednim od najnaprednih naučnika među tricentričnim stanovnicima Vasioni. Njova otkrića i mehanizmi koje je pronašao, bili su naširoko poznati i naučnici sa drugih planeta su ih svuda primenjivali.

Ne mogu a da ne pomenem da sam i sam njegov dužnik: kasnije sam u svojoj opservatoriji postavio teskuano, ili teleskop, koji je uvećavao oštrinu mog vida i daleke planete činio sam miliona puta bližim.

Iskreno rečeno, upravo zahvaljujući tom teleskopu moja opservatorija je kasnije postala jedna od najboljih u Vasioni. Najvažnije je bilo to što sam pomoću teleskopa, budući na Marsu, mogao da iz relativne blizine posmatram one delove drugih planeta koji su se, u skladu sa zakonom "opštekozmičke harmonije" u datom momentu nalazili u mom vidnom polju.

Kada su Gornahooru Karkaru saopštili za naš dolazak, on nam je, sa očiglednom dobrodošlicom, pošao u susret i počeo da objašnjava.

Pre nego što nastavim, želim da te podsetim da su svi razgovori sa tricentričnim stanovnicima raznih zvezdanih sistema, u koje me je sudbina bacala "od mladosti moje", uključujući i razgovor sa Gornahoorom Karkarom, vođeni na jezicima koji su tebi potpuno nepoznati i čije zvučanje, s našeg gledišta, može izgledati potpuno "nesvarljivo".

I zato, moj dečače, neću taj razgovor ponavljati od reči do reči, naprosto ću ti predstavu o njemu dati na našem jeziku, naravno koristeći i dalje specijalnu terminologiju, ili tačnije, kombinaciju zvukova koju proizvode glasne žice tvojih ljubimaca sa planete Zemlje. Te "termine" sam više puta ponovio u svojim pričama, tako da ih ti već znaš i lako ćeš ih razumeti.

Ah, da... Treba reći da reč "gornahoor" tricentrični stovnici Saturna upotrebljavaju iz učtivosti; stavljaju je ispred imena onoga kome se obraćaju. Tako postupaju i tvoji miljenici Zemljani, koji su navikli da stavljaju reč "gospodin", ili čitave besmislene fraze, ispred imena osobe s kojom razgovaraju. Značenje svega toga naš uvaženi Nasradin Hodža izrazio bi rečima: "U svemu tome ima smisla, koliko i u onome što rade majmuni."

Dobro, dete moje...

Kada je moj budući prijatelj Gornahoor Karkar ispričao sve što je bilo potrebno, predložio mi je da pridemo aparatu koji je on izmislio i nazvao "krakatzaka".

Kada smo prišli toj veoma neobičnoj konstrukciji, on je pokazao na nju jednim perom svog levog krila, rekavši:

- Ovaj specijalni uređaj je glavni deo moga pronalaska i upravo zahvaljujući njemu možemo videti sve manifestacije sveprisutne supstance Okidanoh.

Zatim, pokazavši ostale uređaje koji su se nalazili u njegovoj laboratoriji, dodade:

- Svi ti uređaji, čiji sam ja pronalazač, pomažu mi da razjasnim stvari koje su veoma važne za izučavanje sveprisutnog i sveprožimajućeg Okidanoha. Pre svega, uz njihovu pomoć mogu da izdvojim sva 3 osnovna načela Okidanoha iz svakog unutarplanetarnog i međuplanetarnog procesa, a zatim da ih veštački spojim u jedinstvenu celinu i, najzad, razdvojim i posebno proučim način ispoljavanja specifičnih osobina svakog načela.

Posle toga on ponovo pokaza na krakatzaku, ili komoru, i reče da pomoću tog aparata svako može pravilno i temeljno da shvati osobine 3, potpuno nezavisno ispoljavana načela tih "unikalnih aktivnih elemenata", prauzroka svega što postoji u Vasioni. Štaviše, svako se može čvrsto uveriti da posledice, u normi koja proističe iz procesa u kojima postoji sveprisutna kozmička supstanca, ne mogu niti da se opaze niti da se oseće. Obični organi naših čula u stanju su da opažaju samo one pojave koje se iz nepoznatih razloga odvijaju anomalno, može biti, zbog svesnog delovanja na proces, ili zbog nepredviđenih fluktuacija uređaja.

Pronalazak Gornahoor Karkara, nazvan "krakatzaka", smatran je najvažnijim i veomaje podsećao na "tirizikiano" ili, kako bi rekli Zemljani, na ogromnu električnu svetiljku.

Unutrašnji deo tog originalnog uređaja ličio je na mali sobičak sa vratima koja su se hermetički zatvarala.

Zidovi su bili napravljeni od naročitog providnog materijala koji podseća na ono što na Zemlji nazivaju "staklom".

Glavna osobina tog prozračnog materijala, kako sam kasne saznao, bila je sledeća: iako je kroz njega oko moglo videti, on, svejedno, ni unutra ni napolje nije propuštao nikakve zrake, bez obzira na njihov izvor.

Kada sam pogledao taj čudesni pronalazak, jasno sam u njegovom centru iza providnih zidova uočio nešto što mi je ličilo na sto sa dve stolice. Iznad stola su visila 3 jednaka "predmeta" koja su podsećala na zemaljske električne sijalice i naše "momonodare". Na stolu, i oko njega, nalazilo se nekoliko meni nepoznatih aparata. Kasnije sam saznao da su svi predmeti koji se nalaze u komori, kao i oni koje smo kasnije doneli, napravljeni od materijala koji je Gornahoor Karkar izumeo specijalno u tu svrhu. O tom materijalu detaljno ću ti ispričati kasnije.

A sada, zapamti jedino to da je u ogromnoj Karkarovoj laboratoriji, osim karkatzaka bilo još nekoliko posebnih aparata; a među njima i dva specijalna "energetska motora"; Gornahoor Karkar ih je nazivao "krikirki".

Zanimljivo je da tvoji miljenici Zemljani takođe imaju nešto slično "energetskom motoru", što oni nazivaju "dinamomašina".

Pored jednog zida stajao je ogroman aparat, za koji se ispostavilo da predstavlja neku vrstu "sagolnoralona", ili onoga što tvoji ljubimci nazivaju "pumpom kompleksne konstrukcije za ispumpavanje atmosfere sve do postizanja apsolutnog vuakuma". Dok sam ja iznenađeno razgledao opremu Gornahoor Karkar je prišao pumpi i levim krilom okrenuo jedan njen deo, pustivši tako mehanizam u rad. Zatim se okrenuo nama i pokavši jednim izdvojenim perom svog levog krila na ogroman "energetski motor", to jest, na "dinamašinu", nastavio objašnjavanje.

- Ovaj specijalni pribor, pre svega, pojedinačno usisava 3 samostalna načela sveprisutnog elementa Okidanoha, koji postoje u atmosferi ili u svakoj drugoj planetarnoj strukturi. Zatim, kada se ti posebni delovi veštački spoje u mojoj

mašini, Okidanoh u svom uobičajenom stanju prodire unutar kontejnera, gde se koncentriše. Tu Karkar pokaza svojim perom na nešto što je ličilo na frižider.

- Odavde - reče on - Okidanoh prelazi u drugi krikirki, ili dinamamašinu, gde se podvrgava dejstvu procesa "džartkloma"; svaka od njegovih pojedinačnih frakcija koncentriše se zatim u drugim kontejnerima.

Tu on pokaza na nešto što je ličilo na "akumulatore".

- I tek tada, pomoću raznih veštačkih naprava, ja mogu da iz tih sekundarnih kontejnera izdvojim posebno sve frakcije Okidanoha, radi njihove primene u svojim eksperimentima.

Prikazaću vam šta bi se dogodilo ukoliko bi, iz nekog posebnog razloga, za vreme procesa "težnje za sjedinjavanjem u jedinstvenu celinu" nedostajalo jedno od načela Sveprisutnog Okidanoha.

Sada je u mom aparatu apsolutni vakuum. Postigao sam ga zahvaljujući osobenoj konstrukciji pumpe i kvalitetu materijala od kojeg su napravljeni zidovi komore. Naravno, instrumenti pomoću kojih vršim eksperimente u potpunom vakuumu, takođe su napravljeni od specijalnih materijala.

Rekavši to, Gornahoor Karkar povuče jednu drugu polugu i nastavi da objašnjava.

- Sada, kada sam prebacio polugu u ovaj položaj, u praznom prostoru komore započeo je proces sjedinjavanja razdvojenih načela Sveprisutnog Okidanoha u jedinstvenu celinu.

Ali, pošto je pomoću "proncljivog uma" - u ovom slučaju mog - treće načelo Okidanoha bilo veštački isključeno iz procesa, u njemu sada učestvuju samo 2 samostalna načela; naši učenici ih nazivaju "anodius" i "katodius". Prema tome, umesto zakonomernog rezultata, koji proističe iz sjedinjavanja tri načela, mi pratimo rezultat takozvanog "uzajamnog prožanja dva suprotna načela", koji ne odgovara prirodnim zakonima i koji se u svakodnevnom jeziku naziva "uzrokom veštačke svetlosti".

Sjedinjavanje 2 aktivna načela Sveprisutnog Okidanoha u jednu celinu, koji se sada odvija u vakuumu, ima snagu od 3 miliona volti, što pokazuje evo, ova strelica. Sve to potvrde Objektivna Nauka.

On pokaza na nešto što je ličilo na uređaj koji Zemljani nazivaju voltmetar, i reče:

- Jedna od prednosti mog novog demonstracionog uređaja jeste to što, bez obzira na veoma visoku energiju "procesa sjedinjavanja", koji je sada u toku, "momentalne vibracije", koje moraju nastajati u njemu, ne napuštaju mesto svoga nastanka, to jest unutrašnjost uređaja u kome se istražuje Sveprisutni Okidanoh.

Ali, da bi se ocenila energija tog procesa, ja sam namerno za jedan od zidova komore koristio materijal koji propušta " momentalne vibracije", ili "zrake".

On se okrenuo ka svom aparatu i pritisnuo nekakvo dugme. Iznenada, čitavu ogromnu laboratoriju obasjala je jarka svlost koja nas je privremeno zaslepila, i tek

posle izvesnog vremena, mogli smo s velikom mukom da otvorimo oči i poglamo oko sebe.

Kada smo došli k sebi, Gornahoor Karkar je okrenuo drugu polugu i sve je opet dobilo uobičajeni izgled.

Zatim je ponovo svojim uobičajenim andeoskim glasom skrenuo našu pažnju na strelicu voltmetra i, ne menjajući svoj položaj, nastavio.

- Možete videti da, iako proces konflikta između dve suprotne komponente Sveprisutnog Okidanoha traje s predašnjim intenzitetom, a onaj zid aparata koji može da propušta "zrake" i dalje stoji na svom mestu, pojava koju obična bića nazivaju "veštačkom svetlošću" više se ne opaža. Razlog je to što sam, okrenuvši drugu polugu, u proces međusobnog delovanja dva načela, uključio treći element Okidanoha, usled čega je on odmah počeo da se sa njima proporcionalno meša. A rezultat mešanja 3 elementa Sveprisutnog Okidanoha, za razliku od procesa veštačkog spajanja dva njegova dela, ne opaža se ni jednim od organa naših čula. Posle tog objašnjenja Gornahoor Karkar mi je predložio da se odvažim i uđem zajedno s njim u unutrašnjost demonstracionog dela njegovog novog pronalaska, gde bih mogao neposredno da posmatram neobične manifestacije aktivnosti sveprisutnog i sveprožimajućeg elementa.

Nisam dugo razmišljao i prihvatio sam predlog uglavnom zbog toga što sam želeo da u potpunosti zadovoljim svoju veliku radoznalost.

Pošto je moj budući prijatelj dobio moju saglasnost, odmah je dao neophodna uputstva jednom od svojih asistenata.

Bilo je jasno kakve pripreme treba uraditi pre svega. Najpre su asistenti Gornahoor Karkara i mene obukli u specijalna odela sa velikim brojem "šrafova", koji su imali male ispupčene glave. Ti kostimi su podsećali na "ronilačka odela", kako bi ih nazvali tvoji miljenici Zemljani. Dakle, pošto su nas potpuno obukli, asistenti su po utvrđenom redosledu zavrnuili sve "šrafove".

Na spoljnoj strani odela, na vrhovima šrafova, nalazile su se specijalne pločice koje su vršile pritisak na različite delove naših planetarnih tela.

Kasnije sam shvatio da je to bilo neophodno kako bi se naša planetarna tela sačuvala od delovanja takozvane "taranurnure" ili, drugim rečima, kidanja na komadiće, što se obično događa kada se ona nađu u bezvazdušnom prostoru.

Završivši sa odelima, asistenti nam staviše na glave nešto nalik na "ronilačke kacige", sa predajnicima neobičnog oblika koji su štrčali.

Jedan predajnik, takozvani "harinkrak" ili "pojačivač pulsacija", predstavljao je dugačku gumenu cev čiji je kraj hermetički, putem složene konstrukcije, bio spojen s jednim mestom na šlemu, koje je odgovaralo organu za disanje. Kada smo ušli u komoru, drugi kraj predajnika povezan je sa aparatom u kojem je postojala posuda sa "drugom nasušnom hranom" (vazuhom).

Gornahoor Karkar i ja smo imali posebnu "vezu" i, zahvjući njoj, mogli smo normalno da razgovaramo nalazeći se unutar komore, kada je atmosfera već bila isisana i nastao apsolutni vakuum. Jedan kraj te veze podešen je za moje organe "sluha" i govora, a drugi - za organe "sluha" i "govora" Gornoora Karkara.

Na taj način, mi smo jedan s drugim imali svojevrzni "telefon", kako bi rekli tvoji miljenici.

Bez tog uređaja mi ne bismo mogli međusobno da komunicamo i to uglavnom zato što je proces usavršavanja organizma Gornahoor Karkara tek dostigao stepen "svetog Inkotsarno", a bića s takvom prirodom ne samo da ne mogu da govore, već ne mogu ni da dišu u praznom prostoru, čak i kad bi u njega specijalno bile dopremljene sve vrste nasušne hrane.

Ali, najneobičniji od svega, vešto i fino napravljen od mnogobrojnih predajnika spojenih za odelo i kacigu, bio je pribor koji je učeni Gornahoor Karkar predvideo za organe "vida" tricentričnih bića, kako bi ona mogla da u "apsolutno praznom prostoru" opažaju okolne objekte.

Jedan kraj tog neverovatnog predajnika bio je spojen sa slepoočnicama, a drugi sa takozvanim "komutatorom" koji je, opet, dobijao signale od svih objekata, kako unutar, tako i izvan komore.

Zanimljivo je naglasiti da su za svaki kraj tog neverovaog uređaja, skoro nestvarnog sa stanovišta Uma običnih trentričnih bića, bila pričvršćena 2 posebna žičana predajnika, pomoću kojih su spolja prodirali takozvani "elektromagnetni talasi".

Kasnije mi je detaljno objašnjeno da je uistinu veliki naučnik Gornahoor Karkar konstruisao svoje predajnike na takav način, da je primenom svojstava elektromagnetnih talasa, koja je sam otkrio, bilo moguće prodreti u tajne prirode tricentričnih bića i to, čak i onih tricentričnih bića koja još nisu dostigla nivo svetog "Inkotsarno". Isto se može reći i o prodiranju u suštinu već navedenih objekata. Na taj način, nesavršeni organi vida mogu opažati različite objekte čak i u vakuumu, gde nema pojava stvorenih vibracijama, što organima čula omogućuje funkcionisanje.

Pošto podesiše na nama tu veoma tešku opremu, koja je omogućavala boravak u tuđoj sredini, asistenti Gornahoor Karkara, naučnika poznatog u čitavom svetu, pomogoše nam uz pomoć specijalnih uređaja da se uvučemo u komoru. Zatim slodne krajeve predajnika priključiše na odgovarajuće instrumente, i izadoše zatvorivši komoru hermetički, čime je prekinut svaki kontakt sa spoljnim svetom. Kada smo ostali sami u komori, Gornahoor Karkar pritisnu nekakvo dugme pored sebe i reče mi:

- Sada je počela da radi pumpa i uskoro ovde više neće ostati nijedna materija, stvorena opštim kozmičkim zakonima na kojima se zasniva postojanje sveta.

I malo sarkastično dodade:

- Uskoro ćemo biti potpuno izolovani od svega što postoji i deluje u Vasioni. Štaviše, zahvaljujući mom novom izumu i znanju dostignutom uz njegovu pomoć, mi sada možemo ne samo da se vratimo u svet i da postanemo čestice svega bivstvajućeg, već i da dobijemo nepristrasno svedočanstvo o delovanju svemirskih zakona, koji neposvećenim tricentričnim bićima izgledaju kao neshvatljive tajne prirode, dok oni, zapravo, prosto i jednostavno jedan iz drugoga proističu. Dok je on sve to govorio moglo se osetiti kako je "pumpa", taj najvažniji deo njegovog novog izuma, završila posao koji joj je namenio Um. Da bi lakše zamislio i razumeo svu savršenost tog izuma moga prijatelja, ispričaću ti, evo šta.

Moram da ti kažem da sam se nekoliko puta iz raznih razloga nalazio u bezvazušnom prostoru i da sam zahvaljujući svetoj sili dugo u njemu ostajao, te je moj organizam na to bio navikao i zbog čestih prelazaka iz jednog stanja u drugo, skoro da nije ni osećao nelagodnost, izazvanu iznenadnom promenom druge nasušne hrane, zato što su u velikim ili malim koncentracijama u prostoru uvek postojale nekakve kozmičke supstance. Ali, sada su moju egzistenciju održavali razni instrumei, tako da su se postepeno funkcije mog organizma adaptirale na dato stanje. Ipak, bez obzira na sve što sam rekao, pumpa je ispumpavala atmosferu s takvom snagom, a moja čula su bila tako napeta da čak i danas mogu tačno da opišem svaku pojednost koja mi se urezala u sećanje.

To neobično osećanje pojavilo se ubrzo pošto je pumpa počela da radi, a Gornahoor Karkar je u svom polusarkastičnom tonu počeo da govori o onome što nas čeka. Moja 3 životna centra, koji se nalaze i u organizmu svakog tricentričnog stvorenja i nazivaju se centrima "mišljenja", "čula" i "kretanja", počeli su, svaki za sebe, da formiraju određeni utisak. Pojedini delovi mog planetarnog tela dospeli su pod delove tog utiska i procesa svetog "raskoarna", koji su oni izazvali. Elementi, koji su činili te delove, vršili su samostalne kretnje.

Najpre je moja "želja za fiksiranje likova" funkcionisala kao i obično pomoću takozvanog "težišta asocijativnih doživljaja". Ali kasnije, kada je želja za fiksiranjem likova postepeno i skoro neprimetno postala funkcija isključivo moje suštine, ta suština je postala unikalno sveprožimajuće sredstvo fiksiranja likova, i to ne samo onih koji su se pojavili u meni, već, bez ikakvog izuzetka, svega što se događalo u svetu koji me je okruživao. Od tog momenta, moja suština je počela da doživljava utiske direktno i ja sam shvatio da je deo mog planetarnog tela takoreći potpuno uništen i malopomalo nastale su lokalizacije drugog i trećeg centra egzistencije. U isto vreme, ja sam svim svojim bićem osetio da su funkcije ta 2 centra postepeno prešle u moj misaoni centar, dajući mu novi kvalitet. Intenzitet funkcionisanja misaonog centra je porastao i on je postao "unikalni i svemoćni prijemnik" svega što nastaje napolju, prema tome, postao je autonomni inicijator fiksiranja likova svega onoga što se događa u meni.

Dok sam bio u vlasti tih čudnih i bolnih doživljaja koje moj Um još nije mogao da pojmi, Gornahoor Karkar je rukovao nekim od mnogobrojnih poluga i prekidača, povezanih sa stolom za kojim smo sedeli.

I odjednom se sa Gornahoorom Karkarom dogodilo nešto što je iznenada promenilo moje stanje i ja sam odmah došao k sebi.

Evo šta se dogodilo. Gornahoor Karkar je u svojoj teškoj opremi iznenada pao sa stolice i počeo da se koprcu, kao "štene u kućinama" (prema izrazu našeg dragog Nasradina Hodže).

Kako se potom pokazalo, moj drug Gornahoor Karkar je greškom pritisnuo pogrešno dugme zbog čega su pojedini delovi njegovog planetarnog tela doživeli prenaprezanje i on je, zajedno sa svim što je imao na sebi, doživeo snažan udar. Zbog pritiska iznutra, čiji je uzrok bila druga nasušna hrana (vazuh); i odsustva otpora u apsolutno praznom prostoru, on je počeo haotično da se pomera ili, kao što sam već rekao, da se koprcu "kao štene".

Belzebub je to rekao sa osmehom i ućutao. Posle kratke pauze on napravi jedan čudan pokret levom rukom i neprirodnim tonom nastavi priču.

- Sada, kada se prisećam tih davno prošlih događaja, žim da ti priznam jednu stvar, jer ti si moj direktan naslednik i moraš znati sve što sam u životu radio.

Dakle, želim da ti potpuno otvoreno priznam da, iako sam čitavim svojim bićem želeo da učestvujem u naučnom eksperimentu i upoznam se sa pronalascima Gornahooru Karkara u njegovom radu, iako sam u demonstracionu komoru ušao bez i najmanjeg kolebanja, nešto se ipak u meni javilo, potkralo se u svest i postepeno izraslo u čudno osećanje koje bi se moglo nazvati "egoističnom brigom za sopstvenu bezbednost".

Ipak, neka te ne obuzima užas, dete moje, jer to mi se tada dogodilo prvi i poslednji put.

Možda je bolje da sada ne diramo to pitanje, koje se tiče jedino naše porodice.

Biće bolje da se vratimo mojoj priči o Sveprisutnom Okanohu i o mom drugu Gornahooru Karkaru, koga su tricentrična bića smatrala "velikim naučnikom". Više ga ne zovu tako, jer je on sada zbog slave svoga potomka, to jest sina, postao, što bi se reklo, "bivši" ili, prema izrazu Nasradina Hodže, "prdnuo je u čabar".

Ali tada, pošto se Gornahoor Karkar malo koprcu u praznom prostoru, uspeo je nekako, s velikim trudom, da načini jedan složen manevar (u teškoj opremi to nije bilo lako), i pođe mu za rukom da smesti svoje planetarno telo natrag u stolicu, posle čega je odmah privezao odgovarajuće kaiševe. Kada smo se malo smirili i mogli ponovo da razgovaramo uz pomoć veštačke naprave, on skrenu moju pažnju na 3 uređaja, koji su visili iznad stola i koji su, kao što sam već rekao, podsećali na električne sijalice.

Zagledavši se pažljivije ja videh da su oni potpuno jednaki i da svaki ima nešto nalik na patron ili udubljenje, odakle su virili grafitni vršci poput onih koje tvoji miljenici nazivaju "žaruljama".

Dakle, pošto mi je skrenuo pažnju na ta 3 objekta, nalik na električne sijalice, moj prijatelj reče:

- Svaki od ovih, naizgled prostih uređaja, povezan je sa sekundarnim kontejnerima koje sam vam već pokazao; u njima se, posle delovanja veštačkog džartkloma, u jedinstvenu celinu sjedinjuju sva 3 načela Okidanoha.

Ja sam konstruisao ta 3 uređaja tako da iz sekundarnih kontejnera možemo da dobijemo tačno predviđenu količinu svakog čistog načela Okidanoha, a takođe možemo da menjamo snagu procesa sjedinjavanja tih kvaliteta u jedinstvenu celinu, u skladu sa koncentracijom njihovih masa.

Sada ću vam u tom apsolutno praznom prostoru prikazati veštački fenomen, koji smo malopre posmatrali spolja. Drugim rečima, videćete kozmičku pojavu koja se događa onda kada se, posle prirodnog džartkloma pojedini delovi Okidanoha sretnu u prostoru, lišenom bilo kakve materije, i kada, bez učešća jednoga od njih, žele da se sjedine u jedinstvenu celinu.

S tim rečima on je zatvorio onaj deo zida koji je mogao da propušta "zrake", a zatim, škljocnuvši dvama prekidačima, pritisnu dugme, posle čega se malena pločica od specijalnog materijala, kojaje ležala na stolu, automatsku okrenula prema "grafitnim vršcima". Onda opet skrenu moju pažnju na ommetar i voltmetar i reče:

- Sada su ovamo prodrli dva načela Okidanoha, anodijus i katodijus, i ja sam im dao podjednaku snagu u njihovoj težnji za sjedinjavanjem.

Kada sam pogledao ommetar i voltmetar, video sam da su se njihove strelice pokrenule, a onda se zaustavile na istim crama kao i prvi put, kada smo eksperiment posmatrali izvana. Ali, ja sam bio veoma iznenađen time što, bez obzira na ono što su pokazivali instrumenti i na šta me je upozorio Gornoor Karkar, ja ništa nisam primetio, niti sam oko nas osetio bilo kakve promene.

Ne čekajući dalja objašnjenja, upitao sam:

- Ali, zašto se ne vide nikakvi rezultati tog veštačkog "sjedinjavanja delova Okidanoha u jedinstvenu celinu"?

Pre nego što će mi odgovoriti, on je isključio jedinu sijalicu, koja je električnu energiju dobijala od elektromagnetnih talasa. Moje čuđenje je bilo još veće kada sam kroz zidove komore, bez obzira na iznenadnu tamu, jasno video da su strelice ommetra i voltmetra i dalje na istim pozicijama.

Kasnije, kadaje šok prošao, Gornahoor Karkar reče:

- Već sam vam govorio da su zidovi komore napravljeni od materijala koji ne propušta nikakve vibracije, izuzev onih koje su veoma blizu; tricentrična bića mogu da ih opaze pomoću organa vida, naravno, pod uslovom da su ti njihovi organi u redu.

Treba naglasiti da, u skladu sa zakonom "Heteratagetaru", "trenutne vibracije" ili "zraci" deluju na organe opažanja živih bića samo u određenim granicama, koje nauka definiše na sledeći način: "Stepen manifestovanja direktno je proporcionalan sili delovanja."

Pošto se uzajamno delovanje dva načela Okidanoha odvija silom velikog intenziteta, rezultat tog procesa vidi se na velikoj udaljenosti od mesta svoga nastanka.

A sada pogledajte!

On pritisnu drugo dugme i, iznenada, čitavu unutrašnjost komore ispuni zaslepljujuća svetlost, ista ona koju sam video ranije, nalazeći se izvan aparata. To se dogodilo zato što je Gornahoor Karkar ponovo otvorio onu sekciju zida koja propušta zrake.

Kasnije je objasnio da se svetlost pojavila usled procesa "težnje za sjedinjavanjem u jedinstvenu celinu" svih načela Okidanoha, koji se odvijao u apsolutno praznom prostoru (vakuumu); uzrok tog sjedinjavanja predstavlja takozvani "odraz", to jest, povratak zrakova u mesto svoga nastanka.

On nastavi dalje:

- Sada nameravam da pokažem kako se u utrobi planeta, od "minerala" koji ulaze u njen sastav, zahvaljujući kombinaciji procesa džartkloma i težnje za sjedinjavanjem u jedinstvenu celinu svih aktivnih elemenata Okidanoha, obrazuju strukture različite gustine, takozvani "mineraloidi", "gasovi", "metaloidi", "metali" itd. Pokazaću vam kako se oni kasnije, pod uticajem raznih faktora, transformišu jedan u drugoga, i kako vibracije, nastale usled tih transformacija, čine "celokupnost vibracija".

Ona obezbeđuje "stabilnost" planeta u procesu takozvanog "celokupnog harmonijskog kretanja".

Sada treba da dobijem izvesne neophodne materijale spolja, i moji učenici će ih ubaciti ovamo pomoću unapred prpremljenih naprava.

Zanimljivo je da je za vreme razgovora Gornahoor Karkar lupkao levom nogom po uređaju koji je podsećao na telegrafski aparat poznatog pronalazača Morzea, istina, poznatog samo na Zemlji.

Posle nekoliko trenutaka iz donjeg dela komore lagano se podiže omanji predmet, nalik na sanduk sa providnim zidovima, koji je, kako se potom pokazalo, bio pun "određenih "minerala", "metaloida", "metala" i raznih "gasova" u tečnom i čvrstom stanju.

Zatim, posle niza prilično složenih postupaka, uz pomoć uređaja pričvršćenih za sto, on uze iz kutije komad takozvane "rude bakra", stavi ga preda se na pločicu napravljenu od tvrde smole i reče:

- Ovaj metal predstavlja određenu planetarnu kristalizaciju, neophodnu za održavanje "stabilnosti" u procesu "opšteg harmoničnog kretanja svih sistema". On

se formira u interaktivnom procesu delova Sveprisutnog Okidanoha. Sada ću veštački ubrzati transformaciju ovog metala pomoću istih tih faktora.

Nameravam da potpomognem evoluciju i involuciju njenih elemenata, koji prirodno dovode do povećanja gustine ili primarnog stanja.

Najpre ću vam ukratko objasniti svoje preliminarne naučne zaključke, koji se odnose na uzroke i uslove pod kojima, zahvaljujući trima načelima Okidanoha, dolazi do kristalizije različitih struktura, jer morate imati jasnu sliku o eksperimentu čiji ste svedok.

Pre svega, usled samostalnih načela Okidanoha, adekvatnih standardnim zakonima "džartkloma", zahvaljujući izvesnim svojstvima planete u svakom mineralu se lokalizuje upravo isti taj džartklom.

Ako gustina elemenata te strukture izaziva vibraciju koja odgovara vibraciji jednog od načela Sveprisutnog Okidanoha, onda se to aktivno načelo, saglasno opštem zakonu "simetričnog uzajamnog prožimanja" sjedinjuje sa već pomenutom strukturom i postaje njen neraskidivi deo. Od tog momenta, nezavisni delovi Okidanoha, kombinujući se sa elementima date strukture, počinju da modifikuju objekte koji su planeti prebni, tj. različite vrste metaloida i čak, metala, kao što je, na primer, metal poznat pod imenom "bakar", u kome se sada odvija "sjedinjavanje načela Okidanoha u jedinstvenu celinu".

Pošto su na taj način nastali u utrobi planeta, kasnije ti metali i metaloidi, što je svojstveno svim strukturama u čijem formiranju učestvuju načela Okidanoha, počinju da luče ono što je rezultat "unutrašnje interakcije elemenata". Uzrok toga je univerzalni zakon "uzajamnog apsorbovanja svega postećeg". I, kao što je svojstveno svakom izlučivanju planetarnih formi, izlučevine metaloida i metala dobijaju osobinu, veoma blisku istom onom svojstvu Okidanoha i njegovih aktivnih načela, koje se kod takvih struktura naziva "težištem".

Kada te mase različitih gustina, koje u normalnim okolnostima nastaju unutar planete, saglasno univerzalnom zakonu "uzajamnog apsorbovanja svega postojećeg", stvaraju vibracije, u skladu sa drugim fundamentalnim kozmičkim zakonom, dolazi do određene kontaktne interakcije.

Taj kontakt i predstavlja glavni faktor postepenih promena planetarnih struktura različite gustine.

Moja višegodišnja posmatranja su me konačno uverila da jedino ta kontaktna interakcija može da garantuje stabilnost "harmonične ravnoteže" planeta.

Ruda bakra, koju sada želim da podvrgnem delovanju aktivnih načela Okidanoha, u ovom momentu ima specifičnu gustinu 444, izračunatu u jedinicama gustine božanskog elementa Teomertmalogosa. To znači da je atom bakra 444 puta gušći i isto toliko puta nestabilniji od atoma božanskog Teomertmogosa.

A sada pogledajte kojim će se redosledom odvijati veštački ubrzana transformacija.

Rekavši to, on postavi preda me mikroskop sa automakim podešavanjem, pritisnu nekoliko tastera i, dok sam ja posmatrao, on mi je davao objašnjenja.

- Ja sada puštam tri načela Okidanoha u sferu metala; oni imaju jednaku gustinu i, prema tome, podjednako teže sjedinjavanju, zbog čega se i sjedinjuju u jedinstvenu celinu, ne menjajući strukturu metala. Na taj način, Sveprisutni Okidoh, u svom uobičajenom stanju, izlazi iz komore pomoću specijalnog cevovoda i odlazi u prvi kontejner koji ste videli.

A sada pogledajte!

Ja namerno povećavam "energiju sjedinjavanja" jednog od aktivnih elemenata Okidanoha. U datom slučaju povećavam eneiju takozvanog "katodijusa" i vi ćete sada videti kako elementi, koji čine strukturu "rude bakra", dobijaju osobine supstanci što grade planetu.

Za vreme objašnjenja on je po nekakvom redosledu škljocao mnogobrojnim prekidačima.

Moram priznati da, iako sam veoma pažljivo pratio eksperiment, a sve što sam video zauvek se urezalo u moje pamćenje i, ma koliko to želeo, ne mogu rečima da izrazim veoma složen proces koji se odvijao u tom malenom fragmentu unutarplanetarne formacije. Neću čak ni pokušavati da to učinim, zato što znam da ćeš i sam imati priliku da budeš svedok tog čudesnog kozmičkog fenomena.

Želim, uzgred, da kažem kako su procesi u komadiću bakra podsećali na zastrašujuće scene koje se odvijaju među Zemljima, a koje sam posmatrao kroz teleskop dok sam boravio na Marsu.

Rekao sam "podsećali", zato što sam na Zemlji posmatrao samo pojedinačne primere ponašanja Zemljana, a u komadu bakra proces se video od početka do kraja.

Može se povući gruba paralela između zemaljskih događaja i procesa koji se odvijao u malom komadiću bakra. Zamisli da s visine posmatraš veliko polje na kome hiljade Zemljana, obuzetih najsnažnijim oblikom njihove osnovne psihoze, uništavaju jedni druge na neki od načina koje su sami pronašli, i da iznenada, umesto živih ljudi, vidiš leševe. Lokalitet se приметно menja zbog nasilja, koje vrše oni što još nisu izginuli, i postepeno, taj komad zemljine površine dobija sasvim drugačiji izgled od onoga koji je imao pre.

Ali, vratimo se eksperimentu. Propuštajući ovaj ili onaj element Okidanoha, ili sprečavajući njegov dotok, menjajući njegovu energiju, moj budući prijatelj Gornahoor Karkar je na taj način menjao gustinu elemenata "crvenog bakra" i postepeno taj metal pretvarao u druge metale, manjeg ili većeg nivoa stabilnosti. A sada, da bih bolje objasnio neobičnost psihe triceričnih stvorenja koja su tako obuzela tvoju maštu, dodaću, evo, šta.

Za vreme jedne faze eksperimenata vezanih za evoluciju i involuciju elemenata, koje je na svom aparatu vršio Gornahr Karkar, jasno sam video da se crveni bakar

prilikom jedne od mnogobrojnih promena gustine i stabilnosti, pretvorio u onaj metal nad kojim su čitavog života skapavali mnogi naučnici, nesrećnici, nadajući se da će u njega pretvoriti druge metale, i pri tome svoje i bez toga zabludele duše potpuno skrenuli s pravoga puta. Na Zemlji se taj metal naziva "zlatom".

Zlato nije ništa drugo do nama dobro poznati metal "practlvar" njegova specifična gustina, izražena u jedinica božanskog Teomertmalogosa iznosi 1439; tako je atom zlata nešto više od 3 puta nestabilniji od atoma bakra.

Rešio sam da ne pokušavam da ti rečima objasnim sve što se događalo za vreme eksperimenta u komadu rude bakra, zato što sam se iznenada setio milostivog obećanja koje mi je dao naš Sveopšti Zaštitnik, visoki Arhiheruvim Peštvoagner. Zahvaljujući njemu, moći ćeš sopstvenim očima da vidiš procese manifestovanja aktivnosti načela Okidanoha u određenim unutarplanetarnim strukturama.

To obećanje mi je bilo dato odmah po mom povratku iz progonstva, kada sam, smatrajući to svojom prvom dužnošću, otišao našem Sveopštem Čuvaru i, bacivši se pred njegove noge, izveo veoma važan ritual.

To sam već jednom prošao u mladosti. Ali kada mi je naš Jedinosušni Predvečni oprostio i dozvolio da se vratim u domovinu, neki Kozmički Svetitelji su zahtevali da se nada mnom taj proces obavi još jednom, kako bi se sprečilo ponavljanje onoga što mi se dogodilo u danima moje mladosti, i ko se nikada više nešto slično ne bi ponovilo u Umu bilo kog stanovnika Centra Vasiona.

Ti, možda, ne znaš šta znači taj sveti proces. Jednom ću ti sve to objasniti detaljno, a sada možemo da se pozovemo na našeg dragog Nasradina Hodžu koji bi to nazvao "obećanjem da više ne guraš nos u poslove vlasti".

Ukratko, kada sam izašao pred Sveopšteg Čuvara, on je, između ostalog, izvoleo da me pita nisam li poneo sa sobom svoje pronalazke i sve ono što sam sakupio na planetama sunčevog sistema u koji sam bio prognan. Odgovorio sam da sam doneo skoro sve, osim glomaznog aparata koji je na Marsu za mene konstruisao moj prijatelj Gornahoor Karkar.

On je odmah obećao da će dati nalog da sve što sam nabrojao bude utovareno na brod "Sveprisutni" prilikom njegovog narednog leta.

Zato se nadam, moj dečaće, da će aparat biti dopremljen na našu planetu Karatas i ti ćeš, kada se vratimo kući, videti taj eksperiment sopstvenim očima, a ja ću ti sve detaljno objasniti.

A sada, dok putujemo brodom "Karnak", u skladu s onim što sam obećao, ispričaću ti o svojim putovanjima na Zemlju i o razlozima, koji su ih izazvali.

Glava 19 BELZEBUBOVA PRIČA O NJEGOVOM DRUGOM PUTOVANJU NA ZEMLJU

Belzebub poče ovako:

- Drugi put sam posetio Zemlju tek posle 11 njihovih vekova od mog prvog putovanja.

Ubrzo posle mog prvog putovanja na planeti se dogodila druga katastrofa, ali je ona po svom karakteru bila lokalna i nije izazvala nesreće kozmičkih razmera.

Za vreme te druge katastrofe kontinent Atlantida, gde su uglavnom živeli tricentrični Zemljani, potonuo je na morsko dno zajedno sa drugim velikim i malim ostrvima. Zauvek je nestala većina stanovnika tih krajeva, a s njima i sve ono što su vekovima stvarali.

Umesto toga, na planeti su formirani drugi masivi kopna koji su obrazovali nove kontinente i ostrva, od kojih većina i sada postoji.

U Atlantidi se nalazio grad Salmios u kome je, ako se sećaš, živeo naš mladi saplemenik, vinovnik mog prvog leta na Zemlju.

Dakle, za vreme druge katastrofe na toj planeti, mnoga tricentrična stvorenja, koja su te tako zainteresovala, ipak su preživela i bez obzira na sve, u vreme moje druge posete Zemlji njihov broj je toliko porastao da su naselila skoro sve novoformirane delove kopna.

Biće korisno ako ti napomenem da su naši saplemenici, koji su živeli na toj planeti u momentu katastrofe, izbegli ovu "propast sveta", a evo zašto.

Kao što sam ti već rekao u prethodnim besedama, za vreme mog prvog leta na Zemlju većina naših srodnika, koji su je izabrali za mesto svog boravka, živela je na Atlantidi.

Dogodilo se da je godinu dana pre katastrofe naša "plemenska Pitija" objavila proročanstvo u kome je pozvala sve naše saplemenike da napuste Atlantidu i presele se na manji kontinent, nedaleko odatle, i da se nastane na mestima koje je ona odredila.

Taj, po dimenzijama manji kontinent, zvao se tada "Grabonci" i, naravno, teritorije koje je navela proročica izbegle su katastrofalna uništavanja, koja su zadesila ostale krajeve te zlosrećne planete.

Kontinent Grabonci sada je poznat kao Afrika; on se usled katastrofe znatno povećao, tako da su se iz mora izdigli novi masivi koji su se spojili s kopnom. I tako, dete moje, proročica je uspela da upozori naše srodnike koji su živeli na Zemlji i spase ih od neizbežne apokalipse, a to joj je pošlo za rukom zahvaljujući sposobnostima koje svako može u sebi da izgradi pomoću određenog napora volje i uma, o čemu ću ti ispričati kasnije.

A sada ću ti pričati o razlozima mog drugog putovanja na Zemlju. Jednom smo na Marsu dobili eterogram iz Centra, u kome se govorilo o skorom dolasku izvesnih Visokih Kozmičkih Osoba. I zaista, posle pola marsijanske godine, pojavili su se u ogromnom broju arhandeli, anđeli, heruvimi, serafimi, a većina ih je svojevremeno bila u sastavu Visoke Komisije, koja je boravila na Marsu posle prve zemaljske katastrofe.

Među njima je bio i Njegova Ortodoksalnost Anđeo (sada već Arhandeo) Luizos, koji je, kao što svakako pamtiš iz moje malopredašnje priče, bio jedan od glavnih organizatora mera za sprečavanje posledica katastrofe.

Dakle, dete moje, sutradan po dolasku, Njegova Ortodoksalnost mi je ukazala čast i posetila moj dom u pratnji pomoćnerafima.

Pošto me je blagoslovio, Njegova Ortodoksalnost me je udostojila odgovora na moja pitanja o Velikom Centru. Zatim mi je ispričao da su posle sudara Komete Kondura sa Zemljom, on i druge odgovorne Osobe Vasiona, koje upravljaju "harmoničnim postojanjem sveta", često posećivali taj zvezdani sistem, kako bi pratili efikasnost mera preduzetih za eliminiranje katastrofalnih posledica te kozmičke "greške".

Sada smo, dodao je on, doleteli ovamo zbog toga što, iako smo sigurni u ispravnost preduzetih mera, ipak strahujemo da u budućnosti treba očekivati neka iznenađenja.

Naša strahovanja su delimično potvrđena, ali, srećom, ne radi se o katastrofi kozmičkih razmera, zato što je nova katastrofa pogodila samo Zemlju.

Druga katastrofa - nastavio je Njegova Ortodoksalnost - dogodila se u sledećim okolnostima.

Kada su se u momentu prve kataklizme od Zemlje odvojila dva fragmenta, "težište" planete naprosto nije uspelo da se pomeri u nov položaj. Zato se, baš u momentu katastrofe, težište Zemlje nije nalazilo na svom mestu, zbog čega njeno kretanje nije bilo potpuno harmonično i, kako unutra, tako i na njenoj površini, povremeno su se događala razna pomeranja i promene.

Ali sada - dodao je Njegova Ortodoksalnost s nijansom samozadovoljstva - postojanje te planete će biti potpuno normalno sa stanovišta opšte kozmičke harmonije. Poslednja kaklizma je definitivno razrešila naše probleme i mi smo se uverili da katastrofa kozmičkih razmera više ne pretili Zemlji.

U sistem kozmičke ravnoteže ušla je ne samo ta planeta, već i njeni fragmenti - Mesec i Anulios; oni su sada, iako mali, postali samostalne i ravnopravne planete Sunčevog sistema Ors.

Zamislivši se na trenutak, Njegova Ortodoksalnost nastavi:

- Moja poseta vama, Vaša Milosti, vezana je upravo za bućnost većeg fragmenta Zemlje, koji je poznat pod imenom "Mesec".

Taj fragment ne samo da je postao samostalna planeta, već je oko njega počela da se obrazuje atmosfera, koja je neophodna svakoj planeti, kako bi služila aktualizaciji Najvećeg Opštekozmičkog Trogoautoegokrata. Ali sada, Vaša Milosti, normalan proces formiranja atmosfere te male, slučajno nastale planete, ometaju neželjene okolnosti koje su stvorili tricentrični stanovnici Zemlje.

Eto, zbog toga, Vaša Milosti, došao sam da vas u ime Jednosušnog Tvorca zamolim da se pozabavite ovim problemom. Hteli bismo da se rešimo jedne veoma neprijatne pojave, ali tako da sve prođe bez krajnjih mera, nedostojnih bilo kojeg tricentričnog bića, već da uspeh bude postignut korišćenjem Uma, koji Zemljani imaju.

Njegova Ortodoksalnost mi je detaljno objasnio kakve su okolnosti nastale na Zemlji posle druge kataklizme. Dvonoga tricentrična bića, koja su čudom preživela, veoma su se razmnožila i sada uglavnom žive na ogromnom, nedavno formiranom kontinentu pod nazivom "Ašark". Tamo postoje samostalne grupe. Prva - u regionu pod nazivom Tikliamiš, druga - u zemlji poznatoj kao Maralpleši, a treća grupa - u zemlji koja i sada postoji, a tada se zvala "Zemlja bisera".

U dušama tih stvorenja, koja predstavljaju 3 nezavisne grupe, formirana su različita duševna stremljenja, čija se celokupnost naziva religijom. Iako te religije nemaju ništa zajedničko, u sve 3 grupe je široko rasprostranjen običaj koji se naziva "prinošenjem žrtava". Taj običaj se zasniva na verovanju, koje je moglo nastati samo u njihovom nastranom mozgu, da će njihovi zamišljeni "bogovi" i "idoli", ukoliko u njihovu slavu budu uništavali bića drugih formi, biti veoma zadovoljni i da će im svakako pomoći u njihovim divljačkim i fantastičnim naumima.

Taj običaj se toliko raširio, a uništavanje bića drugačih formi dobilo takve razmere, da je obrazovan višak božanskog askokina, koji je neophodan za dalji opstanak bivših fragmenata Zemlje. Askokin predstavlja celokupnost vibracija nastalih u procesu "raskoarno", koji se događa bićima svih formi, nastanjenih na planeti od koje se ta kozmička supstanca traži.

Taj višak božanskog askokina već je ozbiljno poremetio pravilnu razmenu elemenata između Meseca i njegove atmosfere, te se pojavila opasnost od formiranja atmosfere sa anomalijama, što može da omete harmoniju kretanja celokupnog stema Ors, i time, može biti, izazove još jednu kozmičku katastrofu.

Evo šta bih želeo da vas zamolim, Vaša Milosti. Poznato mi je da vi često posećujete razne planete tog sunčanog stema i zato vas molim da se prihvatite tog posla i odletite na Zemlju, kako biste pokušali da postepeno u svest tih čudnih tricentričnih bića usadite ideju o besmislenosti prinesanja žrtava.

Pošto je još malo sa mnom popričao, Njegova Ortodoksalnost počeo da se oprašta i, kada je već ustajao, reče pogledavši me značajno:

- Time ćete, Vaša Milosti, ukazati ogromnu uslugu našem Jedinosušnom Tvorcu.

Kada su Veliki Kozmički Svetitelji napustili Mars, hteo sam da se po svaku cenu pokažem dostojan Vasioni i da po mogmem Jedinosušnom Večnom Tvorcu, koji na svojim plećima nosi sav njen teret.

Nadahnut tom odlukom, sutradan sam se popeo na palubu broda "Mogućnost" i uputio se na tvoju voljenu Zemlju.

Ovoga puta, naš brod je sleteo na obalu mora koje se u to vreme zvalo "Kolhidsko more". Ono se pojavilo u doba velike katastrofe. To more se nalazilo u severozapadnom delu ogromnog, nedavno formiranog kontinenta Ašark, gde je i bila koncentrisana većina stanovnika planete. Oblasti koje su se nazile blizu mora, na zapadnoj strani, nazvane su Frankcanalis, a nešto kasnije - Kolhida.

Treba naglasiti da oblasti, i more koje ih zapljuskuje, postoje do dana današnjeg, razume se, pod drugim imenima. Na primer, kontinent Ašark sada se naziva Azijom, Kolhidsko more - Kaspijskim, a čitava Kolhida je sada poznata kao Kavkaz.

Naš brod se spustio na obalu Kolhidskog, ili Kaspijskog, mora zato što je to bilo najpogodnije mesto za iskrcavanje i pristajanje, uz to, pružalo je velike mogućnosti za moja dalja putovanja, pošto se u more sa istoka ulivala velika reka, koja je presecala zemlju Tikliamiš. Na obali reke nalazila se prestonica, grad Kurkalai. Rešio sam da pođem u tu zemlju pre svega zato što je ona tada bila najgušće naseljena.

Ovde treba dodati da ta reka, koja je u to doba bila poznata kao Okserija (Oks), postoji i sada, ali se više ne uliva u Kaspij. Zbog zemljotresa ona je na pola puta skrenula na sever, napravila novo korito i potekla ka jednom udubljenju na površi Zemlje. Kasnije se tamo obrazovalo malo unutrašnje more, koje se sada naziva Aralskim. Pažljiv posmatrač može da pronađe staro korito velike reke, koja se sada zove Amarja.

U vreme moje prve posete, zemlja Tikliamiš je ispravno smatrana najbogatijom i najplodnijom od svih oblasti, pogodnih za život tricentričnih bića. Ali, posle treće katastrofe koja je zadesila nesrećnu Zemlju, ta razvijena oblast, kao i drugi više ili manje plodni regioni, bili su sahranjeni ispod sloja kašimana ili, kako to Zemljani kažu - pod slojem peska. Posle te nesreće zemlju Tliamiš dugo su nazivali "mrtvom pustinjom", a u naše vreme razni delovi te zemlje imaju različita imena, dok se njen ceralni region zove Karakum ili Crni pesak.

U nekadašnja vremena druga grupa potpuno samostalnih stanovnika Ašarka naseljavala je zemlju koja se zvala Maralesi. Kasnije, kada je ovde formirana prestonica, nazvana Gob, ta zemlja je dugo nazivana Gobistanom.

Ove teritorije je već progutao pesak, i danas se osnovni deo te nekada razvijene zemlje naziva naprosto - pustinja Gobi.

Što se tiče treće samostalne grupe, ona se naselila u jugoistočnom delu kontinenta Ašark, na drugoj strani Tikliama, iza planina nastalih za vreme druge katastrofe koja je zadesila nesrećnu planetu.

Kao što sam ti već govorio, mesto, gde su se nastanili predstavnici treće grupe, zvalo se Zemlja bisera.

Naziv zemlje je više puta menjan, a sada je taj deo kopna planete, koja je tako obuzela tvoju maštu, poznat kao Indostan ili Indija.

Svakako treba podvući da su u vreme moje druge posete Zemlji tricentrična stvorenja te 3 samostalne grupe bila obuzeta ne samo nesavladivom željom za samousavršavanjem, kakva mora postojati kod svakog tricentričnog bića koje razmišlja, već i jednom, isto tako nesavladivom, ali i veoma čudnom željom, koja je bila već sasvim formirana. Oni su želeli da svi žitelji planete priznaju upravo njihovu zemlju za centar svekolike kulture.

Ta veoma čudna osobina postala je za svakog tricentričnog Zemljanina osnovni životni princip i za postizanje tog cilja vođena je potom kako materijalna, tako i duhovna borba između ove 3 samostalne zajednice.

Dakle, dete moje... Sa obala Kolhidskog, sada Kaspijskog mora, uputili smo se uzvodno rekom Oks, sada Amarjom, na selčanksu, to jest na specijalnom splavu. Plovili smo 15 zemaljskih dana i najzad smo stigli u glavni grad prve azijske grupe. Čim smo se smestili u gradu Kurkalai, krenuo sam da posećujem lokalne "katlane", to jest mesta koja su kasnije u Aziji nazivana čajdžinicama, mehanama i karavanserajima; savremeni stanovnici te planete, posebno oni koji naseljavaju kontinent koji se zove Evropa, nazivaju ih kafeima, restoranima, klubovima, dvoranama za igru, društvenim mestima, i tako dalje.

Počeo sam da odlazim na ta mesta zato što tada, kao ni sad, na Zemlji nije bilo niti ima boljih mesta za posmatranje specifičnih osobenosti narodne duše. To je predstavljalo upravo ono što mi je bilo potrebno za razumevanje njihovog stvarnog, intimnog životnog stava prema običaju prinošenja žrtava. Tako sam mogao preciznije da sačinim plan dejstava za postizanje onoga što je bilo cilj moje druge posete Zemlji.

Kada sam bivao na tim mestima, jednoga od tamošnjih posetilaca sretao sam češće nego druge. Taj tricentrični Zemljin bio je vrač i zvao se Abdil.

Pošto je moja delatnost za vreme moje druge posete Zemlji bila povezana sa okolnostima u koje je bio upleten Abdil, i pošto je trebalo da zajedno s njim brinem mnoge zajedničke brige, ispričaću ti o njemu manje ili više detaljno. Kasnije će ti iz ovih priča postati jasno šta sam postigao pokušavajući da iz čudne duše tvojih miljenika iskorenim njihovu želju za uništavanjem bića drugih formi, kako bi se umilili bogovima i idolima kojima se klanjaju.

Iako taj Zemljanin, koji mi je kasnije postao drag kao brat, nije bio sveštenik visokog ranga, svejedno je bio veoma vičan religioznom učenju, koje je tada vladalo u Tikliamišu i odlično je poznavao psihu privrženika te vere, posebno onih koji su bili njegova pastva.

Kada sam se sprijateljio s njim saznao sam da je sveštenik Abdil, zahvaljujući mnogim okolnostima, između ostalog nasleđu i uslovima u kojima je rastao i bio vaspitavan, posedovao određeno svojstvo, poznato kao "savesť". Taj kvalitet, koji treba da ima svako tricentrično biće, nije kod njega u potpunosti atrofirao. I kada je on svojim Umom shvatio kozmičke istine koje sam mu otkrio, odmah je počeo da oseća prema drugima ono što je svojstveno svim normalnim tricentričnim stvorenjima Vasiona. Drugim rečima, kod njega se pojavila sapatnja i saosećanje sa okolinom.

Pre nego što nastavim svoju priču o sv. Abdilu, podvlačim da je na kontinentu Ašark užasan običaj prinošenja žrtava dostigao u to vreme svoj vrhunac, a uništavanje svih vrsta sirotih monocentričnih i bicentričnih bića odvijalo se svuda i u ogromnom broju.

Ljudi su se, obraćajući se svojim zamišljenim bogovima i izmišljenim svetiteljima, kleli da će, ako sudbina bude prema njima milostiva, prineti žrtvu u čast boga ili sveca, uništivši pri tome neko biće, ponekad, možda, ne samo jedno. I ako bi im se uspeh nasmešio, oni su tu zakletvu ispunjavali; ako bi se stvari okrenule protiv njih, oni su povećavali razmere klanja, u nadi da će time zaslužiti milost svog zamišljenog zaštitnika.

U tom cilju su tvoji miljenici podelili bića drugih formi na "čista" i "nečista". "Nečistima" su nazivali ona bića čije se ubijanje, prema njihovoj pretpostavci bogovima nije dopadalo, "čistima", pak, ona čije je žrtvovanje tobože prijalo raznim fantastičnim idolima koje su poštovali.

Takve žrtve prinosili su ne samo pojedinačno, u svojim kućama, već i u velikim grupama, a to su, čak, činili i čitavi narodi. Imali su specijalna mesta za masovna ubistva te vrste, pri čemu je bilo poželjno da se u njihovoj blizini nalazi zgrada, podignuta u čast nekoga ili nečega, obično u čast "sveca" koga su sami stvorili. U Tikliamišu je u to vreme bilo nekoliko takvih javnih mesta. Na njima su se odvijala masovna prinošenja žrtava, a ona su najsvečanije obavljana na vrhu brežuljka, gde se lokalni čudotvorac Aliman, kako se verovalo, svojevremeno "živ uzneo" na jedno od nebesa.

Na ovom, i drugim mestima, oni su obično u određeno doba godine ubijali mnogobrojne "bikove", "ovce", "golubove", a pekad, čak, i sebi slične. U ovom poslednjem slučaju, jači su žrtvovali slabije, na primer otac - sina, muž - ženu, stariji brat - mlađeg, i tako dalje. Ali u većini slučajeva, žrtve su bile "robovi", koji su, zapravo, predstavljali takozvane "zarobljenike", drugim rečima, bića sa osvojenih teritorija, koja su izgubila slobodu po zakonu saliuensiusa, tj. onda, kada se pojačavala tendencija međusobnog istrebljivanja.

Običaj da se ugađa bogovima uništavanjem drugih bića i dalje postoji na toj planeti, naravno, ne u takvim razmerama kao onda kada su se takve gnusobe događale na kontinentu Ašark.

Prvih dana mog boravka u Kurkalai često sam na razne teme razgovarao sa svojim drugom, sveštenikom Abdilom, brižljivo se trudeći da izbegavam pitanja koja bi mogla da mu otkriju moju pravu prirodu.

Skoro kao i sva ostala tricentrična stvorenja, koja sam sretao na Zemlji, on me je smatrao bićem sa svoje planete, i to veoma učenim i uglednim u oblasti psihologije. Počev od naših prvih susreta duboko su me dirale pažnja i briga koje je pokazivao prema sebi sličnim stvorenjima. I kada sam svojim Umom jasno shvatio da funkcija "savesti", ka je osnovna za sva tricentrična bića, i koja se nasleđuje od predaka, kod njega još nije u potpunosti atrofirala, u meni se postepeno pojavila istinska simpatija prema njemu, kao da je bio neko ko mi je blizak, ko ima moju prirodu. Od toga momenta, prema kozmičkom zakonu, koji glasi da svaki uzrok povlači za sobom posledicu, sveštenik Abdil je počeo da mi veruje kao samome sebi.

I tako mi je, moj dečače, uskoro postalo jasno da moj drug može biti koristan za izvršenje zadatka radi kojeg sam pošao na to putovanje, i ja počeh namerno da usmeravam naše razgove na problem prinošenja žrtava. Iako je prošlo mnogo godina od vremena kada sam razgovarao sa svojim zemaljskim drugom, još uvek pamtim jedan od naših razgovora i mogu da ti ga ponovim od reči do reči.

Želim da ti ispričam upravo o našem poslednjem razgovoru, zato što su od njega započeli svi događaji, koji su, istina, mog druga doveli do njegovog žalosnog kraja, ali su mu, bez obzira na to, otkrili mogućnost daljeg samousavršavanja.

Mi smo poslednji put razgovarali u njegovoj kući. Otvoreno sam mu objasnio neverovatnu glupost i apsurd prinošenja žrtava.

- U redu. Vi imate svoju religiju, verujete u nešto. Dobro je imati veru čak i kada ne znate u koga ili u šta verujete, čak i ako nemate ni najmanju ideju o značaju i mogućnostima objekta vaše vere. Verovati svesno, ili skoro nesvesno, apsolutno je poželjno i neophodno svakom stvorenju.

To je poželjno zato što se upravo u veri ispoljava snaga samosvesti, koja je svakome potrebna, a sopstveno biće se doživljava kao zrnce prašine u Vasioni.

Ali šta veri može dati ubistvo, posebno kada ubijate u ime Stvoritelja? Zar život, koji je on stvorio, nema potpuno istu vrednost kakvu ima vaš život, koji je takođe On sazdao.

Koristeći svoju snagu i gipkost svoga intelekta, to jest ono čime vas je Gospod obdario da biste usavršavali svoj Um, vi, zapravo, iskorišćavate slabost drugih bića i ubijate ih.

Shvatate li, nesrećnici, kakvo zlo time činite?

Pre svega, uništavajući druge, vi u sebi ubijate mogućnosti, uz čiju biste pomoć mogli da se samousavršavate, a uz to, smanjujete ili, čak, potpuno gasite nade Tvorca, koje On polaže u sva tricentrična stvorenja.

Apsurdnost tog užasnog običaja potpuno je jasna: jer, ne može se ubistvom živog bića ugoditi Tvorcu koji je namerno stvorio upravo to biće. Da li je moguće da vam

nijednom nije palo na pamet da je, može biti, stvarajući taj "život", Naš Otac imao na umu određeni cilj?

Razmislite, rekao sam, razmislite malo, ali ne onako kako obično razmišljate, poput "Horasanske mazge", već pošteno i iskreno, kao što i treba da razmišlja neko ko je stvoren, kako sami tvrdite "prema liku i obličju Božjem". Da li je moguće da je Tvorac, stvarajući bića, koja vi uništavate, na čelo svih tvorevina napisao da ih treba ubiti u slavu Njegovu?

Svako ko misli ozbiljno i iskreno, čak i idiot sa ostrva Albiona, u stanju je da pojmi koliko je to nemoguće.

To je izmislio čovek, koji tvrdi da je sazdan prema liku i obličju Božjem; čovek, a ne Bog, smatra da uništavajući druge, služi Tvorcu. Stvoritelj ne pravi razliku između ljudi i bića drugačijih formi. Čovek je - "život", ali druga stvorenja - takođe su "život".

U mudrosti svojoj On je predvideo da će spoljne forme bića Priroda prilagođavati uslovima i okruženju, u kojima im je suđeno da žive.

Uzmite, na primer, samoga sebe. Da li ste u stanju da se, sa svojim spoljnim i unutrašnjim organima, preselite pod vodu i da u njoj živite kao što žive ribe.

Naravno da niste, zato što nemate "škrge", "peraja", riblji rep. Vi niste taj oblik života koji je predodređen za život u vodenoj sredini.

Ako i poželite da živite u vodi, udavićete se, pašćete na dno i bićete hrana ribama, koje se nalaze u svojoj sredini i koje su, naravno, mnogo jače od vas.

Isto se može reći o ribama. Može li ijedna od njih da sedi s nama za stolom i pije zeleni čaj, kojim se mi sada sladimo? Razume se da ne može. Riba nema organe za tako nešto.

Ona je stvorena za vodu i njeni spoljašnji i unutrašnji organi adaptirani su za tu stihiju, i jedino u vodi mogu efikasno da funkcionišu. Samo u vodi riba može da ispuni cilj svoga postojanja, koje joj je odredio Stvoritelj.

Vratimo se vašem slučaju. Vaše spoljne i unutrašnje organe Gospod je stvorio na određen način. Date su vam noge da hodate, ruke da spremate hranu koja vam je potrebna. Vaš nos, i organi povezani s njim, prilagođeni su da transformišu sve one kozmičke supstance koje, kao i kod svih tricentričnih bića, napajaju dva najviša načela, a u jedno od njih naš Stvorelj polaže svoje nade. To vaše načelo, ili svojstvo, treba da pomogne Tvorcu u dobrim delima, u delima za dobrobit svega postojećeg. Ukratko, Tvorac je Prirodi dao principe koji joj omogućuju da stvara i adaptira vaše spoljašnje i unutrašnje organe, u skladu sa uslovima u kojima je predviđeno proticanje vašeg života.

Kao ilustraciju uzmimo upravo vašu mazgu, koja sada stoji za jaslama. Jer, ako pogledamo tu mazgu, videćemo da vi zloupotrebljavate mogućnosti koje vam je dao Gospod, zato što je mazga prinuđena da i protiv svoje volje boravi u štali, i to samo zato što je rođena kao bicentrično biće; a stvorena je kao bicentrično biće zato što je

struktura njene suštine bila neophodna za održavanje kozmičke ravnoteže na planeti. Iz takve prirode mazge logično sledi da ona nema sposobnosti za "logičko razmišljanje", a vi je, isto tako logično, smatrate glupom i tupom.

Što se vas tiče, iako ste i vi stvoreni s istim ciljem održavanja kozmičke ravnoteže na planeti, Stvoritelj je u vas, osim toga, uložio svoje nade i dao vam sposobnost da čuvate u sebi taj Svetski Duh radi čijeg je razvoja, zapravo, stvoren svet i sve što u njemu postoji. Ipak, bez obzira na te mogućnosti, tj. na tri moždana centra, koje posedujete, kao i na sposobnost logičkog razmišljanja, vi te osobine ne koristite za predviđene ciljeve, već za razna lukavstva, usmerena protiv drugih stvorenja, na primer, protiv vaše mazge.

Osim te sposobnosti, koja vam omogućuje da u sebi ispoljavate Svetski Duh, vi i vaša mazga imate istu vrednost za svekozmički proces, pa, prema tome - i za Tvorca. Jer, svako od vas je predodređen za neki određeni cilj, a svi ti različiti ciljevi, uzeti u celini, upravo i čine smisao sveopšte egzistencije.

Jedina razlika između vas i vaše mazge jeste u formi i osobenostima funkcionisanja spoljne i unutrašnje strukture vašeg organizma. Na primer, vi imate samo dve noge, a mazga - četiri, pri čemu su njene mnogo jače od vaših. Da li ste vi u stanju da s vašim slabim nogama nosite isti teret kao vaša mazga? Naravno da niste, zato što su vama noge date da biste nosili samoga sebe i ono malo što vam je neophodno za normalnu egzistenciju, kao što je predvidela Priroda.

Na prvi pogled može izgledati da je ta neravnomerna raspoređenost sposobnosti i snage nepravda Najpravednijeg Tvorca. Ali, ovde je razlog u tome što vi imate višak kozmičkih supstanci, koje vam je darovala Velika Priroda radi ličnog samousavršavanja, dok vaša mazga tu mogućnost nema; međutim, umesto toga, sama Priroda je taj višak supstanci, razume se bez mazginog znanja, preobrazila u fizičke mogućnosti nekih njenih organa i dopustila joj da te mogućnosti ispolji snagom, koja je neuporedivo veća od vaše.

Te manifestacije snage i sposobnosti različitih formi života, stvaraju celokupne spoljne uslove koji su tricentriim bićima poput vas neophodni za svestan razvoj od "začetka Uma", kakav vi imate, do neophodnog nivoa Čistog Objektivnog Uma. Ponavljam: sva bića, velika i mala, sva koji poseduju bilo kakav moždani sistem, ona koji žive na zemlji, pod zemljom, u vazuhu i pod vodom — sva su podjednako neophodna našem Sveopštem Tvorcu radi održavanja opšte harmonije u čitavoj Vasioni.

A pošto sve žive forme, uzete u svojoj celokupnosti, čine lanac života, neophodan Stvoritelju, egzistencija svake te forme Njemu je podjednako draga i vredna. Za našeg zajedničkog Tvorca svi smo mi - samo čestice jedne celovite Suštine, koju je on oživeo.

A šta mi sada vidimo oko sebe? Jedna vrsta, koju je On saznao, ista ona vrsta u koju je On uložio svoje nade za buduću dobrobit svega živog, koristi svoju nadmoć da bi

kinjila druge vrste ubijajući ih i desno i levo, a još, pri tome, tvrdi da sve to radi "u Njegovo Ime".

Ta čudovišna i bogohulna dela izvršavaju se u svakom delu i na svakom trgu, i nikome od vas, nesrećnika, nijednom ne palo na pamet da su ta stvorenja, koja vi prinosite na žrtvu, isto tako draga svome Tvorcu, kao što ste mu dragi vi, to jest da je On, ako ih je već stvorio, učinio to s određenim ciljem.

Rekavši to mom drugu, s. Abdilu, ja nastavih:

- Najžalosnije je što svaki čovek, uništavajući drugo biće u slavu idola, koje sam poštuje, čini to potpuno iskreno, nimalo ne sumnjajući u to da čini "dobro delo". Kada bi makar jedan shvatio da ubijajući životinje, on ne samo da čini zlo, upereno protiv istinskog Boga i istinskih Svetitelja, već ih, uz to, prisiljava da žale i tuguju zbog toga što u Vasioni žive takva čudovišta, sazdana prema liku i obličju Božjem, koja se surovo i nečasno ponašaju prema drugim stvorenjima Tvorca, dakle, kada bi makar neko u to poverovao, on bi svakako odlučio da nikada više ne žrtvuje živa bića.

Možda će se tada i na Zemlji poštovati osamnaesta Zapest Tvorca, koja glasi:

"Volite sve što diše." Ubijanje drugih stvorenja, u vidu prinošenja žrtava, liči na varvarski prolom u vašem domu, čiji je rezultat bezrazložno uništavanje svih onih "stvari" koje ste godinama skupljali i u koje ste uložili mnogo truda i brige.

Razmislite, ponavljam, ozbiljno razmislite. Zamislite sve ovo o čemu sam govorio i recite mi: može li sve to da vam se dopada? Da li biste se zahvalili bestidnom vandalu koji bi provalio u vaš dom? Ne! Hiljadu puta ne! Naprotiv, celokupno vaše biće bilo bi obuzeto gnevom, poželeti biste da nekova naučite pameti i svom dušom biste žudeli za osvetom.

Vi, nesumnjivo, možete reći da je, svakako, sve to u redu i tako dalje, i tome slično, "pa, vi ste samo čovek". Da, naravno, vi ste samo čovek! I sreća je što je Bog - Bog, a ne osvetoljubo i zlobno biće poput čoveka. Naravno, on neće kažnjavati, neće vam se svetiti, niti postupati s vama kao što biste vi postupili s vandalom koji vam je uništio svu imovinu, stečenu višegodišnjim trudom.

Gospod sve oprašta - to je svemirski zakon. Njegova stvenja - u našem slučaju ljudi - ne treba da zloupotrebljavaju Njegovu milosrdnu i sveprožimajuću Dobrotu, njihov je dug - da čuvaju i štite sve što je On stvorio.

Ipak, ovde na Zemlji, ljudi su počeli da dele one oblike života koji se od njih razlikuju na "čiste" i "nečiste". Recite mi, čime su se rukovodili kada su određivali takvu klasifikaciju? Zašto je, na primer, ovca - "čista", a lav - "nečist"? Zar oni nisu jednaki? Sve su to izmislili ljudi. Ali otkud te izmišljotine, te razlike? Razlog je jedan: ovca je slabo, čak, glupo stvorenje i zato ljudi mogu s njom da rade šta hoće. Ljudi lava nazivaju "nečistim" samo zato što se ne usuđuju da s njim rade sve što bi hteli. Lav je veštiji i snažniji od njih. Lav ne samo da neće dozvoliti da bude žrtvovan, već čoveka neće pustiti ni da mu priđe blizu. Ako bi se neko usudio da to

pokuša, Gospodin Lav bi odmah ščepao našeg junaka, njegova lobanja bi bila skrckana u čeljustima zveri, a duša bi mu odlela u one predele o kojima je bolje da se mnogo ne priča.

Ponavljam, lav se smatra nečistim naprosto zato što ga se ljudi boje; on je od njih hiljadu puta jači i hiljadu puta bolji. Ovca je "čista" zato što je slabija i gluplja od čoveka.

Svako stvorenje, u skladu sa svojom prirodom i nivoom svog umnog razvoja, koji su postigli njegovi preci i preneli mu ga po zakonu nasleđa, zauzima određeno mesto među ostalim živim formama.

Da bih objasnio ovo što sam rekao, zadržaću se na razlikama između potpuno formiranih suština vašeg psa i vaše mačke. Potrebno je samo da psa pomazite, da mu date dobar zalogaj i on će biti pokoran, čak ponizno pokoran. On će vas svuda pratiti, skakati, trčati oko vas, trudeći se iz sve snage da vam se dopadne. Možete da mu radite što god hoćete, možete da ga bubate, da izražavate svoje nezadovoljstvo — neće vas napustiti, puzaće još više.

Ali probajte da tako postupate s mačkom! Mislite li da će i ona reagovati na poniženja onako kao pas, i da će vam se isto tako ponizno umiljavati radi vašeg zadovoljstva? Ni za šta na svetu! Iako mačka nije tako jaka da bi vam se odmah osvetila, ona ipak nikada neće zaboraviti uvredu i, pre ili kasnije – naplatiće je. Priča se da mačka može napasti čoveka u snu i ščepati ga za grlo; ja u to verujem, jer znam kakvi razlozi mogu da podstaknu mačku na takav postupak. Mačka će uvek znati da se brani, ona zna svoju vrednost, ona je gorda životinja, a razlog je - u samoj prirodi mačke, u njenom mestu na lestvici Uma, u osobama koje je nasledila od predaka. I nijedno biće, uključujući čoveka, ne može zbog toga na nju da se ljuti. Jer, mačka nije kriva zbog toga što je - mačka, i što, zahvaljujući osobinama svojih predaka, njena suština odgovara određenom nivou "samosvesti". Mačku zbog toga ne treba ni prezirati, ni tući, ni ponižavati, naprotiv, treba joj odati priznanje kao biću koje je dostiglo viši stepen na lestvici evolucije "samosvesti". Uzgred, dragi moj Hasejne, evo šta je jednom prilikom, dotakavši se pitanja uzajamnih odnosa između različitih bića, rekao nekada poznati prorok sa planete Desgroanskrad, veliki Arhunilo (on sada radi u ekipi Glavnog Istraživača Vasiona za pitanja objektivnog morala):

Ako vas neko biće nadmašuje Umom, treba da mu se priklonite i da ga u svemu podražavate, ako je ispod vas, prema njemu treba da budete pravedni, da biste bili dostojni svoga mesta na Svetoj Lestvici Uma, koju je sazdao Tvorac.

Moram da kažem, dete moje, da je moj poslednji razgovor s Abdilom ostavio na njega tako snažan utisak, da on čitava 3 dana ništa nije radio već je samo i neprekidno razmišljao. Ukratko, zbog svega toga, on je na običaj prinošenja žrtava počeo da gleda onako kako priliči misaonom biću.

Nekoliko dana kasnije u Tikliamišu se održavao jedan od dva velika religiozna praznika koji se zvao "Sadik". Moj prajitelj Abdil je bio u svom hramu, u kome je obavljao dužnost starijeg sveštenika; i tada, umesto uobičajene propovedi, koja se držala prilikom zatvaranja ceremonije, on je neočekivano počeo da govori o "prinošenju žrtava".

Bio sam toga dana u hramu i slušao njegov govor zajedno sa ostalima. Iako je tema propovedi bila neobična za takvu priku, niko se nije naljutio, zato što je Abdil govorio s velim zanosom i bolje nego ikada ranije. On je govorio veoma lako i iskreno i ilustrovao je svoj govor mnogobrojnim snažnim i ubedljivim primerima, tako da su mnogi slušaoci ridali.

Njegove reči su ostavile tako snažan utisak na pastvu da niko od prisutnih, iako je propoved umesto uobičajenih 30 minuta trajala čitav dan, nije poželeo da ode, a kada je Abdil završio, svi su još dugo stajali kao omađijani.

Narednih dana neki delovi njegove propovedi počeli su da kruže među žiteljima grada, koji ih još nisu čuli.

Zanimljivo je da su, prema običajima toga doba, sveštenici želi od priloga svojih parohijana, i Abdil je od svoje pastve dobijao raznovrsnu hranu, potrebnu za održavanje života. Na primer, kuvane i pečene "leševe" bića raznih formi, kao što su, recimo, kokoške, ovce, guske i tako dalje. Ali posle svoje znamenite propovedi, niko mu više nije donosio ništa od tih uobičajenih darova, već samo povrće, cveće, razne rukotvorine i druge slične stvari.

Moj drug Zemljanin je preko noći postao u Kurkalai "sveštenik u modi". On je sada propovedi držao ne samo u svom hramu, već i u drugim hramovima grada, gde su ga stalno pozivali. On je održao mnogobrojne propovedi protiv prinošenja žrtava, broj njegovih poklonika je neprekidno rastao tako da se uskoro njegova slava proširila izvan prestonice i on je postao poznat u čitavoj zemlji.

Ne znam kako bi se sve to završilo, da sveštenstvo, tj. ljudska bića iste profesije kao što je bio moj drug, nije uznirio porast njegove popularnosti, zbog čega su počeli da mu prave smetnje. Sasvim je očigledno da su se njegove kolege uplašile da će, ukoliko nestane običaja prinošenja žrtava, nestati i njihovi odlični prihodi; osim toga, može početi da pada njihov autoritet i, na kraju krajeva, on se može pretvori u prah i pepeo.

Iz dana u dan je rastao broj neprijatelja s. Abdila; oni su o njemu neprestano širili uvek nove porcije kleveta i zlobnih izmišljotina, kako bi smanjili njegovu popularnost i uništili njegov uticaj.

Njegove kolege su u svojim hramovima počele da drže provedi uperene protiv svega što je tvrdio Abdil.

Najzad je došlo dotle da su sveštenici potkupili nekoliko 'ljudi' sa "zločinačkim" sklonostima, kako bi isplanirali i izvršili atentat na nesrećnog Abdila. I zaista, nekoliko puta su ta zemaljska ništavila pokušavala da ubiju Abdila, sipajući mu

otrov u hranu. Bez obzira na to, broj iskrenih poštovalaca moga druga rastao je iz dana u dan.

Najzad, jednog žalosnog dana, sveštenička organizacija je, ne želeći više da čeka, prinudila Abdila da izađe pred Najviši crkveni sud koji je zasedao 4 dana. Prema presudi suda Abdil je bio zauvek lišen svešteničkog čina, a njegove bivše kolege odmah su smislile i dodatne načine kažnjavanja.

Sve je to, naravno, snažno delovalo na psihu običnih ljudi, tako da su čak i oni koji su ga nekada poštovali počeli da izbegavaju mog prijatelja, ponavljajući onu istu kletvu koju su unaokolo širili sveštenici. Čak i oni koji su mu do juče slali cveće i druge poklone, oni koji su ga skoro bogotvorili, tako su podlegli spletkama i postali njegovi najljući neprijatelji, kao da ih je on ne samo lično uvredio, već i ismejao sve ono što im je bilo blisko i drago.

Takva je psihologija stanovnika te neobične planete.

Ukratko, iskrena želja za dobrobit svih nanela je mom drugu samo bol i patnje. Ali čak i to jedva da bi imalo nekakav značaj, da nije bilo završnog čina izdaje njegovih kolega, izvršenog uz pomoć drugih "bogopodobnih" Zemljana, ukratko - ubili su ga. Evo kako se to dogodilo. Moj prijatelj nije imao rođake u gradu Kurkalai, zato što se rodio daleko odatle. A stotine slugu i drugih zemaljskih ništavila, koji su se vrteli oko njega u vreme njegove slave, napustili su ga kada se našao u nevolji.

Na kraju je s njim ostao samo jedan veoma star čovek, koji je odavno živeo kod Abdila. Ako ćemo pravo, starac nije napustio Abdila jedino zbog svoje oronulosti (koja, zbog nenormalnih uslova egzistencije neizbežno nastupa kod većine tvojih miljenika), drugim rečima, usled svoje potpune neupotrebljivosti za bilo kakav rad bez koga se u zemaljskim uslovima ne može opstati. On naprosto nije imao kuda da ode i zbog toga nije napustio Abdila, već je ostao s njim i onda kada je ovaj bio lišen svoga čina i kažnjen.

Tako je jednog nesrećnog jutra taj starac ušao u sobu moga druga i našao njegovo telo isečeno na komade. Pošto je znao za naše prijateljstvo, starac je odmah požurio da me obavesti o toj nesreći.

Već sam ti rekao da sam zavoleo s. Abdila kao svog rođenog. I zato sam se, kada sam čuo šta se dogodilo, skamenio od tuge. Ukratko, malo je falilo da se pokidaju veze između mojih životnih centara.

Ali, došavši k sebi, počeh da brinem, jer su neka stvorenja bez savesti mogla još više da izvrgnu ruglu planetarno telo mog prijatelja, te odlučih da isključim makar tu mogućnost. Zbog toga sam odmah, za veliku sumu novca, iznajmio nekoliko mesnih žitelja i, ne govoreći nikome ni reči, uzeo njegovo planetarno telo i smestio ga privremeno na moj splav, usidren nedaleko od obale. Spremao se da tim splavom krenem niz reku Oks ka Kolhidskom moru, gde me je čekao naš kozmički brod.

- Žalosni kraj mog prijatelja Abdila nije omeo dalje širnje ideja, sadržanih u njegovoj propovedi i njihov uticaj na sve veći broj Zemljana. Naravno, broj obreda

svetog prolivanja krvi osetno je smanjen i postalo je očigledno da taj običaj, iako nije potpuno nestao, svejedno ima znatno slabiji uticaj. Tada mi je to bilo sasvim dovoljno.

Pošto više nije bilo razloga da ostajem u gradu, odlučio sam da odmah krenem na Kolhidsko more i rešim kako da postupim sa planetarnim telom svoga druga.

Kada sam se dokopao našeg broda, zatekao sam na njemu eterogram u kome mi je saopšteno o prispeću nove grupe doseljika na Mars i upućena molba da se što pre vratim.

Zahvaljujući tom eterogramu, pala mi je na pamet veoma čudna ideja: da planetarno telo svog prijatelja ne ostavljam na Zemlji, već da ga ponesem sa sobom i sjedinim sa suštinom planete Mars.

Rešio sam da ostvarim tu svoju ideju, jer sam se plašio da u svojoj mržnji Abdilovi neprijatelji mogu tražiti njegovo planetarno telo i da, ako saznaju za mesto gde je ono vraćeno suštini planete, ili kako tvoji ljubimci kažu, "sahranjeno", nesumnjivo mogu da ga nađu i nastave da ga skrnave.

Dakle, smestio sam njegovo telo na brod "Mogućnost" i odleteo na Mars, gde su naši saplemenici uz pomoć nekolicine plemenitih Marsovaca, poznavalaca zemaljskih običaja, odali počast moštima moga druga, koje sam doneo sa sobom. Sahranjen je uz ceremonije uobičajene na Marsu, a na mestu gde je sahranjen podignut je spomenik.

To je bio prvi i, besumnje, poslednji "grob" jednog stanoika Zemlje na Marsu, koji je njima tako blizu, a tako nedostižan.

Kasnije sam saznao da je taj događaj privukao pažnju Velog Arhandela Setrenotsinarka, glavnog nadzornika tog dela Vasiona, u koji spada i sistem Ors, da je on izrazio svoje odobravanje i dao odgovarajuće naloge, koji su se odnosili na sudbinu duše mog prijatelja.

Na Marsu sam našao saplemenike, nedavno pristigle sa planete Karatas, koji su me čekali. Uzgred, među njima je bila i tvoja baba, koja mi je, prema instrukcijama glavnog nadzornika planete, bila predodređena kao pasivna polovina za produžetak roda.

Glava 20 TREĆE BELZEBUBOVO PUTOVANJE NA ZEMLJU

Posle kraće pauze Belzebub nastavi svoju priču.

- Tada sam u svom domu na Marsu, ostao veoma kratko, tek koliko da se sretnem i porazgovaram s pridošlicama, kao i da dam određene instrukcije koje su se odnosile na koloniju.

Čim sam završio te obaveze, odmah sam krenuo natrag na Zemlju, nastojeći da postignem svoj cilj, tj. da iz svesti tih neobičnih tricentričnih stvorenja iskorenim njihovu predanost užasnom običaju, koji oni smatraju svetim dugom, običaju uništavanja bića sa drugačijim moždanim formama.

Prilikom mog trećeg dolaska na Zemlju, naš brod "Mogućnost" nije se spustio na Kolhidsko more (sada Kaspijsko), već najedno drugo more, koje je u to vreme bilo poznato kao "More blagostanja". Rešili smo da tako postupimo zato što sam ovoga puta želeo da posetim prestonicu bića druge grupe kontinenta Ašark (Azije), grad Gob, koji se nalazio na jugoistočnoj obali tog mora.

Gob je bio veliki grad, poznat u čitavom svetu. U njemu su se proizvodile divne tkanine i takozvane "dragocenosti". Grad se pružao na obe obale velike reke, pored samog njenog ušća. Ta reka se zvala Kerji, izvivala je na jednoj visoravni na istoku zemlje i ulivala se u More blagostanja. Sa Zapada se u njega ulivala jedna druga reka - Narji. U dolinama te dve reke uglavnom su živela bića koja su spadala u drugu grupu stanovnika Ašarka.

Ako želiš, moj dečače - nastavio je Belzebub - ispričaću ti ukratko istoriju tih bića.

- Da, dedice, naravno! Veoma me zanima i hvala ti unapred.

I Belzebub poče:

- Veoma davno, mnogo pre druge katastrofe koja je zadesila Zemlju, dok je Atlantida još bila u punom sjaju svoje veličine, jedan običan tricentrični stanovnik tog kontinenta "otkrio je" - a kako, shvatićeš kasnije iz mojih objašnjenja - da rog jednog lokalnog bića neobičnog spoljnog izgleda, takozvanog pirmarala, kada se istuca u prah, predstavlja veoma "efikasno sredstvo protiv svih bolesti".

Mnogobrojni čudaci su to "otkriće" svuda razglasili. U to vreme, u Umu običnih Atlantidana postepeno je formiran faktor za koordinaciju, naravno, iluzoran, koji je kasnije doprineo da se u biću svakog Zemljanina, posebno naših savremenika, razvije svest o takozvoj "aktivnoj egzistenciji", i taj faktor je postao uzrok što oni tako često menjaju svoja ubeđenja.

Zahvaljujući tom svojstvu, formiranom u ta daleka vremena, razvila se navika zbog koje su svi, takozvani "bolesnici" gutali izvesnu količinu praška dobijenog od roga. Zanimljivo je da pirmarali još borave na planeti, koja te zanima. Ali, savremeni stanovnici ih smatraju samo jednom vrstom jelena i čak im i ne daju neko posebno ime.

Dakle, čedo moje, stanovnici Atlantide su zbog rogova uništili veoma mnogo pirmarala i uskoro na tom kontinentu više nije bilo nijednog. Onda su oni stanovnici kontinenta, čije je zanimanje bilo lov na te životinje, krenuli u potragu za njima na druge delove kopna i na ostrva.

Lov na pirmarale je težak, jer je potrebno mnogo ljudi da bi se te životinje opkolile, i zato su profesionalni lovci uvek imali velike porodice, koje su im u tom poslu pomagale. Jednom se okupilo nekoliko porodica i sve zajedno su krenule u lov na pirmarale na daleki kontinent, koji se oni nazivali "Iranon"; ubrzo posle geoloških pomeranja, izazvanih drugom katastrofom, taj kontinent su počeli da nazivaju "Ašark", a sada je on poznat kao Azija.

Pre nego što nastavim priču o bićima koja nastanjuju planetu, koja je tako obuzela tvoju maštu, želim da naglasim da su posle razaranja, nastalih za vreme druge planetarne katastrofe, neki delovi Iranona nestali pod vodom i potonuli u utrobi planete; u isto vreme pojavile su se druge kopnene mase i pripojile se ostalim delovima kontinenta, zbog čega se kopno znatno promenilo i postalo skoro isto onako veliko, kao što je pre katastrofe bila Atlantida.

Jednom prilikom se grupa lovaca, koja je zajedno sa porodicama pratila stado pirmarala, našla na obali vodenog prostranstva koje su kasnije nazvali morem Blagostanja. To more, sa svojim bogatim i plodnim obalama, veoma im se dopalo i oni više nisu želeli da se vraćaju na Atlantidu, te su ostali da žive u tim krajevima. U to doba, ta zemlja je bila toliko lepa da je neizostavno izazivala ushićenje svakog razumnog bića. Ravnicama su lutala ogromna stada pirmarala, obale su bile obrasle bujnom vegetacijom, između ostalog, mnogobrojnim stablima voća najrazličitijih vrsta, čiji su plodovi za tvoje pitomce i danas jedan od najukusnijih izvora prve nasušne hrane.

Tamo su obitavala mnoga monocentrična i bicentrična bića, poznata kao ptice, i kada bi ona uzletela, nebo je postajalo tamno.

U Moru blagostanja bilo je toliko ribe da se ona mogla loviti golim rukama. Zemlja je na obalama mora i u dolinama reka bila tako plodna da se na njoj moglo uzgajati sve što poželiš. Ukratko, zemlja i njena klima su tako očarale lovce da niko više nije hteo ni da razmišlja o povratku u domovinu Atlantidu. Oni su se nastanili na novom mestu i njihov broj je postepeno rastao, organizovali su se i živeli, što bi se reklo, "na postelji od ruža".

Sada moram da ti ispričam o neverovatnom sticaju okoosti, koje su dovele do važnih posledica, kako za prve naseljenike druge grupe, tako i za sve njihove potomke, sve do dana današnjeg.

Kada su lovci iz Atlantide rešili da se nastane pored Mora blagostanja, pokazalo se da tamo već živi jedan njihov sunarodnik, veoma poznata i važna persona. On je bio "astrovor", tj. član naučnog društva, kakvo nikada kasnije nije ptojalo na planeti Zemlji, i kakvog, možda, nikada više neće ni biti.

To naučno društvo zvalo se Društvo Akladansa. Evo iz kojih se razloga član tog društva našao na obalama Mora blagostanja.

Nešto pre druge katastrofe svi viđeni naučnici, koji su živeli u Atlantidi, došli su do zaključka da će se na planeti desiti nešto ozbiljno i da to svi moraju znati.

Zato su počeli da vrše pažljiva posmatranja prirodnih pojava na kontinentu, ali, bez obzira na sve napore, nisu uspeli tačno da utvrde šta treba očekivati. Zato su uputili neke svoje kolege na razne tačke planete u nadi da će zajednička posmatranja pomoći da se nešto sazna o opasnosti koja je pretila.

Trebalo je da oni prate ne samo procese koji su se odvijali neposredno na Zemlji, već i sve vrste "nebeskih pojava". Jedan od tih istraživača, ona važna osoba koju sam već pomenuo, odabrao je za svoja posmatranja kontinent Iranon i, preselio se tamo zajedno sa svojim slugama, nastanio se na obali vodenog prostranstva koje će kasnije biti nazvano Morem blagostanja.

Jednom je taj naučnik nedaleko od morske obale sreo nekiko lovaca i, naravno, prepoznavši u njima svoje zemljake, veoma se obradovao. Oni su uskoro postali prijatelji.

Dakle, ubrzo pošto je Atlantida nestala sa lica Zemlje, naučnik je izgubio mogućnost da se vrati u svoj zavičaj i ostao je da živi s lovcima u budućoj zemlji Maralpleši.

Kasnije su lovci izabrali naučnika za svog vođu, zato što je on među njima bio najmudriji. Još kasnije je taj mudrac iz velikog društva Akladansa sebi za ženu uzeo ćerku jednog lovca, po imenu Rimola, i na taj način postao osnivač druge grupe stanovnika kontinenta Ašark, ili, kako ga sada nazivaju, Azije.

Prošlo je mnogo vremena.

U toj zemlji smenjivale su se generacije tricentričnih bića i, kao i svuda na Zemlji, njihova psiha je doživela bezbroj promena, ponekad nabolje, a ponekad nagore. Njihova brojnost je rasla, oni su se postepeno sve više i više širili zemljom, iako su uvek prednost davali obalama Mora blagostanja i dolinama reka, koje su se u njega ulivale.

Mnogo kasnije, na jugoistočnoj obali mora nastao je njihov centar - grad nazvan "Gob" - koji će postati rezidencija cara toga naroda.

Titula cara bilaje nasledna, ali prvi car je bio izabran - to je bio naš poznanik, naučnik iz društva Akladansa.

U vreme o kome govori moja priča, car je bio njegov potomak u šestom kolenu i zvao se Koniutionsion.

Iz daljih raspitivanja i istraživanja, saznao sam da je car Koniutionsion preduzeo čitav niz veoma mudrih i korisnih mera za iskorenjivanje jednog užasnog zla, koje je zavladao među bićima što su voljom sudbine postala njegovi podanici.

Evo pod kakvim je okolnostima on preduzeo te mere.

Jednom prilikom je car Koniutionsion primetio da stanovni njegove zemlje rade sve gore i gore, dok je skandala, pljački i nasilja neprestano bilo sve više, a dešavali su se i drugi veoma neprijatni i gadni događaji, kojih je nekada bilo veoma malo ili ih uopšte nije bilo.

Te pojave su začudile i naljutile cara; on je postao veoma zamišljen i rešio je da utvrdi uzroke tako žalosnog stanja stvari.

Posle dužeg posmatranja on je najzad došao do zaključka da uzrok nevolja predstavlja novi običaj njegovih podanika da žvaću zrna biljke, koju su nazivali "gulgulijan". Taj oblik života, koji je rastao na površini Zemlje, sačuvao se na planeti do danas. Oni tvoji ljubimci, koji sebe smatraju veoma obrazovanim, nazivaju tu biljku "papaverdi", a njen uobičajeni naziv jeste "mak". Kao što sam već rekao, žiteljima Maralplesija se u to vreme veoma dopadalo da žvaću zrna maka, i to samo zrela.

Prateći dalje događaje i ozbiljno o njima razmišljajući, car je shvatio da se u zrnima nalazi "nešto", što kada dospe u tela bića korisnika, u potpunosti menja ustaljene odlike njovog karaktera i njihove duševne osobine; zbog toga oni vide, razumeju, osećaju i postupaju potpuno drugačije nego pre. Na primer, vrana im izgleda kao paun, ribnjak kao more, lupnjava kao muzika, uvreda kao izražavanje ljubavi, i tako dalje, i tome slično.

Kada se car Koniutionsion konačno u sve to uverio, razaslao je po čitavoj zemlji najbliže i najpoverljivije ljude sa strogom naredbom da se u njegovo ime odmah zabrani ta vrsta upotrebe zrnevlja maka. Oni, pak, koji prekrše njegovu naredbu, trebalo je da budu strogo kažnjeni i da plate globu.

Najpre je izgledalo kao da su te mere dovele do smanjenja upotrebe zrnevlja maka u Maralplesiju. Ubrzo se pokazalo da, ipak, nije tako; u stvari, broj onih koji žvaću mak bio je čak veći nego pre. Čim je mudri car Koniutionsion to shvatio, rešio je da još strožije kažnjava one koji se i dalje uporno drže svoje navike. On je pojačao nadzor nad podanicima i kaznu učinio još surovijom. Car je počeo lično da obilazi grad, lično je saslušavao krivce i određivao kazne, kako telesne, tako i moralne.

Bez obzira na sve te mere, željenog rezultata nije bilo. Broj ljudi koji u prestonici žvaću zrna maka, neprekidno je rastao, a iz provincije su takođe počele da stižu takve vesti.

Na kraju se ispostavilo da su mnoga tricentrična bića, koja ranije nisu imala tu naviku, počela da žvaću zrna maka iz radoznalosti (to je jedna od osobenosti psihe stanovnika planete, koja te tako zanima), to jest, oni su naprosto želeli da saznaju kakva su ta zrna, čija je upotreba zabranjena carskim ukazom i povlači za sobom tako stroge kazne.

Treba reći da, iako se radoznalost u psihi Zemljana pojavila odmah posle propasti Atlantide, ona se nikada pre nije iskazala tako primetno i snažno, kao što se

iskazala u naše vreme među tricentričnim stanovnicima naše planete; mislim da oni imaju više radoznalosti, nego dlaka na glavi.

Dakle, dete moje... Kada se mudri car Koniutions definitivno uverio da strahom od kazne ne može iskoreniti strast za žvakanjem zrnelja maka, i kada je uvideo da je jedini rezultat svih tih mera bilo izvršenje nekoliko smrtnih kazni nad njegovim podanicima, on je ukinuo svoje ukaze i opet počeo ozbiljno da razmišlja o tome kako da nađe zaista efikasan način za uništenje zla koje se tako žalosno odrazilo na njegov narod.

Kako sam saznao mnogo kasnije iz sačuvanih starih rukopisa, veliki car Koniutions se tada povukao u svoje odaje, u koja je sedeo bez hrane i vode osamnaest dana, i samo razmišljao i razmišljao.

Kada sam proučio problem, saznao sam da je car bio osobno zainteresovan za iskorenjivanje toga zla, zato što su se stvari u njegovoj zemlji odvijale sve gore i gore. Bića koja su se prepustila toj pogubnoj strasti skoro da su prestala da rade, prilikom priliva novca u državnu blagajnu je presušio i izgledalo je da je zemlja na ivici propasti.

Najzad, mudri car je odlučio da se sa zlom ne bori direktno, već igrajući na kartu duševnih slabosti svojih podanika. U tom cilju, smislio je veoma originalnu religioznu doktrinu, koja je u to doba odgovala psihi njegovog naroda, i počeo je daje širi.

Između ostalog, u njoj se govorilo o tome da se daleko, daleko od Ašarka nalazi veliko ostrvo na kome živi naš "Gospod Bog."

Treba da znaš da tih dana niko od običnih Zemljana nije ni slutio da postoje i druga kozmička tela, osim njihove sopstvene planete. Oni su bili ubeđeni da "bele tačke", jedva vidljive na nebu, predstavljaju samo deo strukture "pokrova sveta", to jest Zemlje; s njihovog stanovišta, kao što sam već rekao, čitav svet je činila samo ona. Oni su takođe verovali da se taj pokrov sveta, poput baldahina, drži na posebnim stubovima, koji se oslanjaju na zemlju.

U vešto smišljenoj doktrini dovitljivog cara Koniutionsa tvrdilo se takođe da je Gospod Bog namerno našim "dušama" dao organe i udove, kako bi nas zaštitio od neprijateljske sredine i omogućio nam da dobro i korisno služimo Njemu i "dušama" koje je on već uzeo sebi, na ostrvo.

Kada umremo, naša duša se oslobađa delova koji su joj pridodati, i postaje zaista onakva kakva treba da bude. Bog je odmah uzima na svoje ostrvo i, u skladu sa životom koji je duša zajedno sa svojim organima vodila na našem kontinentu Ašau, određuje gde će se ona ubuduće nalaziti.

Ako je duša časno i savesno izvršavala svoje obaveze, Gospod Bog će je ostaviti da živi na njegovom ostrvu, ali ako je bila lenja i svoje obaveze izvršavala mlako i nemarno, brinući jedino o zadovoljavanju prohteva tela, koje joj je pridodato, ili,

najzad, ako nije izvršavala zavete Gospoda, on je šalje na malo ostrvo nedaleko odatle, gde će ubuduće bedno favoriti.

Ovde, na Ašarku, ima mnogo duhova koji su bliski Njemu, i koji mogu da borave među nama nevidljivi, zato što nose "kapevidimke", i zahvaljujući tome oni mogu stalno da nas prate i da pričaju Bogu o našim delima. Mi ne možemo od njih da sakrijemo nijedan postupak, nijednu misao.

Doktrina takođe kaže da je naš Ašark i druge delove kopna, kao i sva ostrva, naš Gospod Bog sazdao samo zbog toga da bi oni služili Njemu i dušama koje je On nagradio, i koje su već nastanjene na ostrvu. Sva zemlja je predviđena jedino za pripremanje i čuvanje onoga što je potrebno njegovom ostrvu.

Ostrvo na kome boravi sam Gospod Bog, zajedno sa dušama koje je On nagradio, zove se "Raj" i život na njemu protiče na "postelji od ruža". Tamo teku med i mleko i niko ne mora da radi; sve što je potrebno za srećan, bezbrižan i blažen život dospeva tamo s našeg i drugih kontinenata. Ostrvo "Raj" je prepuno prelepih žena svih naroda i rasa ovoga sveta i svaka od njih će ispuniti bilo koji prohtev duše koja neku od njih poželi.

Na tom predivnom ostrvu, na nekim mestima nalaze se gomile blaga - od blistavih dijamanta do neuporedivog tirkiza - i svaka duša može slobodno od svega da uzme koliko god želi. Na drugim mestima tog blagoslovenog ostrva napakovana su brda slatkiša, s makom i konopljom, i svaka ih duša može jesti koliko god može i onako kako želi, u bilo koje doba dana i noći.

Tamo ne znaju za bolesti i, razume se, tamo nema vašiju i buva, koje nam ne daju mira i zagorčavaju nam život.

Drugo maleno ostrvo, na koje Gospod Bog šalje duše, čiji su smrtni, fizički delovi bili lenji i nisi radili u skladu sa Njegovim zavetima, zove se "Pakao". Svim rekama toga ostrva umesto vode teče uzavrela smola, a vazduh nepodnošljivo smrdi. Rojevi stravičnih bića na svakom ćošku pište u policike pištaljke, dok su svi "ćilimi", "stolice" i "kreveti" prekriveni oštrim iglama, koje nanose bol.

Duše jedu po jedan slani dvopek dnevno, a na ostrvu nema ni kapi pitke vode. Žitelji Zemlje tamo doživljavaju takve nebrojene muke, kakve čovek ni svom neprijatelju ne bi požeo, čak ni u mašti.

Kada sam stigao na Maralpleši, svi tricentrični stanovnici te zemlje već su bili sledbenici "religije", koja se zivala na toj oštroumnoj doktrini. Upravo sam ti o njoj govorio, a tada je ona bila u svom procvatu.

Otac tog zanimljivog učenja, car Konitusion, podvrgao se božanskom "raskoarno" mnogo pre mog dolaska, drugim rečima, on je "umro" mnogo godina ranije. Ali, ideologija koju je on stvorio, zahvaljujući neobičnoj psihi tvojih miljenika, toliko je duboko prodrla u njihove duše, da nijedan žitelj zemlje nije ni sumnjao u istinitost ove originalne dogme.

Od prvog dana mog boravka u Gobu, ja sam, po svom običaju, počeo da posećujem "katlanije", koje su se u to vreme nazivane "čajdžinicama".

Napominjem da, iako je i u Maralplesiju tih godina cvetao običaj prinošenja žrtava, on nije praktikovan u onoj meri, u kojoj je praktikovan u Tikliamišu.

Tražio sam odgovarajućeg čoveka, koga bih mogao da učinim svojim prijateljem, kao što je to bilo u Tikliamišu. Razume se, uskoro sam našao takvog druga, ali ovoga puta on nije bio sveštenik.

Moj novi drug bio je vlasnik "čajdžinice" i, mada smo imali srdačne odnose, nikada nisam prema njemu osećao onu bratsku prisnost, kakvu sam gajio prema s. Abdilu. Živeo sam u gradu Gobu već mesec dana a da još ništa nisam rešio niti učinio za postizanje svoga cilja. Naprosto sam šetao s Ahunom po gradu i s vremena na vreme navraćao u razne čajdžinice, između ostalog i u onu koja je pripadala mom novom prijatelju.

Za to vreme upoznao sam se sa običajima i navikama tamošnjeg naroda i, naravno, sa osnovama njihove religije.

Razmislivši ozbiljno odlučio sam da ponešto dodam religioznom učenju koje je tamo već postojalo; smatrao sam da mogu, poput mudrog cara Koniutsiona, da to razglasim po čitavoj zemlji. Evo u čemu se sastojao moj dodatak: oni duhovi koji se, prema tvrđenju te velike religije, nalaze među nama i koji su, noseći kapevidimke, nama nevidljivi, vide sva naša dela i misli - naprosto su bića drugačijeg spoljašnjeg oblika, životinje koje borave pored nas. One, su te koje nas prate i pričaju o nama našem Gospodu.

Ali mi ne samo da im na to ne uzvraćamo poštovanjem, već ih, čak, uništavamo kako radi hrane, tako i radi prinošenja žrtava.

U svojim objašnjenjima ja sam naročito naglašavao da se ne smeju uništavati bića drugih formi u slavu Gospoda Boga, već da, naprotiv, treba da se borimo za njihovu privrženost i ljubav i molimo ih da ne pričaju Gospodu o sitnim greškama koje nenamerno pravimo.

Počeo sam da širim svoju dogmu na sve moguće načine, razume se, veoma oprezno. Počeo sam od svog novog druga, gazde "čajdžinice". A treba reći da je ta čajdžinica bila jedna od najvećih u gradu i da je bila poznata po svom napitku crvene boje, koji Zemljani veoma vole. Zato je u njoj uvek bilo mnogo posetilaca, tako da se nije zatvarala ni danju ni noću. Ona je postala sastajalište ne samo žitelja prestonice, već i onih koji su u prestonicu dolazili.

Uskoro sam stekao iskustvo u preobraćanju tih posetilaca; s jednim sam razgovore vodio nasamo, a s drugima - u društvu.

Moj novi drug kafedžija tako čvrsto počeo da veruje u moje izmišljotine da je počela da ga muči griža savesti. Bio je očajan i gorko se kajao zbog nekadašnjeg prezrivo odnosa prema bićima drugačijih formi i zbog načina na koji je s njima postupao.

Postajući iz dana u dan sve vatreniji pobornik moga učenja, on ne samo da mi je pomagao da to učenje propagiram među posetiocima njegove čajdžinice, već je na sopstvenu inicijatu odlazio i na druga slična mesta u gradu i tamo pričao o svojoj "istini", koja ga je toliko uzdrmala. On je držao govore na pijacama, i čak je nekoliko puta odlazio u predgrađa, gde je posećivao mnogobrojna, u to vreme sveta mesta.

Zanimljivo je da sveta mesta nastaju, zasnivajući se na raznim legendama koje prepričavaju takozvani "prevaranti".

Bolest "prevare" ili "laži" je veoma rasprostranjena na Zemlji. Njeni stanovnici lažu i svesno i nesvesno. Oni to čine svesno da bi postigli nekakvu simboličnu korist, a nesvesno - kada pate od bolesti koja se zove "histerija".

Osim gazde čajdžinice i mnogi drugi stanovnici Goba su počeli i nehotice da mi pomažu, zato što su i sami postali vatreni pobornici mog učenja; i ubrzo su sva bića druge azijske grupe s entuzijazmom ponavljala moje izmišljotine i s velikim žarom ubeđivala jedna druge, kao da im se odjednom razotkrila apsolutna istina.

Zbog svega toga, u Marlaplesiju ne samo da je prestalo prošenje žrtava, već su svi počeli da pokazuju izuzetnu brigu i pažnju prema bićima drugih formi.

Dolazilo je do veoma zabavnih scena, ponekad čak ni ja, autor svega toga, nisam mogao da se uzdržim od smeha.

Jednoga jutra, na primer, posmatrali smo ovakvu farsu: veoma ugledan i bogat trgovac krenuo je u svoj dućan jašući na mazgi, ali usput ga je gomila oborila na zemlju; dobio je takve batine da je zamalo umro, jer se usudio da osedla životinju. Ista ta gomila je zatim, nisko se klanjajući, dugo pratila mazgu tamo kuda je ova sama pošla.

A evo šta se dogodilo drvoseči, koji je iz šume vozio svoj tovar kolima u koja su bili upregnuti volovi. Njega su takođe svukli s kola i istukli, a volove oslobodili iz jarma i ceronijalno ispratili tamo kud su ovi sami hteli da idu. Sve se to događalo u onom delu grada, gde su kola ometala kretanje, te su se ljudi sami upregli u njih i odvukli ih na pijacu, gde su ih i ostavili.

Zahvaljujući mom učenju, u gradu su se pojavili sasvim novi običaji - na primer, na trgovima i raskrsnicama su postavljene hranilice, u koje su stanovnici svakog jutra ostavljali probranu hranu za pse i druge životinje litalice; ubrzo je došlo dotle da je hrana, čak, bacana u more ribama.

Najneobičniji je, ipak, bio odnos prema glasovima monocentričnih i bicentričnih stvorenja različitih formi. Trebalo je samo da tvoji ljubimci čuju glas neke životinje i odmah bi počeli da slave ime svoga Boga i da se mole za njegovu milost. To je moglo da bude kukurikanje petla, lajanje psa, mjaukanje mačke, kreštanje majmuna, bilo šta... rezultat je bio isti.

Oprostite Vaša Milosti - prekide Belzebuba njegov odani sluga Ahun, koji je pripovedanje slušao s ogromnim ineresovanjem - sećate li se da smo i sami često

morali da se bacamo na kolena nasred ulice kada bi zakreštala bića najrazličitijih formi?

Naravno da se sećam, dragi Ahune - odgovori Belzebub. - Zar se mogu zaboraviti takvi komični doživljaji?

Zapravo - nastavio je on, obraćajući se opet Hasejnu - tricentrični stanovnici Zemlje su neverovatno gordi i uvredljivi. Ako neko ne deli njihove poglede, ne slaže se s njihovim postupcima ili kritikuje ono što kažu, oni se veoma ljute i njihovo negodovanje nema granica.

Ali, ako neko od njih ima dovoljno vlasti, taj svakoga ko bi se usudio da kritikuje njegove postupke ili da se ponaša na način koji se ne dopada vlastodršcu, može čak i da zatvori na određena mesta, na kojima vrvi od pacova i vašiju.

A, ako je uvređeni fizički jači, i samo ako nije na oku predstavnika vlasti, zaduženih za takve stvari, on može uvredioca naprosto da izudara ili, kako kaže ruska poslovice, "da ga izlema kao vola u kupusu".

Dobro sam poznavao tu neobičnu osobinu njihove prirode i zato nisam imao nameru da ih vređam i navlačim na sebe njihov gnev. Štaviše, bio sam duboko ubeđen da je uvreda njihovih religioznih osećanja suprotna svakom moralu i uvek sam se trudio da se među njima ponašam isto kao i oni, da se ne bih izdvajao i privlačio na sebe pažnju.

Biće korisno ako ukažem na to da se zbog neobičnih uslova života na Zemlji jedino stanovnici te čudne planete, naročito poslednjih vekova, i to upravo oni koji smatraju sebe aristokratima i koji se ponose prošlošću, ponašaju apsurdnije nego većina ostalih ljudi. I što je njihovo ponašanje apsurdnije, što je gluplje, drskije i nečasnije, to su oni znamenitiji i utoliko više ljudi za njih zna, lično ili po čuvenju, i to ne samo u njihovoj domovini, već i u drugim zemljama.

S druge strane, gordi ljudi, koji se ponašaju normalno, nemaju šansu ne samo da postanu slavni, već čak ni da skrenu na sebe pažnju društva, iako su dobri i čestiti. Dakle, čedo moje, kada me je stari mangup Ahun podsetio na besmislene situacije u kojima smo često bivali, upravo sam ti govorio o običaju da se reaguje na glasove bića različitih formi, posebno na oglašavanje mazgi, kojih je, iz raznih razloga, u Gobu bilo prilično.

Na toj planeti bića različitih formi oglašavaju se u najrazličitije, sasvim određeno vreme. Na primer, petao se oglašava u svitanje; majmun krešti ujutru, kada je gladan, i tako dalje. Ali mazga njače kad god joj padne na pamet i zato se glas tog glupog stvora može čuti u bilo koje doba dana i noći.

Dakle, trebalo je samo da ljudi u gradu Gobu čuju mazgu i da odmah padnu na kolena i mole se svom bogu i svojim idolima. Moram da dodam da je Priroda obdarila mazgu veoma jakim grlom i njeno njakanje se uvek čulo na velikoj udaljenosti.

Kada bismo šetali ulicama grada i videli kako njegovi žitelji padaju na kolena kad počne da njače mazga, bili smo prinuđeni da postupimo na isti način kako se ne bismo razlikovali od drugih; taj smešni običaj je, kako vidim, zabavljao Ahuna. Jesi li video, dragi moj Hasejne, s kakvim me je zluradim zadovoljstvom, posle toliko vekova, naš stari drug podsetio na tu komičnu situaciju?

Rekavši to, Belzebub se nasmeši i nastavi:

- Nema potrebe da govorim o tome da su u tom drugom kulturnom centru Ašarka ljudi prestali da žrtvuju životinje, a ako je toga bilo, bili su to pojedinačni slučajevi i s prestupnikom se surovo postupalo.

Uverivši se da je lako i brzo eliminisan običaj žrtvovanja životinja kod druge azijske grupe, odlučio sam da napustim te krajeve. Ali, za svaki slučaj, trebalo je da pre toga odem i u druga naselja Maralplesija i ja sam odabrao dolinu reke Nai. Ahun i ja smo se dokopali ušća te reke i krenuli njome uzvodno. U svakom većem centru proveravao sam da li je iz prestonice već stigao do njih novi običaj i novi odnos prema ubijanju životinja radi prinošenja žrtava.

Najzad smo stigli u gradić, u to vreme najudaljeniji od centra, koji se zvao Argenija. U njemu su živeli predstavnici druge azijske grupe, koji su se uglavnom bavili iskopavanjem "tirkiza".

U tom gradiću, kao što je i red, išao sam po čajdzinicama s istim ciljem kao i ranije.

Glava 21 PRVI BELZEBUBOV ODLAZAK U INDIJU

Belzebub je nastavio svoju priču.

- Jednom sam, sedeći u čajdžinici u gradiću Argeniji čuo razgovor koji je vodilo nekoliko bića, sedeći blizu mene.

Oni su razgovarali o putovanju u "Bisernu zemlju" i o vremenu polaska karavana. Pošto sam čuo njihov razgovor, shvatio sam da su se tamo uputili kako bi menjali "tirkize" za "biser".

A treba reći da tvoji miljenici od davnina, kao i danas, obožavaju da nose bisere, tirkiz i druge takozvane "dragocene svetlucave stvarčice za ukrašavanje sopstvene spoljašnjosti". Ali, ako hoćeš da čuješ moje mišljenje, oni to rade naprosto instinktivno, kako bi kompenzovali sopstvenu ništavnost.

U vreme, kada se događa moja priča, "biser" je bio za drugu azijsku grupu veoma redak i zato je bio veoma skup. U "Bisernoj zemlji", naprotiv, bisera je bilo u izobilju i bio je veoma jeftin, radilo se o tome da ga je bilo samo u vodama koje su zapljuskivale tu zemlju.

Razgovor koji se vodio u mojoj blizini, u čajdžinici grada Argenija, odmah me je zainteresovao, jer sam se i sam spremao da pođem u "Bisernu zemlju", u kojoj su živela tricentrična stvorenja treće kontinentalne grupe, te sam odmah pomislio da će biti bolje ako krenem s karavanom, nego da se vraćam na More blagostanja, na brod "Mogućnost", da bih njime tamo odleteo.

Iako je to putovanje, skoro neostvarivo za Zemljane toga doba, trebalo da traje veoma dugo, izračunao sam da bi povratak na More blagostanja mogao da traje isto toliko, jer su bile moguće razne nepredviđene okolnosti. Osim toga, po asocijaciji, setio sam se da sam već slušao o neobičnoj prirodi predela kroz koje je trebalo da ide karavan. Ljubav prema znanju uvek je bila odlika moje prirode, te sam svim svojim bićem osetio da sve moram lično da doživim i vidim.

Zato sam, moj dečače, ustao i prišao bićima koja su me znteresovala, priključivši se njihovom razgovoru. Posle toga, Ahuna i mene su primili u karavan i nekoliko dana kasnije mi smo krenuli na put.

Prolazili smo kroz veoma neobična mesta, neobična čak i za prirodu te zlosrećne planete. Neka su bila takva zato što je planeta pretrpela dve, takozvane, geološke katastrofe, koje skoro da nisu imale presedana u Vasioni. Još od prvoga dana naš put je vodio kroz klance sa stenovitim izbočinama najrazličitijih oblika, sastavljenim od konglomerata svih mogućih minerala.

Putovali smo mesec dana po zemaljskom računanju vremena, dok nismo stigli u mesta gde je tlo bilo plodno i omogućavalo život monocentričnim i bicentričnim bićima.

Savladavši svakojake teškoće, mi smo jednog lepog dana prešli preko nekakvog planinskog prevoja i iznenada ugledali na horizontu ogromno vodeno prostranstvo, koje je zapljuskivalo obale tog dela kontinenta Ašarka, nazvanog Biserna zemlja. Pet dana kasnije stigli smo u glavni grad treće azijske grupe, koji je u to vreme bio poznat kao "Kadžamon". Smestivši se na novom mestu, Ahun i ja smo prvih nekoliko dana naprosto šetali ulicama posmatrajući svakodnevni život stanovnika.

Nema druge, dragi Hasejne. Moraću sada da ti ispričam o poreklu treće azijske grupe, kao što sam ti ispričao o korenima druge.

Pričaj, pričaj, dragi dedice! - nestrpljivo je povikao Hasejn. Zatim je molećivo digao ruke uvis i sa žarom rekao:

Neka mom voljenom dedici bude odati priznanje da je njegov Um dostigao stepen svetog Anklada!

Ne odgovorivši ništa na to, Belzebub se osmehnuo i nastavio svoju priču.

- Evo istorije treće grupe, koja se odvijala u vreme kada su se porodice lovaca na pirmarale sa Atlantide prvi put iskrcale na obali Mora blagostanja, zasnovali tamo naseobine i time odredili početak druge azijske grupe. Tih dalekih dana - beskrajno dalekih za savremene Zemljane - nešto pre druge planetarne katastrofe, u suštinama žitelja Atlantide počele su da se formiraju određene psihološke posledice delovanja odstranjenog organa kundabufere. Zbog njih se pojavila i potreba, koja je za tricentrična stvorenja sasvim neprilična, da se ukrašavaju svakojakim tričarijama, između ostalog, i da nose "talismane".

Među ostalim tričarijama bio je i biser, koji sam ti već pominjao; on je u Atlantidi bio skup, a i danas je veoma cenjen. "Biseri" se obrazuju u određenim monocentričnim bićima koja nastanjuju "saliakuriape", to jest onaj deo Zemlje koji se naziva "getralispan" ili, kako tvoji ljubimci vole da kažu, "krv" planete, a nalazi se u osnovi osnova života svake planete i služi za aktualizaciju procesa Opštekozmičkog Trogutoegokrata; na planeti koja tebe interesuje, zove se "voda". Monocentrična bića, u kojima se obrazuje biser, takođe su nastanjivala vodena prostranstva koja su se nalazila oko Atlantide, ali su zbog velike potražnje tako brzo uništena, da se uskoro pored obala ovoga kontinenta nije mogao naći nijedan biser. I kada se dogodilo da ih tricentrična bića, koja su cilj i smisao svog postojanja videla u uništavanju tih monocentričnih stvorenja, kako bi iz njih dobijala biser i zadovoljavala svoj apsurdni egoizam, nisu više nalazila na obalama Atlantide, krenula su u potragu za biserom na druga mora, odlazeći sve dalje i dalje od svoje zemlje.

Jednom, za vreme plovidbe, njihove splavove je neočekivo zadesilo snažno "saliakuriapijansko komešanje" ili, kako oni to zovu, "oluja", pri čemu se to dogodilo u regionu koji obiluje "bisernim bićima", i u vreme koje je najpogodnije za njihovo uništavanje.

Vode, u koje su bačeni uništitelji bisernih školjki, zapljuskivale su zemlju, koja će kasnije biti nazvana po njima, a sada se zove Indostan ili Indija. Tamo je bilo beskrajno mnogo bisernih školjki.

Prvih nekoliko dana ti zemaljski profesionalci su se prepuštali svojim prirodnim sklonostima, koje su se ogledale u besmislenom uništavanju monocentričnih stvorenja svoje planete, ali kasnije, kada se ispostavilo da na obližnjem kopnu raste skoro sve što je potrebno za život, rešili su da se ne vraćaju na Atlantidu i da se zauvek nastane u Bisernoj zemlji.

Nekoliko tih uništitelja bisernih školjki otputovalo je nakratko u domovinu, gde su razmenili bisere za razne stvari kojih još nije bilo na novom mestu, a zatim su se vratili u Bisernu zemlju i povelili sa sobom i svoje porodice. I mnogi njihovi sunarodnici su krenuli za njima.

Kasnije su mnogi naseljenici s vremena na vreme odlazili na Atlantidu, menjali tamo bisere za raznu robu i svaki put se vraćali natrag sa rođacima, prijateljima ili naprosto radnicima, koji su bili potrebni, jer se posao neprekidno širio.

Od tada, dete moje, taj deo površine planete Zemlje postao je poznat svim tricentričnim bićima, posebno Atlantidana, kao "Obećana zemlja".

Dakle, pre druge katastrofe, u tom delu kontinenta Ašark već su živeli došljaci iz Atlantide, a kada je Atlantida ponula na dno mora, mnogi od preživelih, posebno oni koji su imali rodbinu ili svojtu u Bisernoj zemlji, postepeno su se u njoj okupili. To je bio plodan narod, njihov broj je neprekidno rastao i oni počehše da naseljavaju svoj novi zavičaj.

U prvo vreme naseljavali su samo dva regiona - delte dveju velikih reka, koje su izvirale u središtu kopna i ulivale se u veliko vodeno prostranstvo, prepuno bisernih školjki. Ali, broj naseljenika nije prestajao da raste, te oni počehše da naseljavaju centralne delove zemlje, iako su im omiljena mesta i dalje bile doline dveju reka. Kada sam prvi put posetio Bisernu zemlju, rešio sam da se za ostvarenje svoga cilja borim pomoću "havatviernonija", to jest religije. Ali, ispostavilo se da su u to doba bića nastena na Zemlji imala već nekoliko različitih religija. Svaka od tih religija zasnivala se na zasebnom i nezavisnom "religioznom učenju", koje sa ostalima nije imalo ništa zajedničko.

Počeo sam ozbiljno da proučavam te religije i pošto sam se uverio da jedna od tih religija, zasnovana na učenju Svetog Bude, istinskog Izaslanika našeg Sveopšteg Večnog Tvorca, stiče sve više sledbenika, koncentrisao sam svu svoju pažnju na nju.

Pre nego što nastavim svoju priču o tricentričnim stovnicima tog dela Zemljine površine, ispričaću ti, istina ukratko, da od vremena kada su se pojavile nezavisne vere, među tvojim ljubimcima postoje dva osnovna oblika "religioznih učenja".

Jedan su izmislila ona tricentrična stvorenja čijoj su prirodi svojstvena takozvana "haznamaska" duševna svojstva, a drugi oblik je zasnovan na detaljnim objašnjenjima koja nam šalju Izaslanici Odozgo; njih s vremena na vreme ovamo upućuju najbliži pomoćnici Oca Nebeskog, kako bi pomogli tricentričnim stanovnicima planete, koja je tebi tako draga, da unište u sebi posledice nastale delovanjem organa kundabufera.

Mislím da je neophodno da ti ispričam o poreklu te religije, koju je sledila većina stanovnika Biserne zemlje, i koju sam pažljivo izučio.

Kada se broj tricentričnih stanovnika treće grupe dovoljno povećao, među njima su počele da se pojavljuju individue sa "haznamaskim" sposobnostima; one su počele da šire ideje, štetnije od uobičajenih, i kod stvorenja iz njihove blizine počela je da se formira duševna osobina usled koje se razvijao faktor, veoma opasan po normalnu "razmenu supstanci", aktualizovanu uz pomoć Najvećeg Opštekozmičkog Trogoautgokrata.

I tada, čim su Kozmički Svetitelji saznali za žalosne rezultate tih događaja, oni su u svojoj milosti odlučili da se jedan od njih specijalno tamo uputi. Trebalo je da egzistenciju tih stvorenja reguliše manje ili više popustljivo, kako bi je doveo u sklad sa čitavim Sunčevim sistemom. Kozmički Svetitelj, poslat na Zemlju, zaodenuo se u formu Zemljanina i uzeo ime Buda. To se dogodilo nekoliko vekova pre nego što sam ja prvi put sopstvenim očima video Bisernu zemlju.

Tu Hasejn prekide Belzebuba:

- Dragi dedice, već si nekoliko puta pomenuo reč "haznamas". Čini mi se da sam prema tvojoj intonaciji naslutio da tim izrazom označavaš tricentrična bića koja objektivno zaslužuju prezir. Budi, kao i uvek, dobar i objasni mi, molim te, objektivno značenje te reči.

Belzebub, osmehujući se na svoj osobeni način, reče:

- Kada za to dođe vreme ispričaću ti o tom "tipu" tricentričnih bića na koja primenjujem ovaj izraz, a za sada ću ti reći samo to da on označava određenu dimenziju tricentričnog stvorenja, koje se sastoji iz jednog planetarnog tela ili sadrži više telo ili nadtelesnu suštinu. U takvom biću se ne može pojaviti božanski impuls Objektivne Svesti.

Ne upuštajući se u dalja objašnjenja, Belzebub je nastavio:

- Moj dečače, kada sam detaljno istražio to religiozno učenje, saznao sam da je Kozmički Svetitelj, uzevši obličje tricentričnog bića, mnogo razmišljao o tome kako da izvrši zadatak, koji mu je dat Odozgo. Odlučio je da svoj cilj postigne prosvetljujući um Zemljana.

Ovde svakako treba dodati ono što sam utvrdio tokom svih brižljivih traganja. Sveti Buda je jasno shvatio da je Um žitelja Zemlje "instinktivno osetljiv", tj. da funkcioniše jedino pod dejstvom snažnih spoljnih impulsa. Bez obzira na to, Sveti

Buda je rešio da radi svoj posao koristeći njihov Um, koji je veoma neobičan za tricentrična bića, i počeo je da im otkriva objektivne istine.

Pre svega, Sveti Buda je okupio starešine treće azijske grupe i obratio im se sledećim rečima:

- O, tvorevine Stvoritelja svega postojećeg, vi, koji nosite u sebi lik Njegov! Moju suštinu su ovamo uputile Sveobasjavajuće Sile, koje određuju Svete Konačne Uzroke Bića, one koje beskrajno predano upravljaju Vasionom, podržavajući vas u vašoj želji da se oslobodite štetnih osobina, koje su iz važnih opštekozmičkih razloga bile usađene vašim precima i koje su, prenoseći se iz generacije u generaciju, prešle i na vas.

Sveti Buda je o tome već govorio duže i podrobnije, ali samo malobrojnim posvećenicima.

Ovoga puta je našao sledeće reči:

- O, bića stvorena radi oživotvorenja Nada našeg Sveopšteg Oca! Ubrzo pošto su se pojavila vaša plemena, Sunčev sistem je pogodila nenadana nevolja, koja je izazvala ozbiljne posledice po sve što postoji.

Da bi se sprečila vasijska katastrofa, Kozmički Svetitelji su, obavivši složene proračune, odlučili da, pored ostalih preduzetih mera, promene i funkcionisanje svesti vaših predaka. Zato im je implantiran određeni organ sa specijalnim mogućnostima. Usled toga, sve što su opažali, njihova svest je transformisala na takav način da to više nije odgovalo stvarnosti.

Nešto kasnije, kada je položaj u vašem sunčevom sistemu stabilizovan i kada je otpala potreba za tim merama, naš Svemilostivi Nebeski Otac naredio je da one budu ukinute, i da se, između ostalog, vašim precima ukloni organ kundabufera koji je, zajedno sa svim svojim svojstvima, postao nepotreban. Naredbu su odmah izvršili Kozmički Svetitelji koji su za taj problem bili odgovorni.

Prošlo je prilično vremena, kada se odjednom ispostavilo da je, bez obzira na to što je organ kundabufera vašim precima odstranjen, njegovo nekadašnje postojanje izazvalo, kako je potom prekasno shvaćeno, zakonomerne posledice, to jest refleksi, koji nastaje kod više ili manje samostalnih kozmičkih suština posle višestrukog ponavljanja neke radnje. Ta posledica nije bila predviđena, i nemoguće je bilo rešiti se nje.

Pokazalo se da je ta "sklonost" postala nasledna i da je prenošena iz generacije u generaciju, te su postepeno kod Zemljana formirane osobine, izazvane nekadašnjim postojanjem organa kundabufera.

Čim su ustanovljene te žaljenja dostojne okolnosti, na Zemlju je, uz svemilostivu dozvolu, upućen jedan od Kozmičkih Svetitelja. On je uzeo vaše obličje i, koristeći za svoje samsavršavanje Objektivni Um i uslove zemaljskog života, mogao je da odredi puteve i pokaže vam kako da u sebi iskorenite one osobine, koje je izazvalo postojanje organa kundabufera i da sprečite dalji razvoj te nasledne sklonosti.

Kada je taj Kozmički Svetitelj u liku Zemljanina dostigao uzrast zrelog tricentričnog žitelja planete, počeo je lično da reguliše egzistenciju vaših predaka. Mnogi od njih su se sami oslobodili delovanja organa kundabufera: ili su stekli svoju istinsku suštinu, ili su stvorili mogućnost za norman budući život sebi sličnih. Ali, još pre nego što će se na Zemlji pojaviti ovaj Kozmički Svetitelj, nenormalni uslovi života na Zemlji, koje ste sami stvorili, doveli su do toga da je dužina vašeg života veoma smanjena, pa je, prema tome, sveti "raskoarno" Kozmičkog Svetitelja nastupio veoma rano; drugim rečima, njemu je, kao i vama, bilo suđeno da umre prevremeno, ne uspevši da izvrši zadatak koji mu je poveren. Posle njegove smrti sve se ponovo vratilo na pređašnje stanje, delimično zbog nenormalnih životnih uslova, delimično zbog sklonosti Zemljana raznim "umovanjima".

Ta navika je dovela do toga da je već druga generacija posle smrti Izaslanika, počela postepeno da deformiše njegovo učenje i ono je, na kraju krajeva, potpuno uništeno.

Sile, koje su odgovorne za Opštekozmičke Konačne Uzroke Bića neprestano su, i uvek iznova, ponavljale te pokušaje, ali - uvek besplodno.

I sada, u naše vreme, kada je nenormalna egzistencija tricentričnih stanovnika Zemlje, posebno onih koji žive u Bisernoj zemlji, postala ozbiljna smetnja za normalan, harmonan razvoj čitavog Sunčevog sistema, ja sam ovamo poslat Odozgo, da bih na licu mesta, uz vašu pomoć, u stabilnim uslova pronašao način iskorenjivanja posledica "propusta" Svih Kozmičkih Konačnih Uzroka.

Posle toga, Sveti Buda je mnogo razgovarao sa ljudima i objasnio im kakav treba da bude njihov život i kojim redosledom jasan deo njihove svesti treba da reguliše manifestovanje podsvesti. Zahvaljujući tome, osobine koje su se kod njih pojavile usled delovanja organa kundabufera, kao i nasledna sklost prema njima, mogu se postepeno eliminisati.

I zaista, posle detaljnih istraživanja, utvrdio sam da su u periodu kada je Istinski Izaslanik Odozgo Sveti Buda bio duhovni učitelj stanovnika tog dela zemaljske površine, sve štetne posledice o kojima sam govorio, počele postepeno da nestaju. Ali, na veliku žalost svakog Nosioca Čistog Uma i na nesreću tricentričnih bića kasnijih generacija, koja su živela na toj planeti, već su najbliži potomci savremenika Istinskog Izaslanika Odozgo Svetog Bude pali kao žrtve štetnih osobina svoje prirode, to jest običaja umovanja, koji je jedna od najvažnijih posledica nenormalnih uslova njihovog života. Oni su počeli da mudruju nad njegovim uputstvima i savetima i toliko su sve iskomplikovali, da bi sve ono do čega su došle tri ili četiri generacije posle Bude, naš uvaženi Nasradin Hodža izrazio sledećim rečima: "Od znanja je ostao samo dašak."

Malopomalo, oni su potpuno izvitoperili Budina uputva i savete i, kada bi se njihov sveti autor vratio na Zemlju i rešio da ih izuči, ne bi mogao ni da pretpostavi da oni pripadaju njemu.

Kod mene ta njihova osobina izaziva gorčinu. Tokom veka ona je u njihovom životu postala prirodna. Navika da se mudruje dovela je do deformisanja stvarnih uputstava i saveta Svetog Bude i na taj način izazvala dodatno slabljenje njihove psihe.

Karakteristična osobenost, svojstvena toj prastaraj navici, jeste da je ponekad dovoljan najsitniji, sasvim beznačajan razlog, pa da se promeni na gore ili, čak, potpuno iskrivi "pravilan" spoljni ili unutrašnji tempo njihovog života, "pravilan", naravno, u objektivnom smislu.

Ti ćeš bolje shvatiti neobičnost psihe Zemljana, koji te toliko interesuju, ako saznaš detalje nastanka onog običaja koji je doveo do iskrivljavanja učenja Istinskog Izaslanika Neba Svetog Bude. Zato ću ti temeljno i podrobno ispričati o tome i reći ću ti kojim se redosledom razvijao taj običaj i kako se on ispoljava sada, izazivajući žalosne nesporazume, posebno očigledne u naše vreme.

Moram da ti kažem da mi je sve to postalo jasno tek pošto je prošlo mnogo vremena od onoga doba o kome govori moja priča, to jest, tek onda kada sam šesti put bio na Zemlji. Kada sam razmatrao izvesne probleme sa Svetim Ašjatom Šimem, o kome ću ti uskoro pričati, ukazala se potreba da se ispita određena činjenica iz delatnosti Istinskog Izaslanika Nebesa, Svetog Bude. Ispostavilo se da su se, nažalost, u osnovi nerazumevanja, nalazile istinske reči Svetoga Bude, koje je on lično izrekao. Jednom, razgovarajući sa najbližima od svojih adepta, Sveti Buda je veoma tačnim izrazima objasnio da je moguće osloboditi se delovanja organa kundabufera, koje se prenosi iz generacije u generaciju.

Između ostalog on je rekao:

- Jedan od najboljih načina za eliminisanje sklonosti ka formiranju onih osobina vaše prirode, koje su izazvane posledicama delovanja organa kundabufera - jeste "namerna patnja", a najveća "namerna patnja" može se postići ako prisiliš samoga sebe da trpiš nezadovoljstvo okoline.

Ta pouka Svetog Bude proširila se među njegovim sledbicima i, pošto se on već podvrgao svetom "raskoarnu", počela je da se prenosi iz generacije u generaciju.

Moj dečače, već sam ti govorio da je od propasti Atlantide u prirodi tvojih miljenika počela da se formira takozvana "psihoorganska sklonost ka mudrovanju". I eto - na nesreću svih tricentričnih bića toga doba i budućih generacija, sve do naših dana, ljudi druge i treće generacije posle Bude, krenuli su da neprekidno mudruju nad njegovim savetom. Zbog toga se stvorila predstava, koja se takođe prenosi iz generacije u generaciju, da se strpljenje postiže jedino u samoći. Tu se snažno ispoljila neobičnost psihe tvojih ljubimaca, koja je i sad vidljiva. Oni nisu mogli, niti mogu, da usvoje očiglednu činjenicu, jasnu svakom biću koje raspolaže zdravim razumom: Božanski Učitelj, Sveti Buda, savetujući im da u sebi izgrađuju određeno trpljenje, imao je, naravno, u vidu da to treba raditi živeći među sebi sličnima. On je savetovao da se tako postupa jer, ukoliko se u sebi stalno izgrađuje

sveti odnos prema neprijatnom ponašanju okoline, to može izazvati, takvani, trentrodianos ili, kako Zemljani kažu, "fizičkijske faktore", koji u prirodi svakog tricentričnog bića dovode do mogućnosti nastanka jednog od tri sveta načela božanskog Triamazakamno.

Ali, vratimo se našem razgovoru. U vreme kada se učvrsto mišljenje koje sam već pomenuo, mnogi Zemljani su se svesno odricali svetovnog života, u kome su se posledice uticaja organa kundabufere ispoljavale najintenzivnije. Kako je smatrao Božanski Buda, svakodnevni život među ljudima, koji vam nisu uvek prijatni, pruža mogućnost izgrađivanja sposobnosti za trpljenje, bez koje je samousavršavanje nemoguće.

I eto, da bi doživeli "patnju" i izgrađivali u sebi "trpljenje", mnogi tricentrični stanovnici planete počeli su sami, ili u čitavim grupama, da napuštaju društvo svojih saplemenika.

Oni su, čak, u tom cilju osnovali specijalne zajednice u kojima su, istina, živeli zajedno, ali su svoj život planirali tako da "trpljenje" izgrađuju u samoći.

Te proslavljene "zajednice" nazivane su "manastirima". One postoje i sada, i neki od tvojih ljubimaca odlaze tamo ko bi, prema sopstvenom izrazu, "spasli svoje duše".

Kada sam prvi put posetio Bisernu Zemlju, tamošnji žitelji su, kao što sam već rekao, uglavnom bili sledbenici religije, zasnovane na, kako se tada smatralo, tačnim poukama Svog Bude i njihova je vera bila nepokolebiva.

Pristupajući izučavanju finesa njihove religije, ja još nisam znao kako ona može biti iskorišćena za postizanje moga cilja. Ipak, kasnije sam slučajno nabasao na jedno mišljenje, koje je delila većina vernika. U njegovoj osnovi nalazilo se netačno razumevanje nekih drugih reči, koje je svojevremeno izrekao Buda. Čim sam to utvrdio, shvatio sam kako se može iskoristiti religija.

Evo šta se dogodilo. Kada je Sveti Buda objašnjavao svojim učenicima kozmičke istine, između ostalog im je rekao:

- Svi tricentrični stanovnici kozmosa, naravno, uključujući i Zemljane, u stvarnosti treba da postanu samo čestice Sveobuhvatne Suštine, čija je osnova - na nebesima, jer se jedino tako može obuhvatiti sve postojeće.

Fundamentalno Načelo Sveobuhvatne Suštine obuhvata sve u Vasioni, a na različitim planetama ono od svojih čestica formira tricentrična bića. Upravo preko tih bića mogu da funkcionišu dva fundamentalna kozmička zakona: svetog Geapararašinoha i svetog Triamazakamno. Te čestice, na taj način, obrazuju određenu jedinicu, i već samo u njoj jednoj može da se koncentriše i fiksira Objektivni Um.

Naš Tvorac je sve to zamislio i stvorio na takav način da, kada čestice uđu u kružno kretanje, božanski Um ih ponovo oduhovljuje i one se sjedinjuju s Primarnim Izvorom Sveobuhvatne Suštine, stvarajući onu Celinu, koja u cilju ispunjenja nada

Večnog Tvorca može da aktualizuje smisao i želju svega postojećeg u Vasioni.

Pretpostavlja se da je Sveti Buda rekao:

- O, tricentrični stanovnici planete Zemlje! Vi ste obdareni sposobnošću da obezbedite funkcionisanje fundamentalnih svetih zakona, vi možete da zadržite u sebi svete čestice Sveobuhvatne Suštine i da ih usavršavate sve do nivoa Božanskog Uma.

Ta Velika Sveobuhvatna Suština naziva se "Sveta Prana". Savremenici Svetog Bude odlično su razumeli njegovo objašnjenje i trudili su se iz sve snage da upiju i apsorbuju čiste (dharma) Sveobuhvatne Suštine, kako bi time omogućili Objektivnom Umu da se ispolji.

Ali, već posle dve ili tri generacije, Zemljani su po svom običaju počeli da mudruju o Budinim objašnjenjima kozmičkih istina i došli su do zaključka da Prana u njima postoji još od momenta rođenja.

Zbog tog nesporazuma, oni su sebe ubedili da bez ulaganja bilo kakvih ličnih napora, oni već predstavljaju čestice te Sveobuhvatne Suštine, kao što je to rekao sam Sveti Buda. Ta zabluda se održala do danas.

Zato, dete moje, čim sam shvatio da svi stanovnici Biserne zemlje, i to svi bez izuzetka, smatraju sebe česticama Prane, rešio sam da iskoristim taj podatak radi postizanja svog cilja, to jest, odlučio sam da delujem putem religije.

Ali, pre nego što nastavim, reći ću da su moja marljiva istraživanja pokazala da bez obzira na to što se pretpostavlja kako je Sveti Buda tvrdio da Zemljani u sebi nose čestice Prane, on tako nešto možda nikada nije rekao.

U stvari, kada je jednom zajedno sa svojim učenicima došao u oblast, koja je bila poznata pod nazivom Senkuori, rekao im je sledeće:

- Ako se Sveta Prana, uz svesno ili nesvesno učešće vašeg Ja, kristalizuje u vama, vi možete svoj individualni Um (Manas) da usavršavate do potrebnog nivoa, koji u sebi nosi svete atome ili dharme; u suprotnom, sveto načelo će da prelazi iz jedne spoljne forme u drugu - samo venuti i gasiti se.

Zanimljivo je ono što je o tome Zemljanima rekao jedan drugi Kozmički Svetitelj, Istinski Izaslanik Neba Kiminaša. On je rekao:

- Neka je blagosloven onaj koji ima dušu, neka je blagosloven i onaj ko je nema; ali teško onome ko ima tek njen začetak.

I eto, dete moje, kada sam sve to shvatio, rešio sam da iskoristim zabludu Zemljana kako bih izvršio svoj zadatak.

Isto kao u Gobu, ja sam u Bisernoj zemlji lokalnom religioznom učenju smislio dodatak i počeo da ga širim na sve mogle načine.

Ideja se sastojala u tome da sveta Prana, o kojoj nam je gorio božanski učitelj Sveti Buda, ne postoji samo u nama, ljudima, već i u svim stvorenjima koja su rođena i žive na Zemlji. Ja sam tvrdio da čestice Sveobuhvatne Suštine, Sveta Prana, prodiru u svako živo biće, bilo da ono boravi na povini Zemlje, u vodi ili u vazuhu.

Nažalost, ja sam često ubeđivao slušaoce da su te reči nekada sletele sa usana samoga Svetog Bude.

Najpre sam u istinitost nove ideje ubedio svoje prijatelje, koje sam tamo našao. Oni su mi bespogovorno poverovali i postali su moji aktivni i korisni pomoćnici, a da toga nisu ni bili svesni. Moji prijatelji su svuda išli, uveravajući vatreno i strasno svoje prijatelje, da je sve bilo upravo onako kako oni kažu, i nikako drugačije.

Ukratko, moja nova izmišljotina dovela je u Bisernoj zemlji do željenih rezultata brže nego što sam mogao da očekujem.

Zahvaljujući ovoj mojoj ideji, tvoji miljenici su do te mere promenili svoj odnos prema bićima drugačijih formi, da ne samo što su prestali da ih prinose na žrtvu, već su potpuno iskreno počeli da ih smatraju sebi sličnima.

Prošlo je samo nekoliko zemaljskih meseci od vremena ka sam počeo da propagiram svoje učenje, a već su se skoro na svakom koraku na ulicama grada mogli videti njegovi stanovnici na, takozvanim, štulama. Oni su koristili štule da ne bi slučajno zgazili nekog insekta ili kakvo drugo majušno stvorenje, koje je, kako su sada verovali, bilo slično njima.

Mnogi su se bojali da piju vodu, tek zahvaćenu iz potoka ili reke, strepeći da se u njoj mogu naći mikroskopska, oku ne vidljiva bića, i da oni slučajno, iz neznanja, "te sirote malce, slične ljudima", mogu da progutaju. Drugi su iz predostrožnosti skrivali lica tkaninom, da im "nesrećna mala stvorenja", koja žive u vazduhu, ne bi slučajno dospela u usta ili nos. I tako dalje, i tome slično. Od tada su u gradu i njegovim predgrađima, a zatim i po čitavoj Bisernoj zemlji, počele da bujaju zajednice, čiji je cilj bio zaštita "bespomoćnih" stvorenja različitih formi, i to ne samo onih koja su živela među tricentričnim bićima, već i onih koje su nazivali "divljima". Pravila, utvrđena u tim zednicama, ne samo da su zabranjivala žrtvovanje bića drugačijih formi, već i upotrebu njihovih planetarnih tela kao "prve nasušne hrane".

Da, moj dečače...

Zbog neobičnosti njihove psihe, to namerno stradanje i duhovni trud, koje je u njima specijalno izazvao Kozmički Svetitelj Božanski Buda, uzevši obličje Zemljanina, pokazali su se jalovim i nisu dali očekivane rezultate, već su samo doveli do nastanka svih mogućih oblika pseudoučenja, od kojih su mnoga sada poznata kao "okultizam", "teozofija", "spiritualizam", "psihoanaliza" i tako dalje. Ona, isto kao i nekada, samo zamagljuju svest, i bez toga prilično zamagljenu. Dakle, nijedna istina, od onih koje je svojevremeno objavio Sveti Buda, nije došla do naših dana.

Ipak, polovinu jedne reči koriste savremeni stanovnici te unikalne planete. Evo na koji način je pola te reči stiglo do naših ušiju. Sveti Buda je, između ostalog, stanovnicima Biserne Zemlje, objasnio u koji deo tela njihovih predaka je implantiran znameniti organ kundabufera.

On je ispričao da je Anđeo Luizos taj deo na odgovarajući način nakalemio na repni deo onog mozga, koji je kod njihovih predaka bio smešten duž leđa, a i sada se tamo nalazi, i naziva se "kičmenom moždinom".

Saznao sam još da je Sveti Buda rekao, kako je, bez obzira na to što je aktivnost tog organa bila potpuno i zauvek ugašena, njegov materijalni omotač ostao u donjem delu kičmene moždine i, prenošen iz generacije u generaciju, postoji još i sada u telima njegovih slušalaca.

- Ali, taj materijalni omotač - nastavio je Buda - nema nikakvog značaja i vremenom može potpuno nestati, ukoliko vaš život bude dostojan života tricentričnih bića.

Međutim, kada su oni, po svom običaju, počeli da mudruju i pronalaze najrazličitije forme svojih znamenitih "stradanja", izveli su jednu od uobičajenih šala u vezi naziva tog organa.

Koren drugog dela tog naziva slučajno se poklopio s rečju koja je na njihovom jeziku značila "lik", a oni su smatrali da se materijalni omotač tog organa mora uništiti odmah, a ne postepeno, kako je savetovao Sveti Buda. Onda su svojim slabim umom malo promozgali nad tom rečju i evo šta su rešili:

"Naravno, dok je taj organ bio aktivan, njegov naziv je mogao da sadrži koren reči "lik", ali pošto je njegova sadržinska osnova sada uništena, on se mora završavati rečju koja znači "bivši". A, pošto se ta reč na njihovom jeziku glasila "lini", oni su promenili drugu polovinu naziva i umesto "kundabufera" dobili reč "kundalini".

Tako je polovina reči "kundabufer" sačuvana i, prenoseći se iz generacije u generaciju, stigla, najzad, i do naših dana, obavijena hiljadu i jednom interpretacijom. Savremeni naučnici su čak smislili ime za donji deo kičmene moždine, skupljeno od zaboravljenih latinskih korena. Danas se celokupna takozvana "indijska filozofija" zasniva na znamenitoj "kundalini", i na bazi same te reči postoje hiljade okultnih "nauka", tajnih i javnih, koje apsolutno ništa ne objašnjavaju.

Ali na koji način savremeni Zemljani, koji proučavaju tzv. "egzaktne nauke" definišu značenje tog dela kičmene moždine - duboka je tajna.

I potpuno je nejasno zašto su pre nekoliko vekova, iz čista mira, to ime dali mladežu proslavljene arapske pripovačice Šeherezade, koji se nalazio sa desne strane njenog zanosnog pupka.

Dakle, "naučno" objašnjenje koje sam već pomenuo, sačuvano je do naših dana. Kada sam se uverio da sam lako i, možda, na dug period postigao ukidanje užasnog običaja prinošenja žrtava, odlučio sam da napustim Bisernu zemlju i krenem ka Moru blagostanja, kako bih se vratio na naš brod.

Naumio sam da putujem kroz region koji je kasnije nazvan Tibetom.

Glava 22 PRVI PUT NA TIBETU

Maršrutu, koju smo odabrali za putovanje, Zemljani su u to vreme veoma retko koristili, te tako nismo mogli da se naprosto priključimo nekom njihovom karavanu; zato sam odlučio da organizujem svoj sopstveni karavan i pristupio sam pripremama, kako bih obezbedio sve što nam je bilo potrebno za put.

Nabavio sam nekoliko desetina četvoronogih stvorenja, koja se zovu "konji", "mule", "magarci", "brdski jarci", iznajmio sam izvestan broj tvojih dvonogih miljenika, koji će terati životinje i obavljati prost fizički rad, neophodan tokom puta. Čim su sve pripreme izvršene, Ahun i ja smo krenuli na put.

Ovoga puta, prolazili smo kroz čudesne zemlje, gde je priroda ove zlosrećne planete bila još neobičnija, nego na mestima koja smo videli na putu u Bisernu zemlju.

Sretali smo mnogo monocentričnih i bicentričnih bića. Ta bića su nazvana divljim i stigla su u te krajeve u potrazi za plenom, to jest, "prvom nasušnom hranom".

Ta divlja stvorenja su bila veoma opasna, i to ne samo po tricentrična bića, već i po četvoronoga stvorenja, koja su tvoji miljenici pretvorili u robove, koristeći pri tome svakva sebi svojstvena lukavstva, kako bi ih primorali da rade za zadovoljavanje njihovih egoističkih potreba. Divlja stvorenja su predstavljala opasnost još i zbog toga što je upravo u to doba u njihovoj prirodi formirana određena funkcija, o kojoj ću ti pričati onda, kada za to dođe vreme. Do toga je došlo usled anomalnih uslova, koje su stvorila tricentrična bića.

Upravo zbog divljih životinja, krajevi kroz koje je prolazio naš put, bili su u to vreme skoro nedostupni ljudima. Oni su mogli da putuju tim predelima samo "danju", to jest u vreme kada je u atmosferi njihove planete bio u toku proces Aieiouiouja, koji stvara aktivni element Okidano.

Oni su mogli da putuju onda, kada se njihova planeta nalazila u određenom položaju u odnosu na svoje Sunce, zato što su upravo tada sva divlja stvorenja bila u stanju takozvanog "sna", kada se u njihovim organizmima proizvodila energija, neophodna za život; kod tricentričnih bića, naprotiv, energija se proizvodi samo onda, kada u atmosferi nema tog procesa, o kome sam govorio. Oni to vreme nazivaju "noć".

Dakle, čedo moje, tvoji miljenici su mogli da se kreću tim predelima samo danju. Noću je bila potrebna neprekidna pažnja, trebalo je graditi veštačke zaklone kako bismo zaštitili sebe i svoju imovinu od divljih stvorenja, jer, upravo u periodu, koji odgovara određenom prostornom položaju Zemlje, ona su budna i tragaju za svojom prvom nasušnom hranom.

A pošto je to bilo vreme kada obično u te svrhe koriste planetarna tela slabijih bića drugih formi nastanjenih na Zemlji, ona su noću tamarala u potrazi za plenom i lovila stvorenja, čija će planetarna tela iskoristiti za utoljavanje gladi.

Divlje životinje, posebno one najmanje, već su po snazi i lukavstvu dostigle najviši stepen svog razvoja, naravno, opet zbog nenormalnih uslova egzistencije, koje su stvorila tricentrična stvorenja. Zato smo tokom putovanja svi mi, a naročito oni koje sam iznajmio za izvršenje prostih poslova, morali noću da budemo veoma pažljivi i oprezni, kako bismo zaštitili sebe, svoje četvoronoge radnike i opremu.

Noću se veliki broj divljih zveri u potrazi za nasušnom hranom, okupljao oko našeg logora; te zveri su ličile na gomile tvojih miljenika kada "igraju na berzi", ili biraju predstavnike za nekakvo društvo, koje kao svoj cilj proklamuje opštu sreću za sve, nezavisno od famoznih kasta i klasa.

Da bismo oterali divlja stvorenja, po čitavu noć smo palili vatre, dok su naši dvonogi radnici, bez obzira na moju zabranu, strelama ubijali ona stvorenja koja bi se suviše prližila logoru. Ni jedna noć ne bi prošla, a da "lavovi", "tigrovi" ili "hijene" ne odvuču jedno ili nekoliko naših četvoronogih bića, tako da se njihov broj neprekidno smanjivao.

Naš povratak na More blagostanja pokazao se dužim, nego put u Bisernu zemlju, ali usput smo videli i saznali mnogo novih stvari o životu Zemljana, tako da je to potpuno opravdalo utrošeno vreme.

Putovali smo više od mesec dana pre nego što smo se dokopali omanjeg naselja tricentričnih bića; kako smo saznali, ona su se sasvim nedavno preselila ovamo iz Biserne zemlje.

Naselje se zvalo "Sinkratorca", a kasnije, kada su te teritore naseljene, ono je postalo prestonica. Zemlja se zvala isto tako, iako je posle toga više puta menjala ime. Sada se zove Tibet.

Stigli smo u naselje kada je već padala noć i potražili smo "smeštaj". Žitelji su nam dozvolili da se smestimo kod njih i mi smo se tome veoma obradovali, zato što smo bili veoma iznureni neprekidnom borbom s divljim bićima, te nam je svima, a posebno našim dvonogim radnicima, naprosto bilo neophodno da makar jednu noć provedemo mirno.

Za vreme večernjeg razgovora ispostavilo se da naši gostubivi domaćini pripadaju sektu koja je dobro poznata u Bisernoj zemlji, a koja se zove "Krotitelji samih sebe". Tu sektu su organizovali sledbenici vere, koja je, tobože, bila zasnovana na tačnim uputstvima Svetoga Bude.

U vezi s tim, želim da ispričam o još jednoj osobenosti stanovnika planete, koja te toliko zanima, a koja je od davnina svojstvena samo njima. Tek što bi se pojavila neka nova religija, a već je među njenim sledbenicima dolazilo do raskola, oni bi se podelili na tabore, i svaka novoformirana grupa nazivanaje sektom. Interesantno je da oni koji pripadaju sektu, nikada sebe nisu smatrali "sektašima", jer je ta reč smatrana uvredljivom i svi su tako nazivali samo one koji pripadaju drugoj sektu.

Ali, sledbenici neke sekte bili su sektaši u očima svih ostalih samo dotle dok ne bi nabavili "oružje" i "brodove", a čim bi na raspolaganju imali dovoljan broj i jednog i drugog, sektaška doktrina bi se pretvarala u vladajuću religiju.

Žitelji naselja, u kome smo prenoćili, kao i mnogi drugi ljudi, postali su sektaši odvojivši se upravo od one religije koju sam ja tako brižljivo izučio; ona je kasnije postala poznata pod imenom "budizam". Sekta "Krotitelja samih sebe", nastala je usled nepravilnog shvatanja jednog principa budizma; oni su ga nazivali "stradanjem u usamljeništvu".

Upravo zato su se naši domaćini i nastanili tako daleko od svog naroda - nastojali su da, neometani sa strane, izazovu u sebi to famozno "stradanje".

Čedo moje, sve što sam od tih fanatika saznao te noći i video sutradan, ostavilo je na mene tako težak utisak, da mnogo zemaljskih "vekova" nisam mogao da se toga setim a da ne zadrhtim. Pa ipak ću ti ispričati ponešto od onoga što sam tad video i saznao.

Razgovarajući te večeri sa domaćinima, shvatio sam da su vođe sekte još u Bisernoj zemlji, nešto pre preseljenja u planine, smislile sopstveni oblik "patnje". Odlučili su da odu u nepristupačna mesta, gde bića koja ne pripadaju njihovoj sekti i nisu posvećena u njihovu tajnu, neće moći da ih spreče u nošenju "patnji" koje su sami smislili.

Posle dugog traganja oni su otkrili to mesto, gde smo mi imali sreće da dospemo i uverimo se da je njegov položaj veoma dobar. Oni su se brižljivo pripremili za put, ali je bez obzira na to, putovanje bilo veoma teško. Ipak, oni su se sa svojim porodicama preselili na nove teritorije, skoro nepristupačne za njihove obične sugrađane. Kao što sam već rekao, oni su svoju novu domovinu nazvali "Sinkratorca".

U prvo vreme, posle preseljenja na novo mesto, njihov život je proticao više ili manje harmonično i mirno; ali, kada su počeli u praksi da primenjuju oblik "patnje", koji su sami smislili, i kada su njihove porodice, posebno žene, shvatile šta te patnje predstavljaju, pobunile su se i digle uzbunu. To je dovelo do raskola.

Raskol se dogodio nešto pre našeg dolaska u Sinkratou, i male grupe šizmatika počele su da se sele na nova mesta, za koja su smatrali da više odgovaraju usamljeničkom životu.

Sada ću ti ispričati o principijelnim razlozima koji su sektaše doveli do raskola. To je potrebno, kako bi bolje shvatio moje dalje pripovedanje.

Ispostavilo se da su, dok su se još nalazili u Bisernoj zemlji, sektaši sebi dali reč da će napustiti društvo sebi sličnih i da će se po svaku cenu osloboditi posledica delova onog organa o kome im je pričao božanski učitelj Sveti Buda. Oni su se zavetovali - živeće na određeni način sve dotle dok njihova tela ne budu potpuno dokrajčena, tj. "do smrti"; oni su na taj način želeli da ono što su nazivali "dušom" "očiste" od tuđih naslaga, nanetih delovanjem organa kundabufera koji je, prema rečima Svetog Bude, postojao kod njihovih predaka. Oslobodivši se tih naslaga oni bi mogli, smatrao je božanski učitelj, da se sjedine sa Sveobuhvatnom Suštinom - božanskom Pranom.

Ali, kada su se smestili na novom mestu i pristupili ostvarenju svoje ideje o novom obliku patnje, njihove porodice su saznale o čemu se zapravo radi i pobunile su se. Kada je veliki broj sektaša, pošto su ih na to nagovorile žene, odustao od obaveza, preuzetih u domovini, sekta se raspala na dve samostalne grupe.

Od tada "Krotitelji samih sebe" imaju različita imena. Oni, koji su ostali verni starim zavetima, sada su se zvali "ortodokslude", a oni koji su odustali od zakletvi, datih u zičaju, nazivali su se "katoliklude". Kada smo se mi pojavili u Sinkratorcu, ortodokslude su već izgradile nedaleko od stagog naselja dobro organizovan manastir, gde su naširoko praktiovale svoje posebne oblike stradanja.

Ali, vratimo se našem putovanju. Sledećeg jutra, naspavani i odmorni, nastavili smo put. Put je vodio pored manastira, gde su boravili članovi sekte. Upravo je bilo vreme kada smo obično pravili predah i hranili svoje četvoronožne trudbenike, te smo zamolili monahe da se nakratko zadržimo u njihovom manastiru. Učinilo nam se čudno to što nas bića, koja sebe nazivaju monasima, nisu odbila, već su nas odmah pustila unutra, i to bez ikakve oholosti i uobraženosti, obično svojstvenih takvim ljudima. I tako smo se iznenada obreli u "svetinji svetinja" njihove vere. Takva mesta, od samog početka svoje istorije, ljudi veoma vešto skrivaju od tuđih očiju. Drim rečima, oni su toliko postigli u smišljanju i uspešnom skrivanju tajni, da čak ni bića koja poseduju Čist Um nisu u to mogla da dopru.

Budistički manastir ortodoksluda zauzimao je veliku teritoriju i bio opkoljen masivnim zidovima, koji su njegove stanovnike štitili od bića njihovog obličja i od divljih stvorova. U centru prostranog dvorišta nalazila se velika masivna građevina - glavna manastirska zgrada. Polovina te zgrade bila je za stanovanje, a u drugoj su monasi obavljali obrede, svojstvene svojoj veri, koji su za tuđe oči ostajali tajna. U zid su sa unutrašnje strane, na malom međusobnom rastanju, bili ugrađeni sobičci. Upravo po tim sobičcima mantir se razlikovao od drugih manastira na Zemlji. Zidovi ćelija bili su ravni, izuzev majušnog otvora, nešto iznad poda, kroz koji je s velikim trudom mogla da prođe ruka. Upravo su u tim ćelijama bili zazidani "najdostojniji" monasi, i oni su u njima mogli do mile volje da manipulišu svojim "osećanjima" i "mislama", sve dotle dok se njihova planetarna egzistencija ne okonča. Takva praksa je i bila razlog što su se žene "Krotitelja samih sebe" svojevremeno pobunile i izazvale raskol u sekti.

Kada smo stupili među zidove manastira, otkrili smo da su sve ćelije zauzete. O zazidanima su brinuli drugi monasi, doturajući im na svaka 24 sata, kroz jedan majušni otvor, komad hleba i krčazić vode. Ovi su to činili s najdubljim poštovanjem. Oni su bili kandidati za zaziđivanje, i boravili su u velikoj zgradi u centru manastirskog dvorišta, čekajući svoj red.

Tvoji zazidani ljubimci ostajali su u manastirskim grobnicama sve dotle, dok njihovo bivstvovanje, prepuno lišavanja, nepokretno i polugladno, ne bi došlo svom kraju.

Čim bi se drugovi zazidanog uverili u njegovu smrt, planetarno telo toga stvorenja, koje je dobrovoljno dovelo sebe do propasti, bilo bi izvučeno iz improvizovane grobnice, a na njegovo mesto je odmah dolazio drugi nesrećni fanatik tog kobnog učenja. Redove fanatičnih monaha postepeno su pokopavali drugi članovi te osobene sekte, koji su pristizali iz Biserne zemlje.

U samoj Bisernoj zemlji, svi privrženici sekte znali su za postojanje tog specijalno izgrađenog mesta, gde se mogao izvesti čin koji je predstavljao krunu njihove religiozne doktrine, tobože, zasnovane na učenju Svetoga Bude; a u svakom većem centru oni su imali agente koji su sektašima pomagali da dođu do manastira.

Kada smo se odmorili i nahranili svoje dvonoge i četvonoge radnike, napustili smo to žalosno mesto, gde su se trentrična bića žrtvovala zbog nesrećnog organa koji su Veliki Kozmički Svetitelji, imajući za to razloga, svojevremeno implantirali drevnim stanovnicima zlosrećne planete.

- Da, dete moje - uzdahnuo je Belzebub - kada smo krenuli na put, naša osećanja i naše misli teško bi se mogle nazvati prijatnim.

Nastavili smo svoj put ka Moru blagostanja i opet smo išli kroz planinsku zemlju gde su konglomerati raznih minerala iz zemljine utrobe formirali raznovrsne izbočine i tvorbe najrazličitijih oblika.

Uzged, ispričaću ti o jednoj veoma neobičnoj pojavi, koju sam uočio u tim krajevima planete, koja tebe toliko zanima. Kada sam prvi put bio u regionu koji je sada poznat kao "Tibet", njegovi vrhovi su se, naravno, uzdizali veoma visoko, ali se ipak nisu mnogo razlikovali od sličnih formacija, kako na drugim kontinentima, tako i u Aziji, čiji je deo i Tibet. Ali, kada sam stigao na Zemlju šesti, i poslednji put, morao sam ponovo da boravim na tim nezaboravnim mestima i zapazio sam da se čitava zemlja toliko izdigla nad ostalim kopnom, da planine na drugim kontinentima ne mogu čak ni da se uporede s njenim vrhovima.

Na primer, vrhovi koji obrazuju glavni lanac, na mestima koja Zemljani nazivaju "planinskim lancem", toliko su otišli u visinu, da su mnogi vrhovi postali viši od svih današnjih formacija te planete, koja "uzalud strada". Rizikovaću da tvrdim da bi, kada bi se tamo popeo, mogao pomoću teleskopa jasno da razlikuješ suprotnu stranu Zemlje.

Kada sam prvi put video taj neobičan fenomen, odmah sam pomislio da on u sebi nosi klicu buduće kozmičke katastrofe. Kasnije, kada sam statistički obradio svoja posmatranja tog procesa, moja mračna predosećanja još su se pojačala. U jednoj glavi svoga rada, pokazao sam da visina planinskog lanca raste iz decenije u deceniju. Upravo sam tamo izračunao kada je i na koji način izuzetna visina Tibeta bila uzrok "planetarnih udara", ili, kako ih nazivaju tvoji ljubimci, "zemljotresa".

Zbog tih vrhova, u Zemljinoj atmosferi su se pojavile formacije koje izazivaju debalans, drugim rečima, nastala je tzv. "blastegoklornijanska sfera", a na nekim mestima, ona se čak i sada razvija. Materijalna priroda te "sfere" ne dopušta da se ostvari normalno uzajamno delovanje svih planeta Sunčevog sistema.

Dakle, u zavisnosti od kretanja Zemlje njenom putanjom, u procesu ostvarenja "opštekozmičke harmonije", njena atmosfera u određenim vremenskim momentima biva "privučena" u atmosferu drugih planeta ili kometa tog sistema. Zbog toga na određenim mestima te planete, koja tebe toliko zanima, dolazi do "planetarnih udara" ili "zemljotresa".

Treba naglasiti da mesto, na kome dolazi do udara, zavisi od toga kakav položaj u datom momentu Zemlja zauzima u odnosu na druga nebeska tela Sunčevog sistema. Eto zašto će, ako se nastavi abnormalni rast Tibetskih planina, pre ili kasnije doći do katastrofe opštekozmičkih razmera. Ipak, ja ne sumnjam da će Najveći Kozmički Svetitelji, ako pretnja postane očigledna, preduzeti blagovremene mere.

- Dozvolite, dozvolite mi Vaša Svetlosti - prekide Beelzebuba Ahun, i bubnu sledeće:

- Dozvolite mi, Vaša Milosti, da vam saopštim podatke o rastu Tibetskih planina, čega ste izvoleli da se setite. Upravo pred naš odlazak sa Karatasa, nastavi on, već staloženije - imao sam sreće da sretnem vladara našeg sistema Arhandela Viluara, i Njegovo Prevashodstvo su izvoleli da me udostoje razgovora.

Možda se sećate, Vaša Milosti, kada smo živeli na pleti Zernakur, Njegovo Prevashodstvo Arhandeo Viluar je bio običan Anđeo i često nam je navraćao u goste.

Za vreme našeg razgovora pomenuo sam Sunčev sistem, gde smo boravili u progonstvu, i Njegovo Prevashodstvo su rekli da je kozmički Sveti Lama, koji veoma tanano opaža kozmičke procese, udostojen privilegije da u prisustvu svoje sabraće pred noge Jedinosušnog i Večnog donese peticiju u kojoj se gorilo o anomalnom rastu nekih planina na planeti koja očledno spada upravo u taj Sunčev sistem. On je, u svom beskrajnom milosrđu, na to pitanje odgovorio i odmah naredio Arhaelu Luizosu, već upoznatom s tim sistemom, da krene tamo i na licu mesta razjasni uzroke opasnih pojava, kao i da preduzme potrebne mere. Eto zašto Arhandeo Luizos užurbano dovršava sve tekuće poslove, kako bi krenuo na put.

- Odlično, odlično, Dragi Ahune - reče Belzebub i dodade - Hvala ti za te podatke. Slava našem Tvorcu! Tvoje reči će mi nesumnjivo pomoći da se oslobodim brige, koju sam prvi put osetio kada sam primetio anomalni rast Tibetskih planina, brige da će u Vasioni zauvek nestati uspomena na našeg najmudrijeg od mudrih, beskrajno poštovanog Nasradina Hodžu.

Rekavši to, Belzebubovo lice dobi uobičajeni izraz i on nastavi svoju priču.

- Savladavajući razne teškoće, najzad smo prošli oblasti, koje se sada nazivaju Tibetom, i dokopali se izvora reke Kerji. Nekoliko dana kasnije, spustivši se rekom do mora Blagostanja, vratili smo se na naš brod "Mogućnost".

Vratili smo se na Mars i prošlo je mnogo vremena pre no što sam ponovo doleteo na Zemlju, pa ipak, s vremena na vreme posmatrao sam tvoje ljubimce pomoću svog moćnog teskuana (teleskopa).

Dugo se nisam vraćao na Zemlju, zato što sam se zainteresovao za delatnost tricentričnih stanovnika Marsa, koja je na ovoj planeti bila u punom zamahu.

Treba reći da Mars, zbog transformacije kozmičkih supstanci, u svom Sunčevom sistemu predstavlja neobičnu pojavu; on ima "kesistsantijansku" površinu, drugačije rečeno, polovina njegove površine sastoji se iz čvrste materije, a druga - od "saliakuriapninskih" masa ili, kako bi rekli tvoji ljubimci Zemljani, jedna polovina predstavlja kompaktan kontinent, a druga je prekrivena vodom.

Pošto tricentrični stanovnici Marsa kao prvu nasušnu hranu upotrebljavaju samo prosforu ili, kako to Zemljani zu, "hleb", oni uvek seju "pšenicu" na kopnenom delu svoje planete. Ali u tom delu pšenica može da dobija vlagu, neopodnu za svoj rast, jedino iz takozvane "rose", te je rod žita uvek činio samo jednu sedminu od ukupnog procesa božanskog Geptaparaparšinoha.

Prema tome, taj rod je bio očigledno nedovoljan za Marsijance, a da bi ga povećali, morali su da koriste rezerve planetarne vode, dakle, da nađu način i dopreme je sa suprotne strane Marsa.

Za nekoliko godina oni su najzad uspeali da reše to pitanje i, upravo pred moj povratak sa Zemlje, počeli su da kopaju specijalne "kanale" za puštanje vode.

To je bio veoma komplikovan posao i da bi ga uspešno obavili, Marsijanci su neprekidno morali da pronalaze sve nove i nove mašine i mehanizme, među kojima je bilo i veoma originalnih i oštroumnih primera. Kao što znaš, moj dečače, mene "su oduvek zanimali novi pronalasci i zato sam bio obuzet tim novim poduhvatom.

Ponekad sam radi odmora odlazio na planetu Saturn, da bih se video sa Gornahoorom Karkarom, koji je tada već bio moj najbolji prijatelj, i kome sam dugovao izvanredan pribor - moj novi teskuano, koji je udaljene objekte uvećavao 7.000.285 puta.

Glava 23 ČETVRTO BELZEBUBOVO PUTOVANJE NA PLANETU ZEMLJU

Belzebub je nastavio svoju priču ovako:

- Četvrti put sam posetio Zemlju na molbu svog prijatelja Gornahooru Karkara. Pre svega, moram da kažem da sam uvek, od vremena kada sam se sprijateljio s Gornahoorom Karkarom, tokom "razmene ličnih poslanica", kao i u razgovorima, s njim delio svoje utiske o neobičnosti psihe tricentričnih stanovnika Zemlje. Rezultat naših beseda bio je da se moj prijatelj toliko zainteresovao za tvoje miljenike da me je veoma ozbiljno zamolio da ga snabdeвам detaljnim informacijama o svojim posmatranja. Počeo sam da mu šaljem (kao i tvom stricu Tuilanu) kopije svojih zapisa o Zemljanima.

A sada ću ti reći zašto je Karkar smatrao potrebnim moj povratak na Zemlju. Već sam rekao da sam ponekad, radi odmora, posećivao Saturn da bih se video sa svojim drugom. Za vreme tih susreta uverio sam se u njegovu veliku učenost, a jednom mi je palo na pamet da ga pozovem na Mars, kako bi mi na licu mesta pomogao svojim znanjem, jer je rad u laboratoriji postajao sve složeniji.

Želim da naglasim da je moja laboratorija kasnije postala poznata i da je oprema u njoj zaista bila najbolja u Vasioni. A to sam, uglavnom, dugovao učenosti svoga prijatelja.

Dakle, kada sam predložio Gornahooru Karkaru da poleti sa mnom na Mars, on je kratko razmislio i složio se, te smo odmah počeli da razmišljamo o tome kako da izvedemo našu nameru. Teškoća se sastojala u tome što je naša maršruta sa Saturna na Mars prolazila kroz kozmičke sfere koje još nisu odgovarale prirodi Gornahooru Karkara, bića prilagođenog da živi jedino na svojoj rodnoj planeti.

Sutradan, pošto samo razmotrili to pitanje, asistent mog prijatelja je, pod njegovim rukovodstvom, pristupio opremanju specijalne prostorije na brodu "Mogućnost", tako što je u nju postavio aparat za proizvodnju materije koja stvara atmosferu Saturna, jer je na nju, prema svojoj prirodi, bio adaptiran organizam Gornahooru Karkara.

"Kru" kasnije, kada su izvršene sve pripreme, poleli smo na Mars i srećno stigli mojoj kući. Atmosfera na Marsu je slična atmosferi Saturna, i moj prijatelj se veoma brzo aklimatizovao i osećao se skoro kao kod kuće.

Upravo za vreme svog boravka na Marsu, on je smislio "teskuano", ili "teleskop", po kome je moja opservatorija postala slavna u čitavom svetu. Teskuano, koji je on konstruisao, bio je čudo naučnog Uma, zato što je, kao što sam već pomenuo, uvećavao udaljene kozmičke objekte 7.000.285 puta, koristeći pri tome određene procese, koji su se odvijali kako u kozmičkim supstancama iz kojih se sastoji atmosfera planeta, tako i u kozmičkom eteru međuprostornih sfera.

Pomoću tog teskuana, mogao sam ponekad iz svog doma na Marsu da posmatram sve što se događa na površini nekih pleta onog zvezdanog sistema, koji bi se tokom "opštekozmičkog kretanja" u nekom momentu našao u mom vidnom polju.

Jednom, kada smo Gornahoor Karkar i ja zajedno pomoću teskuana posmatrali život tvojih miljenika, iznenada smo uočili jednu činjenicu, koja je među nama postala predmet ozbiljne razmene mišljenja. Zbog toga sam odlučio da odem na Zemlju i da odande prevezem na Saturn nekoliko bića koje Zemljani nivaju "majmunima", da bismo na njima izvršili niz eksperenata radi objašnjenja činjenice koja nas je naprosto zaprepastila.

Tu je Belzebub napravio pauzu, jer mu je donet "lejtuharos", to jest metalna pločica sa snimljenim eterogramom, koji je trebalo da prinese svom organu sluha kako bi čuo saopštenje.

Pošto je saslušao tekst, Belzebub se okrete svom unuku i reče:

- Vidiš li, dete moje, kakve se ko incidencije događaju u našem svetu. U ovom eterogramu govori se o tvojim ljubimcima i o majmunima, koje sam upravo pomenuo. Eterogram mi je poslat sa Marsa i, između ostalog, obaveštava me da je "majmunsko pitanje" veoma zabrinulo tricentrične stanovnike Zemlje.

Moram ti reći da zbog nenormalnih životnih uslova, tricentrična bića, koja su nastala i žive na Zemlji, još odavno imaju jednu neobičnu osobinu, koja se povremeno intenzivira, a ponekad u njima podstiče veoma snažnu želju da po svaku cenu ustanove ko je od koga postao: oni od majmuna, ili majmuni od njih. Sada, kako me obaveštava ovaj eterogram, to pitanje uglavnom pokreću dvonošci koji žive na kontinentu nazvanom "Amerika".

Iako ih je to pitanje, u većoj ili manjoj meri brinulo i pre, ono je sada već veoma dugo, kako oni kažu, "vruća tema dana". Veoma se dobro sećam da je do "pometnje u umovima", povom porekla majmuna, prvi put došlo kada je takozvani "kuurni centar" bila zemlja Tikliamiš. Početak te "pometnje" predstavlja umovanje jednog "naučnika nove formacije", po imenu Menitkel.

Menitkel je postao naučnik iz dva razloga: prvo, njegova tetka, koja nije imala dece, bila je poznata provodadžika i zvana je u kuće raznih vlastodržaca; drugo, jednom, kada je on već bio skoro odrastao čovek, dobio je na poklon knjigu pod nivom "Uputstvo o pravilima bontona i o pisanju ljubavnih pisama". Njegov ujak zelenaš, ostavio je Menitkelu bogato nledstvo, i zato je ovaj bio potpuno slobodan. Iz dosade, Menitkel je prikupio bogat materijal o poreklu majmuna, na osnovu kojeg je sklepaio zamršenu teoriju, koju je snabdeo svim mogućim vrstama "logičkih dokaza"; razume se, dokaza koji mogu da se rode u Umu tih čudaka Zemljana.

U svojoj teoriji Menitkel je "dokazao" da su njegova "braća majmuni" postali, ni manje ni više, nego baš od "podivljih" ljudi. Njegovi savremenici su, po običaju, bespogovorno poverovali "tetkinom razmaženku" i nisu čak ni pokušali da ga kritikuju; od tada, problem, koji se rodio u čudnom "Umu" tvojih miljenika postao

je predmet diskusija i igre fantazije, i doveo do onoga što je nazvano "sedmim velikim procesom uzajamnog uništavanja".

Ta fatalna ideja izrodila je tada kod većine tih nesrećnika još jedno svojstvo, koje je kod njih izazvalo lažno osećanje da su majmuni nešto sveto. To svojstvo, koje je dovelo do tako čudovišne ideje, nasleđivano je iz generacije u generaciju i stiglo do mnogih savremenih Zemljana, postavši instinktivnim.

Što se tiče lažne teorije, koju je sročio "naslednik zelaša", ona se održala na svojoj poziciji oko dve stotine godina i čvrsto se uglavila u "Umove" većine Zemljana.

Ali, usled raznih događaja, nastalih kao rezultat sedmog planetarnog procesa uzajamnog uništavanja, koji je trajao oko pola veka, ta teorija je postepeno zaboravljena i nestala je iz njihovog pamćenja.

Ipak, kada se takozvana "kultura" koncentrisala na "evropski" kontinent, a bolesna sklonost ka umovanju počela da se manifestuje izrazito snažno - uzgred, ta bolest potpada pod fundamentalni kozmički zakon Geptaparaparšinah prema kome se njen intenzitet menja u određenim ciklusima - tada je, na nesreću tricentričnih stanovnika Vasiona, majmunsko pitanje, ili problem porekla, zauzelo važno mesto u razmišljima tvojih miljenika.

Podsticaj za pojačano interesovanje za dati problem dao je učeni Zemljanin, naravno - "veliki" i, naravno, novog kova, po imenu Darwin. Taj "veliki" naučnik je, polazeći od iste zemaljske logike od koje je pošao i Menitkel, tvrdio nešto potpuno suprotno ovome. On je govorio da su, zapravo, ljudi postali od "gospode majmuna".

Što se tiče istinitosti ovih teorija "velikih" zemaljskih naučnika, ja tu mogu jedino da se setim našeg mudrog Nradina Hodže, koji je jednom rekao: "Oni zaslužuju jedino pomen, jer traže biser u govnetu".

U svakom slučaju, imaj u vidu da su više vekova Zemljani razmatrali ovo i njemu slična efemerna pitanja, i da su takva razmišljanja smatrali "višim manifestacijama Uma".

Ja mislim da bi tvoji miljenici mogli da nađu odgovor na ovo pitanje, koje ih toliko muči, kada bi znali da primene jedan drugi aforizam našeg jedinstvenog Nasradina Hodže, koji je on često ponavljao: "Žena je uzrok svih nesporazuma."

Da su se prilikom rešavanja tog pitanja setili te mudre maksime, možda bi objasnili tajnu porekla svojih "rođaka".

Genealogija majmuna je veoma složena i neobična, i ja ću ti je veoma detaljno izložiti.

Radi se o tome da niti su ljudi postali od majmuna, niti su majmuni postali od ljudi, već je uzrok pojave majmuna, kao i svih drugih nesporazuma - u ženama.

Kao prvo, pre druge katastrofe, koja je zadesila Zemlju, ne bilo nikakvih majmuna, nije bilo čak ni pomena da bi se oni mogli pojaviti - istorija tih vrsta počela je tek kasnije.

Kao početak razvoja tih "nepravilnih" bića - baš kao i svih manje ili više ozbiljnih događaja (ozbiljnih u subjektivnom smislu), poslužila su dva potpuno nezavisna uzroka.

Prvi je - delimičan propust jednog od Najviših Kozmičkih Svetitelja, a drugi - nenormalni uslovi koje su tvoji ljubimci sami stvorili.

Kada je planetu pogodila druga katastrofa, pod vodom je nestala ne samo Atlantida, nego su nestala i druga velika i mala ostrva, kao i delovi kontinenata. Na njihovom mestu formirani su novi delovi kopna. Sve te promene trajale su dugo i bile su praćene neprekidnim zemljotresima, te je sve živo bilo obuzeto užasom. Neki od tvojih tricentričnih ljubimaca, kao i monocerična i bicentrična bića koja su imala sreću da prežive, iznenada su se našla na novoformiranim, potpuno nepoznatim delovima kopna. Upravo zato su mnoga tricentrična bića aktivnog i pasivnog pola ili, kako oni kažu, "muškarci" i "žene", bila prinuđena da veoma dugo žive izolovano, to jest bez partnera suprotnog pola.

Pre nego što nastavim priču, reći ću ti nešto o onoj svetoj supstanci koja je rezultat progresivne transformacije svakog oblika "nasušne hrane" i formira se kod svakog bića bez obzira na njegov "moždani sistem". Ta sveta supstanca zove se "egzioegari", a tvoji miljenici je nazivaju "sperma" (kada se radi o muškarcima), ili "jajna ćelija", ako je reč o ženama.

Zahvaljujući dalekovidosti i volji našeg Sveopšteg Oca Stvoritelja, i u saglasnosti s Velikom Prirodom, ta supstanca se pojavljuje kod svih bića, i ne poseduje nikakve spoljašnje i unutrašnje razlike, kako bi sva bića mogla svesno ili automatski da ispune dug koji se sastoji u produžetku vrste. Ali, kod tricentričnih bića, ona ima još jednu funkciju - zahvajući svesti, ona se svesno može preobraziti u cilju formiranja nadtelesnih suština, neophodnih za život.

Nešto pre druge katastrofe, koju savremeni tricentrični Zemljani nazivaju "propašću Atlantide", u vreme kada su posledice delovanja organa kundabufera počele da se manifestuju u prirodi Zemljana, u njima je postepeno formirana osoba, koja će kasnije biti dominantna.

Tu osobinu predstavlja želja za "uživanjem", a da bi je ostvarili, mnogi su počeli da čine stvari koje ne priliče tricentričnim bićima, to jest, da izbacuju iz sebe svetu supstancu samo radi zadovoljavanja te želje.

Od tada, većina Zemljana nije želela da se zadovolji uobičajenim procesom izbacivanja svete supstance, koju je Velika Priroda i dalje stvarala u cilju produžetka vrste. Zahvaljuj tome, kao i zbog toga što je većina ljudi izbegavala da tu supstancu svesno koristi za potrebe viših tela, ukoliko se te svete supstance ne bi oslobodili mehaničkim putem, u njima se rađalo jedno čudno osećanje, ili osećanje "sirklinimana". To osećanje je automatski bilo praćeno patnjom.

Podseti me da ti u nekom zgodnom trenutku ispričam kakve je periode, bićima različitih moždanih sistema, Priroda odredila za odvijanje normalnog procesa korišćenja egzioegara u cilju produžetka vrste.

Isto kao i kod nas, sveta supstanca, koja se neprekidno i neizbežno u njima stvara, može se normalno koristiti za pružetak vrste putem božanskog procesa "elmuarno", i njeno izbacivanje se neizostavno mora odvijati uz učešće jedinice suprotnog pola. Ali, tricentričnim bićima, koja su imala sreću da izbegnu smrt, nije bilo svojstveno da koriste egzioari za potrebe viših tela, jer su ona još odranije vodila nedoličan način života, a pošto su nekoliko godina morala da žive bez jedinki suprotnog pola, pribegla su neprirodnom načinu izbacivanja svete supstance egzioegari.

Bića muškog pola praktikovala su neprirodne načine "murdurten" i "androperestiju" ili, kako sada kažu, "onanam" i "pederastiju", i to nedostojno iskustvo ih je potpuno zadovoljavalo.

Ali tricentrična bića suprotnog pola, ili "žene", tako nešto nije u potpunosti zadovoljavalo i onda su "usamljene sirotice", koje su uvek bile lukavije i domišljatije od muškaca, krenule da traže bića drugačijeg izgleda i da ih obučaju partnerstvu. Sve je to dovelo do toga da su se u našoj velikoj Vasioni pojavila bića koja se mogu opisati rečima Nasradina Hodže - "nit' smrde nit' mirišu".

Razmotrimo sada mogućnost da do takve anomalije dođe prilikom sjedinjavanja dva različita egzioegarija, čija je posledica začecje i razvoj nove vrste živih bića. Na Zemlji, kao i na drugim planetama Vasioni, na kojima žive tricentrična stvorenja suprotnih polova, to jest mkarci i žene, čiji sveti egzioegari predstavlja početak novog bića, razlika između njihovih svetih supstanci sastoji se u tome što je kod bića muškog pola u egzioegariju lokalizovana "božanska potvrda", ili pozitivna sila svetog Triamazikaa, dok je u egzioegariju žene lokalizovana "božanska negacija", ili negativna sila tog svetog zakona.

Prema planu i volji Nebeskog Oca svega postojećeg, i u saglasnosti s aktivnom energijom Velike Majke Prirode, stvoreni su određeni uslovi u kojima se, uz učešće treće samostalne sile svetog Triamazikamna, sile "božanskog pomirenja", sjedinjavanje egzioegarija dva bića suprotnog pola odvija za vreme procesa svetog elmoarna, koji ona sama stvaraju, što dodi do nastanka novog bića.

U slučaju o kome govorim, anomalija u sjedinjavanju dvaju egzioegarija različitih vrsta može se dogoditi jedino pod uticajem kozmičkog zakona, poznatog kao "zakon srodstva svih vibracija", koji je aktivirala druga razorna katastrofa na toj zlosrećnoj planeti, a koji je zatim nastavio da deluje na prođu njenih stanovnika.

U vezi s tim treba naglasiti da je Tvorac modifikovao božanski zakon Triamazikamna, kako bi osigurao procese koji se odvijaju u Vasioni, usled čega su ti procesi, iako prethodno potpuno samostalni, počeli da zavise od spoljnih sila. Ali, čedo moje, ti ćeš potpuno shvatiti ovaj kozmički zakon u svim njegovim aspektima, kada ti budem podrobno objasnio, kao što sam obećao, sva osnovna pravila i zakonitosti stvaranja i postojanja sveta.

A sada slušaj: na planetama na kojima vladaju normalni životni uslovi, ma gde se one nalazile u Vasioni, egzioegari se obrazuje u organizmu tricentričnih bića koja imaju organe opažanja i preobražaja sile "božanske potvrde" svetog Triamazikamna;

drugim rečima, egzioegari, u organizmu tricentričnih bića "muškog pola", po tom zakonu se nikada ne može sjediniti s egzioegarijem, nastalim u organizmu bicentričnih bića suprotnog pola.

S druge strane, kada postoji određena kombinacija kozmičkih sila i kada počne da deluje zakon "srodstva svih vibracija", egzioegari nastao u tricentričnom biću "ženskog" pola, ponekad, u određenim uslovima, može uspešno da se spoji sa egzioegarijem bicentričnih bića "muškog" pola, ali samo kao aktivni faktor u aktualizaciji procesa fundamentalnog božanskog zakona Triamazikamno.

Ukratko, tokom užasnih godina, koje su usledile posle katastrofe, na planeti je zapažen fenomen sjedinjavanja egzioegarija bića suprotnog pola, pripadnika različitih moždanih sistema, što je u Vasioni veoma retko; kao rezultat tog sjedinjavanja, pojavili su se preci tih "nepravilnih" stanovnika Zemlje, koji se sada nazivaju "majmunima". Upravo oni ne daju mira tvojim ljubimcima i, s vremena na vreme, dovode njihov Um u stanje neverovatnog uzbuđenja.

A zatim su teška vremena prošla, na Zemlji je uspostavljen relativno normalan život i tvoji miljenici suprotnih polova ponovo su počeli da žive zajedno, te se majmuni od tada razmnožavaju samostalno.

Ipak, produžetak njihovog roda bio je moguć zato što se začecje prvog anomalnog bića odvijalo u uslovima koji su, zravo, odredili pojavu takvih bića u budućnosti, i to kako aktivnog tako i pasivnog pola.

Najzanimljiviji rezultat te anomalije u prirodi tricentričnih stanovnika Zemlje, jeste to što sada postoji mnogo redova majmuna, koji se spolja gledano razlikuju, pri čemu svaki rod neverovatno podseća na određenu vrstu nekih drugih bicentričnih četvoronožnih stvorenja koja žive na planeti.

Razlog je jednostavan - tricentrična bića suprotnog pola sjedinjavala su svoj egzioegari sa aktivnim egzioegarijem različitih vrsta četvoronogih bića, koja i sada nastanjuju Zemlju. Upravo usled toga su se pojavili preci različitih vrsta majmuna.

Dečake moj, kada sam za vreme svog poslednje putovanja na Zemlju viđao tamo majmune, počeo sam, po navici koja je postala moja druga priroda, pažljivo da ih posmatram. I došao sam do zaključka da su oni, spolja gledano, veoma slični mnogobrojnim vrstama četvoronožaca, koji i sada postoje. Što se tiče karaktera i ponašanja raznih vrsta majmuna, oni se u potpunosti, do najsitnijih detalja, poklapaju sa karakterom i ponašanjem tricentričnih bića ženskog pola, koja žive na Zemlji.

Tu Belzebub učuta. Posle duge pauze on pogleda svog ljmca Hasejna s nekakvim naročitim osmehom, i reče:

- U eterogramu, koji sam upravo dobio, bilo je reči i o sledećem: Zemljani su odlučili da jednom zauvek reše ko je od koga postao - oni od majmuna ili majmuni od njih. I ti čudaci, tvoji miljenici, nameravaju da u tom cilju izvrše "naučni eksperiment", zbog čega su u Afriku, gde živi mnogo majmuna, poslali

ekspediciju, koja će odande dopremiti izvestan broj majmuna radi "naučnih ispitivanja".

Ako se može verovati eterogramu, bića nastanjena na pleti, koja je tako obuzela tvoje misli, ponovo su pribegla svim uobičajenim trikovima.

Celokupno moje dugogodišnje iskustvo govori mi da će taj "naučni eksperiment" neosporno izazvati ozbiljno interesovanje tvojih ljubimaca i da će neko vreme služiti kao hrana za mnogobrojne diskusije i interpretacije. Sve je to razumljivo na Zemlji i potpuno je u duhu neobičnog Uma njenih stanovnika.

Što se tiče samog eksperimenta koji oni nameravaju da izvedu s majmunima donetim iz Afrike, odmah mogu sa sigurnošću da kažem da će oni u prvoj fazi postići brz uspeh.

To će se dogoditi zato što je majmunima po prirodi svotveno takozvano "podražavanje"; oni to veoma vole da rade i, naravno, oni će odigrati svoju ulogu i s entuzijazmom će pomagati tvojim tricentričnim ljubimcima u njihovom "naučnom eksperimentu".

Ako se razmisli o tome kakvu bi korist ljudi mogli da izvuku iz tog istraživanja, do najtačnijeg zaključka će doći onaj ko se seti reči sjajnog Nasradina Hodže, prepunih najdublje mudrosti: "Srećan je otac čiji je sin nečim zauzet, makar i ubistvima i pljačkom, jer tada neće imati vremena za podražavanje."

Izgleda, unuču, da ti još nisam rekao kako to da, iako sam napustio zvezdani sistem Ors, i dalje dobijam informacije o tome šta se tamo događa, kao i o svim važnim događajima na Zemlji.

Ti se svakako sećaš da sam prvi put posetio Zemlju zbog jednog našeg mladog saplemenika. Posle svih događaja, koji su se tada desili, on više nije želeo da ostane na Zemlji i vratio se s nama na Mars, gde je kasnije postao odličan vladar naše marsovske kolonije, a još kasnije i svih naših kolonija, koje su iz raznih razloga opstale u zvezdanom sistemu Ors.

Dakle, kada sam napuštao taj sistem, poklonio sam vladaru svoju čuvenu opservatoriju, zajedno sa svom opremom. U znak zahvalnosti on mi je obećao da će me jednom u marsijanskoj godini obaveštavati o svim važnim i zanimljivim događajima koji su se za to vreme odigrali na nastanjenim planetama. Znajući da me posebno interesuje život tricentričnih stanovnika Zemlje, on me, kao što vidiš, veoma detaljno informiše o njima; zato znam sve, iako se nalazim daleko, daleko, čak i za njihove, kao vetar lake misli.

Vladar dobija podatke na osnovu sopstvenih posmatranja iz opservatorije koju sam mu poklonio, kao i na osnovu informacija, koje za njega prikupljaju 3 naša saplemenika, koji su po sopstvenom izboru zauvek ostali na Zemlji. Svako od njih na toj planeti ima svoj posao (to zahtevaju lokalni uslovi).

Jedan drži "pogrebno preduzeće" u jednom velikom gradu, drugi živi u drugom velikom gradu - rukovodi kancelarijom za sklapanje brakova, a treći se bavi zamenom valuta, zbog čega je u gradu organizovao mrežu agencija.

Ali, moj dečače, zbog eterograma, ja sam mnogo odstupio od svoje osnovne priče. Hajde da se vratimo na pređašnju temu.

Kada sam četvrti put doleteo na Zemlju naš brod "Mogućnost" se spustio na more koje se zvalo "Crveno". Izabrali smo to mesto zato što je to more zapljuskivalo obale kontinenta Grabonci, sada Afrike, gde je majmuna, koji su mi bili potrebni, bilo mnogo više nego bilo gde na Zemlji. Uz to, to more je bilo veoma zgodno za sletanje kozmičkog broda. Ipak, posebno je bilo važno to što se u blizini nalazila zemlja, koja je u to vreme bila poznata kao Nilija; ona se sada zove Egipat. U to doba tamo su živeli naši saplemenici, koji su želeli da ostanu na, Zemlji, i ja sam računao na njihovu pomoć u hvatanju majmuna.

Posle spuštanja, napustili smo brod i dokopali se obale; tu smo uzjahali kamile i krenuli u grad, gde su živeli naši zemljaci - u prestonicu budućeg Egipta. Ona se zvala "Teba".

Već prvog dana mog boravka u Tebi, jedan od naših zemljaka mi je, između ostalog, ispričao da su lokalni stanovnici projektovali novi sistem osmatranja nebeskih tela i da su, ko bi postigli željeni efekat, izgradili objekte potrebne za to. Pričalo se da novi sistem pruža takve ogromne mogućnosti, kakvih nikada ranije na Zemlji nije bilo.

Kada mi je ispričao o svemu što je video sopstvenim očima veoma sam se zainteresovao, jer mi se učinilo da su na Zemlji, može biti, našli način da reše teškoće s kojima sam se i sam stalno sretao dok sam gradio svoju marsovsku opservaciju.

Sutradan sam zamolio jednog od svojih zemljaka da pođe sa mnom: on je u Tebi imao mnogo prijatelja, među kojima je bio i rukovodilac izgradnje objekta, koji je privukao moju pažnju. Dakle, zajedno sa mojim vernim Ahunom i svojim novim drugom, seo sam u čamac i krenuo niz veliku reku, danas poznatu kao Nil.

Ogromne, tek završene građevine, uzdizale su se nedaleko od mesta gde se reka ulivala u veliko vodeno prostranstvo. Neki delovi tih građevina su me posebno zanimali.

Teritorija na kojoj se odvijala gradnja (a nije građena samo opservatorija, već i stambene zgrade) zvala se tada "Avazlin", nekoliko godina kasnije počeli su je nazivati "Kejronana", a danas se naprosto zove "predgrađe Kaira".

Izgradnja tih grandioznih objekata započela je mnogo pre mog četvrtog leta na Zemlju, po naredbi jednog "faraona" - tako su se zvali carevi u tim krajevima - i, kada sam prvi put posetio tu zemlju, njegov unuk, takođe faraon, dovršavao je izgradnju.

Iako sama opservatorija koja me je zanimala još nije bila sasvim dovršena, u njoj su se mogla vršiti posmatranja kozmičkih objekata i mogao se proučavati njihov međusobni uticaj, kao i uticaj na zemaljski život.

U to doba, Zemljani koji su se bavili takvim posmatranja i istraživanjima, zvali su se "astrolozi". Međutim, kasnije, kada se bolesna navika da se svemu kumuje,

proširila planetom, ti stručnjaci su "degradirani", te su postali "stručnjaci" samo za davanje imena raznim nebeskim telima i počeli su ih nazivati "astronomima".

Vrednost i značaj po ljudski život, kako naučnika dalekih epoha, tako i njihovih savremenih "sledbenika", veoma se razlikuju i pokazuju stepen opadanja onih mogućnosti, koje vode ka sposobnosti zdravog razmišljanja; ta sposobnost mora biti svojstvena tvojim ljubimcima kao tricentričnim bićima; zato mislim da je neophodno da prokomentarišem ovu promenu koja je donela pogoršanje i da ti pomognem da se približiš razumevanju samog procesa.

U to doba, odrasli Zemljani, koji su se zvali astrolozi, posmatrali su i istraživali različita nebeska tela ne samo radi prostog izučavanja naučne oblasti koju su predstavljali; oni su takođe preuzimali na sebe određene obaveze koje su se ticale njihovih saplemenika.

Jedna od glavnih obaveza astrologa bila je da bračnim parovima, koji su pripadali njihovom narodu i koji su želeli da imaju potomstvo, daju savete o najpovoljnijem vremenu i obliku procesa svetog elmoarna, potrebnog za začecje. (Sve je to zavisilo od tipa bića, kojima je davan savet.) I kada bi se na svet pojavili rezultati tog procesa, ili kako Zemljani kažu, "novorođenčad", astrolozi su za svakog od njih sastavljali "oikiuneriš", koji tvoji ljubimci nazivaju "horoskopom".

Od tada bi oni ili njihovi predstavnici rukovodili tim mladim bićem dok je odrastalo, pa i kasnije - u zrelo doba. Oni su mu davali potrebne instrukcije, koristeći horoskop i kozmičke zakone, koje su tumačili polazeći od posmatranja nebeskih tela i njihovog uticaja na životne procese na svim planetama. Evo šta su predstavljala ta uputstva ili saveti.

Kada bi došlo do poremećaja funkcije organizma nekog tricentričnog Zemljanina, ili se barem pojavila tendencija da do tog poremećaja dođe, trebalo je da on ode kod astrologa u svom kraju, koji je na osnovu horoskopa i odstupanja od njega, nastalih usled promena u atmosferskim procesima pod uticem drugih planeta njihovog Sunčevog sistema, bio dužan da svom klijentu da određena uputstva i savete. Evo šta su ti seti sadržali: šta treba činiti sa svojim planetarnim telom u određenim periodima kretanja planeta oko Sunca, na primer, kako treba da bude postavljen ležaj za spavanje, kakva se putovanja preporučuju, s kojim ljudima treba izbegavati susrete, i slične stvari.

Osim toga, astrolozi su birali parnjaka suprotnog pola za svako tricentrično biće o kome se staraju, kada bi on ili ona navršili sedam godina. To se radilo zato da bi on ili ona mogli da izvrše svoj osnovni dug - da produže svoj rod. Drugim rečima, astrolog im je određivao "muževe" i "žene".

Zemljanima treba odati priznanje: u vreme kada su astrolozi živeli među njima, oni su tačno sledili njihove savete i stupali u brak samo prema njihovim instrukcijama. Zato su u ta vremena supružnici uvek odgovarali jedno drugom prema individualnom tipu, što se događa i na svim drugim planetama nastanjenim tricentričnim bićima. Iako drevni astrolozi ni izdaleka nisu poznavali sve

trogoautookratske istine, oni su, svejedno, uspešno odabirali parove. To je bilo tako jer su oni imali solidna znanja o zakonima koji upravljaju uticajem drugih planeta Sunčevog sistema na bića, nastanjena na njihovoj sopstvenoj planeti, tj. znali su kako raspored planeta u momentu začeca utiče na čovekov dalji razvoj i rast.

Zahvaljujući praktičnim znanjima, koja su akumulirana vekovima i prenošena iz generacije u generaciju, oni su znali koji tipovi aktivnog i pasivnog pola odgovaraju jedni drugima. Zato su parovi, odabrani u skladu sa uputstvima astrologa, skoro uvek bili uspešni, što se ne može reći za sadašnje vreme, kada supruzi po tipu skoro nikada ne odgovaraju jedno drugom i zbog toga je njihov takozvani "porodični život" prepun onoga o čemu je naš neponovljivi Nasradin Hodža rekao ovo: "Zar je dobar onaj muž, zar je dobra ona žena čiji se porodični život sastoji iz neprekidnog čantranja na svoju drugu polovinu?"

U svakom slučaju, moj dečače, da su astrolozi nastavili da obavljaju svoju praksu na Zemlji, oni bi vremenom stekli takvo iskustvo da bi život stanovnika te zlosrećne planete, bar u pogledu porodičnih odnosa, bio nalik na život njima sličnih stanovnika drugih planeta naše Vasionne. Ali tvoji ljubimci su zapostavili taj koristan posao, koji im je pomagao u životu, kao što su postupali i s drugim vrednim dostignućima, ne umevši da ih iskoriste u potpunosti i do kraja. Kao što je uobičajeno na Zemlji, broj astrologa se postepo "krnjio" i oni su, najzad, što bi se reklo, potpuno isparili.

Kada je funkcija astrologa bila ukinuta, na njihovo mesto su došli razni stručnjaci za tu oblast, takozvani "naučnici nove formacije"; oni su takođe počeli da posmatraju i izučavaju razna nebeska tela, kao i njihov uticaj na život stanovnika planete. Ali svi su ubrzo shvatili da se sva ta posmatranja i ispitivanja svode jedino na pronalaženje naziva za mnogobrojna daleka sunca i planete, koji ne znače ništa, kao i na približna merenja rastojanja između njih (postupkom, poznatim jedino tim "profesionalcima"). I onda su te "stručnjake" za posmatranje neba pomoću "igračaka", koje su oni takođe nazivali teleskopima, počeli da nazivaju "astronomima".

Sada, kada smo se prisetili savremenih "ultrafantazera", koje tvoji ljubimci tako duboko poštuju, neće biti na odmet da prosvetim tvoj Um tako što ću ti ispričati o njihovom stvarnom značaju.

Pre svega, dragi moj dečače, treba da znaš da postoji "nešto" što se koristi za poimanje smisla i značenja svih događaja, koji se dešavaju u Vasioni, nešto poput "faktora inicijacije". Te faktore koriste sva bića koja poseduju Objektivni Um, a za Zemljane to je zamršena "karta", koju su oni, razume se nenamerno, nazivali - "opisom zvezdanog neba".

Nema potrebe da se traga za nekakvim drugačijim logičkim zaključcima koji se odnose na "inicirajući faktor" koji oni primenjuju - naziv, dat karti tvorca sasvim je dovoljan da se to vidi: sve oznake na njoj su relativne. Ma koliko naprezali sve "mudre" mozgove dok pronalaze imena, ma koliko se trudili da nešto iscede iz

najnemogućijih od svih mogućih merenja, tvoji ljubimci, na svoju sreću, mogu da vide samo ona zvezde i planete čije im orbite izgledaju stalne, pošto (u odnosu na život Zemljana) dovoljno dugo ne menjaju svoj međusobni odnos. Astronomi ih izračunavaju i, kako vole da kažu - određuju njihov položaj.

Ali, dete moje, ma šta smislili ti predstavnici savreme nauke, ne vredi govoriti protiv njihovog rada. Od njih, naravno, nema koristi, ali nema ni velike štete. Na kraju krajeva, moraju nečim da se bave.

Nije važno to što nose nemačke naočare i engleske kućne ogrtače. Neka ih nose. Bog s njima!

Inače, oni kao i svi čudaci poput njih, mogu iz dokolice da se upuste u kavge i tuče. A poznato je da bića, koja se predaju takvim zanimacijama, ispuštaju struje štetne po okolinu.

Ali dosta o tome. Ostavimo te savremene imitatore nauke na miru i vratimo se prekinutoj priči.

Ipak, pre nego što nastavimo razgovor o opservatoriji i kompleksu zgrada oko nje, predviđenih za život i rad tvojih pitomaca, želim da ti kažem da su silu Uma tricentričnih bića, koja im je omogućila da izgrade objekte kakvima nije bilo ravnih ni u prošlosti, ni u sadašnjosti, a koje sam video sopstvenim očima, postigli članovi naučnog društva Aklansa. Ono je bilo stvoreno u Atlantidi pre druge planetarne katastrofe i mislim da će biti sasvim umesno ako ti ukratko opišem istoriju nastanka tog uistinu naučnog društva.

Štaviše, to je potrebno i zato što ću se, kada nastavim priču o tricentričnim stanovnicima planete Zemlje, koji su tako obuzeli tvoju maštu, u svojim objašnjenjima često vraćati na to učeno društvo.

Moram ti ispričati istoriju njegovog nastanka i razvoja, između ostalog i zato da bi o tricentričnim stanovnicima Zemlje znao da, onda kada nešto postižu na osnovu svojih unrašnjih napora, to jest, zahvaljujući svesnom radu i hotimičnoj patnji - oni ne samo da ta dostignuća koriste za poboljšanje sopstvenog života, već ih i prenose iz generacije u generaciju, darujući nespornim odlikama svoje daleke potomke.

To je zakonomerno jer je, bez obzira na to što su nenormalni uslovi života počeli da se stvaraju na Zemlji još pre propasti Atlantide, a posle katastrofe pogoršani toliko da je tricentričnim bićima bilo nemoguće da vode život koji im je svojstven i koji zaslužuju, ipak je, makar i automatski, mali deo naučnih dostignuća sačuvan i došao je do budućih genacija.

Pre svega, reći ću šta sam saznao o istoriji tog naučnog društva pomoću takozvanih "teleoghinara", otkrivenih u zemaljskoj sferi. Ti, verovatno, tek nejasno možeš da zamisliš šta je to, te ću pokušati da ti objasnim o čemu se radi.

"Teleoghinara" je materijalizovana ideja ili misao, koja, pošto se pojavi u atmosferi planete, postoji u njoj praktično večno.

"Teleoghinare" nastaju kao rezultat razmišljanja, svojstvenog onim tricentričnim bićima koja u sebi nose nadtelne suštine, ili viša tela, i usavršavaju Um tih najviših

načela do nivoa božanskog "Martfotai". Redosled suštinskih ideja, materijalizovanih na taj način, naziva se korkailnijanskim tokom misli.

"Tokove misli", koji se odnose na poreklo naučnog Društva Akladansa, kako sam kasnije saznao, svesno je formirao jedan od Besmrtnih Asuhilona, sada svetitelj. On potiče iz suštine tricentričnog bića po imenu Tetetos, koje se rodilo i živelo u Atlantidi 500 godina pre druge velike planetarne katastrofe.

Takvi tokovi misli ostaju netaknuti dok god je planeti svojstven isti ritam kretanja kakav je postojao u momentu njihovog nastanka; oni ne potpadaju pod uticaj različitih kozmičkih faktora, kao drugi objekti. Ali svakom tricentriom biću, koje je po prirodi sposobno za meditaciju, potrebno je prilično vremena da prodre u sadržaj i shvati smisao tih "tokova misli".

Zato sam, moj dečače, lično saznao pojedinosti porekla Društva Akladansa delimično iz teleoghinara, a delimično iz onih mnogobrojnih podataka koje sam dobio mnogo kasnije, kada sam, po običaju, izučavao veoma važne i za mene zanimlje činjenice. Ta dva izvora informacija pomogla su mi da utvrdim da je učeno Društvo Akladansa, koje je nastalo u Atlantidi i čiji su članovi bili tricentrični Zemljani, bilo osnovano 735 godina pre druge katastrofe kojaje zadesila Zemlju.

Ono je stvoreno na inicijativu Atlantidanina po imenu Belkultasi. On je uspeo da usavrši svoju nadtelesnu suštinu do nivoa Besmrtno Božanske Suštine. Njegovo najviše načelo nalazi se sada na Svetoj Planeti Čistilište.

Pažljivo sam proučio unutrašnje i spoljašnje impulse i uzroke, koji su podstakli Belkultasija da stvori istinski veliko društvo tricentričnih bića, kome je tih dana "zavidela" čitava Vasiona i smatrala ga dostojnim podražavanja. Evo šta sam saznao. Jednom, kada je budući Besmrtnik bio zauzet razmišljanjem, što je svojstveno svakom normalnom umnom biću, i njegove se misli po asocijaciji koncentrisale na samoga sebe, to jest on se zamislio o smislu i cilju svoga postojanja, iznada je osetio da se njegov život ne odvija onako kako bi, u skladu sa zdravim razumom, trebalo očekivati.

To ga je veoma potreslo i on je rešio da po svaku cenu sve to pojmi i razjasni, te se potpuno tome posvetio.

Pre svega, odlučio je da se odmah izbori za takvo stanje ke će mu dati snagu da bude apsolutno iskren sa samim sobom, tj. da bude sposoban da pobedi impulse koji su njegovoj suštini postali uobičajeni. Ti impulsi nastaju usled asocijacija raznih vrsta, a njihov uzrok su različiti potresi koji dolaze spolja i koji rađaju ono što se naziva "samoljublje", "oholost" i "sujeta".

I tako, kada je posle neverovatnih napora postigao željeni cilj, počeo je žestoko i bezosećajno da izaziva u sebi one impulse koji su nastali kao posledica raznih događaja u njegovom životu, i pristupio je izučavanju svojih svesnih i nesvesnih reakcija na njih.

Vršeci takvu samoanalizu, on je izazivao one impulse koji su provocirali ovakvu ili onakvu reakciju njegovih "nezavisnih oduhovljenih načela", to jest tela, osećanja i misli; dalje, on je istraživao stanje svoje unutrašnje suštine za vreme više ili manje jasne reakcije na bilo šta, a takođe je analizao do čega takva reakcija dovodi: do svesnog manifestovanja sopstvenog Ja, ili do automatskog čisto instinktivnog postupka.

I, dok je taj nosilac buduće Božanske Suštine, Belkulti istraživao sve svoje nekadašnje opažaje, otkrio je da njegovo ponašanje nimalo ne odgovara opažajima ili određenim impulsima, nastalim u njemu.

Zatim je počeo veoma pažljivo da istražuje svoje utiske - izazvane kako spoljašnjim, tako i unutrašnjim uzrocima - i to u onom momentu u kome se opažaj dešava. On je vršio iscrpnu verifikaciju svih utisaka koje je primalo svako njegovo oduhovljeno načelo; izučavao je na koji način su ti utisci formalni njegovo iskustvo i za koje su manifestacije njegovog karaktera oni predstavljali impuls.

Čitavo to praćenje svesti i hladna analiza, na kraju kraja su Belkultasi ubedile da su njegove misli i ponašanje u potpunoj suprotnosti sa zdravim razumom.

Kasnije, kada sam detaljno proučio taj problem, otkrio sam da, iako je Belkultasi bio ubeđen u tačnost svojih posmatranja, nije bio siguran u ispravnost svojih osećaja i njihovih interpretacija, pa čak ni u normalnost svoje psihe. Zato je odlučio da, pre svega, proveriti jesu li njegovi oseti i njihova tumačenja bili adekvatni svemu onome na čemu je radio.

Baveći se ovim problemom, on je želeo da utvrdi kako drugi opažaju i osećaju razne stvari: isto kao on, ili drugačije. Zato je počeo da ispituje svoje prijatelje i poznanike ne bi li od njih saznao kako oni sve to doživljavaju, i kako razlikuju svoje opažaje u prošlosti i u sadašnjosti. On je postupao veoma oprezno, trudeći se da ne dotiče impulse izazvane samoljubljem, ohološću, i tako dalje.

Prijatelji i poznanici su sa Belkultasijem bili iskreni i on je shvatio da su i oni opažali svet i same sebe, isto kao i on.

Među njegovim prijateljima bilo je nekoliko ozbiljnih ljudi, koji nisu sasvim potpali pod uticaj posledica organa kundabufere. Oni su duboko pronikli u suštinu problema, koji ih je veoma zainteresovao, te su i sami nastavili da izučavaju sebe i svoju okolinu.

Ubrzo posle toga, opet na Belkultasijevu inicijativu, prešlo im je u naviku da se s vremena na vreme okupljaju i razmenjuju saznanja do kojih su došli u svojim posmatranjima i otkrićima. Na osnovu dugotrajnih istraživanja, posmatranja i objektivnih zaključaka, bili su sasvim sigurni u to da, zapravo, niko od njih nije onakav kakav bi mogao da bude.

Nešto kasnije njihovoj grupi su se priključili i drugi Atlantidani sličnih pogleda. I tada su oni osnovali društvo koje je dobilo naziv "Društvo Akladansa".

Reč "akladan" tada je značila sledeće: "želju da se shvati smisao i cilj postojećeg". Belkultasi je stajao na čelu Drtušva od dana njegovog osnivanja i celokupna

naučna delatnost odvijala se pod njegovim rukovodstvom. Društvo je tokom više godina postojalo pod istim nazivom, a njegovi članovi su se zvali "akladaneri"; ono se tek kasnije, iz razloga koji su imali opšti karakter, podelilo na samostalne grupe, a njegove učesnike su počeli da nazivaju imenom određene grupe.

Evo iz kojih je razloga došlo do podele.

Kada su se članovi društva konačno uverili u to da se s njihovim suštinama događa nešto veoma nepoželjno, počeli su da traže načine da se toga oslobode kako bi mogli da odgovore smislu i cilju svoga postojanja. To je bio njihov osnovni problem, i oni su to želeli da ostvare po svaku cenu. Ali, kada su postavili zadatak i pristupili njegovom praktičnom rešavanju, shvatili su da ništa neće postići, ukoliko najpre ne prikupe detaljnije informacije iz razih oblasti znanja.

Pokazalo se da je nemoguće individualno obuhvatiti sva potrebna znanja, zbog čega su se podelili na grupe, kako bi sva grupa mogla da izučava samo jednu od specijalnih oblasti znanja potrebnih za opšti cilj.

Vidiš, dete moje, upravo tada je na Zemlji prvi put rođena prava Objektivna Nauka. Ona se normalno razvijala sve do druge strašne katastrofe, koja je zadesila planetu, pri čemu su neke njene grane dostigle najviši nivo. Zato su tricentriim stvorenjima, koja su obuzela tvoju maštu, postepeno postale poznate mnoge kozmičke istine, velike i male.

Dakle, članovi tog prvog, a možda i poslednjeg naučnog društva na planeti Zemlji, podelili su se na sedam samostaih grupa ili sekcija i svaka od njih je dobila svoj naziv.

Članovi prve sekcije Akladanskog Društva zvali su se Akladaoksovari, što je značilo da su oni izučavali suštinu i prirodu svoje planete i međusobni uticaj njenih delova.

Članovi druge sekcije zvali su se Akladatasovori; to je značilo da su oni izučavali "zračenja" svih drugih planeta svog Sunčevog sistema i međusobni uticaj tih zračenja.

Oni koji su učestvovali u radu treće sekcije zvali su se Akladaetrosovari, i tom rečju su nazivana bića koja su proučavala oblast znanja poput naše "silkurnano", što odgara onoj nauci koju savremeni Zemljani nazivaju "matematikom".

Članovi četvrte sekcije zvali su se Akladasihosovori; to je bilo ime za naučnike koji su pratili opažanja, osećanja, doživljaje i ponašanje sebi sličnih; ta posmatranja su statistički obrađivana.

Članove pete sekcije zvali su se Akladaarnosovori; oni su se bavili onom oblašću znanja, koja će se kasnije podeliti na dve nauke, poznate tvojim ljubimcima kao "fizika" i "hemija".

Naučnici, koji su činili šestu grupu, nazivali su se Akladaistestovori; oni su proučavali sve pojave spoljnog sveta, aktualizovane namerno ili, pak, nastale proizvoljno, a zatim su razmatrali koje se od tih pojava doživljavaju pogrešno i u kakvim se okolnostima to događa.

Što se tiče članova sedme, i poslednje, sekcije, oni su se zvali Akladaezrudžinisovori. Ti naučnici su se posvetili izučavanju onih oblika ponašanja svojih tricentričnih saplenika, koji nisu posledica funkcionisanja različitih impulsa, izazvanih unutrašnjim razlozima; naprotiv, predmet njihovog istraživanja bile su manifestacije čovečanske istine, koje nastaju pod uticajem kozmosa, te su zbog toga samostalne.

Tricentrični stanovnici Zemlje, koji su radili u tom Društvu, približili su se Objektivnom Znanju u stepenu koji nikada pre nije bio ostvaren, a možda nikada i neće biti pove dostignut.

I sada se s gorčinom mora reći da su, na veliku nesreću tricentričnih Zemljana svih kasnijih epoha, upravo tada, kada je usled izuzetnih napora naučnika tog velikog Društva, najzad uspostavljen neophodan ritam rada - kako u samospoznaji, tako i u nesvesnoj pripremi tla za buduću sreću potomaka - upravo tada, na vrhuncu uspeha, neki naučnici su shvatili da će se na Zemlji uskoro dogoditi nešto ozbiljno. Da bi utvrdili šta je to što će se neizbežno dogoditi, oni su se razišli po čitavoj Zemlji, a ubrzo posle toga, kao što znaš, nesrećnu planetu je zadesila druga katastrofa.

Posle te nesreće, dete moje, mnogi preživeli naučnici, koji su pripadali tom velikom Društvu, vremenom su pronašli jedni druge i nastanili se zajedno s drugim zemljacima koji su ostali bez zavičaja, u centru kontinenta Grabonci; kasnije, kada su malo došli k sebi posle kataklizme, rešili su da zajednički pokušaju da obnove Društvo i da možda ponovo pokušaju da u praksi ostvare sve one ciljeve koje je ono sebi postavilo. Na nesreću, u tom delu kontinenta Grabonci još pre katastrofe su uspostavljeni nenormalni uslovi za život, a posle kataklizme oni su, što bi se reklo, dostigli "tačku ključanja"; zbog toga su preživeli naučnici iz Društva Aklansa počeli da traže drugo mesto, pogodnije za obavljanje njihovog posla koji je zahtevao potpunu izolaciju.

Oni su takvo mesto našli u dolini velike reke, koja je tekla na severu kontinenta, i preselili su se tamo zajedno s porodicama, kako bi nesmetano nastavili rad na problemu koji im je postavilo Društvo.

Čitava zemlja, kroz koju je proticala reka, u početku se zvala "Sakronakari". Kasnije je naziv nekoliko puta menjan, a sa nosi ime "Egipat"; reka se tada zvala "Nipelhuači", a sada se, kao što sam rekao, zove "Nil".

Ubrzo pošto su se bivši članovi Društva Akladansa nastanili u tom delu sveta, svi naši saplemenici, koji su tada živeli na planeti, preselili su se na isto mesto. Sada ću ti reći zašto se to dogodilo, kakvi su odnosi uspostavljeni između naših zemljaka i naučnika iščezle Atlantide, i kako su se oni privikli na novo mesto.

Već sam ti rekao da je naša Pitija u jednom svom proročanstvu izričito zahtevala da se svi naši srodnici radi spasavanja svojih života odmah presele u jedan deo kontinenta koji se sada zove Afrika. Pitija je ukazala na teritorije koje su se nalazile na izvoru reke Nipelhuači i zbog toga su, kada se dogodila katastrofa, naši zemljaci

već bili tamo. Oni su nastavili da žive tamo i onda kada je život na planeti postepeno ušao u svoj uobičajeni kolosek i sećanje na katastrofu počelo polako da bleedi u svesti većine Zemljana. Kao da se ništa nije desilo, oni su ponovo osnovali jedan od svojih "kulturnih centara" u samom srcu buduće Afrike. Kada su naučnici bivšeg Društva Akladansa tražili odgovarajuće mesto za sebe, slučajno su sreli nekoliko naših zemljaka koji su im i posavetovali da krenu niz reku.

Naši dobri odnosi s tim mudracima počeli su da se usptavljaju još u Atlantidi i potiču iz vremena osnivanja njihovog Društva. Ti se svakako sećaš priče o mojoj prvoj poseti Zemlji. Tada su se naši zemljaci okupili u gradu Salmiosu, kako bi uz moju pomoć pronašli izlaz iz teške situacije u kojoj su se tada našli.

Naši susreti su se odvijali u glavnom hramu Društva Akladansa, i od tog vremena su između naših zemljaka i Društva uspostavljeni dobri odnosi.

I u budućem Egiptu, gde su se nastanile obe ove grupe, odnosi između naših saplemenika i članova naučnog društva, koji su imali sreće da prežive katastrofu, ostali su isti sve dok naši kolonisti nisu napustili planetu.

Nade malobrojnih preživelih naučnika iz Društva Aklansa u njegov preporod i ostvarenje njegovih zadataka - nisu se ostvarile. Ipak, upravo su njihovi napori svakako doprineli tome što je i posle propasti Atlantide nekoliko generacija Zemljana sačuvalo osećanje "instinktivne ubeđenosti" u potrebu "savršenog života".

Upravo zahvaljujući njima, neka dostignuća Uma tricentričnih Zemljana čuvana su dok god im je Um bio normalan, a kasnije su automatski prenošena iz generacije u generaciju, stigavši do ljudi novijeg vremena, pa čak i do naših dana.

U ta dostignuća nesumnjivo spadaju i majstorski sagrađeni, impresivni objekti koje su podigli stanovnici tog dela Afričkog kontinenta, koji sam posetio za vreme svog četvrtog putovanja na Zemlju.

Iako se moje nade, probuđene razgovorom s našim zemljakom, u momentu kada sam video novu opservatoriju nisu opravdale, ti arhitektonski objekti, izgrađeni vešto i talentovano, svakako su mi dali novu hranu za razmišljanje, kao i mnogo korisnih informacija.

Da bi ti bolje shvatio na koji način su tricentrični stovnici te zemlje stvorili takve strukture, neophodne za dalji napredak, mislim da će biti dovoljno ako ti ispričam kako su se njihova umešnost i praktične navike pokazale prilikom stvaranja nove opservatorije, zbog koje sam tamo i otišao.

Najpre ću ti ispričati o dvema činjenicama, vezanim za promene prirode tricentričnih bića.

Pre svega, treba da znaš da su na početku, dok su još živela normalno, onako kako i priliči tricentričnim bićima, dok su još posedovala "ispravan pogled", ta bića mogla golim okom da vide velika i mala nebeska tela, dok su se u njihovoj atmosferi odvijali procesi Sveprisutnog Okidanoha; razume se njihova posmatranja bila su ograničena udaljenošću, koju dopušta njihov vid.

Štaviše, oni koji su se samousavršavali i postigli uvećanje osetljivosti organa vida do najvišeg nivoa, mogli su, poput drugih tricentričnih bića, nastanjenih u Vasioni, nepredno da prate emanacije Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta.

Ali, kada su tamo definitivno uspostavljeni abnormalni uslovi života i kada je Velika Priroda iz razloga o kojima sam ti već govorio bila prinuđena da, između ostalog, smanji oštrinu njihovog vida na niži nivo, svojstven samo monoceričnim i bicentričnim bićima, od tog vremena tricentrični Zemljani su u stanju da posmatraju velika i mala nebeska tela samo u periodu kada se u atmosferi događa sveti proces Aieioiuoja u sveprisutnom aktivnom elementu Okidanohu. Oni taj proces doživljavaju kao "noćnu tamu".

Druga činjenica se takođe odnosi na veoma visok stepen slabljenja njihovog vida. Ona se zasniva na jednom opštem zakonu koji važi za sva bića, tj. na tome da se rezultati svakog manifestovanja Sveprisutnog Okidanoha opažaju tek onda kad organi vida stupaju u neposredan kontakt sa vibracijama koje nastaju u organizmu, a koje te organe aktiviraju dopuštajući im da u datom momentu vide nebeska tela. Drugačije rečeno, rezultati delovanja Sveprisutnog Okidanoha opažaju se tek onda kada su omeđeni određenim granicama koje zavise od spobnosti opažanja datog organa; izvan tih granica njegov "impuls snage" iščezava, drugim rečima, Zemljani mogu da vide spoljne objekte tek ukoliko se oni nalaze u njihovoj neposrednoj blizini.

Međutim, ukoliko se te pojave događaju izvan pomenutih granica, one postaju nevidljive za sva bića, čije je čulo vida Priroda ograničila.

Ovde će biti umesno setiti se mudre misli našeg Nasradina Hodže, koja sasvim odgovara ovom slučaju, tj. stepenu slabljenja čula vida. Te mudre reči, kojih se ljudi sada tako retko sećaju, glase: "Pokažite mi slona koga je video slepac i povovaću da vi zaista vidite muvu."

Dakle, dete moje, zahvaljujući veštačkim priborima za posmatranje nebeskih tela, koje sam video u tom budućem Egiptu, a koji su stvoreni na inicijativu dalekih potomaka i članova naučnog Društva Akladansa, svaki tvoj zlosrećni ljubimac, bez obzira na slab vid koji je nasledio od predaka, mogao je, kako oni kažu, u svako doba "dana" i "noći", bez ikakvih smetnji da posmatra sva udaljena nebeska tela koja bi se našla u njegovom vidnom polju.

Evo šta su oni smislili da bi kompenzovali ograničenost svoga vida: umesto da teskuano, ili teleskop, smeste na površinu zemlje, kako je bilo uobičajeno tada, a i sada je, oni su ga smestili duboko pod zemlju, rukovodeći se idejom koja nam je, uzgred, došla od predaka, i svoja posmatranja kozmičkih objekata, koja se nalaze izvan granica zemaljske atmosfere, vršili su iz specijalno opremljenih "podzemnih jama".

U opservatoriji koju sam video bilo je 5 takvih jama. One su izlazile na površinu na raznim mestima, ali sve su polazile iz male podzemne prostorije koja je ličila na pećinu. U toj "pećini" su naučnici te epohe, koji su se zvali "astrolozi", vršili svoja

posmatranja u cilju proučavanja, kako sam već rekao, vidljivih manifestacija prirode nebeskih tela i rezultata njihovog međusobnog delovanja. Naučnici su izučavali i svoj Sunčev sistem, i druge slične sisteme Kozmosa. Svaka jama je bila usmerena ka horizontu pod određenim uglom, u skladu sa položajem njihove planete u odnosu na objekat koji se posmatra tokom "opštekozmičkog harmoničnog kretanja".

Ponavljam, dete moje, iako glavna osobenost opservatorije koju su sagradili tricentrični stanovnici budućeg Egipta za mene nije bila nova, jer sam taj princip već primenio u svojoj opservatoriji na Marsu - razlika se sastojala u tome što se mojih šest velikih cevi nalazilo na površini planete, a ne ispod nje, zbog čega mi je taj njihov pronalazak bio tako zanimljiv da sam, za svaki slučaj, napravio detaljan opis svega što sam tamo video i neke stvari kasnije primenio kod kuće.

Što se tiče drugih velikih objekata, možda ću ti o njima pričati kasnije, a sada podvlačim jedino to da su sva ta nedovršena zdanja, koja su se nalazila nedaleko od opservatorije, kako sam saznao od svog druga, rukovodioca gradilišta, bila predviđena za posmatranje drugih sunaca i planeta naše vasionne, kao i za određivanje i usmeravanje promena atmosferskih procesa u cilju stvaranja željene "klime". Ta zdanja su na tom terenu zauzimala veoma veliku teritoriju, bila su omeđena živom ogradom od šiblja, koje se zvalo "zalnakatar".

Zanimljivo je da je na ulazu bila postavljena velika kamena figura - velika, razume se, u poređenju s njihovom sopstvenom veličinom - pod nazivom "Sfinga"; ona je veoma ličila na statu u koju sam video za vreme svog prvog boravka na Zemlji u gradu Salmiosu, i nalazila se baš preko puta ogromnog zdanja - glavnog hrama Društva Akladansa.

Statua koju sam video u Salmiosu i koja me je veoma zainteresovala, bila je amblem Društva i zvala se "Savest".

Ona je prikazivala alegorijsko biće, a svaki deo njegovog planetarnog tela predstavljao je deo planetarnog tela realnog živog stvorenja koje je živelo na Zemlji i koje je, u skladu sa predstavom ukorenjenom u svesti Zemljana, simbolizovalo savršen stepen ma koje njegove funkcije.

Osnovna masa planetarnog tela tog alegorijskog bića predstavljala je telo zemaljskog stvora određenog izgleda, poznatog kao "bik".

Trup bika držao se na 4 noge drugog bića koje se zove "lav"; na onaj deo tela, koji se naziva "leđa", bila su pričvrćena 2 ogromna "krila", slična krilima moćne ptice, koja se zove "orao".

Na mestu gde treba da se nalazi glava, na telo bika, pomoću smole su bile pričvrćene dve dojke, što je trebalo da predstavlja "devojačke grudi".

Kada sam se zainteresovao za tu čudnu alegorijsku figuru i počeo da se kod Atlantidana raspitujem za njeno značenje, jedan od naučnika, koji je pripadao velikom Društvu, dao mi je ovakvo objašnjenje:

- Ta alegorijska figura je amblem Društva Akladansa i stimuliše njegove članove da u sebi stalno izazivaju i transformišu impulse koje ona simbolizuje.

Evo šta mi je on još ispričao:

- Svaki deo te alegorijske figure u svakom članu našeg Društva, u 3 samostalne komponente njegovog bića, to jest u telu, mislima i osećanjima, budi impuls čiji su rezultat odgovarajuće asocijacije koje se nezavisno ostvaruju. Jedino one u svojoj svojoj punoći mogu da nam pomognu da se oslobodimo pogubnih faktora koji postoje u svakome od nas i koji su ne samo nasleđeni od predaka, već su i posledica neželjenih impulsa, čije posledice nismo mogli da prevladamo.

Naš amblem nas stalno podseća i govori nam da je tih faktora moguće osloboditi se jedino ukoliko neumorno budemo sebe prisiljavali da mislimo, osećamo i postupamo u skladu s onim što ta alegorija izražava.

Eto, tako naš amblem shvataju svi članovi Društva Aklansa.

Bikovo telo alegorijskog bića simbolizuje to da nasleđena, ili sopstvenim delovanjem stečena svojstva koja rađaju pogubne impulse, mogu biti pobeđena jedino neprekidnim radom za koji je, među svim stanovnicima naše planete, najsposobniji bik.

To što se bikovo telo oslanja na lavlje šape znači da taj rad treba da bude praćen osećanjem odvažnosti i vere u sopstvene snage, a te osobine u najvećoj meri ima lav, biće kojem te noge pripadaju.

Najmoćnija ptica koja lebdi u najvećim visinama - jeste orao. Orlovska krila na bičjem telu stalno nas podsećaju da za vreme tog rada, osećajući pri tome samopoštovanje, neprekidno treba razmišljati o pitanjima koja se ne odnose direktno na svakodnevne životne potrebe.

Što se tiče neobične glave našeg alegorijskog stvorenja, koja izgleda kao "devojačke grudi", ona nas podseća na to da "ljubav" uvek i u svemu treba da gospodari unutrašnjim i spoljašnjim postupcima koje rađa naša svest - i to ljubav kakva se rađa i postoji samo kod razumnih bića i u koja Gospod polaže sve nade. To što se glava smolom pričvršćuje za telo, označava da ljubav mora biti bez predubeđenja, to jest, potpuno nezavisna od svih drugih funkcija svojstvenih organizmu.

Dete moje, da bi shvatio šta simbolizuje supstanca pod nazivom "smola", reći ću ti samo da je smola jedna od sedam planetarnih formi u čijem poreklu učestvuje "sveprisutni aktivni element" Okidanoh preko sva 3 svoja samostalna dela, i to u jednakim proporcijama, a u procesu planetarne aktlizacije takve podzemne i površinske forme služe da spreče samostalno prodiranje 3 posebna toka iz 3 nezavisna božanska načela.

Tu Belzebub na trenutak prekide svoju priču, kao da o nemu razmišlja, a zatim nastavi:

- Dok sam ti opisivao sve što sam video na tim mestima, koja i sada postoje na planeti, i gde su u to vreme živeli potomci mudrih Atlantidana iz odista velikog

naučnog Društva Akladansa, uspomene su u meni probudile asocijativni sled koji je izazvao druge uspomene - o mom poslednjem putovanju na Zemlju, kada sam stigao u savremeni Egipat. Jednom sam, utonuo u razmišljanja, sedeo u podnožju jedne od najstarijih građevina, koje su srećom sačuvane do naših dana. One se sada nazivaju piramidama.

U mom aktivnom Umu, između ostalog, pojavile su se ovakve misli:

"Dobro! Ako nijedno dostignuće Uma Atlantidana, za koje znaju i njihovi daleki potomci, ovima nije donelo koristi, to se logički može potvrditi prostom činjenicom da tricentrični Zemljani ne daju nikakav doprinos egzistenciji kozmičkog Uma. Osim toga, druga kataklizma je bila tako snažna da je nestao ne samo kontinent, već i svi koji su na njemu želi.

Ali Egipat! Zar on nije i sada prepun veličine?

To niko ne poriče, ali... Zbog treće lokalne katastrofe, o kojoj sam već govorio, i četvrte, o kojoj ću govoriti kasnije - taj deo kopna bio je zatrpan slojem peska.

Ipak, tricentrična bića koja su tamo živela nisu nestala, već su se preselila u druge oblasti tog kontinenta i, bez obzira na uslove u kojima su živela, uspela su da sačuvaju sposobnost 'logičkog razmišljanja', nasledenu od predaka."

Dete moje, posle tih mučnih "alstuzorija" ili, kako bi rekli Zemljani, "žalosnih razmišljanja", rešio sam da razjnim celu istinu o toj teškoj stvari i posle brižljivih istraživanja, na kraju krajeva, shvatio sam i osetio čitavim svim bićem da sva ta besmislica postoji samo zbog jednog aspekta osnovne osobine njihove čudne psihe, koja je postala njihova druga priroda. Suština je u tome što se kod njih s vremena na vreme pojavljuje "nasušna potreba" za "uništavanjem svega što ih okružuje". Kada ta, svakom razumnom biću užasavajuća osobenost njove psihe dostigne svoj vrhunac i tricentrični Zemljani počnu otvoreno da je pokazuju, to jest kada proces međusobnog uništavanja počne da se širi planetom bez promišljenog cilja i, čak, bez onoga što se naziva "organskom potrebom", oni uništavaju sve što se nađe u njihovom vidnom polju. U jeku tog psihopatskog paroksizma, bića pogođena tom strašnom bolešću ne samo da uništavaju jedna druge, već uništavaju i plodove rada minulih epoha, koji su nekim čudom ostali čitavi.

Tako se, dete moje, odvijalo moje četvrto putovanje na Zemlju. Posle dolaska u Egipat, proveo sam tamo nekoliko dana među dalekim potomcima naučnika iz Društva Akladansa, gde sam se upoznao sa dostignućima koja su moji novi drugovi srećom sačuvali. Zatim sam u pratnji dvojice naših sunarodnika krenuo na jug kontinenta, gde su mi tricentrični domoroci pomogli da ulovim potreban broj majmuna.

Pošto sam to obavio poslao sam telepatski signal našem brodu "Mogućnost", koji je doleteo po nas već prve noći bez mesečine. Utovarili smo majmune na brod, smestili ih u specijalno opremljenu prostoriju i vratili se natrag na Mars. Posle 3 marsovska dana, zajedno sa majmunima, poleteo sam istim brodom na Saturn.

Bez obzira na to što smo rešili da našim eksperimentima pristupimo tek naredne godine, kada se majmuni aklimatizuju i prilagode novim uslovima, krenuo sam na Saturn odmah, pošto me je Gornahoor Karkar pozvao na porodičnu svečanost, koja je uskoro trebalo da se održi.

Ta svečanost je bila posvećena rođenju prvog naslednika Gornahoor Karkara.

Bio sam pozvan kako bih preuzeo određene obaveze prema nasledniku.

Zanimljivo je to što se taj obred, upražnjavan od davnina i među tricentričnim bićima, održao do naših dana, istina, samo formalno, bez istinskog razumevanja suštine te ozbiljne i važne procedure. Onoga koji preuzima takve obaveze oni zovu "kum" ili "kuma".

Prvi naslednik Gornahoor Karkara dobio je ime Raoork.

Glava 24 PETO BELZEBUBOVO PUTOVANJE NA PLANETU ZEMLJU

Belzebub je nastavio svoju priču.

- Prošlo je mnogo godina od vremena mog četvrtog putovanja na planetu Zemlju. Za sve to vreme ja sam pažljivo kroz teleskop pratio život Zemljana.

Njihov broj se veoma povećao i oni su naselili skoro sve male i velike delove kopna na planeti i, naravno, pred mojim očima su se često događale epizode koje su izražavale njihovu osnovnu osobenost - međusobno uništavanje.

Između mog četvrtog i petog leta na Zemlju njena površina je bila izložena velikim promenama, naročito na mestima gde je gustina stanovništva bila velika. Tako su centri kulture na kontinentu Ašark, zemlje poput Tikliamiša i Maralplija, gde sam boravio za vreme prethodnih putovanja, u vreme mog petog dolaska potpuno nestali s lica Zemlje. Uzrok promene izgleda zemaljskih predela i propasti "kulturnih centara", bila je treća katastrofa, koja je zadesila tu nesrećnu planetu. Ona je imala lokalni karakter i dogodila se usled neveratnih pomeranja slojeva atmosfere ili, kako bi rekli Zemljani, zbog "uraganskih vetrova" koji se nekoliko godina nisu stišavali.

Uzrok tih atmosferskih anomalija, ili velikih vetrova, bila su ona 2 fragmenta, koji su se odvojili od Zemlje za vreme prve velike kataklizme, postavši zatim samostalna nebeska tela Sunčevog sistema. Danas su oni poznati kao "Mesec" i "Anulios".

Strogo govoreći, osnovni uzrok treće katastrofe, koja je pogodila Zemlju, bio je veći fragment, to jest Mesec, dok manji fragment, ili Anulios, nije u tome imao nikakvog udela.

Evo kako su se u zemaljskoj atmosferi začeli uraganski vetrovi.

Kada je oko male, slučajno nastale planete Mesec definitivno formirana atmosfera, i kada je Mesec, nastojeći da padne na svoju matičnu masu, počeo da se kreće u skladu sa zakonom "uzleta", koji sam već pominjao, njegova tek obrazovana atmosfera još nije uspela da dovede sopstvenu harmoniju u "opštistemsku harmoniju kretanja". Tada je njegov, u celini neuravnotežen uticaj izazvao u zemaljskoj atmosferi pomenuta snažna i velika pomeranja, ili uraganske vetrove. Vetrovi su bili toliko jaki da su podizali u vazuh ogromnu količinu gornjih slojeva tla i prenosili je na daleka rastojanja, zasipajući plodne doline.

U tim dolinama je bila koncentrisana većina stanovništva Ašarka, sada Azije, i to u zemljama Tikliamiš i Maralesi.

Neke delove Biserne zemlje takođe je prekrpio pesak; pod peskom je zatrpan i onaj deo kontinenta Grabonci gde se posle propasti Atlantide nalazio glavni kulturni centar tricentričnih bića, nastanjenih u tim predelima. Nekada razvijena zemlja, pretvorila se u pustinju koju sada zovu "Sahara".

Treba imati u vidu da su peskom bile zatrpane ne samo zemlje o kojima sam pričao, već i mnogi drugi, relativno mali regioni te nesrećne planete.

Savremeni Zemljani su iz raznih izvora saznali da su se njihovi preci tada preselili na nova mesta i, razume se, tom događaju "prilepili" su jednu od svojih uobičajenih "etiketa", nazvavši ga "velikom seobom naroda" i priključivši ga onome što oni smatraju svojim "znanjem".

Sada se mnogi naučnici iz sve snage trude da ustanove zašto se to dogodilo i svesrdno izmišljaju razna objašnjenja.

Sada postoji nekoliko teorija, koje jedna s drugom nemaju ništa zajedničko; ako se razmišlja objektivno, teško je reći koja je od njih najapsurdnija, pa ipak, savremena nauka ih priznaje.

U stvarnosti, istinski uzrok seobe sastoji se u tome što su žitelji Ašarka, kada je započeo proces erozije, gonjeni strahom da ne budu zatrpani peskom, krenuli da traže nove zemlje, bezbedne za život. I krenuli su raznim putevima.

Većina tricentričnih bića koja su naseljavala Tikliamiš, krenulaje na jug Azijskog kontinenta, u zemlju koja je kasnije nazvana Persijom, a ostali su pošli na sever i nastanili se u predelima, nazvanim kasnije Kirgišeri (ovde se, očledno, radi o Kazahstanu).

Što se tiče žitelja Maralplesija, neki od njih su krenuli na istok, ali je većina otišla na zapad.

Oni koji su otišli na istok, prebacili su se preko visokih planina i naselili se na obalama ogromnog vodenog prostranstva. Kasnije je njihova zemlja dobila naziv Kina.

Žitelji Maralplesija, koji su smatrali da je bezbednije krenuti na zapad, dugo su lutali prelazeći s mesta na mesto i najzad se dokopali jednog drugog dela sveta, koji je kasnije dobio naziv Evropa.

Oni, pak, koji su živeli na severu kontinenta Grabonci, raselili se se po čitavoj planeti.

Upravo posle svih tih seoba, ja sam po peti put krenuo na Zemlju.

Pre nego što počnem da pričam o razlozima tog putovanja, moram da priznam da me je glavna osobina psihe zemljana, to jest njihova povremena želja za uništavanjem sebi sličnih, iz veka u vek sve više zanimala, a istovremeno je u meni jačala želja da utvrdim tačan uzrok te unikalne osobine tricentričnih bića.

Zato sam, moj dečače, u periodu između četvrtog i petog povanjanja na planetu Zemlju u svojoj marsovskoj laboratoriji organizovao posmatranja tih osobitih tricentričnih bića; žeo sam da prikupim što više materijala koji bi mi pomogao da rasvetlim ovo pitanje, koje me je toliko obuzelo.

U tom cilju, odabrao sam veliku grupu Zemljana, koje sam tokom više godina posmatrao ili ja lično, ili su to činili moji asistenti. Trudili smo se da, koliko god je to moguće, ništa ne propustimo, i da utvrdimo sve detalje i osobenosti njihovog ponašanja.

Moram da priznam, dete moje, ponekad sam, kada ne bih imao nikakav drugi posao, po čitave "sinonimse", što približno odgovara zemaljskim satima, s ogromnim interesovanjem pratio kretanje odabranih tricentričnih bića, pokušavajući da nađem logično objašnjenje za ono što su oni nazivali svim "duševnim pobudama".

Jednoga dana, dok sam tako posmatrao Zemljane kroz teskuano, sinulo mi je da se iz veka u vek, njihov život skraćuje određenom i stalnom brzinom, i to je odredilo početak mog intenzivnog izučavanja psihe tricentričnih bića, koja su tako obuzela tvoju maštu.

Razume se, kada sam to prvi put shvatio, uzeo sam u obzir ne samo osnovnu osobenost njihove psihe, to jest međusobno istrebljivanje, koje bi među njima iznenada planulo, već i takvane mnogobrojne "bolesti", koje postoje samo na toj planeti. Uzgred, uzroci svega toga kriju se u istim onim nenormalnim uslovima života koje su Zemljani sami stvorili, i zbog kojih ne mogu da žive onako kako bi to bilo u skladu sa božanskom zamisli.

Kada sam to prvi put primetio i začepkao po svojim uspomenama, odjednom sam shvatio jednu stvar, i čitavo moje biće, sve njegove samostalne duhovne komponente, ispunile su se ubeđenjem da su na samom početku tricentrični stanovnici Zemlje živeli 12 ili, čak, 15 vekova po njihovom računanju vremena.

Da bi shvatio koliko se za sve to vreme smanjila dužina njihovog života, biće dovoljno ako ti kažem da se u vreme kada sam zauvek napuštao njihov Sunčev sistem, njihov život sveo na 70 do 90 godina.

U poslednje vreme, sve koji toliko požive, stanovnici te neobične planete nazivaju "starcima".

Ako nekome pođe za rukom da prevali stotu, njega veoma pažljivo posmatraju i on, naravno, postaje poznat, jer se njegove fotografije i detaljan opis njegovog načina života pojavljuju u svim njihovim, takozvanim, "novinama".

I eto, dete moje, u vreme kada mi je iznenada pala na pamet ta činjenica, nisam imao nikakvog naročitog posla na Marsu, a samo uz pomoć teskuana nije bilo moguće razjasniti problem, te sam rešio da lično odem na Zemlju, kako bih na licu mesta dokučio taj fenomen.

Rečeno - učinjeno i, kroz izvesno vreme, već sam našim brodom leteo na Zemlju. U vreme kada sam peti put leteo Zemljanima u goste, njihov "centar za dobijanje i prenos rezultata usavršavanja mišljenja", ili "kulturni centar", bio je grad Vavilon. Rešio sam da se uputim upravo tamo.

Ovoga puta, naš brod je sleteo na vodu, u tzv. "Perzijski zaliv", zato što smo, spremajući se za poletanje, došli do zaključka da on najviše odgovara našim ciljevima - prvo, odatle do Vavilona bilo je nadomak ruke, a, drugo, to mesto je bilo veoma pogodno za sletanje broda.

Sve je bilo da bolje ne može biti, jer se u zaliv ulivala velika reka na čijoj se obali nalazio Vavilon, i mi smo rešili da tom rekam otplovimo do grada.

U to vreme Vavilon je bio na vrhuncu svoje moći. On je bio kulturni centar ne samo za stanovnike Ašarka, već i za stovnike svih ostalih velikih i malih zemalja u kojima su želi ljudi.

Kada sam se prvi put obreo u tom njihovom "kulturnom ceru", njegovi stanovnici su bili na pragu onoga što će kasnije postati glavni uzrok ubrzane degradacije njihove "psihičke organizacije"; to se uglavnom odnosilo na atrofiju tri osnovna načela, koja su morala da postoje kod svakog tricentričnog bića. Ta načela stvaraju impulse koji postoje pod imenima: "Vera", "Nada", "Ljubav".

Taj regres, koji se iz generacije u generaciju ubrzava, došao je do stepena kada se istinski živa duša, bez koje ne može da postoji nijedno razumno biće, pretvorila u dušurogat, bez unutrašnjeg sadržaja.

Ispričaću ti o tadašnjim događajima u Vavilonu, kako bi mogao da shvatiš sve razloge koji su doveli do tako čudne i neobične transformacije duše savremenih Zemljana.

Informacije o događajima koje ću opisati, dobio sam uglavnom od tricentričnih bića, koja njihovi saplemenici nivaju "naučnicima".

Pre nego što nastavim ovu priču zadržaću se ukratko na ovom pojmu, to jest ispričaću ti o toj vrsti ljudi koja se naziva "naučnicima".

Još pre mog petog putovanja, pre Vavilonskog uspona, svi oni koje su Zemljani smatrali "naučnicima" ne bi se takvima smatrali ni na jednoj drugoj planeti u Vasioni. Jer, pravi naučnik je morao savesnim radom i hotimičnim stradanjem da dostigne takav nivo razumevanja svih pojedinosti o poreklu i razvoju Vasiona, koji bi njegovoj nadtelesnoj suštini, ili višem telu, omogućio da se izdigne na odgovarajući stupanj Božanske Lestvice Objektivnog Uma. Tada će se pred njim otvoriti kozmičke istine, razume se, na onom nivou do koga se on izdigao. Ali, još od vremena takozvane tikliamiške civilizacije, a posebno u našoj eri, naučnicima su počeli da nazivaju sve one koji vladaju velikom količinom informacija i o njima ispredaju nadugačko i naširoko, kao što babe pričaju o "dobrim starim vremenima". Uzgred, uvaženi Nasradin Hodža je značaj takvih naučnika definisao ovako: "Svi misle da naši uvaženi profesori znu koliko je dva puta dva."

Ali, vratimo se priči. Kada smo stigli u Vavilon, on je bukvalno vrveo od naučnika koji su se tu sjatili iz svih delova sveta.

Oni su stigli u Vavilon iz jednog veoma zanimljivog razloga. Ispričaću ti o njemu. Radi se o tome da se većina naučnika našla tamo voljom jednog izuzetnog i neobičnog persijskog cara, koji je u to doba vladao Vavilonom.

Želim da ti pomognem da tačno ustanoviš koji je od normalnih životnih uslova toga cara učinio tako osobenim, i radi toga ću ti ispričati o dvema okolnostima koje su još od davnina uticale na život Zemljana.

Pre svega, još od propasti Atlantide, u prirodi tvojih miljenika počela je da se formira, a tokom narednih vekova je definitivno kristalizovana, jedna osobina zbog koje su oni doživljavali sreću (a to osećanje s vremena na vreme ima svako

tricentrično biće), samo onda kada bi postali vlasnici velike količine znamenitog metala koji oni nazivaju "zlato".

Najgore je bilo to što su ljudi iz okruženja vlasnika zlata takođe doživljavali snažna osećanja, pri čemu se to odnosilo kako na one koji su to zlato videli, tako i na one koji su o njemu znali samo po čuvenju. Svi su se oni trudili da dođu do tog metala, a gubitnici su prema onima kojima je to pošlo za rukom osećali "zavist".

Druga okolnost o kojoj želim da ti pričam, sastoji se u sledećem. Kada bi se ta njihova osnovna osobina ispoljila posebno snažno, ljudi iz različitih zemalja počeli bi da uništavaju jedni druge; kada bi tome došao kraj, vođa ili car zemlje, koji bi imao veći broj preživelih podanika, dobijao bi titulu osvajača i obično prisvajao svo bogatstvo pobeđenog naroda.

Car osvajač je ne samo dozvoljavao, već i naređivao svojim podanicima da pljačkaju osvojene zemlje, da otimaju mlade žene i sva dobra, koja su pobeđeni sticali vekovima.

I tako, dete moje, kada su podanici tog veoma neobičnog persijskog cara osvojili nove zemlje, car je naredio da se odande niko ne dovodi i ništa ne uzima osim naučnika, koje su u Vavilon dovodili kao zarobljenike.

Zašto je caru pala na pamet takva suluda misao? Radi se o tome da je u to doba u jednom od centara tikliamiške civilizacije, u gradu Čiklarali tamošnji naučnik po imenu Harnum (čija se suština potom transformisala u takozvanu "Etaku Haznamasku ličnost") smislio da svaki metal, kojih u zemljinoj kori ima u izobilju, lako može da se pretvori u zlato, koje se retko sreće. Da bi se tim postupkom ovladalo, treba znati samo jedno malo lukavstvo.

Ta kobna ideja se naširoko proširila tokom kasnijih vekova i, prenoseći se iz generacije u generaciju, najzad dobila formu fantastične i štetne nauke koja se zvala "alhemija" - to isto ime nosila je i jedna velika nauka, oblast istinskog znanja kojim su ljudi vladali u davnim epohama, dok posledice uticaja organa kundabufere još nisu u potpunosti porobile njihovu svest; ta istinska nauka mogla bi da donese suštinsku korist svim tricentričnim bićima.

U vreme, o kome govorim, persijskom caru je, iz nekih ličnih razloga, očajnički bilo potrebno zlato; pošto je čuo za otkriće pomenute buduće Eterske ličnosti, on je poželeo da ovaj metal dobije na takav, lak način.

Ali, upravo kada je naumio da pravi zlato uz pomoć alhemije odjednom je svim svojim bićem shvatio da mu je nepoznato ono "malo lukavstvo", bez kojeg njegova želja može ostati netvorena.

Pošto je razmislio, došao je do sledećeg zaključka:

Poznato je da su naučnici otkrili mnoge tajne; dakle, makar jedan od njih zna i tajnu pretvaranja bilo kojeg metala u zlato.

Dosetivši se toga, on se silno začudio što mu tako prosta misao nije pre pala na pamet; pozvao je nekoliko odanih ljudi i naredio im da utvrde, kome je od prestoničkih naučnika poznata ova "tajna".

Sutradan, kada mu je javljeno da nijedan naučnik iz prestice ne zna za tu "tajnu", on je naredio da se traganje nastavi po čitavoj zemlji i, kada je posle nekoliko dana odgovor opet bio "ne", on se duboko zamislio.

Pošto je opet ozbiljno razmislio, došao je do zaključka da sigurno neki od naučnika njegovog naroda zna tajnu, ali je čuva kao "profesionalnu tajnu"; očigledno je da je naučničko bratvo rešilo da te podatke nikome ne odaje.

Shvatio je kako nije dovoljno da samo pita, već da mora da izvrši pritisak na naučnike kako bi ih prisilio na odavanje tajne.

Istoga dana izdao je odgovarajuće naredbe svima koji su se tim poslom bavili, i oni su započeli "saslušavanja", pri čemu su koristili metode uobičajene u to doba.

Ali, kada se naš čudnovati car najzad uverio da nijedan naučnik među njegovim podanicima ne zna tajnu, počeo je da traži takve znalce u drugim zemljama.

Međutim, nijedan od susednih careva nije želo da mu preda svoje naučnike radi saslušavanja, te je naš car rešio da nepokorne vladare na to prisili. I on je na čelu nebrojenih hordi započeo takozvane "ratne ekspedicije".

Persijski car je mogao da okupi veliku armiju, zato što su u to vreme i na tom mestu, uslovi, koji izazivaju trogoautoegratski proces, bili takvi da su upravo odatle potali talasi vibracija nastalih uzajamnim istrebljivanjem njegovih žitelja, te je obazriva Priroda učinila da se natalitet u zemlji silno poveća.

Tu Hasejn prekide Belzebuba rekavši:

- Dragi dedice, ne razumem zašto struja vibracija, koja je neophodna za velike vasijske procese, zavisi od lokalnih događaja i osobenosti nekih lokaliteta na Zemlji.

Belzebub je na pitanje svoga unuka odgovorio ovako:

- Još odavno sam rešio da u svom daljem pripovedanju dotaknem problem međusobnog uništavanja koji oni nazivaju "ratom", zato je bolje da to pitanje odložimo za kasnije, jer mislim da ćeš tada sve shvatiti.

Tim rečima Belzebub se vratio prekinutom pripovedanju o Vavilonskim događajima.

- Persijski car je osvojio susedne zemlje i odande dovodio naučnike. On je naredio da ih sve dovedu u Vavilon. Tu je taj gospodar polovine Azije, mogao da ih saslušava kako je hteo, nadajući se da će uspeti da sazna tajnu pretvaranja metala u zlato.

U tom cilju on je čak izvršio i takozvanu "vojnu kampanju" protiv Egipta.

To je učinio zato što je tada među naučnicima postojalo široko rasprostranjeno mišljenje da je u Egiptu sabrano mnogo znanja i da je nauka tamo razvijenija nego bilo gde drugde.

Persijski osvajač je odveo iz Egipta sve naučnike koje je tamo našao; među njima je bilo i onih koji su bili odande poreklom, ali je bilo i došljaka iz drugih zemalja, kao i egipakih sveštenika, naslednika mudrih Atlantidana iz Društva Akladansa. Njihovi preci, koji su preživeli katastrofu, bili su u Egiptu prvi naseljenici.

Prošlo je neko vreme, a čudnovatom caru je pala na pamet nova bezumna ideja, koja se ovoga puta odnosila na sam proces međusobnog uništavanja: novo ludilo potisnulo je staro i car je potpuno zaboravio na naučnike; oni su sada slobodno živeli u Vavilonu, čekajući dalji razvoj događaja.

Naučnici iz svih krajeva Zemlje, koji su se na taj način našli u Vavilonu, često su se okupljali i, kao što je svojstveno zemaljskim "mudracima", stalno su razmatrali pitanja koja su beskrajno prevazilazila njihovo razumevanje, tako da, razume se, oni iz svega toga nisu izvukli ništa valjano ni za sebe ni za druge.

I naravno, za vreme tih diskusija i susreta oni su, kao što to obično biva sa svim naučnicima na Zemlji, našli "goruće pitanje" koje ih, kako su govorili, prožima "do koštane srži".

Pitanje, koje je uspelo da postane "gorućim", delovalo je na njih tako da su čak sišli sa svojih pijedestala i počeli da ga razmatraju ne samo sa naučnicima poput sebe, već i sa slučajnim prolaznicima i na svakom mestu.

Usled toga, interesovanje za taj problem zahvatilo je postepeno čitav Vavilon i, u vreme kada smo mi tamo stigli, on je već predstavljao goruće pitanje za svakog njegovog žitelja.

Tu temu nisu razmatrali samo naučnici; razgovori i sporovi te vrste širili su se na sve strane, poput požara.

O tome su donosili sudove i razgovarali mladići i starci, muškarci i žene, pa čak i gradski dželati. I svi su, posebno naučnici, nastojali da o tome saznaju što više.

Kada smo stigli u Vavilon saznali smo da su mnogi poludeli od takvih razmišljanja, a da su drugi bili na putu da polude.

To "goruće" pitanje na koje su "siroti naučnici", kao i ostali žitelji, želeli da čuju odgovor, bilo je — imaju li ljudi "dušu".

U gradu je postojalo mnogo fantastičnih teorija o tome, svakog časa bila bi sklepana neka nova i, naravno, svaka od tih domišljatih teorija imala je svoje fanatike.

Bez obzira na njihovo mnoštvo i raznovrsnost, sve teorije bazirale su se na dve suprotne pozicije. Jedna od njih je bila "ateistička", a druga - "idealistička" ili "dualistička".

Sve dualističke teorije priznavale su postojanje duše i njenu besmrtnost, jer, mora valjda čovek, koji je za života počinio zlo, da bude kažnjen posle smrti.

Sve ateističke teorije tvrdile su upravo suprotno.

Ukratko, moj dečače, kada smo stigli u grad, tamo se događalo ono što je kasnije nazvano "Vavilonskom kulom".

Belzebub malo počuta, pa nastavi:

- Želim da ti objasnim smisao izraza "Vavilonska kula", koji sam upravo pomenuo; savremeni Zemljani ga veoma često koriste.

Smatram neophodnim da ti objasnim ovu sintagmu zato što mi se, kao prvo, posrećilo da budem svedok događaja koji su doveli do njenog nastanka, a, osim toga, i zato što će ti istorija njenog nastanka i transformacije u svesti Zemljana

pomoći da jasno shvatiš kako zbog nenormalnih životnih uslova, koje su sami stvorili, tačna i pravilna informacija o prošlim događajima nikada ne dospeva do budućih generacija. A ako nešto nalik na to i dopre do njih, njihov čudnovati Um odmah pod njega podvodi čitavu teoriju, umnožavajući pri tome iluzije ili takozvane duhovne likove, zbog čega, zapravo, u Vasioni i postoji ova tako neobična i unikalna psiha.

Dakle, dete moje, kada smo stigli u Vavilon, počeo sam da se krećem u lokalnom društvu i da vršim posmatranja kako bih razjasnio pitanje koje me je zanimalo. Svuda su me dočekali naučnici kojih je tu bilo u velikom broju, te sam počeo da komuniciram samo sa njima, ograničivši svoja istraživanja na njihove karaktere. Među drugim naučnicima, tu je bio i ne sasvim nepoznati Hamolinadir, nasilno doveden iz Egipta. Hamolinadir i ja smo održavali odnose koji su uobičajeni za osobe koje se često sreću.

Hamolinadir je bio jedan od naučnika kome nisu u potpunosti atrofirale normalne, tricentričnim bićima svojstvene osobine, nasledene od predaka; štaviše, ispostavilo se da je on u detinjstvu bio okružen ljudima koji su mu pružili više ili manje pravilno vaspitanje.

Dodaću da je tada u Vavilonu bilo mnogo takvih naučnika.

Učeni Hamolinadir je vodio poreklo od "Asiraca", rođen je i vaspitan u Vavilonu, ali je svoja znanja stekao u Egiptu, u najboljoj školi koja je tada postojala na Zemlji, a koja se zvala "Škola Materijalizacije Misli".

Kada sam ga prvi put sreo, već je bio u godinama kada je njoihvo Ja — to jest osećanje svesne kontrole mehaničkih i psičkih funkcija njegovog organizma - dostiglo najveću stabilnost, koja je u to vreme bila moguća za tricentričnog Zemljana. U vreme takozvanog "pasivnog bdenja", kod njega su se veoma jasno manifestovale sledeće funkcije: "samosvest", "pravičnost", "osetljivost", "domišljatost", itd.

Ubrzo pošto sam stigao u Vavilon, počeo sam da zajedno sa Hamolinadirom odlazim na sve moguće naučne "skupove" i da slušam svakojake izmišljotine, koje su se zvale referati. Svi su oni bili posvećeni onoj istoj gorućoj temi, koja je u gradu izazvala komešanje umova.

I moj drug Hamolinadir bio je veoma uzrujan zbog tog problema.

Njega je zbunjivala i u stanje pometenosti dovodila činjica da su sve stare i nove teorije, posvećene tom problemu, bez obzira na protivrečnu argumentaciju, bile podjednako verodostojne i podjednako ubedljive.

On je govorio da su teorije koje tvrde da čovek ima dušu bile veoma logično i ubedljivo konstruisane, ali da su i teorije koje tvrde potpuno suprotno bile isto tako logične i ubedljive.

Zamisli sebe na mestu tog simpatičnog Asirca, i reći ću ti da su sve teorije na Zemlji, koje pretenduju da objasne višu materiju, neprekidno izmišljali oni kod kojih su se posledice uticaja organa kundabufere manifestovale posebno snažno, a

njihovoj prirodi bila svojstvena takozvana "lukavost". Zvaljujući toj osobini oni su, videći slabosti sebi sličnih, nastojali da ih iskoriste, usmeravajući svesno ili nesvesno svoj unikalni Um. Oni su do te mere razvili svoje sposobnosti da su povremeno mogli čak da prodru u logiku ponašanja ljudi iz svog okruženja i, na osnovu svojih znanja, smišljali su razne teorije. I, kao što sam ti već rekao, postepena atrofija "instinktivnog osećanja kozmičkih istina", kod većine Zemljana je zajedno s nenormalnim životnim uslovima dovela do toga da, ako bi se neko od njih udubio u proučavanje tih teorija, on bi hteo ne hteo, počinjao da ubeđuje sebe u njihovu ispravnost.

Prošlo je 7 zemaljskih meseci od mog dolaska. Jednom smo Hamolinadir i ja krenuli na takozvanu naučnu konferenciju. Nju su sazvali isti oni naučnici koji su svojevremeno nasilno dovedeni u Vavilon, po naredbi persijskog cara. U to vreme on je odavno zapostavio svoje sulude alhemičarske ideje i čak je potpuno na njih zaboravio. Na konferenciji je bilo i stranih naučnika, koji su u Vavilon došli dobrovoljno, kako su sami govorili - "iz ljubavi prema nauci". Redosled govornika određivan je izvlačenjem.

Moj drug Hamolinadir nalazio se među govornicima i takođe je učestvovao u izvlačenju: bio je peti po redu.

Govornici, koji su istupali pre njega, govorili su o svojim novim teorijama, ali su takođe kritikovali stare, svima poznate.

Najzad je došao red na našeg Asirca.

Kada se on popeo za govornicu njegovi pomoćnici su okačili plakat na kome je, kako je to bilo uobičajeno, bila napisana tema referata.

Na plakatu je pisalo da je orator izabrao temu pod nazivom: "Nepostojanost ljudskog Uma."

Moj zemaljski drug je počeo da govori o strukturi (kako ju je on shvatao) velikog mozga i o tome u kojim slučajevima i na koji način razliku utisaka opažaju drugi moždani centri; on je govorio o tome da je potrebna određena saglasnost u njihovom radu, i tek kada je ona postignuta, utisak dobija svoju konačnu formu u velikom mozgu.

On je počeo mirno, ali što je dalje govorio, sve više se žestio, a njegov glas je prešao i viku kada se kritički obrušio na ljudski Um.

Vičući i dalje, on je veoma logično i ubedljivo predstavio nestalnost i nestabilnost ljudskog Uma, dokazavši na mnogobrojnim primerima kako je lako ubediti i uveriti taj Um u šta god hoćeš.

U jeku svoga istupanja moj drug Hamolinadir je zajecao, ali je i plačući nastavljao da više:

- Svaki čovek, pa naravno i ja, može da dokaže sve što poželi; vi morate znati koji faktori i koje asocijacije dovode do uverenja u istinitost onoga što vam drugi dokazuju. Na primer, veoma je lako dokazati čoveku da čitav svet i svi ljudi nisu

ništa drugo do iluzija, a da je realan samo žulj na prstu njegove leve noge. Osim tog žulja ne postoji ništa, čitav svet je plod bolesne uobrazilje.

U tom momentu pomoćnik je pružio govorniku bokal vode, ovaj ga žudno ispi i nastavi da govori smirenije. Evo šta je rekao:

- Pogledajte mene. Ja nisam običan naučnik. Mene zna čav Vavilon i mnogo drugi gradovi; svi priznaju da sam ja čovek koji mnogo zna i koji je mudar.

Dobio sam najbolje obrazovanje na svetu i teško da će ikada više ikoga učiti onako kako sam učen ja.

Ali šta da radi taj najviši nivo razvoja s pitanjem, zbog kojeg čitav Vavilon, evo, već godinu dana ludi!

To opšte ludilo povodom pitanja o duši dovelo je dotle da i moj visokoučeni um "tumara k'o pijan po pomrčini".

Za sve to vreme ja sam pažljivo i veoma ozbiljno izučavao stare i nove teorije o "duši" i nisam našao ni jednu sa čijim se autorom ne bih složio; sve su bile tako logično izgrađene i dobro predstavljene; moj Um nije mogao a da se ne složi s logikom i verodostojnošću svake od njih.

Ja sam i sam napisao veoma obiman rad o pitanjima višeg reda; ne sumnjam da je većina prisutnih upoznata sa tokom mojih misli; i možda se ovde ne bi našao nijedan čovek koji ne bi pozavideo mom logičkom mišljenju. Ali iskreno i časno priznajem da sam ja, zajedno sa svim svojim znanjima i razmišljanjima o transcendentnom, samo jedan potpuni idiot.

Hajde da zamislimo kako se u Vavilonu, gde smo se svi mi okupili, gradi kula uz čiju pomoć nameravamo da dopremo do neba i vidimo šta se tamo dešava.

Ta kula se gradi od cigala, koje su naizgled sve jednake, ali one su, zapravo, napravljene od raznih materijala. Ima tu gvozdениh cigala, ima drvenih, ima cigala od testa i čak, od perja.

Zamislite da se takva kula zaista gradi u centru Vavilona i daje već veoma visoka. Svakome je jasno da će ona, pre ili kasnije, pasti i sahraniti pod sobom grad i sve njegove žitelje.

Ja lično, nemam nameru da poginem pod ruševinama vavonske kule, ja želim još da živim i zato iz ovih stopa odlazim odavde... A vi radite šta znate!

S tim rečima on napusti dvoranu. Nikada ga više nisam video.

Kasnije sam čuo da je već sutradan napustio Vavilon i otišao u Ninivu, gde je srećno počeo do duboke starosti. Saznao sam još i to da je Hamolinadir zauvek napustio nauku i ostatak života proveo gajeći "čungari"; na jednom od savremenih jezika ta biljka se zove "kukuruz".

Treba reći, moj dečače, da je Hamolinadirov govor na prisutne najpre ostavio snažan utisak i da ih je sve obuzela duboka potištenost koja je trajala skoro mesec dana.

Tokom svojih susreta oni su pričali samo o tom govoru, ponavljajući i prepričavajući pojedine njegove pasaže.

Ponavljali su ih toliko često da su neki Hamolinadirovi izrazi postali poznati čitavom Vavilonu i pretvorili se u krilatice.

Neki od njih su i danas poznati na Zemlji, a najpoznatiji je - "Izgradnja Vavilonske kule" ili "Vavilonsko mešanje jezika".

Zato mnogi i sada misle da je u Vavilonu nekada građena kula da bi ljudi mogli živiti da dopru do samoga Boga.

Savremeni Zemljani su ubedeni da se upravo za vreme izgradnje Vavilonske kule jedan jezik podelio na veliki broj različitih jezika.

Uopšte, iz doba Vavilona, kao i iz drugih epoha, do našeg vremena je stiglo mnogo nepovezanih podataka, a Zemljani su od tih fragmenata sazdali takav galimatijas, da bi čak i podmukli Lucifer mogao da im pozavidi na umeću.

Već sam ti rekao da su u Vavilonu vladala dva "filozofska učenja", koja nisu imala ništa zajedničko. Svako od njih je imalo mnogobrojne pristalice.

Upravo su ta učenja, prenoseći se iz generacije u generaciju, ometala razvoj njihovog mišljenja, koje je i bez toga bilo prilično zbrkano.

Pojedinosti oba ova učenja su tokom vekova bile podvrgnute promenama, ali osnovne ideje su ostale nekadašnje i u tom obliku su stigle i do naših dana.

Pristalice prvog učenja su tvrdile da ljudi imaju "dušu"; ta teorija nazvana je "dualističkom"; druga teorija nazvana je "ateističkom"; njeni adepti su tvrdili i dokazivali potpuno suprotno.

Dualisti ili idealisti, su tvrdili da se ispod grube telesne ljuštore nalazi fina nevidljiva supstanca, koja zapravo i jeste "duša".

Dušaje besmrtna, to jest neuništiva.

Dalje, oni su tvrdili da ta tanana supstanca, ili duša, mora da plaća za svaki voljni ili nevoljni postupak fizičkog tela, a svaki čovek još od rođenja ima dva "tela", fizičko i duhovno.

To učenje tvrdi da prilikom rođenja na ramena svakog čoveka sedaju dva nevidljiva duha.

Na desno rame seda "dobri duh" ili "anđeo", na levo - "zli duh" ili "đavo".

I od prvoga dana i anđeo i đavo beleže sva dela čovekova; duh koji sedi na desnom ramenu beleži dobre postupke i dela, a duh koji sedi na levom ramenu - zla dela i postupke.

Od duhova se traži da podstiču i pobuđuju čoveka na odgarajuće postupke - dobre ili loše.

Svaki duh teži da spreči čoveka da postupa onako, kako ga podstiče duh suparnik, kao i da ga pobuđuje na postupke koji se nalaze u njegovoj nadležnosti.

Ti duhovi se neprestano međusobno bore, a čovek je njihovo bojno polje.

Kada čovek umre, duhovi napuštaju njegovo "fizičko telo" i odnose njegovu "dušu" "Bogu", koji se nalazi negde na nebesima.

Pred Bogom, anđelima i arhanđelima koji ga okružuju stoji vaga.

Pored svakog tase stoje duhovi: pored desnog tase - sluge raja, ili anđeli, pored levog - sluge Pakla, ili đavoli.

Ti duhovi, koji su sedeli na čovekovim ramenima tokom njegovog života, posle njegove smrti donose njegovu dušu Bogu; Bog uzima od njih knjige u koje su beležili sve čovekove postupke i stavlja svaku knjigu na odgovarajući tas na vagi. Na desni tas stavlja knjigu anđelovu, na levi - knjigu đavovu, gleda koji će tas prevagnuti i daje dušu čovekovu na raspolaganje onim duhovima koji su tu pored njega.

Duhovi desnog tase odnose dušu na mesto koje se naziva "Raj". On je neopisivo lep. Tamo zriju mirisni plodovi i miriše predivno cveće. Vazduh se ori od pevanja heruvima i muze serafima. Tamo ima i drugih bezbrojnih čudesa, koje bolesna ljudska mašta smatra veoma privlačnim. U raju ljudima sve treba da donosi "najveće uživanje", tj. zadovoljavanje instinkata, koji su nedostojni normalnih tricentričnih bića. Te nedostojne želje ubijaju u čoveku sve što je Tvorac u njega uložio za istinsko dobro.

Duhove levog tase vavilonski naučnici su nazivali đavolima. Oni vladaju Paklom.

Pakao je besplodno mesto gde vlada nezamisliva vrelina i nema ni kapi vode. Umesto muzike tamo se neprestano čuju užasna kakofonija i strašna prokletstva. Svuda su raspoređene razne sprave za mučenja: sprave za istezanje, točkovi za mučenje, sprave za nanošenje rana i njihovo posipanje solju i tako dalje, i tome slično.

To vavilonsko "idealističko" učenje detaljno objašnjava kako čovek treba da postupa kako bi dospao u "Raj". On mora da učini što više dela koje će u svoju knjigu zabeležiti anđeo, da bi ta knjiga preteгла knjigu đavolovu na Božjem sudu; u protivnom, nesrećnik će svakako dospeti u "Pakao".

Tu Hasejn nije mogao da se uzdrži i upita dedu:

- Ali kako oni razlikuju dobre postupke od rđavih? Belzebub pogleda unuka zagonetnim pogledom i klimnuvši glavom odgovori:

- Na Zemlji od davnina postoje 2 nimalo slična shvatanja o 2 puta prilikom određivanja da li je neki postupak dobar ili rđav.

Prvi put su sledili naučnici Atlantidani iz Društva Akladansa. Prenoseći se iz generacije u generaciju, njihovo gledište se unekoliko promenilo i prešlo na njihove potomke, koji su još i posle druge katastrofe na isti način prihvali taj problem; njih su nazivali "posvećenicima".

Evo kako bi oni odgovorili na to pitanje:

"Ako čovek postupa prema savesti on izvršava dobar postupak; onda, pak, kada oseća grižu savesti, znači da je izvršio zlo delo."

A drugi put je nastao ubrzo posle "mudrog pronalaska" cara Konitusiona i, prenoseći se iz generacije u generaciju, transformišući se u običnoj svesti, on se postepeno proširio po čitavom svetu pod nazivom "moral".

Zanimljivo je istaći jednu osobenost morala, koja se pojavila na samom početku i postepeno postala njegov neraskidivi deo.

Da bi shvatio koja je to osobenost, navešću ti primer kameleona. Ljudski moral poseduje isto svojstvo, kao i to unikalno biće.

Najčudnija i najneobičnija strana te osobenosti njihovog "morala", posebno savremenog, sastoji se u tome što on autatski zavisi od raspoloženja lokalnih vlasti, a to raspoloženje, opet, automatski zavisi od uzroka kao što su "taština", "varenje", "novac".

Drugo vavilonsko učenje, koje takođe ima mnogobrojne pristalice, prenoseći se iz generacije u generaciju, došlo je i do naših dana. Ono se zasniva na jednoj od starovremenskih ateističkih teorija.

To učenje uporno tvrdi da nikakvog Boga i nikakve duše nema, a da su suprotni argumenti - tek bolesno buncanje pristalica druge teorije.

Tu se tvrdi da svet postoji i razvija se prema određenim zakonima, prema kojima sve prelazi iz jednog oblika u drugi, i postoji uzročnopolosledični lanac svih pojava, gde je posledica jednog događaja uzrok drugog, i tako dalje.

Čovek je takođe uključen u tu vezu, on je posledica određenog uzroka, ali je, opet, i sam, uzrok drugih događaja.

Štaviše, tvrdi se da sve natprirodne pojave, čak i one koje ljudi očigledno opažaju, mogu da se objasne delovanjem pomenutih zakona mehanike. Da bi se savršeno ovladalo tim zakonima, treba dostići potpuna, nepristrasna i sveobuhvatna znanja. Na to je sposoban čist Um, a nivo znanja zavisi od nivoa Uma.

Što se tiče ljudskog Uma, on je samo zbir utisaka koje čovek dobija; oni se postepeno transformišu u znanja, pomoću kojih se mogu vršiti poređenja, dedukcija i izvoditi zaključci o raznim činjenicama.

Usled toga čovek dobija dodatnu informaciju o različitim pojavama koje se ponavljaju; to dovodi do formiranja svakakvih ubeđenja u čovekovom Umu. Tako se i formira Um, to jest subjektivna duša.

Mnogo toga se može reći o tim dvema teorijama, one su nanele mnogo štete Umu potomaka. Zahvaljujući "naučnicima" Um je postao takav da se uz njegovu pomoć mogu jedino "lupetati koještarije", ali to još nije najstrašnije, sav je užas u tome što su ta učenja nanela veliko zlo ne samo ljudima, potomcima "naučnika", već i svemu živom.

Radi se o tome da je "komešanje umova" u Vavilonu naučnicima pružilo dodatnu hranu za razmišljanje i delanje i, kada su se razišli svojim kućama, njihove ideje su se kao zarazne bakterije svuda razmnožile i postepeno uništile ne samo ostatke, već čak i svaki trag velikog dela najsvetijeg Ašjate Šimaša... dela i trpljenja, kome je specijalno on pristupio kako bi stvorio životne uslove u kojima bi postepeno nestale negativne posledice delovanja organa kundabufere na ljude, a oni stekli osobine koje priliče svakom tricentričnom biću čija je suština odraz suštine Vasiona.

Ali, postojala je još jedna posledica svih tih učenih mudrovanja povodom duše. Ubrzo pošto sam po peti put boravio na toj planeti, njihov "kulturni centar", neuporedivi i predivni Vavilon, bio je potpuno, do temelja, zbrisan sa lica Zemlje. Propao je ne samo grad, već i sva bogatstva koja su tokom mnogih vekova stvarali njegovi građani.

Iskreno rečeno, početak propasti velikog dela Ašjate Šimaša odredili su naučni skupovi u Vavilonu, a pre svega, izmišljotine jednog dobro poznatog naučnika koji je živio u Aziji nekoliko vekova pre vavilonskih događaja. On se zvao Lentrohamsanin; njegova suština je na poseban način transformisana i usavršavana, i on se, najposle, priključio onim eterskim ličnostima koje obitavaju na maloj planeti "Odmazda".

Pričaću ti o njemu, zato što će ti to pomoći da bolje shvatiš osobenosti psihe ljudi te daleke i čudne planete.

Ali, najpre ću ti ispričati o Najsvetijem Ašjati Šimašu (on je sada Veliki Kozmički Svetitelj), zato što, kada saznaš sve o njegovim delima na Zemlji, i sam možeš, što je veoma važno, da proširiš svoje razumevanje duševnih svojstava tricentričnih bića, koja su obuzela tvoju maštu.

Glava 25 VELIKI SVETITELJ AŠJATA ŠIMAŠ - IZASLANIK NEBA NA ZEMLJI

Dakle, moj dečače!

Sada pažljivo slušaj: ispričaću ti o Velikom Svetom Izabraniku Viših Sila, Ašjati Šimašu i o njegovom radu među tricentričnim bićima koja nastanjuju planetu Zemlju.

Već sam ti više puta govorio da, s vremena na vreme, naš beskrajno Ljubeći Večni Otac Stvoritelj da je milostivo dopuštenje da neko od Kozmičkih Svetitelja može uzeti obličje Zemljanina kako bi, pošto poživi zemaljskim životom, na licu mesta procenio situaciju i predložio novi način života, koji bi pomogao da se u prirodi Zemljana unište sve posledice delovanja organa kundabufera, i to tako da se nešto slično nikada više ne pojavi.

Tačno 700 g. pre poznatih vavilonskih dađaja u planetarno telo tricentričnog bića uselio se duh Kozmičkog Svetitelja po imenu Ašjata Šimaš; on je na taj način postao Izaslanik Neba na Zemlji. Sada je on jedan od najpoštovanijih i Najuzvišenijih Kozmičkih Svetitelja.

Ašjata Šimaš se uselio u planetarno telo dečaka iz siromašne porodice sumerske rase i rodio se u seocetu nedaleko od Vavilona.

Deo svog detinjstva proveo je u tom selu, a deo - u Vavilonu, koji je, iako još nije dostigao svoj procvat, svejedno bio slavan.

Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš bio je samo Izaslanik Odozgo, koji je svojim delima stvorio na Zemlji životne uslove dostojne tricentričnih bića. On je želeo da Zemljani žive onako kako žive slična razumna bića u čitavoj Vasioni. On je bio prvi koji je, izvršavajući poverenu misiju odustao od uobičajenih metoda, kakve su Izaslanici na toj planeti koristili vekovima.

Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš ničemu nije učio obične žitelje Zemlje, nije im držao propovedi, kako su to radili Izaslanici Odozgo, pre i posle njega.

Zato su njegovi pogledi bili poznati samo njegovim savrenicima, a već treća generacija ništa o njima nije znala.

Ipak, izvesne informacije su, svejedno, došle do potomaka. Zahvaljujući "legomonizmu" plodovi njegovih nastojanja pod nazivom "Užas situacije", postali su poznati nekima od posvećenih.

Još od vremena njegovih svetih dela, pa sve do naših dana, sačuvana je u neoštećenom obliku mermerna stela na kojoj su ugravirane njegove reči, njegovi saveti upućeni njegovim savrenicima.

Ta stela je sveta relikvija manje grupe posvećenih koji pripadaju Olbogmečkom Bratstvu koje živi u srcu Azije.

Reč "Olbogmek" znači: "Sve vere su jednake, Bog je jedan".

Kada sam poslednji put bio na Zemlji, upoznao sam se sa lomonizmom, uz čiju pomoć je delo Svetog Ašjate Šimaša došlo i do nas pod nazivom "Užas situacije". Legomonizam mi je veoma pomogao da shvatim čudnovatost duše tih neobičnih bića, onda kada sam već došao do samoga kraja, a ništa nisam mogao da razumem, bez obzira na hiljadugodišnja posmatranja.

Mili, dragi dedice, molim te, reci mi šta znači reč "legomonizam"? - zamoli Hasejn.

Legomonizam - odgovori Belzebub - jeste jedna od formi prenošenja znanja iz generacije u generaciju, koju koriste posvećeni tricentrični Zemljani.

Tu formu prenošenja informacija smislili su stanovni nestale Atlantide.

Ispričaću ti ko se naziva posvećenikom i tada ćeš shvatiti šta je to "legomonizam".

U pređašnja vremena posvećenicima su nazivani ljudi koji su vladali skoro potpuno identičnim znanjima, a drugi ljudi su ta znanja mogli da razumeju.

Ali za poslednjih 200 g. ta reč je dobila 2 različita značenja.

Prvi smisao, kao i u davna vremena, označava ljude koji su zahvaljujući upornom trudu, trpljenjem izgradili u sebi određene objektivne vrline i znanja, koji slobodno opažaju druga monocentrična i bicentrična bića. Ti ljudi svuda uživaju zasluženno poštovanje.

U drugom značenju tu reč koriste varalice, nazivajući tako jedni druge.

Njihove bande se nalaze svuda, a njihov cilj je lopovluk i pljačka.

Pod izgovorom da se bave "okultnim" ili "transcendenlnim" naukama, varalice se, zapravo, bave jednom vrstom pljačke.

Stalni članovi njihovih bandi nazivaju se "posvećenima".

Među tim "posvećenicima" nove formacije postoje i veliki posvećenici, koji su za vreme svojih avantura prošli, što se kaže, "vatru i vodu, sito i rešet", kao i kockarnice Monte Karla.

Ali, legomonizam - to je takav oblik prenosa informacija o delima minulih dana, koji koriste časni ljudi, posvećenici u pravom, prvobitnom smislu te reči.

Za tu formu treba da zahvalimo Atlantidanima - ona je bilo mudro rešenje i cilj je bio postignut.

Zaista, to je bio jedini način, i uz njegovu pomoć su drevna znanja stigla do budućih generacija.

Radi se o tome da, kada su znanja jedni drugima prenosili obični Zemljani, ona su na kraju krajeva potpuno nestajala i sasvim zaboravljena, ili su toliko deformisana da su u njima, prema rečima Nasradina Hodže, ostajale samo koža i kosti, i Šeherezadine bajke.

To je zato što, čim neki fragment informacije stigne do savremenih naučnika, oni odmah počnu oko njega da izmišljaju komentare i interpretacije, a njihove kolege, kad za to čuju, odmah "dignu galamu", te se može reći da među njima započinje ples Svetoga Vita.

O savremenim naučnicima koji su svoje teorije sklepali od fragmenata znanja, slikovito se izrazio Nasradin Hodža: "Buva je potrebna samo zato da bi se iz nje iscedile gomile naučnih radova".

Moram da priznam da sam se ponekad, dok sam živeo među ljudima, jedva uzdržavao da ne prasnem u "grohotan smeh". To se događalo kada bi neki od "naučnika" držao predavanje ili mi naprosto pričao o događajima iz prošlosti kojima sam ponekad lično prisustvovao.

Ta predavanja su bila prepuna zabavnih izmišljotina, kakve čak ni lukavac Lucifer, zajedno sa svom svojom pratnjom, ne bi mogao da smisli, čak i kada bi to strasno želeo.

Glava 26 LEGOMONIZAM DELA "UŽAS SITUACIJE" VELIKOG SVETITELJA AŠJATE ŠIMAŠA

Belzebub nastavi da priča:

- Evo molitve, kojom počinje legomonizam, zahvaljujući kojem su za potomstvo sačuvana dela Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša:

U ime Prauzročnika moga postojanja težiću ka svim oduhovljenim načelima, kao i načelima koja će u budućnosti oduhotvoriti naš Stvoritelj, Svemogući Večni Vladika. Amin.

Meni, ništavnoj trunčici svega postojećeg, naređeno je Odozgo da uzmem oblik tricentričnog stanovnika planete Zemlje kako bih pomogao ljudima da se spasu posledica delovanja onog organa, koji je svojevremeno iz veoma važnih razloga bio implantiran u organizam njihovih predaka.

Svi Veliki kozmički Svetitelji, koje je Nebo poslalo ovamo, meni, pokušali su da izvrše svoj zadatak, koristeći jedan od tri sveta puta koje je predodredio naš Stvoritelj. Ti putevi su bazirani na tri impulsa koji se zovu "Vera", "Nada" i "Ljubav".

Kada sam napunio 17 godina počeo sam, kako je određeno Gore, da pripremam svoje planetarno telo za život odrasle osobe, kao i nepristrasan pogled na svet... Tokom svoje pripreme trebalo je da rešim koji ću od 3 puta, zasnovanih na božanskim impulsima, izabrati za svoj dalji rad.

Pripremajući se da načinim izbor, posmatrao sam mnoge ljude najrazličitijih tipova, koji su se mogli sresti u Vavilonu, bio sam svedok svakojakih njihovih postupaka, i u meni se postepeno pojačavala sumnja u to da je jednim od tih načina moguće spasti tricentrične Zemljane.

Dalja posmatranja ne samo da su osnažila moje sumnje, već su me ubedila da su posledice delovanja organa kundabufera bile toliko velike i jake da su sada postale nešto kao druga priroda ljudi.

Kada sam poodrastao, pre nego što ću izabrati jedan od 3 puta, rešio sam da dovedem sebe u stanje potpune rešenosti i balansa svih moždanih centara, kako bih doneo nepogrešivu odluku o tome šta treba raditi.

U tom cilju, popeo sam se na planinu Vezinjamu i 40 dana klečao na kolenima, usredsređujući svoju pažnju.

Drugi put 40 dana nisam ni jeo, ni pio, već se samo prisećao i analizirao utiske iz detinjstva i rane mladosti.

Treći put sam 40 dana i noći klečao na kolenima bez hrane i pića i jedino sam na svakih pola sata čupao iz svojih grudi po dve dlake.

I tek kada sam se potpuno oslobodio uticaja svih fizičkih i duhovnih asocijacija, koje se događaju pod uticajem svodnevnog života, tek tada, ponavljam, počeo sam ozbiljno da razmišljam kako treba da postupim.

Ta razmišljanja čistog Uma dovela su me na kraju krajeva do čvrstog uverenja da je već kasno spasavati ljude pomoću jednog od 3 sveta puta.

Shvatio sam potpuno jasno da su prave osobine, svojstvene tricentričnim stvorenjima, kod Zemljana potpuno degradirane. To se dogodilo zato što su se prava Vera, Nada i Ljubav pomešale i zaprljane impulsima koji proističu iz organa kundabufera. Sada su kod ljudi formirani duševni kvaliteti koji samo spolja liče na Veru, Nadu i Ljubav, ali imaju sasvim drugačije osobine.

Savremena tricentrična bića takođe s vremena na vreme veruju, nadaju se i vole svim svojim Umom i svim svojim osećajima, ali sva je suština u tome kako veruju, kako se nadaju i kako vole.

Da, oni veruju, ali kod njih taj sveti impuls ne funkcioniše samostalno, kao što se to događa na drugim planetama Vasion; na Zemlji vera zavisi od različitih faktora koji su se formirali u čovekovoju svesti pod dejstvom organa kundabera; među tim faktorima nalaze se, između ostalog "sujeta", "samoljublje", "gordost", "uobraženost", i tako dalje.

Usled toga, tricentrični stanovnici Zemlje opažaju i fiksiraju u svojoj svesti svakakve gluposti i veruju u bajke.

Stanovnike te planete je lako ubediti u šta god hoćete, voljno ili nevoljno, oni prihvataju svaki apsurd, a takvu percepciju nazivaju "subjektivnom". Razlog za to leži u raznim posledicama delovanja organa kundabufera, na primer u samoljublju, sujeti, gordosti, oholosti, uobraženosti, nadmenosti, i tako dalje.

Kada sve to deluje na njihov izrođeni Um i isto tako izrečena osećanja - kod njih se formiraju ne samo lažna uverenja, već oni sa svim žarom i iskrenošću odmah počinju da uveravaju i sve ostale u njihovu ispravnost.

Isto tako abnormalno, formira se kod njih i sveti impuls Ljubavi. U dušama savremenih tricentričnih bića postoji mnogo raznih osećanja koja oni nazivaju "ljubavlju", ali ta "ljubav" je isto tako rezultat određenih posledica delovanja organa kundabufera, i to osećanje je veoma subjektivno, toliko subjektivno, da ako zamolite desetero ljudi da vam objasni kako oni shvataju ljubav, možda će svi oni biti iskreni u svojim odgovorima i čvrsto ubeđeni u istinitost svojih osećanja, ali će svejedno odgovoriti na razne načine i opisati potpuno različita osećanja.

Jedan će opisati erotsko osećanje, drugi - osećanje sažalenja, treći - pokornost i smernost, četvrti - interesovanje za svet koji ga okružuje, ali nijedan od njih ni približno neće opisati istinsku Ljubav.

To niko neće moći da uradi zato što tokom mnogo vekova nijedan Zemljanin nije doživeo osećanje Istinske Ljubavi. A bez unutrašnjeg razumevanja, nikome neće ni na pamet pasti misao o tom svetom impulsu koji donosi sreću, jer upravo ljubav nam daruje blaženstvo i čini nas savršenijima.

Sada na Zemlji, ako tricentrično biće nekoga voli, to je samo onaj kome se podilazi ili laska, često se voli zbog spoljašnjeg izgleda, ili, pak, zato što će stric voljene pomoći u karijeri, i tako dalje.

Ali nijedno ljudsko biće nikada ne doživljava istinsku, objektivnu, altruističku ljubav.

Savremena ljubav, pak, dovodi do toga da se nasledna predređenost za kristalizaciju posledica delovanja organa kuabufera neometano ispoljava i postepeno postaje druga čovekova priroda.

Što se tiče trećeg svetog impulsa, Istinske Nade, stanje tog osećanja još je gore nego kod prva dva.

Istinska Nada postoji kod ljudi u deformisanom obliku, ali, što je još gore, pojavljuju se i novi oblici kobnih nada, koji ometaju nastanak i delovanje istinskih Vere, Nade i Ljubavi.

Zbog tih novih abnormalnih nada oni se stalno nečemu nadaju, a to već na samom početku parališe mogućnost iskorenjivanja i blokiranja nasledne predodređenosti za formiranje posledica delovanja organa kundabufera.

Kada sam se vratio sa planine Vezinjami u Vavilon, napustio sam posmatranja kako bih razjasnio može li se naći nekav drugi način koji bi pomogao tim nesrećnicima. Godinu dana sam izučavao njihov doživljaj sveta i ponašanje, i postalo mi je potpuno jasno da, iako im je sasvim atrofirala sposobnost opažanja božanskih impulsa Vere, Nade i Ljubavi, jedan faktor koji može da regeneriše taj proces ipak nije potpuno ugašen; to je Objektivna Savest; ona leži u osnovi ponašanja svakog tricentričnog bića; kod Zemljana ona postoji, maltene, u stanju začetka.

Nenormalni uslovi života doveli su do toga da je taj faktor postepeno potisnut u onu oblast svesti koju sami Zemljani nazivaju podsvešču, i on zato ne učestvuje u njihovim površnim mislima i osećanjima.

Svim misaonim načelima svoga celovitog bića, konačno sam se uverio da je jedino savest u čoveku živa, i ona još može da deluje na budnu svest, ali ne i na uspavanu. Jedino savest može spasti ljude od kobnih posledica uticaja organa kundabufera, koji je nekada implantiran njihovim precima.

Dalja razmišljanja su me uverila da ću postići svoj cilj jedino ukoliko u potpunosti i na određeni način izmenim način života ljudi.

Kada se u meni učvrstila ta misao, rešio sam da se od tog momenta pozabavim stvaranjem takvih životnih uslova u koja bi u običnu svest mogla da se useli savest. Neka blagoslovi moju odluku Svemogući beskrajno Ljubeći Univerzalni Otac, Jedinosušni i Večni Tvorac. Amin!

Čedo moje, kada sam se na samom početku svog poslednjeg putovanja na Zemlju detaljno upoznao sa legomonizmom, o kome sam ti upravo ispričavao, zainteresovao sam se za metod Uzvišenog kozmičkog Svetitelja Ašjate Šimaša. Drugih legomonizama ili drugih izvora informacija o njegovim kasnijim pobožnim delima nije bilo, i ja sam rešio da detaljno istražim i razjasnim koje je mere on preduzeo i na koji način je postupao kako bi pomogao tim nesrećnicima da se

oslobode uticaja organa kundabufera, koje su nasledili od predaka, a koji su toliko razorni.

To je bio jedan od glavnih zadataka mog poslednjeg putovanja na Zemlju i ja sam izvršio brižljiva ispitivanja delatnosti Sveljubećeg kozmičkog Svetitelja Najvišeg Stepena Ajate Šimaša.

Što se tiče mermerne stele, ona je, srećom, sačuvana iz vremena svetog delanja Velikog Ašjate Šimaša i danas je ona sveta relikvija Olboglemskog bratstva posvećenih. Imao sam sreće da je vidim i pročitam reči, urezane na njoj.

Kako sam saznao iz svojih istraživanja, kada je Ašjata Šimaš stvarao uslove, koje je planirao, na njegovu inicijatu su u mnogim gradovima bile postavljene slične stele i na njih su urezani saveti kako ljudi treba da organizuju svoj život.

Ali, kasnije su se opet rasplamsali veliki ratovi i ljudi su sami razbili sve stele, osim jedne koja je slučajno sačuvana; ona se sada, kao što sam već rekao, nalazi u posedu bratstva.

Na toj sačuvanoj ploči ugraviran je tekst u kome se govori o 3 božanska impulsa Veri, Ljubavi i Nadi.

Vera, Ljubav i Nada.

Svesna vera - jeste sloboda.

Vera osećanja - jeste slabost.

Vera tela - jeste glupost.

Svesna ljubav izaziva za uzvrat isto takvo osećanje. - Čulna ljubav izaziva svoju suprotnost.

Ljubav tela zavisi samo od fizičkog tipa i nagona.

Svesna nada - jeste sila.

Nada osećanja - jeste radost.

Nada tela - jeste bolest.

Pre nego što nastavim priču o delima Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša, mislim da treba da definišemo karakteristike unutrašnjeg impulsa "nade", o kojoj je Sveti Ašjata Šimaš rekao da s njom stvari stoje najgore.

Izvršio sam specijalna posmatranja i ispitivanja neobične ljudske psihe i uverio sam se da uzroci, koji u ljudima izazivaju tu iskrivljenu nadu, zaista povlače za sobom najkobnije posledice.

Abnormalna nada rađa u ljudima neobičnu i osobenu bolest, koja postoji i razvija se i danas. Ona se jednom rečju može nazvati: "sutra".

Neobična bolest dovela je do užasavajućih rezultata, koji se naročito odražavaju na one nesrećnike koji znaju da im preči nevolja i da je, kako bi je izbegli, potrebno da ulože određene napore, pri čemu im je poznato šta treba da urade, ali oni to nikada ne rade, već sve odlažu za kasnije.

Ta kobna osobina razvila se kod ljudi iz raznih razloga, ali upravo navika da sve odlažu za sutra dovodi do toga da, čak i kada sve znaju, nesrećnici nikada ne mogu da dovrše neki valjan posao.

Bolest "sutra" fatalna je za Zemljane ne samo zato što ih lišava svake mogućnosti da se oslobode posledica delovanja organa kundabufera, već i zato što im smeta da savesno izvršavaju svakodnevne obaveze, neophodne za stvaranje normalnih životnih uslova.

Ta bolest "sutra" dovodi do toga da tricentrična stvorenja, posebno savremena, skoro uvek odlažu za kasnije sve što treba uraditi danas, pošto su ubeđeni da će sutra sve uraditi bolje i brže.

Čak i oni nesrećnici koji su sami ili pod pritiskom spoljnih okolnosti shvatili svoju potpunu ništavnost i osetili je svim nitima svoje duše, i oni, koji znaju kakve napore treba preduzeti i šta učiniti da bi se postalo valjano tricentrično biće - čak i ti ljudi, odlažući svoje poslove za kasnije, jednom će se neizbežno naći pred licem smrti, ostajući pri tome beskarakterna ništavila.

Ipak, ne treba zaboraviti jedan neobičan fenomen. Mnogo sam posmatrao ljude, izučavao sam njihovu skoro uništenu psihu i sasvim pouzdano utvrdio da, što su bliže kraju svoje zemaljske egzistencije, u njima same od sebe počinju da atrofiraju odlike, nastale usled delovanja posledica organa kundabera i, ponekad, čak, one potpuno nestaju i tada ljudi bolje opažaju realnost.

U takvim slučajevima, kod tvojih ljubimaca se javlja snažna želja da rade na sebi, da rade, kako oni kažu, "za spasenje duše".

Ali od toga ništa ne može biti, naprosto zato što je već suviše kasno, vreme koje je Velika Priroda izdvojila u te svrhe već je na isteku i, mada ljudi osećaju potrebu da više rade, umesto da ostvare tu želju, oni mogu samo da vode beskrajne razgovore, jer im ništa drugo ne dozvoljava staračka slabost.

Moj dečače, kada sam istraživao delo Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša za dobrobit tricentričnih bića na Zemlji, utvrdio sam veoma važne stvari.

Kada se taj Veliki Kozmički Svetitelj, koji poseduje neuporedivi Um, konačno uverio da sveti putevi usavršavanja tricentričnih bića Vasiona više nisu pogodni za Zemljane, on se, posle godinu dana neprekidnog posmatranja i istražanja, ponovo popeo na planinu Vezinjamu i nekoliko zemaljskih meseci razmišljao kako da postigne svoj cilj, to jest, kako da spase Zemljane od kobnih posledica uticaja organa kuabufera uz pomoć svetog osećanja savesti, koje se sačuvalo naknuto u njihovoj podsvesti.

Razmišljanja su ga dovela do čvrstog uverenja da se ljudi zaista mogu spasti ako se deluje na njihovu savest, ali samo ukoliko savest bez gubitaka pređe iz podsvesti u svest, koja upravlja njihovim aktivnim životom za vreme budnog stanja, i ukoliko je ne izgube tokom te svesne delatnosti.

Glava 27 NAČIN ŽIVOTA KOJI JE LJUDIMA SAVETOVAO VELIKI SVETITELJ AŠJATA ŠIMAŠ

Belzebub nastavi svoju priču.

- Posle dugih i marljivih istraživanja razjasnio sam da, pošto je Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš promislio i sačinio na planini Vezinjame tačan plan svojih daljih svetih dela, on se nije vratio u Vavilon, već je krenuo pravo u grad Džuapal, prestonicu zemlje Kurlanteč, koja se nalazila u srcu Azijskog kopna.

Došavši tamo, on se najpre povezao sa Posvećenima iz Bratstva Čaftanturi; ono se nalazilo nedaleko od grada i njegovo ime je značilo "Živeti izistinski - ili uopšte ne živeti".

Bratstvo je bilo osnovano 5 zemaljskih g. pre dolaska Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša, na inicijativu dvoje tricentričnih Zemljana, koji su u skladu sa principima važećim pre Ašjatijeve ere, smatrani istinskim posvećenima.

Jedan od tih istinski posvećenih zvao se Pundoliro, a drugi - Sensimiriniko. Uzgred, napominjem da su nadtelesne suštine (viša tela) ovih istinski posvećenih Zemljana tada već dostigle visok nivo i zato su oni imali vremena da svoj Um dovedu do neophodnog stupnja Objektivnog Uma, te su se njihova viša tela pokazala dostojnim, zaista dostojnim, da zauzmu svoje mesto na planeti Čistilište.

Moja dalja iscrpna istraživanja pokazala su da su se u svim misaonim centrima Pundolira i Sensimirinika najpre pojavile sumnje, a zatim se pojavila čvrsta uverenost da se iz očigledno neprirodnih razloga s njima događa "nešto veoma nepoželjno", štaviše, da je nemoguće osloboditi se toga zla bez pomoći sa strane. Oni su rešili da pronađu druge ljude, koji će kao i oni težiti istom cilju i truditi se da se oslobode te napasti.

Oni su našli odgovarajuće ljude među monasima koji su živeli u manastirima smeštenim oko grada Džulfapala, i zedno s njima osnovali su svoje bratstvo.

Dakle, po dolasku u Džulfapal Sveti Ašjata Šimaš se povezao sa braćom koja su već radila na problemu abnormalnog funkcionisanja svoje psihe, vršeći pri tome samoposmatranje; on je počeo da posvećuje njihov Um, otkrivajući im objektivne istine, pri čemu je obuku vodio na takav način da je percepcija novog ostvarivana neometana mračnim stranama njihove prirode, tako da nikakve posledice onoga zla, skrivenog u njihovim dušama nisu mogle da iskrive opažanje večnih istina.

Prosvećujući članove Bratstva, sporeći i savetujući se s njima, Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš bavio se sastavljanjem zbornika "propisa" ili, kako se sada kaže, "ustava" novog Bratstva, koje je zajedno sa svojim učenicima kasnije osnovao u gradu Džulfapalu. Ono je nazvano bratstvom Hištvari i to ime je značilo: "Sin Božji biće samo onaj ko u sebi probudi Savest."

Kasnije, kada je rad na organizaciji novog bratstva bio završen, on je razaslao članove starog bratstva u razna mesta, sa zadatkom da šire ideje o tome da podsvest

čovjeku pruža mućnost da u sebi izgradi sveti impuls Savesti, ali da samo onaj koji toj mogućnost obezbedi prodor u svest i ko objektivno utiče na sva svoja dela i sav svoj život, može sebe da nazove istinskim sinom Tvorca svega postojećeg.

Braća su najpre svoju ideju propovedala uglavnom među monasima mnogobrojnih manastira, a zatim i među običnim stanovnicima grada.

Zatim su, za početak, odabrali 35 ozbiljnih i dobro pripremljenih poslušnika za novo Bratstvo Hištvari, osnovano u gradu Džulfapalu.

Posle toga je Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš nastavio da podučava monahe starog Bratstva Čaftanturi i da uz njihovu pomoć prosvećuje Um poslušnika. Posle godinu dana takvog rada, on je zaključio da su neki monasi Bratstva Čaftanturi, kao i deo poslušnika, dostojni da postanu punopravna braća novog reda. Ustav Bratstva, koji je sačinio Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš, određivao je da punopravnim članom Bratstva Hištvari sebe može smatrati samo onaj ko uz druge objektivne vrline, postupajući po savesti, shvati način na koji će druge ubediti u to da čovek poseduje impuls Objektivne Savesti i da uz pomoć tog impulsa može postati dostojan smisla i cilja svog života. Štaviše, svaki neofit je dužan da i sam tome uči druge, drugi - treće, i tako dalje.

One, koji su zaslužili da se nazovu "punopravnom bratom", počeli su da nazivaju "žrecima".

Posebno želim da podvućem da su ljudi, pošto je propalo delo Ašjate Šimaša, reć "žrec", kao i reć "posvećenik", o kojoj sam ti već govorio, počeli da koriste na razne načine i u dva različita smisla.

U prvom smislu, reć "žrec" i dalje podrazumeva profesionalce u nekoj od mnogobrojnih zajednica, čije članove ljudi nazivaju još i "duhovnicima" ili "sveštenicima".

U drugom smislu rećju "žrec" nazivani su i još se nazivaju oni koji se svojim religioznim životom i vrednim delima za dobrobit bližnjih tako snažno izdvajaju među njima, da i sama uspomena na njih kod ljudi izaziva osećanje zahvalnosti.

U isto vreme, kada je Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš prosvećivao Um monaha iz bivšeg Bratstva Čaftanturi, kao i nove poslušnike, među običnim stanovnicima grada i okoline proširila se ideja da je čoveku dato sve kako bi živeo po Savesti, ali to božansko načelo ne utiče na život svesti zbog nekih ljudskih postupaka, "koji donose trenutnu korist, ali čija je posledica zlo", kao i usled koristoljubivih interesa koji postepeno u čoveku uništavaju svaku sposobnost za božansku Ljubav.

Ta, uistinu pravedna ideja, postala je popularna zahvaljući premudroj dalekovidosti Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša, koji je svakome ko želi da postane član Bratstva, pored ostalih obaveza, nalagao i obavezu da budi Savest u drugim ljudima.

Kada je organizacija prvog bratstva Hištvari u gradu Culfapalu bila manje ili više završena, i kada su braća ubuduće, sledeći svoj Um, mogla da rade samostalno, tada je Sveti Ašjata Šimaš lićno među njima odabrao one koji su pomoću razuma ili osećanja pronikli u svoju podsvest i tu osetili impuls Savesti; to ih je uverilo u to da,

ukoliko ulože određene napore, Savest može postati neodvojivi deo njihovog svaknevnog života. One koji su već osetili Savest u svojoj svesti, on je nazvao "posvećenicima prvog stepena" i izdvojio ih od ostalih; počeo je da im otkriva objektivne istine, koje su od Zemljana još skrivene.

Upravo "posvećenike prvog stepena", koje je Ašjata odvio od ostalih, kasnije će početi da nazivaju "velikim posvećenicima".

Treba naglasiti da je Veliki Sveti Ašjata Šimaš izmenio i obnovio prirodu i suštinu velikih posvećenika.

Između ostalog, Veliki Svetitelj, sada Najsvetiji Ašjata Šimaš, objasnio je velikim posvećenicima šta je zapravo Objektivna Savest i koji razlozi dovode do njenog pojavljivanja kod tricentričnih bića.

Evo šta je on o tome rekao:

"Savest se u čoveku javlja kada u njega prodru čestice "emacije žalosti"

Beskonačno Ljubećeg i Beskonačno Stradajućeg Večnog Tvorca, i zato se izvori savesnog postupanja tricentričnih bića ponekad nazivaju "Božjim darom".

A žalost i tuga nastaju kod našeg Sveopšteg Oca zbog borbe između dobra i zla koja se u Vasioni neprekidno odigrava."

Zatim je nastavio dalje:

"Sva tricentrična bića u Vasioni, uključujući i ljude, u skladu sa svojom prirodom koja dovodi do buđenja Savesti, treba da osećaju patnje.

Mi moramo da patimo zato što Savest konačno može biti probuđena tek u procesu neprekidne borbe između dve suprotne sile, koje proističu iz različitih izvora, to jest između procesa funkcionisanja našeg planetarnog tela i paralelnog procesa, kome podsticaj daje usavršavanje višeg tela ili nadtelesne suštine, skrivene u našem planetarnom telu, čiji procesi u svojoj celokupnosti izazivaju sve manifestacije Uma tricentričnih bića.

Prema tome, mi Zemljani, poput svih tricentričnih bića Velikog Kozmosa, zahvaljujući tome što u nama postoji mogućnost manifestovanja Objektivne Savesti, neizbežno moramo da trpimo borbu između duha i ploti; ta borba vodi ka tome da najzad počnemo da osećamo "želim" i "ne želim".

Onaj ko svesno usmerava tu unutrašnju borbu i svesno drinosi tome da "ne želim" prevagne nad "želim", ponaša se kao što priliči Ovploćenju Suštine Tvorca; onaj, pak, koji dozvoli željama da njime vladaju, povećava Božju tugu.

Ogroman rad Ašjate Šimaša i njegovih sledbenika doveo je do toga da su već posle nepune 3 godine svi stanovnici Džulfapala i njegove okoline, pa čak i mnogih azijskih zemalja, znali za postojanje istinske Savesti u sopstvenoj podsvesti, ali i to da se njome treba rukovoditi u svakodnevnom životu; žreci bratstva svuda su učili ljude kako i šta treba činiti da se taj cilj postigne i čak su počeli da se trude da i sami postanu žreci; mnoge zajednice ovoga bratstva, osnovane u Aziji, u to vreme su već radile samostalno.

Evo kako su nastala ta, skoro nezavisna bratstva.

Kada je veliki Svetitelj Ašjata Šimaš maltene završio rad na organizaciji Bratstva, osnovanog u Džulfapalu, razaslao je velike posvećenike po čitavom kontinentu, davši im neophodna uputstva za dalje osnivanje novih bratstava u drugim gradovima i zemljama; on sam, pak, ostao je Džulfapalu i rukovodio radom svojih pomoćnika.

I dogodilo se, dete moje, da su skoro svi ljudi, ta čudna tricentrična bića, počeli da se od sveg srca trude kako bi se Objektivna Savest zauvek nastanila u njihovoj svesti. Većina stanovnika Azije toga doba počela je intenzivno da radi na sebi pod rukovodstvom posvećenika i sveštenika Bratstva Hištvari, u cilju prenošenja iz podsvesti u svest svih onih osećanja koja mogu dovesti do nastanka impulsa istinske savesti, ne bi li na taj način stekli mogućnost da se u potpunosti i verovatno zauvek oslobode posledica delovanja organa kundabufera, pogubnih po njih same i po njihove potomke; s druge strane, ako budu živeli po svojoj savesti, ljudi će moći da utole tugu Večnog Oca.

Sve je to dovelo dotle da je u Aziji toga doba problem savesti ljudima postao osnovni problem u svakodnevnom životu, bez obzira na to da li se nalaze u "budnom stanju svesti" ili u "pasivnom instinktivnom stanju".

Tih godina su čak i ona tricentrična bića, čije opažanje tog božanskog impulsa još nije u potpunosti uspostavljeno, bića u čijoj je čudnoj, samo njima svojstvenoj svesti, postojala tek ograničena predstava o njemu, takođe pokušavala da se ponašaju u skladu s tim predstavama.

Usled toga, posle 10 zemaljskih godina, po njihovoj sopstvenoj volji, kod ljudi su nestale dve osnovne forme u kojima se ispoljavala anomalija njihove egzistencije; one su bile i ostale uzrok koji ometa uspostavljanje više ili manje normalnih uslova života.

Pre svega, same po sebi, nestale su podele na najrazličitije zajednice sa raznovrsnim oblicima organizacije spoljnog, pa čak i unutrašnjeg života, koje oni nazivaju "državnim tvorevinama", a kao drugo, nestale su i takozvane "kaste" ili "klase", koje su već veoma dugo postojale u njihovima zajednicama. Smatram da je upravo ova druga osobenost, tj. običaj da svako bude svrstan u ovu ili onu kastu ili klasu, postala, kako ćeš kasnije shvatiti, osnova za postepeno formiranje jednog neobičnog duševnog kvaliteta koji je u čitavoj Vasioni svojstven samo njima.

Oni su to neobično svojstvo stekli ubrzo posle druge katastrofe planetarnih razmera i ono se postepeno razvijalo, prenosilo se iz generacije u generaciju i najzad stiglo do savremenih Zemljana već kao zakonit i neodvojiv deo njihe prirode, a to osobeno svojstvo oni nazivaju "egoizmom".

Jednom, kasnije, u pogodnom trenutku, detaljno ću ti objasniti kako su zbog neprirodnih životnih uslova tvoji ljubimci počeli da se dele na različite kaste i kako se postepeno, zbog takvih anomalija ta grozna forma društvenih odnosa sačuvala da naših dana. A za sada ti je dovoljno da znaš da je uzrok nastanka tog unikalnog

"egoizma" u prirodi Zemljana bilo to što je posle druge planetarne katastrofe njihova jedinstvena psiha dobila dvojni karakter.

To mi je bilo potpuno jasno onda kada sam poslednji put bio na Zemlji; tada sam počeo da se zanimam za legomonizam, u kome je bio izložen rad Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša pod nazivom "Užas situacije". Posle brižljivog proučavanja i istraživanja čitave njegove dalje delatnosti i njenih rezultata, zapitao sam se kako su se i zašto sile koje se dobijaju iz čestica emanacije Tvorčeve tuge za aktualizacijom božanskog impulsa Objektivne Savesti, u čovekovoј prirodi kristalizale samo u "podsvesti" i na taj način izbegle uništavanje kakvo je zadesilo sile predviđene za buđenje impulsa Vere, Nade i Ljubavi. Uzgred, tu neobičnu anomaliju u potpunosti potvrđuju mudre reči dubokouvaženog, nezamenljivog, časnog Nasradina Hodže, koje glase: "Svaka prava sreća proističe isključivo iz neke nesreće koju je čovek na sopstvenoj koži osetio."

Dualizam ljudske psihe ispoljava se usled toga što čovek poseduje dve linije ponašanja. Jednu liniju formiraju utisci iz neprirodnog okruženja, nedostojnog razumnog bića, u periodu dok se on nalazi u budnom stanju; ti utisci formiraju tzv. "svest"; druga linija ponašanja proističe iz prirodnih, unutrašnjih načela ljudske prirode i definiše je "podsvest".

Upravo zbog toga što te "linije ponašanja" proističu iz dvaju različitih načela, svaki tvoj ljubimac se u svom svaknevnom životu, u budnom stanju, deli na dve samostalne ličnosti.

Ovde treba naglasiti da taj dualizam takođe dovodi do toga da njihova priroda postepeno gasi taj impuls, potreban svim tricentričnim bićima, i koji se naziva "iskrenošću".

Oni, čak, svesno u sebi guše taj impuls i već od prvog dana njihovog nastanka ili, kako oni kažu, od dana rođenja, njihovi proizvođači, ili po zemaljski "roditelji", uče decu potpuno suprotnom ponašanju, drugačije rečeno, uče ih "lažljivosti".

Učiti i primoravati decu da budu neiskrena sa drugima i u svemu lažljiva toliko je ušlo u plot i krv Zemljana da oni to smatraju svojom obavezom i čak nazivaju znamenitom rečju "obrazovanje".

Oni uče decu da nikada ne postupaju onako kako instinivno zahteva njihova savest, već samo onako kako je utvrđeno pravilima "lepog ponašanja", koja su sročile razne pretenciozne ličnosti.

Razume se, u vreme kada deca odrastaju i stupaju u život odraslih jedinki, ona već mehanički slede liniju ponašanja koja je kod njih već formirana, u skladu s onim što je u njih "usađeno", tj. u skladu s "obrazovanjem".

Zahvaljujući svemu tome savest, koja bi mogla da gospodari u svesti stanovnika te planete počev od ranog detinjstva, postepeno se povlači, tako da ju je u vreme kada postanu odrasli, moguće pronaći samo u tzv. "podsvesti".

Pomenuta svojstva, neophodna za ispoljavanje božanskog impulsa Savesti, postepeno su prestala da deluju na nivou svesti i da usmeravaju čovekovu delatnost.

Eto zašto se, dete moje, u ljudskoj prirodi kristalizacija božanskih načela poslatih Odozgo, koja bude božanski impuls Savesti, odigrava tek u njihovoj "podsvesti" koja ne učestvuje u običnom životu, te su tako ta načela izbegla uništavanje koje je zadesilo druge svete impulse, čoveku apsolutno neophodne - Veru, Nadu i Ljubav. Štaviše, ako se ponekad, iz ovog ili onog razloga, ovi impulsi pokrenu iz podsvesti i čovek oseti potrebu da u svom neprirodnom životu postupa u skladu s njom, kada to oseti, on će ih što pre potisnuti natrag, zato što je u uslovima koji sada vladaju, nemoguće živeti s aktivnom, delotvornom, istinskom Savešću.

Od vremena kada je egoizam postao deo prirode tvojih ljubimaca, to unikalno svojstvo je postalo glavni faktor postepene kristalizacije mogućnosti u ljudskoj psihi, i ono služi za rađanje posebnih impulsa poznatih pod imenima: "lukavstvo", "nadmenost", "ulizivanje", "podmuklost", "častoljublje", "dvoličnost" i tako dalje, i tome slično.

Te osobene odlike psihe, svojstvene tricentričnim Zljanima, koje sam upravo naveo, konačno su kristalizovane u prirodi mnogih tvojih ljubimaca i postale su njihove obavezne osobine mnogo pre epohe Velikog Svetitelja Ašjate Šaša, ali kada je način života koji je on namerno stvorio, počeo da se ukorenjuje i širi među njima, te neobične osobine su nestale iz svesti tricentričnih bića. Kasnije, ipak, kada su ljudi sami uništili rezultate svetih nastojanja Blagorodnog Ašjate Šimaša, kobne osobine su postepeno ponovo procvale i sada se nalaze u osnovi suštine savremenih Zemljana.

Dete moje, kada se u prirodi tvojih ljubimaca pojavi ispoljavanje egoizma, te unikalne osobine koja daje poticaj za nastanak drugih "sekundarnih uzroka", tada božanski impuls Savesti, pa čak i slabašna aluzija na taj impuls, postaje smetnja Unikalnoj Autokratskoj Sili koja upravlja ljudima. Kasnije, kada tvoji ljubimci osete potrebu da svesno, uvek i u svemu, spreče učešće Savesti u funkcionisanju svoje svesti koja kontroliše njihov život u budnom stanju, taj božanski impuls kao da u svojoj aktivnosti postepeno počinje da se kloni učešća u svesnoj delatnosti i učestvuje samo u radu "podsvesti".

Sve mi je to postalo jasno tek posle brižljivih i detaljnih istraživanja i tada sam shvatio zašto se oni još uvek dele na "kaste" i "klase" i da upravo to izaziva po njih tako žalosne posledice.

Dalja detaljna istraživanja su mi jasno i određeno pokazala da u tom delu svesti, koji oni nazivaju podsvešću, čak i kod savremenih bića, postoje uslovi za dalju kristalizaciju božanskog impulsa Savesti, dakle, i za to da Savest usmerava njihov svakodnevni život.

Činjenica da se uslovi za božanski impuls i dalje formiraju i da njihovo ispoljavanje još uvek učestvuje u životnom procesu, kasnije je potvrđena; istina, posmatranja koja sam vršio s Marsa, bila su praćena teškoćama.

Ovde se radi o tome da, iako sam bez ikakvih problema mogao da posmatram kroz teleskop procese koji su se odigrali na površini drugih planeta, posmatranja površine Zemlje skoro da su bila uzaludna zbog neobične boje njene atmosfere.

Kasnije sam razjasnio uzrok postojanja te boje: s vremena na vreme u atmosferi se skuplja ogromna količina materije, koja se obrazuje usled emanacije koju ispuštaju tvoji miljenici kada su obuzeti takozvanom "grižom savesti".

To se događa u momentu kada oni doživljavaju određenu vrstu moralnog potresa, tj. kad se kod njih pojave asocijacije, povezane sa ranije primljenim utiscima u kojima, kao što sam ti već rekao, ima svakakvih koještarija, ali to stanje skoro uvek slabi ili čak, sasvim iščezava.

Zbog toga, kao što sam već rekao, u njihovom se organizmu proizvoljno javlja određena kombinacija signala, usled kojih se osobine, koje se nalaze u podsvesti, oslobađaju i omogućuju božanskom impulsu Savesti da se manifestuje na nivou svesti i da neko vreme deluje na svakodnevni život; tako i nastaje "griža savesti".

"Griža savesti", sa svoje strane, izaziva kod tvojih ljubimaca pojavu određenih emanacija o kojima sam već govorio; one se mešaju s drugim emanacijama i upravo njihova sveukupnost pridaje atmosferi planete tu specifičnu boju koja sprečava pogled da prodre do kraja.

Ovde treba naglasiti da su Zemljani, naročito savremeni, veoma vešti u potiskivanju griže savesti.

Čim oseće duševni bol, ili makar, slabašno bockanje savesti, oni odmah guše to osećanje i ono, tek što se rodilo, iščezava.

Za gušenje prvih nagoveštaja griže savesti oni su smisli mnogobrojne efikasne načine koji i sada postoje pod nazivima kao što su "alkoholizam", "kokainizam", "morfinizam", "nikotinizam", "onanizam", "okultizam", i ostali "izmi".

Jednom ću ti, dete moje, kao što sam i obećao, detaljno ispričati o tome kako su neprirodni uslovi života doveli Zemljane do žalosne i štetne podele na kaste.

Svakako ću ti o tome ispričati jer takva znanja će ti pomoći da bolje shvatiš čudnovatost psihe tih bića, koja su tako obuzela tvoju maštu.

A sada pažljivo slušaj i utuvi sebi u glavu: kada se to osobeno svojstvo - "egoizam" - u potpunosti formiralo u glavama tvojih ljubimaca i postalo izvor (i još uvek je izvor) raznih sekundarnih impulsa o kojima sam ti govorio, a zatim, kada je impuls savesti prestao da utiče na njihov svakodnevni život, ta tricentrična bića, koja su se pojavila i živela na planeti Zemlji i pre i posle epohe Ašjate Šimaša, uvek su težila da žive samo radi sopstvenog blagostanja.

Toga nema ni na jednoj planeti Vasiona, ali na Zemlji, gde za sve ima dovoljno bogatstava, svako, nezavisno od objektivnih zasluga, gradi svoju sreću na nesreći drugih.

Briga samo i jedino o sopstvenoj sreći postepeno je dovela do toga da su se kod Zemljana pojavile potpuno osobene i izuzetne osobine, kao što su lukavost, prezir, lažljivost, sumnja, laskanje i druge koje, s jedne strane, određuju ponašanje

svojstveno ljudima, a s druge - predstavljaju uzrok postepene degradacije sposobnosti koje im je dala Velika Priroda i koje su usmerene na to da čovek može postati deo Svetskog Uma.

Dete moje, rad Svetog Ašjate Šimaša pustio je klice u dušama ljudi i božanski impuls Savesti, oslobođen iz povesti, sve više je uticao na njihova dela i uzajamne odnose, a život na planeti postepeno je postao skoro onakav, kakav je na drugim planetama Velike Vasione, gde borave tricentrična bića.

Zemljani se jedni prema drugima ponašali poput Tvorca, razlikujući se jedino prema nivou, a poštovanje sebi sličnih zavisilo je jedino od ličnih zasluga koje je čovek postizao neumornim radom i svesnim stradanjem.

Eto zašto su u tom periodu nestala dva osnovna štetna aspekta njihovog života - postojanje raznih država i podela na "kaste" i "klase".

U isto vreme, žitelji Zemlje počeli su sebe da smatraju bićima koja primaju emanacije tuge Stvoritelja.

To se dogodilo zato što su onda, kada je božanski impuls izašao iz podsvesti i kada su ljudi počeli da žive u skladu sa savešću, robovlasnici pustili robove na slobodu, a vladari su shvatili (to im je sugerisala savest), da su vlast prigrabili samo zato da bi povlačivali svojim slabostima kao što su sujeta, samoljublje, lakomislena bezbrižnost, i tako dalje.

Razume se, u to vreme na Zemlji su i dalje postojali vođe, vladari i savetnici, kao i na svim planetama Vasione gde žive tricentrična bića na raznim nivoima duhovnog razvoja; oni su zauzimali svoje položaje prema istinskim zaslugama ili prema starešinstvu, a nikako prema pravu nasledstva ili putem izbora, kako je bilo na Zemlji pre i posle epohe blagoslovenog Ašjate, a tako je i danas.

Te vođe, vladari i savetnici su u većini slučajeva dolazi na vlast ukoliko su njihove lične zasluge i vrline priznali svi iz njihovog okruženja.

Evo kako se to odvijalo.

Svi Zemljani su se trudili da svesno žive u skladu sa Savešću i radi toga su, kao i svuda u Vasioni, preuzimali na se određene obaveze bez kojih se ne bi mogao postići cilj.

Prvo čemu je trebalo težiti: čoveku mora biti obezbeđeno sve što mu je potrebno za zadovoljavanje potreba njegovog pletarnog tela.

Drugo: neprekidno i stalno težiti Najvišem Savršetvu.

Treće: svesno težiti znanjima o svetu, njegovom poreklu i razvoju.

Četvrto: od najranijeg detinjstva težiti da se što pre ispuni svoj dug prema roditeljima, kako bi sebe posvetio utoljavanju tuge Večnog Oca.

I peto: koliko god je moguće doprinositi usavršavanju bića iz sopstvenog okruženja, kako sebi sličnih, tako i drugih vrsta, sve do stepena božanskog "Martoftai", to jest, do nivoa Ličnosti.

Tokom celokupnog tog vremena, dok su tricentrična bića živela i svesno radila u skladu sa ovih 5 principa, mnogi su zahvaljujući tome postigli opipljive rezultate.

Objektivna znanja i iskustvo, svakako su privlačili pažnju okoline; mudracima je, naravno, ukazivano poštovanje, a svi su se iz sve snage trudili da privuku pažnju tih istaknutih ljudi, kako bi od njih dobili savete i uputstva kako da što bolje sebe usavrše.

Te izuzetne ličnosti su, sa svoje strane, delile sa ljudima iz svoga okruženja svoja znanja i dostignuća i zato su, nemajući nasledna niti bilo kakva druga prava, automatski počinjale da vladaju. Ta vrsta priznanja doprinosila je da se njihovo mišljenje i savet počnu da poštuju čak i na drugim kontinentima i ostrvima. Sve naredbe i saveti novih vladara, i ne samo to, već i svaka njihova reč postajala je sveti zakon za tricentrična bića i ona su mu se povinovale s radošću i usrdno - ali nikako na način na koji su takve stvari prihvatane pre i nakon toga, kada su propali plodovi rada Svetog Ašjate Šimaša.

Sada tvoji čudni ljubimci ispunjavaju naredbe i uputstva svojih vladara ili, kako ih sami zovu, "careva", jedino iz straha. Vlast se održava bajonetima i tamnicama, a barem toga carevi imaju.

Sveti trud Ašjate Šimaša je na određeni način uticao na jednu užasnu osobinu, svojstvenu zemaljskoj psihi, to jest, na njihovu "neodoljivu potrebu da povremeno uništavaju sebi slične".

Proces uzajamnog uništavanja, koji potiče iz osobenosti njihove duše, u potpunosti je bio prestao u Aziji, dok je na drugim kontinentima bilo tek pojedinačnih slučajeva. Do njih je dolazilo zbog udaljenosti tih mesta, jer ideje i rad Svetog Ašjate nisu mogle tamo da stignu i ljudi nisu znali kako treba živeti.

Ali najneobičniji i najvažniji rezultat svetog dela Aate Šimaša bilo je to što se dužina života Zemljana nešto povećala i nastavljala da raste; dok je smrtnost padala, rađanje se smanjivalo i snizilo se najmanje 5 puta.

Tako je u praksi demonstriran kozmički zakon "ravnoteže vibracija", tj. vibracija, nastalih u procesu evolucije i involucije kozmičkih supstanci, neophodnih Najvećem vasijskom Trogoautoegokratu.

Do smanjenja smrtnosti i rađanja došlo je zato što su ljudi, kada je život postao skoro normalan, počeli da stvaraju vibracije bliske onima koje zahteva Velika Priroda i više joj nisu bile potrebne one vibracije koje je davala prerana smrtnost.

Kada ispunim svoje obećanje i detaljno ti ispričam o svim fundamentalnim kozmičkim zakonima, ti ćeš odlično shvatiti i zakon ravnoteže vibracija.

Da, dela Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša postepeno su dovela do blagostanja, nevidenog na Zemlji, ali, na beskrajnu žalost stanovnika Kozmosa koji poseduju savest i um svih gradacija, pošto je Veliki Svetitelj Ašjata Šimaš napustio planetu, njeni nesrećni stanovnici su sve uništili. Njima je svojstveno da tako postupaju sa

dostignućima svojih predaka; usled toga, na Zemlji je izbrisano čak i sećanje na ta blagoslena vremena.

Ipak, iz nekih rukopisa, sačuvanih do naših dana, mogu se izvući podaci o tome da su nekada na Zemlji postojala društva na čijem čelu su stajali ljudi koji su vladali najvećim znanjima.

Za takav način vladavine savremeni ljudi su smislili svoj naziv - "teokratija", koji i dalje koriste.

Ali šta zapravo predstavlja "teokratija", kao i zašto je ona postojala, o tome savremeni stanovnici planete Zemlje nemaju pojma i pravi su divljaci.

Glava 28 GLAVNI VINOVNİK PROPASTI SVIH SVETIH DELA AŠJATE ŠIMAŠA

Ti se sećaš, moj dečače, da naučnici koji su se iz čitavog sveta okupili u Vavilonu nisu bili glavni vinovnici propadanja plodova rada Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša i njihovog pretvaranja u prah i pepeo, ali seme zla bilo je bačeno na plodno tlo i oni su, kao što je svojstveno većini zemaljskih "naučnika nove formacije", poput mikroba - uzročnika bolesti, to zlo razneli svuda i nesreća je pogodila ne samo njihove savremenike, već i buduće generacije.

Temelje za velika i mala zlodela tih naučnika i njihove štetne postupke, iako ni sami nisu znali šta rade niti su slutili da će to dovesti do potpune propasti dela Sveljubećeg Ašjate Šimaša, dakle, temelje za sve to postavio je svojim "pronaskom", kako sam posle dugog traganja utvrdio, svojremeno dobro poznat naučnik "nove formacije" po imenu Lentrohamsanin.

Zbog dualizma njegovog unutrašnjeg života, njegovo tanano telo usavršavalo se sve dotle dok nije dostiglo potreban stupanj na lestvici Objektivnog Uma, a potom se priključilo 313 Eterskih Haznamaskih Ličnosti, za čiju je dalju egzistenciju u kozmosu izdvojena jedna mala planeta koja se zove "Etarska Odmazda".

Strogo govoreći, sada, kada se spremam da ti pričam o tom tricentričnom Zemljaninu Lentrohamsaninu, treba da ispunim svoje obećanje i da ti iscrpno objasnim značenje reči "hasnamas", ali, ipak, radije ću to učiniti kasnije, na mestu koje će više odgovarati mojoj priči.

Štetan "pronask" tog naučnika starih vremena došao je do naučnika epohe Vavilona u vidu manuskripta, koji je Lentrohamsanin napisao svojeručno.

Vidim da treba da ti ispričam o okolnostima rođenja i vaspitavanja Lentrohamsanina, o tome kako je on, zahvaljujući slučajnom sticaju okolnosti, postao u čitavom svetu poznat kao naučnik.

Ta veoma karakteristična priča može da posluži kao primer za davno prihvaćenu praksu, koja od mnogih ljudi stvara autoritete, pre svega za ostale "naučnike nove formacije", a i za sve nesrećnike oko njih.

Kada sam izučavao okolnosti, pod kojima su se sva dela Opštekozmičkog Svetitelja Ašjate Šimaša pretvorila u prah i pepeo, podrobno sam se pozabavio osobenostima neobične psihe Zemljana, pokušavajući da utvrdim koji su aspekti doveli do tako žalosnih posledica. Tada sam razjasnio okolnosti rođenja i vaspitanja Lentrohamsanina.

Saznao sam da se on pojavio ili, kako Zemljani kažu, "rodio" na Azijskom kontinentu, u gradu Kronbukonu, prestonici Nijevice.

Njegovo začecje je bilo rezultat sjedinjavanja dva različita "egzioegarija", obrazovana kod dva "kašaptoruijanska" bića, zrelih godina.

Njegovi proizvođači ili, kako Zemljani kažu, "roditelji" rešili su da se stalno nastane u prestonici Nijevice i preselili su se tamo 3 zemaljske godine pre rođenja Univerzalnog Haznamasa.

On je bio prvenac svojih već postarijih i veoma bogatih roditelja i, mada se sjedinjavanje njihovih ekzioegarija događao i ranije, oni su bili toliko obuzeti trkom za bogatstvom da nisu želeli nikakve smetnje na tom putu i zato su svaki put pribegavali "toosi" ili, kako to nazivaju tvoji ljubimci, ni savremenici, "abortusu". Vremenom se izvoru "aktivne komponente njegovog porla", drugim rečima, njegovom ocu, osmehnula sreća i on je postao gospodar više karavana i karavansaraja, gde su obavljani trgovački poslovi.

Majka je u mladosti bila babica, a zatim je sagradila tzv. "Svetu goru", gde su besplodne žene mogle da potraže pomoć.

Kada su se supruzi, već u poodmaklim godinama, najzad obogatili, krenuli su u grad Kronbukon, s namerom da tamo uživaju.

Ali, ubrzo su osetili da bez realnog "ploda", tj. bez deteta, njihova sreća ne može biti potpuna i tada su preduzeli sve moguće mere da taj "plod" dobiju.

Radi toga su posećivali svakakva sveta mesta osim, razume se "Svete gore", i isprobavali sva moguća medicinska sredstva kako bi sjedinjavanje ekzioegarija proteklo uspešno. I kada su najzad postigli uspeh, na svet je došlo njihovo dugoočekivano dete, kojem su dali ime Lentrohamsanin.

Roditelji od samog početka ništa nisu žalili za svoje bogomdano čedo i trošili su ogromne sume novca za njegova zadoljstva i njegovo takozvano obrazovanje. Pružili su mu najbolje obrazovanje koje se moglo obezbiti.

Pozivali su sve moguće nastavnike i učitelje, domaće i strane.

Strane učitelje i nastavnike uglavnom su dovodili iz Egipta.

Kada je taj "mamin i tatin sinčić" poodrastao, već je svima bio poznat kao veoma obrazovan, tj. u njegovoj glavi je bilo mnogo svakakvih fantastičnih gluposti i lažnih informacija, a kasnije, kada je postao zreo čovek u nenormalnim uslovima svoje sredine, reagovao je na spoljne nadražaje automatski, u skladu sa svojim vaspitanjem.

Dakle, kada je naš budući veliki naučnik odrastao, već je vladao ogromnom količinom informacija ili, kako kažu Zemljani, "znanja", međutim, on čak nije bio ni blizu toga da bude u skladu sa višom Suštinom.

S jedne strane, nedostatak više Suštine u njegovoj prirodi, a s druge - to što je posedovao osobine kao što su sujeta, gordost, samoljublje i druge, dovele su do toga da je taj mamin i tatin ljubimac, pošto je postao naučnik nove formacije, težio tome da ga svi smatraju velikim, i to ne samo u njegovoj zemlji, već i u čitavom svetu.

Dakle, on je stalno maštao o tome i razmišljao kako da ptošigne svoj cilj. Mnogo dana je proveo u upornim razmišljima i najzad je smislio. Stvorio je teoriju o pitanju kojim se niko pre njega nije bavio, i rešio da sve to opiše u manuskriptu, kakvog nije bilo ni pre ni posle toga.

I bacio se na posao kako bi ispunio svoju odluku. Uz poč mnogobrojnih robova on je pripremio materijal za pismo, kakvom nije bilo ravnog.

U to vreme Zemljani su pisali na materijalu napravljenom od kože skinute s leđa četvoronožnog bića pod nazivom "bivo", ali je Lentrohamsanin u te svrhe uzeo kožu stotine bivola.

Uzgred, ljudi su kasnije počeli da pišu na takozvanom "pergamentu".

Dakle, kada je ogroman tabak od bivolje kože bio gotov, Lentrohamsanin je na njemu opisao svoje otkriće, izloživši misli kakve nikada ranije nikome nisu pale na pamet.

U svojim mudrovanjima on je osudio postojeći poredak društvenog života.

Evo kako je počinjao manuskript: "Najveća sreća za čoveka ni najmanje nije u zavisnosti od nekog drugog čoveka, ma ko on bio, već u potpunoj slobodi od bilo čijeg uticaja."

Nekom drugom prilikom, moj dečače, objasniću ti šta Zemljani podrazumevaju pod rečju "sloboda". A sada ćemo se vratiti radu tog budućeg Univerzalnog Haznamasa.

On je napisao: "Niko ne spori da je sadašnje državno i društveno uređenje mnogo savršenije od onoga u prošlosti, ali gde je tu prava sloboda, koja već sama po sebi može da nas učini srećnima?"

Zar treba da radimo isto koliko i ranije?

Treba li sebe da iscrpljujemo radom samo zato da ne bismo kao psi umrli od gladi. Naši carevi, gospodari i duhovni pastiri neumorno nam pričaju o drugom svetu u kome je život pun blaženstva, ali u koji odlaze samo duše onih koji su se dostojno ponašali ovde.

Moramo li mi ovde da živimo dostojno?

Moramo li da radimo u znoju lica svog za komad hleba?

Ako su naši vladari i pastiri u pravu i ako je njihov zaljski život zaista dostojan toga da njihove duše uživaju na onom svetu, onda im Bog može i, čak, mora, i na ovom svetu dati više mogućnosti nego nama, običnim smrtnicima.

Ako je sve o čemu govore naše vođe i učitelji zaista istina, neka to činjenicama dokažu nama, običnim smrtnicima.

Neka nam to dokažu tako što će, na primer, pretvoriti prstohvat soli u hleb, isti onaj prstohvat koji nam je jedva dovoljan da osolimo svoju oskudnu hranu.

Ako to urade, ja ću prvi pasti pred njih na kolena i ljubit im noge.

A dotle, mi, koji smo isti kao i naši vladari, moramo da se borimo za sopstvenu sreću i da težimo realnoj slobodi kako bismo se rešili nužnosti iscrpljujućeg i teškog rada. Istina, osam meseci godišnje mi imamo hrane svakoga dana, ali koliko moramo da se iscrpljujemo tokom 4 letnja meseca da bismo zaradili ono što nam je jedva dovoljno za život?

Samo oni koji seju i žanju znaju koliko taj rad iscrpljuje.

Da, mi smo 8 meseci godišnje slobodni, ali samo od fizičkog rada, dok je naša svest - naš najbolji i najdragociji deo - stalno, danju i noću, u ropstvu onih iluzornih ideja kojima nas neprestano čašćavaju naše vođe i duhovni oci. Dosta je! Nismo ih mi birali i zato moramo sami da se izborimo za pravu slobodu i istinsku sreću.

A pravu slobodu i sreću možemo da ostvarimo jedino ukoliko budemo postupali svi kao jedan, to jest "jedan za sve i svi zajednoga".

Ali pre svega moramo srušiti sve staro.

Moramo to da učinimo kako bismo oslobodili mesto za novi život koji ćemo stvoriti i tada ćemo imati istinsku sreću i pravu slobodu.

Dole ropstvo i zavisnost!

Mi ćemo biti gospodari svoje sudbine i niko neće moći da upravlja nama bez našeg znanja i saglasnosti.

Samo oni koje sami izaberemo iz svoje sredine, oni koji u znoju lica svog zarađuju hleb svoj, mogu da upravljaju nama i usmeravaju naš život.

Moramo da izaberemo vladare i vođe na principima jednaknosti, bez ograničenja prava prema polu i uzrastu, putem opšteg, neposrednog, ravnopravnog, javnog glasanja."

Time taj manuskript završava.

Kada je taj budući Univerzalni Haznamas Lentrohamsanin najzad preneo plodove svog umovanja na tabak od bivolje kože, organizovao je neviđeno raskošnu gozbu na koju je pozvao "naučnike" iz čitave zemlje, plativši im, pri tome, putne troškove.

Na kraju praznika im je predstavio svoj rad.

"Naučnici" iz svih krajeva sveta koji su se okupili na gozbi, bili su pogođeni tim manuskriptom kao udarom groma. Posle izvesnog vremena došli su k sebi i počeli da se došaptavaju, razmenjujući utiske.

Kako je moglo da se desi, pitali su oni jedni druge, da neko, bio on naučnik ili običan smrtnik, nije shvatio niti nlutio da među njima živi takav mudrac, koji poseduje takva ogromna znanja.

Iznenada se najstariji i najpoznatiji naučnik kao dečkić popeo na sto i, s intonacijom do dana današnjeg svojstvenom svim naučnicima nove formacije, obznanio:

- Slušajte, slušajte svi i potrudite se da shvatite da smo mi, koji ovde predstavljamo čitavo čovečanstvo, mi koji smo, zahvaljujući svojim znanjima postigli slobodu misli, sada udostojeni velike časti da sopstvenim očima vidimo dolazak Mesije, vlasnika božanskog Uma kojeg nam je poslalo nebo, ko bi nam obznanio večne istine.

I svi počеше da hvale Lentrohamsanina do neba, a ta štetna navika, svojstvena svim naučnicima nove formacije, ometa razvoj pravog znanja koje ponekad svako može da otkrije; naprotiv, čak i ako čovek nešto već zna, neumerene pohvale to znanje uništavaju, a njegov vlasnik postaje sve plići.

Znači, svi naučnici su digli galamu i počeli da se guraju kako bi se probili što bliže Lentrohamsaninu, pozdravljajući ga kao "dugoočekivanog Mesiju" i gledajući ga s ushićenjem.

Zanimljivo je razmisliti zašto su se naši naučnici tako razgalamili i počeli da pokazuju svoje, uglavnom lažno oduševljenje. Radi se o tome da se, opet zbog nenormalnih uslova života, kod njih pojavilo i ukorenilo veoma čudno uverenje da svaki sledbenik važne i značajne ličnosti mora u očima drugih izgledati isto tako mudar i sveznalica.

Lentrohamsanin je bio veoma bogat, a sada je postao i poznat, te su mu svi nijevijski naučnici odmah izrazili svoje odobravanje i oduševljenje.

Nisu još stigli ni da se razidu kućama, a već su počeli svakome koga sretnu, počev od komšija, da pričaju o tom neobičnom manuskriptu; s penom na ustima oni su svima dokazali istinitost "otkrovenja", koja je zapisao veliki Lentramsanin.

Uskoro su u Kronbukonu i drugim gradovima Nijevidije ljudi pričali jedino o tim "otkrovenjima".

Kao što obično biva, oni su postepeno osnovali dve suprotstavljene partije od kojih je jedna podržavala izmišljotine budućeg Univerzalnog Haznamasa, dok se druga zauzimala za tradicionalne forme društvenog života.

To je trajalo skoro čitavu zemaljsku godinu, broj suparničkih partija je povećan, porasla je i uzajamna "mržnja". Rezultat je bio žalostan: jednog nesrećnog dana između pristalica dveju partija planuo je takozvani "građanski rat".

"Građanski rat" - je takođe rat i od običnog rata razlikuje se jedino po tome što u običnom ratu žitelji jedne zemlje istrebljuju žitelje druge, dok se u građanskom ratu ovaj proces međusobnog uništavanja odvija između članova iste zajednice, na primer, brat ubija brata, otac - sina, stric - sinovca i tako dalje.

Tokom prvih 4 dana borbe su se uglavnom odvijale u prestonici i sve oči su bile uprte u nju, dok u zemlji je još bilo relativno mirno, izuzev slučajnih sukoba na nekim mestima. Ali, krajem četvrtog dana u prestonici su pobedile pristalice "ideje" Lentrohamsanina, to jest takozvani "naučnici", i posle toga je rat zahvatio sve velike i male gradove Nijevidije.

Strašan proces uzajamnog istrebljenja trajao je sve dotle dok ti "mudraci" nisu pod nogama osetili čvrsto tle, naterali sve preživete da prihvate ideje Lentrohamsanina, i dok nisu uništili državno uređenje koje je dotle postojalo. Od tada se svi žitelji Nijevidije smatraju sledbenicima "teorije" Lentrohamsanina i oni su ubrzo stvorili državu sa osobenim oblikom vladavine, nazvanim "republika".

Kada je republika učvrstila svoj položaj, ona je, kao što je uobičajeno, krenula da ratuje protiv susednih zemalja, kako bi i tamo zavela isti oblik vladavine.

Tako su se na najvećem kontinentu te planete obnovili ratovi, usled čega su počeli da se menjaju, a zatim su i sasvim nestali oni blagotvorni oblici društvenog života koji su nekada tamo uspostavljeni zahvaljujući idealnom Umu Najsveteg Ašjate Šimaša.

Na Zemlji su opet počele da se smenjuju različite države sa raznovrsnim oblicima vladavine.

Kao što vidiš, moj dečače, opasne ideje Univerzalnog Hnamasa Lentrohamsanina direktno su dovele do obnavljanja sistema u kome postoje različite države; ipak, neke novoformirane zajednice nastavile su da u svom radu slede zavete Vikog Svetitelja Ašjate Šimaša, koji su postali organski deo njihovog svakodnevnog života.

Ali za konačnu propast blagotvornih tradicija koje su ipak još sledili ljudi u nekim zajednicama, odgovornost snose naučnici koji su se svojevremeno okupili u Vavilonu.

Evo u kakvim okolnostima se to dogodilo.

Desilo se da se među onima koji su u Vavilon stigli dobrovoljno i postali učesnici "planetarne konferencije" po "pitanjima najvišeg reda", našao i praunuk Lentrohamsanina, takođe "naučnik".

On je sa sobom doneo tačnu kopiju poznatog manuskripta svog pradede, napravljenog na papirusu; original je imao jer ga je dobio u nasledstvo.

Kada je ludilo, izazvano razmatranjem "pitanja o duši" dostiglo svoj vrhunac, on je za vreme poslednjeg velikog sastanka glasno pročitao izmišljotine svog pradede i dogodilo se ono što je i trebalo očekivati. Nesrećni mudraci, kao što je i svojstveno njihovom nesrećnom Umu, odmah su prešli s jednog pitanja na drugo, to jest, s problema duše, na takozvanu "politiku".

Uskoro je čitav Vavilon raspravljao o problemu različitih oblika državnog uređenja prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

I naravno, u osnovi svih diskusija ležale su istine iznesene u Lentrohamsaninovu manuskriptu koji je njegov unuk preveo, jer su kopije na papirusu rasturene po čitavom gradu i svaki naučnik ih je nosio sa sobom.

Oni su nekoliko meseci proveli u sporovima i razmatranjima da bi se, najzad, celokupno učeno društvo Vavilona podelilo na 3 partije ili sekcije.

Prva: sekcija "Legomonista".

Druga: sekcija "Neomotista".

Treća: sekcija "Paleomotista".

Svaka sekcija je uskoro imala svoje pristalice među Vavilonjanima i sve bi se opet završilo građanskim ratom da perzijski car nije uspeo da predupredi događaje i sruči kaznu na njihove učene glave.

Neke naučnike su po njegovom naređenju kaznili smrću, neke su poslali iza rešetaka, druge su poslali u mesta gde je i Bog rekao laku noć. Neki su proglašeni nedužnima, zato što nisu znali šta rade; proglasili su ih ludacima i pustili ih kući.

Ali bilo je i takvih koji uopšte nisu bili umešani u događaje; njima ne samo da je dozvoljeno da se vrate u domovinu, već su ispraćeni sa najvećim počastima.

Dakle, dete moje, ti mudraci su se razmislili po svetu i nastavili, naravno nenamerno, čisto mehanički, da umuju i mudruju o osnovnim problemima nastalim

u Vavilonu, koji su upravo i podstakli sve događaje - tj. o problemu "ljudske duše" i problemu "unutrašnjeg državnog uređenja".

Ta mudrovanja su dovela dotle da su mnoge azijske zemlje bile upropašćene građanskim ratovima, a ratovi i međusobno uništavanje među raznim državama rasplamsali su se s novom snagom.

Propadanje onoga što je ostalo od dela Velikog Svetitelja Ašjate Šimaša proteglo se na 150 godina; ali neke tradicije koje je stvorio Ašjata, ipak su sačuvane u nekim mestima i dalje se razvijaju.

Kasnije su se u azijske ratove umešali stanovnici Evrope. Njihove horde, na čelu sa najsujetnijim od svih Grka Aleksarom Makedonskim, prošle su čitavu Aziju i očistile te nesrećne zemlje od svega što se tamo održavalo vekovima, očistile tako temeljno da u ljudskom sećanju nije ostalo ni traga od sreće koju je nekada davno za njih stvarao Um Velikog Kozmičkog Svetitelja, bez čijeg učešća Jedinosušni Tvorac ništa ne preduzima.

Sada, moj dečače, pošto si stekao jasnu sliku o svim daljnjim posledicama delatnosti tipičnog Eterskog Haznamasa Individue, mislim da je došlo vreme da ispunim svoje davno obećanje i da ti što detaljnije objasnim značenje reči "haznamas".

U najširem smislu, reč "haznamas" označava bilo koje tricentrično biće - bez obzira na to ima li ono nadtelesnu suštinu (više telo) ili samo svoje planetarno telo - u čijoj prirodi pod dejstvom određenih "individualnih impulsa" nastaje nešto što "potpuno formira" njegovu samostalnu ličnost.

To "nešto" se pojavljuje kod tih kozmičkih individua i, u procesu transformacije sopstvene suštine, sjedinjava se s kristalizacijama nastalim usled delovanja čitavog "spektra" takozvanih nalsnijanskih impulsa.

"Nalsnijanski spektar impulsa" u skladu sa osnovnim kozmičkim zakonom, svetim Geptaparaparšinohom, može biti razložen na 7 različitih slojeva s aspekta njihovog porekla, opažanja i spoljnog manifestovanja.

Ako se ti različiti aspekti čitavog spektra nalsnijanskih impulsa izlože i opišu na jeziku tvojih miljenika, desiće se sledeće:

Svi oblici greha, svesnog ili nesvesnog.

Osećanje samozadovoljstva zbog toga što si uspeo da drugog čoveka skreneš s pravog puta.

Neodoljiva želja da se uništava sve što diše.

Skлонost da se izbegavaju svi naponi koje zahteva Pirroda.

Tendencija da se koriste svakakva lukavstva kako bi se prikrilo ono što je po mišljenju drugih fizički nedostatak.

Nepomućena sreća što koristiš nešto nezasluženo.

Želja da ne budeš ono što zapravo jesi.

To "nešto", što zajedno s "nalsnijanskim" impulsima nastaje kod nekih posebnih ličnosti, ne samo da vodi u veoma teške posledice po samu ličnost, već i po okolinu, pri čemu sa još izrazitijim efektom, jer su ta svojstva zarazna.

Tokom svog života tricentrično biće može da se razvija sledeći jedan od četiri puta koji ga pretvaraju u haznamasku ličnost.

Prvom tipu pripadaju ljudi koji imaju samo planetarno telo i koji za vreme procesa svetog raskoarna, usled delovanja navedenog "nešto", potpuno nestaju.

Drugom tipu haznamaskih ličnosti pripadaju tricentrična bića u čijoj prirodi postoji ono što prethodi nadtelesnoj suštini (više telu), takozvani "kesdžano", ili astralno telo, već podvrgnuto delovanju "nešto"; takvo biće može da ostane besmrtno u svakoj sferi svoje planete, podvrgavajući se različitim transformacijama sve dotle dok se ne oslobodi svog štetnog tereta.

Haznamaske ličnosti trećeg tipa - jesu tricentrična bića koja poseduju tanano telo, ili dušu koja sadrži isto ono "nešto"; ta duša može ostati besmrtna u sferama svoje rodne planete ili u drugim sferama Velike Vasiona.

Četvrti tip haznamasa sličan je trećem, jedina razlika je što haznamasi trećeg tipa mogu jednog dana da se očiste od škodljivog "nešto", dok je četvrti tip zauvek lišen te mogućnosti i zato se i naziva "eterskim".

Za svaki tip haznamasa Tvorac je u svojoj objektivnoj dalekovidosti odredio posebnu kaznu koja odgovara prirodi svaka od njih.

Za prvi tip, koji nema nadtelesnu suštinu (više telo), uništavanje njegovog planetarnog tela odvija se na neobičan način; drugim rečima, nervni impulsi ne iščezavaju istremeno sa nastupanjem procesa božanskog raskoarna, to jest smrti. Proces božanskog raskoarna događa se u fazama, to jest delovi čovekovog tela koji žive samostalno jedan za drugim gube aktivnost ili, kako bi rekli Zemljani, najpre umire prvi mozak sa svim svojim funkcijama, zatim drugi i, najzad, kada umre treći, to označava konačnu smrt.

Uz to, posle konačne smrti dezintegracija svih aktivnih elemenata, iz kojih se sastojalo "planetarno telo", odvija se mnogo sporije nego obično i taj proces je izložen neprekiom delovanju "nalsnijanskih" impulsa, koje čovek oseća čitavog života, smanjujući se proporcionalno iščezavanju aktivnih elemenata.

Što se tiče drugog tipa haznamaske ličnosti, čija suština već sadrži "visoko" ili "astralno telo", "potonja kazna" se sastoji, evo u čemu. Nesrećna imitacija duše nije u stanju da se oslobodi svoje štetne komponente samostalno, bez planetarnog tela, i da postane istinska čestica svega postojećeg. Zato se ona, egzistirajući kao intaktna u sferi svoje matične planete, neizbežno useljava u drugo planetarno telo postajući monocentrično ili bicentrično biće; ali je život tog bića veoma kratak i duša u zametku ne uspeva da dostigne savršetvo pre smrti svoga tela, te sve počinje iznova i tako prolazi beskrajni ciklus reinkarnacija.

Što se tiče haznamaskih ličnosti trećeg tipa, to jest tricentričnih bića koja poseduju nadtelesnu suštinu, ili više telo, i koja nisu do kraja izgubila mogućnost da se oslobode štetnog načela, njihovaje sudbina još užasnija. Pošto je ova kozmička suština predviđena Prvim Principom svega postojećeg kako bi služila razvoju sveta, svako ko je poseduje, čak bića sa još nesavršenim Umom, odgovara

za svoje postupke, svesne ili nesvesne, i može, ulažući napore, radeći neprekidno na sebi i pateći, da se spase zla koje u sebi nosi.

Takvo tanano telo mora neprekidno da pati, u skladu sa nivoom objektivnog znanja koji je ličnost dostigla; to će trajati sve dotle dok zlo načelo potpuno ne iščezne iz njegovog bića.

Za paćeničku egzistenciju haznamasa najviših nivoa Najveći Kozmički Svetitelji odredili su 4 male planete, kojima su deharmonizovali funkcije i smestili ih u udaljene kutke Vasiona.

Jedna od te 4 planete prepune stradanja nosi ime "Odmazda" i specijalno je predviđena za eterske haznamaske ličnosti, a ostale 3 - za nadtelesne suštine, ili viša tela koja se u budućnosti još mogu spasti od delovanja štetnog "nešto".

Te tri male planete zovu se:

"Griža Savesti".

"Pokajanje".

"Večni Prekor".

Zanimljivo je da se od svih nadtelesnih suština, ili tananih tela, na planeti Odmazda nalazi samo 313, dve od njih su - sa Zemlje, a jedna od te dve duše nekada je pripadala Lentrohamsaninu.

Na planeti Odmazda, Eterski Haznamasi neprekidno osećaju nečuvene patnje koje se zovu "inkiranondel", što liči na grižu savesti, ali je mnogo jače od nje.

Ono što je najstrašnije jeste to što nadtelesne suštine pate večno, s punom svešću da tome nema kraja.

Kraj prve knjige

SVE I SVAŠTA ili BELZEBUBOVI RAZGOVORI SA UNUKOM

(Knjiga druga)

**Glava 29 PLODOVI NEKADAŠNJIH CIVILIZACIJA I CVETIĆI
SAVREMENOG DOBA**

U svome pripovedanju o tricentričnim stanovnicima planete Zemlje moram da sledim tok svojih asocijacija i da ti pričam o dva moćna etnosa, grčkom i rimskom, koji su s lica Zemlje počistili čak i samo sećanje na plodove svetih dela Velikog Ašjate Šimaša.

Pre svega, zapamti da je u vreme dok je Izaslanik Odozgo, Sveti Ašjata Šimaš podučavao tricentrične stanovnike Azije, i kasnije, kada su ljudi njegova dela postepeno prepustili zaboravu, na susednom kontinentu pod nazivom "Evropa" živeo veliki broj tih čudnih tricentričnih bića koja su već formirala samostalne narode i države.

U skladu s kozmičkim zakonima o kojima sam ti već govorio, tih godina su najveći i najmoćniji među njima, tj. oni koji su bili najbolje organizovani i imali najveće mogućnosti za uništavanje sebi sličnih, bili Grci i Rimljani.

Upravo o tim starim etnosima, naravno, starim s gledišta tvojih ljubimaca, naših savremenika, nameravam da ti pričam što detaljnije i to ne samo zato što su oni definitivno uništili sve ljudima korisne plodove dela Sveljubećeg Ašjate Šimaša i čak izbrisali i samo sećanje na njega, već i zato što zbog njih u mislima tvojih ljubimaca vlada potpuni apsurd, dok im se u dušama ugasio funkcionalni životni impuls, glavni pokretač objektivnog morala, tj. osećanje stida.

Pošto sam se bliže upoznao s ovim značajnim ljudskim društvima i sa mnogobrojnim "dobra" koja su ona darovala potonjim generacijama, shvatićeš kako su na Zemlji stvarane različite države, kako su nastajali i razvijali se narodi, kako su ti narodi sticali moć (u čemu nema njihove zasluge) samo zato da bi donosili smrt drugim, slabijim narodima i zemljama, i kako su to činili s punom svešću o svojoj ispravnosti.

Želim da te upozorim, čedo moje, da se moja priča o istoriji porekla i razvoja stare grčke i stare rimske civilizacije i o svemu što je s njima povezano ne bazira na mojim ličnim utiscima, već samo na podacima koje su nam preneli naši srodnici što su želeli da se zauvek nastane na Zemlji.

Kada sam šesti i poslednji put krenuo na Zemlju, odlučio sam da po svaku cenu doprem do stvarnih uzroka zbog kojih je psiha tricentričnih stanovnika Zemlje, koja treba da bude ista kao i kod svih razumnih bića, dobila neverovatno čudne i neobične odlike.

Sve više i više sam se uveravao da glavni uzrok svih nevolja koje su zadesile savremeno čovečanstvo leži u takozvanoj civilizaciji koju su stvorili i proširili svetom Grci i Rimljani. Zato sam naprosto bio dužan da ih proučim.

Ali, pošto sam u to vreme bio zauzet istraživanjem dela Velikog Svetog Ašjate Šimaša, tu misiju sam poverio jednome od svojih zemljaka, tj. upravo onome koji je posedovao pogrebno preduzeće u jednom od najvećih evropskih gradova.

Na osnovu istraživanja koja je naš saplemenik obavio još pre mog dolaska u Vavilon, u ona vremena kada su ljudi uglavnom živeli u Aziji a centar njihove kulture bila država Tikliamiš, u Evropi još nije bilo nikakvih gradova i ništa nije govorilo o tome da će u budućnosti taj deo sveta početi da igra glavnu ulogu u životu čovečanstva. U to vreme u Evropi su uglavnom preovladavala bicentrična i monocentrična bića, "takozvani "sisari" i "reptili", a malobrojna ljudska plemena bila su divlja skoro isto koliko i životinje.

Ljudi su lovili samo zveri i reptile, veoma retko su ubijali jedni druge. Njihov broj se приметно povećao tek onda kada su se izbeglice iz Maralplesija posle dugog lutanja napokon dokopale Evrope.

Otrprilike u isto vreme u Evropu su se preselili i ljudi iz Tikliamiša, neki od njih su svoj život vezali za more, drugi su na ravnicama i planinskim pašnjacima napasali ovce i bikove.

Porodice pastira nastanile su se uglavnom na jugu kontinenta zato što su tada ta mesta bila najpogodnija za uzgajanje stoke. Ta grupa je nazvana "latinaki", što je značilo "pastiri".

U početku su pastiri sa svojim stadima živeli na raznim mestima. Zatim, kako se povećavao njihov broj, uglavnom zahvaljujući došljacima iz Azije koji su se bavili tim istim poslom, a delimično i zbog njihove plodnosti, jer je Priroda na Zemlji počela da se prilagođava stalnom pogoršavanju vibracija - koje su joj neophodne - tako što je smanjivala dužinu života ljudi i povećavala njihov natalitet.

Dakle, kada su ti razlozi doveli do znatnog porasta stanovništva, među pojedinim grupama su počeli da se intenziviraju kontakti, te su oni postepeno formirali veliku zajednicu i nastanili se na mestu koje su nazvali "Rimk".

Upravo od tog plemena azijskih pastira nastali su znameniti Rimljani: njihovo ime potiče od prve pastirske naseobine nazvane "Rimk".

Drugi došljaci iz dubina Azije, koje je hranilo more, bavili su se ribolovom, skupljali sušere i vodeno bilje. Oni su se sa svojim porodicama

nastanili na jugoistoku Evrope, na zapadnim obalama Azije i na mnogobrojnim ostrvima blizu moreuza koji je tada delio dva kontinenta. Ti ljudi su sebe nazvali "elinaki", što je značilo "ribari". Njihovo ime se nekoliko puta menjalo, a danas se oni zovu "Grci".

Da, čedo moje... Uglavnom zbog ta dva naroda Um tvojih ljubimaca, naših savremenika, postao je mehanički, a impuls stida se kod njih skoro sasvim ugasio.

Grci su bili razlog postepenog pada Uma tricentričnih Zemljana i on je toliko degradirao da je sada jedino u stanju, kako bi rekao Nasradin Hodža, "da melje gluposti".

Rimljani su krivi što se suština tricentričnih Zemljana promenila toliko da se u njima nikada nisu formirali faktori koji kod drugih razumnih bića rađaju impuls "instinktivnog stida", tj. životni impuls koji predstavlja osnovu takozvane "moralnosti" i "objektivnog morala".

Dogodilo se da su ta dva naroda, kao što se to često događa na Zemlji, kasnije na neko vreme postala stabilna i jaka.

Eto istorije kobnog nasleđa koje su oni preneli potomcima.

Istraživanja našeg zemljaka pokazala su da su prethodnici naroda, koji je kasnije nazvan Grci, bili prinuđeni da na bezbednim mestima na obali čekaju prestanak čestih bura što su ometale njihova putovanja, gde su igrali razne igre ne bi li, što se kaže, "ubili vreme".

Kako se kasnije ispostavilo, ti drevni ribari su se najpre zabavljali dečjim igrama, ali treba reći da deca mogu da se igraju samo dotle dok ne pođu u školu, gde im sada zadaju toliko zadataka koji se uglavnom svode na to da se napamet uče razne stihove koje su sročili mnogobrojni potencijalni haznamasi, tako da sirotim đacima ostaje sasvim malo vremena za igru.

Ukratko, siroti ribari koji su se dosađivali, najpre su igrali dečje igre, uobičajene u tim krajevima, ali kasnije, kada je jedan od njih smislio novu igru pod nazivom "presipanje iz šupljeg u prazno", oni su se njome toliko oduševili, da se od tada ničim drugim nisu ni zabavljali.

Ta igra se sastojala u formulisanju ovakvih ili onakvih pitanja, uvek potpuno besmislenih; oni su razmatrali apsurdne primere i onaj kome bi se obratili nekim pitanjem, mogao je da odgovara kako mu drago.

Tako je ta igra postala uzrok svega onoga što se potom dogodilo.

Ispostavilo se da je među ribarima koji su se dosađivali bilo nekoliko pametnih i dovitljivih ljudi, te su oni, sledeći principe te zanimljive igre, postali eksperti za izmišljanje veoma složenih objašnjenja.

I kada je jedan od njih od kože ribe nazvane "ajkula" napravio ono što će kasnije biti nazvano "pergamentom", nekoliko veštih momaka je, da bi se

istaklo, počelo da zapisuje ta dugačka objašnjenja na ribljoj koži, koristeći odgovarajuće znake smišljene pre toga u igri pod nazivom "mišolovka".

Već mnogo kasnije, kada su na mesto tih ribara koji su se dosađivali došli njihovi potomci, oni su nasledili ne samo rukopise na ribljoj koži već i oduševljenje tom neobičnom igrom i sve izmišljotine, kako stare tako i sopstvene, koje nazvaše visokoparnim imenom "nauka".

Od tada, pošto "moda" za bavljenje "naukom" ne prolazi i traje iz generacije u generaciju, ljudi tog naroda, čiji su preci bili obični azijski ribari, postali su "stručnjaci" za stvaranje najrazličitijih nauka.

Te nauke su prenošene iz generacije u generaciju i neke i danas postoje u gotovo nepromenjenom obliku.

Može se reći da je skoro polovina onih načela Uma, koja formiraju takozvani "pogled na svet", kristalizovana iz "istina" koje su izmislili ti ribari što su se dosađivali i njihovi potomci.

Što se tiče drevnih pastira, koji su kasnije osnovali moćnu Rimsku državu, njihovi preci su takođe bili prinuđeni da zbog lošeg vremena za sebe i svoja stada traže sklonište na bezbednim mestima i da tamo prekraćuju vreme.

A kada bi se tako okupili mnogo su pričali. Ali, kada su sve moguće teme bile iscrpljene i oni opet počeli da se dosađuju, jedan od njih je predložio da se pozabave igrom koju su najpre nazvali "cinque contra uno" - petorica protiv jednoga, igrom koja se pod tim imenom sačuvala sve do sada.

Dok su se tom igrom zabavljali samo muškarci, sve je išlo "tiho i mirno", ali nešto kasnije su se i njihove "pasivne polovine", tj. njihove žene uključile u nju i, momentalno usvojivši njena pravila, veoma brzo za nju zapalile i dostigle takav nivo savršenstva u toj zabavi da čak ni naš lukavi Lucifer, kada bi napregao sve svoje umne snage ne bi mogao da smisli ni deseti deo lukavstava koja su smislile i budućim generacijama ljudi te nesrećne planete prenele ove starodrevne pastirice.

I tako, moj dečače, kada je broj tih samostalnih grupa porastao i kada su, prilagođavajući se uobičajenim ciljevima svih država, one dobile mnogobrojne mogućnosti za međusobno uništenje, počele su to da rade s drugim nezavisnim narodima, naravno, uglavnom sa slabijima, ali ponekad i jedne drugima.

Ovde je veoma zanimljivo naglasiti da u mirno vreme, kada ti narodi nisu međusobno ratovali - a oni su bili skoro jednaki po snazi i mogućim načinima uništavanja sebi sličnih - predstavnici ova dva naroda, čije su zemlje bile susedi, često su stupali u međusobne kontakte i družili se, zbog čega su malopomalo, preuzimali osobine onih drugih. Ukratko, zbog čestih kontakata između ta dva naroda, Grci su preuzeli od Rimljana sve fine "seksualnih igara" i počeli da priređuju takozvane "atinske noći", dok su Rimljani, naučivši

od Grka kako da se bave naukama, sačinili kasnije svoje poznato "rimsko pravo".

Od tada je prošlo mnogo vremena. Pronalazači obeju načina na koji ljudi provode vreme odavno su iščezli s lica Zemlje, a njihovi "moćni" potomci su takođe napustili ovaj svet. Bez obzira na to, i sada savremeni stanovnici te planete s "poverenjem" više od polovine svoga života i životne energije koju poseduju, posvećuju tome da na svaki način, nehotice, a ponekad čak i potpuno svesno, usvoje i ostvare te dve ideje, čiji su autori bili azijski ribari i pastiri što su se dosađivali.

Kanije se, moj dečače, ispostavilo da su oba ta naroda ovladala mnogobrojnim "efikasnim načinima" uspešnog istrebljivanja sebi sličnih i postali majstori da i druge narode prisile da svoja unutrašnja uverenja zamene idejama koje su smislili osvajači. Oni su najpre pokorili susedne države koje su se nalazile u Evropi, a kasnije su, sakupivši ogromne horde, krenuli na osvajanje Azije.

Tamo, na azijskom kontinentu, oni su najpre proširili svoj kobni uticaj na narode koji su živeli na njegovim zapadnim obalama, u kojima su se, kao što sam već govorio, životni impulsi potrebni za manje ili više normalnu egzistenciju, skupljali vekovima - a zatim su postepeno započeli ekspanziju u dubinu kontinenta.

To napredovanje u dubinu Azije bilo je veoma uspešno i njihov broj je postepeno rastao, uglavnom zbog naučnika koji su i dalje, boraveći u Vavilonu, zaražavali Um svojih bližnjih haznamaskim političkim idejama.

Evropljanima je takođe veoma pomoglo i to što se kod stanovnika Azije na instinktivnom nivou sačuvalo uverenje koje su im usadili "posvećenici" i "žreci", sledbenici Najsvetijeg Ašjate Šimaša, a koje je glasilo:

"Ne ubijaj drugoga, čak i ako se tvoj život nađe u opasnosti."

Koristeći se time, bivši ribari i pastiri su mogli da napreduju veoma lako, uništavajući na svome putu sve koji nisu želeli da se klanjaju njihovim "bogovima", to jest njihovim fantastičnim "naukama" i njihovom fenomenalnom "razvratu".

Ti "sejači zla" za sva tricentrična bića budućih generacija nastalih na evropskom kontinentu - uglavnom Grci - napredovali su, naravno, polako ali sigurno, u dubinu Azije.

Ipak, kada se posle izvesnog vremena na čelu tih hordi našao izuzetno sujetan Grk, haznamas Aleksandar Makedonski, počelo je uništavanje svih tragova velikih dela Ašjate Šimaša i od njih su ostale samo "stare, stare bajke".

Iako su se mesta u kojima su se nalazili "kulturni centri" tvojih ljubimaca neprestano menjala, nastala je nova, takozvana "civilizacija", koja je ljudima

budućih generacija donela nove nesreće, a nijedna civilizacija nije donela više nesreća od znamenite "grčkorimske civilizacije".

Osim što je donela razne neprijatne osobine, koje ne priliče tricentričnim bićima i koje su i sada svojstvene prirodi Zemljana, ta civilizacija je uglavnom kriva za potpuni nestanak mogućnosti da se u njihovoj prirodi kristalizuju elementi za "zdravo logičko razmišljanje" i pojave impulsi "suštinskog stida", posebno kod savremenih bića.

Ukratko, moj dečake, za potpunu atrofiju tih osobina bile su pre svega krive "starogrčke fantastične nauke", a posle toga i "starorimski razvrat".

U ranom periodu "grčkorimske civilizacije" ti kobni impulsi, koji su sada postali životni impulsi, to jest "strast za smišljanjem fantastičnih nauka" i "strast prema razvratu", nasledili su samo Grci i Rimljani. Kasnije, kada su kao što sam rekao, narodi te dve države postali moćni i počeli da utiču i na druge narode, ti posebni protivprirodni životni impulsi postepeno su zarazili sve žitelje Zemlje.

To se dogodilo, s jedne strane, zbog stalnog uticaja ta dva naroda, a s druge, zbog one osobenosti njihove psihe, koja je svojstvena svim stanovnicima te planete, a koja je ustaljena mnogo pre osvajanja. Ona se naziva "imitacijom".

Na taj način, malopomalo, psiha tvojih ljubimaca, i bez toga prilično nestabilna, postala je sasvim bezumna i oni su se kako u svom pogledu na svet, tako i u svakodnevnom životu, oslanjali isključivo na ta dva "grčkorimska" pronalaska, tj. na "fantaziranje" i na "težnju za seksualnim zadovoljavanjem".

Ovde je veoma važno naglasiti da je, bez obzira na to što je nasleđe starih Rimljana bilo uzrok što je postepeno iz suštine tvojih ljubimaca nestao "organski stid", svojstven tricentričnim bićima, nešto slično zauzelo mesto toga osećanja. U prirodi tvojih savremenih ljubimaca postoji prilično "svakodnevnog impulsa" koji se takođe naziva "stid", ali taj impuls rađa nešto sasvim posebno.

Taj životni impuls se kod njih javlja samo onda kada rade nešto što se u njihovim nenormalnim uslovima smatra nepriličnim u očima ostalih.

Ali, kada ih niko ne vidi, ma šta da rade — čak i kada to prema njihovom sopstvenom shvatanju i ličnom osećanju izgleda nepoželjno — taj impuls se ne javlja.

"Blagoslov", dat drevnim Rimljanima toliko je prožeo suštinu tvojih ljubimaca, koji žive na svim kontinentima ove zlosrećne planete, da je čak teško reći koji je narod nasledio više od "uslužnih" Rimljana.

Ali, što se tiče nasleđa starih Grka, tj. "želje za pronalaženjem raznih fantastičnih nauka", njega nisu svi narodi prihvatili jednako. Tu osobinu su

nasledili pojedinci u svakom malom ili velikom narodu ove svojevrzne planete, ali uglavnom su to stanovnici one zemlje koja se sada zove "Nemačka".

Naravno, Nemci smelo mogu sebe da smatraju direktnim naslednicima starogrčke civilizacije zato što su oni savremenoj civilizaciji dali mnogo novih "nauka" i "pronalezaka".

Na nesreću, moj dečaće, Nemci u mnogo čemu nadmašuju antičke Grke.

Jedino zahvaljujući "naukama", koje su stvorili drevni Grci, iskvarilo se i nastavlja da se kvari "mišljenje" svih ostalih ljudi.

Ipak, savremeni Nemci su otišli najdalje, oni su postali veoma vešti u stvaranju "nauka" uz čiju pomoć su specifičnu bolest "umovanja" proširili u svom okruženju, i za vreme te bolesti mnogi od njih su polusvesno ili čak potpuno automatski uspeali da uvide neke sitne detalje opštekozmičkog procesa koji aktualizuje sve postojeće. Kada su tu informaciju podelili sa svojim kolegama, zajednički su ta znanja iskoristili za još jedan "pronalezak", dodavši još jedno "novo dostignuće", kojih se poslednjih godina nakupilo toliko da je njihov ukupan efekat izazvao takozvanu "rezultirajuću razornu silu" koja je suprotna "rezultirajućoj stvaralačkoj sili" Prirode.

I naravno, moj dečaće, samo zbog "nauka" koje su sklepali neki savremeni Nemci, ljudi što pripadaju drugim narodima počeli su da i sami "pronalezaju". I skoro svakodnevno oni smišljaju nekakve "nove pronalazke" i "nove postupke" koje koriste u svom životu, zbog čega je sirota Priroda, koja i bez toga nevina strada, jedva u stanju da aktualizuje svoj "evolucionni" i svoj "involucionni" proces.

Da bi mogao jasno da shvatiš koliko su ti savremeni "dobrotvori" nadmašili svoje "dobročinitelje", moram da ti ispričam i ponešto o nekim "dostignućima" koja su sada u veoma širokoj upotrebi na Zemlji, a čije postojanje dugujemo isključivo "Prirodno obdarenim" naslednicima antičkih Grka.

Opisaću ti neke od tih savremenih nemačkih pronalezaka koji se svuda primenjuju.

Želeo bih, uzgred, da ukažem na jednu veoma neobičnu pojavu: nazivi kobnih pronalezaka savremenih naslednika antičkih Grka, iz nekog razloga se završavaju na "in".

Na primer, među mnogim štetnim nemačkim pronalascima, njih pet, koji se sada nazivaju hemikalijama, poznati su pod sledećim nazivima: "satkain", "anilin", "kokain", "atropin" i "alizarin"; oni se sada koriste na svim kontinentima i ostrvima planete i to, što bi rekao Nasradin Hodža, "nemilice".

Prvo od tih "dostignuća" koja su specijalno smislili Nemci, tj. "satkain", nije ništa drugo do "samukuruazar", to jest jedan od sedam "neutralizujućih gasova", koji se mogu otkriti na bilo kojoj planeti, i koji učestvuju u "potpunoj

kristalizaciji" svake određene podzemne i nadzemne formacije; njegovo izdvajanje izaziva uništavanje svega živog.

Izučavajući taj nemački pronalazak saznao sam takođe da je jedan naučnik dobio taj gas iz određene nadzemne formacije te je, videvši njegova svojstva, izvestio kolege o svome otkriću. I, pošto se u to vreme osnovna osobina ljudske psihe, to jest neodoljiva želja za ubijanjem sebi sličnih, manifestovala naročito snažno, naučnici su odmah odlučili da se s entuzijazmom posvete pronalaženju načina primene posebnih svojstava novootkrivenog gasa za masovno uništavanje predstavnika drugih naroda.

Pošto je u tom cilju pristupio praktičnim istraživanjima, jedan naučnik je uskoro otkrio da će, ukoliko se taj gas očisti od primesa i stavi u zatvorenu, na odgovarajući način specijalno pripremljenu bocu, tako da ona na potrebnom mestu i u određeno vreme bude otvorena, odlično poslužiti za ubijanje.

To im je bilo sasvim dovoljno i od tada su taj gas, veštački izdvojen iz opšte harmonije aktualizacije svega postojećeg, ljudi te zemlje puštali na određen način za vreme procesa međusobnog uništavanja, i to upravo tamo gde se okupljao veliki broj predstavnika "neprijateljske strane".

Kada ta izuzetno otrovna kozmička supstanca, namerno oslobođena i ispuštena u atmosferu, težeći da se pomeša s drugim odgovarajućim kozmičkim supstancama, dospe u organizam tricentričnog bića koje se nalazi u njenoj blizini, ona ga momentalno i potpuno uništava ili, u najmanju ruku, pouzdano sprečava funkcionisanje ovog ili onog njegovog dela.

Druga od hemikalija koje sam nabrojao, pod nazivom "anilin", jeste materija za bojenje i može se koristiti za farbanje planetarnih formacija od kojih tricentrična bića prave sve vrste predmeta koji su potrebni za svakodnevni život.

Iako tvoji ljubimci, zahvaljujući tom "pronalasku", mogu da ofarbaju svaki predmet u boju koju požele, teško da se ti predmeti mogu dugo čuvati.

Pre nego što je taj štetni anilin otkriven, predmeti koje su ljudi pravili za svakodnevne potrebe, na primer, "ćilimi", "slike" i razne vrste vune, drveta i kože, bojani su običnim biljnim bojama, koje su ljudi vekovima učili da prave, i ti predmeti nisu bleđeli i nisu propadali tokom čitavih pet stotina do hiljadu i pet stotina godina. Ali sada, zbog anilina, sve što posle samo tridesetak godina od tih stvari može ostati, jeste sećanje na njih.

Zbog upotrebe pogubnog anilina Nemci su odgovorni ne samo za brzo uništavanje plodova rada savremenih Zemljana, već i za brz nestanak s lica zlosrećne planete svih predmeta starine.

To se događa zbog toga što iz raznih haznamaskih namera i iz poznatih, takozvanih "naučnih ciljeva", oni skupljaju sve sačuvane predmete starine svih epoha, a pri tome nemaju ni najmanju predstavu o tome kako te predmete treba

čuvati, te tako samo doprinose njihovom uništavanju. Štaviše, oni koriste primerke drevne umetnosti za izradu jeftinih imitacija, poznatih svuda na toj nesrećnoj planeti kao "kopija".

Što se tiče treće hemikalije koju su sintetizovali, pod nazivom "kokain", ta materija ne samo da pomaže Velikoj Prirodi u uništavanju planetarnih formacija, već u ljudskoj psihi izaziva efekat, sličan efektu delovanja organa kundabufera na psihu njihovih dalekih predaka.

U vreme dok su njihovi preci još nosili u sebi izum Velikog Anđela Luizosa, oni su se skoro neprestano nalazili u stanju u kome se nalaze savremeni Zemljani kada upotrebe taj nemački izum "kokain".

Treba naglasiti, dete moje, da iako je delovanje tog nemačkog pronalaska slično efektu organa kundabufera, njegovi autori su postali kolege Velikog Anđela Luizosa sasvim slučajno, bez ikakve svesne namere.

Danas skoro sva bića koja su postala prava deca savremene civilizacije, prihvataju taj njen "dar" veoma pedantno, sa zadovoljstvom i radošću i, razume se, kako je govorio Nasradin Hodža, "u slavu đavola".

Četvrta hemikalija, to jest "atropin", takođe je veoma tražena. Ona ima mnogo različitih primena, ali najčešće se koristi za jedan veoma neobičan cilj.

Pokazalo se da su zbog veoma nenormalnih uslova svakodnevnog života na Zemlji, organi vida tvojih ljubimaca dobili osobinu da lica drugih ljudi smatraju lepim jedino ukoliko su ti ljudi tamnooki.

Kada se ta hemijska supstanca "atropin" na jedan poseban način ukapa u oči nekog čoveka, njegove zenice se šire i oči izgledaju tamnije. Zato većina njih ukapava sebi atropin samo zbog toga da bi im lica izgledala lepo i da bi se dopali okolini.

I naravno, moj dečače, ljudi koji upotrebljavaju taj nemački "dar", zaista izgledaju tamnooki sve dotle dok ne napune četrdeset pet godina. Rekao sam "četrdeset pet", zato što se ne zna ni za jedan slučaj da je neko sačuvao vid i posle tih godina.

"Alizarin", peti i poslednji "pronalazak", takođe ima široku primenu na Zemlji.

Taj "dar" savremene civilizacije uglavnom koriste takozvani "konditori" i drugi stručnjaci koji za stanovnike ove planete pripremaju razne "ukusne" stvari što spadaju u prvu nasušnu hranu.

Konditori i drugi majstori koji spremaju ukusne poslastice, koriste novi nemački izum "alizarin", naravno, bez zlih namera, sa jednim ciljem da se proizvodu da što privlačniji izgled - taj cilj je postao ideal celokupne savremene civilizacije, a naš čestiti Nasradin Hodža bi ga izrazio ovako: "Neka mi sada bude lepo, a sutra šta bude!"

Ukratko, moj dečače, ti savremeni sledbenici antičkih Grka, zajedno sa svim svojim praktičnim "dostignućima" zasnovanim na "naukama", pružaju ogromnu pomoć sirotij Prirodi, istina, samo u procesu razaranja. O tome je Nasradin Hodža rekao ovo: "Bolje je iz glave rođene majke iščupati deset vlasi dnevno, nego ne pomagati Prirodi."

Strogo rečeno, sposobnost da sklepagu razne fantastične "nauke" i pronađu nove metode za svakodnevne poslove, nisu od starih Grka nasledili samo Nemci - iste te sposobnosti nasledili su, i to, možda ništa manje od Nemaca, i predstavnici jedne druge, takođe nezavisne savremene države, i uz to, sa kolonijama.

Taj narod se zove "Englezi".

Upravo su oni nasledili najkobniji pronalazak starih Grka, koji su Englezi asimilovali i sproveli u praksi.

To veoma loše nasleđe zvalo se u staroj Grčkoj "dijafaron", a savremeni ljudi ga nazivaju "sportom".

O savremenom "sportu" ću ti pričati što je moguće detaljnije na kraju ove priče, a za sada zapamti da Englezi, iako su izmislili veliki broj predmeta koji su ljudima potrebni i koji su sada u širokoj upotrebi, nisu stvarali hemikalije poput nemačkih... oni uglavnom prave proizvode od metala."

Oni su, posebno odnedavno, postali pravi majstori da izmisle i celokupno stanovništvo planete snabdeju ogromnom količinom svih vrsta metalnih proizvoda: katancima, brijačima, mišolovkama, revolverima, kosilicama, mitraljezima, šerpama, šarkama za vrata, puškama, perorezima, patronima, perima, minama, iglama i mnogim drugim sličnim stvarima.

Od vremena kada su predstavnici tog savremenog naroda počeli da pronalaze i stvaraju te praktične stvari, svakodnevni život tricentričnih stanovnika planete postao je, kako bi rekao Nasradin Hodža, "ne život, već neprekidna jurnjava."

Englezi su sada postali dobrotvori drugih naroda, nudeći im, kako sami kažu "humanitarnu pomoć, posebno u onome što spada u njihovu "glavnu osobenost" - povremeno sprovođenje procesa "međusobnog uništavanja".

Zahvaljujući njima, ispunjenje "svetog duga" postalo je za tvoje savremene ljubimce, "sušta glupost".

Pre nego što su se pojavili ti pronalasci, tvojim ljubimcima je bilo izuzetno teško da ispunjavaju svoj "dug", trebalo je dobro da se oznoje kako bi postigli uspeh.

Ali je, zahvaljujući domišljatim engleskim proizvodima, u naše vreme, kako bi rekao visokopoštovani Nasradin Hodža, sve postalo veoma lako.

Savremeni čovek jedva da treba da uloži nekakav napor da bi ubio sebi sličnog.

Sedeći spokojno u svojim sobama za pušenje oni mogu naprosto, tek da bi prekratili vreme, da unište desetine, a ponekad i stotine ljudi.

A sada bih mogao, takođe, da ti ispričam nešto o direktnim naslednicima grčkorimske civilizacije. Potomci nekada velikih i moćnih Grka žive i danas i imaju sopstvenu nezavisnu državu, ali sada oni jedva imaju nekakav značaj za druge zemlje.

Oni se više ne bave onim čime su se bavili njihovi preci koji su bili izvanredni majstori u "pravljenju" najrazličitijih fantastičnih nauka, međutim, ukoliko bi savremeni Grk i napravio nešto slično, predstavnici drugih naroda ne bi na to obratili ni najmanju pažnju.

Oni na to neće obratiti pažnju naprosto zato što ta zemlja sada nema dovoljan broj "topova" i "brodova", da bi imala "autoritet" u savremenoj međunarodnoj zajednici.

Međutim, iako potomci antičkih Grka, to jest savremeni Grci, nemaju više gromku slavu svojih predaka, njihove zajednice postoje na čitavoj Zemlji i oni se bave trgovinom, drže "prodavnice" u kojima učtivo i uslužno, bez žurbe, prodaju "sundere", "halvu", "rahatlokum", itd., a ponekad i "sušene kajsije", ne zaboravljajući, naravno, ni sušenu ribu pod nazivom "kefal".

Što se tiče potomaka starih Rimljana, oni takođe i dalje žive i razvijaju se, iako više ne nose ime svojih predaka. Pa ipak, oni i dalje prestonicu svoje zemlje nazivaju "Rimom".

Ljudi te zemlje, koju su osnovali potomci drevnih pastira što su kasnije postali veliki Rimljani, zovu se sada "Italijani".

Teško da su oni dobili bilo šta od svojih predaka, osim onog specifičnog impulsa koji je najpre formiran u biću drevnih Rimljana, a kojim su se tek kasnije zarazili i svi ostali narodi.

Sada Italijani vode spokojan i miran život, ne baveći se ničim, osim što skromno pronalaze nove sorte svojih bezazlenih i nevinih "makarona".

Međutim, neki predstavnici ovoga naroda nasledili su od svojih predaka jedno specijalno i veoma osobeno svojstvo koje se naziva "željom da se drugima pruža zadovoljstvo".

Međutim, oni tu svoju naslednu želju da drugima pričinjavaju radost, ne pokazuju prema sebi sličnima, već je usmeravaju na bića drugih vrsta.

Sasvim tačno se može utvrditi da ta posebna osobina, koju su savremenim Italijanima ostavili preci i koja se ukorenila u njihovoj prirodi, nije toliko nasledena od starih Rimljana, koliko od ljudi kasnijih epoha, to jest da potiče iz vremena kada je među njima, kao i među susednim narodima, počelo

da se širi učenje istinskog božanskog Izaslanika Odozgo. To učenje je sada iz sebičnih interesa iskrivljeno.

Sada žitelji raznih delova Italije pokazuju osobinu da drugima donose radost na sledeći način:

Kada ubijaju četvoronožne životinje, takozvane "ovce" i "koze", čija planetarna tela koriste kao prvu nasušnu hranu, oni to ne čine odmah nego, da bi im pričinili zadovoljstvo, rade to "lagano" i "blago", tokom više dana: to jest, najpre odsecaju jednu nogu, posle nekoliko dana - drugu, zatim treću, i tako dalje, sve dok "ovca" ili "koza" mogu da dišu. A "ovce" i "koze" dugo mogu da dišu bez tih delova svoga tela, zato što ti delovi ne učestvuju u glavnim funkcijama percepcije kozmičkih supstanci neophodnih za život, već učestvuju u drugim funkcijama, koje kod svih bića rađaju impulse subjektivnih osećanja.

Posle svega što sam sada rekao, izgleda da više nema potrebe da i dalje govorim o potomcima Rimljana, koji su svojevremeno bili toliko moćni i strašni.

Hajde sada da popričamo o jednom kobnom pronalasku starih Grka, koji sada upražnjavaju savremeni Englezi, a koji se zove "sport".

Savremeni Englezi su širokom primenom toga veoma štetnog nasleđa antičkih Grka dodali još jedan pouzdan faktor skraćanja dužine svoga i bez toga prilično krhkog života. Štaviše, koristeći "moć" svoje zemlje, oni su i kod drugih naroda stekli autoritet i, načinivši od tog pronalaska svoj "ideal", propagirajući svuda njegovu korisnost, oni su tu zarazu proširili po čitavom svetu.

Uzrok tog nesporazuma bio je što je kod tvojih ljubimaca iščezla mogućnost formiranja predispozicija za "logičko mišljenje", svojstveno svakom razumnom biću.

A pošto su lišeni mogućnosti "logičkog mišljenja", oni se svi bez izuzetka slažu sa izjavama nekih kandidata za haznamase, koji tvrde kako preko "sporta" mogu da učine nešto veoma korisno za društvo. Ljudi svim svojim bićem veruju u te reči, i nadajući se da će iz toga izvući neku korist, potpuno se posvećuju sportu.

Niko od tih nesrećnika i ne sluti, a možda nikada neće ni saznati da "sport" ne samo da im neće doneti ništa dobro, nego će se, kao što sam već rekao, upravo zbog sporta dužina njihovog života, i bez toga veoma niska, još više smanjiti.

Da bi jasno shvatio zašto sport dovodi do smanjenja dužine života, ispuniću svoje obećanje i objasniću ti razliku između dužine života prema principu "fulasnitamnian" i prema principu "itoklanotc".

Sećaš li se, kada sam ti objašnjavao kako tvoji ljubimci određuju "protok vremena", rekao sam ti da je, kada je organ kundabufera sa svim njegovim osobinama bio uklonjen, dužina njihovog života u skladu sa principom "fulasnitamnian", bila ista kao i kod normalnih tricentričnih bića svuda u Vasioni, i trebalo je da oni ubuduće žive sve dotle dok se njihova druga suština, "astralno telo", ne formira u potpunosti i ne postigne stepen božanskog "Išmečka".

Ali kasnije, kada je njihov način života sve više i više odstupao od normalnog, i kada su oni postepeno prestali da slede pozvanje koje im je dala Velika Priroda, pošto ona jedina tricentričnim bićima omogućava da formiraju svoje najviše suštine, kvalitet njihovih vibracija prestao je da odgovara zahtevima opštekozmičkog trogoautoegokratskog procesa. Da bi obnovila "ravnotežu vibracija" Velika Priroda je bila prinuđena da dužinu njihovog života postepeno prilagođava principu "itoklanotc", koji uopšte određuje dužinu života monocentričnih i bicentričnih bića sa drugačijim mogućnostima od onih koje postoje kod tricentričnih stvorenja, i koja su zato nesposobna za aktualizaciju pozvanja koje je Velika Priroda odredila razumnim bićima.

U skladu s tim principom, dužina života i celovit sadržaj njihove suštine uopšte, zavisi od rezultata sledećih sedam faktora:

1. Naslednosti.
2. Uslova sredine i momenta začeća.
3. Kombinovanog zračenja svih planeta Sunčevog sistema za vreme njihovog razvoja u majčinoj utrobi.
4. Nivoa i ponašanja njihovih roditelja (proizvođača) za vreme odrastanja dece.
5. Nivoa i kvaliteta života ljudi iz najužeg okruženja.
6. Kvaliteta takozvanih "teleokriminalničnijanskih misaonih talasa" koji se formiraju u atmosferi sredine kao i u periodu njihovog odrastanja - to jest iskreno postojanje lepih želja i dela "bića iste krvi" i, najzad:
7. Kvaliteta njihove sopstvene "suštinske egoplastikure", tj. napora usmerenih na unutrašnji preobražaj svih podloga, potrebnih za razvoj Objektivnog Uma.

Glavna osobina egzistencije u skladu sa "itoklanotcom" jeste da se u organizmu bića koja žive prema tome principu i zavise od sedam nabrojanih spoljnih faktora, a konkretno, u njihovim "suštinskim lokalizacijama ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, u njihovim "mozgovima", koji su centri izvora ponašanja svih pojedinih delova njihovog tela, formiraju takozvane "bobinkandelnosti", tj. "nešto" što tim "centrima" ili "mozgovima" daje određen broj "asocijacija" ili "doživljaja".

Dakle, moj dečače, upravo zato što se tvoji savremeni ljubimci, tricentrični stanovnici planete Zemlje sada razvijaju u skladu sa principom "itoklanotc", počev od momenta začeca, pa sve do zrelog uzrasta, u njihovim moždanim centrima se formiraju te "bobinkandelnosti" sa veoma određenim mogućnostima za aktualizaciju procesa asocijacija.

Da bih ti to pitanje bolje objasnio i da bih ti pomogao da ga bolje shvatiš, a da pri tome ne gubim vreme na objašnjavanje suštine i forme funkcionisanja samih kozmičkih aktualizacija pod nazivom "bobinkadelnosti", koje se zakonomerno kristalizuju u "centrima" ili "mozgovima" bića što žive prema principu itoklanotca, navešću ti kao primer "veštačke džamtesternohe", koji postoje kod tvojih ljubimaca i zovu se "mehanički satovi".

Kao što ti je poznato, "veštački džamtesternosi" ili "mehanički satovi" mogu postojati na bazi različitih sistema, ali, bez obzira na to, svi su konstruisani prema jednom te istom principu istezanja i sabijanja spiralne "opruge".

Jedan sistem džamtesternoha sastoji se iz opruge postavljene prema tačnom proračunu tako da njeno istezanje prilikom opuštanja traje dvadeset četiri časa; drugi sistem sadrži oprugu, postavljenu na nedelju dana, treći na mesec dana, i tako dalje.

"Bobinkandelnosti" u moždanim centrima bića koja žive prema principu itoklanotc, liče na opruge mehaničkih satova raznih vrsta. Isto kao što dugotrajan rad mehaničkih satova zavisi od opruga koje se u njima nalaze, tako i dužina života takvih bića zavisi od bobinkandelnosti, formiranih u njihovim moždanim centrima za vreme fetalnog razvoja i tokom daljeg formiranja.

Kao što su satne opruge "navijene" na određeno vreme, tako i ta bića, dok postoje bobinkandelnosti u njihovim moždanim centrima, mogu da "asociraju" i "doživljavaju" isključivo prema mogućnostima koje je u njih usadila Velika Priroda.

Oni mogu da asociraju, da misle i da, prema tome, postoje samo dotle, ni manje ni više od toga.

Isto kao što mehanički sat radi samo dok je navijena opruga u njemu, tako i bića u čijim su moždanim centrima formirane bobinkandelnosti, mogu imati doživljaje, dakle, mogu da žive u skladu sa sedam navedenih spoljnih faktora samo dok postoje bobinkandelnosti u njihovim moždanim centrima, to jest sve dok se njihova energija ne istroši.

Dakle, moj dečače, kada je osećanje istinskog duga nestalo iz svesti tvojih ljubimaca i dužina njihovog života počela da zavisi isključivo od rezultata delovanja sedam pomenutih slučajnih spoljnih faktora, tada je zbog svega toga broj godina njihovog života, posebno među savremenim Zemljanima, počeo veoma da varira.

Sada njihov život može trajati od nekoliko minuta do, otprilike, sedamdeset do devedeset zemaljskih godina.

I eto, iz tih razloga, bez obzira na to kako žive tvoji ljubimci i kakve mere preduzimaju, čak i kada sebi obezbede uslove kao u staklenoj bašti, bez obzira na sve, kada se potroši energija bobinkandelnosti, njihovi moždani centri odmah prestaju da rade.

Razlika između mehaničkog sata i tvojih savremenih ljubimaca sastoji se u tome što u satu postoji samo jedna opruga, dok ljudi imaju tri samostalne bobinkandelnosti.

Te bobinkandelnosti u tri nezavisne "lokalizacije" tricentričnih bića poznate su pod sledećim nazivima:

prva: bobinkandelnosti misaonog centra;

druga: bobinkandelnosti čulnog centra;

treća: bobinkandelnosti motornog centra.

U naše vreme se često događa da proces božanskog "raskoarna" kod tvojih ljubimaca nastupi "trećinski", drugačije rečeno, oni "umiru u delovima". To se takođe događa i zato što, rađajući se i razvijajući se pod delovanjem principa itokanotca i živeći disharmonično, oni energiju bobinkandelnosti svoja tri moždana centra troše neproporcionalno i zato je njihova smrt često "bolna", što uopšte nije svojstveno tricentričnim bićima.

Dok sam tamo boravio često sam mogao da vidim tu "trećinsku smrt".

Do toga dolazi zato što i kada su bobinkandelnosti jednog moždanog centra potpuno istrošene, ljudi, posebno savremeni, mogu da žive još prilično dugo.

Na primer, često se događa da se zbog osobenosti nenormalne egzistencije energija jedne od bobinkandelnosti istroši i, ukoliko se to dogodi sa motornim centrom, ili kako ga ljudi nazivaju "kičmenom moždinom", tricentrični Zemljanin, iako i dalje "misli" i "oseća", nema više mogućnost da samostalno pokreće delove svoga planetarnog tela.

Ovde je zanimljivo naglasiti da kada nekome od tvojih savremenih ljubimaca iznenada na takav način odumre jedan njegov deo, njihovi "zirlikneri" ili, kako oni kažu "lekari", smatraju takvu smrt nesumnjivom bolešću i započinju lečenje koristeći najrazličitija, sebi svojstvena lukavstva; oni tim bolestima daju imena najjednom starom jeziku koji se zove "latinski", a koji im je potpuno nepoznat.

Te veoma rasprostranjene bolesti imaju imena kao što su "hemiplegija", "paraplegija", "progresivna paraliza", "tuberkuloza kičmene moždine", difuzna skleroza i tako dalje, i tome slično.

Takva smrt u delovima naročito se proširila planetom, koja te toliko zanima, u poslednjih dve stotine godina. I to se u raznim, velikim i malim zemljama, događa onim tvojim ljubimcima koji zbog svojih "profesija" ili zbog neke od svojih "strasti", koje se, opet, kod njih javljaju zbog već pomenutih nenormalnih uslova svakodnevnog života, u ovoj ili onoj meri troše energiju bobinkandelnosti iz nekog od svojih moždanih centara.

Na primer, "trećinska smrt" zbog istrošenosti bobinkandelnosti motornog centra ili kičmene moždine, često se sreće kod onih Zemljana koji se posvećuju zanimanju što su ga u praksu uveli Englezi, primenjujući kobni starogrčki izum "sport".

Ti ćeš shvatiti prirodu tog štetnog zanimanja kada ti ispričam kako sam za vreme svog boravka na Zemlji jednom posvetio specijalno poglavlje svojih statističkih istraživanja utvrđivanju dužine života onih tricentričnih stanovnika koji se bave profesionalnim "borilačkim veštinama" i ni jedan jedini put nisam naišao na čoveka koji je živio duže od četrdeset devet godina.

A "trećinska smrt", usled prevremenog gašenja funkcija bobinkandelnosti čulnog centra uglavnom se sreće kod ljudi koji su odabrali profesiju povezanu sa "umetnošću".

Većina zemaljskih profesionalaca, posebno savremenih, zapada pre svega u jedan od oblika takozvane "psihopatije" i kasnije se zbog te psihopatije prihvata specijalnog "izučavanja", i od tada, osećajući neprekidno taj impuls, oni troše energiju bobinkandelnosti svoga čulnog centra i na taj način deharmonizuju ritmove organizma dovodeći sebe do neobičnog kraja, kakav se ne sreće često čak ni na Zemlji.

Ovde, uzgred, treba napomenuti da se "trećinska smrt" usled istrošenosti čulnog centra takođe može naći kod tvojih ljubimaca u jednoj neobičnoj formi koja se naziva "altruizam".

Što se tiče prevremene delimične smrti zbog istrošenosti bobinkandelnosti misaonog centra - taj oblik smrti je kod tvojih ljubimaca u poslednje vreme najčešći.

Delimična smrt usled misaonog centra, uglavnom pogađa one Zemljane koji pokušavaju da postanu, ili već jesu "naučnici nove formacije", kao i one koji su opsednuti čitanjem takozvanih "knjiga" i "novina".

Usled prekomernog čitanja i beskrajne refleksije, energija bobinkandelnost misaonog centra tih tricentričnih Zemljana istroši se pre nego energija drugih centara.

Dakle, moj dečače, sve te nesreće, kao što je skraćanje dužine života i mnoge druge, događaju se jedino zbog toga što ljudi još ne znaju za postojanje kozmičkog zakona "ravnoteže vibracija različitog porekla".

Ukoliko bi im takva ideja uopšte pala na pamet oni bi odmah započeli svoja uobičajena mudrovanja, a tada bi im se, može biti, razotkrila jedna veoma jednostavna "tajna".

Siguran sam da će neko nabasati na tu "tajnu", prvo, zato što je ona veoma prosta i očigledna, a drugo, oni su je još odavno otkrili i često je koriste u praksi.

Oni ovu prostu tajnu već koriste u svojim mehaničkim satovima, koje smo razmatrali kao primer u vezi sa dužinom života.

U svim mehaničkim satovima različitih sistema oni koriste prostu tajnu u odgovarajućem delu zajedničkog mehanizma regulacije "napregnutosti opruge", koji se zove "regulator".

Pomoću tog "regulatora", na primer, satni mehanizam se može podesiti tako da sat bez navijanja radi od jednog do mesec dana ili, naprotiv, da se zaustavlja na pet minuta.

U organizmu svakog bića koje živi u skladu sa principom itoklanotca, postoji nešto slično regulatoru mehaničkog sata i to "nešto" se naziva "samodržač", što znači "kontrola asocijacija koja potiče iz jednog moždanog centra."

Ali, čak i kada bi tvoji ljubimci otkrili tu jednostavnu tajnu, to ništa ne bi promenilo. Oni svejedno ne bi uložili napore, dostupne čak i savremenim ljudima, uz čiju pomoć bi mogli, zahvaljujući dalekovidosti prirode, da steknu sposobnost za takozvano "harmonično asociiranje" koje jedino stvara energiju za aktivan život svakog tricentričnog bića, prema tome, i Zemljana. Sada se ta energija proizvodi samo u periodima njihovog nesvesnog stanja, koje oni nazivaju "snom".

Ali, pošto tvoji ljubimci, posebno savremeni, stalno žive pasivno, pod uticajem samo jednog od dva oduhovljena dela svoga organizma, i neprestano se ponašaju u skladu sa svojom negativnom stranom, koja se takođe javlja zakonomerno, kod njih dolazi do neproporcionalnog trošenja energije raznih bobinkandelnosti. Oni uvek dobijaju mogućnost delovanja, koji im je priroda zakonomerno odredila, samo u jednom ili dva moždana centra, i usled toga se energija jedne ili dve njihove bobinkandelnosti prevremeno troši, zbog čega, kao kod mehaničkog sata kome je slomljena opruga ili oslabila snaga regulatora, on prestaje da funkcioniše.

Jednom, kasnije, objasniću ti zašto se bića koja žive prema principu itoklanotca iskazuju jedino pod dejstvom jednog ili dva oduhovljena načela, a ne harmonično i u međusobnoj saglasnosti, te se onaj moždani centar u kome se proizvodi višak asocijacija prevremeno troši i usled toga umire; objasniću ti takođe razlog zbog čega se drugi bobinkandelnosti takođe troše, iako ne učestvuju u tom procesu.

Ali, takođe treba da znaš da se slučajno mogu sresti Zemljani koji žive već više od pet stotina njihovih godina.

Moraš dobro da razumeš da se kod onih tvojih ljubimaca, koji su na nekakav način otkrili i uspeli da svojim Umom pravilno pojme neke delove "zakona asocijacije", aktivnog u pojedinim delovima živih bića, kao i uzajamno delovanje tih nezavisnih asocijacija, kao i kod onih koji žive u manjoj ili većoj saglasnosti s tim zakonom, bobinkandelnosti stvorene u njihovim moždanim centrima manje troše, zbog čega oni imaju mogućnost da žive mnogo duže nego ostali njihovi saplemenici.

Za vreme svog poslednjeg putovanja na Zemlju sreo sam nekoliko takvih savremenih Zemljana koji žive već dve ili tri stotine, pa čak i četiri stotine zemaljskih godina. Sretao sam ih uglavnom u malom "bratstvu" koje čine ljudi što pripadaju skoro svim "religijama" i stalno su nastanjeni u centru Azije.

Članovi toga bratstva su, izgleda, otkrili pomenuti "zakon asocijacija" u moždanim centrima, delimično samostalno, a delimično zahvaljujući znanjima koja su im iz dubina vekova preneli istinski posvećenici.

Što se tiče savremenih Engleza, koji su postali osnovne žrtve kobnog izuma starogrčke civilizacije, oni ne samo da ga upražnjavaju u svom svakodnevnom životu, već se iz sve snage trude da tim zlom zaraze i sve druge narode. Štaviše, uz pomoć štetnog sporta ti nesrećnici ne samo da još više smanjuju svoj i bez toga kratak život, nego im po mom mišljenju, preči ista sudbina koja je nedavno zadesila jednu veliku zemlju koja se zove Rusija.

Upravo sam razmišljao o tome pred svoj odlazak sa Zemlje, kada sam saznao da su "vlastodršci" ništa manje zemlje Engleske počeli da taj fatalni "sport" koriste za svoje haznamaske ciljeve, baš kao što su "vlastodršci" Rusije, sa istim ciljem, koristili poznati problem "votke".

Isto kao što su svojevremeno ruske vlasti pokušavale da, koristeći svakakva lukavstva, sugerišu svojim malodušnim podanicima neophodnost intenzivne upotrebe "votke", tako se i engleske vlasti trude da na svaki način usade svojim podanicima misao o potrebi bavljenja sportom.

Izgleda da su moje zle slutnje upravo počele da se potvrđuju.

Do tog zaključka sam došao pošto sam čuo eterogram koji sam nedavno dobio s Marsa. U njemu mi, između ostalog, javljaju da, iako je u Engleskoj sada više od dva i po miliona takozvanih "nezaposlenih", "vlastodršci" u vezi s tim ne preduzimaju nikakve mere, već se jedino trude da iz sve snage propagiraju svoj znameniti "sport".

Kao što se u Rusiji sve novine bave problemom votke, tako u Engleskoj više od pola tih "sejača zla" piše o famoznom sportu.

Glava 30 UMETNOST

Na ovom mestu svoga pripovedanja Belzebub je ućutao. Zatim je, okrenuvši se iznenada starom slugi Ahunu, koji je sedeo pored njega i slušao jednako pažljivo kao i Hasejn, rekao:

- Šta je starino? Slušaš me s jednakom pažnjom kao i naš Hasejn? Zar nisi i sam bio na Zemlji, zar nisi sa mnom proputovao čitavu planetu i sopstvenim očima sve video, zar nisi i sam osetio o čemu govorim?

Umesto što me slušaš otvorenih usta, zar ne možeš i sam nešto da ispričaš našem dečaku? Zar od svega toga nema ničega? Ta čudna tricentrična bića ga zanimaju toliko da moramo da mu ispričamo sve što možemo.

Nema sumnje da te je nešto u životu tih čudaka potreslo. Reci šta, ma šta to bilo.

Čuvši te reči, Ahun se nakratko zamisli i reče:

- Šta bih još mogao da dodam posle vaših tananih psiholoških opisa?

Ipak, posle toga, on neobično ozbiljno i, čak, preuzimajući stil i neke Belzebubove izraze, nastavi:

- Pa, dobro... Od čega da počnem? Ta čudna tricentrična bića su me svojim glupim ispadima toliko često izbacivala iz ravnoteže, da su sve komponente moga bića često bivale zaprepašćene.

Okrenuvši se Hasejnu on reče:

- Dobro, dragi Hasejne! Ja neću, kao Njegova Milost, da se upuštam u neobičnosti psihe tih tricentričnih stanovnika kozmosa koji su toliko obuzeli tvoju maštu. Ne, samo ću podsetiti Njegovu Milost na određeni faktor čije poreklo proizilazi iz našeg petog boravka na Zemlji, a koji se, kada smo se tamo vratili šesti i poslednji put, pokazao kao glavni uzrok što se u svakom tvom ljubimcu, od dana njegovog rođenja pa sve do smrti, sposobnost da normalno razmišlja korak po korak smanjuje.

Zatim, okrenuvši se Belzebubu, on baci na njega plašljiv i neodlučan pogled i nesigurno nastavi:

- Ne ljutite se, Vaša Milosti, ukoliko preuzmem na sebe rizik da iznesem mišljenje koje se odavno rodilo u meni, a koje se bazira na podacima koji možda izgledaju nedovoljni za spekulaciju.

Pričajući našem dragom Hasejnu o različitim uzrocima zbog kojih se psiha tricentričnih bića planete Zemlje pretvorila, kao što ste rekli u "mlin koji melje gluposti", vi ste samo pomenuli jedan faktor koji je možda više nego ijedan drugi učestvovao u tome tokom poslednjih pola veka.

Koliko se sećam i sami ste bili prisutni kada se taj faktor pojavio u vreme našeg boravka u Vavilonu - mislim na onaj faktor koji je od tada definitivno postao fatalan po savremena bića i koji ona sama nazivaju "umetnošću".

Ako biste vi, u vašoj mudrosti, prihvatili da detaljno razmotrite to pitanje, naš dragi Hasejn bi dobio idealan materijal za razjašnjenje svih osobenih anomalija psihe tricentričnih bića koja ga toliko interesuju, a koja su u poslednjim epohama živela, a i sada žive, na planeti Zemlji.

Rekavši to i obrisavši znoj sa čela krajičkom svoga repa, Ahun ućuta i zauze svoju uobičajenu pozu punu poštovanja.

Okrenuvši se prema njemu i gledajući ga, Belzebub reče:

- Hvala ti, starino, za tu primedbu. Ti si u pravu, ja sam se jedva dotakao toga pitanja, ali to ne znači da na njega ne obraćam pažnju. Imamo dovoljno vremena na našem putovanju i, po svoj prilici, tokom daljeg pripovedanja našem dragom Hasejnu, ja bih se setio onoga na šta si me ti upravo podsetio.

Međutim, možda je zaista zgodno da baš sada pričam o toj savremenoj "umetnosti", zato što sam, kao što si već rekao za vreme našeg petog boravka na Zemlji, zaista bio svedok događaja koji su doveli do nastanka toga savremenog zla, a do kojih je došlo zbog svih onih naučnika koji su se okupili u gradu Vavilonu iz skoro svih delova te zlosrećne planete.

Belzebub se okrete ka Hasejnu i poče:

- Ta određena koncepcija, koja sada egzistira pod nazivom "umetnost" jeste jedan od onih podataka što deluju automatski, čiji je zbir postepeno i skoro neprimetno, ali vrlo određeno uticao na Zemljane tako da su oni od bića koja su imala mogućnost da budu čestice božanske suštine postali ono što se naprosto naziva "živim mesom".

Da bi se osvetlili svi aspekti pitanja o famoznoj, savremenoj zemaljskoj "umetnosti", i da bi ti jasno shvatio kako se to dogodilo, ispričaću ti pre svega o dve činjenice vezane za ono što se dogodilo u gradu Vavilonu za vreme našeg petog putovanja na planetu koja te zanima.

Prva činjenica objašnjava kako sam i zašto postao svedok događaja koji su poslužili kao osnova za postojanje tog, očigledno kobnog fenomena među tricentričnim stanovnicima Zemlje, nazvanog "umetnost", a druga spada u okolnosti ranijeg datuma koje su odredile početak tih događaja.

Što se tiče prve od tih činjenica, moram da ti kažem da posle događaja koji su se odigrali među tim zemaljskim tricentričnim bićima koja su stigla u Vavilon pošto su se prethodno podelila na pojedine partije i zaronila u političke probleme, odlučio sam da napustim Vavilon i produžim svoja istraživanja među bićima moćnog naroda koji se zvao Heleni. Zato sam odlučio da savršeno

naučim njihov "jezik" i počeo sam da odlazim u one delove grada gde se često mogu sresti ljudi koji su mogli da mi budu korisni u tom zanimanju.

Jednom sam, šetajući ulicom nedaleko od naše kuće, na jednoj velikoj zgradi, pored koje sam često prolazio, primetio ono što se na Zemlji naziva "natpisom", a koji je bio tek okačen i obaveštavao prolaznike da je u toj zgradi upravo otvoren novi klub za strane naučnike pod nazivom "Pristalice Legomonizma". Na vratima je visilo obaveštenje u kome se govorilo da prijem novih članova u klub još traje i da će se svi referati i diskusije voditi na jezicima helenske grupe.

To me je veoma zainteresovalo i ja pomislih kako bi bilo dobro da taj novootvoreni klub iskoristim kao mogućnost da praktikujem helenski jezik.

Počeh da se kod ljudi koji su ulazili i izlazili iz zgrade raspitujem o osobenostima kluba; i kada sam zahvaljujući objašnjenjima jednoga od tih naučnika, koga sam, kako se pokazalo, već poznavao, manjeviše shvatio sve, rešio sam da se učlanim u taj klub.

Pošto sam kratko razmislio, ušao sam u tu zgradu i, predstavivši se kao strani naučnik, zamolio da me prime u društvo "Pristalica Legomonizma". To sam veoma lako sredio zahvaljujući onom svom poznaniku koga sam, srećom, slučajno sreo i koji me je, kao i svi ostali, smatrao naučnikom, kakav je i sam bio.

I tako, moj dečače, pošto sam na taj način postao, kako oni kažu, "punopravni član" toga kluba, počeo sam redovno ta mo da odlazim i da razgovaram uglavnom sa onim naučnicima koji su znali helenski jezik, jer mi je u tome bila potrebna praksa.

A što se tiče druge činjenice koju sam pomenuo, evo koji su je događaji izazvali.

Moraš imati u vidu da su se mnogi naučnici, pošto su se okupili u Vavilonu iz skoro svih krajeva sveta - jedni zato što ih je na to prisilio već pomenuti perzijski car, a drugi prema sopstvenoj volji, bavili poznatim problemom "duše". Među bićima koja su tamo dovedena na silu bilo je i onih koji, za razliku od većine, nisu bili "naučnici nove formacije", ali su sa svom iskrenošću svojih oduhovljenih komponenti težili najvišem znanju jedino iz želje za samousavršavanjem.

Zahvaljujući tim zaista iskrenim željama za dostojan život, kao i njihovom radu, naučnici te male grupe su još pre dolaska u Vavilon smatrani "posvećenicima prvog sepena", tj. to su bila zemaljska tricentrična bića dostojna da postanu "ravnopravni posvećenici u skladu sa obnovljenim pravilima Velikog Svetog Ašjate Šimaša".

Na taj način, dete moje, kada sam postao stalni član toga kluba, iz razgovora sa njegovim članovima i iz drugih izvora postalo mi je očigledno da su se oni malobrojni zemaljski tricentrični naučnici, koji su iskreno težili usavršavanju svoga Uma, od samoga početka u Vavilonu ponašali oprezno i nisu se mešali u sve one stvari u koje je bila uvučena osnovna masa vavilonskih školaraca.

Ti malobrojni naučnici su se držali izolovano i to ne samo u početku, kada su svi ostali organizovali mesto sastanaka u samom srcu Vavilona i radi bolje uzajamne podrške, materijalne i moralne, osnovali centralni klub za sve naučnike Zemlje, već i kasnije, kada se jedinstveno naučno društvo podelilo na tri samostalne sekcije od kojih je svaka imala svoj nezavisan klub u različitim delovima grada. Ne, ta posvećena bića nisu spadala ni u jednu od tih grupa.

Oni su živeli u predgrađima i skoro da se nisu viđali ni sa kim iz osnovne mase naučnika, i samo nekoliko dana pre nego što će mene primiti za člana kluba, oni su se u organizacionom cilju prvi put udružili u klub "Pristalica Legomonizma".

Naučnici o kojima govorim su svi bez izuzetka došli u Vavilon iz Egipta jer ih je na to prisilio perzijski car.

Kako sam kasnije saznao njihovo društvo su organizovala dvojica naučnika koji su bili "posvećenici prvog stepena".

Jedan od ta dva zemaljska posvećenika, koji je pripadao mauritanskoj rasi, zvao se Kanilel Norkel. Drugi mudrac, po imenu Pitagora, bio je Helen, njegov narod je tek kasnije nazvan Grcima.

Ta dva naučnika, kako sam kasnije shvatio, slučajno sam sreo u Vavilonu i za vreme takozvane "perspektivne razmene mišljenja", tj. razgovora, oni su pokrenuli pitanje koje je glasilo ovako: "Koje forme egzistencije mogu poslužiti za dobrobit budućih generacija?" I došli su do zaključka da je tokom mnogih vekova na Zemlji došlo do jedne veoma žalosne pojave, a to je da iz ovih ili onih razloga za vreme međusobnog uništavanja, to jest "rata" ili "građanskih nemira" uvek gine veliki broj posvećenika svih stupnjeva i zauvek propada veliki broj legomonizama - jedinih formi putem kojih su se informacije o realnim događajima na Zemlji prenosile i još uvek se prenose iz generacije u generaciju.

Kada su se ti pošteni i iskreni naučnici uverili u ono što su smatrali tako žalosnim fenomenom, dugo su se međusobno savetovali i najzad rešili da iskoriste prednosti koju im je pružalo to što se toliko naučnika okupilo u istom gradu kako bi se zajednički posavetovali i našli način da se, na kraju krajeva, reše tog strašnog fenomena koji se i dalje odvija na Zemlji zbog nenormalnih uslova u kojima ljudi žive.

Upravo s tim ciljem oni su organizovali svoj klub i nazvali ga "Klub Pristalica Legomonizma".

Na njihovu molbu odazvalo se toliko istomišljenika da je dva dana pošto sam ja postao član kluba, prijem novih članova obustavljen.

Do onoga dana kada je prestao prijem novih članova, njihov broj je iznosio sto trideset devet, a klub je i dalje radio sa istim brojem učesnika sve dok perzijski car nije odustao od svoje sulude ideje, vezane za naučnike.

Stupivši u klub, saznao sam da su prvoga dana njegovi osnivači organizovali zajednički sastanak na kome je jednoglasno odlučeno da se svakodnevno održavaju zajednički susreti, sa referatima i diskusijama isključivo o dva pitanja: prvo - "Kakve mere treba da preduzmu članovi kluba po povratku svojim kućama kako bi sakupili sve legomonizme koji postoje u njihovim rodnim zemljama i predali ih na raspolaganje članovima kluba?", i drugo - "Šta treba preduzeti kako bi legomonizmi mogli da budu sačuvani za buduće generacije ne samo preko posvećenika nego i na neki drugi način?"

Pre nego što sam ja primljen u klub, oni su na svojim zajedničkim sastancima već pripremili prilično mnogo referata i obavili mnogo diskusija o ta dva pitanja, i na dan moga stupanja u klub takođe se mnogo govorilo o problemu koji je bio osnovni zadatak kluba i koji ih je privlačio. U razmatranju su učestvovali posvećeni sledbenici raznih pravaca: među njima su bili "onandžici", "šamanisti", "budisti" i drugi.

Desilo se da je trećega dana pošto sam postao član toga kluba u njemu prvi put izgovorena reč, koja je došla i do savremenih Zemljana i postala jedan od potencijalnih faktora konačne atrofije svih podataka koji su do tada bili čuvani, a koji su dovodili do manje ili više normalnog logičkog razmišljanja. To je bila reč "umetnost", koja je potom stekla sasvim drugačije značenje i počela da se vezuje za sasvim drugu ideju.

Toga dana, kada je reč "umetnost" prvi put izgovorena i kada je bila utvrđena njena ideja i tačno značenje, na spisku oratora nalazio se i haldejski naučnik, veoma poznat u to vreme, koji se zvao Akšarpanciar.

Pošto je referat tog veoma starog haldejskog mudraca, velikog Akšarpanciara, upravo i bio izvor svih potonjih događaja, koji se odnose na famoznu savremenu umetnost, pokušaću da ti prenesem njegov govor i da ga, ukoliko bude moguće, ponovim od reči do reči.

Evo šta je on rekao:

- Protekli vekovi, naročito poslednja dva, pokazali su nam da se u vreme neizbežnih masovnih psihoza koje vode u ratove između država, kao i u narodne ustanke protiv države, obavezno događa da mnogobrojne nevine žrtve kolektivnog zverstva postaju oni koji su zbog svoje pobožnosti i

samopožrtvovanja dostojni da budu posvećenici i zahvaljujući kojima se razni legomonizmi što sadrže znanja o realnim događajima iz prošlosti mogu prenositi ljudima budućih generacija.

Ti pobožni ljudi uvek postaju nevine žrtve narodnog nasilja zato što su, po mome mišljenju, oni unutrašnje već slobodni i nikada ne mogu, kao što to rade drugi ljudi, da se identifikuju sa svakodnevnim interesima, tj. ne mogu da dele sklonosti, entuzijazam, osećanja ili bilo koje druge manifestacije svoga okruženja, pri čemu su sasvim iskreni.

Isto tako, ti smerni ljudi žive normalno i u svojim odnosima sa okolinom uvek se pokazuju u izvrsnom svetlu i u obična vremena uživaju poštovanje i uvažavanje svih. Ali kada narodne mase zahvati psihoza i kada se one podele na dva protivnička tabora, njihov Um zahvata bes borbe i oni počinju da osećaju bolesnu podozrivost prema svima koji su u mirno vreme uvek bili skromni i ozbiljni.

I ako se pažnja onih koji su obuzeti psihozom duže nego obično zadrži na tim izuzetnim ljudima, oni ni najmanje neće posumnjati u to da su ti, posebno u vreme mira, ozbiljni i spolja spokojni ljudi, bili ni manje ni više nego "špijuni" njihovih neprijatelja.

Ti ljudi, koje je njihov bolestan Um doveo u zversko stanje, kategorički će zaključiti da je ozbiljnost i spokojstvo tih ljudi naprosto "tajnovitost" i "dvoličnost".

I bez obzira na to kojoj neprijateljskoj partiji pripadaju, oni će zbog svojih psihopatskih zaključaka bez ikakve griže savesti te ozbiljne i spokojne ljude osuditi na smrt.

Meni se čini da je to najčešći razlog što prilikom smene generacija legomonizmi o događajima koji su se zaista odigrali na našoj planeti, potpuno nestaju sa lica Zemlje.

Prema tome, poštovane moje kolege, ako želite da znate moje lično mišljenje, dozvolite mi da kažem iskreno i od sveg srca da se, bez obzira na sve što sam rekao o prenošenju istinskog znanja iz generacije u generaciju, pomoću legomonizama i preko odgovarajućih posvećenika, u tom pogledu ništa "ne može promeniti.

Neka taj oblik prenošenja znanja traje i dalje kao i do sada, i kako je utvrđeno na Zemlji od samoga početka, u formi koju je, zahvaljujući posvećenicima i njihovom "daru postojanja", obnovio veliki prorok Ašjata Šimaš.

Ali ako mi, savremeni ljudi, želimo da ostavimo nešto korisno svojim potomcima, svi moramo tim postojećim formama prenošenja dodati neke nove postupke, dobijene u praksi našeg savremenog života na Zemlji, kao i na

osnovu viševekovnog iskustva prethodnih generacija, u skladu sa informacijama koje su došle do nas.

Ja predlažem da se to prenošenje budućim generacijama obavlja preko "afalkalnija", to jest preko raznih proizvoda ljudskih ruku, koji su postali deo svakodnevnog života ljudi, kao i preko "soldžinoka", tj. raznih procedura i ceremonija, koje su postale tradicija tokom mnogih vekova društvenog i porodičnog života i koje su automatski prenošene iz generacije u generaciju.

Razume se da ljudski "afalkalni", posebno oni koji su napravljeni od čvrstih materijala, mogu da ostanu čitavi i da budu preneti našim dalekim potomcima ili, pak, njihove kopije mogu da prelaze iz generacije u generaciju zahvaljujući osobinama ukorenjenim u ljudskoj prirodi, postavši njihova druga priroda. Posle promene nekih sitnih detalja, ti proizvodi mogu biti sačuvani za buduće epohe.

Što se tiče "soldžinoka", kao što su razne "misterije", "religiozne ceremonije", "porodični i socijalni običaji". "ritualni i narodni plesovi", i tako dalje, iako se njihove forme tokom vremena menjaju, impulsi koje oni stvaraju u čoveku, kao i ponašanje koje iz njih proističe, ostaju nepromenljivi.

Zato, ako u te rituale i običaje unesemo korisne informacije i istinsko znanje koje smo stekli, i ako isto to učinimo i sa proizvodima o kojima sam već govorio, možemo biti sigurni da će to znanje stići do naših dalekih potomaka. Neki od njih će ga dešifrovati i na taj način omogućiti svima ostalima da ga koriste za opšte dobro.

Sada treba rešiti samo jedno pitanje: na koji način možemo obezbediti prenošenje znanja iz generacije u generaciju putem različitih ljudskih "afalkalna" i "soldžinoka"?

Ja lično mislim da to može biti učinjeno preko univerzalnog zakona, nazvanog "Zakon Sedmostrukosti".

Zakon Sedmostrukosti postoji na Zemlji i postojaće uvek i u svemu.

Na primer, u skladu sa tim zakonom, beli zrak se sastoji iz sedam posebnih boja, u svakom određenom glasu postoji sedam samostalnih tonova; u svakom čovekovom stanju postoji sedam nezavisnih oseta, zatim, svaku određenu formu može da čini samo sedam različitih dimenzija, svaka masa može mirovati na Zemlji ako na nju deluje sedam komponenti, i tako dalje.

Dobro, mi želimo da znanje koje postoji danas - i ono koje smo sami postigli, i ono koje smo nasledili od predaka, to jest sve ono znanje koje će neosporno biti korisno našim dalekim potomcima - bude na određeni način zabeleženo u tim ljudskim "afalkalnima" i "soldžinocima", tako da u budućnosti jadni ljudski Um može da ga prihvati uz pomoć tog velikog univerzalnog zakona.

Zakon Sedmostrukosti, ponavljam, postojaće na Zemlji dok postoji Vasiona i biće očigledan i jasan ljudima svih vremena, dok god postoji ljudska misao i zato se smelo može reći da će znanja, skrivena na taj način u proizvodima ljudskih ruku, takođe uvek postojati na Zemlji.

A što se tiče samog metoda, to jest načina prenošenja znanja posredstvom toga zakona, moglo bi se, po mom mišljenju, postupiti ovako:

U sve proizvode koje ćemo namerno stvoriti na osnovu ovog zakona, radi prenošenja budućim generacijama, unecemo određene "netačnosti", takođe potčinjene zakonu, i u te zakonomerne netačnosti umetnućemo na izvestan način sadržaj ovog ili onog istinskog znanja kojim vladaju naši savremenici.

Istovremeno, ubacićemo u naše proizvode nešto poput legomonizma, kako bi on služio kao ključ za dešifrovanje tih netačnosti velikog zakona, i obezbedićemo prenošenje svega toga iz generacije u generaciju preko posvećenika posebne vrste, onih, koje ćemo nazvati "posvećenicima umetnosti".

Nazvaćemo ih tako zato što čitav proces takvog prenošenja znanja budućim generacijama putem Zakona Sedmostrukosti neće biti prirodan već umetnut.

Dakle, moje vrle i nepristrasne kolege...

Sada vam mora biti jasno da, ukoliko iz nekih razloga korisna informacija koja se odnosi na znanja o prošlim događajima na Zemlji, a koja su ljudi već dostigli, ne dođe do naših potomaka preko istinskih posvećenika, onda će, zahvaljujući novom načinu prenošenja, koji sam predložio, ljudi budućih generacija uvek imati mogućnost da otkriju i shvate ako ne celokupno znanje koje sada postoji, onda bar njegove fragmente koji su imali sreće da dopru do njih putem sada postojećih "proizvoda ljudskih ruku", kao i raznih ceremonija u koje prema Zakonu Sedmostrukosti i pomoću naših "umetnutih" uputstava možemo da unesemo što god hoćemo.

Tim rečima je veliki Akšarpanciar završio svoje izlaganje.

Njegov govor je izazvao veliko uzbuđenje i među članovima kluba "Pristalica Legomonizma" razvila se bučna diskusija, posle koje je jednoglasno odlučeno da se učini onako kako je predložio Akšarpanciar.

Posle kratke pauze za ručak oni su se okupili ponovo i to drugo savetovanje trajalo je celu noć.

Jednoglasno su odlučili da već sutradan počnu da prave ono što su oni nazvali "minilikovima" - ili, kako savremeni Zemljani kažu - "modele" raznih stvari, trudeći se da smisle najadekvatnije načine za davanje uputstava, u čijoj će se osnovi nalaziti principi što ih je predložio veliki Akšarpanciar; zatim će te

svoje "mini likove" ili "modele" doneti u klub, kako bi ih izložili opštem sudu i objasnili njihovo značenje.

Posle dva dana mnogi od njih su već počeli da donose "mini likove" i da ih prikazuju, dajući potrebna objašnjenja; za to vreme drugi su počeli da demonstriraju varijante ceremonija, koje su bića te planete obavljala u specijalnim prilikama tokom svakodnevnog života, i koje obavljaju i danas.

Modeli, koje su oni donosili, sadržali su različite kombinacije boja i bili su različitih konstrukcija i građe; manifestacije, koje su demonstrirali, uključivale su i sviranje na raznim instrumentima, pevanje raznih melodija, tačno predstavljanje određenih, njima stranih doživljaja, i tako dalje i tome slično.

Uskoro posle toga, kako bi im bilo zgodnije, članovi kluba su se podelili na više grupa i svaki sedmi deo perioda, koji su oni nazvali "nedeljom" — ili, prema njihovom izrazu, svaki "dan" - posvetili su prikazivanju i objašnjavanju svojih dela, koja su se odnosila na određenu oblast znanja.

Ovde je zanimljivo naglasiti da se taj određeni vremenski period, poznat kao "nedelja", uvek delio na sedam dana; tu podelu su stvorili Atlanti, koji su u njoj izrazili onaj isti, njima već dobro poznat zakon Sedmostrukosti.

Na kontinentu Atlantida dani u nedelji zvali su se ovako:

Adašisikra.

Evosikra.

Gevorgsikri.

Medosikra.

Majkosikra.

Lukosikra.

Soniasikri.

Ti nazivi su se često menjali, a sada glase ovako:

Ponedeljak.

Utorak.

Sreda.

Četvrtak.

Petak.

Subota.

Nedelja.

Zatim su, kao što sam već rekao, svaki dan u nedelji posvetili ovoj ili onoj oblasti znanja; to su bili ili proizvodi njihovih ruku, ili drugi oblici specijalno oformljenih manifestacija čovekove suštine.

Tako je ponedeljak bio posvećen prvoj grupi i nazvan je "danom religioznih i građanskih ceremonija".

Utorak je određen za drugu grupu i zvaao se "danom arhitekture".

Sreda je nazvana "danom slikarstva".

Četvrtak je bio "dan ritualnih i narodnih plesova".

Petak je bio "dan skulpture".

Subota je smatrana "danom misterija" ili "danom pozorišta".

Nedelja je bila "dan muzike i pevanja".

U ponedeljak, to jest na dan religioznih i građanskih ceremonija", naučnici prve grupe demonstrirali su razne ceremonije u kojima je na "fragmente znanja", odabrane za prenošenje budućim generacijama, ukazivano putem netačnosti u Zakonu Sedmostrukosti, i to uglavnom kroz netačnosti u odmerenom i pravilnom kretanju učesnika.

Pretpostavimo, na primer, da je onaj koji vodi datu ceremoniju, žrec ili, prema savremenom izrazu, sveštenik, trebalo da podigne ruke ka Nebu.

Ta poza, u skladu sa Zakonom Sedmostrukosti, strogo zahteva da pri tome njegove noge stoje u određenom stavu; ali ti vavilonski naučnici namerno nisu noge onoga koji vodi ceremoniju, postavljali onako kako su ovi obično stajali u skladu sa zakonom, već "drugačije".

Upravo su u tim "odstupanjima" od zakona, u pogledu poza učesnika date religiozne ceremonije, naučnici prve grupe, putem takozvane opšteprihvaćene "azbuke", prikazivali one ideje koje su nameravali da prenesu budućim generacijama.

U utorak, na dan arhitekture, naučnici koji su pripadali drugoj grupi, donosili su razne modele zgrada i drugih konstrukcija.

Ni oni te zgrade nisu planirali strogo poštujući stabilnost, koja proističe iz Zakona Sedmostrukosti, niti onako kako su ostali automatski naučili da grade, već "drugačije".

Na primer, prema svim podacima, kupole određene konstrukcije treba da se oslanjaju na četiri stuba određene debljine i visine.

Ali oni su te kupole postavljali na samo tri stuba i pri tome su izračunavali osno opterećenje, koje je delovalo na svaki stub, kao i unutrašnje osno naprezanje u stubu ne samo u slučajevima sa tri stuba, već i za razne druge neobične kombinacije koje dopušta Zakon Sedmostrukosti, poznat u to

vreme mnogim običnim ljudima; drugim rečima, oni su izračunavali stabilnost stubova i njihove dimenzije, polazeći uglavnom od težine same kupole. Pri tome su, naravno, dimenzije stubova morale biti drugačije nego kada se kupola oslanjala na četiri stuba.

Ili, uzmimo drugi primer: određeni kamen temeljac, u skladu sa već rečenim, na osnovu vekovne prakse i tačno smišljenih proračuna ljudi što poseduju Um, treba da ima potpuno određenu masu, adekvatnu opterećenju koje trpi; ali oni su, naprotiv, postavljali kamen temeljac koji se prema masi unekoliko razlikovao od gore navedenog; zbog toga su na osnovu Zakona Sedmostrukosti morali da vrše proračune mase onoga kamena koji se nalazi ispod, tako da on može da izdrži težinu onoga koji ga pritiska odozgo. Isti proračun je bio potreban i za kamen koji se nalazi ispod toga kamena, itd.

I upravo postavljajući te kamenove u tako neobičnim arhitektonskim kombinacijama, koje proističu iz Zakona Sedmostrukosti, oni su takođe putem opšteprihvaćene "azbuke", zapravo zapisivali sadržaj izvesne korisne informacije.

Ta grupa naučnika iz kluba Pristalica Legomonizma je takođe u svojim mini likovima ili modelima pretpostavljenih konstrukcija, izrazila zakon "Dejvibrickara", to jest zakon "dejstva vibracija, nastalih u atmosferi ograničenih prostora".

Taj zakon, čije poznavanje nije došlo do savremenih Zemljana, bio je tada poznat svima koji su dobro znali da dimenzije i forma zatvorenog prostora, kao i zapremina vazduha koju on sadrži, na određen način utiču na ljude.

Primenom toga zakona oni su izrazili različite ideje o kojima ću ti sada govoriti.

Pretpostavimo da je u skladu sa karakterom i namenom neke zgrade u skladu sa Zakonom Sedmostrukosti, kao i sa utvrđenom vekovnom praksom, trebalo da njen enterijer u određenom redosledu izazove određena osećanja.

Onda su, u skladu sa zakonom Dejvibrickara, enterijer svoje pretpostavljene zgrade napravili u takvom maniru da su se kod čoveka, koji u tu zgradu ulazi, morala pojaviti određena osećanja, ali ne prema redosledu koji je uobičajen, već prema drugačijem.

Oni su upravo u ta odstupanja od uobičajenog redosleda osećanja uneli ono što su hteli da prenesu potomcima.

Sreda, dan slikarstva, bila je posvećena izučavanju kombinacija raznih boja.

Toga dana su, u cilju prikazivanja, naučnici treće grupe donosili sve vrste predmeta za domaću upotrebu koji su bili napravljeni od veoma stabilnih,

bojenih materijala, na primer: "ćilime", "tkanine" i pažljivo obrađenu bojenu kožu.

Na tim predmetima su bili naslikani ili raznobojnim koncem izvezeni najrazličitiji pejzaži, životinje i ljudi koji su naseljavali planetu.

Pre nego što nastavim priču o načinima putem kojih su zemaljski naučnici pomoću posebnih kombinacija boja fiksirali određene fragmente znanja, moram da ukažem na jednu činjenicu vezanu za ovaj predmet, koja je donela mnogo nevolje tvojim ljubimcima, a nalazila se u samom njihovom biću zbog nenormalnih životnih uslova koje su sami stvorili.

Ta činjenica, koju želim da ti objasnim, odnosi se na postepeno pogoršavanje njihovih "čulnih organa", formiranih kod svakoga bića, a posebno organa koji nas sada zanima, to jest, organa opažanja i uočavanja onoga što se naziva "obrazovanjem težišta vibracija" što dopiru na njihovu planetu iz kozmičkih prostranstava.

Govorim o onome što je poznato kao "opšta integralna vibracija, proistekla iz svih izvora aktualizacije", a što je naučnik Akšarpanciar nazvao "belim zrakom". Pojedine vrste toga zraka različiti ljudi opažaju kao različite "nijanse boje".

Moraš znati da je - od vremena kada su se na planeti Zemlji pojavila tricentrična bića, pa do vremena kada im je bio implantiran organ kundabufera, kao i kasnije, kada je taj organ potpuno uklonjen iz njihovog organizma, i još kasnije, počev od druge kataklizme koja je zadesila Zemlju, skoro do vremena mog trećeg putovanja na tu planetu - njihov organ vida imao skoro istu sposobnost opažanja kakvu ima kod svih tricentričnih bića u Vasioni.

U vreme, o kome sada govorim, kod svih tricentričnih bića, nastalih na planeti koja te zanima, taj organ je formiran s potrebnom osetljivošću, kako bi mogao da opaža "težište vibracija" "belog zraka" i da razlikuje jednu trećinu svih "nijansi boja" što postoje u prirodi planeta, kao i ostalih, velikih i malih nebeskih tela.

Objektivna Nauka je tačno utvrdila da je mnogo različitih vrsta vibracija proisteklo iz "opšte integralne vibracije", to jest da je veliki broj "nijansi boje", tačno ekvivalentan "hultanpanasu", koji prema proračunima zemaljskih tricentričnih naučnika treba da sadrži 5.764.801 tonaliteta.

Samo jednu trećinu tog ukupnog broja nijansi ili tonaliteta, izuzev jednog jedinog tona koji može videti jedino Predvečni, to jest 1.921.600 tonova mogu da opažaju kao "različite boje" sva obična bića na bilo kojoj planeti naše Vasiona.

Ali, kada tricentrična bića postignu savršenstvo svoje nadtelesne suštine, ili svoga višeg tela, njihov organ opažanja vidljivosti objekata dobija osetljivost

najvišeg reda, i tada ona već mogu da razlikuju dve trećine svih tonova koji postoje u Vasioni, to jest, prema zemaljskim proračunima 3.843.200 različitih nijansi boja.

I jedino tricentrična bića koja su usavršila svoju nadtelesnu suštinu do nivoa takozvanog "Išmeča", imaju mogućnost da razlikuju celokupno mnoštvo tonova, izuzev jednog jedinog koji, kao što sam rekao, vidi samo Tvorac.

Iako nameravam da ti kasnije detaljno objasnim kako i zašto u biću različitih kozmičkih objekata svaka određena forma, usled procesa sinteze i raspadanja, dobija mogućnost da proizvodi različite efekte koje opažaju organi čula, bez obzira na to, ne mislim da će biti na odmet ako se toga pitanja dotaknem i sada.

Pre svega treba reći da se "opšta integralna vibracija", poput svih određenih kozmičkih formi, obrazuje u skladu sa krajnjim rezultatom fundamentalnog kozmičkog zakona Geptaiaraparšinoha, to jest upravo onog kozmičkog zakona koji su tricentrični stanovnici planete Zemlje iz Vavilonske epohe nazvali Zakonom Sedmostrukosti; drugim rečima, ta vibracija se sastoji iz sedam kompleksa rezultata ili, kako se to ponekad kaže, iz "sedam klasa vibracija" poteklih iz kozmičkih izvora, čiji nastanak i dalja aktivnost zavise od sedam drugih izvora koji, opet, zavise od sedam narednih, i tako dalje sve do prve, najsvetije, unikalne sedmokvalitetne vibracije proistekle iz Najsvetijeg Primarnog izvora. I svi oni zajedno čine "opštu integralnu vibraciju" svih izvora aktualizacije svega postojećeg u Vasioni, a kasnije, zahvaljujući svojim preobražajima, oni, kao što sam već govorio, u prirodi kozmičkih formi aktualizuju mnogobrojne različite tonove boja.

Što se tiče delova "najsvetije, unikalne, sedmokvalitetne vibracije", njih ćeš shvatiti tek kada ti u odgovarajuće vreme, kao što sam već obećao, objasnim sve o velikim fundamentalnim zakonima univerzuma i uređenja sveta.

A za sada, moraš znati jedino to da kada "opšta integralna vibracija", koju zemaljski naučnici nazivaju "belim zrakom", zajedno sa osobinama koje su joj svojstvene uđe u sfere svoje eventualne transformacije u prirodi planete, u njoj se odigrava kozmički proces "džartklom" koji je određen za svaki kozmički objekat sa mogućnošću dalje aktualizacije. U stvari, ona sama ostaje onakva kakva jeste, ali njene suštinske komponente rađaju proces sinteze i razlaganja putem posebnih vibracija koje ona stvara, i ti procesi se ostvaruju ovako: određene grupe vibracija odvajaju se od drugih, transformišu se u treće, i tako dalje.

Za vreme tih transformacija, "opšta integralna vibracija" ili "beli zrak", deluje posredstvom svojih "centralnih vibracija" na druge obične procese koji se odigravaju u najbližim podzemnim i nadzemnim objektima i produktima razlaganja, i zahvaljujući tim srodnim vibracijama, kao i u skladu sa uslovima

sredine, njihova rezultanta postaje deo prirode određenih podzemnih i nadzemnih objekata u kojima se odigravaju gore opisani procesi.

Zato sam, moj dečače, za vreme svojih putovanja na Zemlju najpre naprosto uočio, a zatim sam se posle brižljivih proračuna sasvim uverio u progresivno slabljenje organa vida tvojih ljubimaca.

Pogoršavajući se iz veka u vek, "perceptivna osetljivost" tih organa, zahvaljujući kojima se u organizmu tricentričnih bića uglavnom i odvija takozvano "automatsko zasićenje likovima spoljašnjeg sveta" - a koje služi kao podloga za mogućnost prirodnog samousavršavanja - smanjena je toliko da su u vreme našeg petog leta na Zemlju, vreme koje su savremeni stanovnici planete nazvali "epohom velikog Vavilona", tvoji ljubimci mogli da opažaju i razlikuju komponente rezultanti svih vibracija belog zraka jedino u broju koji je činio jednu grećinu njihovog "sedmostrukog nivoa", to jest, najviše 343 različite nijanse neke boje.

Zanimljivo je da je određeni broj tricentričnih Zemljana vavilonske epohe već naslućivao postepeno slabljenje osetljivosti svojih organa vida, te su neki od njih u Vavilonu osnovali čak i novo društvo koje je iniciralo poseban "talas" u slikarstvu.

Taj poseban "talas" je imao sledeći program: pronalaziti i otkrivati istinu jedino pomoću boja koje se nalaze između bele i crne.

I oni su u izradi svih svojih radova koristili isključivo boje između bele i crne.

U vreme kada sam ja saznao za taj osoben "talas" u vavilonskom slikarstvu, umetnici su koristili oko hiljadu i pet stotina različitih nijansi sive.

Taj novi "talas" u slikarstvu izazvao je veliko interesovanje među ljudima koji su nastojali da saznaju istinu o bilo čemu; to je čak dovelo do nastanka drugog, još neobičnijeg "talasa", poznatog u to vreme u Vavilonu kao "olfaktorizam"; njegovi sledbenici su izučavali i pronalazili nove kombinacije takvih "koncentracija vibracija", koje na određen način deluju na čulo mirisa kao i na njihovo opšte duševno stanje; razume se, to se odnosilo na ona bića koja putem mirisa nastoje da dođu do istine.

Neki entuzijasti ovog učenja, podražavajući istraživače novog talasa u slikarstvu, osnovali su svoje društvo i njegove ciljeve formulisali ovako: "traganje za istinom u nijansama mirisa koji nastaju u temperaturnom intervalu između momenta uticaja hladnoće prilikom zamrzavanja i momenta uticaja toplote pri otapanju".

Isto kao što su umetnici postupali sa bojama, olfaktoristi su između dve granice mirisa odredili oko sedam stotina određenih gradacija, koje su koristili u svojim eksperimentima.

Ne znam dokle bi u Vavilonu stigla ta dva "talasa" da novoizabrani gradski poglavar, ubrzo pošto smo se mi tamo pojavili, nije počeo da proganja učesnike drugog talasa, zato što su ovi, posedujući oštro čulo, namirisali i počeli nehotice da šire određene podatke o nekim njegovim mračnim poslićima. Zato je poglavar grada preduzeo sve moguće mere kako bi ugušio ne samo prvi, već i drugi talas.

Što se tiče organa vida, o kojem smo počeli da govorimo, to jest organa opažanja vidljive strane svih spoljnih objekata, slabljenje njegove osetljivosti nastavilo se i posle vavilonske epohe, i smanjilo se toliko da su tvoji ljubimci u vreme naše poslednje posete Zemlji, bez obzira na 1.921.600 "nijansi neke boje", koje su mogli da razlikuju, imali mogućnost opažanja i razlikovanja veoma malog dela "sedmostruke kristalizacije belog zraka", to jest ukupno četrdeset devet nijansi, pri čemu su samo malobrojni među tvojim ljubimcima posedovali i tu sposobnost, dok je većina bila i toga lišena.

Ipak, najzanimljivija u pogledu progresivnog slabljenja te najvažnije strane njihove prirode jeste jedna žalosna činjenica koja se lako može uočiti: oni tvoji ljubimci, koji još mogu da razlikuju žalosno mali deo toga ogromnog mnoštva boja - samo četrdeset devet - gledaju s visine, s prezirom i uobraženošću na ljude lišene mogućnosti da razlikuju čak i taj neznatan broj boja kao na bića sa patologijom vida, i pričaju kako su ovi pogođeni bolešću koja se zove "daltonizam".

Poslednjih sedam komponenti rezultante "belog zraka", određeno je i imenovano u Vavilonu, a i sada ih savremeni Zemljani poznaju pod tim nazivima:

Crvena.

Narandžasta.

Žuta.

Zelena.

Plava.

Modra.

Ljubičasta.

A sada slušaj na koji su način, putem namernih netačnosti i sledeći veliki Kozmički Zakon Sedmostrukosti, naučnici iz grupe slikara zapisivali korisne informacije i različite fragmente znanja do kojih su došli: oni su to činili posredstvom kombinacija sedam određenih nezavisnih boja i njihovih sekundarnih nijansi.

U skladu sa određenim osobinama "opšte integralne vibracije", ili "belog zraka", za vreme procesa transformacije, o kome sam ti upravo govorio i koji je

već bio poznat učenim vavilonskim slikarima, svaka posebna vibracija, ili jedna od pojedinih boja belog zraka, uvek proističe iz druge i transformiše se u treću. Na primer, narandžasta se obrazuje od crvene, a ova opet prelazi u žutu, i tako dalje.

Dakle, kada su ti učeni slikari stvarali svoje slike ili tkali i vezli koncem u boji, oni su različite boje, dužno, popreko ili u tački preseka obojenih linija - koristili ne prema onom redosledu koji zahteva Zakon Sedmostrukosti, već "drugačije", i pomoću tih, podjednako zakonomernih "razlika", oni su u svoje radove smeštali sadržaj određene informacije ili znanja.

U četvrtak, to jest na dan posvećen ritualnim i narodnim plesovima, naučnici ove grupe su uz određena objašnjenja prikazivali sve moguće forme religioznih ili narodnih plesova, ponekad plesove koji već postoje u sopstvenoj modifikaciji, a ponekad su stvarali potpuno nove.

A kako bi ti što bolje shvatio način na koji su oni plesom kazivali ono što su želeli da izraze, reći ću ti nešto što su naučnici onoga vremena odavno znali, a to je da se u skladu sa Zakonom Sedmostrukosti svaka poza u pokretima bilo kojeg bića uvek sastoji iz sedam "međusobno izbalansiranih" naboja, koji se rađaju u sedam nezavisnih delova njegovog organizma, i da se, opet, svaki od tih sedam delova sastoji od sedam takozvanih "usmerenih pokreta", a svaki od tih smerova ima sedam takozvanih "tačaka dinamičke koncentracije"; najzad, sve se to ponavlja na isti način i istim redosledom, ali uvek na nižem nivou, sve do najmanjih čestica čitavog tela, ili "atoma".

Dakle, u plesne pokrete, usaglašene jedne s drugima, ti učeni plesači su, takođe zakonomerno, unosili namerne netačnosti, u čijem su redosledu bile sadržane informacije i znanja, koje su želeli da prenesu.

U petak, dan posvećen skulpturi, naučnici, koji su spadali u ovu grupu, donosili su i izlagali mini likove ili modele napravljene od materijala koji se zove "glina".

Ti minilikovi ili modeli, koje su donosili, predstavljali su, po pravilu, ljude u grupama ili pojedinačno ili, pak, bića drugih vrsta i formi, nastanjenih na planeti.

Među tim radovima bilo je i takozvanih "alegorijskih bića", sa glavom jedne vrste, telom druge, udovima treće, i tako dalje.

Naučnici te grupe su u te radove u šifrovanom vidu unosili sve što je neophodno, primenjujući određena odstupanja od onoga što su oni nazivali "zakonom proporcije".

Treba da znaš da su svi tricentrični stanovnici Zemlje, naravno, posebno skulptori toga doba, već znali da u skladu s velikim Zakonom Sedmostrukosti,

razmera bilo kojeg specifičnog dela nekog bića zavisi od razmere drugih, sekundarnih delova, a oni, opet, zavise od sedam narednih delova, i tako dalje.

Na taj način razmera svakog većeg ili manjeg dela celovitog planetarnog tela nekog bića nalazi se u tačnoj proporciji sa razmerom drugih delova.

Lice nekog čoveka može poslužiti kao dobar primer za objašnjenje onoga što sam upravo rekao.

Razmere lica svakog tricentričnog bića, pa, prema tome, i razmere lica tricentričnih stanovnika Zemlje, određuju se pomoću sedam osnovnih delova tela, a razmere svakog pojedinog dela lica određuju se veličinom sedam različitih razmera čitavog lica. Na primer, veličina nosa nekog čoveka određuje se razmerama drugih delova lica, dok nos, opet, ima sedam takozvanih "površina", a te površine, opet, imaju sedam zakonomernih dimenzija, sve do nivoa atoma u građi lica, koje i samo predstavlja jednu od sedam dimenzija čitavog planetarnog tela.

Upravo u odstupanjima od proporcionalnih razmera, ti učeni skulptori iz kluba "Pristalica Legomonizma", zakodirali su sve vrste korisnih informacija i fragmenata znanja koje su nameravali da prenesu ljudima budućih generacija.

U subotu - na dan misterija, ili dan pozorišta, demonstracije su priređivali naučnici one grupe koju je posebno interesovalo sve ono što su oni smatrali najbližim narodu.

Ja sam tim subotama takođe davao prednost u odnosu na sve ostale dane i trudio sam se da ni jednu ne propustim. Voleo sam ih zbog toga što su demonstracije koje su prikazivali naučnici ove grupe, često izazivale tako spontan i iskren smeh svih ostalih članova te sekcije kluba, da sam često zaboravljao među kakvim se tricentričnim bićima nalazim i dopuštao sam sebi manifestovanje istog onog impulsa, koji obično nastaje kada se nalaziš među bićima iste prirode kao što je tvoja.

U početku su naučnici te grupe nastupali pred drugim članovima kluba, demonstrirajući različite vrste iskustava. Zatim su svi zajedno među tim predstavama birali one koje su više odgovarale različitim delovima neke već postojeće, ili misterije koju su sami stvorili; i tek posle toga, putem namernih odstupanja od principa Zakona Sedmostrukosti, koje su u svom iskustvu i ponašanju reprodukovali, ukazivali su na ono što žele da prenesu.

U vezi s tim, treba naglasiti da su sve te "misterije", od kojih su neke sadržale mnogo instinktivnih ideja poznatih u starini, iako su iz generacije u generaciju prenošene automatski, ponekad slučajno bivale sačuvane i za ljude kasnijih epoha, odnedavno su, ipak, sve te misterije u koje su naučnici iz kluba "Pristalica Legomonizma" namerno unosili odraze znanja računajući da će ta znanja jednom stići do dalekih potomaka, skoro potpuno iščezle.

Misterije koje su ušle u svakodnevni život tvojih ljubimaca pre mnogo vekova, počele su da iščezavaju ubrzo posle vavilonske epohe. Najpre su njihovo mesto zauzeli takozvani "kesbadži", ili kako ih sada u Evropi zovu "pozorišta lutaka", ali su ih kasnije potpuno istisli "pozorišni prizori" ili "predstave", koje predstavljaju jedan od oblika savremene umetnosti i veoma snažno utiču na degradaciju ljudske psihe.

Misterije su zamenjene tim pozorišnim predstavama na početku savremene civilizacije, pošto su ljudi do kojih su došli odlomci znanja o tome kako su se odvijale vavilonske misterije, počeli da se trude da ih imitiraju, radeći naizgled, to isto.

Od tog doba su drugi ljudi te imitatore misterija počeli da nazivaju "glumcima", "komedijašima", "izvođačima", a sada ih čak nazivaju "umetnicima", kojih se, mogu to da kažem, u poslednje vreme zapatilo veoma mnogo.

A tada su ti vavilonski naučnici, koji su pripadali grupi misterista, fiksirali mnogobrojne korisne informacije i znanja, i to su postizali putem takozvanog "asocijativnog toka" učesnika tih misterija.

Iako su tricentrični Zemljani te epohe bili dobro upoznati sa zakonom "asocijativnog toka", nikakve informacije o tom zakonu nisu doprle do savremenih ljudi.

Pošto se kod tricentričnih Zemljana zakon asocijativnog toka ne manifestuje onako kako se manifestuje kod ostalih tricentričnih bića, i pošto za to postoje specijalni razlozi svojstveni samo njima, moram sve to detaljnije da ti objasnim.

Sam proces se i kod njih odvija isto kao i kod nas, ali se kod nas on odvija jedino onda kada se namerno opuštamo kako bismo svom organizmu omogućili da slobodno i neometan našom voljom, preobražava sve vrste naše životne energije potrebne za svestranu aktivnu egzistenciju, dok se kod njih te različite varijante životne energije mogu javiti samo za vreme njihovog potpunog isključivanja, to jest za vreme takozvanog "sna" i, naravno, samo do izvesne mere.

Ipak, kao i sva druga tricentrična bića naše Vasiona, oni se sastoje iz tri posebna oduhovljena dela, od kojih svaki ima centralno mesto koncentracije za svoje funkcionisanje i sopstvenu lokalizaciju, koju oni nazivaju "mozgom". Na taj način svaki utisak, koji dolazi spolja ili iznutra, svaki od tih mozgova doživljava nezavisno, u skladu sa svojom prirodom. A kasnije, kao što je svojstveno prirodi svih bića bez razlikovanja moždanih sistema - ti utisci, zajedno sa prethodnim, formiraju celinu podataka koji, zahvaljujući slučajnim uticajima, izazivaju nezavisne asocijacije u svakom od posebnih mozgova.

Dakle, dete moje, od vremena kada su tvoji ljubimci prestali da slede istinski dug - a samo zahvaljujući njemu kod ljudi se od asocijacija različitih vrsta može formirati takozvano "zdravo uporedno mišljenje" i mogućnost svesnog aktivnog ponašanja - njihovi samostalni mozgovi ili centri, koji već asociiraju potpuno nezavisno, počeli su da kod jednog te istog bića rađaju tri impulsa potpuno različitog porekla, zbog čega je u svakom čoveku postepeno formirano nešto nalik na tri posebne ličnosti koje međusobno nemaju ništa zajedničko ni u potrebama, ni u interesima.

Više od pola svih anomalija, nastalih u psihi tvojih ljubimaca, posebno u poslednje vreme, svoje postojanje duguje, kao prvo, procesu koji u njihovom organizmu proističe iz tri različite vrste nezavisnih asocijacija koje u njima rađaju životne impulse, a svoj izvor imaju u tri lokalizacije različite prirode i različitih osobina; kao drugo, vezi koja postoji između tri različite lokalizacije, a koju je, kao što je to slučaj kod bilo kog tricentričnog bića, Velika Priroda namenila za ostvarenje drugih funkcija njihovog organizma; i, najzad, činjenici da svaki doživljaj i utisak, to jest svaki potres izaziva asocijacije tri različite vrste utisaka u tri centra, usled čega se rađaju tri različite vrste životnih impulsa u jednom te istom organizmu. Dakle, uzimajući u obzir sve to, može se reći da se kod čoveka skoro uvek istovremeno odvijaju mnogobrojni doživljaji, od kojih svaki za sebe izaziva u njemu želju za odgovarajućim ponašanjem, navodeći ga na taj način na određene postupke koje usklađuje sa samostalnim delovima njegovog bića.

Ti asocijativni doživljaji različitog porekla prelaze jedni u druge u skladu sa Zakonom Sedmostrukosti. Naučnici, članovi kluba Pristalica Legomonizma u Vavilonu, oni koji su spadali u tu grupu, znanje koje su hteli da prenesu potomstvu beležili su pokretima i dejstvima, korišćenim u misterijama, na sledeći način:

Na primer, igrajući ulogu u nekoj misteriji, u skladu sa zakonomernim asocijacijama, učesnik je, odgovarajući na nove utiske, nastale u ovom ili onom njegovom mozgu, obično reagovao određenom rečju, mimikom ili gestom; međutim, umesto toga, on je sada bio dužan da ne reaguje kanonski, u skladu sa Zakonom Sedmostrukosti, već "drugačije", a upravo su u "razlike" naučnici te grupe na određen način unosili ono što su želeli da prenesu budućim generacijama.

A sada ću ti, moj dečače, ispričati kako su, pred drugim članovima kluba Pristalica Legomonizma, ti učeni misteriti demonstrirali različite doživljaje i oblike ponašanja u skladu sa asocijativnim tokom iz koga su određeni fragmenti birani za buduće misterije. I ti ćeš dobiti jasnu sliku tih subotnjih predstava koje sam uvek sa zadovoljstvom posećivao kako bih napravio predah u svome radu.

Oni su, u jednoj od velikih dvorana kluba, za te predstave izgradili specijalnu visoku platformu koju su nazvali "odrazom stvarnosti", ali bića potonjih epoha, koja su slučajno dobila informaciju o tim učenim vavilonskim misterijama i počela da ih imitiraju i da, kako su oni mislili, rade to isto, tu konstrukciju su nazvala "scena", a i sada je tako zovu.

Ipak, tada, u početku, sve se događalo ovako: dva učesnika bi se popela na taj "odraz stvarnosti", ili na "scenu", a zatim je obično jedan od njih ostajao tamo sve dok ne bi oslušnuo sopstveno "darthelkhlustnijansko" stanje, ili, kako se ponekad kaže, stanje sopstvenih unutrašnjih "asocijacija duševnih doživljaja".

Oslušnuvši tako samoga sebe, njegov Um je trebalo da utvrdi, na primer, čitav zbir svojih asocijativnih doživljaja koji dobijaju formu neophodnog impulsa, što ga primorava da tresne posred lica nekog drugog čoveka, čiji mu lik, usled serije asocijativnih utisaka koji u njemu već postoje i koji stalno u njegovoj duši rađaju emocije što su njemu samom neprijatne, uvek iskrsava pred očima.

Hajde da pretpostavimo da ti neprijatni doživljaju nastaju kod njega uvek kada vidi "trodohahuna", čiju profesiju savremena bića nazivaju "policajcem".

Čim to "darthelkhlustnijansko" stanje i impuls koji ono rađa postanu potpuno jasni njegovom Umu, on saznaje, s jedne strane, da u postojećim uslovima društvenog života taj impuls ne može biti u potpunosti zadovoljen, a, s druge strane, čovek koji je već usavršio svoj Um i koji na taj način dobro shvata svoju zavisnost od automatskog funkcionisanja drugih delova svoga organizma, jasno poima da ostvarenje nekih prvostepenih obaveza, od ogromne važnosti za okolinu, zavisi od toga da li će on zadovoljiti tu svoju želju. I pošto na taj način razmisli, on odlučuje da tu želju zadovolji makar tako što će tom "policajcu" naneti moralnu štetu, to jest izazvati kod njega asocijacije koje rađaju osećanje uvrede.

U tom cilju, on se okreće drugome naučniku, koji stoji na sceni pored njega i obraćajući mu se kao policajcu, kaže:

Ej, vi! Zar ne znate šta vam je dužnost? Ili uopšte ne vidite šta se tamo događa? - Govoreći to, on pokazuje na susednu sobu gde čekaju učesnici drugih predstava toga dana. Ona dva momka, "vojnici" i "obučar", tuku se na ulici, narušavaju javni red, a vi polako šetkate i zamišljate da ste bog zna ko dok piljite u žene poštenih i pristojnih građana koje prolaze kraj vas! Ali, čekajte samo, neradniče! Ja ću vas, preko svoga šefa, glavnog vojnog lekara u našem gradu, naterati da pred svojim šefovima odgovarate zbog neodgovornosti i izbegavanja sopstvenih obaveza.

Od toga trenutka, naučnik koji to govori treba da preuzme na sebe ulogu lekara, jer je slučajno rekao da je njegov šef glavni vojni lekar u gradu, a drugi,

koji je nazvan "policajcem", treba da igra ulogu policajca. Druga dvojica učesnika, koje ovaj što igra ulogu policajca treba odmah da pozove iz susedne sobe, moraju da preuzmu na sebe uloge vojnika i obućara

Oni moraju da igraju te uloge samo zato što ih je prvi naučnik, koji je, usklađujući se sa svojim unutrašnjim stanjem, uzeo na sebe ulogu lekara, nazvao "vojnikom" i "obučarem".

I tada je trebalo da ta trojica naučnika, koji su na taj način bez pripreme uvedeni u radnju, prikažu bilo koju vrstu doživljaja i ponašanja, zakonomerno svojstvenih tim, njima stranim tipovima ili, što bi rekli tvoji ljubimci, da igraju "određene uloge" - tj. ulogu "obučara", "vojnika", "policajca" - i da nastave da glume doživljaje, kao i ponašanje svojstveno tim likovima, zahvaljujući životnoj osobini pod nazivom "ihriltatzkakra", osobini koja je bila dobro poznata naučnicima planete Zemlje te epohe, tj. onima koji su sebe usavršili i stekli sposobnost da je koriste.

Tricentrična bića mogu da steknu tu osobinu tek pošto razviju u sebi takozvanu "egoejturasijansku volju" koja se, opet, može steći jedino zahvaljujući ispunjenju istinskog duga, to jest zahvaljujući svesnom radu i namernom stradanju.

Dakle, na taj način su učeni članovi grupe misterita postali tada u Vavilonu izvršioци "određenih uloga" i demonstrirali su pred drugim članovima kluba doživljaje i radnje proistekle iz tih uloga, razvijajući ih pod rukovodstvom svoga dobro pripremljenog Uma.

A zatim su, kao što sam već govorio, zajedno s drugim prisutnim članovima kluba, među tako demonstriranim impulsima birali one koji su dobro odgovarali njihovom cilju; te impulse je trebalo doživeti i ispoljiti u specifičnim radnjama saglasno zakonu protoka asocijacija, proisteklih iz različitih izvora, i tek posle toga one su uključivane u izvesne posebne misterije.

Ovde je važno naglasiti da su ta učena tricentrična bića, koja su spadala u grupu vavilonskih misterita, naravno, izvanredno dobro i pažljivo reprodukovala subjektivne odlike opažanja i manifestovanja različitih, njima stranih ljudskih tipova. Oni su to radili ne samo zato što su posedovali svojstvo "ihriltatzkakra", već i zato što su poput svih zemaljskih naučnika toga doba bili dobro informisani o takozvanom "zakonu tipova" i što su dobro poznavali dvadeset sedam različitih tipova tricentričnih stanovnika planete, pa su čak znali i kako će ti ljudi sasvim sigurno primiti neku situaciju i kako će neizostavno na nju reagovati.

Što se tiče osobine "ihriltatzkakra", dužan sam da dodam da samo ta osobina omogućuje ostanak u granicama impulsa i reakcija koji u datom momentu nastaju u svesti izvršioца usled asocijacija proisteklih iz onog mozga

u kome je sam izvršilac svesno stavio u pokret ovu ili onu seriju utisaka, već prisutnih u njemu; i samo zahvaljujući toj osobini on ima mogućnost da opaža sve delove psihe onoga "tipa", kojeg je brižljivo izučio, kao i da se ponaša u skladu s tim tipom, potpuno se pretvorivši u njega.

Po mome mišljenju upravo nedostatak te osobine jeste uzrok većine anomalija, primetnih kod tvojih tricentričnih ljubimaca, koji takvu psihu poseduju.

Treba da znaš da u organizmu tricentričnih bića koja sada žive na Zemlji, isto kao i u organizmu svakog tricentričnog bića uopšte, svi novi utisci bivaju akumulirani u tri posebna mozga prema svom takozvanom "obličju", i ovi kasnije, kao i drugi prethodno fiksirani utisci, učestvuju u asocijacijama nastalim u ta tri različita mozga usled svake nove percepcije, a u skladu i u zavisnosti od "centralnih impulsa", koji su u datom momentu prisutni u njima.

Dakle, moj dečače, uzimajući u obzir činjenicu da se u svesti tvojih ljubimaca odvija nezavisan tok asocijacija, kao i to da i dalje nastaju razne vrste životnih impulsa, uzimajući u obzir da su tvoji ljubimci lišili sebe mogućnosti da svesno preobražavaju sve one kozmičke rezultate, kojima tricentrična bića jedino mogu da zahvale za razvoj osobine "ihrlitatzkakra", dakle, uzimajući sve to u obzir, može se zaključiti da se suština svakoga od tvojih savremenih ljubimaca tokom čitavog njegovog života sastoji iz tri posebne ličnosti koje jedna s drugom nemaju ništa zajedničko ni po svojoj prirodi, ni po svome izražavanju.

Prema tome, to je ono što dovodi do toga da oni jednim delom svoga bića uvek žele jedno, ali u isto vreme drugim svojim delom oni definitivno žele nešto drugo, dok podstaknuti trećim delom rade nešto sasvim različito i od prvog i od drugog.

Ukratko, u njihovim glavama, prema izrazu našeg dragog učitelja Nasradina Hodže, nastaje "propisna zbrka".

Vraćajući se na predstave vavilonskih naučnika, pripadnika grupe organizatora misterija, želim da dodam da je, u zavisnosti od toka radnje, broj učesnika neprestano rastao, pošto su ih njihove kolege, podstaknute slučajnim asocijacijama, pozivale na scenu.

Osim tačnog predstavljanja doživljaja i automatskih reakcija u ulozi koja mu je data, a koja mu je prema tipu bila potpuno strana, svaki učesnik je, dok je igrao svoju ulogu, morao da smišlja nekakav verodostojan razlog kako bi izašao i presvukao se u odgovarajući kostim.

Oni su menjali kostime, kako bi se jasnije i tačnije izrazili u svojoj ulozi i kako bi drugi članovi kluba Pristalica Legomonizma, ocenjujući i birajući

fragmente za buduće misterije, lakše mogli da prate radnju i da od svega što su videli naprave što bolji izbor.

U nedelju, dan predviđen za muziku i pevanje, naučnici koji su pripadali ovoj grupi, izvodili su sve vrste "melodija", kako na različitim "muzičkim instrumentima", tako i pomoću sopstvenih glasovima, a zatim su drugim naučnicima objašnjavali na koji način su u svojim radovima zapisali znanje koje žele da prenesu.

Oni su takođe, znajući da će svoj rad morati da usade u običaje raznih naroda, računali na to da će melodije koje su stvorili, prenoseći se iz generacije u generaciju, stići i do ljudi daleke budućnosti koji će, kada ih dešifruju, otkriti znanja koja su mnogo pre njih stečena na Zemlji i iskoristiti ih za sopstveno dobro.

Pre nego što ti ispričam kako su učeni muzičari u ta instrumentalna i vokalna dela zapisivali svoja uputstva, moram ti najpre objasniti određene osobenosti organa sluha svakog živog bića.

Među tim osobenostima postoji jedna pod nazivom "vibroehonitanks".

Moraš znati da se oni delovi mozga, koje Objektivna Nauka naziva "holdistomotikulama" - od kojih neke zemaljski naučnici nazivaju "cerebralnim nervnim ganglijama" - sastoje od kristalnih "niriunosijanskih vibracija" koje se manifestuju kod svakog potpuno formiranog bića, kao rezultat procesa svih vrsta opažaja putem organa sluha; upravo ti "holdistomotikuli" pod uticajem sličnih, ali još nekristalizovanih vibracija stvaraju u određenom delu mozga osobinu "vibroehonitanko" ili, kako se ponekad kaže, "sažaljenje".

U skladu sa dalekovidošću Velike Prirode "holdistomotikuli" služe za rađanje asocijativnog procesa u momentima kada nema unutrašnjih pobuda ili spoljnih nadražaja mozga.

Što se tiče još nekristalizovanih "niriunosijanskih vibracija", koje ulaze u živ organizam, one se uglavnom oglašavaju ili putem "glasnih žica" nekog bića ili putem određenih instrumenata koje su ljudi sami stvorili.

Kada vibracije nastale u tim izvorima uđu u živ organizam i dodirnu holdistomotikule ovog ili onog mozga, one u pogledu funkcionisanja čitavog organizma, vrše proces "vibroehonitanko".

Druga osobenost funkcionisanja organa sluha jeste u tome što vibracije obrazovane iz redosleda zvukova neke melodije, rađaju asocijacije upravo u onom mozgu (od tri čovekova mozga) u kome se u tom momentu "impuls doživljaja" najintenzivnije podržava; usled toga, redosled impulsa, koji čine unutrašnji doživljaj, odvija se automatski.

U to vreme su muzičari i pevači grada Vavilona tako kombinovali te melodije da redosled zvučnih vibracija može kod slušalaca da probudi niz

asocijacija, kao i impulse za unutrašnji doživljaj, ali ne prema uobičajenom automatskom redosledu; to jest, oni su kombinovali melodije tako da redosled vibracija, dospevajući u organizam, može da stvara "vibroehonitanko" u "holdistomotikulima", ne u jednom mozgu, u kome u datom momentu preovladavaju asocijacije, kao što se to obično događa, već čas u jednom, čas u drugom, čas u trećem. Kasnije je određen kvalitet ili, kako oni kažu, "učestalost vibracija" zvukova koji treba da deluju na svaki mozak.

Oni su se izvanredno razumeli u sve to, to jest, oni su znali od kojih se vibracija formiraju podaci za ovaj ili onaj mozak, i za koja nova opažanja mogu poslužiti ti podaci, kao i šta se usled toga može dogoditi.

Prilikom usvajanja kombinacije redosleda zvukova u organizmu su istovremeno nastajale i različite vrste novih impulsa, rađajući raznovrsna protivrečna osećanja koja su, opet, i sama rađala neobične doživljaje i reflektorna kretanja.

I naravno, dete moje, redosled zvukova koje su naučnici kombinovali, izazivao je izuzetno čudan efekat kod onih bića do kojih su oni dopirali.

To se događalo zato što su se zvuci tih melodija, kombinujući se u određenom redosledu i delujući na čovekovu svest pod uticajem "džartkloma", ili na neki drugi način, sortirali prema zvucima i na isti način delovali na njegove "holdistomotikule" sva tri izvora, usled čega su u asocijacijama sva tri njegova nezavisna mozga - dolazeći iz serija utisaka različitih po svojoj prirodi, odvijajući se, istina, istovremeno i s jednakim intenzitetom - rađale tri različite pobude u njegovom biću.

Recimo, lokalizacija moje svesti ili, prema izrazu tvojih ljubimaca, moj "misaoni centar", rađa u mome biću, na primer, impuls "radosti", druga lokalizacija, moj "čulni centar" rađa impuls "žalosti", a lokalizacija samog mog tela ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, moj "centar za kretanje", rađa impuls religioznosti".

Upravo u tim neobičnim impulsima koji nastaju kod slušalaca njihovih instrumentalnih ili vokalnih melodija, učeni članovi te grupe su u šiframa zabeležili ono što su želeli da prenesu.

Dakle, moj dečače, posle svega što sam ispričao, pružio sam ti dovoljno materijala da razumeš razloge zbog kojih sam, i kako sam za vreme svog petog putovanja na Zemlju, postao svedok događaja iz kojih je rođena reč "umetnost", kao i u kakvoj vezi je ona prvi put upotrebljena i šta je značila u onom periodu koji tvoji savremeni ljubimci nazivaju "vavilonskom civilizacijom".

Sada ću ti ispričati neke činjenice čije će ti poznavanje pomoći da jasnije shvatiš kako je postepeno slabilo "logičko mišljenje" svih tricentričnih bića koja su te privukla, koje se dogodilo za tako kratko vreme da su ona bez i

najmanjeg otpora dozvolila da postanu "robovi" onih malobrojnih "ništavila" koja su, lišivši se potpuno božanskog impulsa savesti, iz svojih egoističkih ciljeva od prazne reči "umetnost", koja je do njih doprla, stvorila "pouzdana sredstvo" za potpunu atrofiju još sačuvanih ostataka svesti kod ljudi.

Za vreme svoje šeste i poslednje posete Zemlji svuda sam slušao o toj savremenoj "umetnosti", upoznao sam njene tvorevine, i kada mi je sve o njoj postalo jasno, setio sam se svojih vavilonskih prijatelja i njihovih dobrih namera prema dalekim potomcima, te sam počeo da proveravam svoje podatke, svuda gde mi se ukazala takva mogućnost i, na kraju krajeva, shvatio sam da je "umetnost" rezultat onoga čemu sam tada bio svedok.

Sada, dok te posvećujem u te utiske koji predstavljaju tajnu za neupućene, a koji su, usled svesne percepcije te njihove savremene "umetnosti", fiksirani u mom biću za vreme mog poslednjeg boravka na toj planeti, moje Ja mora sada da prizna, s dubokim impulsom žalosti, da od svih fragmenata znanja koje su postigli ljudi vavilonske epohe, a koje je, treba to priznati, sadržalo mnogo toga korisnog za život, apsolutno ništa, izuzev nekolicine praznih reči bez sadržaja, nije sačuvano za ljude savremene civilizacije.

Od svih fragmenata znanja, koja su naučnici iz kluba Pristalica Legomonizma šifrovali u vidu "zakonomernih odstupanja" od svetog zakona Geptaparaparšinoha, to jest, kako bi oni rekli, od "Zakona Sedmostrukosti", ne samo da ništa nije doprlo do savremenih Zemljana, već je tokom perioda između dve civilizacije njihova sposobnost da razmišljaju degradirala toliko da oni čak i ne slute da na planeti uopšte postoji taj univerzalni zakon.

A što se tiče reči "umetnost", čije je razumevanje, kako bi to oni rekli "đavo će ga znati kako" zapetljano zahvaljujući njihovom neobičnom Umu, moram ti reći da mi je posle specijalno obavljenih istraživanja postalo jasno da je među ostalim rečima i izrazima koje su koristili vavilonski naučnici, a koji su se automatski prenosili iz generacije u generaciju, reč "umetnost" ušla u rečnik savremenih Zemljana u čijem su se biću posledice svojstva organa kundabufere kristalizovale na takav način da je to pogodovalo manifestovanju njihovih "haznamaskih odlika". A takvi ljudi, koji iz ovih ili onih razloga vole tu reč, počeli su da je koriste radi svojih egoističkih ciljeva, pretvorivši je tako u "nešto" što se postepeno, iako se i dalje sastoji iz potpune praznine, zaodeva u magičan omotač što zaslepljuje svakoga ko na njemu zadrži svoju pažnju duže nego obično.

Osim reči "umetnost", do naših dana su, prenoseći se automatski iz generacije u generaciju, došle i neke druge reči korišćene u diskusijama među članovima kluba Pristalica Legomonizma, kao i pojedine "maglovite predstave" o nekim određenim koncepcijama toga vremena.

Među poslednjima, u karikaturalne imitacije istinskog značenja, spada i njihova savremena predstava o "teatru".

Sećaš se da sam ti govorio kako su u Vavilonu jedno isto ime - "teatar", dali dvorani, ali i samim predstavama učenih grupa organizatora misterija.

Ako sada detaljnije razmotrimo problem njihovog savremenog teatra, možda ćeš dobiti dovoljno materijala kako bi mogao da shvatiš kako je moguće da bez obzira ne lepe namere i napore drevnih naučnika, skoro ništa od istinskog znanja, dobijenog u vreme procvata vavilonske kulture, nije doprlo do ljudi savremene evropske civilizacije; njima, uglavnom, umetnost i duguje onaj svoj magični omotač o kome sam već govorio. Kada sve to saznaš, pojmićeš određene aspekte štetnosti te savremene "umetnosti".

Kao što sam ti rekao, neki podaci o delatnosti grupe organizatora misterija doprli su i do ljudi savremenih epoha koji su, želeći da u tome imitiraju drevne ljude, počeli da u te svrhe grade specijalne dvorane i da ih, čak, nazivaju "teatrima".

Tricentrična bića savremene civilizacije često se u velikom broju okupljaju u tim svojim pozorištima da bi gledala i, verovatno, izučavala različite pripremljene predstave njihovih "umetnika" (glumaca), kako su odnedavno počeli da ih nazivaju, isto kao što su u Vavilonu ostali članovi kluba Pristalica Legomonizma izučavali predstave grupe misterita.

Ta pozorišta su dobila veliki značaj u svakodnevnom životu tvojih ljubimaca i zato su u većini svojih savremenih gradova posebno za njih sagradili impresivne zgrade i učinili ih najpoznatijim znamenitostima.

Mislim da bi bilo korisno ako bismo na ovom mestu prokomentarisali nerazumevanje, vezano za reč "umetnik" (artista).

Ta reč je takođe do tvojih ljubimaca došla iz vremena vavilonske epohe, ali ne kao i sve druge prazne reči bez smisla, već kao daleki eho reči koja je nekada davno korišćena.

Treba da znaš da su članovi kluba Pristalica Legomonizma dobili ime od drugih naučnika koji su njihov rad odobravali, ime koje su ovi prihvatili, a koje tvoji savremeni ljubimci treba da pišu kao "orfeista".

Ta reč je obrazovana od različitih korena reči koje su tada bile u upotrebi, a koje u naše vreme označavaju "veran" i "suština". Ako bi neko bio tako nazvan, to je tada značilo da "verno shvata suštinu".

Posle vavilonske epohe taj izraz se takođe prenosio automatski iz generacije u generaciju, zadržavajući skoro isto značenje, ali pre otprilike dve stotine godina, kada su neka bića sa haznamaskim tendencijama počela da mudruju nad praznom rečju "umetnost", i kada su se pojavile različite "umetničke škole" i svako počeo sebe da smatra sledbenikom neke škole, tada

su - pošto nisu shvatali istinsko značenje reči "umetnost", a uglavnom zato što je jedna od tih škola bila nazvana po Orfeju, junaku koga su izmislili stari Grci - oni su odlučili da stvore novu reč i na taj način su tačnije odredili svoje "zanimanje".

Tako su umesto izraza "orfeista" pronašli reč "artista" (umetnik) koja je, kako su mislili, značila: "onaj koji se bavi umetnošću" (art).

Da bi što jasnije mogao da zamisliš sve faktore vezane za to nerazumevanje, pre svega treba da znaš da su pre druge katastrofe, kada su tvoji ljubimci, kao i sva tricentrična bića Vasiona, još vaspitavani i učeni normalno, oni su u svom "govoru", tj. prilikom opštenja posredstvom namerno ispuštanih zvukova - mogli da izgovore čak 341 različito "sazvučje".

Ali kasnije, kada su, kao i uvek zahvaljujući poznatim životnim uslovima koje su sami stvorili, sve nasledne osobine tricentričnih Zemljana počele postepeno da se pogoršavaju, ta sposobnost je takođe oslabila i to u tolikoj meri da su ljudi vavilonske epohe mogli u svom govoru da koriste samo sedamdeset sedam različitih zvukova. Pogoršanje je i dalje išlo takvom progresivnom brzinom da su pet stotina godina kasnije tvoji ljubimci mogli da izgovore samo trideset šest različitih zvukova, a stanovnici nekih zemalja nisu mogli da izgovore čak ni taj mali broj.

Dakle, moj dečače, informacija koja se odnosi na vavilonsku epohu, prenošena je iz generacije u generaciju ne samo takozvanim "usmenim putem", već i putem markiranja različitih stabilnih materijala, tj. "zapisivanjem" koje se sastojalo iz odgovarajućih znakova ili slova, koji su u isto vreme označavali razne zvuke koje su ispuštala živa bića. Kada su početkom savremene civilizacije neki ljudi počeli da dešifruju te zapise i, "malo tu, malo tamo", shvatili da nisu u stanju da zvucima reprodukuju mnoge od tih "slova", pronašli su takozvani "kompromis pismenosti".

Taj "kompromis pismenosti" sastojao se u tome što su umesto bilo kojeg znaka ili slova čiji zvuk nisu mogli da reprodukuju, iako su osećali "nijansu" njegovog izgovora, odlučili da upotrebe neko slično slovo koje je u to vreme postojalo u njihovoj azbuci; i da bi svakome bilo jasno da to slovo znači sasvim drugačiji zvuk nego što je uobičajeno, oni su uvek iza njega pisali jedno slovo starih Rimljana, koje i sada postoji (H) i koje se u Engleskoj zove "ejč", a u Francuskoj - "aš".

Dakle, oni su se na to navikli i svakom "sumnjivom slovu" počeli da dodaju svoje rimsko "nasleđe".

Kada su smislili "kompromis pismenosti" bilo je oko dvadeset pet tih "sumnjivih" slova, ali vremenom, pošto je njihova sposobnost za reprodukovanje zvukova pogoršavana, zajedno sa povećavanjem sklonosti ljudi ka mudrovanju, broj složenih slova, specijalno isfabrikovanih zbog te

"sposobnosti", smanjena je; u vreme kada je smišljena reč "artista", preostalo je još samo osam kombinacija; ispred tog famoznog "h" oni su pisali delimično starogrčka, a delimično latinska slova, i tako dobili sledeće: "th", "ph", "gh", "ch", "sch", "kh", "dh" i "oh".

Osnovni nesporazum o kome sam govorio bio je kompromisni znak "ph".

Do njega je došlo zato što taj znak postoji i u reči, kojom su nazivani učeni misteriti, i u imenu izmišljenog starogrčkog pevača, za kojeg je vezivana jedna od "umetničkih škola"; "orfeisti", kao predstavnici zemaljske umetnosti o kojoj sam govorio, sa svojom kusom pameću, zaključili su tada da ta reč naprosto označava sledbenike "istorijske ličnosti", Orfeja, a pošto mnogi od njih nisu sebe smatrali njegovim sledbenicima, oni su reč "orfeista" zamenili rečju "artista".

Kao što vidiš, nije sve u nasleđu drevnih Rimljana štetno, zato što je u našem slučaju njihovo beznačajno slovo "h" postalo čak nadahnjujući faktor da se kod ljudi kasnijih generacija - bez ikakve inicijative s njihove strane ili korišćenja njihovih sposobnosti - pojavi "životna sila" radi zamene davno usvojenog izraza "orfeista", rečju "artista".

Ovde treba da ti ispričam o jednoj veoma neobičnoj pojavi vezanoj, kod svih tricentričnih Zemljana, za postepenu atrofiju sposobnosti reprodukovanja zvukova neophodnih za jezičko komuniciranje.

Radi se o tome da se slabljenje te sposobnosti nije u psihičkim i fizičkim funkcijama planetarnih tela svih ljudi jedne generacije odvijalo jednom te istom brzinom, već se smenjivalo u različitim vremenima i na raznim mestima planete, oštećujući u jedno vreme više psihičku, a u drugo vreme više organsku funkciju planetarnog tela.

Veoma dobra ilustracija za ono što sam upravo rekao jeste osećanja "stila", uz sposobnost izgovora dva različita glasa nasleđena od starih Grka, koje znaju i koriste skoro svi savremeni ljudi što žive u čitavom svetu.

Ta dva glasa su stari Grci označavali slovima "teta" i "delta".

Zanimljivo je naglasiti da su tvoji ljubimci od davnina koristili ta dva slova za obrazovanje reči koje imaju dva potpuno suprotna značenja.

Tačnije, oni su slovo "teta" koristili u rečima koje izražavaju ideje povezane sa idejom "dobra", a " slovo "delta" u rečima povezanim sa idejom "zla", kao na primer u reči "theos", koja znači "bog", i u reči "daimonion", koja znači "demon".

Značenje ta dva slova, isto kao i "stil" njihovog izgovaranja došao je i do ljudi savremene civilizacije, ali iz nekih razloga oni ta dva različita glasa koji imaju potpuno suprotnu suštinu, označavaju jednim te istim znakom, tj. znakom "th".

Stanovnici jedne velike zemlje savremenog sveta, koja se zove "Rusija", ma koliko se trudili, nikako ne mogu da izgovore te glasove, iako su potpuno svesni njihove razlike, i ma gde pokušavali da ih upotrebe, u rečima koje izražavaju određenu ideju, čak i kada zvuci koje izgovaraju ne odgovaraju prvobitnim značenjima slova, oni tačno osećaju razliku i u pismu nikada jedno slovo ne zamenjuju drugim.

S druge strane, stanovnici jedne druge savremene zemlje, koja se zove "Engleska", još uvek oba ta glasa izgovaraju skoro na isti način kao drevni Grci, ali oni ne osećaju razliku između njih i za reči potpuno suprotnog značenja, bez i najmanjeg kolebanja koriste istu kombinaciju slova u formi poznatog "th".

Na primer, kada stanovnici savremene Engleske koriste omiljen i često upotrebljavan izraz "thank you", jasno možete čuti starogrčki glas "teta", ali kada izgovaraju ništa manje čestu reč "there", jasno i razgovetno ćete čuti drevni glas "delta", iako za oba ta glasa oni bez i najmanje sumnje koriste sveprisutnu kombinaciju "th".

Ali nećemo više o zemaljskoj filologiji.

Biće bolje da se pozabavimo objašnjenjem zašto su pozorišta toliko rasprostranjena svuda na Zemlji, šta rade savremeni glumci u svojim pozorištima i kako nastupaju.

Njihova navika da se okupljaju u pozorištima, često u velikim grupama, nastala je, po mom mišljenju, zato što ta pozorišta i sve što se u njima događa odlično odgovaraju anomalnoj prirodi većine tvojih ljubimaca, onih koji su potpuno izgubili želju za sopstvenom inicijativom i egzistiraju isključivo u skladu sa slučajnim uticajem spolja ili sa pobudama nastalim usled delovanja organa kundabufera.

Od samog početka postojanja pozorišta tvoji ljubimci se u njima nisu okupljali zato da bi posmatrali i proučavali predstave tih "savremenih glumaca", već... naprosto zato da bi zadovoljili jednu od svojih želja, nastalu usled organa kundabufera, koja se u njima s lakoćom budila i koja se zove "urnel", a oni je nazivaju "bacanjem prašine u oči".

Zahvaljujući toj posledici delovanja organa kundabufera, većina savremenih Zemljana oseća veoma neobičnu potrebu da kod drugih izaziva pojavu impulsa "čuđenja" prema samima sebi, ili makar njegov trag na licima ljudi iz svoje okoline.

Neobičnost te želje sastoji se u tome što oni osećaju zadovoljstvo kada okolina pokazuje svoje čuđenja zbog njihovog spoljašnjeg izgleda, koji grade isključivo u skladu sa zahtevima takozvane "mode", tog kobnog običaja koji postoji od vremena tikliamiške civilizacije, a sada je jedan od onih faktora što

ih automatski lišava i vremena i mogućnosti da vide ili osete realnost. Taj običaj, toliko poguban po njih, sastoji se u periodičnoj promeni spoljne forme, što se naziva "pokrivanjem sopstvenog ništavila". Ovde, uzgred, moram da naglasim da je to postepeno postalo životno pravilo tih tricentričnih bića, koja su toliko obuzela tvoju maštu, a promenu spoljne forme njihovog pokrivača određuje ona vrsta ljudi koja je već "zaslužila" zvanje haznamaske ličnosti.

U vezi s tim, savremena pozorišta odlično odgovaraju tvojim ljubimcima zato što je u njima lako i zgodno bacati drugima prašinu u oči svojim, kako oni kažu, "gizdanim frizurama" ili "specijalno vezanim čvorovima na kravata", ili smelo razgolićenim delovima svoga tela, i tako dalje, i tome slično, a da se u isto vreme pilji u pomodne "junake" stvorene u skladu sa uputstvima poznatih kandidata za haznamaske ličnosti.

Da bi stekao jasnu sliku o tome šta "savremeni glumci" rade u tim pozorištima za vreme takvog "paradiranja", treba da budeš upoznat sa izuzetno čudnom "bolešću", poznatom pod nazivom "dramaturgija", koja se kod njih razvija naprosto zbog nemara takozvanih "babica".

Evo u čemu se sastoji taj grešni nemar jednog dela babica: pre nego što će obaviti svoj posao, babica usput posećuje i kuće raznih drugih klijenata, gde popije više vina nego što joj je potrebno, tako da, dok izvršava svoje obaveze, ona nehotice mrmlja izvesne reči koje se u mozgu tvojih ljubimaca fiksiraju za čitav život, poput "čarobnih formula" takozvanih "magova", i onda nesrećno novorođeno stvorenje, od momenta svog, kako oni kažu, dolaska "na svet Božji", upija u sebe pre svega "magijske formule", koje glase ovako:

"Eh ti, šta uradi, šta učini!"

I eto, moj dečače, zahvaljujući tom nedopustivom nemaru jednog dela babica, nesrećno mlado stvorenje postaje sklono strašnoj boljki koju sam pomenuo.

Kada neko od tih tricentričnih Zemljana, koji već od momenta svog prvog udisaja stiču sklonost ka "dramaturgiji", postane odrastao čovek i pri tome bar malo ume da piše i želi to da radi, on iznenada oboleva od jedne neobične bolesti i počinje da mudruje na papiru ili, kako to oni kažu, počinje da "stvara" razne "drame".

Teme tih radova su obično ovi ili oni događaji za koje se pretpostavlja da su se dogodili u prošlosti ili se mogu dogoditi u budućnosti, ili su naprosto događaji iz savremenog života.

U prirodi tih bolesnih ljudi, tokom njihove bolesti može se uočiti sedam specifičnih simptoma.

Pre svega, kada se ta neobična bolest pojavi i počne da deluje u čovekovom organizmu, dolazi do posebnih vibracija koje se oko njega šire i na druge ljude deluju, kako oni kažu, poput "vonja starog jarca".

Drugi simptom je posledica promene unutrašnjeg funkcionisanja takvog stvorenja, zbog čega se spoljašnja forma njegovog planetarnog tela podvrgava sledećim promenama: njegov nos se diže uvis; on počinje da hoda podbočen; njegov govor biva prekidan značajnim iskašljavanjem, i tako dalje.

Treći simptom je takav da čovek počinje da se plaši sasvim bezazlenih stvari, prirodnih i veštačkih, na primer, "miševa", "stisnute pesnice", "žene pozorišnog režisera", "bubuljice na sopstvenom nosu", "leve kućne papuče svoje žene" i mnogih drugih stvari.

Četvrti simptom vodi ka tome da takav čovek potpuno izgubi svaku sposobnost za razumevanje psihe sebi sličnih.

Peti se sastoji u tome da on i u sebi, i naglas ruži i grdi sve i svja što ne potiče od njega.

Što se tiče šestog, on označava da su osobine neophodne za opažanje objektivne realnosti kod njega atrofirale još više nego kod drugih tricentričnih Zemljana.

Sedmi i poslednji simptom sastoji se u tome što on dobija šuljeve (*hemoroides*), i to je jedina stvar o kojoj on ne govori javno.

Evo šta se obično događa dalje: ako bolesnik ima strica, poslanika u nekome od njihovih parlamenata, ili ako se upoznao sa udovicom bogatog biznismena, ili ako je iz nekih razloga proveo svoje detinjstvo u okruženju ili uslovima u kojima je automatski stekao kvalitet da "neprimetno stiče poverenje", onda "producent" ili, kako se ponekad kaže, "mecena", uzima njegov "komad" i naređuje "artistima" ili "glumcima" da ga reprodukuju tačno onako kako je namudrovao čovek oboleo od neobične bolesti pod nazivom "dramaturgija".

I savremeni glumci počinju da izvode taj rad najpre za sebe, bez gledalaca, i ponavljaju ga sve dotle dok ne postignu tačno izvršavanje uputstava bolesnog autora i naredbi "direktora"; najzad, kada sve to počne da se događa bez učešća svesti i osećanja glumaca, koji se potpuno pretvaraju u "žive automate", a zatim i uz pomoć onih koji još nisu definitivno postali automati - zbog čega su i dobili ime "režiseri" — oni počinju da izvode tu proceduru, ali, ovoga puta, u prisustvu drugih ljudi, okupljenih u savremenim pozorištima.

Dakle, od svega što sam ti upravo ispričao, lako možeš da izvedeš zaključak da pored ostalih kobnih posledica koje ću ti uskoro detaljno opisati, odande ne može da se ponese ništa što bi ličilo na onaj visoki cilj koji su sledili

vavilonski naučnici kada su stvarali tu primarnu formu svesnog poimanja i asocijativnih reakcija na ponašanje sebi sličnih.

Utoliko pre, mora se priznati da ta pozorišta i savremeni glumci, obezbeđuju sebi sasvim pristojan život.

Da bi ti bilo jasno šta znači taj pristojan život, objasniću ti pre svega jednu drugu osobenost, koja je svojstvena prirodi ljudi, nastalih prema principu "itoklanotc".

U skladu s tim principom, proizvodnja energije, potrebne organizmu za takozvano "budno stanje", zavisi od kvaliteta asocijacija koje se kod čoveka smenjuju za vreme njegove potpune pasivnosti ili, kako kažu tvoji ljubimci, za vreme "sna"; i, naprotiv, energija potrebna za to da se san učini "produktivnim", stvara se iz asocijativnog procesa koji se odvija za vreme "budnog stanja", koje opet zavisi od kvaliteta ili intenziteta ljudske delatnosti.

I ta okolnost je kod tricentričnih bića nastala onda kada je Velika Priroda bila prinuđena da, kao što sam ti već rekao, zameni "fulasnitamnijanski" princip, koji im je ranije bio svojstven, principom "itoklanotc". Zato se kod njih pojavila, i od tada se održava, sledeća osobenost: kada oni, što bi se reklo, "dobro spavaju", dobro im je i kada su "budni" i, naprotiv, "san" će im biti loš, ako su loše proveli dan.

I tako su, moj dečače, oni od tada počeli da žive nenormalno, a uspostavljeni automatski tempo, što je manje ili više pomagao protok njima namenjenih asocijacija, takođe je bio izložen promenama, tako da oni sada spavaju loše, a kada su budni osećaju se gore nego pre.

Razlog zbog kojeg su savremena pozorišta sa svojim glumcima postala korisna za poboljšanje kvaliteta njihovog sna, utvrđen je zahvaljujući sledećim okolnostima.

Pošto je potreba da se sledi sopstveni dug potpuno iščezla iz svesti većine Zemljana, sve asocijacije neizbežno primanih spoljnih uticaja počinju da protiču za vreme njihovog budnog stanja jedino tako što potiču iz različitih "već automatizovanih serija starih odraza", stvorenih od "davno doživljenih" i beskrajno mnogo puta ponovljenih utisaka, zbog čega oni gube čak i instinktivnu potrebu za primanjem bilo kakvih novih utisaka - životno važnih za tricentrična bića — koji proističu ili iz njihovih unutrašnjih, posebnih oduhovljenih delova, ili iz odgovarajućih opažaja što potiču spolja, a koji su potrebni za svesne asocijacije, to jest, za one suštinske asocijacije od kojih zavisi intenzitet preobražaja svakog oblika "životne energije" u organizmu "tricentričnih bića".

Tokom poslednja tri veka proces njihove egzistencije postao je takav da su u prirodi većine tih bića, za vreme budnog stanja potpuno iščezle bilo kakve

"uporedne asocijacije" koje obično postoje kod tricentričnih bića kao rezultat bilo koje vrste novog opažanja; a jedino iz njih nastaju podaci, potrebni za formiranje ličnosti.

Onda, kada tvoji savremeni ljubimci, provodeći svoj dnevni život na takav način, odlaze u ta savremena pozorišta, gde gledaju bezosećajne manipulacije glumaca i upijaju utiske zasnovane na uspomenama o ranije doživljenim likovima, ništa manje bezosećajnim i apsurdnim, kod njih se, hteli ne hteli, u budno vreme pojavljuju više ili manje podnošljive asocijacije, tako da, kada dođu kući i legnu u postelju, spavaju bolje nego obično.

Ali, iako se pokazalo da su ta savremena pozorišta, zajedno sa svim onim što se u njima događa, izvanredan način za poboljšanje sna - naravno, ne samo sada - objektivno zlo koje po ljude potiče od njih, posebno po nove generacije, ne može se ni sagledati.

Najveća šteta koju nanose pozorišta jeste u tome što ona služe kao dodatni faktor za to da se kod tricentričnih bića potpuno uništi bilo kakva potreba za opažanje pravog, realnog sveta.

Eto zašto pozorište nanosi toliko zla.

Kada ljudi odu u pozorište i mirno sedeći prate razne bezosećajne manipulacije i mimiku savremenih glumaca, sve njihove asocijacije, "mentalne" i "emocionalne", iako se nalaze u budnom stanju, protiču upravo na isti način kao i za vreme sna.

To jest, kada dobiju mnoštvo slučajnih utisaka koji stimulišu druge utiske proistekle iz opažanja, prethodno fiksiranih i automatizovanih u serijama utisaka, i kada sve to deluje na funkcionisanje njihovih "organa za ishranu" i "polnih organa", to sprečava protok njihovih svesnih asocijacija koje, ništavne kao i oni sami, kod njih nekako automatizuju stvaranje više ili manje korektnog tempa za preobražaj supstanci potrebnih za njihovu pasivnu egzistenciju, tokom koje se moraju preobraziti supstance potrebne za njihov aktivan period.

Drugim rečima, za vreme poseta pozorištu, oni se ne nalaze u potpunosti u pasivnom stanju u kome transformacija supstanci, potrebnih za obično budno stanje, postaje više ili manje automatska. Zato su savremena pozorišta postala jedan od dodatnih faktora potpunog uništenja čovekovog osećanja potrebe za realnim opažanjem sveta.

Među drugim aspektima štetnosti njihove savremene umetnosti, uticaj samih "predstavnika umetnosti" jeste jedan od najočiglednije ignorisanih i, po sva tricentrična bića, najštetnijih faktora koji ometaju mogućnost formiranja ličnosti.

Iako je taj kobni uticaj postepeno postao usud, ili specifičan atribut predstavnika svih grana savremene umetnosti, moja detaljna "psihohemijska

istraživanja" definitivno su mi pokazala da najveću štetu nanose upravo pozorišni glumci.

Štetan efekat uticaja tih glumaca na sve ostale ljude postao je jasnije uočljiv u njihovoj savremenoj civilizaciji, posebno u poslednje vreme.

Iako su se u ranijim epohama neki obični ljudi takođe bavili ovom profesijom, uslovi za "haznamaska svojstva", s jedne strane, nisu uvek bili u potpunosti formirani kod svakoga od njih, a, s druge strane, ljudi su instinktivno osećali štetne struje koje su dolazile od tih profesionalaca i zato su bili na oprezu i veoma obazrivi na dejstvo glumaca.

Naravno, tokom proteklih vekova artisti i glumci su spadali u najniže kaste i bili prezreni. Pa čak i u naše vreme u mnogim zemljama, na primer, azijskim, nije uobičajeno da im se pruži ruka, iako se to skoro obavezno čini prilikom susreta s drugim sličnim ljudima.

U tim zemljama se još uvek smatra sramotnim sedeti za istim stolom s glumcima i jesti zajedno s njima.

Ali na kontinentu koji je sada postao glavno mesto njihovog takozvanog "kulturnog života", savremeni ljudi ne samo da od sveg srca smatraju da su im glumci ravni, već čak kopiraju njihov spoljni izgled i u svemu ih podražavaju.

Dobar primer za to što sam upravo rekao jeste običaj da se briju brada i brkovi, koji tvoji ljubimci slede.

Treba da znaš da su u prošlim epohama zemaljski profesionalni glumci uvek morali da izlaze na scenu bez brade i brkova.

Morali su da briju taj "izraz" svoje muževnosti i aktivnosti pre svega zato što su neprestano, igrajući uloge drugih ljudi, menjali izgled stavljajući odgovarajuću "šminku" na lice i "periku" na glavu, kao i lažne brkove i brade, koje nisu mogli da prave od sopstvenih brkova i brada; osim toga, još i zato što su vlasti svih tih zemalja, smatrajući glumce nepristojnima i štetočinama, i bojeći se da ih drugi ljudi mogu prepoznati ako ih slučajno sretnu van pozorišta i nehotice ih dotaći, objavile strogu naredbu prema kojoj su profesionalni glumci bili dužni da obriju bradu i brkove, kako bi narod mogao nepogrešivo da ih prepozna.

Pričajući ti o poreklu toga običaja među glumcima, setio sam se veoma razumne, "opravdane mere", koju su primenjivali tricentrični Zemljani iz doba tikliamiške civilizacije, koja je takođe povezana sa brijanjem vlasi, ali, u ovom slučaju, vlasi što rastu na glavi.

Bio je donet i strogo poštovan zakon po kojem su sitni prestupnici - pošto ih starešine određenog regiona osude, kada ustanove da su krivi za "amoralnost" ili "prestupe" koji spadaju u jednu od četiri unapred utvrđene kategorije - a sve tamnice su danas prepune takvih prestupnika - bili dužni da

uvek i svuda tokom određenog vremena obriju četvrtinu glave; štaviše, ti osuđenici su bili dužni da prilikom razgovora sa drugima obnaže svoju glavu.

Zanimljivo je napomenuti da je tada postojao jedan drugi zakon, sličan zakonu o brijanju glave, koji se odnosio na nemoralno ponašanje žena.

Zakon, koji se odnosio na žene, takođe je veoma strogo poštovan i nalazio se u jurisdikciji sedam najstarijih žena u nekome mestu, koje su zasluživale poštovanje zbog svoga ponašanja u prošlosti. Žene su kažnjavane za četiri vrste postupaka koji su tada smatrani vrhuncem raspuštenosti i amoralnosti.

Na primer, ako bi susedi primetili da je neka žena neradna i da zanemaruje porodične obaveze, i ako bi sedam najstarijih žena to potvrdilo, ta žena je, u skladu sa tim zakonom, neko vreme svuda morala da se pojavljuje sa obojenim usnama.

A ukoliko bi druge žene zapazile da je oslabio njen materinski instinkt prema sopstvenoj deci, osudile bi je da stavlja belilo i rumenilo na levu polovinu lica.

Ukoliko bi se, prema toj proceduri, primetilo da žena izbegava začće novog bića radi produžetka roda, ona bi bila osuđena da se pred drugima pojavljuje narumenjene i nabeljene desne polovine lica.

Ako bi žena nasrnula na svoj "osnovni ženski dug", tj. ukoliko je varala ili tek nameravala da prevari svoga zakonitog muža, ili se spremala da uništi novo biće koje je začela, na određeno vreme je izlagana istoj takvoj proceduri i morala je svuda da se pojavljuje sa narumenjenim i nabeljenim licem.

Na tom mestu Ahun prekide Belzebuba.

Vaša Milosti, sva vaša objašnjenja koja se odnose na zemaljsku umetnost i na tricentrična bića koja je predstavljaju, a posebno vaša objašnjenja o savremenim "komedijantima" ili glumcima, govore mi da treba da izvučem korist iz utisaka koji su fiksirani u mojoj svesti i usvojeni za vreme moje poslednje posete Zemlji, kako bih našem dragom Hasejnu dao jedan dobar i praktičan savet.

Rekavši to, Ahun upitno pogleda u Belzebuba svojim uobičajenim pogledom bez treptanja, ali, primetivši poznat osmeh, pomalo tužan i pokroviteljski, on se, donekle zbunjen, okrete Hasejnu i ne čekajući dozvolu reče:

- Ko zna? Može biti da ćeš i ti, dragi Hasejne, takođe jednom posetiti našu planetu Zemlju i poživeti među tim bićima koja su tako obuzela tvoju maštu.

A zatim, zadržavajući i dalje Belzebubov stil i intonaciju, on nastavi.

- Postoji razlog zbog kojeg želim da te uputim u rezultate određenih utisaka koje sam nehotice dobio od različitih tipova tih savremenih predstavnika umetnosti, kao i u osobenosti njihovog ponašanja.

Moraš znati da tricentrična bića savremene civilizacije ne samo da savremenu umetnost kite lažnim oreolom, posebno u poslednjih dvadeset godina, i doživljavaju njene takozvane "adepte" kao sebi ravne, podražavajući ih u svemu, već ih, takođe, svuda i uvek podržavaju i uzdižu. I sami predstavnici savremene umetnosti koji su, ako se pogleda njihova istinska suština, naprosto ništavila, zamišljaju, bez ikakvog učešća svoje svesti, kako ne samo da ne liče na sve ostale nego su, tobože, "stvorenja višeg reda", zbog čega se posledice delovanja organa kundabufera kod njih manifestuju intenzivnije nego kod ostalih Zemljana.

Osim toga, što se tiče tih nesrećnih tricentričnih bića, nenormalni uslovi sredine uspostavljeni su tamo na takav način da su zakonomerno formirane, i čak su postale njihova druga priroda, one posledice organa kundabufera koje oni sada nazivaju "hvalisavost", "gordost", "samoljublje", "sujeta", "uobraženost", "uvredljivost", i tako dalje i tome slično.

Te bezbrojne posledice naročito padaju u oči i najsnažnije su fiksirane kod onih predstavnika savremene umetnosti koji su postali "manipulatori" u pozorištima, a to se događa zato što ti manipulatori uvek interpretiraju uloge koje su napisali drugi ljudi i stvaraju likove koji su njihovoj prirodi strani, zbog čega njihov skoro ništavan Um postaje potpuno automatizovan i oni dobijaju lažan pogled na svet.

Na taj način, svojom potpuno automatizovanom "svešču" i nakaradnim emocijama oni zamišljaju da su mnogo značajniji nego što zapravo jesu.

Moram da priznam, dragi Hasejne, da sam tokom naših prvih poseta toj planeti, kao i na početku našeg poslednjeg putovanja tamo, iako sam boravio na mnogim mestima i sretao najrazličitije ljude, u svojoj svesti jedva osećao istinski impuls sažaljenja prema beskrajno nesrećnoj sudbini tvojih ljubimaca, jer je ona takva usled okolnosti koje su oni sami odredili.

Ali, krajem našeg šestog putovanja, kada su neki od njih stekli određene osobine koje su sada svojstvene predstavnicima skoro svih grana umetnosti, i kada su ti novi "tipovi", učestvujući u procesu svakodnevnog života ravnopravno sa ostalima, privukli moju pažnju svojim preteranim unutrašnjim vrednovanjem samih sebe, to je poslužilo kao podsticaj da se u meni pojavi impuls sažaljenja ne samo prema njima, već i prema svim tvojim nesrećnim ljubimcima.

Sada pokušaj da svoju pažnju usmeriš, ne na sve Zemljane, niti na sve predstavnike savremene umetnosti, već samo na one koji predstavljaju takozvane "artiste" ili "glumce".

Iako je svako od njih u svojoj pravoj suštini skoro "nula", tj. šupljina u vidljivoj ljušturi, oni postepeno počinju o sebi da misle kako samo oni poseduju božansku iskru, i da su samo oni "skoro bogovi", zato što od sebi sličnih ljudi iz svog okruženja uvek i svuda slušaju uzvike koje im ovi neprekidno ponavljaju: "Kakav genije!", "Kakav talenat!", "Kakva darovitost!", kao i mnoge druge izraze koji su jednako prazni poput njih samih.

A sada čuj i potrudi se da pravilno usvojiš ovaj moj realan i veoma praktičan savet, kako bi mogao da ga iskoristiš kada za to dođe vreme.

Evo u čemu se taj praktičan savet sastoji: ukoliko, posebno u skoroj budućnosti, budeš morao da boraviš među Zemljanima, koji su toliko obuzeli tvoju maštu - kažem "u skoroj budućnosti" zato što se osobine tvojih ljubimaca i njihovi ekstremni životni uslovi brzo pogoršavaju - i ako se budeš bavio, što je svojstveno svakom savesnom tricentričnom biću, bilo kojim poduhvatom čiji je cilj dobrobit bližnjih i čije ostvarenje zavisi delimično i od njih samih, u tom slučaju, u ma kojoj se savremenoj civilizovanoj zemlji tom prilikom nalazio i ma kakve "krugove" pri tome posećivao u interesu svoga posla, ukoliko bilo kada sretniš takve "tipove", budi veoma, veoma oprezan i preduzmi sve potrebne mere da s njima sačuvaš dobre odnose.

Kako bi mogao da shvatiš zašto je potrebno da budeš tako pažljiv u svojim odnosima s tim nedavno formiranim tipom ljudi, i da bi ih lakše i svestranije razumeo, moram ti ispričati o dve činjenice, koje će sve to učiniti potpuno jasnim.

Pre svega, zahvaljujući, kao i uvek, naopako formiranim, anomalnim uslovima egzistencije i "veštački naduvanj" kobnoj ideji njihove znamenite umetnosti, ti "predstavnicima umetnosti" u pristrasnim predstavama i pogledima drugih tricentričnih bića postepeno stiču nešto poput zamišljenog nimbusa i na taj način automatski dobijaju takav autoritet da se o bilo kakvom mišljenju koje oni izraze čak i ne raspravlja.

Druga činjenica se sastoji u tome da za vreme svog formiranja taj nedavno nastali tip ljudi stiče takvu unutrašnju suštinu koja im omogućuje da, iako potpuno nesvesni toga, lako postaju nečiji robovi ili, pak, ljuti neprijatelji.

Eto zašto ti savetujem da budeš oprezan kako među njima ne bi stekao neprijatelje, pa, prema tome, i probleme i smetnje u svome poslu.

Zato ti, dragi Hasejne, veoma ozbiljno savetujem da, ukoliko budeš živeo među Zemljanima i ukoliko budeš imao posla s predstavnicima savremene umetnosti, nikada im nemoj govoriti istinu u lice.

Možda ćeš izbeći takvu sudbinu!

Te predstavnike čovečanstva svaka istina dovodi do najžešćeg besa, a njihova zloba prema drugima skoro uvek počinje od toga besa. U lice možeš da

im kažeš samo one stvari koje im prijatno "golicaju osećanja što se kod njih kristalizuju usled uticaja organa kundabufera, a koje sam već nabrajao: "zavist", "gordost", "samoljublje", "sujeta", itd.

I, kao što sam primetio za vreme svog boravka tamo, određene vrste laskanja, koje nikada ne prestaje da deluje na psihu tih tvojih nesrećnih ljubimaca, jesu sledeće:

Bez obzira na to što si pomislio da neki predstavnik umetnosti ima lice kao krokodil, moraš mu ubedljivo reći da je on - živi lik rajske ptice.

Ako je neko od njih tup kao čep, svejedno mu reci da ima um Pitagore.

Ako se ponaša u maniru da izgleda kao potpuni "idiot", reci mu da se čak ni lukavi Lucifer ne bi snalazio bolje od njega.

Ukoliko na njegovom licu vidiš znake većeg broja zemaljskih bolesti, zbog kojih on iz dana u dan propada, pitaj ga sa izrazom divljenja na licu:

- Molim vas, recite mi kakva tajna vam omogućuje da izgledate tako sveže, kao "ruža rumena", i tako dalje. Pamti samo jednu stvar... nikada ne govori istinu.

Iako na sličan način treba da se ponašaš i prema svim ostalim Zemljanima, što se tiče predstavnika svih grana savremene umetnosti, to je apsolutno neophodno.

Završivši svoj govor, Ahun, smeškajući se kao seoska provodadžika na svadbi svoga klijenta, ili kao vlasnik pariske modne kuće dok sedi u luksuznom kafeu, poče da odmotava kovrdže u svome repu.

Hasejn ga pogleda sa uobičajenim osmehom punim iskrene zahvalnosti i reče:

- Veliko ti hvala, dragi Ahune, i za tvoj savet, i za tvoje objašnjenje izvesnih detalja o neobičnoj psihi tricentričnih bića koja žive natoj najnesrećnijoj planeti naše Vasionne.

Zatim, pogledavši u Belzebuba, on ga upita:

- Molim te, dragi dedice, objasni mi da li je moguće da sve namere i svi naponi vavilonskih naučnika nisu dali nikakav rezultat i zar od fragmenata znanja koje je tada bilo poznato na Zemlji, baš ništa nije došlo do njenih savremenih stanovnika?

Na to pitanje svoga unuka Belzebub je odgovorio:

- Naravno, moj dečače, ne veliku žalost svega što postoji u Vasioni, jedva da je nešto opstalo od njihovih dela i zato tvoji savremeni ljubimci nisu ništa nasledili.

Informacije zabeležene na način koji sam ti objasnio, prelazile su iz generacije u generaciju samo nekoliko vekova. Ubrzo posle epohe "Vavilonske veličine", opet zahvaljujući njihovoj osnovnoj osobini, tj. "periodičnom procesu međusobnog uništenja", ne samo da je skoro u potpunosti bio izgubljen legomonizam, koji je sadržao ključ za namerne netačnosti "Zakona Sedmostrukosti" koje su bile unete u svaku od grana "suštinskih afalkalna i soldžinoka", već je, kao što sam ti rekao, postepeno izgubljena čak i sama ideja univerzalnog zakona božanskog Geptaparaparšinoha, poznatog u Vavilonu kao "Zakon Sedmostrukosti".

Svi oblici savesnog rada bića vavilonskog perioda postepeno su uništeni, delimično zbog vremena, delimično za vreme procesa uzajamnog istrebljivanja, kada je psihoza ljudi dolazila do nivoa "razaranja svega što bi im se našlo u vidnom polju".

To su bila dva osnovna razloga zbog kojih su skoro svi savesno aktualizovani plodovi rada naučnika epohe Vavilona nestali s lica nesrećne planete i, posle tri njihova veka, od njih skoro ništa nije ostalo.

Podvlačim da je drugi razlog, o kome sam govorio, doveo do postepenog pada i skoro potpunog nestanka onih oblika prenošenja informacija i najrazličitijih fragmenata znanja budućim generacijama preko ljudi koje su oni nazivali "posvećenicima umetnosti", a koji su nastali u Vavilonskoj eri.

Dobro sam upoznat sa nestankom te navike kod ljudi "posvećenih u umetnost", zato što sam, upravo pre nego što ću zauvek napustiti Zemlju, to morao veoma brižljivo da utvrdim zbog drugih svojih ciljeva.

U tom cilju sam pripremio veoma dobru "tikluniju", koju sam odabrao među bićima ženskog pola, i sve razjasnio uz njenu pomoć.

"Tiklunijama" su nekada na toj planeti nazivali proročice, ali sada su one poznate kao "medijumi".

Od nje sam saznao da sada na Zemlji žive četiri čoveka "posvećena u umetnost" i da se preko njih, prema "direktnoj naslednoj liniji", i dalje prenosi ključ za razumevanje drevne umetnosti, pri čemu se sada taj prenos odvija u veoma složenim i tajanstvenim uslovima.

Od četiri još živa posvećenika, jedan potiče iz naroda crvenokožaca koji žive na američkom kontinentu, drugi je stanovnik Filipina; treći je sa azijskog kontinenta, iz oblasti gde izvire reka Pjandž, a četvrti i poslednji potiče iz naroda Eskima.

Sada saslušaj pažljivo zašto sam upotrebio izraz "skoro", kada sam rekao da su tri stotine godina posle vavilonskog perioda svi oblici savesnog i automatskog reprodukovanja "suštinskih afalkalna i soldžinoka" skoro potpuno prestali da postoje.

Radi se o tome da su se dve grane znanja, povezane sa savesnim radom Vavilonaca, našle u povoljnim uslovima i neki od njihovih elemenata prenošeni su iz generacije u generaciju delimično svesno, uz pomoć ljudi odgovornih za to, a delimično automatski.

Jedna od te dve grane je nedavno prestala da postoji, ali je ona druga došla skoro nepromenjena do savremenih ljudi.

Grana koja je stigla do naših dana naziva se "ritualnim plesovima".

Isključivo zahvaljujući opstanku tih ritualnih plesova iz vavilonskih vremena, veoma ograničen broj tricentričnih bića sada ima mogućnost da ih, uloživši određene napore, dešifruje i sazna informacije skrivene u njima, i korisne za njih.

Druga grana o kojoj sam govorio, i koja je nedavno prestala da postoji, bila je onaj ogranak znanja vavilonskih naučnika, posvećenih "kombinovanju raznih nijansi boja", koji se sada naziva "slikarstvom".

Prenošenje tih znanja iz generacije u generaciju odvijalo se skoro svuda i, mada je vremenom prestalo, ono je još sasvim nedavno u regularnom ritmu, svesno i automatsko, trajalo među Persijancima.

I tek pre nego što sam poslednji put napustio planetu, kada je uticaj takozvanih "slikara" savremene evropske kulture počeo da se manifestuje u Persiji i kada su persijski slikari počeli da "mudruju", prenošenje te grane znanja potpuno je prestalo.

Treba naglasiti da su, bez obzira na sve to, neki radovi iz vavilonskih vremena doprli do ljudi savremene civilizacije, uglavnom Evropljana. Ali, ti ljudi su, ne sluteći "izvor mudrosti" skriven u tim radovima koji nisu bili originali već delimično uništene kopije dela njihovih nedavnih predaka, koji ipak nisu bili potpuni "plagijatori" i nisu preduzeli odgovarajuće praktične mere da ih sačuvaju, već su ih naprosto gurnuli u takozvane "muzeje". I tamo su ta dela, malopomalo, ili potpuno uništena, ili delimično upropašćena čestim kopiranjem uz korišćenje raznih korozivnih i oksidacionih materijala kao što su "alabaster", "riblji lepak" i tako dalje, a sve to samo zato da bi kopisti pred svojim prijateljima mogli da se hvale, ili iz gluposti njihovih učitelja, ili radi postizanja nekog drugog haznamaskog cilja.

Ipak, istine radi, treba reći da neki ljudi iz savremene civilizacije slute nekakvu tajnu skrivenu u delima koja su imala sreću da u svom originalnom obliku budu sačuvana do naših dana, a koja su članovi kluba Pristalica Legomonizma specijalno stvorili u Vavilonu, ili, čak, u kopijama tih originala koje su napravljene tokom njihovog prenošenja iz generacije u generaciju zahvaljujući raznim časnim profesionalcima kojima, kao što sam već rekao, još nisu bili svojstveni "plagijati" i koji zbog toga nisu menjali delove tuđih radova

kako bi ih predstavili kao svoje. Ponekad se događalo da su neka od tih radoznalih bića evropske civilizacije, koja su veoma brižljivo istraživala te radove, zaista u njima nalazila određene fragmente onoga što je u njima bilo namerno skriveno.

Na primer, početkom savremene evropske civilizacije, jedan monah po imenu Ignatijus, koji je nekada bio arhitekta, bio je u prilici da dešifruje znanja i korisne informacije skrivene u plodovima skoro čitave jedne grane onoga što se tada nazivalo "drevnom umetnošću", i što je sačuvano iz vavilonske epohe.

Monah Ignatijus je bio spreman da svoje "otkriće" podeli s drugim monasima poput sebe, tj. sa dvojicom takozvane "braće", s kojima je trebalo da kao stručnjak, po zadatku dobijenom od opata, postavi temelje "baze hrama"; on je kasnije postao poznat, ali tada je, iz nekakvog beznačajnog razloga koji proističe iz kristalizovanih posledica jedne od osobina organa kundabufera pod nazivom "zavist", taj monah na spavanju ubijen, a njegovo planetarno telo je bačeno u vodu koja se razlivala oko malog ostrva na kome je planirana izgradnja manastira.

Taj monah Ignatijus je odrastao u Evropi, ali kada je ušao u zrelo doba uputio se u Afriku ne bi li stekao nova znanja o profesiji koja je postala smisao njegove egzistencije, to jest o "arhitekturi". On je tamo stupio u bratstvo koje je postojalo na tom kontinentu pod nazivom "Tragači za istinom". Kasnije, kada se to bratstvo preselilo u Evropu, gde je brojčano naraslo i njegovi članovi počeli da se nazivaju "Benediktancima", on je već bio "punopravan brat" toga reda,

Hram, koji sam ti pominjao, postoji i danas i mislim da se zove "opatija Sen Mišel".

Na evropskom kontinentu je takođe nekoliko radoznalih ljudi primetilo zakonomerne netačnosti, koje su iz drevnih vremena doprle do njih u radovima iz različitih oblasti umetnosti; ali oni neće naći ključ za njihovo razumevanje sve do svoje smrti.

Ipak, jedan drugi Evropljanin je uočio te netačnosti i počeo sve više i više da se za njih interesuje i da na njima uporno radi, te je mogao u potpunosti da dešifruje dela skoro svih oblasti umetnosti.

Taj mudri Zemljanin zvao se Leonardo da Vinči.

Na kraju ove moje priče o savremenoj zemaljskoj umetnosti moram da ti napomenem još jednu specifičnu karakteristiku onih predstavnika savremene civilizacije koji su se posvetili famoznoj umetnosti.

Ta njihova specifična karakteristika sastoji se u tome da su ti ljudi, ako bi neko od njih bilo gde pronašao određenu "zakonomernu nelogičnost" u proizvodima drevnog vremena i počeo da radi u svojoj oblasti umetnosti na isti

način ne bi li, može biti, tu zakonomernu nelogičnost u praksi objasnio samome sebi, većina njegovih kolega, koji su se bavili istom oblašću umetnosti, odmah bi se svrstala među njegove sledbenike i počela da radi, reklo bi se, istu takvu stvar, ali, naravno, bez cilja ili smisla.

Upravo zahvaljujući toj "specifičnoj" karakteristici psihe predstavnika savremene umetnosti, među tvojim ljubimcima neprestano nastaju, s jedne strane, "novi" pravci u "umetnosti", dok, s druge strane, oni pravci, koje su na odgovarajući način već postavile prethodne generacije, makar čak i samo radi mode, stalno propadaju.

Iako taj fenomen postoji među predstavnicima svih savremenih oblasti umetnosti, iz nekakvih razloga, najviše su mu na udaru ljudi koji se bave "slikarstvom".

Zbog toga, među ostalim profesionalcima sada postoji mnogo "novih pravaca u umetnosti", koji su nastali na sličan način i nemaju ništa zajedničko. Ti novi pravci poznati su pod imenima kao što su "kubizam", "fudurizam", "sintetička umetnost", "kolorizam", "formalizam", "nadrealizam", kao i mnogi drugi "izmi".

U tom trenutku, kopita svih putnika kozmičkog broda "Karnak" iznenada postadoše "fosforescentna".

To je značilo da se brod "Karnak" nalazi nedaleko od svog odredišta, tj. od planete Revozvrander. Među putnicima započe žurba pred iskrcavanje.

Belzebub, Hasejn i Ahun završiše svoj razgovor i takođe počеше žurno da se spremaju.

Fosforescentna svetlost kopita poticala je od toga što su sveta načela Sveprisutnog Okidanoha iz mašinskog odeljenja bila usmerena u sekcije broda i, koncentrisana u njima u neophodnim proporcijama, izazivala su potreban efekat.

Glava 31 ŠESTO I POSLEDNJE BELZEBUBOVO PUTOVANJE NA PLANETU ZEMLJU

Kada je posle dva "ornakra" ili, kako bi rekli na planeti Zemlji, posle dva "meseca", međuzvezdana letelica "Karnak" napustila atmosferu planete Revozvrander i uputila se natrag u zvezdani sistem Pandeznoh, vraćajući se na planetu Karatas, Hasejn se, sedajući kao i obično pored Belzebuba, obratio ovome sledećim rečima:

- Dragi, mili dedice, budi kao i uvek dobar i ispričaj mi još nešto o tricentričnim bićima koja naseljavaju planetu Zemlju.

I Belzebub poče da priča o svom šestom i poslednjem putovanju na planetu po imenu Zemlja. On poče ovako:

- Posetio sam tu planetu šesti put nešto pre nego što će mi biti potpuno oprošteno i dozvoljeno da napustim taj daleki Sunčev sistem, koji se nalazio skoro izvan granica do kojih dopiru direktne emanacije Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta, tj. upravo pre svog povratka ovamo, u centar Vasiona, gde sam došao na svet i gde se tako snažno oseća biće Jedinosušnog i Predvečnog.

Pre povratka, imao sam prilike da među tim neobičnim bićima provedem prilično mnogo vremena, najmanje godinu dana prema našem, ili više od tri stotine godina prema njihovom računanju vremena.

Moja poslednja poseta planeti, koja je obuzela tvoju maštu, bila je vezana za određene okolnosti.

Moraš znati da sam posle svog prvog putovanja na Zemlju nastavio da, kao i pre, s vremena na vreme posmatram život njenih tricentričnih stanovnika. Najpažljivije sam ih posmatrao u periodima kada se manifestovala njihova glavna osobenost, tj. kada su se odvijali "procesu međusobnog istrebljenja".

U tim periodima sam ih toliko pažljivo posmatrao zato što sam želeo da sasvim pouzdano utvrdim uzroke tog užasnog fenomena, koji su se skrivali u njihovoj čudnoj, da ne kažem fenomenalnoj psihi.

Čim bih se malo oslobodio, po čitave marsovske dane i noći posmatrao sam različite manifestacije njihove psihe za vreme tih procesa.

I, zahvaljujući specijalnim posmatranjima koja sam na planeti Mars obavio toliko uspešno kao da sam se nalazio među njima, stekao sam prilično tačna saznanja o svim putevima i sredstvima, uz čiju su pomoć oni najefikasnije uništavali jedni druge.

Tako sam jednom, dete moje, dok sam kroz svoj veliki teleskop, ili teleskop, pratio šta se na Zemlji događa, primetio nešto potpuno novo što je poslužilo kao uzrok koji me je naveo da preduzmem svoje šesto putovanje; video sam kako oni, ne pomerajući se s mesta, rade nešto s određenim

predmetom koji je ispuštao mali oblačak dima, zbog kojeg je čovek na suprotnoj strani odmah padao i ostajao mrtav, ili bi neki deo njegovog planetarnog tela bivao povređen ili uništen.

To što sam video veoma me je iznenadilo, zato što nikada ranije nisam video takav način uništavanja sebi sličnih i nisam raspolagao podacima kojima bih logički objasnio kako oni to rade. Prethodna logička i psihološka traganja nisu mogla da mi pomognu u objašnjenju tog novog načina uništavanja.

Ranije sam već utvrdio da bića neke epohe nisu samostalno stekla nenormalne osobenosti svoje psihe; njihovi preci su ih, prema njihovom računanju vremena, usvajali tokom više vekova; njihova užasavajuća potreba za uništavanjem, koja se manifestovala povremeno, pojavila se usled nenormalnih životnih uslova prethodnih generacija i najzad je, usled okolnosti koje od njih ne zavise, postala svojstvena savremenim tricentričnim Zemljanima, te je oni nepovratno slede.

I naravno, moj dečače, na samom početku tih procesa oni se obično instinktivno uzdržavaju od tako neprirodnog ponašanja, međutim kasnije, kada svako od njih počne da se oseća u žiži događaja, on, hteo ne hteo, shvati šta se događa i ubedi se da se uništavanje sebi sličnih obavlja s velikom lakoćom i broj ubijenih neprestano raste. Bez obzira na to, on počinje instinktivno da ceni sopstveni život. On vidi sopstvenim očima kako mogućnost da i sam u bilo kom trenutku pogine direktno zavisi od broja još živih neprijatelja i zato se u nje govoj mašti pojačava funkcionisanje impulsa koji se zove "kukavičluk", jer je u takvim uslovima nemoguće razmišljati staloženo i sačuvati zdrave sudove uz već oslabljeno mišljenje; tada, iz prirodne želje za samoodržanjem, on nastoji da zajedno sa svojim saplemenicima uništi onoliko neprijatelja koliko je to moguće, zato što time povećava šanse za sopstveno spasenje. I pošto osećanje samoodržanja postepeno postaje sve jače, ljudi dospevaju u stanje koje sami nazivaju "podivljalošću".

Ipak, na nove načine uništavanja koje sam imao prilike da vidim, to logičko razmišljanje nije moglo da se primeni iz prostog razloga što su se suprotstavljene strane nalazile daleko jedna od druge i u takvim, skoro povoljnim okolnostima, oni su se potpuno hladnokrvno, kao iz "dosade", igrali nekakvim predmetima i zbog toga ubijali sebi slične.

Na taj način su ta nova sredstva uništavanja učvrstila u mojoj svesti potrebu da utvrdim i sasvim pouzdano shvatim prave uzroke te fenomenalne nastranosti psihe, svojstvene samo tim tricentričnim bićima.

U to vreme nisam imao nikakve posebne obaveze na planeti Mars, te sam odlučio da bez odlaganja završim tekuće poslove i lično se uputim na Zemlju, kako bih na licu mesta rešio pitanje koje me je neprestano mučilo, želeći da na njega najzad odgovorim i prestanem da razmišljam o tom fenomenu naše Vasiona.

Posle nekoliko marsovskih dana poleteo sam tamo, kao i uvek na svom brodu "Mogućnost".

Odlučili smo da spustimo na obalu azijskog kontinenta kako bismo lako mogli da stignemo do zemlje koja se zove "Avganistan", zato što smo upravo pred poletanje kroz naš teskuano jasno videli da su se poslednji procesi uzajamnog istrebljenja odvijali u toj zemlji.

Pošto smo nameravali da sletimo u neku oblast blizu Avganistana, odlučili smo da naš brod "Mogućnost" ukotvimo na neko usamljeno mesto, daleko od mesta koja su nedavno naselili tvoji ljubimci.

Moram da kažem da odnedavno na površini tvoje omiljene planete više nije lako pronaći odgovarajuće mesto za sletanje broda, zato što su tvoji ljubimci izgradili mnogo najrazličitijih specijalnih konstrukcija za putovanja morem; te konstrukcije se takođe nazivaju brodovima i neprestano plove u svim pravcima, uglavnom oko kontinenta.

Mi smo, naravno mogli da učinimo naš brod nevidljivim za njihove organe vida, ali nismo mogli da eliminišemo samo njegovo prisustvo, zbog čega naš brod nije mogao da ostane neprestano na jednom mestu zbog stalne opasnosti od sudara sa drugim brodovima.

Na kraju krajeva, moj dečače, rešili smo da se radi spuštanja uputimo na mesto koje se zove "Severni Pol", tada još nedostupno njihovim brodovima.

Dok smo se spuštali na površinu planete, proces istrebljenja u Avganistanu se završio, ali slični procesi su se i dalje odvijali upravo u tom delu azijskog kontinenta.

Dakle, za vreme svog poslednjeg putovanja na Zemlju nameravao sam da potpuno pojmmim uzroke tog fenomena, koji je bio toliko mučan za čitavo moje biće — to jest da shvatim razloge zbog kojih je psiha tih tricentričnih bića, koja su te toliko zainteresovala, postala do te mere "abnormalna". Zbog toga nisam mogao tako brzo da se vratim na Mars, kao u prethodnim slučajevima, te sam, kao što sam ti već govorio, živio među tvojim ljubimcima tri stotine zemaljskih godina.

Dajući ti informacije koje objašnjavaju rezultate onoga što iz raznih razloga postoji u prirodi Zemljana, moje biće me podstiče i nadahnjuje moje "Ja", i sve posebno oduhovljene delove moga Uma, da naglasim kako sam za vreme svog poslednjeg putovanja na tu planetu bio dužan da veoma ozbiljno proučim i eksperimentalno proverim ne samo pojedinosti individualne psihe pojedinih ličnosti, već i opažanje i manifestovanje psihe tih bića u njihovim grupnim reakcijama, nastalim prilikom uzajamnih odnosa pod uticajem različitih kombinacija uslova njihove sredine.

Radi tih oglada morao sam čak da se udubim u proučavanje takvih grana sveopšteg znanja koje se kod nas nazivaju "saonolturiko", "gasometronolturiko"

i "sakukinolturiko"; među tvojim ljubimcima one su poznate kao "medicina", "fiziologija" i "hipnotizam".

Ubrzo posle svog šestog putovanja ja sam se, zahvaljujući svojim eksperimentalnim istraživanjima, potpuno i neopozivo uverio da se uzrok neobičnosti njihove psihe ne nalazi u njihovoj običnoj svesti koja im je svojstvena tokom onoga što oni nazivaju "budnim stanjem", već u onoj posebnoj formi svesti koja se, zahvaljujući njihovom svakodnevnom životu, ustalila u njihovoj prirodi i, mada je realna, zadržava se kod njih u primitivnom stanju koje oni nazivaju "podsvešću".

To je, osim toga, upravo ona komponenta njihove psihe, koju je prvi put razmotrio Najsvetiji Ašjata Šimaš, utvrdivši da u njihovoj podsvesti još nisu sasvim atrofirali uslovi za četvrti sveti impuls, nazvan "Objektivnom Savešću".

Odabravši za glavno mesto svoga boravka region u centru azijskog kontinenta pod nazivom "Turkestan", nisam se ograničio na istraživanje procesa koji me zanimaju i koji su se odvijali na tom kontinentu, već sam u periodima zatišja mnogo putovao, posetivši skoro sve delove sveta, gde sam sretao Zemljane raznih "nacionalnosti".

Za vreme tih putovanja nigde se nisam dugo zadržavao, izuzev u nekim nezavisnim azijskim zemljama koje su se zvale "Kina", "Indija", a posetio sam takođe, i jednu poluazijskupoluevropsku zemlju pod nazivom "Rusija", koja je nedavno postala veća od svih.

U početku, kada sam bio slobodan od posmatranja i istraživanja vezanih za moj glavni cilj, posvetio sam se izučavanju "jezika", kako bih imao više mogućnosti za uspostavljanje odgovarajućih odnosa sa Zemljanima svih "tipova" koji su pripadali raznim "nacionalnostima".

Možda ti, moj dečače, još ne znaš za jednu fenomenalnu besmislicu, poznatu jedino na toj nesrećnoj planeti, koja se sastoji, evo u čemu: za "jezičko opštenje", opet zahvaljujući nenormalnim uslovima njihovog svakodnevnog života, tamo se pojavilo veoma mnogo različitih "jezika", ili "dijalekata", koji jedan s drugim nemaju ništa zajedničko, isto kao ni određene nezavisne grupe na koje su se ljudi postepeno podelili; u isto vreme, na drugim planetama naše Velike Vasiona, gde žive tricentrična bića, postoji jedan opšti oblik takozvanog "međusobnog zvučnog opštenja".

Da... "mnoštvo jezika" je druga izuzetna odlika tih čudnih tricentričnih bića, koja su toliko draga tvome srcu.

I naravno, svaka, pa i najmanja nezavisna grupa, koja je voljom slučaja odvojena od drugih visokim planinama, razvijala je svoj sopstveni dijalekt, što se događa i sada.

Zato u naše dane, ako neko od tih bića mora da se seli na novo mesto na istoj planeti, ono ne može da razgovara sa ljudima iz nove sredine ukoliko ne

nauči njihov jezik. Čak i ja, koji savršeno znam osam njihovih jezika, ponekad bih se za vreme putovanja našao u situaciji kada nisam mogao da nabavim čak ni hranu za svoje konje, bez obzira na to što su mi džepovi bili puni onoga što oni nazivaju "novcem", i za koji inače rado daju sve što poželiš.

Ponekad je neko od tih gubitnika, koji žive u ovom ili onom gradu i zna sve "jezike" na kojima se u tom gradu govori, dužan da se iz nekog razloga preseli na drugo mesto, udaljeno najviše šest milja - rastojanje koje približno odgovara našem "klintransu" - i tada, usled "anomalije" o kojoj sam ti govorio, kao i zbog toga što su mogućnosti instinktivnog opažanja kod tih nesrećnika na dugo atrofirale, takvo zlosrećno tricentrično biće, nalazeći se nedaleko od uobičajenog mesta boravka, postaje apsolutno bespomoćno, budući da nije u stanju niti da pita o onome što mu je potrebno, niti da shvati reč koja mu je upućena.

Ti mnogobrojni "jezici" ne samo da nisu svima zajednički, već neki od njih čak ne odgovaraju mogućnostima njihovih organa opštenja, koji se zovu "glasne žice", a koje je Priroda specijalno prilagodila tom cilju. Čak i ja, koji u tom pogledu imam daleko veće mogućnosti nego ta bića, nisam bio u stanju da izgovorim neke reči.

Zemljani su, međutim shvatili "apsurdnost" takve situacije i nedavno, dok sam još bio tamo, predstavnici raznih uticajnih država okupili su se kako bi pronašli način za rešenje tog problema.

Glavni cilj okupljanja tih predstavnika najvažnijih savremenih država bio je da izaberu jedan od postojećih jezika i da ga učine zajedničkim za čitavu planetu.

Ali, kao i obično, zbog neizbežnih nesuglasica, ni početak koji je mnogo obećavao, ni njihove razumne namere, nisu dali nikakav rezultat.

Čini mi se da će biti korisno ako ti ispričam nešto više i detaljnije o tome zašto su te nesuglasice s konkretnim povodom, samo karakterističan primer svih "nesuglasica" uopšte, koje se događaju među njima.

U početku su ti predstavnici uticajnih zemalja, ne znam zašto, svoj izbor ograničili na tri jezika: "starogrčki", "latinski" i jezik koji je savremeni čovek nedavno smislio "esperanto".

Prvi od ova tri, bio je jezik "usmenog komuniciranja" drevne zemlje, nastale, kao što sam ti već govorio, od male grupe azijskih ribara, koja je kasnije postala slavna; njeni predstavnici su dugo vremena u svetu bili poznati kao stručnjaci za "pronalazak nauke".

Sačuvane su ne samo "nauke" koje su stvorili stari Grci, već je i njihov jezik sačuvan do naših dana.

Drugi jezik koji je ponuđen kao zajednički za čitavu planetu, tj. latinski, bio je jezik na kome se govorilo u drugoj poznatoj i staroj državi, koju su

formirale, kao što sam ti već ispričao, male grupe azijskih čobana, čiji su potomci bili uzrok nastanka one izopačene funkcije u prirodi svih bića kasnijih generacija, koja će sasvim ojačati i postati suština tvojih sadašnjih ljubimaca; upravo zahvaljujući njoj, svi njihovi impulsi želje za razvojem bili su sasečeni u korenu - tu funkciju oni nazivaju "seksualnošću".

Dakle, kada su se predstavnici raznih moćnih savremenih zajednica okupili kako bi izabrali jedan od tri jezika, nikako nisu mogli da se zadrže ni na jednom od njih, i to iz sledećih razloga.

Latinski su smatrali jezikom sa siromašnim leksikonom.

Naravno, moj dečače, čobani, s njihovim ograničenim potrebama nisu mogli da stvore jezik sa bogatim rečničkim fondom i, mada je latinski kasnije postao jezik za široku upotrebu, osim nekoliko specijalnih reči, oni nisu dali ništa vredno savremenim stanovnicima te planete.

Što se tiče starogrčkog - koji je zahvaljujući bogatstvu svog leksičkog fonda mogao da postane univerzalni jezik za čitavu planetu pošto su drevni ribari, stvarajući fantastičnu nauku, smislili za nju veliki broj odgovarajućih reči koje su se sačuvale sve do danas - predstavnici moćnih sila nisu odabrali ni taj jezik iz razloga koji potiču iz osobenosti njihove čudne psihe.

Suština je u tome što su svi koji su se okupili da odlučuju o problemu zajedničkog planetarnog jezika bili predstavnici naroda koji su tek u periodu savremene civilizacije postali "moćni" ili, kako oni kažu, "veliki".

Grčki se i sada govori u maloj zemlji koja se zove "Grčka", ali njeni stanovnici, iako su potomci starih Grka, ne raspolažu onom količinom "oružja" i "brodova", kojima raspolažu "važnije" zemlje, čiji su se predstavnici okupili da zajednički naprave jednoglasan izbor jezika koji će biti zajednički za čitavu planetu.

Zato su, najverovatnije, ti predstavnici, koji su odbacili starogrčki, razmišljali otprilike ovako:

Sile nebeske! Kako bi mogao čitav svet da koristi jezik koji se govori u jednoj tako beznačajnoj zemlji koja nema čak ni dovoljno oružja da ravnopravno učestvuje na našim "međunarodnim susretima"?

Naravno, oni savremeni Zemljani, koji su predstavnici "visokorazvijenih" zemalja, ne znaju ništa o pravim razlozima zbog kojih ova ili ona zemlja, slična njihovoj sopstvenoj, koja se nalazi u ovom ili onom delu sveta, postaje za izvesno vreme "značajna" ili "velika".

Oni čak i ne slute da razlog za tako nešto nije u vrlinama građana te zemlje, već je određuju isključivo privremena svojstva onog dela površine planete gde se u cilju uzvišenog univerzalnog trogoautoegokratskog procesa i u saglasnosti sa harmonijskim kretanjem čitavog Sunčevog sistema, u dato vreme

zahteva veća količina vibracija, nastalih iz zračenja izazvanih procesom svetog raskoarna, koji se tamo odvija.

Treći jezik koji je razmatran kao eventualni zajednički jezik za čitavu planetu, tj. onaj koji oni nazivaju esperanto, takođe je bio odbačen, čak i bez uobičajene svađe, "s penom na ustima" kako oni kažu, pošto su svi ti predstavnici moćnih sila sa svojom kratkom pameću odmah došli do zaključka kako je esperanto nepogodan za njihove ciljeve.

Pronalazači esperanta su zamislili da takav jezik, poput savremenih "nauka" može veštački da se sklepa, u radnom kabinetu. Njima nikada nije palo na pamet da se jezik praktično formira vekovima, pa i tada samo u slučaju kada ljudski život protiče više ili manje normalno.

Taj novi pronalazak koji se zove esperanto, ipak može da posluži visokouvaženom Nasradinu Hodži kao materijal za viceve.

Ukratko, očekivana saglasnost u određivanju jezika koji bi bio jedinstven za čitavu planetu nije postignuta, potpuni apsurd je i dalje trajao, a relativno mala planeta, bez obzira na svu svoju beznačajnost, ostaje, kako bi rekao naš učitelj Nasradin Hodža, "hiljadujezička hidra".

Tako sam, moj dečake, na samom početku svog boravka među njima, kada sam pristupio izučavanju onoga što je tada bilo moj osnovni cilj, tj. potpuno ustanovio uzroke što su stvorili toliko neobičnu psihi u prirodi tricentričnih stanovnika te planete, i kada sam shvatio neke skrivene detalje njihove psihe, tom prilikom sam se neočekivano sukobio sa jednom veoma ozbiljnom teškoćom.

Ona se sastoji u tome što su te skrivene osobine njihove podsvesti mogle da se objasne samo uz njihovu dobrovoljnu pomoć, tj. pomoću njihove svesti, koja je tokom vremena počela da određuje osobine njihovog budnog stanja.

Bilo mi je jasno da tu dobrovoljnu pomoć treba da dobijem od najrazličitijih tipova tricentričnih bića, koji su ovde počeli da se formiraju od nedavno.

Međutim, u to vreme, kao što je dokazano, sve što je bilo potrebno da se u njihovoj prirodi uspostavi životni impuls nazvan "iskrenost", već je atrofiralo do te mere da oni sada više ne mogu, čak i kada bi to hteli, da budu iskreni ne samo sa drugima, već ni sa samima sobom; na taj način, jedan oduhovljeni deo njihove prirode nije mogao da kritikuje drugi deo i da o njemu sudi nepristrasno.

Moram da ti kažem da su moja kasnija specijalna traganja pokazala da su razlozi, zbog kojih su ljudi izgubili sposobnost da budu iskreni sami sa sobom i sa drugima, različiti.

Uzrok atrofije onoga što je neophodno za iskrenost sa samim sobom leži u poremećaju unutrašnjeg sklada njihove opšte psihe.

Radi se o tome da sam na početku svog šestog putovanja, nalazeći se među tvojim ljubimcima, shvatio da u njihovoj prirodi s jedne strane, postoje uslovi za dalju kristalizaciju životnog impulsa nazvanog "kajanje" ili, kako oni kažu, "griža savesti", a koji je svojstven svim tricentričnim bićima.

S druge strane, sve njihove spoljašnje i unutrašnje manifestacije uobičajenih životnih procesa, sve manje i manje su ličile na to kako te manifestacije treba da izgledaju kod tricentričnih bića.

Zbog toga su razlozi za ispoljavanje životnog impulsa "griže savesti" postajali među njima sve češći. A to je dovelo do nastanka osećanja, sličnih onima koja proističu iz "istinskog duga", što neizbežno vodi ka potiskivanju i gušenju "negativnog načela", svojstvenog prirodi tricentričnih bića i nazvanog "samozavaravanjem".

I tada se, uz sve unutrašnje i spoljašnje manifestacije njihove prirode, pokretane prirodnim stimulansima iz neke od "oduhovljenih lokalizacija", uvek manifestuje to neprijatno osećanje "griže savesti" i oni počinju - najpre svesno, sledeći jedan od misaonih delova svoga bića, a zatim, sledeći silu navike - da potiskuju i koče svaku "samokritiku".

Zbog toga je nemoć, koja sve više i više obuzima njihovu unutrašnju organizaciju, dovela do čestog ponavljanja potpune disharmonije u funkcionisanju njihove psihe i postepeno postala uzrok, zbog kojeg su iz njihove prirode nestale podloge, koje su po samoj svojoj suštini neophodne svakom tricentričnom biću naše Velike Vasiona za izražavanje iskrenosti, čak i prema samome sebi.

U isto vreme, kao razlog što su u njihovoj prirodi prestale da postoje podloge za "sposobnost da se bude iskren" s drugim bićima, sličnim njima, pojavio se taj nenormalni oblik njihovih međusobnih odnosa, koji je uspostavljen mnogo ranije, i o kome sam ti već govorio, zasnovan na njihovoj podeli na "kaste" ili "klase".

Kada im je postao svojstven običaj da ove ili one ljude svrstavaju u različite štetne kaste, to je postepeno dovelo do toga da su se u njihovoj prirodi kristalizovale dve osobine, potpuno suprotne "organske osobine", čija su manifestovanja malopomalo prestala da zavise od obične "svesti" ili "podsvesti".

Te dve osobine vode ka tome da se ljudi jedan prema drugome odnose ili "nadmeno", ili "podanički".

Pošto su zavladale te osobine, svi drugi odnosi među njima "na ravnopravnoj osnovi", bili su potpuno paralisani. Zahvaljujući tome, njihov unutrašnji duševni mir i uobičajeni formalni međusobni odnosi počeli su da se razvijaju, posebno odnedavno, na takav način da je postalo sasvim obična stvar da, ukoliko neko ko pripada kasti koja sebe smatra višom od drugih, prema ostalima pokazuje impulse nazvane "nadmenost", "prezir", "snishodljivo

ignorisanje", i to uvek i u svemu. A ako neko svoju kastu smatra nižom od drugih, kod njega se neizostavno javljaju impulsi kao što su "samouništenje", "lažna skromnost", "poniznost", "ulizivanje" i mnogi drugi te vrste, a svi oni zajedno razjedaju njegovu prirodu, tj. ono što se naziva "svešču o sebi kao ličnosti", koju svako od njih treba da ima.

Na taj način, te osobine, koje su postale deo njihove prirode, postepeno su tvoje ljubimce dovele do gubitka navike da budu iskreni sa sebi sličnima; najzad, izgubljena je i sama sposobnost za iskrenost čak i u odnosima između predstavnika iste kaste.

Zato sam, moj dečače, naselivši se među tvojim ljubimcima odlučio da odaberem takvu profesiju koja bi mi pružala mogućnost da s njima automatski uspostavljam odnose u kojima bi oni mogli da budu u izvesnoj meri iskreni; tada bih mogao da iskoristim priliku i pitam ih o svemu što je apsolutno neophodno za moja istraživanja i tako prikupim potreban materijal. Eto zašto se moj izbor zadržao na profesiji koja je sada poznata kao "lekar".

Ta profesija više ili manje odgovara onome što se kod nas naziva "zirlikner".

Osim te profesije, uzgred, postoji još jedna s čijim predstavnicima tvoji ljubimci postaju automatski otvoreniji nego s lekarima, posebno kada se radi o njihovim, kako oni to zovu, "unutrašnjim preživljavanjima", što mi je iznad svega bilo potrebno za moja naučna istraživanja.

Bez obzira na to što je ta druga profesija mogla da mi pruži više materijala za moja istraživanja, odlučio sam da iz jednog prostog razloga ne odaberem nju: njeni predstavnici, koji se nazivaju "duhovnicima", pošto joj se posvete, prinuđeni su da se stalno kontrolišu kako bi spolja odgovarali svojoj ulozi i zato nikada ne mogu da vode računa o svojim unutrašnjim realnim impulsima.

Pre nego što krenemo dalje, moram da ti objasnim ko su savremeni "lekari", koji bi trebalo da budu ono što su naši "zirlikneri".

Ti verovatno već dobro znaš da su naši zirlikneri na planeti Karatas, isto kao i na drugim planetama naše Velike Vasiona, gde se već pojavio razuman život, odgovorne ličnosti koje su dobrovoljne preuzele na sebe ozbiljne obaveze prema stanovnicima svoga "okruga" i potpuno svoj život posvetile tome da u cilju ispunjavanja životnih obaveza pomažu onima koji su usled privremenog rastrojstva u funkcionisanju svoga planetarnog tela, ili iz nekih drugih razloga, izgubili sposobnost da svoje spoljašnje ili unutrašnje obaveze izvršavaju samostalno.

Pre svega, moram da ti kažem da su i na Zemlji profesionalci koje zovu lekarima bili skoro isti kao naši zirlikneri i radili skoro isto što i oni, ali vremenom su se zreli ljudi, koji su se posvetili toj profesiji, tj. dobrovoljnom izvršavanju preuzetih obaveza, postepeno izrodili, kao i sve ostalo na toj neobičnoj planeti, i postali krajnje čudni.

U naše vreme, ako u funkcionisanju planetarnog tela nekog tvog ljubimca dođe do poremećaja u bilo kom smislu, tako da on više nije u stanju da izvršava svoje obaveze, on, naravno, zove u pomoć lekare. Nema spora, ti lekari ponekad dolaze. Ali, način na koji oni pomažu i na koji se ispoljava njihova suština u izvršenju duga, slikovito se može izraziti rečima visokopoštovanog Nasradina Hodže: "Od njih ima koristi koliko i od jarca mleka".

Pre svega, treba da znaš da većinu savremenih lekara čine oni koji su za vreme pripreme za taj posao veoma uspešno sebe "nafilovali" najrazličitijim informacijama, vezanim za razna sredstva za izbavljenje od svakojakih, kako oni kažu, "bolesti" - sredstva, koja na toj planeti svaka nepismena baba uvek propisuje i upotrebljava u te svrhe.

I kada mlad čovek postane odgovoran profesionalac i neko mu se obrati za pomoć, on prepisuje te lekove.

Za razvoj tvoga intelekta biće veoma korisno ako se tvoj um obogati "logičkom komponentom", zasnovanom na informaciji vezanoj za izuzetne osobine psihe tih savremenih stručnjaka sa planete Zemlje.

Ta osobena svojstva zemaljski profesionalci stiču čim dobiju zvanje "diplomiranih" lekara i njihova obaveza postaje pružanje medicinske pomoći svima, kojima je ona potrebna.

Suština je u tome da kod tih stručnjaka i intenzitet želje da drugima pomognu, i kvalitet pomoći, zavise isključivo od "duha" kuće u koju su pozvani.

Ako kuća u koju su pozvani miriše na ono što se zove "engleske funte", onda ne samo da raste unutrašnja želja da se u najvećoj mogućoj meri pomogne stradalniku, već i čitavim svojim spoljnim izgledom lekar pokazuje "pseću odanost".

Od tog mirisa se na licima većine savremenih lekara pojavljuje ono što se naziva "udvoričkim izrazom" i oni, što bi se reklo, "podvijaju rep".

Ali ako dom onih, kod kojih je zemaljski zirlikner pozvan radi pružanja pomoći, miriše na "devalvirane nemačke marke", unutrašnja želja da se ukaže pomoć javlja se jedino zato da bi stradalnik, pošto dođe k sebi, brzo potpisao potvrdu još jedan nemački pronalazak - posle čega lekar žurno napušta tu kuću.

Na ovom mestu moram da ti kažem da, kada u drugom slučaju lekar napušta kuću onoga kome je njegova pomoć bila potrebna, dok korača ulicom, njegov hod i svi mišići njegovog lica izražavaju otprilike ovo: "Čuvajte se vucibatine, ili ću vas zgaziti kao bubašvabe! Zar ne vidite ko ide? Ne makar ko, već predstavnik prave nauke, njen poznavalac koji ima najveće obrazovanje!"

Sada je pravi trenutak da ti ispričam nešto o "lekovima" koje sam već pominjao. Oni tamo postoje u ogromnim količinama i pod raznim nazivima, a

prema preporuci savremenih medicinara obični ljudi se njima kljukaju u uzaludnoj nadi da će se izlečiti od svojih bolesti.

Osim toga, postoji još nešto o čemu svakako moram da ti ispričam, zato što... ko zna... jednom se i ti možeš naći na toj neobičnoj planeti među čudnim narodom i tada nećeš znati šta da radiš sa svim tim bezbrojnim lekovima, niti koje od njih možeš da im preporučiš.

Pre svega, moraš imati na umu da svako mlado tricentrično biće, koje se sprema za profesiju lekara, do svog zrelog uzrasta naprosto nauči napamet što je moguće više najrazličitijih naziva među hiljadama medikamenata, poznatih u to vreme.

A kasnije, kada u svome poslu postane odgovoran praktičar, sa zvaničnim titulom "lekar", i kada počnu da ga pozivaju bolesnici, sva njegova pomoć sastoji se u povećanom trudu da se seti nekog od tih lekova; zatim on ispisuje naziv leka na komadiću papira koji se zove "recept", sa uputstvom kako takozvani "pacijent" treba da unosi te lekove u svoje planetarno telo. Intenzitet doktorovog rada, ipak, pre svega zavisi od "socijalnog statusa" pacijenta, a zatim, donekle, i od pari očiju koje ga kraj bolesničke postelje posmatraju.

Kada je recept napisan, rođaci bolesnika odlaze s njim u savremenu "apoteku", kako to oni zovu, gde apotekar priprema traženu "miksturu".

Što se tiče toga kako se i od čega prave te "miksture"... dobro, razumećeš me ako ti ispričam ono što je meni ispričao jedan čovek koji se upravo bavio profesijom farmaceuta.

Ta priča se odigrava u vreme kada sam često posećivao jednu ogromnu zemlju koja se zove "Rusija".

Desilo se da sam se u jednoj od dve prestonice te zemlje, u gradu pod nazivom "Moskva", sprijateljio sa profesionalnim apotekarom.

Taj apotekar je, prema shvatanjima te planete, već bio u godinama; on je, po svojoj prirodi, bio veoma prijatan i, što se kaže, ljubazan.

Bio je Jevrejin i ispovedao judaizam.

Dodaću da su u naše vreme, ne znam zašto, skoro na svim kontinentima apotekari uglavnom - Jevreji.

Uvek kada sam odlazio u drugu rusku prestonicu, obavezno sam posećivao svog poznanika u njegovoj apoteci i, u sobi u produžetku, nazvanoj "laboratorija", koristio priliku da s njim malo pročaskam o raznim stvarima.

Jednom, kada sam svratio u njegovu "laboratoriju" video sam da on nešto tuče u avanu i, kao što obično biva u takvim situacijama, upitah ga šta radi.

On odgovori:

- Tučem prženi šećer kako bih prema ovome receptu – on mi pruži komadić papira pod nazivom "recept" – pripremio lek koji ima veliku primenu u medicini, a poznat je kao "Doverov prašak".

Taj prašak se zove "Doverov prašak" zato što ga je smislio neki Englez po imenu Dover i uglavnom se koristi protiv kašlja.

Pogledavši recept koji mi je dao, videh da prženi šećer ne spada u njegove ingredijente. Nema nikakvog prženog šećera... i ja izrazih čuđenje i zbunjenost: zašto on to radi.

- Zato - odgovori mi on s dobrodušnim osmehom. - Naravno da nema nikakvog šećera, ali on zamenjuje izvesnu količinu opijuma.

I objasni mi sledeće.

- Taj Doverov prašak je iz nekih razloga veoma popularan u Rusiji i koristi ga skoro čitavo stanovništvo naše nepregledne imperije.

Stotine hiljada paketića toga praška upotrebljava se svakodnevno u čitavoj zemlji, a kao što znate, opijum nije jeftin. Ako se u prašak doda pravi opijum, onda bi jedan paketić koštao osam kopejaka, a mi ga moramo prodavati za pet. Osim toga, čak i kada bi se sakupio sav opijum sa cele zemaljske kugle, samo za Rusiju ga ne bi bilo dovoljno.

I onda, umesto onoga što je propisao doktor Dover, farmaceuti su smislili drugu recepturu prema kojoj se prašak lakše pravi, a nikome ne može da nanese štetu.

Eto zašto taj prašak pravimo od sode, prženog šećera i malo kinina; svi ti sastojci su jeftini... Istina, kinin je prilično skup... Ali, kao što vidite, njega je potrebno malo. U sastavu toga praška ima samo dva procenta kinina.

Tu nisam izdržao i prekinuh ga:

Šta to znači? Može li se umesto praška koji je napravio Dover smućkati bilo šta i to prodavati?

Naravno, ne - prekori me moj dobri poznanik sa širokim osmehom na licu. - Razlika se može otkriti samo prema izgledu i ukusu, a naš prašak, ma koliko ga posmatrali pod mikroskopom, ima potpuno istu boju kakvu treba da ima prema originalnoj formuli doktora Dovera. Isto je i sa ukusom: uglavnom zahvaljujući kininu u sastavu našeg praška, njega je apsolutno nemoguće razlikovati od pravog, koji sadrži opijum.

A šta ako se uradi analiza? - upitah ja

Kakva analiza? - reče on sarkastično, iako se i dalje tobože smeškao. - Potpuna analiza jedne jedine doze praška koštaće toliko da se za taj novac može kupiti ne samo pola metričke cente praška, već se može otvoriti čitava apoteka; tako da je sasvim jasno da zbog pet kopejaka niko ne želi da ispadne budala.

Ako ćemo pravo, takve analize, o kojima govorite, nikada se i nigde ne rade.

Svaki grad, naravno, ima svoje hemičare-analitičare, pa čak i u svakom srezu postoje zaposleni stručnjaci te vrste.

A šta oni, u stvari, predstavljaju, i šta znaju ti hemičari-analitičari?

Da li vam je poznato kakvu obuku imaju ti stručnjaci na tako odgovornim mestima, i u šta se oni razumeju? Ne?

Onda čujte.

Uzmimo na primer, "maminog sinčića", junošu sa obaveznim bubuljicama na licu, a bubuljice ima zato što njegova mamica smatra sebe "lepo vaspitanom" i misli da bi bilo nepristojno ako bi svome sinu, čija svest još nije sazrela, objasnila "šta se s njim događa" i zbog "čega" mu se na licu, kao i kod drugih momčića, pojavljuju bubuljice dobro poznate savremenoj medicini. Izvinite, moj poštovani doktore... i s tim rečima apotekar izađe.

Uzgred, moj dečače, pre nego što nastavim priču o apotekaru, moram da primetim kako su tvoji ljubimci, od kada sam postao profesionalni lekar, počeli da me nazivaju "doktorom".

Drugi put ću ti ispričati o zvanju "doktor", uobičajenom kod njih, zato što je ta reč našeg dragog Ahuna jednom navela na žalostan nesporazum.

A sada slušaj šta je rekao moj ljubazni apotekar, pošto se vratio.

Taj mladić, bubuljičavi "mamin sinčić", uči na univerzitetu da bi postao stručnjak u oblasti analitičke hemije, a za to su mu potrebna uputstva koja su isfabrikovali uglavnom "naučnici" iz Nemačke.

I zaista, moj dečače, ti savremeni zakržljali naslednici starih Grka imaju običaj, naročito u poslednje vreme, da škrabaju razne "naučne knjige" iz svih predmeta.

Kao u "analitičkoj hemiji", isto se događa i u drugim oblastima zemaljske nauke; ti nemački "naučnici" proizvode veliki broj naučnih knjiga, tako da se skoro svuda u Evropi, kao i na drugim kontinentima, koriste njihovi radovi.

Dakle - nastavi taj simpatični farmaceut - mladić koji je završio školovanje na univerzitetu i tako stekao svoja znanja o takozvanoj "strukturi materije" iz knjiga što su ih isfabrikovali nemački "naučnici", treba da napravi analizu Doverovog praška.

U tim nemačkim knjigama, iz kojih je on usvojio svoja znanja o "strukturi materije", rečeno je, naravno, iz kojih se elemenata sastoji svaka materija i navedene su, takođe, sve formule.

U tim knjigama je opisan i spoljni izgled materije, ukoliko su prisutni svi elementi, kao i promene, ukoliko neki element nedostaje.

Pojedini jednostavni metodi razlikovanja materija takođe su uključeni u te nemačke knjige, na primer, razlikovanje prema boji, ukusu, toploti; o svim tim načinima pričaju naše babe sećajući se "dobrih starih vremena".

Znači, po završetku školovanja, mladić dobija zvanje "hemičaraanalitičara".

I onda se desi da pre nego što pristupi samostalnom radu, on privremeno ode na praksu gde pomaže lokalnom hemičaru; i nekadašnji mamin sinčić uz pomoć mikroskopa utvrđuje ima li neka svinja trihinelu ili ne; a kada se uprazni mesto, njega zvanično imenuju na dužnost hemičara-analitičara.

I eto, dragi doktore, taj zvanični hemičar-analitičar dobije zadatak da izvrši analizu Doverovog praška. I dobije ga da bi utvrdio da li je taj prašak, koji se po spoljnom izgledu, ukusu i boji ne razlikuje od Doverovog praška, falsifikat.

Radi toga on vadi iz svog stola "farmaceutski priručnik", takođe napravljen u Nemačkoj, koji svaki diplomirani hemičar-analitičar mora imati pod rukom, i u tom priručniku nalazi mesto gde su zapisane formule svih praškova te vrste.

Pošto je Doverov prašak svima poznat, on se, naravno, nalazi na tom spisku.

Zatim naš visokoobrazovani hemičaraanalitičar uzima iz svog stola zvanični memorandum i piše:

"Prašak koji nam je predat na analizu, prema svim izvršenim testovima, jeste Doverov prašak. Analiza je pokazala da se on sastoji iz..." I formulu iz nemačkog farmaceutskog priručnika, sa namerno malo promenjenim izvesnim ciframa, povećanim ili smanjenim, prepisuje na memorandum.

On to radi pre svega zato da bi svi znali kako mu rezultati analize nisu pali s neba, već su plod ispitivanja, a, drugo, zato što je on, kao "gradski hemičar", zvanično lice i za njega je krajnje nepoželjno da stekne neprijatelje u sredini u kojoj živi.

Ispisani memorandum šalje onome ko je poslao Doverov prašak, i naš vrli hemičar-analitičar oseća savršeno spokojstvo zato što niko ne zna da on analizu nije ni obavio, jer je on jedini zvanični hemičar-analitičar u gradu. Pa čak i kada bi neki od naših praškova uzeo da analizira prvoklasni hemičar-analitičar iz nekog drugog grada, nema razloga za uzbunu... Zar na svetu postoji samo ta doza Doverovog praška na kojoj je on izvršio analizu? Pa, tu dozu praška, koju je podvrgao analizi, on je morao da uništi.

Osim toga, nikada nećete naći nekoga ko bi zbog praška od pet kopejaka napravio toliku zbrku.

U svakom slučaju, poštovani doktore, ja već trideset godina pripremam ove praškove prema našem "receptu" i, verujte mi, prodajem ih, pa ipak, tokom

svih tih godina nijednom nije bilo nesporazuma povodom tog našeg Doverovog praška. A ne može ni biti nikakvih nesporazuma, zato što je Doverov prašak svuda poznat i smatra se odličnim sredstvom protiv kašlja.

Sve što se traži od moga leka - jeste da ga smatraju efikasnim.

A kako je on pripremljen, šta ulazi u njegov sastav... šta je koga briga?

Ako ćemo pošteno, pošto je tokom svih ovih godina kroz moje ruke prošlo mnogo lekova, zaključio sam da nijedno sredstvo, poznato savremenoj medicini ne može biti korisno ako se u njega ne veruje.

A takva vera se kod čoveka javlja jedino onda kada je lek veoma poznat i kada svi govore kako on odlično pomaže protiv ove ili one bolesti.

Isto je i s našim praškom: dovoljan je već sam naziv "Doverov prašak", zato što svi za njega znaju i mnogi pričaju kako nema ničega boljeg protiv kašlja od njega.

Osim toga, iskreno rečeno, naš novi sastav je mnogo bolji od pravog, pripremljenog po receptu doktora Dovera, makar zato što ne sadrži materiju koja je po organizam štetna.

Na primer, prema Doverovoj formuli, jedan od sastojka praška jeste opijum.

A vi dobro znate svojstva opijuma. Ukoliko ga čovek koristi dovoljno često, čak i u malim dozama, njegov organizam se ubrzo na njega navikava i ako jednom prestane da uzima opijum, počće da oseća nepodnošljive patnje.

A s našim praškom mu se ništa slično ne može dogoditi, zato što u njemu nema opijuma, niti drugih materija štetnih za organizam.

Ukratko, poštovani moj doktore, svaki prolaznik na ulici treba da vikne od sveg srca: "Živela nova formula Doverovog praška!"

On je bio spreman da govori dalje, ali u tom trenutku dečko iz apoteke donese čitavu gomilu recepata, te on prekide svoj govor i reče mi:

Izvinite, dragi moj doktore, prinuđen sam da prekinem paše prijateljsko ćaskanje i pozabavim se realizacijom ovih bezbrojnih narudžbina.

Nažalost, oba moja pomoćnika su danas odsutna. Jedan zato što se njegova vrlo lepša polovina danas sprema da podari Božjem svetu još jedna usta, a drugi zato što danas treba da ide na sud u vezi procesa protiv šofera optuženog da mu je oteo kćer.

Ali, dosta o tome...

Ako se zaista nađeš među tim svojim ljubimcima, barem ćeš znati da, iako lekari u svojim receptima navode doze materija sa mudrim nazivima, što ulaze u sastav nekoga leka, te lekarije se u zvaničnim ustanovama, koje se zovu apoteke, prave na isti način kao i prašak doktora Dovera.

Ponekad se čak događa da rano ujutru ti dobri apotekari pripreme čitavo burence nekog rastvora i veliku teglu nekakvog praška, a u podne realizuju sve napisane recepte, uzimajući rastvor iz zajedničkog burenceta i prašak iz tegle.

Kako bi unapred pripremljene miksture izgledale tačno onako kako treba, ti vrli profesionalci unose u njih dodatke koji menjaju boju, ukus i miris.

Bez obzira na to što sam rekao, savetujem ti da budeš krajnje oprezan sa lekarijama te vrste, zato što ti ljubazni stručnjaci mogu da dodaju u lek i nešto što bi za tvoje planetarno telo bilo otrovno - razume se greškom.

Osim toga, za bića sa normalnim Umom utvrđeno je, naravno slučajno, ovakvo pravilo: da se na etiketama sa lekom koji sadrži toksične materije nalazi ono što oni nazivaju "mrtvačka glava" - tako da uvek mogu da razlikuju te otrovne lekove od običnih medikamenata.

Pamti da su među hiljadama poznatih medikamenata koje propisuju lekari, samo tri, a i to samo ponekad - u izvesnoj meri korisna za planetarna tela savremenih tricentričnih bića.

Jedan od tih medikamenata, koji ponekad pokazuje blagotvorno dejstvo - jeste materija, tačnije, aktivni elementi materije koju su prvi žitelji Maralplesija dobili od zrna maka i koje su oni prvi nazvali "opijum".

Druga materija naziva se "ricinusovo ulje". Stari Egipćani su ga koristili pre hiljadu godina za balsamovanje svojih mumija; oni su takođe zapazili da ono ima lekovit efekat; lekovita svojstva ricinusovog ulja i danas se koriste.

Svoja znanja o "ricinusovom ulju" Egipćani su dobili od Atlantidana koji su pripadali učenom Društvu Akladansa.

I treća materija, koja je došla iz dubina vekova, izdvaja se iz kininovog drveta.

A sada, moj dečače, slušaj ovo što ću ti ispričati o zvanju "doktor", koje je nedavno smišljeno za označavanje zemaljskih lekara.

Ono je takođe smišljeno u Nemačkoj, kako bi se u toj značajnoj zemlji istakle zasluge nekih ljudi; ali uskoro se taj pronalazak proširio po čitavoj planeti i postao uobičajen način obraćanja prema svim savremenim lekarima.

Treba naglasiti da ih je taj pronalazak čak i više nego drugi faktori kojima je dodavan, s nepromenljivom upornošću vodio u zabludu i iz godine u godinu pretvarao njihovo, i bez toga oslabljeno mišljenje u nešto "pihtijasto".

Zbog te reči "doktor" se čak i naš Ahun, bez obzira na to što je neuporedivo normalniji od njih i što je njegov Um po svojim osobinama daleko iznad njihovog, jednom na toj planeti našao u veoma neprijatnom i, čak, idiotskom položaju.

Po mom mišljenju, biće mnogo bolje ako nam o tome on sam ispriča.

S tim rečima, Belzebug se okrete Ahunu i reče mu:

- Ispričaj nam, starino, kako se dogodilo sve ono što te je potom nateralo da nekoliko godina gundaš i sikćeš kao nekakva baba.

Tada Ahun, opet imitirajući stil i čak Belzebubovu intonaciju, poče da priča.

- Taj nesrećni nesporazum se dogodio ovako:

Za vreme našeg šestog boravka na planeti Zemlji, već pri samom njegovom kraju, imali smo priliku da se nađemo u prestonici tih Nemaca koji su, kako su Njegova milost izvoleli da kažu, smislili tu "prokletu" reč "doktor".

U hotelu gde smo odseli, u sobi pored moje ili, kako oni kažu, "apartmanu", bilo je dvoje prijatnih putnika koji su tek nešto pre toga proslavili tajnu svoga stupanja u savez aktivnih i pasivnih, sledeći veliki sveopšti, univerzalni i drevni proces produžetka roda ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, nedavno su se uzeli i smatrani su "mladencima".

Desilo se da sam se ja upoznao s tim mladim parom u kući nekih mojih prijatelja, i posle toga oni su me često pozivali u svoju sobu, kako oni kažu, "na šolju čaja", a ponekad sam, čak, odlazio i bez poziva, kako bih prekratio dosadne nemačke večeri.

Pasivna polovina toga para bila je, kako oni kažu, "u drugom stanju". Čekala je svog "prvenca".

Kao i ja, i oni su došli u prestonicu na neodređeno vreme iz razloga vezanih za profesiju aktivne polovine toga mladog para i, kao što rekoš, odseli su u istom hotelu kao i mi.

Njegova profesija je, uzgred, bila veoma originalna, čak i za pojmove te unikalne planete. On je u svojoj zemlji bio poznat kao jedan od najboljih stručnjaka za ukrašavanje lica svojih klijenata "ožiljcima", toliko dragim studentima nemačkih univerziteta.

Jednom začuh nervozno kucanje o zid svoje sobe.

Odmah istrčah i videh da muža nema, on je upravo toga dana morao poslom da otputuje, a njegovoj mladoj ženi je bilo loše i, gubeći svest, ona je instinktivno počela da lupa o zid.

Kada sam ušao, ona se već osećala nešto bolje, ali mi je naredila da požurim po doktora.

Naravno, jurnuo sam napolje i odmah pomislio: "A gde sada da idem?"

Iznenada se setih da nedaleko od našeg hotela živi neko koga svi zovu "doktor" i ta titula je čak ugravirana pored njegovog imena na tablici, koja mu krasi vrata; potrčao sam upravo u pravcu njegove kuće.

Ali, ispostavilo se da on ruča i njegova služavka me zamoli da sačekam nekoliko minuta u primaćoj sobi, objasnivši mi da će doktor, čim s gostima završi ručak, doći ovamo.

Tako sam ja sedeo u primaćoj sobi i čekao, ali ne mogu da kažem da sam čekao spokojno.

Sedeo sam "kao na iglama", zato što sam veoma brinuo o stanju svoje susedke.

Uvaženi doktor se nikako nije pojavljivao. Prošlo je skoro dvadeset minuta i ja više ne izdržah, te pozvonih na zvonice.

Kada se pojavila služavka zamolih je da izvesti doktora o mom prisustvu i da mu kaže da veoma žurim i da ne mogu više da čekam.

Ona izađe.

Prošlo je još pet minuta.

Najzad se pojavi doktor.

Ja mu žurno objasnih zašto sam došao, ali na moje zaprepašćenje on poče grohotom da se smeje.

Ja u sebi pomislih: "Očigledno je da je ovaj doktor, uz ručak, s prijateljima popio previše krigli nemačkog piva." I tek kada on dođe k sebi od napada histeričnog smeha, uspeo je da mi objasni da na veliku žalost on nije "doktor medicine", već samo "doktor filosofije". U tom momentu osećao sam se kao da po drugi put čujem kako Predvečni osuđuje Njegovu Milost na večno progonstvo, uključujući i sve koji su mu bliski, dakle, i mene.

Da, dragi Hasejne!

Napustio sam primaću sobu toga doktora i opet se našao naulici u jednako teškom položaju u kome sam i pre bio.

Ugledah taksi i uletem u njega upitavši samoga sebe: "Gde sada da idem?"

Setih se da sam u kafeu, gde sam ponekad svraćao, često primećivao čoveka koga su svi zvali "doktorom".

Zamolih vozača da požuri u taj kafe. Kelner, koji me je poznavao, reče mi da je taj doktor, naravno, bio tu, ali da je upravo otišao zajedno sa svojim poznanicima; on je čuo kako su oni pomenuli naziv restorana kuda su krenuli i dade mi njegovu adresu.

Iako je taj restoran bio daleko, ja zamolih taksistu da me tamo odveze, zato što nisam poznavao nijednog drugog doktora.

Najzad, posle pola sata stigismo do restorana i ja uskoro pronađoh doktora.

I opet se pokazalo da on nije lekar, već doktor prava.

Zaista, što bi se reklo, sve se zaverilo "protiv mene".

Najzad mi pade na pamet da se obratim šefu sale i da mu tačno kažem šta tražim.

Veoma sam zahvalan tome šefu sale, on ne samo da mi je objasnio šta treba da radim, već me je odveo kod jednog lekara koji se zove "akušer".

Srećom, on je bio kod kuće i bio je toliko dobar da je pristao da odmah pođe sa mnom. Ali, pred naš dolazak, moja sirota susedka je već proizvela na svet svoga "prvenca", dečaka, uspevši da nekako umota detence bez tuđe pomoći, i čvrsto je spavala posle muka i patnje, koje je morala da preživi sama.

Kako bi ti lakše shvatio značaj savremenih zemaljskih lekara, moram da ti navedem jednu izreku visokouvaženog Nasradina Hodže.

On o njima kaže ovo: "Za naše grehe Bog nam je poslao dve vrste lekara, jedne da nam pomažu da umremo, a druge da nam smetaju da živimo."

Glava 32 HIPNOTIZAM

- Dakle - nastavi Belzebub - za vreme tog šestog i poslednjeg putovanja na planetu Zemlju, odlučio sa da se nastanim na njoj na duže vreme i da postanem profesionalni lekar. Zaista sam to i postao, ali nisam bio kao većina - ja sam odabrao profesiju "lekar-hipnotizer".

Postao sam jedan od tih profesionalaca pre svega zato što tokom poslednjih vekova jedino oni imaju pristup svim "klasama" ili "kastama", o kojima sam ti pričao, a pošto oni izazivaju veliko poverenje i poseduju autoritet, obične ljude navode na iskrenost, što tim profesionalcima pruža mogućnost da prodru, kako oni kažu, u njihov "unutrašnji svet".

Osim toga, odabrao sam ovu profesiju zato da bih, postižući svoj lični cilj, imao mogućnost da pružam pravu medicinsku pomoć nekima od tih nesrećnika.

Naravno, moj dečake, odnedavno među ljudima svih klasa i na svim kontinentima - i to sve više i više - postoji potreba za takvim lekarima.

Treba reći da sam već izvršio mnogobrojne oglede u toj specijalnoj oblasti i radi objašnjenja nekih individualnih finesa psihe tvojih ljubimaca morao sam da potrošim ogromno vreme na upoznavanje sa metodama te grane medicine.

Pre svega, moram da ti kažem da tvoji ljubimci, kao i druga tricentrična bića Vasiona, nisu posedovali specifičnu psihičku osobinu koja bi omogućavala da budu dovedeni u takozvano "stanje hipnoze". Takva mogućnost se pojavila usled kombinacije određenih osobenosti koje proističu iz disharmonije funkcionisanja njihovog organizma.

Ta neobična psihička osobina pojavila se ubrzo posle propasti Atlantide i fiksirana je u svakome od njih kada se njihov "zoostat", tj. funkcionisanje načela svojstvenog živoj svesti, podelio i postepeno kod njih formirao dve potpuno različite forme svesti koje jedna s drugom nemaju ništa zajedničko; prvu oni naprosto zovu "svest", a drugu, od kada su je, najzad, приметili u sebi - "podsvest".

Ako pokušaš da zamisliš jasno, čitavim svojim bićem, ono što ću ti sada objasniti, možda ćeš razumeti skoro polovinu razloga zbog kojih je psiha tvojih ljubimaca na planeti Zemlji na kraju krajeva postala tako unikalna.

Psihička sklonost dovođenja u stanje hipnoze svojstvena je, kao što sam ti već rekao, samo tricentričnim bićima koja borave na Zemlji i, može se reći da, kada njih ne bi bilo, u čitavoj našoj Velikoj Vasioni ne bi postojao čak ni sam pojam "hipnoze".

Najvažnije - i to se mora posebno naglasiti - sastoji se u sledećem: iako tokom poslednjih dvadeset vekova skoro celokupno budno stanje tricentričnih

bića koja te toliko interesuju, protiče pod uticajem hipnoze, oni su naziv "hipnotičko" dali samo onoj osobini tokom koje taj osoben proces kod njih protiče sa pojačanom brzinom i daje veoma izrazite rezultate.

I oni nisu primetili ili, kako bi oni rekli, nisu ih iznenadili neobični rezultati te osobine, odnedavno odomaćene u njihovom svakodnevnom životu, zato što su, s jedne strane, usled nedostatka normalnog samousavršavanja oni lišeni takozvanog "širokog vidokruga", a s druge strane, njihov nastanak i postojanje prema principu "itoklanotc" dovelo ih je do osobine da brzo zaboravljaju ono što usvoje. Ali, kada su rezultati te osobine počeli "ubrzano da se koncentrišu", sve neobične manifestacije, njihove sopstvene i tuđe, postale su toliko realne da su oni to veoma jasno i nepovratno osetili čak i svojom kratkom pameću.

Ukoliko su neki od njih čak i imali prilike da primete nešto nelogično kod sebe ili kod drugih, ne znajući ništa o "zakonu tipova", to su pripisivali osobenim karakternim crtama te ličnosti.

Tu abnormalnu osobinu njihove psihe prvi put je izučio naučnik grada Goba u Zemlji Maralplesi; na osnovu tih istraživanja se čak pojavila ozbiljna i pomno razrađena grana njihove nauke koja se proširila po čitavoj planeti pod nazivom "nauka o nehotičnim manifestacijama ličnosti".

Ali kasnije, kada je prošao još jedan ciklus njihovog "periodičnog procesa uzajamnog uništenja", ta najvažnija grana njihove nauke, koja je još bila relativno normalna, postepeno je počela da pada u zaborav, kao i sva njihova najbolja dostignuća, i najzad je sasvim nestala.

I tek mnogo vekova kasnije pojavili su se znaci njenog preporoda.

Ali, zbog toga što je u to vreme većina naučnika već postala ono što se može nazvati "naučnicima nove formacije", taj preporod se odvijao s velikim teškoćama, krčeći sebi put kroz nanose svakojakog otpada.

Evo kako se to dogodilo.

Naučnik po imenu Mesmer, koji se rodio u Austrougarskoj, skroman, za razliku od svojih savremenika, očigledno je na osnovu svojih oglada razotkrio dvoličnost svesti sebi sličnih.

To ga je potreslo i on se potpuno posvetio problemu koji ga je toliko zainteresovao.

Nastavljajući svoja istraživanja i neprestano razmišljajući o njima, on se veoma približio razumevanju toga fenomena.

Ali kasnije, kada je u cilju razjašnjavanja nekih detalja počeo da vrši praktične eksperimente, i kada su oni objavljeni, "naučnici nove formacije" pokazali su prema njemu jednu osobinu koja im je svojstvena.

Ta osobina zemaljskih "naučnika nove formacije" zove se "hajka".

Pošto čestiti austrougarski naučnik nije vršio svoje ogledе onako kako su to radili ostali "naučnici nove formacije", njega su, kao što je uobičajeno, izložili sistematskom gonjenju.

Hajka na jadnog Mesmera bila je toliko efikasna da je trajala skoro dva veka, prenoseći se sa generacije na generaciju zemaljskih naučnika.

Na primer, sve današnje knjige u kojima se govori o hipnozi - a ima ih na hiljade - počinju od toga da je Mesmer imao dugačke prste i bio varalica, tj. da je bio pravi pravcati šarlatan, ali su ga, tobože, naši "časni" i "veliki" naučnici razotkrili i sprečili ozbiljnu štetu.

Većina savremenih naučnika te čudesne planete pravi su "idioti na kvadrat", i oni kritikuju Mesmera, usmeno i pismeno, šireći o njemu svakojake izmišljotine u cilju da ga diskredituju.

Postupajući na taj način oni blate skromnog naučnika svoje planete, koji bi, da ga nisu proganjali mogao da preporodi tu jedinu i svima potrebnu nauku, uz čiju pomoć je moguće spasti se od posledica osobina izazvanih organom kundabufera.

Nije na odmet naglasiti da se isto ono što se nekada desilo tom Mesmeru, pre nego što ću zauvek napustiti tu planetu, opet ponovilo. Ovoga puta žrtva je bio čestit i skroman naučnik iz Francuske, koji je na osnovu razmišljanja i upornog rada došao do mogućnosti lečenja užasne bolesti koja je, još donedavno, bila veoma raširena i zahvatala čitavu planetu.

Ta užasna bolest zove se "rak".

I kada je taj Francuz obavio praktične eksperimente radi objašnjenja pojedinosti svoga otkrića, i pri tome primenio originalan metod, savremeni naučnici su u punoj meri pokazali svoju sposobnost za hajku.

Možda, moj dečače, kod tebe sada počinje kristalizacija podataka koji će stvoriti "nepokolebljivo ubeđenje" da, zahvaljujući naučnicima "nove formacije", sa ukorenjenom sklonošću za organizovanje hajki protiv bilo kojeg njihovog kolege koji se ne slaže s onim što su odredili anomalni uslovi svakodnevnog života - tricentričnim bićima te zlosrećne planete nije više svojstvena sveta osobina "antkuano", o kojoj je govorio još Veliki Sveti Ašjata Šimaš.

Dok sam izučavao njegova dela, imao sam prilike da saznam kakve je nade on polagao u tu osobinu.

Tebi, moj dečače, verovatno nije poznat kozmički proces "antkuano".

Sveti "antkuano" jeste proces usavršavanja Objektivnog Uma, koji se tokom vremena odigrava sam od sebe.

I, po pravilu, na svim planetama naše Velike Vasion, gde borave tricentrična bića, on se odigrava jedino tamo gde postoje lična velika dela i namerno stradanje.

Sveti "antkuano" može se manifestovati jedino na onim planetama na kojima kozmičke istine postaju svima poznate.

A sve kozmičke istine postale su na tim planetama poznate svima zato što su svi oni, kojima su usled svesnih napora te istine postale dostupne, podelili ta svoja znanja sa drugima i tako su, malopomalo, one postale poznate svima na tim planetama, podstičući želju njihovih stanovnika za samousavršavanjem.

Zahvaljujući tom svetom procesu, koji je namerno ostvario naš Svevideći Zajednički Predvečni Otac, kod tricentričnih stanovnika tih planeta, bilo je predviđeno da tokom delovanja fundamentalnog svetog kozmičkog zakona Triamazikamno u njihovoj prirodi, sav višak treće svete sile, tj. Svetog Po mirenja, stečen prilikom usvajanja velikih kozmičkih istina, mora u njima da se kristalizuje u faktore za nastanak onoga što se naziva "životnom voljom".

Prema tome, moj dečače, osobina "dovođenja u stanje hipnoze", nedavno je fiksirana u prirodi tvojih ljubimaca i sastoji se u tome da funkcionisanje njihovih "zoostata" ili, kako bi oni sami rekli, njihovog "oduhovljenog dela", prelazi u takvo funkcionisanje njihove "celine", koja je obično u potpunosti svojstvena pasivnom stanju ili "snu", dok njihovo planetarno telo ostaje u budnom stanju.

Da bi lakše zamislio i shvatio rezultate koji proističu iz te neverovatne psihičke osobine, moraš, pre svega, saznati dve činjenice, svojstvene prirodi tvojih ljubimaca.

Jedna od tih činjenica ispoljava se u njihovoj prirodi zahvaljujući kozmičkom zakonu "samoprilagođavanja" Prirode, dok drugi proističe iz onih nenormalnih uslova života običnih bića, koje su oni sami stvorili i o kojima sam često govorio.

Prva činjenica sastoji se u sledećem: od vremena kada je, zahvaljujući njihovoj anomalnoj egzistenciji, u njima formirano "biosistemska biološko stanje", tj. dve nezavisne svesti, Velika Priroda se tome postepeno prilagodila. Zahvaljujući njoj, u tvojim ljubimcima po dostizanju određenog uzrasta počinju da deluju dva različita sistema ili, kako ih oni sami nazivaju, dva "kruga krvotoka".

Počev od tog uzrasta, svaki od različitih "krugova krvotoka" pobuđuje funkcionisanje jedne od dve svesti: i, naprotiv, intenzivno funkcionisanje bilo koje od tih svesti pojačava krug "krvotoka" koji joj odgovara.

Razlika između ta dva nezavisna sistema krvotoka u njihovom organizmu zavisi od takozvane "tempodavlakšernijanske cirkulacije" ili, prema izrazu njihove savremene "medicine", od "stepena punjenja krvnih sudova"; drugim

rečima, "težište krvnog pritiska" u njihovom organizmu se u budnom stanju nalazi u jednom od dva dela zajedničkog sistema krvotoka; a za vreme pasivnog stanja (sna) - u drugom njegovom delu.

Druga činjenica koja proističe iz nenormalnih uslova egzistencije tvojih ljubimaca sastoji se, evo u čemu: čim im se rode deca, zbog toga da bi i ona odgovarala nenormalnim uslovima koji ih okružuju, oni se namerno, na sve moguće načine trude da u njihovim "logiknestarijanskim lokalizacijama" fiksiraju što je moguće više utisaka koji potiču isključivo od veštačkih percepcija koje su rezultat njihovog nenormalnog života, i taj štetni uticaj na sopstvenu decu oni nazivaju "obrazovanjem". Sveobuhvatnost tih veštačkih opažaja kao da kod dece postepeno slabi i počinje autonomno da funkcioniše, u izvesnoj meri nezavisno od funkcionisanja njihovih planetarnih tela. I tu potpunost veštačkih opažaja, oni sada zbog svoje naivnosti smatraju realnom "svešću".

I tada, svete mogućnosti, koje je u njih usadila Velika Priroda radi istinske svesti - svesti koju su oni morali imati od samog početka pripreme za život odraslih ljudi, naporedo sa osobinama koje su im svojstvene radi stvaranja istinskih svetih suštinskih impulsa Vere, Nade, Ljubavi i Savesti - ti podaci se postepeno izdvajaju u njihovoj prirodi i, ostajući izolovani, razvijaju se nezavisno od namera odraslih iz njihovog okruženja, kao i njihovih sopstvenih postupaka, i odlaze u "podsvest".

Jedino zbog takvog ponašanja prema deci - štetnog u objektivnom smislu, ali prepunog "dobrih namera", prema njihovim sopstvenim naivnim, subjektivnim predstavama - sve ono sveto što je Velika Priroda usadila u njih radi formiranja istinske svesti, izdvaja se i ostaje tokom čitavog njihovog života u fazi začeca. A sve što neizbežno primaju posredstvom svojih šest "skeralitsionika" ili, prema njihovoj terminologiji, "organa čula", koji postoje u njihovom organizmu specijalno radi dobijanja informacija spolja - uzgred, oni smatraju da postoji pet takvih organa čula - lokalizuju se i, funkcionišući nezavisno, postepeno postaju dominantna u njihovoj prirodi.

Iako ta "lokalizacija" nesvesno usvojenih utisaka postoji u njima i oni su svesni njenog uticaja, to se nikako ne odražava na nasledno funkcionisanje njihovog planetarnog tela ili na njihov dodir sa Objektivnim Umom.

Svi ti utisci, stečeni namerno ili slučajno, od kojih se ta lokalizacija formira, moraju služiti kao materijal samo za uporedno mišljenje njihove realne svesti, koju oni moraju posedovati, i kada ona slučajno postigne neke rezultate, oni ih u svojoj naivnosti smatraju naprosto refleksima svojih, kako ih oni zovu - "životnih instinkata", koji su po njihovom mišljenju potpuno beznačajni.

Jedino zahvaljujući toj činjenici tvoji ljubimci, posebno u naše vreme, čak i ne slute koliko je potrebno da svoje hvaljeno obrazovanje makar usaglase sa podsvešću svojih potomaka, ali svuda i uvek pomažu da nove generacije koje

odrastaju opažaju samo ono što je anomalno i veštačko. I već samo zbog toga, kada neko od njih dostigne zrelost, ispostavlja se da je u stanju da donosi jedino čisto subjektivne sudove i zaključke. Ti sudovi i zaključci nemaju ništa zajedničko sa istinskim suštinama i impulsima, koji nastaju u njima, niti sa onim fundamentalnim kozmičkim fenomenima, svojstvenim umu svakog tricentričnog bića, preko kojih se uspostavljaju veze između svih tricentričnih bića naše Velike Vasionne radi kolektivnog ispunjenja opšteg univerzalnog funkcionisanja, za šta je predodređeno sve što postoji u Vasioni.

Za šire razumevanje ovog svojevrsnog "psihičkog stanja" tvojih ljubimaca, moram da ti ispričam kako oni odrastaju, čak i danas, i koji im uslovi, neophodni za procvat istinskog Uma, osim logičkog razvoja, nedostaju, a takođe, kako se usled toga njihova "lažna svest" lokalizuje i počinje da deluje nezavisno. To se događa upravo zato što oni u svom detinjstvu, dok se pripremaju za život odraslih ljudi, sami ili pod uticajem "roditelja" ili "učitelja", tj. bića koja treba da ih pripremaju za odgovornu egzistenciju, počinju da primaju i fiksiraju isključivo one utiske na kojima se baziraju impulsi koji su adekvatni nenormalno nastalim okolnostima njihovog okruženja. Sve to, pre ili kasnije, kod njih dovodi do prevladavanja takve, veštački formirane "svesti".

Sve njihove duhovne osnove potpuno su usredsređene na njihovu pravu svest, koju oni nazivaju "podsvešću", pošto ona ne vlada "logičkim mišljenjem" radi poređenja i kritike, već je u njoj jedino sadržana mogućnost preporoda svetih životnih principa - "Vere", "Ljubavi", "Nade", "Savesti", i ona uvek veruje, uvek voli, uvek se nada u svemu što je nedavno opaženo.

Dakle, moj dečače, pokazalo se da je prilikom promene tempa njihovog krvotoka, moguće privremeno zaustaviti aktivnost oblasti lokalizacije lažne svesti, koji je sada "gospodar njihove prirode", dajući na taj način mogućnost svetim načelima njihove istinske svesti da za vreme budnog stanja slobodno funkcionišu u njihovom planetarnom telu. Ako se u to vreme na neki način potpomogne kristalizacija podataka, koji u oblasti lokalizacije rađaju ideju suprotnu onoj koja je tamo već fiksirana, i dejstvo te ideje usmeri u deharmonizovani deo planetarnog tela, onda će u njemu doći do brze promene cirkulacije krvi.

Za vreme tikliamiške civilizacije, kada su naučnici zemlje Maralpleši prvi put otkrili tu mogućnost "kombinovanja" u svojoj opštoj psihi, nastojeći da jedan drugoga dobrovoljno uvuku u to specifično stanje, uskoro su razotkrili i shvatili kako da to postignu pomoću takozvanog "životnog hanbledzojna", to jest kozmičke supstance, čijem su se razumevanju veoma približila tricentrična bića savremene civilizacije i nazvalaje "višim životnim magnetizmom".

A sada, moj dečače, smatram da je neophodno, radi razumevanja i objašnjenja onoga što sledi, da ti detaljnije ispričam o kozmičkoj supstanci pod nazivom "životni magnetizam".

Ona nije ništa drugo, do krv "kesdžanog" ili "astralnog" tela, a prema tome, kao što celina kozmičkih supstanci pod nazivom "krv" služi za ishranu i obnavljanje planetarnog tela živog stvorenja, tako i "životni magnetizam" hrani i usavršava njegovo astralno telo.

Treba da znaš da svojstvo jedne tako složene supstance kao što je krv, u organizmu tvojih ljubimaca, kao i kod svih tricentričnih bića, u celini zavisi od broja životnih načela koja su kod njih već potpuno formirana.

Krv u organizmu tricentričnog bića može se sastojati iz tri supstance koje nastaju prilikom transformacije tri međusobno nezavisna "kozmička izvora stvaranja".

Supstance krvi, koju je Priroda predodredila za služenje planetarnom telu, nastaju prilikom preobražaja materije određene planete na kojoj se to biće pojavilo i živi.

Ali supstance, predodređene da služe astralnom telu, koje se u svojoj celokupnosti nazivaju "hanbledzojn", dobijaju se prilikom transformacije elemenata drugih planeta onog istog Sunčevog sistema, u kome živi tricentrično biće o kome je reč.

Najzad, onaj deo krvi, koji se skoro svuda naziva svetim "aesalkadonom" i koji služi najuzvišenijem delu bića, nazvatom "duša", potiče iz neposrednih emanacija Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta.

Supstance krvi, potrebne za planetarno telo nekog bića, dospevaju u njega sa "prvom nasušnom hranom", tj. sa onim što tvoji ljubimci naprosto nazivaju "hranom".

Supstance, predviđene za postojanje i usavršavanje astralnog ili kescanog tela, dospevaju u organizam prilikom rađanja, kao i kroz ono što se naziva "porama" na koži. A što se tiče svetih kozmičkih supstanci, potrebnih za "više telo" (nadtelesnu suštinu), koje oni nazivaju "dušom", one se mogu usvojiti i adekvatno preobraziti na isti način kao i kod nas, jedino putem procesa koji se naziva "aesiriuturasijanskim sozercanjem", što se u njihovoj prirodi događa prilikom svesnog učešća tri nezavisna oduhovljena dela.

Bićeš u stanju da razlikuješ sve ove kozmičke supstance, zahvaljujući kojima rastu i usavršavaju se tri nezavisna oduhovljena dela u prirodi nekih tvojih ljubimaca, tek kada ti, kao što sam obećao, ispričam o fundamentalnim kozmičkim zakonima univerzuma i uređenja sveta; bez obzira na to, da bih što bolje osvetlio predmet našeg sadašnjeg razgovora, potrebno je da nešto kažem o tome kako se u prirodi tvojih ljubimaca menja forma aktualizacije "druge nasušne hrane", koju oni usvajaju automatski.

Pre svega, posle uništenja organa kundabufera, kada su, poput drugih tricentričnih bića naše Velike Vasiona, i oni primali "fulasnitamnijansku egzistenciju", druga nasušna hrana je preobražavana normalno i sve osnovne elemente koji je čine, kako one koji su nastali prilikom preobražaja materija njihove sopstvene planete, tako i one koji su u tu atmosferu dospevali sa drugih planeta istog sunčanog sistema, organizmi tricentričnih bića te planete usvajali su u saglasnosti sa određenim uslovima koji su kod njih već postojali; i višak nekog elementa u hrani, koji nije iskoristilo konkretno biće, automatski je predavan, kao i kod nas, drugim bićima iz njegovog okruženja, dostojnim nagrade.

Ali kasnije, kada je, kao što sam već rekao, egzistencija većine ljudi postala neprirodna za većinu tricentričnih bića, Velika Priroda je bila prinuđena da njihovu "fulasnitamnijansku egzistenciju" preobrazu u egzistenciju usklađenu sa principom itoklanotc. I od tada su u prirodi većine ljudi, zbog nenormalne egzistencije, te određene kristalizacije druge duhovne hrane, koje čine njen najvažniji deo, a koje je Velika Priroda, prema stepenu asimilacije, predvidela za preobražaj u supstancu za formiranje i usavršavanje kesdžanog ili astralnog tela, postepeno, svesno ili nesvesno, prestale da služe ljudima u tom cilju. I zato su te supstance, formirane u drugim kozmičkim tvorevinama i unošene neprestano u atmosferu drugih planeta, u poslednje vreme počele da izazivaju kod tvojih ljubimaca još jednu novu bolest koja na njih deluje veoma štetno.

Suština je u tome da se te određene kozmičke kristalizacije, pošto im nisu bile potrebne za njihove svesne ciljeve, šireći se u atmosferi počele da se koncentrišu u nekim njenim slojevima i s vremena na vreme prodiru u tvoje ljubimce u skladu ne samo sa spoljnim uslovima sredine, već i sa unutrašnjim stanjem njihovog organizma koje, po pravilu, uglavnom zavisi od forme njihovih međusobnih odnosa. I, pošto se te kozmičke kristalizacije, koje u njih dospevaju kao u instrument prirodno predodređen za preobražaj kozmičkih supstanci potrebnih za služenje ciljevima Najvećeg Opštekozmičkog Trogoautoegokrata, ne sreću sa "supstratom" koji odgovara zahtevima fundamentalnog procesa "džartkloma", a zahvaljujući i drugim slučajnim faktorima tokom njihovih potonjih evolucionih i involucionih preobražaja u nove kristalizacije svojstvene toj planeti, čak i pre potpunog završetka tih transformacija, one na planetarna tela vrše uticaje, karakteristične za tu novu, specifičnu bolest.

Ovde je umesno dodati da je ta bolest, o čijem sam ti uzroku ispričao, u razna vremena i na raznim mestima planete, koja te je privukla, nazivana na različite načine; i savremeni ljudi joj takođe daju različite nazive, upuštajući se u svakojaka mudrovanja, ne bi li objasnili njeno poreklo.

Među mnogobrojnim nazivima te bolesti u širokoj upotrebi su nazivi kao "grip", "prehlada", "španska groznica", "tropska groznica", i dr.

Što se tiče druge vrste nasušne hrane, čije su uzimanje i dalje nastavlja, čak i sada, pošto su tvoji ljubimci izgubili sposobnost da žive prema fulasnitamnijanskom principu, neki njeni elementi još služe samo kao pomoćno sredstvo za preobražaj prve nasušne hrane i izbacivanje neiskorišćenih materija iz planetarnog tela.

A sada, moj dečače, vratimo se osobenostima psihičkih svojstava tvojih ljubimaca i tome kako sam ih ja koristio u vreme dok sam, nalazeći se među njima, bio "stručnjak za hipnozu".

Iako je "hipnotizam" ili, kako oni više vole da kažu, ta grana njihove "nauke", nastala i zvanično priznata tek nedavno, ona je već uspeła da postane jedan od dva važna faktora koji su doveli do još veće zbrke u pogledu njihove psihe, i bez toga prilično zamršene, kao i do daljeg poremećaja funkcija njihovih planetarnih tela.

Pošto sam postao profesionalni "lekar-hipnotizer", zainteresovao sam se za njihovu zvaničnu "nauku" i počevši od ozbiljnog izučavanja nekih važnih pitanja, na primer rezultata delatnosti Najsvetijeg Ašjate Šimaša, uspeo sam kasnije da unesem nešto novo u tu oblast njihove nauke, kao i da utvrdim šta je razlog čitave te zbrke.

Uzroci koji su podstakli oživljavanje ove naučne oblasti, koja je sada svuda priznata, jesu izvesne izuzetno osobine ili, kako bi oni rekli, "pikantne" činjenice, te će ti, po mom mišljenju, biti zanimljivo da saznaš više pojedinosti o tom "oživljavanju".

Iako savremeni naučnici smatraju da je osnivač ove grane bio nekakav engleski profesor Brejd, a da ju je dalje razvijao francuski lekar Šarko, u stvarnosti uopšte nije bilo tako.

Istražujući detaljno ovo pitanje, utvrdio sam, uzgred, da je taj osnivač Brejd imao bezuslovne odlike haznamaske ličnosti, a njegov sledbenik Šarko - tipične osobine "maminog sinčića".

A takvi tipovi Zemljana nikada ne mogu da otkriju ništa bitno novo.

Kao što činjenice govore, sve se dogodilo drugačije.

Nekakav italijanski opat po imenu Pedrini bio je, što se kaže, duhovnik u ženskom manastiru svoga grada.

Monahinja po imenu Jefrosinija često je dolazila tome opatu na ispovest.

Kako kaže predanje, ona je često padala u nekakvo posebno stanje i u tom stanju se za svoju sredinu ponašala neobično.

Na ispovesti, ona je priznala opatu Pedriniju da povremeno nimalo ne sumnja u to da se nalazi pod "đavolskim uticajem".

Sve što je sama ispričala, kao i glasine o njoj, zainteresovalo je opata Pedrinija i on postavi sebi cilj da sve to lično proverii.

Jednog lepog dana za vreme ispovesti, on se na sve moguće načine trudio da navede tu monahinju na otvorenost i to mu pođe za rukom. Ispostavilo se da je ta mlada "poslušnica" imala ljubavnika, koji joj je poklonio svoj portret u raskošnom ramu, i u pauzama između molitvi ona se usuđivala da pažljivo posmatra lik svoga "dragana"; upravo tada, za vreme tih pauza, njoj se činilo da se nalazi "u vlasti đavola".

Sve to što je monahinja iskreno ispričala pobudilo je još veće opatovo interesovanje, te je on rešio da po svaku cenu otkrije razlog tog neobičnog fenomena. U tom cilju, on je zamolio monahinju Jefrosiniju da sledeći put donese uramljeni portret svoga ljubavnika.

I za sledeću ispovest monahinja je taj portret donela. U samom portretu nije bilo ničeg naročitog, ali ram je zaista bio neobičan, inkrustiran biserom i raznim kamenjem u boji.

Dok su zajedno razgledali uramljeni portret, opat je odjednom primetio da se s monahinjom događa nešto veoma čudno. Ona je najpre prebledela kao kreč, a zatim je počela da pokazuje tačno do detalja sve ono što se događa među mladencima, a naziva se "prva bračna noć".

Videvši to, opat Pedrini oseti još veću želju da shvati razlog tako neobičnog ponašanja.

Ali, kada je monahinja, dva sata posle početka njenog čudnog stanja došla k sebi, ispostavilo se da ništa ne zna i da se uopšte ne seća šta joj se dogodilo.

Pošto opat nije mogao da reši taj fenomen sam, on se za pomoć obratio svom poznaniku, izvesnom doktoru Bambiniju.

Dakle, kada je opat Pedrini detaljno o svemu ispričao doktoru Bambiniju, ovaj se takođe veoma zainteresovao i oni se obojica posvetiše tome problemu.

Oni su, ne bi li na problem bacili više svetlosti, najpre izvršili izvestan broj eksperimenata sa monahinjom Jefrosinijom i posle nekoliko takvih, kako su oni govorili "seansi", primetili su da ta monahinja u svoje osobeno stanje pada tek pošto bi se njen pogled duže vremena zadržao na jednom od svetlucavih šarenih kamenčića, koji se zvao "perzijski tirkiz", te su došli do zaključka: skoro sva tricentrična bića izražene seksualnosti, ako dugo gledaju u blještave i svetlucave predmete određenog tipa, padaju u potpuno isto stanje kao i prvi subjekt tih oglada. Oni su kasnije primetili da manifestovanje toga stanja varira kod različitih subjekata u čavisnosti od prethodnog životnog iskustva, kao i od svetlucavih predmeta s kojima su slučajno bili vezani u prošlosti.

Da, moj dečače, čim su se podaci o posmatranjima, ogledima i zaključcima dvojice Italijana proširili među "naučnicima nove formacije" mnogi od njih su se tim povodom upusti li u mudrovanja i kada su slučajno,

kao što to obično biva, naučili da utiske, koji su ranije fiksirani u tom stanju, veoma brzo prevedu u novu formu, neki od njih su počeli da tu ljudima svojstvenu, specifičnu osobinu koriste u medicinske svrhe.

Oni su taj metod lečenja nazvali "hipnozom", a lekari koji su ga praktikovali, postali su poznati kao "lekari-hipnotizeri". Ipak, na pitanje zašto dolazi do tog stanja i kako se iz njega izlazi, oni još uvek nemaju odgovor.

Od tog vremena, nastale su stotine "teorija", a njihov broj i danas raste, i napisane su hiljade debelih tomova posvećenih tom problemu. Sve je to unelo još veću pometnju u umove običnih tricentričnih stanovnika te zlosrećne planete, koji su i bez toga zbunjeni.

Ta oblast nauke je za njih možda još štetnija od fantastičnih pronalazaka drevnih ribara Helena i savremenih Nemaca.

Oni jedino toj grani svoje nauke duguju to što je psiha običnih tricentričnih bića te zlosrećne planete dobila nekoliko novih formi takozvanih "suštinskih stremljenja", koje se ispoljavaju pod maskom nekih novih učenja, što postoje pod imenima kao što su: "anoklinizam", "darwinizam", "antropozofija", "teozofija" i sličnima sa završetkom na "izam" i "ija",. Usled toga, ta dva faktora u njihovoj prirodi, koji su ipak tricentričnim bićima pomagali da makar malo liče na bića kakva bi trebalo da budu, kod njih su, na kraju krajeva, iščezla.

Ti bitni faktori koje su oni još do nedavno posedovali, radali su životne impulse, nazvane "patrijarhalnošću" i "religioznošću".

Ta grana njihove savremene nauke bila je ne samo razlog nastanka nekoliko dodatnih štetnih odlika, već i poremećaja normalnog funkcionisanja psihe mnogih od njih, koja je na njihovu veliku nesreću deharmonizovana do nivoa "alnokurijanske kakofonije".

Sve ćeš ovo veoma dobro shvatiti kada ti ispričam da je, dok sam živeo na evropskom kontinentu i njemu susednim zemljama i ponovo obavljao praksu kao "stručnjak za hipnotizam", skoro polovina mojih pacijenata bolovala usled ove naširoko rasprostranjene štetne nauke.

To se dogodilo zato što su naučnici "nove formacije" napisali mnogo knjiga prepunih besmislenih teorija o problemu hipnoze. Kada bi ih obični ljudi čitali, ludeli bi od tih fantazija i pokušavajući da jedni druge uvuku u hipnotičko stanje, ubrzo bi postajali moji pacijenti.

Među pacijentima je bilo žena čiji su muževi, pošto su slučajno pročitali te radove, hteli da nametnu svoje egoističke želje svojim ženama; bilo je dece nerazumnih roditelja; muškaraca u vlasti, ili, kako oni kažu, "pod papučom" svojih ljubavnica, i tako dalje, i tome slično. I sve to zato što su ti "naučnici nove formacije" skleпали razne sulude teorije o nesrećnom stanju hipnoze.

Nijedna od tih teorija nije na pitanje o prirodi hipnotizma davala odgovor koji bi makar u izvesnoj meri odgovarao realnosti.

Sasvim nedavno, dok sam boravio na toj nesrećnoj planeti, na njoj je bio u procvatu novi štetan metod delovanja na ljudsku psihu, čiji je efekat analogan onome koji se postiže putem one oblasti njihove nauke koja se naziva "hipnotizam".

Taj novi štetan metod naziva se "psihoanaliza".

Moraš dobro da zapamtiš da su ljudi iz perioda tikliamiške civilizacije, kada su zapazili ovu osobenu psihičku osobinu i shvatili da usled njenog delovanja neke druge osobine, koje im naročito ne pristaju, mogu biti uništene, proces nečijeg dovođenja u stanje hipnoze počeli da tretiraju kao nešto sveto i obavljali su ga samo u hramovima pred svim parohijanima.

Ali tvoji današnji ljubimci, naprotiv, ne osećaju ni najmanji "suštinski impuls kajanja" pri pomisli na tu osobinu; oni ni njegove izuzetne manifestacije ne smatraju "svetim", kada ga u slučaju potrebe namerno provociraju; oni su čak i sam taj proces i njegove slučajno dobijene rezultate pretvorili u sredstvo za prijatno "golicanje" onih čula koja su kod njih fiksirana zbog delovanja organa kundabufera.

Na primer, kada se okupe kako bi proslavili obrede kao što su "venčanja", "krštenja", "rođendani", itd., jedna od njihovih glavnih zabava jeste nastojanje da jedni druge dovedu u stanje hipnoze.

Još je prava sreća što ne znaju - a nadajmo se da nikada neće ni saznati - neki drugi metod osim onoga koji su slučajno otkrila dvojica Italijana, opat Pedrini i doktor Bambini, a to je da uporno piljenje u neki svetlucavi predmet, kao što sam već rekao, neke od njih može dovesti u veoma izraženo stanje hipnoze.

Glava 33 BELZEBUB KAO PROFESIONALNI HIPNOTIZER

Belzebub je ovako zaključio svoju besedu:

- Dok sam kao profesionalni hipnotizer živeo među tvojim ljubimcima, svoja istraživanja njihove psihe uglavnom sam obavljao putem onog posebnog stanja koje savremeni ljudi nazivaju "hipnotičkim".

Kako bih nekoga doveo u to stanje u početku sam pribegavao istim onim postupcima koje su u tom cilju koristili predstavnici tikliamiške civilizacije, tj. delovao sam na njih sopstvenim "hanbledzojnom".

Ali kasnije, pošto je životni impuls "ljubavi prema bližnjem" u meni preovladao, počeo sam da izazivam to stanje kod mojih tricentričnih Zemljana ne samo radi svojih ličnih ciljeva, već i za njihovo dobro; a pošto je dokazano da su ti načini veoma štetni po moju egzistenciju, ja sam pronašao druge načine za postizanje istog efekta, bez trošenja sopstvenog "hanbledzojna".

Moj pronalazak, koji sam odmah uveo u praksu, sastojao se u indukovanju iznenadne promene onoga što ja nazivam "stepenom punjenja krvnih sudova" na jedan osoben način koji sprečava cirkulaciju krvi kroz neke od njih.

Na taj način, mogao sam da uz zadržavanje karakterističnog budnog stanja opšteg tempa krvotoka istovremeno izazovem funkcionisanje onog dela njihove realne svesti, koju oni nazivaju "podsvešću".

Taj novi metod je dokazao svoju neuporedivu nadmoć nad metodom koji se i sada koristi na Zemlji, kada pacijenta primoravaju da gleda u neki svetlucavi predmet.

Naravno, kao što sam ti već govorio, ljudi se mogu uvesti u psihičko stanje hipnoze i onda kada gledaju u svetlucave predmete, ali taj način ne deluje na sve - ni izdaleka na sve. Razlog je što je fiksacija njihovog pogleda na blistavi predmet nedovoljna za promenu "stepena punjenja krvnih sudova", a "glavni faktor" te promene mora biti njihova sopstvena, namerna ili automatska, koncentracija misli i osećanja.

A takva koncentracija može nastati jedino iz napetog očekivanja, povezanog s onim što oni izražavaju rečju "vera", ili sa osećanjem "straha pred onim što se može dogoditi" i, najzad, sa izvesnim strastima svojstvenim njihovoj prirodi, kao što su "mržnja", "ljubav", "čulnost", i tako dalje i tome slično.

Postoje prirode koje se nazivaju "histeričnim", a koje su privremeno, ako ne i zauvek, izgubile sposobnost da koncentrišu svoje misli i osećanja, zbog čega se stepen punjenja krvnih sudova prilikom posmatranja svetlucavog

predmeta kod njih ne menja, te se one ne mogu na taj način dovesti u hipnotičko stanje.

Ali uz pomoć moga pronalaska, tj. neposrednog delovanja na krvne sudove, u to stanje se može dovesti ne samo bilo koji tricentrični Zemljanin, drag tvome srcu, već i svako monocentrično i bicentrično biće koje tamo živi, na primer, razni "četvoronošci", "ribe", "ptice" i njima slična bića.

Podvlačim da se impuls ljubavi prema bližnjem, koji me je podstakao na traženje novog metoda za hipnotisanje tvojih ljubimaca, i koji je svojstven njihovoj prirodi, javio u meni i vremenom, čak, postao vodeći, uglavnom zbog toga što su tokom mog lekarskog rada tricentrična bića svih kasta ubrzo počela da me vole i poštuju skoro isto kao da sam među njih poslat Odozgo kako bih im pomogao da se oslobode štetnih navika. Ukratko, oni su postali veoma otvoreni prema meni i kod njih se pojavio pravi životni impuls "oskolniku" ili, kako oni kažu, "priznanja" i "zahvalnosti".

Prema meni su se s velikim uvažavanjem i zahvalnošću odnosili ne samo oni kojima sam pomogao i njihova rodbina, već i svi koji su nešto znali ili čuli o meni, osim jednog jedinog izuzetka. Taj izuzetak su bili lekari, profesionalci.

Oni su me, naprotiv, ljuto mrzeli, nastojeći da oslabe pozitivna osećanja običnih ljudi prema meni: i mrzeli su me naprosto zato što sam veoma brzo postao njihov veoma ozbiljan konkurent.

Iskreno rečeno, imali su i razloga da me mrze jer su samo nekoliko dana nakon što sam započeo svoju lekarsku delatnost, stotine pacijenata počele da mi se obraćaju za savet, dok su moji jadni suparnici sedeli u svojim ambulantom uzalud očekujući da se pojavi makar neki pacijent koji bi se mogao smatrati "zabludalom ovčicom".

I oni su s nestrpljenjem čekali te "zabludele ovčice", zato što su neke "ovčice" mogle da se pretvore, što bi se reklo, u "krave muzare" iz kojih se, kako to oni kažu, mogu izmusti "paretine".

Istine radi, treba reći da je bez tih "paretina" život tamo odnedavno postao apsolutno nemoguć, posebno za tricentrična bića koja su postala poznati lekari.

Dakle, moj dečače, kao što sam ti već rekao, počeo sam svoju delatnost lekara-hipnotizera u centru Azije, u raznim gradovima "Turkeстана".

Najpre je moj izbor pao na gradove onog dela Turkeстана koji će kasnije biti nazvan "Kineskim Turkestanom", za razliku od drugog dela koji će posle ruskih osvajanja biti nazvan "Ruskim Turkestanom".

U gradovima Kineskog Turkeстана osećala se velika glad za lekarima moje struke, pošto su se u to doba u tim gradovima intenzivnije nego što to obično biva među tricentričnim bićima nastanjenim u tom delu tvoje planete, razvijale dve najštetnije "organske navike" koje su ovladale njihovim bićem.

Jedna od tih štetnih navika bila je "pušenje opijuma", a druga "žvakanje anašija" ili, kako ga još zovu, "hašiša".

Već ti je poznato da oni opijum dobijaju od zrna maka, a hašiš izdvajaju iz jedne posebne biljke koja se zove "konoplja".

Dakle, tokom svoje delatnosti, najpre sam živeo u raznim gradovima Kineskog Turkestana, ali kasnije, sticajem okolnosti radije sam se nastanjivao u gradovima Ruskog Turkestana.

Među stanovnicima Ruskog Turkestana, prve od tih dveju štetnih navika ili, kako oni ponekad kažu, "poroka", tj. pušenja opijuma - skoro da nije ni bilo, a žvakanje anašija sregalo se još ređe, ali je zato upotreba onoga što se naziva ruskom "votkom", naprosto cvetala.

Taj štetan proizvod dobija se uglavnom od biljke koja se zove "krompir".

Zbog upotrebe "votke", isto kao i "opijuma" i "anašija", ne samo da strada psiha tih zlosrećnih tricentričnih bića, tako što postane potpuno besmislena, već dodatno, malopomalo, potpuno degradiraju i neki važni delovi njihovog planetarnog tela.

Sada moram da ti kažem da sam pristupajući svome radu među tvojim ljubimcima, u cilju daljeg istraživanja njihove psihe, počeo da vodim "statistiku" koja je kasnije najozbiljnije zainteresovala Velike Kozmičke Svetitelje koji se nalaze na najvišem stupnju Uma.

Ali, moj dečače, baveći se lečenjem stanovnika turkestarskih gradova, toliko sam mnogo i istrajno radio, posebno na kraju, da su neke funkcije mog planetarnog tela počele da se kvare. Tada sam počeo da razmišljam o tome kako da umerim svoju aktivnost i najzad sebi dam potpun predah.

Naravno, mogao sam u tom cilju da krenem kući, na planetu Mars, ali to je protivrećilo mom "unutrašnjem dugu" i zavetu koji sam dao samome sebi.

Taj zavet, koji sam dao samome sebi na početku šestog putovanja na Zemlju sastojao se u tome da ostanem među tvojim ljubimcima sve dotle dok mom Umu ne postanu potpuno jasni razlozi zbog kojih je u njihovoj prirodi postepeno formirana toliko izuzetna i neobićna psiha.

A pošto još nije bio ispunjen zavet koji sam dao samome sebi, i kako nisam imao vremena za proućavanje svih detalja neophodnih za potpuno rešenje problema, povratak na Mars sam smatrao prevremenim.

Ali nisam mogao ni da ostanem u Turkestaru i organizujem svoj život na naćin, koji bi mome planetarnom telu omogućio potreban odmor, jer su skoro svi stanovnici koji naseljavaju taj deo tvoje planete, kako u Kineskom tako i u Ruskom Turkestaru, lićno ili prema opisu već znali kako ja izgledam i mogli su da me pronađu. Svaki obićan ćovek u toj zemlji ųeleo je da porazgovara sa

mnom o sebi ili o svojim bližnjim, o nekom štetnom "poroku", kao i o putevima spasenja od njega, u kojima sam ja uspeo da postanem neprevaziđen stručnjak.

Rešio sam da takvu situaciju izbegnem i to je dovelo do toga da sam bio prinuđen, iako sam o Turkestanu sačuvao najprijatnije uspomene, da promenim mesto svoga stalnog boravka na tvojoj omiljenoj planeti. Napustio sam gradove Turkeстана s njihovim čajdzinicama i neverovatno mirisnim čajem - radi gradova hvaljene Evrope s njenim kafeima i kafom.

Rešio sam da najpre odem u zemlju na afričkom kontinentu koja se zove "Egipat".

Odabrao sam Egipat zato što je on u to vreme bio idealno mesto za odmor i mnoga tricentrična bića koja su, kako se to kod njih kaže, imućna, stizala su sa svih drugih kontinenata u Egipat na odmor.

Nastanio sam se u gradu pod nazivom Kairo i uskoro sam svoj svakodnevni život organizovao tako da sam svom planetarnom telu posle napora i marljivog rada mogao da dozvolim odmor.

Sećaš li se moje priče o tome kako sam se početkom svog četvrtog boravka na Zemlji našao u Egiptu kako bih uz pomoć nekolicine naših saplemenika, koji su tamo živeli, ulovio izvestan broj onih slučajno nastalih "nesporazuma", koji su nazvani "majmunima"? Pričao sam ti, takođe, da sam istražio mnoga arhitektonska dela, između ostalog i originalnu opservatoriju za izučavanje nebeskih tela, koja je veoma privukla moju pažnju.

U vreme mog šestog putovanja od mnogobrojnih arhitektonskih dela koja su me u prošlosti zainteresovala, jedva da je nešto još bilo sačuvano.

Sve su ili sami porušili tokom ratova i revolucija, ili je sve prekrilo pesak.

Taj pesak je delimično bio posledica uraganskih vetrova o kojima sam već govorio, a delimično posledica planetarnih udara koje su kasnije stanovnici Egipta nazvali "zemljotresima".

Za vreme tih planetarnih udara, ostrvo koje se tada zvalo "Siapura", a nalazilo se severnije od ostrva Kipar, koje i sada postoji, postepeno je tokom pet zemaljskih godina nestalo pod vodom na veoma neobičan način. I dok je trajao taj proces, u mnogim mestima na planeti događale su se, kako to na Zemlji kažu, neobične plime i oseke, zbog čega je voda donosila ogromne količine peska koji se mešao s peskom što su ga donosili vetrovi.

Da, dete moje, kada sam ti pričao o Egiptu, mnogo toga mi je postalo jasno i ja sam svim svojim bićem shvatio da sam u svojim pričama o tricentričnim stanovnicima Zemlje načinio neoprostivu grešku.

Sećaš li se da sam ti jednom rekao kako nijedno dostignuće ljudi prošlih generacija nije sačuvano do našeg vremena?

Evo, sada priznajem da u tom pogledu nisam bio u pravu.

Za sve ovo vreme, dok sam ti pričao o tim bićima koja su okupila tvoju maštu, često sam veoma živo zamišljao događaj koji se desio dan pre mog definitivnog odlaska sa Zemlje, i koji dokazuje da su čak i dostignuća tvojih savremenih ljubimaca, zapravo stigla do njih iz daleke prošlosti.

Onaj poriv radosti koji se u meni javio kada sam saznao da mi je Svemogući Večni Tvorac potpuno oprostio i milostivo dozvolio da se vratim u domovinu, prisilio me je da na neko vreme zaboravim utiske koje u meni mogu da izazovu uspomene nastale usled asocijativnog procesa koji se rađa za vreme pripovedanja o proživljenom.

Ali upravo sada, dok sam govorio o savremenom Egiptu, slike iz prošlosti, drage mome srcu, i utisci koje sam doživeo u tom delu Zemlje, oživeli su pred mojim misaonim pogledom, a slabe uspomene na taj događaj, koje su u meni tinjale, postale su razgovetne i potpuno su obnovljene u mom sećanju.

Pre nego što ti ispričam o tom događaju koji se može opisati jedino kao duboko tragičan, da bi ga sasvim jasno zamislio, moramo se vratiti tricentričnim stanovnicima Atlantide koji su stvorili učeno Društvo Akladansa.

Neki članovi toga društva, koji su već imali neku predstavu o Sveprisutnom Okidanohu, otkrili su zahvaljujući neprestanom radu, da se iz njihove sopstvene atmosfere i iz određenih planetarnih tvorevina može izdvojeno dobiti bilo koja od tih svetih kozmičkih supstanci; oni su takođe znali na koji senačin te svete kozmičke supstance - "nosioci sile", prilikom koncentrisanja mogu iskoristiti za naučne eksperimente.

Naučnici tog velikog društva otkrili su takođe, između ostalog, da se putem lokalizovanog, izdvojenog trećeg dela Sveprisutnog Okidanoha, i to upravo svete "neutralizujuće sile", ili "sile Pomirenja", bilo koje planetarne "organske" tvorevine mogu dovesti u takvo stanje da zauvek sačuvaju sve aktivne elemente koje sadrže u datom trenutku; drugim rečima, oni mogu da zadrže ili čak u potpunosti da zaustave, reklo bi se, neizbežan proces "raspadanja".

Ta znanja su nasledili neki Egipćani, i to oni koji su bili direktni potomci naučnika iz društva Akladansa.

Prema tome, mnogo vekova posle propasti Atlantide, stanovnici Egipta su uspeli da na osnovu znanja koja su do njih došla, planetarna tela nekih od njih - opet zahvaljujući neutralizujućoj sili svetog Okidanoha - zauvek sačuvaju u

nepromenjenom stanju, u kome se nisu raspadala ni posle svetog "raskoarna", odnosno ni posle "smrti".

Razume se da su u vreme moje šeste posete toj planeti nestali svi ti ljudi, i svi koji su bili u mom okruženju u vreme moje prethodne posete, i nije postojala čak ni najmanja predstava o nekadašnjim znanjima. Ali planetarna tela, obrađena na pomenuti način, truljenje nije uništilo ni do dana današnjeg.

Savremeni ljudi ta planetarna tela što ne trule nazivaju "mumijama".

Preobražaj planetarnih tela u "mumije" drevni Egipćani su vršili veoma jednostavno. Tela predviđena za to, pola meseca su držana u onome što se naziva "ricinusovim uljem", a zatim je u ta tela unosen "rastvor supstance snage", pripremljen na odgovarajući način.

Da, moj dečače, prema istraživanjima i proverama jednog od naših zemljaka koji je i sada živ i za koga sam saznao tek iz eterograma, pošto sam se definitivno rastao s tvojom planetom, ispostavilo se da je u vreme kada je započeo proces međusobnog uništavanja stanovnika Egipta i jedne susedne zemlje, nastupio i kraj jednoga od "faraona". Međutim, ljudi, čiji je posao bio da zauvek sačuvaju tela izabranih, zbog približavanja neprijatelja nisu mogli da telo svoga faraona drže u ricinusovom ulju onoliko koliko je bilo potrebno, tj. pola meseca. Svejedno, oni su telo potopili u ricinusovo ulje, zatim su ga smestili u komoru koja se hermetički zatvarala i, pripremivši rastvor pomenute "životvorne supstance" ispunili njime komoru kako bi postigli željeni rezultat.

Pokazalo se da se sveta "sila", pošto je efikasno izvršila sve ono što se od nje očekivalo, održala u hermetički zatvorenoj komori i, kao što je uobičajeno prilikom delovanja takozvane "katalize", bila je aktivna sve donedavno.

To sveto "nešto" trebalo je da u svom prvobitnom stanju ostane tokom bezbrojnih vekova među tim tricentričnim bićima, ali ona ne samo da su izgubila osećanje pijeteta, već su, pošto se u prirodi tih "savremenih sknavitelja" pojavila kriminalna strast, podstičući njihovu potrebu za pljačkanjem čak i samih svetinja prethodnih generacija, otvarala te komore, iako ih je trebalo duboko poštovati kao svetinje. I tako su vršili bogohulna dela, zbog kojih sam svim svojim bićem shvatio koliko sam pogrešio kada sam te onako samouvereno ubeđivao da ništa od dostignuća drevnih civilizacija nije došlo do savremenih ljudi; jer, naravno, ono što se nedavno dogodilo u Egiptu, svakako je posledica rezultata koje su postigli njihovi daleki preci koji su živeli ka kontinentu Atlantida.

Taj rezultat naučnih istraživanja ljudi davno prošlih epoha došao je do savremenih ljudi i eto zašto su oni njime ovladali.

Možda ti, dragi moj Hasejne, već znaš, kao što znaju sva odgovorna bića naše Velike Vasiona svih nivoa uma - čak i ona koja su tek na pola puta do

zrelosti - da suština prirode planetarnog tela svakog bića, isto kao i bilo koje "relativno nezavisne" kozmičke jedinice, velike i male, mora da sadrži tri svete "supstancijalne sile" svetog Triamazikamna, tj. sile Svete Potvrde, Svetog Negiranja i Svetog Pomirenja i da ih stalno održava u odgovarajućem stanju ravnoteže. A ukoliko se iz nekog razloga u čovekovom organizmu obrazuje višak neke od tih svetih sila, onda neizbežno i bezuslovno počinje proces svetog "raskoarna", što može dovesti do smrti, tj. do potpunog i konačnog prestanka života toga bića.

Dakle, moj dečače, zbog svoje kriminalne sklonosti za sknavljenje svetinja, koja se, kao što sam rekao, pojavila u prirodi tvojih ljubimaca, neki od njih su se drznuli da uđu u pogrebne, hermetički zatvorene komore i tada je "sveta supstancijalna sila" Svetog Pomirenja, koja je tamo postojala u izolovanom vidu, nemajući dovoljno vremena da se rastvori u vazduhu i pomešavši se sa ostalim komponentama, prodirala u organizme ljudi koji su se tamo našli, delujući na njih u skladu sa zakonom o kome sam ti upravo govorio.

Neću ti ništa reći o tome koliko je degradirala psiha tricentričnih bića koja su obitavala u tome delu sveta i u šta se ona pretvorila.

Možda ću ti kasnije, u neko zgodno vreme, i to objasniti, a sada hajde da se vratimo na našu temu.

Način moga života u Egiptu uključivao je, između ostalog, jutarnje šetnje po onim mestima gde su se nalazile "Piramide" i "Sfinga".

Piramide i Sfinga bile su jedini žalosni ostaci onoga što je uspeo da ostane sačuvano od slavni, majstorskih građevina - koje su postavili naslednici društva Akladansa i veliki preci savremenih Egipćana - građevina koje sam video sopstvenim očima za vreme svog četvrtog putovanja na tvoju voljenu planetu.

Ali, u Egiptu nisam mogao dugo da ostanem zato što su me okolnosti uskoro naterale da odatle odem. I strogo rečeno, okolnosti koje su me navele na odlazak bile su razlog zbog kojeg sam gradove dragog Turkestana, s njihovim prijatnim "čajdžinicama", zamenio, kao što sam ti već rekao, za gradove znamenitog "kulturnog centra" evropskog kontinenta, s njihovim ništa manje znamenitim kafanama i restoranima, u kojima vam umesto aromatičnog čaja, nude crni napitak što se sastoji iz komponenti koje nikome nisu poznate.

Glava 34 BELZEBUB U RUSIJI

Dalji događaji mog poslednjeg putovanja na Zemlju i mnogobrojni sitni incidenti koji su osvetlili karakteristične detalje osobene psihe njenih tricentričnih stanovnika, povezane sa abnormalnim načinom njihovog života, počeli su ovako:

Jednog jutra, dok sam šetao nedaleko od piramida, prišao mi je jedan nepoznat čovek koji je izgledao kao stranac i, pozdravivši me u maniru koji je u tim krajevima uobičajen, reče mi:

- Doktore! Možda biste bili tako ljubazni da mi dozvolite da vam pravim društvo u vašim jutarnjim šetnjama? Vidim da ste uvek sami. Ja takođe veoma volim da izjutra šetam i takođe sam potpuno sam u Egiptu, te se usuđujem da vam se ponudim za kompanjona.

Vibracije njegovih zračenja u mom pravcu nisu mi izgledale izrazito "otkaluparijanski" ili, kako bi u takvom slučaju rekli tvoji ljubimci, on mi je izgledao "blizak po duhu", a pošto sam i sam razmišljao o tome da uspostavim kontakt s nekim kod koga je očuvana preostala forma "aktivnog mišljenja" i s kim bih ponekad mogao da porazgovaram sledeći tok "slobodnih asocijacija", odmah sam prihvatio njegov predlog i od tada smo svakoga jutra šetali zajedno.

Kada smo se bliže upoznali, ispostavilo se da je neznanac ovamo došao iz velike zemlje koja se zove "Rusija", da je među svojim sunarodnicima bio veoma važna osoba i pripadao "vlastodršcima".

Tokom naših zajedničkih šetnji dogodilo se da smo, ne znajući zašto, počeli uglavnom da razgovaramo o slaboj volji tricentričnih bića, o onim slabostima, nedostojnim njih, koje oni nazivaju "porocima" i na koje su se, naročito u poslednje vreme, toliko navikli da su oni, naposljetku, postali jedina osnova njihove dalje egzistencije i celokupnog njihovog ponašanja.

Jednom, za vreme jednog od naših razgovora, on se iznenada okrenu ka meni i reče:

- Dragi moj doktore! U mojoj rodnoj zemlji strast prema alkoholu je veoma porasla u poslednje vreme i postala silno rasprostranjena među predstavnicima svih klasa. A ta strast, kao što vam je poznato, svakako, pre ili kasnije, dovodi do onih oblika međuljudskih odnosa koji generalno, kako pokazuje istorija, dovode do uništavanja starih običaja i dostignuća društvenog života.

Eto zašto se nekolicina mojih dalekovidih sunarodnika, shvativši najzad, ozbiljnost situacije nastale u našoj zemlji, sastala kako bi smislila neki način da se spreči katastrofa. U cilju rešenja toga zadatka oni su rešili da osnuju društvo pod nazivom "Društvo Trezvenosti" i mene su izabrali da njime rukovodim.

Sada je delatnost Društva na organizovanju mera za borbu protiv tog nacionalnog zla dobila veliki zamah.

Mi smo već mnogo učinili i nameravamo da uradimo još više.

Rekavši to, on se na trenutak zamisli, a onda nastavi dalje:

- Sada, dragi moj doktore, ako me pitate za moje lično mišljenje o rezultatima koji se mogu očekivati od našeg Društva, pošteno rečeno, čak i ja, iako se nalazim na njegovom čelu, o tome jedva mogu da kažem nešto dobro.

Ako se, pak, govori o opštem stanju stvari u našem Društvu, ja mogu da se uzdam jedino u "srećan slučaj".

Po mom mišljenju, sav problem je u tome što se Društvo nalazi pod tutorstvom nekoliko grupa od kojih zavisi izvršenje zadatka, ali pošto svaka grupa sledi svoje sopstvene ciljeve i želje, rešenje svakog posebnog pitanja, koje se odnosi na osnovni cilj Društva, izaziva protivrečnosti. Zbog toga, umesto poboljšanja uslova za brzo postizanje osnovnog cilja našeg poduhvata, tako važnog za našu voljenu zemlju, članovi Društva su jedino postigli da se iz dana u dan neprestano povećavaju sve vrste međusobnih nesporazuma: "sporova", "spletki", "intriga", "zavera" i tako dalje, i tome slično.

Što se mene tiče, nedavno sam mnogo razmišljao, lupao glavu, konsultovao se s mnogim ljudima koji poseduju životno iskustvo, kako bih pokušao da nađem nekakav izlaz iz te situacije, koja je izgledala toliko loša da sam se skoro razboleo i, pa insistiranje ljudi iz svog okruženja, bio sam prinuđen da krenem na ovo putovanje u Egipat s jednim jedinim ciljem – da se odmorim. Ali, avaj! Čak i ovde, u Egiptu, ja se ne odmaram zato što mi razne mračne misli ne daju mira.

Eto, dragi moj doktore, sada kada znate suštinu problema koji predstavlja razlog moje unutrašnje nelagodnosti, biću iskren u izražavanju svojih misli i nada što su se u meni pojavile u vezi s našim poznanstvom.

- Radi se o tome - nastavi on - što sam se za vreme naših dugih i čestih razgovora na temu štetnih ljudskih navika i mogućih mera za spasavanje od njih, u potpunosti uverio kako u vaše tanano poimanje ljudske psihe, tako i u vašu ogromnu kompetenciju u pogledu stvaranja uslova za borbu s tim slabostima. Zato vas smatram jedinim čovekom od koga može da potekne inicijativa za organizaciju i rukovođenje radom Društva koje smo osnovali za borbu protiv alkoholizma.

Juče ujutru mi je pala na pamet ideja o kojoj sam razmišljao čitav dan i čitavo veče i, najzad sam odlučio da vam uputim sledeću molbu.

Da li biste pristali da pođete sa mnom u moju domovinu Rusiju i da nam, pošto sve vidite na licu mesta, pomognete u organizaciji rada Društva tako da zaista zemlji donesemo onu korist radi koje smo Društvo i osnovali?

I još je dodao:

- Vaš iskreni humanizam me ohrabruje da vam se s tom molbom obratim, a takođe me uverava da nećete odbiti da učestvujete u radu koji može spasti milione života.

Kada je taj ljubazni sredovečni čovek završio svoj govor, razmislio sam trenutak i odgovorio da rado prihvatam njegov predlog da pođem u Rusiju zato što ta zemlja, može biti, takođe odgovara mom osnovnom cilju.

I ja rekoh:

- Ja sada imam jedan cilj koji se sastoji u tome da utvrdim sve detalje manifestovanja ljudske psihe, kako kod pojedinih ličnosti, tako i međusobne odnose u grupama. Sada će mi, za izučavanje ponašanja velikih grupa, može biti, Rusija upravo odgovarati, pošto sam iz vaše priče shvatio da je u vašoj zemlji bolest "strast za alkoholom" proširena među čitavim stanovništvom, te bih, prema tome, dobio velike mogućnosti da obavljam svoje eksperimente sa ljudima raznih tipova, individualno i kolektivno.

Posle tog razgovora s važnim Rusom, ubrzo sam se pripremio za odlazak i već posle nekoliko dana zajedno smo napustili Egipat. Dve nedelje kasnije stigli smo u prestonicu zemlje, u grad koji se tada zvao "Sankt Peterburg".

Čim smo stigli, moj novi poznanik se posvetio svome poslu, kojeg se prilično nakupilo za vreme njegovog dugog odsustvovanja.

U to vreme je, između ostalog, velika zgrada, koju je Društvo projektovalo za borbu s alkoholizmom, već bila sagrađena i moj novi poznanik je odmah pristupio poslu kako bi organizovao i pripremio sve što je potrebno za takozvano "otvaranje" te zgrade i svečani prijem u vezi s tim.

Za to vreme ja sam počeo da obilazim grad, što je bila moja navika, i srećem se sa ljudima koji su pripadali različitim "krugovima", kako su oni tada govorili, kako bih se upoznao sa karakterističnim osobinama njihovih manira i običaja.

Tada sam između ostalog primetio da je u prirodi ljudi koji pripadaju tom savremenom narodu, njihova "individualnost" počela da dobija upadljivo dvoličnu formu.

Pošto sam počeo specijalno da izučavam to pitanje, utvrdio sam najzad da je ta dvoličnost u njihovom biću nastala uglavnom zbog nesuglasice između "ritma života i mesta njihovog rođenja i egzistencije" i "forme njihovog suštinskog mišljenja".

Ja mislim, moj dečače, da ćeš ti veoma dobro shvatiti osobeno izraženu dvoličnost individualnosti stanovnika te velike zemlje, ako ti od reči do reči

ponovim mišljenje koje o njima ima naš visokopoštovani Nasradin Hodža, a koje mi je lično saopštio.

Moram da ti kažem da sam tokom druge polovine svoje poslednje posete Zemlji često sretao toga jedinstvenog zemaljskog mudraca Hodžu Nasradina i s njim, kako se obično na toj planeti kaže, "razmenjivao mišljenje" o raznim "životnim pitanjima".

Taj susret, kada mi je rekao mudre reči koje su odražavale istinsku suštinu ljudi što su pripadali ruskom narodu, dogodio se u zemlji pod nazivom "Perzija", nedaleko od grada koji se zvao "Isfahan", kuda sam otišao zbog svojih istraživanja svetih dela Ašjate Šimaša, kao i zbog toga ne bih li na licu mesta utvrdio pitanje o tome kako se prvi put pojavila štetna forma takozvane "učtivosti", koja sada među njima svuda postoji.

Pre svog dolaska u Isfahan saznao sam da je mnogopoštovani Nasradin Hodža otputovao u grad Taljaltnikum, u goste kod svojih rođaka.

Uputih se tamo, nađoh ga u tome gradu i dok god sam tamo boravio, često sam ga posećivao; sedeći zajedno na krovu, kao što je običaj u toj zemlji, naklapali smo na filozofske teme.

Jednoga jutra, drugog ili trećeg dana po mom dolasku tamo, idući k njemu videh neobičnu užurbanost na ulici; ljudi su svuda čistili, tresli i kačili takozvane "ćilime", "peškire", "zastave" i tako dalje,

Pomislih: "Očigledno, ovo je priprema za jedan od dva svečana godišnja praznika, koji se održavaju u toj zemlji."

Popevši se na krov i razmenivši pozdrave s našim dragim i izuzetnim mudracem Nasradinom Hodžom, ja pokazah na ono što se događa na ulici i upitah ga za razlog svega toga.

Na njegovom licu se pojavi uobičajen blagonaklon izraz, i mada kao i uvek očaravajući, ipak, sa ovlaš prezrivom nijansom; on htede nešto da kaže, ali u tom trenutku galama u gradu postade još jača i dole na ulici se začu topot kopita.

Tada naš mudrac s mukom i bez reči ustade i povukavši me za rukav, povede me do ivice krova, gde mi, namignuvši levim okom, pokaza veliku "grupu konjanika" što je jurila putem i uglavnom se, kako sam kasnije saznao, sastojala od ljudi koji se zovu "kozaci", a koji pripadaju mnogobrojnom ruskom narodu.

U centru "te impozantne "grupe konjanika" išla su velika kola u ruskom stilu, u koja su bila upregnuta četiri konja kojima je upravljao veoma debeo kočijaš impozantnog izgleda. Svoj impresivan, tipično ruski izgled, on je dugovao umecima raspoređenim na odgovarajućim mestima ispod odeće. U

tim kolima su sedela dva čoveka, od kojih je jedan izgledao kao stanovnik Perzije, a drugi je bio tipičan ruski general.

Kada se konjanici udaljiše Nasradin Hodža najpre reče svoju omiljenu izreku: "Što je suđeno, ne možeš izbeći" i, promrmljavši svoje omiljeno "Hm!", vrati se na svoje mesto rekavši i meni da učinim isto, te jednako mešajući drveni ugallj što je tinjao u njegovoj "nargili", on duboko uzdahnu i ispali sledeću tiradu, čiji je smisao, kao i uvek bilo teško shvatiti odmah.

Sada je kraj nas, u pratnji velikog broja "čistokrvnih ćurana", prošla lokalna "vrana" koja bez obzira na svu svoju "važnost" i visok rang, svejedno izgleda potpuno očerupano.

Lokalne "vrane visokog ranga", ne znam zašto, više ni jedan jedini korak ne mogu da načine bez "čistokrvnih ćurana", očigledno nadajući se da će žalosni ostaci njihovog perja, zbog stalnog paradiranja pored tih ćurana koji zrače silom, postati snažnije i prestati da opada.

Iako apsolutno ništa nisam shvatio od onoga što je on upravo rekao, pošto sam već bio upoznat s njegovim običajem da svoje misli izražava alegorijski, nisam se iznenadio i nisam postavljao pitanja, već sam strpljivo čekao dalja objašnjenja.

I naravno, pošto je izgovorio svoju tiradu i prestao da grgoće vodu u svojoj "nargili", on mi, sa sebi svojstvenom "finom zajedljivošću", dade definiciju prirode i same suštine stanovnika savremene Perzije i objasni mi da je Perzijance uporedio sa pticama koje se zovu "vrane", a stanovnike Rusije, koji su činili povorku što je projahala pored nas - sa pticama koje se zovu "ćurani".

On je tu misao razvio u sledećem dugačkom objašnjenju:

- Ako nepristrasno analiziramo i statistički izračunamo razumevanje i slikovitost govora koji dominira među predstavnicima savremene civilizacije, uporedivši narode što nastanjuju Evropu sa stanovnicima drugih kontinenata, i ako izvršimo analogno poređenje između njih i vrsta ptica, možemo da kažemo da ljudi koji nastanjuju Evropu i predstavljaju "centar" savremene civilizacije, definitivno mogu biti nazvani "paunovima", tj. pticama sa divnim i jarkim bojama, dok ljude koji žive na drugim kontinentima možemo nazvati "vranama", tj. potpuno neupotrebljivim i najgnusnijim od svih ptica.

Ipak, što se tiče savremenih ljudi koji su se rodili i odrasli u Evropi, a čiji potonji život, pa, prema tome, i dalje formiranje, protiču iz ovih ili onih razloga na drugim kontinentima, kao i obrnuto, za one naše savremenike koji su došli na svet Božji na drugim kontinentima, a kasnije se formirali u uslovima koji prevladavaju u Evropi, za njih nema boljeg poređenja od poređenja sa "ćuranima".

"Ćuran", više nego bilo koja druga ptica izražava "nešto" - niti smrdi niti miriše, ni ptica ni dimljena haringa, već što se kaže "od svega pomalo".

Najbolji predstavnici tih "ćurana" su savremeni stanovnici Rusije i upravo su takvi "ćurani" pratili lokalnu "vranu", koja je upravo prošla kraj nas.

Rusi idealno odgovaraju toj ptici i ja ću ti to dokazati.

Pošto su se pojavili i formirali na azijskom kontinentu, i pri tome imali čistokrvno poreklo, i organsko i psihičko, i razvijali se tokom više vekova uglavnom u uslovima koji vladaju na tome kontinentu, oni u svakom pogledu poseduju prirodu azijskog naroda, te bi, prema tome, trebalo da budu "vrane". Ali, pošto u poslednje vreme ulažu ogromne napore ne bi li postali Evropljani i u tom cilju adekvatno sebe formiraju, oni su, malo po malo, prestali da budu "vrane", a pošto iz mnogih i, nesumnjivo zakonomernih razloga, ne mogu da se pretvore u prave "paunove", to jest, napustivši "vrane" nisu dostigli "paunove", oni su, kao što sam već rekao, postali "ćurani".

Iako je ćuran veoma koristan u domaćinstvu zato što je njegovo meso bolje i ukusnije od mesa drugih ptica, naravno ako je ubijen na poseban način koji su drevni narodi tokom više vekova isprobali u praksi - dok je živ, ćuran je, razume se, veoma čudna ptica i ima specijalnu psihu koju je nemoguće shvatiti, a to posebno ne može naš narod s njegovim polupasivnim umom.

Jedna od najspecifičnijih odlika te čudne ptice jeste to što ona smatra neophodnim da se uvek pravi važna, zbog čega se iz čista mira naduvava.

Čak i kada ga niko ne gleda ćuran ide sav narogušen i naduvan od važnosti, a tako postupa isključivo zbog svoje sopstvene uobrazilje i glupih snova.

Rekavši to, Nasradin Hodža lagano i s mukom ustade i opet reče svoju omiljenu rečenicu: "Što je suđeno ne možeš izbeći", ali je ovoga puta dodao i reči: "Ne sedi dugo tamo gde ti nije mesto", nakon čega mi pruži ruku, te zajedno sidosmo s krova.

Ovde, drago moje dete, sa svim dužnim poštovanjem prema tananoj psihološkoj analizi našeg najmudrijeg Nasradina Hodže, pravde radi treba reći da glavni krivac za to što su Rusi postali tako reprezentativni ćurani, jesu Nemci.

Nemci snose odgovornost zbog toga što prilikom pronalaženja svoje poznate anilinske boje, nisu obratili pažnju na jednu od specifičnih osobina te boje.

Radi se o tome da se uz pomoć te boje može prefarbati predmet bilo koje boje, osim jedne, prave crne.

Upravo zbog tog previda jednog dela Nemaca, Rusi su se i našli u takvom, skandalozno nesrećnom položaju; to jest zbog činjenice da perje vrana, koje je, kako se neočekivano pokazalo, priroda obojila u pravu crnu boju, nije moguće obojiti ni u jednu drugu boju, čak ni anilinskim bojama - zbog njihovog neprijatnog nesavršenstva - te tako te jadne "ruske vrane" nemaju mogućnost da postanu "paunovi". A najgore od svega je to što su se oni, kada su prestali da budu "vrane", a nisu postali "paunovi", hteli ne hteli, pretvorili u "ćurane", koji predstavljaju upravo ono što je naš dragi učitelj formulisao rečima: "niti smrdi niti miriše".

Eto, zahvaljujući mudrome objašnjenju koje mi je dao mnogopoštovani Hodža Nasradin, prvi put sam jasno shvatio zašto ljudi te velike zemlje, pošto dođu u zrele godine, dobiju tako izrazito dvoličnu prirodu.

Ali, dosta o tome. Slušaj sada o događajima u kojima sam učestvovao pošto sam stigao u glavni grad Rusije, koji se tada zvao SanktPeterburg.

Kao što sam već rekao, dok se moj poznanik, važan ruski činovnik, bavio svojim poslovima koji su bili poremećeni za vreme njegovog odsustva, ja sam odlazio na razna mesta, upoznao se s ljudima svih "klasa" i najrazličitijih "položaja", kako bih proučio osobenosti njihovih manira i navika, i utvrdio razloge njihove takozvane "organske strasti" prema alkoholu, kao i posledice njegovog uticaja na njihov organizam.

Zanimljivo je što sam tokom tih susreta sa tricentričnim bićima raznih "klasa" i različitog društvenog položaja, često zapažao, a posle pažljivijeg posmatranja postalo mi je potpuno jasno da većina njih nosi u sebi klicu "osobnog funkcionisanja svoje suštine", koja se još odavno pojavila kod tvojih ljubimaca usled dva nezavisna spoljna uzroka.

Prvi od tih uzroka jeste opštekozmički zakon koji postoji pod nazivom "Soliuenensius", a drugi - veoma izraženo pogoršanje uslova svakodnevnog života na ovom ili onom delu planete.

Govorim o klici "osobnog funkcionisanja suština", koja se kroz nekoliko zemaljskih godina kod ljudi preobrazila u nešto što je posle određenog perioda postalo kod njih nasledno i što deluje kao "stimulativni faktor" za specifično ponašanje, svojstveno jedino tricentričnim bićima planete Zemlje. U to vreme je zbir svih tih manifestacija u ponašanju stanovnika te velike zemlje nazvan "boljševizmom".

Kasnije ću ti ispričati o tom "osobnom funkcionisanju njihovih suština".

Sada sam se dotakao toga pitanja samo zato da bih ti predstavio sliku ekstremno abnormalnih uslova za ljudski život, u kojima se odvijao moj rad dok sam živeo u njihovoj prestonici Sankt Peterburgu.

Još pre svog dolaska u taj grad rešio sam da ispunim jednu od svojih namera, za čiju sam realizaciju već bio pripremio sve što je neophodno.

Radilo se o tome da sam u jednom od njihovih velikih gradova želeo da organizujem nešto nalik na ono što oni nazivaju "hemijskom laboratorijom" i da u njoj vršim specijalne eksperimente uz čiju pomoć sam želeo da utvrdim neke duboko skrivene aspekte njihove neobične psihe.

I tako, moj dečače, kada sam se nastanio u tom gradu i otkrio da imam veoma mnogo slobodnog vremena, odlučio sam da iskoristim prednost koju mi je pružala privremena mala opterećenost poslom, kako bih tu nameru ostvario.

Pošto sam se raspitao kod raznih ljudi, saznao sam da je za organizovanje laboratorije potrebno da najpre dobijem "dozvolu" od lokalnih "vlasti", te sam odmah preduzeo korake kako bih tu dozvolu dobio.

Posle prvih koraka koje sam preduzeo, pokazalo se da se zbog zakona, koji su odavno odomaćeni u toj zemlji, dozvola za otvaranje sopstvene hemijske laboratorije može dobiti jedino u specijalnom "departmanu" jednog, kako na Zemlji kažu, "ministarstva".

Dakle, krenuo sam u taj departman, ali se ispostavilo da službenici toga departmana, iako su bili upoznati s tim da se izdavanje takve dozvole nalazi u njihovoj kompetenciji, pojma nisu imali kako da to urade.

Kako sam kasnije shvatio, oni to nisu znali naprosto zato što im se niko pre toga nije obratio za takvu dozvolu i zato automatski sazdana psiha tih baksuza nije imala "mehaničku naviku" za ispunjavanje obaveza te vrste.

Tu treba naglasiti da se uopšte, tokom poslednjih vekova u suštini svih stanovnika te planete skoro svako dejstvo, povezano sa ispunjenjem sopstvenih obaveza, odvijalo isključivo zahvaljujući podacima formiranim kod njih usled čestog ponavljanja ovih ili onih istih događaja.

Među vlastodršcima te zemlje, kristalizacija određenih automatskih "suštinskih podataka", odvijala se intenzivnije nego bilo gde u to vreme, i manifestovala se toliko snažno da je ponekad čak izgledalo da uslovi za rađanje impulsa, načelno svojstvenih ljudima, njima apsolutno nedostaju. Takva kristalizacija se kod njih događala, kako sam kasnije shvatio, usled delovanja opštekozmičkog zakona Soliunensiusa, koji sam ti već pominjao.

Ipak, činjenica što se službenicima departmana niko nije obraćao za dobijanje dozvole, uopšte nije značila da stanovnicima prestonice nisu bile potrebne takve laboratorije; naprotiv, u gradu je u to vreme bilo hemijskih laboratorija više nego ikada pre, i nesumnjivo je da su svi njihovi vlasnici negde, na nekakav način dobili te dozvole.

Jer, naravno, kako bi se moglo bez njih! Nije li zbog toga u tom gradu, kao i u svim drugim gradovima, postojao određeni "administrativni sistem" na

kome se bazirao "prvi garant potpune sreće vlastodržaca" pod nazivom "žandarmerija" ili "policija", a čija je jedna od glavnih obaveza bila da pazi kako bi svako u interesu svoga posla imao odgovarajuću dozvolu? Naravno, teško je pretpostaviti da bi "oštro oko" predstavnika pomenutog "prvog garanta pune sreće vlastodržaca" moglo da dozvoli nekakav propust i omogući postojanje laboratorije bez takvog dokumenta.

Osnovni razlog za tu prividnu protivrečnost bilo je nešto sasvim drugo.

Treba reći da je u toj zemlji stav prema zakonima i načinu njihovog regulisanja, koji je ustanovljen u prošlosti, kako oni misle, za "normalne" međusobne odnose i uopšte za svakodnevni život, postao takav da su bića koja su mogla da postignu nekakvu korist, na koju su objektivno imala pravo, znala kako treba raditi obrnuto, to jest protiv zakona i normi.

Privatnih laboratorija, kakvu sam ja želeo da organizujem, bilo je na hiljade; meni je to bilo naprosto neophodno, pre svega da bih saznao "zaobilazne puteve" dobijanja dozvole za organizovanje takve laboratorije, a zatim, da bih te puteve primenio.

Međutim za ono kratko vreme koliko sam tamo boravio, nisam uspeo da otkrijem sve fineze svakodnevnog života u toj zemlji, posebno, kao što sam već rekao, abnormalnih.

Eto zašto su, kada sam počeo da preduzimam prve korake za dobijanje potrebne dozvole, za mene počele one beskrajne neirijatnosti ili, kako oni sami kažu, "idiotske smetnje" koje su odavno postale deo njihovog svakodnevnog života; osim toga, sve se to, na kraju krajeva, pokazalo besplodnim.

Evo kako je to počelo: kada sam došao u pomenuti "departman" i obratio se službenicima, oni su počeli zbunjeno da se z gledaju i došaptavaju, neki od njih su kopali po debelim fasciklama, očigledno u nadi da će možda pronaći nekakvo pisano pravilo o ispunjenju takvih zahteva. Najzad mi priđe šef departmana i nadmeno reče kako, pre svega, treba da u drugom departmanu dobijem dokument kojim se potvrđuje, kako se on izrazio, moja "politička podobnost".

To je bio početak mog beskrajnog potucanja od jednog do drugog departmana, iz jedne u drugu upravu, od jednog do drugog zvaničnog lica, i tako dalje bez kraja i konca.

Došlo je do toga da sam se kao čamac na vodi vrteo između lokalnog "policijskog pristava" i "parohijskog sveštenika" - skoro kao zvanična gradska babica.

Na kraju krajeva, jedan od departmana, ne znam zašto, zatražio je potvrdu od drugog departmana koju je trebalo da overi treći.

Trebalo je da u jednom departmanu potpišem određeni papir, u drugom da odgovorim na pitanja koja nemaju nikakve veze sa hemijom, dok sam u trećem detaljno objašnjavao način na koji nameravam da postavim opremu u svojoj laboratoriji, a da se ne otrujem, i tako dalje.

Pokazalo se da sam se, ništa ne sluteći, našao u rukama vlasti koja je, između ostalog, bila dužna da sve koji žele da organizuju "hemijsku laboratoriju" odvрати od te "grozne namere".

Ali najbesmislenije je bilo to što sam za dobijanje dozvole morao da se obraćam činovnicima koji nisu imali ni najmanju predstavu o tome šta je to laboratorija.

Ne znam čime bi se sve to završilo da se nisam, izgubivši uzalud skoro dva meseca, okanio tog dosadnog posla.

Učinio sam to iz razloga u kome je bilo određenog zemaljskog humora.

Prema pravilima te besmislene procedure, trebalo je da dobijem zvaničnu lekarsku potvrdu da moj rad u toj laboratoriji neće škoditi mom sopstvenom zdravlju.

Otišao sam kod službenog lekara. Međutim, kada je on hteo da me pažljivo pregleda i zatražio da se potpuno skinem kako bi mogao čitavog da me iskucka svojim malenim čekićem, naravno, ja nisam mogao na to da pristanem. A nisam pristao zato što bih mu, kada bih se skinuo, neizbežno pokazao svoj rep koji sam skrivao u naborima odeće.

Tebi je, naravno, jasno da bi uskoro, ukoliko bi ga neko video, svi znali da sam ja s druge planete, tako da više ne bih mogao da ostanem tamo i nastavim eksperimente koji su me interesovali radi utvrđivanja neobičnosti njihove psihe.

Eto zašto sam otišao od lekara bez potrebnog papira i od toga dana sam prestao da se time bavim, pošto sam odustao od pokušaja dobijanja dozvole za svoju laboratoriju.

Bez obzira na to što sam se mnogo bavio svojim poslovima i odlazio na razna mesta kako bih dobio tu dozvolu, često sam sretao onog važnog Rusa, svog prvog poznanika, koji je, iako je bio veoma zauzet svojim problemima, nalazio vremena da me poseti ili primi u svojoj kući.

Za vreme tih susreta mi smo skoro uvek razgovarali o alkoholizmu u njegovoj zemlji i o merama za borbu s tim zlom.

Posle svakog takvog razgovora ja sam imao sve više i više materijala, zato što su moja nepristrasna posmatranja i istraživanja svih aspekata psihe lokalnih stanovnika, neprestano u mom Umu kristalizovala nove podatke.

Taj važan Rus pridavao je veliki značaj mojim sudovima i ocenama onoga što je "Društvo Trezvenosti" već uradilo, kao i planova njegove dalje delatnosti, i uvek se iskreno oduševljavao ispravnošću mojih zapažanja.

U početku su svi moji saveti, koje je on izlagao na zasedanjima Društva, prihvatani i sprovedeni u život.

Ali kada su neki članovi toga Društva slučajno saznali da inicijativa za mnoge korisne mere potiče od nekakvog stranog lekara, koji čak nije ni Evropljanin, počeli su uobičajeni "protesti" i "intrige" protiv mojih predloga, pa čak i protiv samog rukovodioca Društva.

Krivica za sve nesporazume i žalostan kraj jedne tako važne organizacije, kakvo je bilo to Društvo, stvoreno za dobrobit miliona tricentričnih stanovnika te zemlje, ležala je, kao i uvek, na "naučnicima nove formacije".

Radi se o tome da je na insistiranje nekih vođa, koji su imali nasledna prava, u stalno rukovodstvo nove organizacije uključeno i nekoliko "učenih lekara".

Oni su se našli među rukovodiocima Društva zato što je u prirodi naslednih vođa u tome periodu bio definitivno fiksiran, kao deo njihove unutrašnje suštine, isti onaj "unugrašnji glas", tako štetan po tricentrične Zemljane, koji je postao smisao i cilj egzistencije tih nesrećnika, a koje su oni sami nazvali "samozavaravanjem". Zato su oni, da bi se oslobodili suvišnih napora, insistirali na prijemu tih učenih lekara u ovu važnu organizaciju koja je imala ogroman socijalni značaj.

U poslednje vreme, iz ovog ili onog razloga, predstavnici te profesije postali su naučnici nove formacije.

Kasnije će biti potrebno da ti ispričam da su neki od tih naučnika nove formacije, kada su stekli vlast i zauzeli važna i odgovorna mesta u državi, postali uzrok mnogih nesporazuma, i to mnogo češće nego nasledne vođe.

Oni su bili izvor svih nesporazuma, očigledno zato što su im bile svojstvene međusobno povezane karakteristike tri različita savremena tipa ljudi, i to "vlastodržaca", "naučnika nove formacije" i "profesionalnih lekara".

Dakle, moj dečače, na inicijativu i insistiranje nekih naslednih vladara te zemlje - posebno onih koji su formalno još posedovali vlast, iako njihov suštinski značaj nije bio veći od "praznog peščanog sata" ili "izduvanog balona" - izvršenje jednog tako ozbiljnog zadatka kao što je "spasavanje" više miliona sebi sličnih, bilo je povereno tim "pravim naduvanim ćuranima" ili, kako su sami govorili, "skorojevićima".

Ranije, dok su se ti skorojevići, koji bi slučajno došli na vlast, svojim sitnim intrigama bavili samo u krugu sebi sličnih, to je bilo tek pola nevolje; ali, kada su zahvaljujući svim vrstama "manevara", intrige započele među svim

članovima Društva, zbog čega su se oni podelili na različite "grupacije" - a ta kobna navika, veoma odomaćena među njima, potpuno ometa ostvarenje bilo kakvog početka koji nešto obećava - to Društvo je, iako osnovano za opšte dobro savremenih tricentričnih bića, počelo, što se kaže, da "puca po šavovima".

Upravo u vreme kada sam zajedno sa svojim prvim ruskim poznanikom stigao u prestonicu njegove zemlje, bile su u jeku sitne intrige među različitim frakcijama i između pojedinih članova te ustanove, neophodne i za samu državu.

Kada su skorojevići, koji su na vlast došli slučajno, saznali da mnogi saveti i uputstva za poboljšanje rada njihove organizacije potiču od mene, koji sam iste profesije, ali ne spadam u njihovu takozvanu "korporaciju", oni su shvatili da meni intrige i klevete ništa ne znače, te su ih usmerili protiv vođe Društva, koga su sami izabrali.

Ovde je, između ostalog, korisno napomenuta da iako su sve vrste podloga za rađanje raznih suštinskih impulsa, koji treba da budu stvoreni kod razumnih bića, kod savremenih lekara bile veoma slabe, onaj podatak koji izaziva impuls "korporativnog čula", kod njih je iz nekih razloga kristalizovan i funkcionisao je veoma snažno.

Dok još nisam znao da su vlastodršci te zemlje prinuđeni da se bave intrigama i klevetama ili da, kako oni sami kažu, "smrtno mrze jedan drugoga", ja sam se i dalje nadao i strpljivo čekao odgovarajuće uslove za mogućnost postizanja svog glavnog cilja, tj. nastavka posmatranja i eksperimenata sa psihom tricentričnih bića u gomili. Ali kada mi je postalo definitivno jasno da u toj zemlji, u postojećim okolnostima, nikada u tome neću uspeti, kao što sam se ubedio da je rad sopstvene hemijske laboratorije nemoguće organizovati privatno, tj. u skladu sa državnim zakonima, rešio sam da se tu više ne zadržavam, već da odgovarajuće uslove za svoje ciljeve potražim u nekoj drugoj evropskoj zemlji.

Kada je moj prvi uticajni ruski poznanik saznao za tu odluku, bio je veoma ožalošćen, kao i nekolicina drugih Rusa koji su zaista brinuli za dobrobit svoje zemlje i koji su se za to vreme uverili da moja znanja i iskustvo mogu biti veoma korisni za njihov glavni cilj.

Nekoliko dana pre mog odlaska Društvo se spremalo za otvaranje velike ustanove koja je, kao što sam ti govorio, trebalo da postane štab za borbu sa alkoholizmom i koja je nazvana imenom njihovog cara Nikolaja Drugog.

Uoči mog odlaska, moj važan ruski poznanik neočekivano dođe k meni i, izvinivši se zbog toga, počeo veoma ozbiljno da me moli da ostanem još nekoliko dana, kako bi posle otvaranja ustanove i sam mogao da krene sa

mnom na putovanje, želeći da se, uzgred, malo odmori od najnovijih patnji i intriga.

Nisam imao naročitog razloga za žurbu, te sam pristao da odložim svoje putovanje na neodređeno vreme.

Dva dana posle toga održano je svečano otvaranje i pošto sam prethodne večeri i ja dobio takozvani "zvaničan poziv", uputio sam se na ceremoniju.

Na toj državnoj svečanosti, kojoj je svoju pažnju posvetio čak i car te savremene višemilionske zemlje, meni se dogodio takozvani "urectaknilkarul", koji generalno proističe iz svih anomalija sredine i, formirajući se automatski u psihi svakog tricentričnog bića te zlosrećne planete, drži ih, što se kaže, u bezizlaznom magičnom krugu.

Evo kako su dalje tekli događaji.

Na dan državne svečanosti, dok je ceremonija još bila u jeku, moj prvi ruski poznanik mi je iznenada pritrčao gurajući se kroz gomilu ljudi koji su se šepurili u svom sjaju, "okićeni i pod punom spremom", i radosnim glasom mi rekao da me je zadesila "sreća" da budem predstavljen Njegovom Veličanstvu caru; rekavši to, on požuri dalje.

Pokazalo se da je on na svečanosti razgovarao sa carem i daje zahvaljujući tome rešeno da i ja budem predstavljen caru.

Biti predstavljen "imperatoru", "caru" ili "kralju", na svim kontinentima te planete smatra se veoma, veoma velikom srećom i zato se moj poznanik preko svake mere radovao što me je zadesila takva sreća.

On je očigledno želeo da mi omogući "ogromnu radost" i da na taj način smiri sopstvenu savest, jer se osećao krivim zbog toga što ja u njegovoj prestonici nisam postigao uspeh.

Posle toga događaja prošla su dva dana.

Trećega dana ujutro, pogledavši kroz prozor svoga stana, ugledah potpuno neuobičajenu užurbanost: ljudi su svuda čistili i spremali, a mnogobrojni "policajci" i "oficiri" išli su ulicom gore-dole.

Na moje pitanje šta se događa, Ahun mi reče da je toga dana u našoj ulici očekivan veoma važan general.

Istoga dana, popodne, dok sam sedeo u kući i razgovarao s jednim svojim novim poznanikom, dotrča domar, uznemiren i uzbuđen i, mucajući povika: "Njegovo... Pre...vas...hodstvo!" Nije uspeo ni da izgovori do kraja, kada Njegovo Prevashodstvo uđe.

Kada ga je nesrećni domar video, bukvalno je onemeo od straha; a zatim, došavši k sebi, on istrča iz sobe.

Njegovo Prevashodstvo, glavom i bradom, s prijateljskim osmehom, iako s nijansom izvesne "nadmenosti" karakteristične za vlastodršce te zemlje, priđe pravo k meni, razgledajući usput s velikom radoznalošću dela antičke umetnosti koja su ispunjavala moju sobu, i pošto mi značajno stisnu ruku, sede u moju omiljenu fotelju.

Zatim, i dalje razgledajući antikvitete, on reče:

- Sutra ili prekosutra bićete predstavljeni Njegovom Carskom Veličanstvu, a pošto sam ja za to zadužen, došao sam da vam objasnim šta treba da radite i kako da se ponašate za vreme tako velikog i važnog događaja u vašem životu.

Rekavši to, on iznenada ustade i poče da izučava porcelansku figuricu, rad drevnih kineskih majstora, koja je stajala u uglu sobe, uzvikujući s impulsivnom ushićenošću koja je odavala njegovo uzbuđenje:

- Kakva lepota! Gde ste nabavili ovo čudo stare umetnosti?

I ne odvajajući pogled od te figurice, prepuštajući se u potpunosti ushićenju ili, tačnije, izražavajući ga svim svojim čulima, on nastavi:

- Mene veoma zanima drevna umetnost, posebno kineska, i zato su, od pet soba u kojima se čuva moja kolekcija, u tri smešteni isključivo stari kineski radovi.

Govoreći i dalje istim tonom o svom poštovanju prema starim kineskim majstorima, on bez ustručavanja opet sede u moju fotelju i poče da priča o delima stare umetnosti uopšte, o njihovoj vrednosti i o tome gde se ona mogu pronaći.

Usred toga govora, on žurno izvadi iz džepa svoj sat, mehanički pogleda u njega i skočivši na noge, reče:

- Kakva šteta! Prinuđen sam da prekinem naš veoma zanimljiv razgovor zato što moram da požurim kući, gde me svakako već čekaju moj stari prijatelj iz mladosti i njegova očaravajuća supruga.

On je ovde nakratko, na putu iz provincije prema granici, a nismo se videli od vremena kada smo služili u istom puku a zatim upućeni na različite dužnosti, ja - u dvorsku službu, a on - u građansku.

I još dodade:

- Što se tiče uputstava koja treba da vam predam i koja su razlog moje posete, danas ću vam poslati svoga ađutanta i on će vam sve objasniti, može biti, ništa gore nego ja.

I naravno, te iste večeri, kao što je Njegovo Prevashodstvo obećalo, k meni je došao jedan od njegovih ađutanata. Taj ađutant je, što se kaže, još bio "mlad čovek", to jest biće koje je tek nedavno postalo odrastao čovek sa svim

odlikama tog specifičnog tipa zemaljskih tricentričnih bića, koja se u poslednje vreme često sreću među tvojim ljubimcima, i koja se mogu definisati rečima "mamin i tatin sinčić".

Čim je ušao i obratio mi se, taj "mamin sin" je počeo prema meni da se ponaša apsolutno automatski, u skladu sa, fiksiranim u njegovoj prirodi pravilima takozvanog "dobrog tona", koja su mu utuvili u glavu. Ali nešto kasnije, kada je on, sa svojim čudnim doživljajem sveta, shvatio da ja ne pripadam ni njegovoj, ni nekoj višoj kasti, već da sam jedan od onih što se, prema njihovom nenormalnom shvatanju svojstvenom ljudima te zemlje, mogu smatrati više nego "divljacima", on se odmah promenio i, još uvek automatski, počeo da se ponaša prema meni "zapovednički" i obraća mi se tonom fiksiranim u prirodi bića što pripadaju toj kasti - te je počeo da mi govori kako treba da uđem, kako da izađem, krećem se, kada i koje reči da izgovorim.

Čitava dva sata on mi je na sopstvenom primeru pokazivao kako treba da se ponašam, a zatim je objavio da sutradan mora doći još jednom i naredi mi da vežbam, kako bi se, prema njegovim rečima, "izbegao nesporazum" zbog kojeg se može dospeti tamo gde je i "Bog rekao laku noć".

Na dan mog "predstavljanja njegovom visočanstvu", kako to oni kažu, stigao sam u mesto gde se nalazila rezidencija poglavara te prostrane zemlje i gde me je na železničkoj stanici sačekalo lično Njegovo Prevashodstvo u pratnji čitavog tuceta ađutanata; od toga momenta - svakako bez njegove "lične subjektivne inicijative", rukovođen automatskom navikom, stečenom zahvaljujući izvršavanju uvek jedne te iste radnje - on je počeo da sve moje zasebne oduhovljene delove i njihove manifestacije, uzete sve zajedno, potčinjava komandi svog sopstvenog "Ja".

Od toga momenta, što se tiče mog formalnog ponašanja, bio sam dužan da, kako bi rekao naš uvaženi Hodža Nasradin, "igram kako on svira".

Još nismo uspeli ni da sednemo u kočije i krenemo sa stanice, kada on počeo da mi pokazuje i da mi govori kako se moram ponašati i šta mogu reći, a šta ne treba da radim niti da govorim.

Sve što je bilo kasnije, u dvorani gde se odvijala svečana ceremonija predstavljanja, dok me je i dalje instruirao i usmeravao moju svest... ne bi se moglo ni u bajci ispričati niti se može perom opisati.

Svaki korak koji sam napravio u toj dvorani, svaki pokret i, čak, treptaj mojih kapaka, predvideo je i preporučio taj važan general.

Ipak, bez obzira na svu apsurdnost te procedure, ako se uzme u obzir da savršenstvo nekog čoveka zavisi od kvaliteta i kvantiteta njegovog unutrašnjeg iskustva, objektivna pravičnost zahteva da tvojim ljubimcima odam priznanje:

toga dana, naravno nesvesno, oni su me prisilili da doživim, može biti više nego što sam doživljavao i osećao tokom svih vekova kontakata s njima.

Ipak, iako sam pristao na tu znamenitu audijenciju, kako bih posmatrao i proučavao osobenu i poremećenu psihu tvojih ljubimaca, moram da kažem da sam posle surovog iskušenja koje sam doživeo, mogao slobodno da odahnem tek u vozu, kada su me moji mučitelji, posebno onaj nadmeni general, najzad ostavili na miru.

Toga dana sam bio toliko obuzet izvršavanjem bezbrojnih glupih manipulacija koje su od mene tražene i bile zamorne za moje časne godine, da čak nisam ni video kako je izgledao nesrećni car i kako se on ponašao u toj komediji.

Sada, moj dečaće, ako želiš da shvatiš informaciju o događajima koji su mi se desili usled tog "znamenitog predstavljanja Njegovom Veličanstvu Caru", možda ćeš moći da zamisliš tu sliku i razumeš kako je većina tvojih ljubimaca u to vreme, posebno u Rusiji, počela da vrednuje i utvrđuje svoj "individualni značaj" isključivo na osnovu efemernih spoljnih manifestacija, kao što se i na mome primeru može videti.

Ta navika da se o vrlinama drugih ljudi sudi na osnovu efemernog spoljašnjeg izgleda, postepeno se ukorenila među njima i nastavila da raste i pojačava iluziju da sticanje "individualnosti" zavisi isključivo od spoljašnjeg izgleda, zbog čega su svi oni počeli da teže jedino tome.

Eto zašto svi oni sada, još od momenta svoga rođenja, postepeno bivaju lišeni "čula", pa čak i "želje" da steknu "objektivno suštinsku Ličnost".

Manifestovanje pomenute osobine na moju sopstvenu ličnost odrazilo se sledećeg jutra i iskazalo se tako što su svi podaci za mišljenje ljudi o meni, koji su prethodno bili čvrsto fiksirani u prirodi svih koji su me poznavali, naglo promenjeni i to ni zbog čega drugog, već upravo zbog objektivno šetnog "zvaničnog predstavljanja" njihovom "vrhovnom poglavaru".

Njihovo mišljenje o mom ličnom značaju, isto kao i o mojim ličnim kvalitetima i vrlinama, iznenada se preobrazilo u njihovoj svesti; ja sam odjednom za sve postao "važan", "mudar", "neobičan", "zanimljiv" i tako dalje, i tome slično, tj. postao sam vlasnik svih mogućih vrsta fantastičnih odlika ličnosti, koje su oni sami izmislili.

Kao ilustracija za ovo što sam sada rekao može da posluži jedan karakterističan primer.

Vlasnik dućana gde sam, pre nego što bih pristupio neophodnim poslovima, uvek kupovao namirnice za svoju kuhinju, već prvoga jutra posle "carske audijencije" lično mi je doneo robu kući. Svi pozornici, koji su stajali

na čoškovima ulica u kraju gde sam živeo i koji su me već poznavali kao stranog lekara, počeli su da mi odaju počast kao da sam nekakav važan general.

Iste večeri, šef onog departmana, u koji sam prvi put sam išao, lično mi je u kuću doneo onu nesrećnu dozvolu što mi je davala pravo na sopstvenu laboratoriju, zbog koje sam dangubio tri meseca u čekaonicama raznih "zvaničnih" i "nezvaničnih" ustanova. A sutradan sam dobio još četiri takve dozvole od drugih ministarstava koja uopšte nisu imala prava da ih izdaju, ali kojima sam se, zbog svih prepreka, obraćao tokom svojih besmislenih pohoda.

Kućevlasnici, vlasnici dućana, deca, uopšte svi u mojoj ulici počeli su da mi se obraćaju prijateljski, kao da sam bogati ujak iz Amerike i nameravam da svakome od njih ostavim veliko nasledstvo. I tako dalje, i tome slično.

Posle tog "ispraznog" događaja, saznao sam, između ostalog, da je čak i nesrećni car takođe morao da se priprema za te zvanične susrete s nepoznatim ljudima.

On je skoro svakodnevno imao takve zvanične susrete, ponekad čak po nekoliko puta na dan: ovde vojna parada, tamo audijencija za ambasadora nekog drugog vladara; ujutro delegacija, preko dana susret sa mnom, kasnije - prijem raznih "predstavnika naroda", i svaki put je morao da izgovori pripremljen pozdravni govor.

A pošto svaka reč takvog zemaljskog cara može imati, a često i ima ozbiljne posledice ne samo za narod te države, već i za druge narode, ona se mora svestrano razmotriti.

U tom cilju mnogobrojni stručnjaci, odabrani među običnim tricentričnim bićima iz okruženja cara ili imperatora koji se na prestolu nalazi prema naslednom pravu ili prema sprovedenim izborima, govore mu kako treba da se ponaša i šta treba da kaže u nekoj situaciji; a svi ti saveti i uputstva moraju biti dati na takav način da ljudi ne primete kako njihov imperator ne postupa samostalno, već prema tuđim instrukcijama.

A da bi sve to zapamtili, imperatori, naravno, neprekidno moraju da vežbaju.

Posle svega što sam ti ispričao možeš da zamisliš kako to vežbanje izgleda. Ja sam to shvatio čitavim svojim bićem dok sam se spremao za tu famoznu audijenciju.

Uzged, za sve vreme koje sam proveo na Zemlji, tako sam morao da se pripremam samo jednom. Da su pripreme te vrste bile potrebne svaki put... nikome ne bih pozeleo tako strašnu sudbinu.

Ja lično, posle svega, ni po koju cenu ne bih voleo da se nađem u koži takvog zemaljskog imperatora ili cara, i ne bih to pozeleo ni svom najljućem neprijatelju ili neprijateljima svojih najbližih prijatelja.

Ubrzo posle nezaboravne "carske audijencije" napustio sam Sankt Peterburg i posle toga živeo u mnogim gradovima Evrope i drugih kontinenata. Kasnije sam se zbog drugih poslova često vraćao u Rusiju, gde se za to vreme odvijao proces "međusobnog istrebljenja" i "uništavanja svega stvorenog" proces koji se u to vreme, kao što sam već pomenuo, nazivao "boljševizmom".

Sećaš li se, obećao sam da ću ti ispričati o stvarnim, fundamentalnim uzrocima tog zaista fenomenalnog procesa.

Tada je, kao što sam pomenuo, ta užasna pojava nastala usled delovanja dva nezavisna faktora. Prvi je - posledica kozmičkog zakona Soliunensiusa, dok je drugi u već poznatim anomalnim uslovima svakodnevnog života koje su sami ljudi stvorili.

Kako bi lakše shvatio oba ova faktora, objasniću ti svaki od njih posebno i počecu od kozmičkog zakona Soliunensiusa.

Pre svega, treba reći da sva tricentrična bića, bez obzira na to na kojoj planeti žive i kako spolja izgledaju, uvek s nestrpljenjem i radošću dočekuju manifestovanje delovanja toga zakona, isto kao što tvoji ljubimci iščekuju praznike poput Uskrsa, Bajrama, Sadika, Ramadana, Kejlane i drugih.

Jedina razlika je u tome što tvoji ljubimci te praznike s nestrpljenjem iščekuju, jer su uobičajili da se u te "svete dane" prepuštaju veselju i pijankama, dok stanovnici drugih planeta s nestrpljenjem očekaju delovanje Soliunensiusa zbog potrebe za razvijanjem i usavršavanjem Objektivnog Uma, što oni sami postižu.

Što se tiče uzroka pojačanog delovanja ovog kozmičkog zakona, oni su različiti na raznim planetama, ali skoro uvek proističu i zavise od takozvanog "opštekozmičkog harmonijskog kretanja", a što se tiče planete Zemlje, na njoj sveukupnost uzroka nastaje usled "periodične aktivnosti" Sunca, koje, opet, zavisi od uticaja susednog sunčanog sistema, poznatog pod nazivom "Baleuto".

Međutim, u tom sistemu, tu "sveukupnost uzroka", između ostalog, određuje velika kometa "Solni", koja u skladu sa određenim kombinacijama "opštekozmičkog harmonijskog kretanja" prolazi s vremena na vreme blizu sunca Baleuto, koje zbog toga veoma povećava svoju "aktivnost" kako bi se održalo u sopstvenoj orbiti. Isto to izaziva istu takvu aktivnost sunaca susednih sistema, između ostalog i sistema Ors; i kada sunce Ors poveća svoju aktivnost, kako ne bi moralo da promeni svoju uobičajenu putanju, to izaziva napetost u svim objektima njegovog sistema, uključujući i planetu Zemlju.

Ta "napetost" u nekoj od planeta deluje i na sva bića koja su na njoj nastala i koja je nastanjuju, tako što uvek u njima rađa, osim želja i namera kojih ona nisu svesna, i osećanje svetog "aboliunozora" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, "religiozno osećanje", zapravo, "životno osećanje" koje se, kao što

sam ti govorio, ispoljava povremeno usled želje i stremljenja ka bržem samousavršavanju radi dostizanja Objektivnog Uma.

Zanimljivo je da kada se to ili neko drugo sveto osećanje slično njemu, takođe nastalo usled određenog opštekozmičkog uzroka, formira u prirodi tvojih ljubimaca, oni ga doživljavaju kao simptom neke od mnogobrojnih bolesti i nazivaju to "nervima".

Treba naglasiti da je taj impuls, svojstven svim tricentričnim stanovnicima naše Velike Vasiona, nastajao i razvijao se skoro normalno kod većine tricentričnih Zemljana ranijih epoha, to jest još od vremena kada je organ kundabufera bio uklonjen, i pre druge planetarne katastrofe.

Ali kasnije, jedna od glavnih nevolja, proisteklih iz uslova svakodnevnog života, posebno od vremena kada je kod njih počelo da dominira njihovo unutrašnje "zlo načelo" pod nazivom "samozavaravanje"; umesto želje i stremljenja ka bržem samousavršavanju, kod njih se pod uticajem Soliunensiusa razvijalo "nešto" što oni nazivaju "potrebom za slobodom", i upravo to je osnovni uzrok nastanka takvih užasnih fenomena kakav je savremeni "boljševizam".

Kasnije ću ti objasniti kako oni zamišljaju tu svoju znamenitu "slobodu", a sada ću ti reći jedino to da osećanje nastalo pod uticajem Soliunensiusa pojačava kod njih potrebu za ovim ili onim promenama spoljnih uslova svakodnevnog života, koji su do tada bili više ili manje stabilni.

Posle druge planetarne katastrofe koja je pogodila tu zlosrećnu planetu, to jest posle "propasti Atlantide", uticaj kozmičkog zakona Soliunensiusa na suštinu tvojih ljubimaca dogodio se najmanje četiri puta i svaki put se, zbog te čudne potrebe za slobodom, koja je fiksirana kod većine njih, događalo skoro isto ono što se nedavno dogodilo stanovnicima onog dela Zemlje koji se zove Rusija.

Ovde je veoma važno naglasiti da tih strašnih događaja na planeti Zemlji nikada ne bi ni bilo da su podaci za stvaranje suštinskog impulsa Savesti, koji je ostao intaktan u njihovoj podsvesti - podaci, na koje je pre svega obratio pažnju Veliki Sveti Ašjata Šimaš i koje je koristio radi izvršenja svoje misije - uvek funkcionisali u svesti ljudi za vreme njihovog budnog stanja.

Jedino zato što podaci za sveti impuls Savesti ne učestvuju u funkcionisanju svesti, uticaj zakona Soliunensiusa i drugih neizbežnih kozmičkih zakona, poprima abnormalne forme koje i dovode do tako žalosnih rezultata.

Što se tiče drugog faktora, iako svi uzroci koji istovremeno služe i kao izvor njegovog nastanka leže u abnormalnim uslovima njihovog svakodnevnog života, po mom mišljenju osnovni uzrok jeste njihova famozna podela na

"kaste", koja se ustalila u njihovim međusobnim odnosima i postoji neprekidno tokom celokupne njihove istorije, osim onog perioda kada su se plodovi dela Ašjate Šimaša privremeno ukorenili kod njih.

Jedina razlika je u tome što je u prethodnim vekovima podela na razne kaste proisticala iz svesti i inicijative određenih nezavisnih ličnosti, dok se sada ona događa potpuno automatski bez učešća bilo čije volje ili svesti.

Dakle, moj dečače, došao je pravi momenat da ti ukratko objasnim na koji način i kojim redom su tvoji ljubimci počeli automatski da se dele na razne poznate "klase", kao i kako su kasnije i sami počeli da se dele na "kaste".

Kada bi se u različitim slučajnim okolnostima neka značajna grupa ljudi koncentrisala na bilo kom mestu da bi na njemu zajedno živela, neki članovi grupe - kod kojih su iz bilo kojeg razloga posledice mogućnosti organa kundabufere bile u potpunosti kristalizovane, što je njihovoj prirodi davalo impuls takozvanog "lukavstva" - u čijim rukama bi se u to vreme našla takozvana "sredstva zastrašivanja" ili ono što oni sami nazivaju "oružjem", ta grupa bi se ubrzo odvojila od ostalih i stavši na čelo svojih saplemenika, osnovala "vladajuću klasu".

A kasnije, pošto kod svih tricentričnih stanovnika Zemlje, posebno u poslednjoj epohi, sveti impuls "Savesti" ne učestvuje u radu njihove svesti - zbog čega su oni izgubili čak i želju da sebe izlažu bilo kakvom naporu povezanom sa savešću - ljudi koji su se na taj način izdvojili u vladajuću klasu, koristeći pomenuta "sredstva zastrašivanja", prisilili su druge ljude svoje grupe da čine za njih čak i ono što bi trebalo da svaki čovek bez izuzetka sam čini u svom svakodnevnom životu.

I drugi ljudi te grupe su iz istih razloga, to jest, ne želeći da sami ulažu bilo kakve napore, utoliko pre ne za nekog drugog, bojeći se istovremeno sredstava zastrašivanja predstavnika vladajuće klase, počeli da pribegavaju svim mogućim lukavstvima kako bi sa sopstvene grbače zbacili veliki teret koji im je natovarila vladajuća klasa.

Obično su se kasnije ljudi svake takve grupe postepeno delili na razne kategorije, u skladu sa nivoom svoga umeća i lukavstva. A podela na kategorije toga tipa upravo i dovodi do daljih podela u sledećima generacijama i na razvrstavanje ljudi u famozne "kaste".

Ta klasifikacija na razne kaste neizbežno je dovela do toga da se u prirodi svakog od njih prema drugim kastama kristalizovao odnos koji se naziva "mržnjom", a to osećanje ne postoji ni na jednom drugom mestu u čitavoj Velikoj Vasioni; ono, opet, u suštini tvojih ljubimaca rađa impulse koji su za tricentrična bića "sramni", kao što su oni koje nazivaju "zavišću", "nepoverljivošću", "neistinitošću", kao i mnogi drugi te vrste.

Dakle, ti užasavajući procesi međusobnog istrebljenja i uništavanja svega što su postigli, nastaje delimično iz ovog razloga: u određenim periodima, kada osećaju uticaj kozmičkog zakona Soliunensiusa, što izaziva pomenutu potrebu za "slobodom", kod njih se intenzitet delovanja podataka koji su im već svojstveni i koji stalno rađaju impuls "straha" od vlastodržaca, s jedne strane, automatski smanjuje, dok s druge strane, intenzitet delovanja onog neobičnog faktora koji izaziva "mržnju" prema predstavnicima drugih kasti, počinje da raste.

Eto zašto sam rekao da se ta podela ljudi na kaste - koja dovodi do tih unikalnih i čudnih suštinskih podataka koji se kod njih sve snažnije manifestuju, a potiču, kao što si se nesumnjivo i sam uverio na osnovu onoga što si saznao, iz njihovog nenormalnog načina života - može smatrati drugim faktorom za nastanak tih užasnih procesa.

Ti strašni procesi obično nastaju i protiču prema određenom redosledu.

Uvek počinju ovako. Pod uticajem Soliunensiusa, nekoliko ljudi određene grupe, kod kojih su podloge za rađanje tog čudnog impulsa prema ljudima drugih kasti, posebno vladajuće klase, kristalizovane više nego kod ostalih - vide i osećaju realnost snažnije nego drugi i počinju, što se kaže, da "negoduju"; ti "govornici što negoduju" postaju za druge ono što se sada obično naziva "vođom".

A zatim, zbog tog "negodovanja" i uticaja kozmičkog zakona Soliunensiusa, koji se u njihovoj suštini uvek kombinuje posebno, i ostali takođe počinju da negoduju.

Kada ti nemiri među običnim građanima počnu da deluju suviše razdražujuće na takozvane "slabe nerve" nekih vlastodržaca u njihovoj zemlji, i oni izdaju naredbu onima čiji je posao da opominju i rasteruju posebno glasne smutljivce, tada ti ekscesi počnu progresivno da rastu i - na nesreću tvojih ljubimaca - nikada, na kraju krajeva, ne vode ničemu dobrom.

Kada bi ti procesi makar malo poboljšavali život ljudi budućih generacija, može biti da, s gledišta strogo nepristrasnog posmatrača, u tom slučaju ne bi izgledali toliko užasno. Ali, na nesreću svih tricentričnih bića naše Velike Vasiona, čim prestane "veličanstveno delovanje" tog zakonomernog fenomena i ti užasni procesi dođu do svoga kraja, ljudi se ponovo prihvate starog, i svakodnevni život postane još čemerniji nego što je bio, a naporedo s tim, potpuno iščezne takozvano "zdravo shvatanje smisla i cilja života".

Do tog pogoršanja dolazi, kako ja mislim, uglavnom zato što posle tih procesa, lidere nekadašnjih vladajućih klasa zamenjuju ljudi drugih kasti, u kojima nije bilo niti će biti ličnosti koja bi svesno ili nesvesno posedovala iskustvo koje omogućuje upravljanje procesom spoljašnje, a ponekad čak i

unutrašnje egzistencije ljudi iz svog okruženja, koji, iako su im slični, još nisu dostigli isti nivo Uma.

Istine radi, treba reći da iako u prirodi tricentričnih bića nekadašnjih vladajućih klasa podaci koji su u njihovoj "podsvesti" postojali za rađanje realne Savesti, takođe ne učestvuju u funkcionisanju takozvane "budne svesti", ti ljudi, u najmanju ruku, imaju iskustvo u vladanju, stečeno nasleđstvom i automatski poboljšavano iz generacije u generaciju.

S druge strane, u prirodi bića koja su tek nedavno osvojila vlast, ne samo da nema prave Savesti, isto kao ni kod predstavnika starih vladajućih klasa, već se, uz to, određena "svojstva" kod njih posebno burno manifestuju i daju potpuno neočekivane i užasavajuće rezultate. Ta "svojstva" se uglavnom kristalizuju u prirodi tricentričnih Zemljana, posebno u poslednje vreme, i predstavljaju posledice delovanja organa kundabufera; u njih spadaju "sujeta", "gordost", "uobraženost", "samoljublje" i druge, pri čemu su svi kvaliteti potrebni za vladanje kod njih sasvim sveži i ne mogu da odgovaraju potrebnom nivou.

Onim tricentričnim bićima što su postala "improvizovani vlastodršci" i nemaju nasledne podatke koji omogućuju vladanje, odlično odgovara jedna izreka našeg dragog učitelja: "Još nisam sreo budalu koja bi se osećala udobno u novim kicoškim cipelama, ako je navikla da šljapka u svojim starim kućnim papučama."

I zaista, moj dečače, uvek kada delovanje Soliunensiusa dođe svome kraju i ponovo se uspostavi "relativno normalan" život, "novopečeni" vlastodršci organizuju takav "kulturan život", zbog kojeg neprestano raste broj takozvanih "mekušaca", "puževa", "vašiju", "bubašvaba" i drugih sličnih parazita koji uništavaju sva blaga na planeti.

Pošto sam počeo da govorim o boljševizmu, kako bih ti na primeru pokazao čudnovatost mišljenja svojstvenog tvojim ljubimcima, ispričaću ti o jednom od njihovih naivnih racionalističkih objašnjenja, koje nije bez izvesnog humora.

Ta njihova naivnost, proistekla isključivo od njihovog ništavnog protivrečnog mišljenja, sastoji se u tome da iako su se, u sferi njihovih međusobnih odnosa, tokom poslednja dva veka svi događaji bez izuzetka odvijali potpuno automatski, bez učešća svesti ili namera bilo koga od njih, bez obzira na to, oni se ne libe da sve dobre ili rđave rezultate proistekle iz tih događaja, čak sa zavišću pripišu ovome ili onome čoveku.

Evo čemu može da zahvali za svoje postojanje ta anomalija, fiksirana u sva tri oduhovljena dela nekog čoveka.

Pre svega, iz njihove suštine postepeno su nestali svi oni podaci čija sveukupnost može kod ljudi da rađa čulo "predviđanja", te su oni na taj način u potpunosti lišeni mogućnosti da na bilo kom nivou predvide opasnost koja im preti; zatim, posedujući "sužen horizont" i "kratku pamet", oni ne samo da ništa ne znaju o davnim događajima koji su se desili na njihovoj planeti, već ne pamte ni ono što se dogodilo sasvim nedavno; najzad, oni nemaju pojma o kozmičkim zakonima, kojima uglavnom i mogu da zahvale za sve žalosne događaje do kojih među njima dolazi.

Zato su tvoji savremeni ljubimci svim svojim bićem ubeđeni da se užasavajući proces, koji oni nazivaju "boljševizmom", rasplamsao na njihovoj planeti prvi put i da se ništa slično nije događalo pre te njihove "voljene civilizacije"; oni čak veruju da se to dogodilo zahvaljujući progresivnoj evoluciji Uma bića koja su im slična.

Njihovo verovanje da nije bilo procesa koji su se u stvarnosti više puta desili na njihovoj planeti, može poslužiti kao dobar primer za ilustraciju i karakterisanje fenomenalne gluposti i ograničenosti njihovog mišljenja.

Običan zdrav razum svakog tricentričnog bića pokazuje da je takvih procesa nesumnjivo bilo i čak sam i ja, pošto sam se zainteresovao za neobičnu psihu tvojih ljubimaca i počeo svestrano da ih posmatram, najmanje četrdeset puta bio svedok takvih procesa, koje sam nazvao "uništavanjem svega u vidnom polju".

Zanimljivo je da se skoro polovina užasnih procesa dogodila nedaleko od mesta gde je koncentrisana njihova "kultura", tj. u Egiptu.

Ti strašni događaji često su se dešavali u Egiptu zato što je veoma dugo taj deo Zemljine površine, u odnosu na "opštekozmičko harmonijsko kretanje", zauzimalo "težište zračenja". To se dogodilo zbog toga što uticaj kozmičkog zakona Soliunensiusa često deluje na suštinu tricentričnih bića koja tu žive i svaki put izaziva tu anomaliju kod jedne četvrtine njih.

Ukoliko pouzdane podatke o događajima koji su se dogodili u Egiptu uporedimo sa podacima o tome fiksiranim u predstavama i shvatanjima bilo kojeg odgovornog bića njihove znamenite savremene "kulture" - podatke koji su otkriveni tobože zahvaljujući njihovom "usavršenom Umu", videćemo očigledan primer one vrste informacija, na kojima se tokom njihovog zrelog života gradi njihovo "logičko mišljenje". Osim toga, to će mi omogućiti da istaknem i još jednom naglasim svu objektivnu štetnost takve prakse, koja se čvrsto ustalila u procesu njihovog svakodnevnog života, a koju su oni nazvali visokoparnim rečima "obrazovanje" i "podučavanje" mlade generacije.

Radi se o tome da među mnogim efemernim i fantastičnim informacijama koje su u celini formirale njihov čudan razum, svojstven jedino njima, istorija Egipta takođe zauzima svoje mesto.

Ta fantastična "istorija" koju je očigledno izmislio neki kandidat za "haznamasa", bila je čak obavezan predmet u njihovim školskim ustanovama, gde je ta istorija, kao i druge slične gluposti, "usađivana" u pojedine njihove centre radi funkcionisanja duhovnih opažaja i reakcija, ili u takozvane "mozgove" budućih "odraslih ljudi"; i kasnije, kada bi ti nesrećnici odrasli, sve te fantastične informacije, naučene papagajski i pod prinudom, služile bi im kao osnova za asocijacije i "logičko mišljenje".

I zato sada, na toj nesrećnoj planeti svaki odrastao čovek umesto da dobije prava znanja, koja normalno tricentrično biće treba da poseduje o događajima koji su se na njegovoj planeti desili u prošlosti, učeći sve mehanički i nesvesno, "prima" čitavim svojim bićem "informaciju" o Egiptu i bavi se, uz pomoć svoga Uma, raznim spekulacijama o tome.

Tu nema protivrečnosti: zahvaljujući njihovom sistemu "obrazovanja" i "podučavanja" svaki takozvani "zreo" tricentrični stanovnik te čudne planete već zna istoriju ljudi koji su naseljavali stari Egipat.

Način na koji on dobija ta znanja, to jest "papagajski" način dobijanja informacija, i zbir predstava koje proističu iz svega toga, prisutan je u tri njegova oduhovljena dela, i ti ih možeš sasvim jasno predstaviti i jasno zamisliti iz moje priče.

Skoro svi oni "znaju" da su drevni Egipćani imali dvadeset i četiri dinastije. Ali ako nekoga od njih pitaš zašto je bilo toliko dinastija, pokazaće se da nikada nije čak ni razmišljao o tome.

Ali ako se insistira na odgovoru, isti taj čovek koji je do malopre "znao" i bio siguran svim svojim bićem da je u starom Egiptu bilo dvadeset četiri dinastije, odgovoriće, naravno ukoliko se obezbedi njegova iskrenost i slobodno izražavanje asocijacija koje u njemu protiču, na sledeći način:

- Ti Egipćani su imali dvadeset i četiri dinastije... Dobro... To dokazuje da je kod Egipćana postojala monarhija i da se titula cara prenosila nasleđivanjem, sa oca na sina. Sada je običaj da carevi jedne linije nose isto prezime i svi takvi carevi čine jednu dinastiju. Na taj način dinastija je onoliko koliko i carskih prezimena...

Veoma razumljivo i uočljivo, isto koliko i zakrpa na pantalonama našeg uvaženog Hodže Nasradina.

Ali ako neki čovek iz savremene kulture poželi da sazna zašto su se rodovna imena tih staroegipatskih careva toliko često menjala i ako uloži velike napore da to objasni svome Umu, njegovo mišljenje će asociirati nekako na sledeći način:

- Očigledno je da su se u stara vremena dinastije često menjale, zato što su se egipatski "carevi" ili, kako su ih tada zvali, "faraoni" umarali od vlasti i

odricali je se u tuđu korist - i veoma je moguće da se to događalo u određenim okolnostima.

Recimo da je neki faraon po imenu Džoser živeo mirno i sa zadovoljstvom vladao Egiptom.

I onda se desilo da je isti taj car ili faraon Džoser osetio umor od carevanja i jedne besane noći, razmišljajući o svom "carskom udesu", svim svojim bićem shvatio da se čovek, hteo ne hteo, umara od vlasti i da je taj posao uopšte veoma "zamoran", te da se s ličnog stanovišta ne može nazvati ni korisnim, ni bezbednim.

Faraona Džosera je pogodila ta misao i on je, koristeći iskustvo stečeno u prošlom životu, odlučio da se potrudi i smisli način na koji bi nekoga "ubedio" da ga oslobodi tog zamornog posla, koji je za njega toliko nepoželjan.

On je najzad pronašao takvog čoveka, otišao k njemu i veoma blago mu se obratio ovim rečima:

- Moj veoma poštovani i neverovatno dobri podaniče, iskreno ti priznajem kao jedinom prijatelju, dostojnom moga poverenja, da je ovo carstvo, kojim ja sada vladam, postalo za mene pretežak teret i da se to, može biti, dogodilo zato što sam ja veoma umoran.

Među nama rečeno, moj dragi sin i naslednik, kome mogu da ostavim svoje carstvo, iako izgleda veoma snažan i zdrav, u stvari uopšte nije takav.

Ti ćeš me, kao otac poznat po svojoj ljubavi prema deci, razumeti ako ti kažem da veoma volim svoga sina i naslednika i ne želim da on vlada i umara se kao ja; zato sam rešio da ti predložim kao čestitom čoveku i svome najboljem prijatelju da oslobodiš mene i moga sina, i na sebe preuzmeš carske obaveze.

A taj, još običan podanik i, što bi se reklo, s jedne strane "dobar momak", a s druge - varalica puna "taštine", slegne ramenima i sa suzama u očima kaže: "Pokoravam se..." i - pristane. I sutradan počne da vlada.

Pošto je rodovno ime tog novog faraona drugačije, sutradan se broj egipatskih dinastija povećava za jednu.

A pošto su se u starom Egiptu faraoni često umarali i, voleći svoje sinove, želeli da ih oslobode takve sudbine, oni su se odricali od vlasti u korist drugih i eto zašto se broj dinastija povećavao.

U stvarnosti, međutim, dinastičke promene se u Egiptu nisu dešavale tako prosto, te je u intervalima između njih dolazilo do raznih potresa u poređenju s kojima savremeni boljševizam izgleda kao "dečja zabava".

Često sam u jeku savremenog boljševizma mogao da primetim kako nekolicina ljudi, iz razloga koji, razume se, nisu zavisili od njih, ne učestvuju u

tom procesu i, zahvaljujući tome, u stanju je da ga polusvesno posmatra sa strane. Ti ljudi su osećali iskreno negodovanje prema sebi sličnima što su učestvovali u tom užasnom procesu, koji je tada nazvan "boljševizmom", a i sada se tako zove.

Po mom mišljenju, biće korisno ako ti u vezi s tim kažem da se takvo njihovo ponašanje odlično može okarakterisati rečima: "uzaludno padanje u vatru iskrenog negodovanja", i predstavlja jednu od nesrećnih osobenosti psihe tih zlosrećnih, posebno savremenih tricentričnih bića, koja ti se toliko dopadaju.

Ta psihička anomalija dovodi do gušenja mnogih funkcija, kako planetarnog tela, koje je i bez toga oštećeno, tako i njihovog kesdžanog ili astralnog tela - ukoliko je, naravno, ta duša u začetku već formirana u njihovom biću i dostigla određen nivo "individualnosti".

Ta anomalija njihove psihe, tj. "uzaludno padanje u vatru negodovanja" ili, kako oni ponekad kažu, "nepotreban bes", takođe proističe iz činjenice da su ljudi odavno izgubili "životni horizont" kao i "instinktivan osećaj za realnost u pravoj svetlosti".

Zbog nedostatka te dve osobenosti njihove psihe oni čak ni izdaleka ne slute da ličnosti kao što su oni ni na koji način ne mogu biti uzrok tih užasnih procesa, ali se ti procesi dešavaju na njihovoj nesrećnoj planeti iz dva neizbežna i velika razloga. Prvi je - isti onaj kozmički zakon Soliunensiusa, koji je potpuno nezavisan od njih, a drugi razlog delimično zavisi od njih i sastoji se u tome da zbog abnormalnih uslova egzistencije, koje su sami stvorili, podaci što se i dalje kristalizuju u njihovoj suštini aktivizacije svetog impulsa Savesti, ne učestvuju u svakodnevnom budnom stanju i zato delovanje toga principa dobija tako nakaznu formu.

Kao što sam već govorio, tvoji ljubimci čak ni izbliza nisu u stanju da shvate da pojedinačne ličnosti nisu uzrok tih užasnih procesa planetarnih razmera i da su one samo slučajno zauzele položaj koji ih je zbog abnormalnih uslova društvenog života prinudio da igraju ovu ili onu ulogu. A te uloge su uvek dobijale različite karakteristike u potpunoj saglasnosti sa zakonom koji od njih apsolutno ne zavisi.

U jeku tog poslednjeg procesa, tj. ruskog boljševizma, ljudi drugih zemalja su se iskreno uzrujali kada su saznali da su oni, koji su slučajno stali na čelo tog strašnog događaja, izdavali naredbe za streljanje nekog Ivana, Petra ili Andreja.

Kako bi moja dalja objašnjenja tog užasnog procesa bila jasnija, moram da ti kažem da on još traje na većem delu površine te zlosrećne planete i da je u poslednje vreme brojnost tvojih ljubimaca veoma povećana. Na taj način, ukoliko uporedimo relativan broj tricentričnih bića, ubijenih za vreme

poslednje katastrofe, s onim što se događalo pre, sadašnji proces će naprosto izgledati kao "dečja zabava".

Da bi to bolje shvatio i uporedio nekadašnje procese sa savremenim boljševizmom, opisaću ti nekoliko scena iz drevne istorije Egipta, koji sam već pomenuo.

U jednom od intervala između dinastija tih egipatskih faraona, ili careva, kada se u Egiptu odvijao proces sličan savremenom boljševizmu, vladajući revolucionarni komitet je, između ostalog, objavio čitavom stanovništvu zemlje, da će se uskoro održati "izbori" za poglavare većih i manjih centara ili, kako oni kažu "gradova" i "sela", i da ti izbori treba da se obave prema sledećem principu.

Poglavari gradova i sela postaće oni koji u svoje svete urne stave više "kroana" nego ostali. "Kroan" je ime, koje je u Egiptu dato svetom prinošenju žrtve.

Tada je, moj dečače, prema religiji stanovnika te zemlje, za vreme ceremonija, koje su se održavale na specijalnim mestima, bilo uobičajeno da se pred svakog čoveka, koji prati ceremoniju, stavi glinena urna u koju je, posle čitanja određenih molitvi, taj čovek stavljao voće ili povrće, predviđeno za taj dan.

Da, objekti, smatrani "dostojnim" da budu žrtvovani, nazivani su tada "kroanima". Po svoj prilici, tu "manipulaciju" su smislili teokrate onoga doba kao izvor prihoda, za dobrobit svih tih, kako su ih zvali, "parazita".

U ukazu, koji sam ti upravo pomenuo, bilo je kazano da u ovom slučaju "kroani" moraju biti uhode parazita - naziv koji obična tricentrična bića iza leđa daju predstavnicima vladajućih klasa - i da izuzetaka ne sme biti ni za "pasivan pol", ni za decu, ni za starce.

Dalje se u tome ukazu govorilo o tome da onaj koji stavi više "kroana" u svoju svetu urnu na dan izbora može biti određen za vladara Egipta i, kao što sam već rekao, što se tiče gradova i sela, njihovi poglavari će postati oni ljudi koji stave najviše "kroana" u svoje svete urne.

Možeš li da zamisliš, moj dečače, šta se događalo toga dana po čitavom Egiptu kako bi se za svete urne prikupio što veći broj uhoda za one koji su tada pripadali vladajućoj klasi?

Drugi put sam, takođe u Egiptu, bio svedok jedne ništa manje užasne scene.

Da bi je valjano zamislio, moraš pre svega znati da je nekada u svakom većem trgovačkom centru ili "gradu" u Egiptu postojao ogroman trg na kome su se održavale sve moguće javne ceremonije, religiozne i vojne, na koje su se u takvim prilikama okupljale mase ljudi iz čitavog Egipta.

Ti ljudi su, posebno oni koji su u tom periodu pripadali slabijim kastama, ometali ceremonije, i faraon je izdavao naredbu da se oko trga zategnu konopci kako bi se sprečilo to ometanje ceremonija od strane onih koji predstavljaju "niže kaste".

Ali kada bi zategli konopce, ubrzo bi se ispostavilo da oni ne mogu da izdrže pritisak gomile, i uvek su na kraju pucali, te je faraon naredio da se prave takozvani "metalni konopci", koje su potom žreci što su ih osvećivali nazvali "žicom".

Te svete žice, nategnute oko trgova korišćenih za javne ceremonije, bile su ogromne dužine, ponekad su čak dostizale dužinu "centrotino", ili kako bi Zemljani rekli, "deset milja".

Jednom sam gledao kako je gomila običnih Egipćana na jednu od tih svetih žica - kao na ražanj - počela da, bez obzira na pol i uzrast, natiče sve one koji nisu pripadali vladajućoj klasi.

Iste noći, uz pomoć četrdeset pari bikova, oni su taj novi ražanj odvukli i bacili u Nil.

Video sam mnogo egzekucija te vrste, kako za vreme svojih putovanja na Zemlju, tako i tokom svojih posmatranja sa Marsa pomoću teskuana (teleskopa).

A tvoji savremeni ljubimci, naivni do krajnosti, osećaju pravednu ljutnju kada saznaju da je streljan nekakav Ivan Petrov.

Ako postupke tricentričnih bića ranijih epoha, koja su bila objekti te "psihoze", uporedimo sa postupcima savremenih boljševika, ovi poslednji mogu čak izgledati dostojni pohvale i zahvalnosti za to što su se - iako su posledice mogućnosti organa kundabufera u potpunosti kristalizovane u njihovoj prirodi - upravo u jeku događaja, kada su naprosto bili igračke u rukama kozmičkog zakona Soliunensijusa - ponašali na takav način da je mrtvo telo čoveka koga su streljali, u krajnjoj liniji, bilo moguće identifikovati kao Ivana Petrova, a ne nekog drugog.

Tu Belzebub duboko uzdahnu i gledajući u jednu tačku, počeo usredsređeno da razmišlja.

Hasejn i Ahun, malo iznenađeni, ali ne i ljuti, počeo da ga pažljivo i s očekivanjem posmatraju.

Nešto kasnije, Hasejn napravi neočekivanu grimasu i glasom koji je izražavao bolećivu nežnost, obrati se Belzebubu, koji je i dalje bio duboko zamišljen.

- Dragi dedice! Molim te, pričaj nam o znanjima koja si stekao tokom svog dugog života i koja poseduje tvoja priroda, koja mi je toliko draga zato što

može da mi pruži materijal za odgovor na pitanje, koje se sada rodilo u mom biću, odgovor koji čak ni maglovito ne mogu da zamislim, ukoliko ni u jednom svom oduhovljenom delu ne budem imao podatke za poređenje.

To pitanje, nastalo u mome biću, na koje mi je neophodan odgovor, sastoji se, evo u čemu: ukoliko, čak i iz razloga koji ne zavise od njih, ti nesrećni stanovnici Zemlje nemaju mogućnosti da tokom zrelog života dostignu nivo Objektivnog Uma, zašto onda, ako su već nastali tako davno i njihova plemena preživela toliko vekova, te običaje i "instinktivne automatske navike", svojstvene svim bićima nisu kod njih mogle da budu ponovo formirane, zahvaljujući proticanju vremena, čak i u abnormalnim uslovima njihovog svakodnevnog života - života koji bi i u "egoistički ličnom" i "kolektivnom" smislu tada mogao da protiče manje ili više podnošljivo sa aspekta objektivne realnosti.

Rekavši sve to, naš siroti Hasejn pogleda upitno u vinovnika svog dolaska na svet.

Evo kako je Belzebub odgovorio na pitanje svog voljenog unuka.

Da, svakako... dragi moj Hasejn. Tokom vekova, mnogi običaji i takozvane "moralne norme", često veoma dobre i korisne za svakodnevni život, postepeno su se ustalile među tvojim ljubimcima nastanjenim na Zemlji, kao i na svim drugim planetama gde nastaju razumna bića koja deo svoje egzistencije provode u običnom svakodnevnom životu. Ali tu vreba zlo – ta srećna dostignuća ljudskog blagostanja, fiksirana u procesu svakodnevnog života jedino zbog proticanja vremena, i pojačavana prenošenjem iz generacije u generaciju, pre ili kasnije se transformišu u "nesrećna", povećavajući na taj način broj onih malih štetnih faktora, koji kao da se sve više i više "rastvaraju" u psihi i samoj suštini tvojih ljubimaca.

Naravno, ako su makar ti dobri običaji i već automatizovane moralne norme, koje je vreme fiksiralo u procesu njihovog života, mogle da se održe i pređu na sledeće generacije, već samo to bi moglo da učini njihovu egzistenciju, koja je u objektivnom smislu sada veoma zapuštena, mnogo prihvatljivijom u očima nepristrasnog posmatrača.

Uzroci potpunog razaranja ili modifikacije tih životnih dobara, neophodnih za podnošljivu egzistenciju, koji proističu iz dobrih običaja i moralnih normi, stečenih tokom vremena, opet leže u abnormalnim uslovima svakodnevnog života, koje su sami uspostavili.

Usled svih tih abnormalnih uslova što ih okružuju, u njihovoj psihi je ne tako davno nastalo jedno osobeno svojstvo što je postalo osnovni uzrok pomenutog zla. To svojstvo se zove "sugestija".

Zbog tog čudnog svojstva, tek nedavno fiksiranog u njihovoj psihi, sve funkcije njihovog bića postepeno su počele da se menjaju i, najzad, svi ljudi, naročito oni koji su se rodili i odrasli tokom poslednjih vekova, počeli su da oličavaju kozmičku supstancu koja ima mogućnost da deluje jedino ukoliko se stalno nalazi pod uticajem drugih, sebi sličnih supstanci.

I, naravno, moj dečače, sada svi Zemljani, uzeti kako pojedinačno, tako i u grupama, velikim i malim, obavezno moraju ili sami da "utiču", ili da se nalaze pod tuđim "uticajem".

Da bih ti pružio što jasniju sliku i svestrano razumevanje načina na koji su običaji i norme, korisne za njihov svakodnevni život i stečene automatski za naredne vekove - ili nestale bez traga, ili se promenile na gore zbog tog svojstva njihove čudne psihe, navešću ti kao primer one tricentrične Zemljane, koje svi ostali stanovnici te planete nazivaju "Rusima", i koji čine većinu stanovnika velike zemlje "Rusije".

Život toga naroda je mnogo vekova proticao u susedstvu sa azijskim narodima. Usled raznih okolnosti, ti ljudi su prilično dugo tako živeli i, kao što obično biva u takvim prilikama, mnogo dobrih normi i običaja formirano je i fiksirano u njihovom svakodnevnom životu. A Rusi su, pošto su se često sretali sa predstavnicima naroda koji su za njih bili "drevni", i kod njih nailazili na potvrdu prijateljskih odnosa, postepeno usvojili i u procesu svog svakodnevnog života počeli da koriste mnoge od tih korisnih običaja i moralnih normi.

Dakle, moj dečače, zahvaljujući tom, za tricentrična bića izuzetnom svojstvu koje se pojavilo ubrzo posle perioda "tikliamiške civilizacije" i fiksiralo se u njihovoj psihi onoliko snažno, koliko je bilo snažno progresivno pogoršavanje uslova života, za šta su oni sami krivi - psihičkom svojstvu koje je od samog početka kod ljudi koji su činili taj narod postalo nasledno, a zatim se još i pojačalo usled čega su se oni poslednjih vekova našli pod uticajem azijskih naroda i celokupan "spoljni način života" i "asocijativne psihičke forme" njihovog svakodnevnog života odvijale su se pod tim uticajem.

Međutim, kasnije, zahvaljujući promeni okolnosti, nastalih opet zbog užasnog procesa "povremenog međusobnog uništavanja", koji postoji samo na toj nesrećnoj planeti, tricentrična bića što žive u onom delu Azije koji se zove Rusija, oslobodila su se tog uticaja i pošto je osećanje istinskog duga već potpuno iščezlo iz njihovog bića, najfatalnija osobina njihove psihe, tj. "podložnost sugestiji", postepeno se povećala i oni su, nesposobni za samostalan život, neizbežno potpali pod novi uticaj, ovoga puta evropski, i to uglavnom francuski.

Od vremena kada su Francuzi počeli automatski da utiču na psihi Rusa, a Rusi nastojali da ih u svemu podražavaju, svi dobri običaji njihovog života i nasledene moralne norme, preuzete polusvesno ili automatski od drevnih

azijskih naroda, postepeno su zaboravljene, i sve je preuzimano jedino od Francuza.

Među automatskim običajima i moralnim normama, koje su Rusi nasledili od drevnih azijskih naroda, bilo je na hiljade veoma dobrih i korisnih.

Među hiljadama dobrih i korisnih običaja i normi navešćemo, na primer, sledeće: naviku da se žvaće "keva" posle uzimanja prve nasušne hrane i praksu urednog kupanja u takozvanim "kupatihima".

"Keva" je svojevrsna smola, pripremljena od različitog korenja, koja se žvaće posle obroka i koja se, ma koliko je dugo žvakali, ne kida već postaje sve elastičnija.

Tu smolu za žvakanje smislio je jedan mudrac koji je pripadao jednome od azijskih naroda.

"Kevu" je dobro žvakati zato što ona povećava lučenje pljuvačke, kao i drugih supstanci koje se stvaraju u organizmu živog bića, a planetarno telo ih proizvodi kako bi se prva nasušna hrana bolje i lakše preobrazila ili, kako oni sami kažu, bolje i lakše "svarila" i "apsorbovala".

Zahvaljujući toj "kevi" njihovi zubi su postajali snažniji, a usta se čistila od ostataka prve hrane; takvo korišćenje "keve" je tvojim ljubimcima apsolutno neophodno zato što sprečava raspadanje ostataka hrane i tako sprečava nastanak neprijatnog zadaha iz usta, što je postalo karakteristična osobenost mnogih savremenih tricentričnih Zemljana.

Drugi običaj, tj. navika regularnog kupanja u prostorijama specijalno napravljenim u te svrhe, koje su se zvale "hamami" ili "kupatih", takođe su predlog drevnih stanovnika Azije.

Da bi jasno shvatio koliko je za život Zemljana važan taj drugi običaj, objasniću ti sledeće:

Funkcionisanje planetarnog tela bića bilo koje spoljne forme, Priroda je adaptirala tako da se proces usvajanja "druge nasušne hrane" koju tvoji ljubimci nazivaju "disanjem", odvija ne samo kroz "organe disanja", već i kroz "pore" kože.

Kroz pore ne samo da prodire druga nasušna hrana, već se posle njene transformacije, preko nje izlučuju oni ostaci druge hrane, koja planetarnom telu više nije potrebna.

Ti nepotrebni elementi odstranjuju se postepenim isparavanjem preko pora kože, zahvaljujući faktorima sredine koji okružuju dato biće, kao što su kretanje vazduha, slučajni kontakti i tako dalje.

Ali, pošto su tvoji ljubimci izmislili odeću kako bi se njome pokrivali, ta odeća ometa normalnu eliminaciju, ili isparavanje elemenata druge nasušne

hrane koji su planetarnom telu nepotrebni, i te nepotrebne supstance, nemajući načina da ispare u prostor, nastavljaju da se skupljaju i počinju da se kondenzuju, formirajući u različitim porama kože naslage "masnih čestica".

Od toga doba, pored ostalih faktora, to taloženje je na toj zlosrećnoj planeti počelo da izaziva bezbrojne bolesti koje su, uzete sve zajedno, postale osnovni uzrok postepenog skraćivanja života tih nesrećnika.

Moj dečače, u "maglovitoj i dalekoj prošlosti", kako vole da kažu tvoji ljubimci, mudri i učeni stanovnik Azije po imenu Amambahlutar jednom je, za vreme svojih objektivnih posmatranja različitih stvari koje se oko njega događaju, jasno video da te masne naslage koje se skupljaju u porama kože, štetno utiču na opšte funkcionisanje planetarnog tela; zato je počeo da proučava to zlo, kako bi našao način da ga eliminiše.

Na osnovu istraživanja i dugog razmišljanja Amambahlutar i nekoliko drugih naučnika, koji su postali njegovi sledbenici i pomoćnici, uverili su se da je ljude nemoguće nagovoriti da ne nose odeću, te su rešili da pronađu način koji bi omogućio veštačko otklanjanje ostataka druge nasušne hrane iz kože, uvodeći u psihu ljudi svoga okruženja običaj koji je tokom vremena postao obavezan, te je na taj način u ljudsku svest uneta određena norma.

Ono što su ti azijski naučnici na čelu sa velikim Amambahlutarom eksperimentalno dokazali i sproveli u praksi, upravo je postalo baza za nastanak kupatila koja u raznim mestima još postoje.

Izvršivši niz naučnih eksperimenata, oni su otkrili da kod ljudi koji se peru, čak i ako to ne čine vodom, nije moguće ukloniti iz pora na koži masne naslage, zato što se one ne nalaze ni na površini, ni u dubini pora.

Dalja istraživanja su pokazala da se pore na koži mogu čistiti jedino brižljivim kupanjem, jer se jedino tako mastan sadržaj pora polako rastvara i odstranjuje.

U tom cilju oni su smislili specijalno opremljene sobe, koje su "kasnije nazvane "kupatihima"; oni su dobro znali način na koji treba objaviti njihov smisao i značenje među žiteljima čitave Azije, tako da je potreba korišćenja tih soba za date potrebe, uskoro bila usađena svima.

Da, potreba da se redovno odlazi u kupatilo postala je nasledna kod stanovnika Azije, a kasnije su je stanovnici Rusije preuzeli.

Što se tiče "masne supstance", koja se skuplja u porama kože tvojih ljubimaca, moram da ti kažem sledeće:

Pošto supstance koje predstavljaju komponente "masnih čestica", poput svega što postoji u Vasioni, ne mogu dugo da ostanu u istom stanju, one se neizbežno podvrgavaju procesima evolucije i involucije, koje zahteva Velika Priroda. A pošto tokom tih procesa svi "privremeni" ili "prolazni" kozmički

elementi ispuštaju takozvane "sekundarne kozmičke elemente", to jest elemente koje je privremeno kristalizovao "momenat vibracije" koji, kao što je poznato, putem čula mirisa ima mogućnost da to percipira kao nešto veoma "neuredno", tvoji ljubimci na planeti Zemlji koji ne posećuju "parna kupatila", uvek ispuštaju osoben "rastropunilo" ili, kako sami kažu, "miris" koji čak ni sami ne smatraju "baš prijatnim".

I, naravno, moj dečače, na nekim kontinentima na Zemlji, posebno na evropskom, gde običaj da se odlazi u parno kupatilo nije dominantan, meni je kao biću sa oštrim čulom mirisa bilo veoma teško među lokalnim tricentričnim bićima zbog njihovog "rastropunila", tj. "specifičnog mirisa".

Taj neprijatni miris koji dolazi od onih što se nikada specijalno ne kupaju, bio je toliko snažan da sam bez ikakvog truda mogao da prepoznam kojem narodu pripada neki čovek i da ih lako jedne od drugih razlikujem.

Varijacije tih specifičnih mirisa zavise od toga koliko dugo se odvijalo raspadanje masnih izlučevina u porama kože.

Srećom po njih, ti neprijatni mirisi, za njih same nisu toliko mučni.

Dakle, moj dečače, običaj regularnog kupanja u specijalnim parnim "kupatilima", Rusi su preuzeli od stanovnika Azije; ali, oni su kasnije potpali pod uticaj Evropljana i to, uglavnom, kao što sam rekao, Francuza. A pošto Francuzi nikada nisu imali naviku da posećuju kupatila, i Rusi su se postepeno takođe lišili tog dobrog običaja, te on, koji je postojao vekovima, sada postepeno nestaje.

Nekada je skoro svaka ruska porodica imala svoje sopstveno parno kupatilo, ali kada sam nedavno poslednji put bio u Sankt Peterburgu, gde živi više od dva miliona ljudi, našao sam samo sedam ili osam takvih kupatila, a osim toga, u njih su najčešće odlazili samo "nosači" i drugi "radnici", tj. ljudi pristigli u prestonicu iz udaljenih sela, u kojima navika redovnog kupanja još nije u potpunosti nestala.

Što se tiče većine stanovnika takozvane "vladajuće klase", oni u poslednje vreme uopšte ne odlaze u parna kupatila, a ukoliko neka "čudna dobičina" i ode tamo, time se izlaže zlobnom podsmehu pripadnika svoje kaste, ako ovi za to saznaju.

"Ne daj Bože!" - pomislio bi taj smeli čovek. - "Jer bi to zlobno brbljanje moglo da upropasti moju karijeru!"

Sada se odlazak u kupatilo smatra nepristojnim i neinteligentnim za ljude koji pripadaju vladajućoj klasi. Ali tako se misli jedino zato što u Francuskoj, koju oni podražavaju, nije uobičajeno posećivati parna kupatila.

Ti nesrećnici, naravno, ne znaju da pre nekoliko decenija, kao i uvek, zahvaljujući abnormalnim uslovima svakodnevnog života, isti ti Francuzi,

posebno njihova, kako oni kažu, "inteligencija", ne samo da nikada nisu odlazili u kupatila, nego se čak ujutro nisu ni umivali kako ne bi pokvarili svoj veštački spoljni izgled, koji je veoma teško obnoviti.

Sada, što se tiče prve dobre navike koju sam naveo kao primer i koja je još pre dva veka i dalje bila organska potreba Rusa, to jest navike da se posle uzimanja prve nasušne hrane žvaće "keva", treba reći da ta navika više ne postoji ni kod jednog savremenog Rusa.

Ipak, ja sam sopstvenim očima video kako se navika žvakanja "keve" - naravno bez razumevanja njenog značenja - ukorenjuje među stanovnicima kontinenta koji se zove "Amerika", gde je korišćenje "keve" ili, kako oni kažu, "žvakaće gume", sada u najširoj upotrebi, što je čak izazvalo razvoj jedne velike industrijske i komercijalne grane. Zanimljivo je to da se glavni sastojak za te američke žvakaće gume uvozi iz Rusije, iz regiona koji se zove "Kavkaz". Ljudi koji žive u tom regionu čak i ne slute zašto ti "ludi" Amerikanci kupuju koren koji nikome i nizašta ne treba.

Naravno, Amerikancima nikada nije pala na pamet pomisao, u subjektivnom smislu, naravno, suluda, da uvozeći "koren koji nikome nije potreban" oni, zapravo, pljačkaju žitelje Rusije usred bela dana.

Da moj dečače, veliki broj dobrih navika i moralnih normi, koje su Rusi usvojili tokom vekova i koje su već bile fiksirane u njihovom svakodnevnom životu, takođe je počeo da nestaje tokom poslednja dva veka, kada su Rusi potpali pod uticaj Evropljana; umesto njih, formirane su nove navike i moralna pravila koja postoje i sada, kao što je, recimo, praksa da se "damama ljubi ruka", da treba "biti učtiv samo prema mladim gospođicama", da se "žena koja je u društvu muža posmatra samo krajičkom oka", i tako dalje, i tome slično.

Ovde sa žaljenjem moram da naglasim da se sada isto to događa u svakodnevnom životu svih zemalja i naroda.

Nadam se, da sada možeš više ili manje da shvatiš problem, nastao u tvojoj glavi, i da zamisliš sliku koja bi ti objasnila zbog čega kod tvojih nesrećnih ljubimaca, iako njihova plemena postoje toliko dugo, još nisu formirane automatske navike i instinktivne norme s kojima bi njihov život proticao više ili manje normalno, čak i bez Objektivne Svesti.

Ponavljam: zahvaljujući pomenutoj osobini, koja je tek nedavno fiksirana u njihovoj zajedničkoj psihi, njima je sada postalo prirodno i zakonomerno da se potčinjavaju tuđem uticaju.

U oba slučaja rezultati delovanja toga osobenog svojstva dobijaju se bez ikakvog učešća svesti ili njenih delova i, čak, bez njihove želje.

Iz svega što sam ti rekao o načinu na koji savremeni Rusi uvek slede primer drugih i u svemu ih imitiraju, jasno možeš da shvatiš do koje mere su u

prirodi tricentričnih Zemljana već izgubljene podloge za "uporedno logičko mišljenje".

U načelu, slediti primer drugih ili biti primer za druge smatra se i priznaje među tricentričnim bićima svuda u Vasioni kao apsolutna nužnost; i kada tricentrični stanovnici Rusije slede primer Francuza, to je veoma pametno s njihove strane. Zašto se ne bismo ugledali na dobar primer.

Ali ti nesrećnici su, zbog one posebne osobine njihove psihe i nekoliko drugih specifičnih odlika njihovog neobičnog karaktera - koje su definitivno fiksirane kod njih zahvaljujući tome što je iz njihovog bića potpuno nestalo osećanje istinskog duga, koje se makar ponekad uključivalo - počeli, što se kaže, da "mehanički kopiraju" i slede rđave primere i čak da se odriču svojih dobrih navika samo zato što one nisu svuda rasprostranjene.

Oni, na primer, čak i ne pomišljaju da su, može biti, uslovi svakodnevnog života Francuza stvarani nenormalno i da oni zato nisu imali vremena da shvate nužnost povremenog pranja u parnom kupatilu ili žvakanja keve posle jela.

Ali odbaciti svoje dobre navike samo zato što ih nemaju Francuzi, čiji su primer sledili, predstavlja, naravno "ćureće ponašanje".

Iako je osobina koju sam upravo nazvao "ćurećim ponašanjem" već postala nasledna kod skoro svih tricentričnih Zemljana, njeno manifestovanje i njeni rezultati su posebno primetni kod tricentričnih bića koja žive na evropskom kontinentu.

To sam video i shvatio kasnije, kada sam otišao iz Sankt Peterburga kako bih se uputio u druge evropske zemlje, gde sam morao da ostanem mnogo duže nego tokom prethodnih putovanja, te sam zato imao dovoljno vremena da posmatram i u svim mogućim uslovima proučim najtananije detalje individualne i grupne psihologije ljudi.

Uistinu, spoljna forma života evropskih zemalja razlikuje se od života u Rusiji.

Ta forma života ljudi različitih grupa na kontinentu, razlikuje se jedino po tome što slučajno duže postojanje neke zemlje pruža više vremena za automatsko upoznavanje sa određenim dobrim običajima i instinktivnim navikama, koje zatim postaju svojstvene samo tom narodu.

Ovde, uzgred, treba naglasiti da dužina postojanja neke zemlje nesumnjivo ima važnu ulogu u usvajanju dobrih običaja i instinktivnih navika.

Ali, na nesreću svih tricentričnih stanovnika Vasiona, nezavisno od nivoa njihovog Uma, egzistencija više ili manje organizovanih grupa u načelu ne traje dugo, i to, kao i uvek, zbog njihove glavne osobenosti, tj. "povremenog međusobnog istrebljivanja".

Čim dobri običaji počnu da se uspostavljaju u svakodnevnom životu bilo koje grupe, iznenada se rasplamsava taj užasan proces i onda korisni običaji i navike, automatski sticani vekovima, ili bivaju potpuno uništeni, ili ljudi date grupe zahvaljujući pomenutoj osobini potpadaju pod uticaj predstavnika druge grupe, čiji uticaj nema ništa zajedničko s uticajem kojem su prethodno bili izloženi.

Zato svi ti običaji i moralne norme, formirani vekovima, uskoro bivaju zamenjeni "novim", koji su u većini slučajeva nedopečeni ili, što bi se reklo, dobri "samo za danas".

Glava 35 KOZMIČKI BROD "KARNAK" MENJA PREDVIĐENI KURS

Na tom mestu Belzebubov razgovor s prijateljima bio je prekinut, jer je kapetan zamolio za dozvolu da lično s njim porazgovara.

Čim Belzebub dade svoju saglasnost kapetan uđe i, pošto se učtivo poklonio, obrati mu se sledećim rečima:

Vaša Milosti, na početku našeg putovanja bili ste tako ljubazni da nagovestite kako ćete, može biti, u povratku odlučiti da se zaustavite na Svetoj Planeti Čistilište, kako biste se videli sa porodicom svoga sina Tuilana. Ukoliko imate takvu nameru, biće bolje da već sada izdate takvu naredbu zato što ćemo uskoro proći pored sunčanog sistema "Halmiani" i, ukoliko upravo sada ne promenimo kurs, naše dalje putovanje će se veoma odužiti.

Da, dragi moj kapetane - odgovori Belzebub. - Nemam ništa protiv da se zaustavimo na toj svetoj planeti. Ko zna da li ću ponovo imati mogućnost da odem tamo i posetim svog dragog sina Tuilana.

Kapetan se pokloni i htjede da izađe, kada ga Belzebub, kao da se nečega prisetio, iznenada zaustavi i reče:

- Čekajte, dragi kapetane, želim nešto da vas pitam o jednoj stvari.

Tada se kapetan vrati natrag i sede na ponuđeno mesto, a Belzebub nastavi:

- Molim vas da, ukoliko je moguće, budete tako dobri i da posle našeg odlaska sa planete Čistilište promenite kurs vašeg broda tako da omogućite sletanje na planetu Deskaldino.

Radi se o tome da je u sadašnjem vremenskom periodu, planeta Deskaldino stalno prebivalište velikog Sarunurišana, mog prvog učitelja koji je, može se reći, bio prauzrok oduhovljenja svih delova moga istinskog bića.

Pre svog povratka u rodnu sferu, želeo bih da imam priliku da iskažem svoje poštovanje tvorcu svoje prave ličnosti; štaviše, sada kada se, može biti, vraćam sa svoje poslednje konferencije na kojoj je, ne samo meni, već i svima s kojima sam se sretao, bilo očigledno da je funkcionisanje svakog od mojih oduhovljenih delova bilo potpuno zadovoljavajuće, osetio sam neugasivi impuls zahvalnosti prema velikom Sarunurišanu.

Ja dobro znam, dragi moj kapetane, da sam vam dao težak zadatak, zato što sam već video koliko je teško ispuniti takvu molbu onda kada sam se posle pomilovanja vraćao na rodnu planetu Karatas i pozeleo da na tom putu posetim planetu Deskaldino. Tada je kapetan kozmičkog broda Sveprisutni prihvatio moju molbu i usmerio brod prema planeti. Pošto je s velikim naporom savladao sve teškoće, on je uspešno ispunio moju molbu. Tako sam se, pre nego što ću

se vratiti u domovinu, iskrcao na planeti Deskaldino i bio srećan što mogu da pozdravim velikog Sarunurišana, tvorca moga istinskog bića i, što mi je bilo tri puta draže, dobijem njegov blagoslov.

Kapetan na ovu Belzebubovu molbu odgovori ovako:

- Dobro, Vaša Milosti, razmisliću kako da ispunim Vašu želju. Znam kakve je teškoće tada imao kapetan Sveprisutnog, ali sada se upravo na kursu između Svete Planete Čistilište i planete Deskaldino nalazi sunčani sistem Salzmanino, koji sadrži mnoga nebeska tela, koja su radi opšteg trogoautoegokratskog procesa predviđena za transformisanje i lučenje supstance "zilnotrago"; zbog toga će našem brodu biti veoma teško da prođe direktno kroz taj sistem. Ali, u svakom slučaju, pokušaću da nađem nekakav način da ispunim želju Vaše Milosti.

Rekavši to, kapetan ustade i, naklonivši se Belzebubu s poštovanjem, izađe.

Kada je kapetan broda napustio prostoriju u kojoj je sedeo Belzebub, Hasejn pritrča dedi i pošto mu je, kao i uvek, seo u krilo, počeo da ga nagovara da nastavi priču o onome šta mu se dogodilo posle odlaska iz prestonice velike države na planeti Zemlji, koja se tada zvala Sankt Peterburg.

Glava 36 NEŠTO O NEMCIMA

Belzebub poče ovako:

- Iz Peterburga sam najpre krenuo u "Skandinavske zemlje", a zatim sam se nastanio u glavnom gradu ljudi koji naseljavaju savremenu zemlju, čije je ime "Nemačka".

Rekavši to, Belzebub pomilova kudravu glavu svoga unuka i s dobrim, pomalo mangupskim osmehom, nastavi:

- Ovoga puta, moj dečače, pošto želim da ti pružim određeno razumevanje osobene psihe tricentričnih stanovnika savremenih evropskih zemalja, udaljiću se od svoje uobičajene navike da te upućujem u različite pojedinosti svojih razmišljanja, i umesto toga postaviću ti jedan "problem". Pokušavajući da ga rešiš, ti ćeš razotkriti specifičan karakter psihe stanovnika te evropske zemlje i imaćeš idealnu vežbu iz aktivnog mišljenja.

Taj originalan problem je takve prirode da ćeš, pošto aktiviraš svoje mišljenje, morati da izvedeš one logičke zaključke čija će ti sveukupnost pokazati samu suštinu razloga zbog kojih se kod tih osobenih bića, bez obzira na to u kome delu svoga "Faterlenda" žive, može zapaziti bezazlena navika da, ma gde da se okupe povodom kakve "svečanosti" ili naprosto "veselja", oni pevaju jednu pesmu koju su sami smislili i koja je veoma originalna, a sastoji se iz ovih reči:

" Blödsinn, Blödsinn, Du mein
Vergnügen,
Stumpfsinn, Stumpfsinn, Du meime
Lust "

E, pa, moj dečače, ako ne znaš šta da radiš s tom zagonetkom pomoći će ti mudra izreka našeg dragog učitelja Hodže Nasradina, koja je izražena ovim rečima: "Najveća sreća jeste spojiti lepo s korisnim."

Tebi će to biti korisno, zato što ćeš imati idealnu vežbu iz aktivnog mišljenja, a pružiće ti zadovoljstvo, zato što ćeš zadovoljiti svoju želju da razumeš specifičnosti tricentričnih bića koja pripadaju tom savremenom evropskom narodu.

Pošto su predstavnici toga naroda, kao što sam ti već rekao, direktni naslednici starih Grka u onome što se odnosi na pronalazke u svim oblastima "nauke", i pošto tvoji zaključci o problemu koji sam ti postavio mogu biti dijametralno suprotni "logičkom razmišljanju", smatram potrebnim da ti pomognem tako što ću ti dati još dve činjenice.

Prva činjenica jeste da su neke reči te pesme neprevodive na bilo koji od savremenih zemaljskih jezika, bez obzira na to što ih je na planeti toliko mnogo da ju je moguće nazvati "hiljadujezičkom hidrom"; druga činjenica se sastoji u tome što je njihova, od starih Grka nasleđena sposobnost da pronalaze sve moguće načine "slabljenja" takozvanog "logičkog mišljenja", i bez toga dovoljno oslabljenog, kod Nemaca postala nasledna i oni su čak smislili takozvano "gramatičko pravilo" prema kome tokom "razmene mišljenja" odričnu rečcu uvek stavljaju posle tvrdnje - na primer, umesto da kažu: "Ja to ne želim", oni kažu: "Ja želim to ne."

Zbog toga "gramatičkog pravila" slušalac je u svakom razgovoru prinuđen da najpre prihvati svaku tvrdnju kao nešto verovatno, usled čega se kod njega javlja određen "suštinski diardukino" ili, kako oni kažu, "doživljaj". I tek potom govornik u skladu s gramatičkim pravilom, najzad izgovara famozno "nicht", zbog čega se u njihovoj prirodi javlja ono što polako ali sigurno pridaje njihovoj psihi specifičan karakter. Sve to će ti pomoći da razjasniš problem koji sam ti postavio.

Glava 37 FRANCUSKA

Poćutavši malo, Belzebub je nastavio svoju priću.

- Posle Nemaćke, neko vreme sam ųiveo u zemlji koja se zove "Italija", a posle Italije u zemlji koja je za Rusiju postala "izvor" za razvoj jednog "poroka", fiksiranog u abnormalnom procesu svakodnevnog ųivota Zemljana poslednjih vekova, a koji se naziva "podloųnost sugestiji"; drugim rećima, nastanio sam se u Francuskoj.

Sada, moj dećaće, ųelim neųto da ti isprićam i o specifićnim aspektima psihe tricentrićnih ųitelja Francuske, kako bi istovremeno mogao da shvatių do koje mere su kod tvojih ljubimaca pogorųane normalne sposobnosti za kristalizaciju svih podataka, neophodnih za nepristrasno razmiųljanje lićnosti, kao i kako se kod njih o svakoj realnoj pojavi formira "subjektivno miųljenje" koje je, istovremeno, potpuno suprotno onome koje bi imali kada bi realnost doųivljavali direktno putem sopstvenih utisaka.

Da bih ti objasnio svoje reći mislim da će biti korisno ako ti kao primer navedem Francuze.

Kod predstavnika svih naroda koji danas naseljavaju evropski kontinent, na kome je koncentrisan takozvani "kulturni ųivot", kao i na drugim kontinentima, od samog roćenja pa do zrelih godina, neprestano se kristalizuju podaci ųto ućestvuju u izgradnji lika individualnog Francuza. Ti podaci stvaraju kod njih ćvrsto uverenje da su Francuzi od svih njima slićnih bića "najpokvareniji" i "najneskromniji".

Pre nego ųto sam odabrao Francusku za stalno mesto svoga boravka, podaci za stvaranje upravo takve slike formirani su u mome biću zahvaljujući tome ųto sam svuda putovao i razgovarao sa najrazlićitijim ljudima raznih nacionalnosti koji su ųiveli u razlićitim delovima planete, i ųto sam tom prilikom o Francuzima ćesto mogao da ćujem miųljenja te vrste.

Iako sam i prilikom svojih prethodnih poseta ponekad boravio u Francuskoj, specijalno sam se trudio da ne obraćam paųnju na osobenosti psihe njenih stanovnika i na miųljenje koje su o njima imali skoro svi ostali narodi.

Ovoga puta, mećutim, poųto sam se nastanio u jednom provincijalnom gradu, ja sam, naravno instinktivno oćekivao utiske o "amoralnosti" i "pokvarenosti" lokalnih tricentrićnih bića; ali, na moje veliko - i sve veće - iznenadenje uskoro sam oćkrio da o nećemu slićnom nema ni govora.

Neųto kasnije, kada sam poćeo da se druųim s njima i ćak meću njima stekao prijatelje i upoznao se s njihovim porodicama, kod mene ne samo da su poćeli da se gube svi podaci za takvo "automatsko miųljenje", već su poćele da se kristalizuju drugaćije osnove, koje su vodile razjaųnjenju pitanja zaųto je kod drugih naroda formirano takvo miųljenje, suprotno stvarnosti.

To pitanje me je iz dana u dan sve više i više zanimalo, zato što mi je, dok sam živio među njima, postepeno postalo jasno da ljudi u toj zemlji, u stvari, nisu bili nimalo "pokvareniji" i "amoralniji" od ostalih Evropljana.

Dok sam živio u tom provincijalnom gradiću, nikako nisam mogao da dodam nešto novo tom pitanju, ali kasnije, kada sam dospao u prestonicu te zemlje, od prvoga dana su osnovni uzroci čitavog tog nesporazuma postepeno postajali jasniji mome Umu.

Za utvrđivanje uzroka oslanjao sam se na svoja nepristrasna posmatranja i razmišljanja, kao i na ovakve činjenice.

Kada sam stigao u njihovu prestonicu nazvanu "Pariz" koja, uzgred, u svesti savremenih ljudi što žive na čitavoj planeti, predstavlja centar njihove zamišljene "kulture", kao što su gradovi Salmios, Kurkalai, Vavilon i drugi predstavljali za ljude prošlih epoha to isto - ja sam pravo sa železničke stanice krenuo u hotel koji su mi preporučili moji poznanici iz Berlina.

Prvo što sam video bio je personal hotela koji su u potpunosti činili stranci; većina ih je govorila engleski, iako mi se nešto pre toga učinilo da svi govore ruski.

Dva dana posle mog dolaska u taj savremeni Salmios raspitao sam se o jednom došljaku iz Perzije, za koga sam imao preporuku od svojih dobrih prijatelja, nastanjenih u persijskoj prestonici.

Moj novi poznanik iz Persije pozvao me je iste večeri da pođemo na bulevar Kapucina i posetimo znameniti kafe "Grand".

Kada smo stigli, seli smo za jedan od malih stočića koji, kao što je poznato, u Parizu zauzimaju pola trotoara.

Kao što sam ti rekao, kafe je u Evropi isto ono što je čajdžinica u Aziji. Jedina razlika je u tome što će ti u čajdžinici ponuditi tečnost crvenkaste boje, napravljenu od biljaka koje su tamo dobro poznate, dok će ti u evropskom kafeu ponuditi tečnost potpuno crne boje, a od čega je ona napravljena, ne zna niko osim gazde kafea.

Počeli smo da pijemo crnu tečnost koja se zove "kafa".

Primetio sam da svi koji u kafeu "Grand" poslužuju, to jest, kako oni kažu, svi "kelneri", pripadaju drugim narodima, uglavnom Italijanima.

Treba da znaš da u tom delu Pariza - "inostranom" Parizu - svaki biznis pripada nekoj od zajednica došljaka iz raznih zemalja Evrope, kao i sa drugih kontinenata.

Dakle, sedeći za stočićem u poznatom kafeu "Grand" ili tačnije, ispred ulaza u njega, počeli smo da razgledamo prolaznike koji su šetali ulicom.

Među šetačima je bilo predstavnika skoro svih naroda Evrope i drugih kontinenata, ali to su, uglavnom, bili stanovnici zemalja što su imale sreću da u to doba budu bogate; među njima su dominirali Amerikanci.

U Parizu su Amerikanci definitivno zauzeli mesto Rusa, posle "propasti" njihove države.

Većina šetača pripadala je vladajućim klasama, čiji su predstavnici često dolazili u "prestonicu sveta" ne bi li, kako oni kažu, "prijatno proveli vreme".

Među njima je bilo mnogo biznismena, pristiglih u Pariz radi trgovine "modnim predmetima", uglavnom parfimerijom i ženskom odećom.

U šarenoj gomili koja je šetala bulevarom Kapucina, mogli su se videti mladi ljudi, pristigli u Pariz da uče moderne igre i veštinu izrade, naravno, modernih šešira.

Dok smo mi razgovarali i posmatrali gomilu ljudi na čijim licima se čitalo zadovoljstvo zbog ostvarenja dugo priželjkivanog sna, moj novi poznanik se iznenada okrete prema meni i pokazujući prstom na par koji je prolazio, uzviknu:

- Pogledajte! Tamo pogledajte! Evo dolaze "pravi Francuzi"!

Ja pogledah, i videh par koji je zaista podsećao na stanovnike provincijalnih gradića te zemlje.

Kada oni nestadoše u gomili, započesmo razgovor o tome kako se taj "pravi" francuski par mogao naći na tome mestu.

Posle nekoliko pretpostavki dođosmo do zaključka da taj par, može biti, živi u nekom od stanova francuskog dela Pariza i vraća se s neke porodične svetkovine u drugom kraju grada.

Očigledno je da su mnogo popili na tom porodičnom prazniku i po završetku, ne želeći da idu zaobilaznim putem, rešili su da krenu prečicom koja je slučajno vodila pored kafea "Grand".

To je, očigledno, bio jedini verodostojan razlog što su se u tom delu Pariza mogli sresti pravi Francuzi.

Razgovarajući, i dalje smo posmatrali gomilu šetača odevenih po poslednjoj modi.

Iako je većina pomodnim stvarčicama samo bacala prašinu u oči, jer je bilo očigledno da je ta odeća upravo kupljena danas ili juče - i pri pažljivijem posmatranju, kada se njihova lica uporede sa odećom, moglo se videti da oni obično retko imaju mogućnost da se tako skupo odevaju i budu tako bezbrižni.

Među tim "stranim prinčevima", kako ih ponekad naziva domaće stanovništvo, počeli su da se pojavljuju "profesionalci oba pola" - takođe stranci koji su se u Parizu aklimatizovali; tada moj prijatelj, mladi Perzijanac,

reče da će on biti moj pariski čičerone i da će me odvesti u takozvanu "javnu kuću", kako bih video francusku "pokvarenost".

Složih se, te ostavimo kafe "Grand" i svratismo u prvi "bordel" koji se nalazio u blizini.

Tu sam saznao da je gazdarica te "plemenite ustanove" bila jedna španska Jevrejka.

U sobama je bilo mnogo žena: "Poljakinja", "Mađarica", "Jevrejki", "Italijanki" i čak, dve crnkinje.

Želeo sam da vidim "pravu Francuskinju", ali pošto smo se raspitali, ispostavilo se da nema ni jedne.

Izašavši iz bordela, vratili smo se na bulevar i nastavili da šetamo posmatrajući gomilu.

Na svakom koraku smo sretali gomile žena na čijim licima je pisalo da pripadaju "noćnom životu".

Sve te žene pripadale su već pomenutim nacijama, kao i drugim nacionalnostima; među njima je bilo "Švedanki", "Engleskinja", "Ruskinja", "Španjolki", "Moldavanki", i tako dalje, ali teško da je među njima bilo makar jedne Francuskinje.

Uskoro su počele da nam dosađuju nekakve sumnjive osobe nudeći nam da zajedno s njima napravimo "Velikog Kneza".

Najpre nisam razumeo šta to znači, ali mi je posle posle dužeg raspitivanja postalo jasno da je taj neobičan izraz dobio određeno značenje u vreme dok je cvetala, sada nepostojeća, "carska Rusija".

U to vreme su, kako se ispostavilo, predstavnici vladajuće klase, koja je u Rusiji već propala, veoma voleli "prestonicu sveta" i često su ovamo dolazili; i skoro svako od njih se iz hvalisavosti pretvarao u osobu sa "titulom" - u "grofa", "barona" ili "kneza", a najčešće se izdavao za "velikog kneza". A pošto su svi oni dolazili na sumnjiva mesta "inostranog Pariza", profesionalni vodiči su takvu turu nazvali "velikokneževskom".

Iznajmivši jednoga od vodiča, krenusmo da uživamo u prizorima tog "savremenog Kurkalaija".

Posetili smo nekoliko "jazbina" - kafe "homoseksualaca", klub "lezbijki" i mnoga druga "skloništa poroka", gde su se mogle videti sve vrste anomalija koje se uvek sreću u glavnim "kulturnim centrima" tih nesrećnika.

Prelazeći iz jednog mesta s rdavom reputacijom u drugo, dođosmo, najzad, do poznatih ulica "Monmartra" koje se, strogo rečeno, ne nalaze na samom Monmartru, već nešto ispod kvarta sa istim nazivom, koji je obilovao "noćnim klubovima" sumnjive reputacije predviđenim, međutim, ne za Francuze, već isključivo za "strance".

Tu je bilo i mnogo restorana koji se nikada nisu zatvarali, naravno, takođe organizovanih za strance.

Čitav kvart je počinjao da živi tek noću; preko dana je bio, kako oni kažu, skoro "mrtav", i nijedan strani posetilac nije remetio njegov mir.

U svim tim restoranima postojale su otvorene "scene" na kojima su prikazivane razne "neobične stvari", koje su, kako se mislilo, poticale iz drugih zemalja.

Afrikanke su prikazivale "trbušni ples", Kavkasci svoje plesove sa bodežima, mulati — svoje zmijske, jednom rečju, moglo se videti sve što je te sezone bilo "u modi".

Ali to što je u "Monmartrovskim pozorištima" prikazivano kao nešto što navodno potiče od njima sličnih ljudi koji žive na drugim kontinentima, nije imalo ništa zajedničko s onim što sam ja, koji sam svuda boravio radi posmatranja i izučavanja svih osobenosti ponašanja stanovnika neke zemlje, sopstvenim očima na tim mestima video.

Nedavno je na Monmartru otvoreno mnogo "specijalnih ruskih restorana" i u tim ruskim restoranima, kao i u mnogim drugim, takozvani "artisti", ili "glumci", bili su Rusi koji su, većinom, pripadali vladajućim klasama.

Ovde je umesno napomenuti da su još sasvim nedavno očevi i dedovi tih "artista" ili "glumaca" savremenih "teatralnih restorana", posećivali takva mesta na Monmartru, razume se o trošku svojih seljaka, i pri tome ismevali i vređali lično dostojanstvo predstavnika drugih naroda; a sada njihova deca i unuci moraju da se pomire s tim da služe kao objekti "haznamaskih kaprica" došljaka iz drugih zemalja, u čijim džepovima "zvečka lova".

Hodža Nasradin ima izreku o takvom stanju stvari. Ona glasi: "Ako voliš da se sankoš moraš voleti i da vučeš sanke."

Dok smo sedeli u jednom od tih restorana, mog novog prijatelja Perzijanca je pozvao neki njegov prijatelj i ja sam ostao sam za stolom na kome je stajala boca šampanjca, koji se uvek služi na Monmartru.

Belzebub duboko uzdahnu i nastavi:

- Upravo sada, dok ti pričam o toj večeri koju sam proveo među tricentričnim Zemljanima na Monmartru, u meni se nevoljno budi osećanje koje sam tada doživeo; i u ovom trenutku sećanje na sve preživljeno postaje toliko intenzivno i izaziva ponovne asocijacije u sva tri oduhovljena dela moga Ja, što me primorava da odustanem od načete teme, kako bih podelio s tobom žalosna i teška razmišljanja, izazvana mojom usamljenošću i tim neprijatnim okolnostima na Monmartru, kada me je moj mladi persijski čičerone ostavio.

Stvar je u tome što me je takvo osećanje, koje se može nazvati osećanjem "protesta", posetilo drugi put u životu; jednom pre toga ono je nastalo u meni

zbog "previda" jednog dela naših Najviših Kozmičkih Svetitelja, zbog čega su nastale, a možda i dalje nastaju, sve te objektivne nesreće na Zemlji, pa čak i u čitavoj Vasioni. Ipak, ovoga puta moje misli su išle ovim redom:

Kako je bilo moguće ne predvideti, uz sve proračune harmonijskog kretanja nebeskih tela, da će se kometa Kondora sudariti sa zlosrećnom planetom Zemljom?

Da su to predvideli oni koji su za to bili zaduženi, ne bi se dogodila nijedna nesreća u lancu nesreća i ne bi bilo potrebno da se u organizam prvih tricentričnih bića implantira toliko fatalan po njih organ kundabufera, koji je i bio uzrok svih kasnijih nevolja i njihovih užasnih rezultata.

Naravno, kasnije, kada je potreba za tim štetnim organom otpala, on je uništen, ali pri tome opet nije bilo predviđeno da uništenje samoga organa neće uništiti njegove osobine i da u budućnosti, zbog osobenog načina života ljudi, posledice njegovog delovanja mogu biti fiksirane u prirodi njihovih potomaka.

Drugim rečima, ovoga puta oni nisu predvideli da, iako je bilo moguće ukloniti taj organ, nije moguće izbeći fundamentalni kozmički zakon Geptaparaparšinoha, koji se odnosio na evolutivne procese, zato što on za Zemljane ostaje isti kao i za sve što postoji u Vasioni.

To se dogodilo zbog jednog drugog, skoro kriminalnog previda, koji je doveo do potpuno užasne situacije: iako, s jedne strane, kod Zemljana, kao i kod svih ostalih tricentričnih bića Vasiona, postoje sve mogućnosti za razvoj "nadtelesnih suština", ili "viših tela", s druge strane, zbog kristalizacije različitih posledica svojstava organa kundabufera, njima je skoro nemoguće da usavršavaju svoje nadtelesne suštine do potrebnog nivoa. A pošto u skladu sa fundamentalnim kozmičkim zakonima, objekti kao što su "nadtelesni delovi" u biću tricentričnih stvorenja, nisu na planetama podvrgnuti uništavanju, i pošto njihova planetarna tela ne mogu da postoje večno, već se, kada dođe vreme, obavezno podvrgavaju procesu svetog "raskoarna", nesrećne "nadtelesne suštine" moraju prelaziti iz jedne spoljne forme u drugu i večno se u njima mučiti.

Dakle, moj dečače, dok sam sedeo sam u restoranu na Monmartru i posmatrao tvoje savremene ljubimce, nisam prestajao da razmišljam.

Koliko je vekova proteklo od kada sam počeo da proučavam život tricentričnih stanovnika te nesrećne planete.

Za to vreme Odozgo je bilo poslato mnogo Kozmičkih Svetitelja s posebnim zadatkom da im pomogne i oslobodi ih posledica delovanja organa kundabufera; ipak, ništa se od tada nije promenilo i njihov život je ostao isti kao pre.

Za sve to vreme nisam uočio razliku između ljudi koji su tamo živeli pre sto godina i onih koji žive sada.

Ne, bića koja sede ovde ista su, i ponašaju se isto onako neprilično kao i žitelji Salmiosa u Atlantidi, koji je svojevremeno smatran "izvorom" i mestom koncentracije dostignuća u procesu usavršavanja njihovog Uma - ili, kako bi rekli savremeni Zemljani, njihovim "glavnim kulturnim centrom" i gde sam ponekad i sam sedeo u njihovim "sakrupiaksama", kako su oni nazivali restorane.

Posle propasti Atlantide proletelo je mnogo vekova...

Broj tricentričnih bića znatno je porastao i njihov glavni "kulturni centar" premestio se na kontinent Grabonci, koji se sada zove "Afrika".

I opet se prošli vekovi, kulturni centar je postao grad Kurkalai na azijskom kontinentu, u drevnoj zemlji koja se zvala "Tikliamiš".

U to vreme sedeo sam s njima u njihovim "katlanima", koji podsećaju na savremene restorane. Zar nisam već bio svedok istih ovakvih scena?

Preda mnom sedi krupan muškarac sa dve ulične devojke... obucite im "kafirijanske" haljine i... nisam li potpuno iste tipove gledao sedeći u "katlanu" grada Kurkalai?

A eno tamo, sleva, za drugim stolom, mladić u društvu svoje mokre braće razglaba prodornim glasom o uzrocima nereda u zemlji - stavite mu na glavu "čambardah", i zar neće biti potpuno isti kao "Klijanac s brda", kako se nekada govorilo?

A eno onaj visoki čovek, koji tako važan sedi sam u uglu i istovremeno namiguje ženi što za susednim stolom sedi sa svojim mužem... zar on nije pravi "Verunkic"?

A ovi kelneri što liče na pse podvijenih repova dok poslužuju ljude koji sede za stolovima... zar oni nisu "asklejski robovi"?

Posle Tikliamiša ponovo je prošlo mnogo vekova i ja sam dospeo u slavni grad Vavilon. Zar tamo nije bilo isto ovako? Zar tricentrični stanovnici toga grada nisu bili isti ovakvi Askleji, Kafirijanci, Verunkici, Klijanci, i tako dalje?

Promene su dotakle jedino odeću i imena tih naroda.

U vavilonska vremena zvali su se "Asirci", "Persijanci", "Arapi", i imali druga slična imena.

Da... a sada, posle toliko vekova, ponovo sam u savremenom "kulturnom centru"; sada je to Pariz.

I opet isto... galama, buka, smeh, psovke... baš kao u Vavilonu, Kurkalaiju, pa čak i u Salmiosu, prvom centru kulture.

Zar se ova tricentrična bića ne okupljaju ovde kako bi provela vreme na način koji ne priliči razumnim stvorenjima, kao što su to činili i njihovi preci, koji su u davna vremena živeli na ovoj zlosrećnoj planeti?

Za sve to vreme video sam kako su bez traga nestajali ne samo čitavi narodi, već su se i kopna na kojima su oni živeli menjala ili nestajala sa lica planete, kao što se to dogodilo sa Atlantidom.

Posle Salmiosa, sledeći kulturni centar nastao je na kontinentu Grabonci. Zar nisu ljudi koji su ga naselili takođe iščezli? A ako sam kontinent i nije propao, mesto na kome se nalazio grad zatrpao je pesak i sada se tamo nalazi jedino pustinja Sahara.

I opet su prošli vekovi. Novi centar je bio u Tikliamišu. Šta je od njega ostalo? Pustinja, nazvana "Karakumi" ili "Crni pesak".

Ako je od nekada slavnog naroda nešto ipak uspelo da opstane do hiljadite generacije, to sada tavori u potpunoj bedi, nedaleko od mesta nekadašnje veličine.

Vekovi su se smenjivali...

Video sam njihov kulturni centar, grad Vavilon. Šta je ostalo od toga zaista velikog grada? Nešto kamenja od samoga grada i potomci nekada velikih naroda, koje njihovi savremenici, iako i sada postoje, smatraju potpuno beznačajnim.

A kakva sudbina čeka savremeni kulturni centar, grad Pariz, i narode koji su sada toliko moćni: Francuze, Nemce, Engleze, Holandane, Italijane, Amerikance i druge - pokazaće budući vekovi.

Jasno je samo jedno: nesrećni začeci "nadtelesnih suština", koje su nastale i nastaju i dalje kod tricentričnih Zemljana, osuđeni su, kao što sam ti govorio, da propadaju u anomalnim formama svih vrsta - formama koje su postale svojstvene nesrećnoj Zemlji zbog neoprostivog previda nekih od naših Najvećih Kozmičkih Svetitelja.

Bio sam zadubljen u te tužne misli kada se vratio moj novi prijatelj, mladi Perzijanac.

Nešto kasnije, kada je u restoranu postalo suviše bučno i zagušljivo, rešismo da odemo na neko drugo mesto na Monmartru.

Ali kada smo ustali da krenemo, grupa ljudi koja je sedela za susednim stočićem, čula je kuda nameravamo da pođemo i po zvala nas da im se pridružimo i tamo odemo svi zajedno. Oni nas zamoliše da sačekamo dolazak nekog njihovog prijatelja.

Ispostavilo se da su naši novi poznanici bili Amerikanci.

Iako je u restoranu bilo sve neprijatnije i buka pijanih glasova bila sve jača, mi se najpre složismo da sačekamo njihovog prijatelja, ali kada u udaljenom uglu prostorije iznenada započne kavga, mi izadosmo ne čekajući Amerikance.

Pokazalo se da je kavga započela zbog toga što je neki čovek udario svog prijatelja flašom po glavi naprosto zato što je ovaj odbio da popije u zdravlje premijera nekakve vlade, već je umesto toga nazdravio za "sultana Tugurta".

Jedan od Amerikanaca koji više nije hteo da čeka svoga prijatelja, pošao je s nama u drugi restoran.

Kada smo se bliže upoznali, pokazalo se da je Amerikanac pronicljiv, veseo i pričljiv.

On je čitavim putem neprekidno brbljao i primoravao nas da se smejemo njegovim pametnim i tačnim komentarima u vezi raznih komičnih strana ponašanja prolaznika i posetilaca restorana.

Raspitavši se o svemu, saznasmo da je naš Amerikanac vlasnik velike pariske škola plesa, koja je tada bila u modi.

Iz svega što je ispričao o svome poslu, shvatio sam da su učenici njegove škole bili jedino Amerikanci koji su ovamo došli da bi naučili popularnu američku igru "fokstrot".

Saznao sam, takođe, da je poreklo fokstrota čisto američko i da je on poslednji modni krik, posebno u Americi.

Kada smo naručili još jednu vrstu šampanjca i naš veseli Amerikanac na trenutak ućutao, upitao sam ga:

Recite mi, molim vas, dragi gospodine, ako je tako, zašto niste svoju školu otvorili u Americi, umesto što ste došli u Pariz, tako daleko od domovine i toliko traženog fokstrota?

Zašto pitate? - uzviknu on, iskreno iznenađen. - Pa ja imam veliku porodicu?

Da sam otvorio svoju školu u domovini, ne samo da bi moji bližnji pomrli od gladi, već ni ja sam ne bih mogao da iznajmim čak ni vlažan podrum u Njujorku, kako bismo se sklonili od lošeg vremena koje donosi hladan vetar.

A ovde u Parizu, hvala Bogu, ima mnogo onih koji žele da nauče fokstrot i plaćaju mi onoliko koliko zatražim.

- Ne razumem — prekidoh ga. - Rekli ste da vaši učenici uglavnom dolaze ovamo iz vaše domovine, a odmah zatim kažete kako tamo na vas niko ne bi obratio pažnju. Kako to objašnjavate?

- O, to je pravi trik - odgovori čestiti Amerikanac. Razlog je u maloj "psihološkoj neobičnosti" koja zajedno s drugim specifičnim čudnovatostima čini moje sunarodnike "tupima".

Čitava stvar je u tome što se moja škola nalazi u Parizu koji je, kako u Americi kažu "poznavaoci umetnosti", "savremeni Vavilon".

A taj savremeni Vavilon je kod nas toliko popularan da svako smatra svojom obavezom da poseti ovu prestonicu sveta.

Svaki Amerikanac koji uspe da prikupi makar malo novca, dolazi ovamo.

A, uzgred, znate li da u Americi nije tako prosta stvar sakupiti novac. To ovde u Evropi misle da su kod nas ulice popločane dolarima. Dozvolite da kažem kako čoveku koji živi u Americi zapravo nije nimalo lako da sakupi novac. Svaki cent se zarađuje u znoju svoga lica.

Mi u Americi ne plaćamo, kao što se to radi u nekim evropskim zemljama, za tako efemerne vrednosti kao što su "slava", "popularnost", "talenat", i tako dalje.

Na primer, ovde u Evropi, ako neki umetnik naslika dobru sliku i postane poznat, bilo kakvu brljotinu smučkao posle toga, publika će uvek plaćati visoku cenu za nju, samo zato što je ona rad velikog umetnika.

Kod nas u Americi, ipak, sve je drugačije.

Sve se radi zbog novca i svaki proizvod se vrednuje. "Ime", "talenat", "genije" i sva roba te vrste, nama malo znači i mi teško dajemo dolare za nju.

Ali, na moju sreću, naši Amerikanci imaju mnogo slabosti, a među njima je i strast da se "vidi Evropa".

Da bi zadovoljio tu strast, svaki Amerikanac nastoji, odričući se povremeno čak i najpotrebnijeg, da skloni na stranu tešim radom zarađene dolare, kako bi došao u Evropu i obavezno, u "prestonicu sveta" - Pariz.

Eto zašto se na ulicama Pariza može sresti toliko mojih zemljaka, kojih je ovde bukvalno "kao pleve". A pošto naši Amerikanci imaju još jednu veoma izraženu slabost, "sujetu", oni se raduju ako ljudi čuju da su oni naučili fokstrot i to ne naprosto u Filadelfiji ili Bostonu, već u samom Parizu, odakle stižu sve modne novosti sveta. A pošto je fokstrot sada u modi, "pariski fokstrot" je za njih - poslednja reč civilizacije.

I eto, zahvaljujući tim dvama "fermentima" mojih sunarodnika ja, običan učitelj plesa, ovde uvek pronalazim mnogo Amerikanaca koji mi dobro plaćaju.

Istina, oni mi ovde plaćaju u francima a ne u dolarima, jer, svakako, i oni što menjaju valutu treba da zarade, to jest, oni takođe imaju porodice.

Pošto sam saslušao sva ova objašnjenja, upitao sam ga:

Recite mi, molim vas, dragi ser, zar je moguće da vaši zemljaci dolaze u Pariz i ostaju ovde toliko dugo samo zbog toga da bi naučili vaš fokstrot?

Ne samo fokstrot - odgovori on. - Dok borave ovde, oni razgledaju grad i njegovu okolinu, a ponekad čak odlaze i na duža putovanja. Ukratko, za sve to vreme oni zaista "proučavaju" Evropu.

Oni "posećuju" i "proučavaju" Evropu, kako kod kuće kažu, radi "potpunijeg obrazovanja i vaspitanja"; ali, među nama rečeno, to je samo jedna od papagajskih fraza onih među nama koji pretenduju da budu pravi Englezi. U stvari, moji zemljaci putuju u Pariz, i uopšte u Evropu, jedino zato da bi zadovoljili svoju sujetu.

Oni ne putuju zato da bi bili učeniji i da bi više znali, već naprosto da bi mogli da se pohvale pred svojim poznancima kod kuće kako su boravili u Evropi i videli jedno, drugo i treće.

Znate li kako moji sunarodnici putuju po Evropi i kako je izučavaju? Ne znate? Onda, čujte.

Dakle, moji dragi zemljaci se, kao stado ovaca, okupe svi zajedno u grupe od po nekoliko desetina; čitava ta partija "turista" seda u ogroman autobus i kreće označenom maršrutom. Osim šofera, tu je još jedna osoba, "vodič".

Za vreme ture famoznim autobusom vodič ponekad slabašnim glasom izgovara nazive mesta i raznih istorijskih i neistorijskih predela Pariza i okoline, naučenih napamet iz priručnika koji je sačinio lično mister Kuk.

Ti vodiči imaju veoma slabašne glasove i izgledaju kao da nisu jeli, zato što su obično veoma umorni i neispavani, pošto mnogi od njih rade čak i noću kako bi sastavili kraj s krajem, a od Kuka i Sina dobijaju bedne zarade, premale da prežive, zato što je teško izdržavati porodicu, naročito u Parizu.

Ali, čak i ako moji dragi sunarodnici čuju veoma malo od onoga što pričaju pospani vodiči svojim slabašnim glasovima, kakve to ima veze? Zar im i tako nije svejedno? Oni zapravo ne znaju nikakve pojedinosti o onome što vide. Zašto bi se uzbuđivali zbog značaja svega toga? Svima njima potrebna je samo "činjenica" da su bili na tim i tim mestima i da su, uopšte, "videli svet".

Njih to u potpunosti zadovoljava, zato što u budućim razgovorima mogu mirne savesti da kažu kako su bili tu i tu, na raznim mestima, a svi ostali Amerikanci će misliti kako oni nisu "mačji kašalj", već neko ko je bio u Evropi i posetio sva mesta koja je dužan da vidi svaki "civilizovan čovek".

Ah, dragi moj, ser! Vi svakako mislite da sam ja samo čovek koji živi na račun tuposti svojih zemljaka?

Ko sam ja, na kraju krajeva? Ja sam mali čovek, običan "učitelj plesa".

Da li ste приметili debeljka koji je u onom prvom restoranu sedeo pored mene? Da... E, on je prava varalica. Između ostalog, ta sorta se mnogo češće sreće kod nas u Americi, posebno u poslednje vreme.

Taj debeljko, amerikanizovani engleski Jevrejin, je glavni partner jedne stabilne američke firme.

Ta firma ima svoje filijale u mnogim američkim i evropskim gradovima, a taj čovek ima funkciju direktora pariske filijale.

Firma ne samo da puni svoju kasu tako što eksploatiše tupost mojih zemljaka, nego je, da zlo bude veće, svojom prevarantskom delatnošću još i podstiče.

Evo kako oni odrađuju svoje mračne poslove:

Pariska filijala firme je zahvaljujući američkim metodama reklamiranja, već naširoko poznata u Americi i mnogi moji zemljaci, podstaknuti sujetom i drugim tipičnim slabostima, od te filijale redovno naručuju modernu garderobu, a filijala im iz "prestonice sveta" šalje "originalne francuske modele".

Sve se to radi sasvim časno, prema pravilima savremenog biznisa i bazira se na "trostrukom knjigovodstvu" i "marifetlucima".

Što se tiče prave strane biznisa te "solidne firme", koju su osnovale američke "ajkule", dozvolite da se tako izrazim, te "ajkule" će vas odrati do gole kože kako bi napunili svoje beskrajno duboke džepove.

Kada, dakle, pariska filijala dobije poštom narudžbinu od neke svoje američke klijentkinje, odmah ga šalje pravo u Nemačku, gde su rad i materijali mnogo jeftiniji. I nemačka filijala lagano i lenjo izvršava američku narudžbinu prema diktatu "pariske mode", posle čega spokojno prišiva parisku etiketu na svoju robu i direktno je šalje brodom iz Hamburga u Njujork, gde je dobija klijentkinja, srećna i ponosna što sutra neće obući bilo šta, već pravi pariski proizvod, sašiven u samom Parizu po "poslednjoj modi".

Najinteresantnije je što u tom "komisionom biznisu" "uvažene firme" niko ne gubi, naprotiv, on svima odgovara i svima je koristan. Čak i Francuska, domaćin "prestonice sveta", dobija nešto od te trgovine - iako, naravno, koristi ima jedino poštanska ustanova koja je stavila pečat na korespondenciju pariske filijale.

Kao što vidite, svi su zadovoljni i svi se raduju, štaviše, čitav taj posao opravdava aksiom političke ekonomije koji, uzgred rečeno, nije svuda prihvaćen - a koji glasi da bez međunarodne robne razmene nacije ne mogu da postoje.

A ko sam ja? ...Ja sam samo bedni učitelj plesa!

Veseli Amerikanac je i dalje nešto govorio, kada se iz susedne prostorije začu velika buka i očajnički muški i ženski povici. Mi ustadosmo i izađosmo iz restorana, i tek kada smo se našli na ulici, rekoše nam da je neka Španjolka prosula vitriol u lice ženi koja je došla iz Belgije, jer je ova jednom muškarcu iz Gruzije, koga je ranije u Parizu izdržavala Španjolka, poklonila tabakeru sa ugraviranim natpisom "Uvek sam ti na raspolaganju".

Kada smo izašli napolje bilo je već veoma kasno, tačnije, rano: već je svitalo. Zato smo se oprostili od našeg zabavnog Amerikanca i pošli svako u svoj hotel.

Uz put sam razmišljao o onome što sam video i čuo na znamenitom Monmartru i dobro sam shvatio kako se i zašto kod stanovnika drugih zemalja formiralo mišljenje o Francuzima, toliko različito od pravog stanja.

Zahvaljujući svemu onome što sam te noći video, postalo mi je jasno da predstavnici drugih naroda, kada dođu u Francusku, pre svega odlaze u onaj deo Pariza i na mesta koja su za njih specijalno organizovali i uredili stranci poput njih, koji su došli mnogo ranije i koji zato odlično govore francuski.

Pošto pronicljivost odavno ne spada u vrline savremenih ljudi, oni su izgubili takozvane "široke vidike" i druge strance smatraju Francuzima; a kasnije, pošto se vrate svojim kućama, oni pričaju svojim zemljacima o svemu što su videli, čuli i doživeli samo u jednom delu Pariza kao da je to bila prava Francuska i kao da su imali posla s pravim Francuzima.

Tako je postepeno o Francuzima formirano mišljenje koje ne odgovara stvarnosti.

Štaviše, postoji jedan još ozbiljniji razlog za formiranje mišljenja o Francuzima, a on se takođe zasniva na osobenostima njihove psihologije. Ta osobenost svoj nastanak duguje jednoj takođe pogubnoj praksi, koja se zove "obrazovanje".

Radi se o tome da već od dolaska deteta, kako to oni kažu, na "svet Božji", još od prvoga dana, dok još i sama Priroda tek razvija svoju prvobitnu koncepciju budućeg odraslog odgovornog tricentričnog bića, tvoji ljubimci počinju da ometaju taj razvoj svojim štetnim "obrazovanjem".

I to nije sve: pomoću te kobne prakse oni u "spetsialitivijanske koncentracije", ili zemaljski, "mozgove" novorođenog bića, utuvljuju i usađuju razne efemerne i fantastične ideje. Mozgovi postoje radi opažanja i prikupljanja najrazličitijih utisaka i rezultata svesnog procesa saznanja; kod novorođenčeta su oni potpuno čisti i poseduju najviši nivo prijemčivosti.

Najveća nesreća za tvoje ljubimce je u tome što taj kobni proces kod većine njih traje skoro do njihovog zrelog uzrasta.

Usled toga nastaje ona osobenost njihove psihe koju sam već pominjao, a evo u čemu se ona sastoji: prvo, skoro sve funkcije usmerene na aktivno ponašanje, malopomalo se adaptiraju tako da odgovaraju samo na lažne i fantastične ideje; drugo, celokupno njihovo biće postepeno se navikava na usvajanje novih utisaka bez i najmanjeg učešća onih životnih faktora koje je Priroda radi toga usadila u njih - drugim rečima, oni usvajaju novo jedino u skladu s onim lažnim i fantastičnim predstavama koje su im prethodno sugerisane.

Savremeni tricentrični Zemljani su se, na kraju krajeva, lišili i same potrebe da poimaju i usvajaju ono što prvi put vide i čuju; zbog toga je sve što

je novo za njih potres, pošto izaziva asocijacije zasnovane na prethodno usađenim informacijama, što se mora uskladiti s novim utiscima.

Dakle, kada tvoji ljubimci postanu odrasli odgovorni ljudi, oni automatski usvajaju, bez bilo kakvog napora neke od svojih suštinskih funkcija, sve što prvi put vide ili čuju, pri čemu se kod njih ne javlja ni najmanja potreba da shvate ono što se događa, kako u spoljnom tako i u unutrašnjem svetu.

Oni se naprosto zadovoljavaju onim što je jednom ili dva puta uneto u njih.

Nadam se, dragi moj dečače, da si posle svega što sam ti ispričao shvatio kako se i zašto među tricentričnim bićima drugih zemalja ove planete pojavilo mišljenje o Francuzima koje ne odgovara stvarnosti.

Desilo se, na nesreću običnih Francuza, da su savremeni tricentrični stanovnici drugih zemalja izabrali prestonicu njihove zemlje za zadovoljavanje svojih, takozvanih, "kulturnih potreba".

U svakom slučaju, ja čitavim svojim bićem saosećam sa običnim žiteljima te zemlje zbog toga što se sada njihova prestonica, tačnije, jedan njen deo, smatra "centrom kulture" čitave planete.

Neobično je što je većina stanovnika Francuske, bez obzira na potpuno abnormalne uslove svoje egzistencije, izazvane pretvaranjem njihove prestonice u glavni "kulturni centar" čitave zlosrećne planete, pokazala sposobnost da u sebi sačuva, istina nesvesno, podloge za nastanak dva životna impulsa, na kojima se prvenstveno zasniva objektivni moral, a koji se zovu "patrijarhalnost" ili "ljubav prema porodici", i "osećanje prirodnog stida".

Pošto je ovaj savremeni "kulturni centar" odavno postao mesto okupljanja ljudi sa čitave planete, koji su se u potpunosti prepustili "zlom duhu" što gospodari u svakome od njih, postavši njihov ideal, i koji je odlično opisan sledećim rečima: "želja da se potpuno eliminiše potreba za bilo kakvim naporom i bilo kakvom duševnom brigom", ti ljudi svakako, svesno ili nesvesno, vrše štetan uticaj na Francuze.

Ti ćeš, moj dečače, veoma dobro shvatiti koliko je to što se savremeni "centar kulture" nalazi u Francuskoj velika nesreća za njen narod, kada ti opišem posledice. Za njih sam saznao na osnovu informacije navedene u jednom od poslednjih eterograma koji govore o tricentričnim stanovnicima Zemlje.

Moram ti reći da se ta bića, koja su se u potpunosti prepustila "unutrašnjem zlom duhu" i okupljaju se u jednom od "centara kulture", između ostalih štetnih stvari, naprosto iz nerada i radi zadovoljenja sopstvenih hirova, bave i stvaranjem novih formi manifestovanja svojih haznamaskih svojstava ili, kako oni kažu, novom "modom" koju zatim šire po čitavom svetu.

Haznamaska praksa "stvaranja nove mode" takođe je postojala i u prethodnim civilizacijama: za vreme tikliamiške civilizacije ona je cvetala pod nazivom "adjat", za vreme Vavilona - pod nazivom "hajdija".

"Adjat", "hajdija" ili "moda" igraju istu ulogu u njihovom svakodnevnom životu, kao i naši običaji, uvedeni radi olakšavanja spoljnih uslova, nezavisnih od nas, a koji su postepeno počeli svuda da se primenjuju kao prirodne potrebe. Savremeni običaji ili "moda" Zemljana, s druge strane, pre svega su naprosto privremeni i služe jedino za zadovoljavanje beznačajnih ličnih ciljeva tih savremenih i budućih haznamasa i postali su do krajnosti trivijalni i egoistični; osim toga, oni su rezultat ni manje ni više nego automatskog mišljenja zasnovanog na relativnim pojmovima koji proističu iz anomalno uspostavljenih uslova svakodnevnog života na Zemlji.

Pre otprilike pola veka u Parizu je nekoliko kandidata za haznamase smislilo kratke frizure za žene i ta kobna pojava se proširila natprirodnom brzinom, uz pomoć dobro proverenih načina i puteva.

Ipak, u to vreme je osećanje "morala" i "patrijarhalnosti" kod francuskih žena bilo još veoma jako i one nisu prihvatile štetnu novinu; ali, engleskim i američkim ženama ona se veoma dopala i one su počele da šišaju kosu.

Osim toga, pošto su žene obeju ovih zemalja namerno kvarile svoju prirodu u delu koji je predviđen za određene promene kozmičkih supstanci, Velika Priroda nije čekala sa odgovorom i dala je odgovarajuće rezultate koji će nesumnjivo dobiti iste forme kakve su već imali dva puta ranije: prvi put u zemlji "Uneano", sada "Kafirstanu", gde su se pojavile takozvane "amazonke", i drugi put u antičkoj Grčkoj, gde je osnovan "kult pesnikinje Sapfo".

Za to vreme, u dvema savremenim državama, Engleskoj i Americi, žensko šišanje je iniciralo u prvom slučaju "sifražetkinje", a u drugom - takozvane hrišćanske naučnike ili "teozofe". Osim toga, kada se ta haznamaska moda ženskog šišanja svuda proširila, primećeno je proporcionalno povećanje - kako je navedeno u eterogramu koji sam dobio - onoga što oni nazivaju "ženskim bolestima", tj. najrazličitijih upala polnih organa, kao što su "vaginitis", "uteritis", "ovaritis", kao i fibroma i raka.

Moj dečače, iako su modu kratkih ženskih frizura smislili ljudi sa haznamaskim svojstvima u Parizu, ona nije postala moderna najpre u Francuskoj, ali, pošto je njena prestonica postala mesto stalnih susreta ljudi s takvim osobinama, koji su dalje širili svoje pogubne pronalaskе, oni su, najzad, i tu postigli uspeh. I Francuskinje su počele da se šišaju na kratko i sada to rade skoro sve. U pariskim frizernicama, kako sam saznao iz eterograma, sada se formiraju dugački redovi, isto kao što su nedavno u Rusiji ljudi stajali u redu da dobiju "američko brašno". To zarazno trčanje žena u frizernice, kako bi odsekle svoju kosu, već dovodi do sudskih procesa između frizera i očeva, muževa i

braće tih "očišanih ovaca", pa čak i do mnogobrojnih "razvoda", kako na Zemlji kažu.

Zanimljivo je što sudije, kako se navodi u eterogramu, najčešće opravdavaju frizere po tom osnovu što je ženama koje odlaze u frizernice više od šesnaest godina, te su prema zakonima njihove zemlje punoletne i slobodne da rade sve što požele.

Ali, naravno, kada bi francuske sudije i sudije drugih zemalja znale da u Vasioni postoji određen kozmički zakon koji se odnosi na sve objekte bez izuzetka, a koji služi velikom Trogoautoegokratu za transformaciju kozmičkih supstanci, oni bi, bez svake sumnje, imali sasvim drugačije shvatanje koncepcije koja se izražava rečju "punoletstvo".

Suština je u tome što u skladu s tim određenim kozmičkim zakonom, za vreme transformacije kozmičke supstance, sve takve ličnosti, među kojima se nalaze i kešapmartnijanska bića ženskog pola, predstavljaju izvore svih onih aktivnih elemenata koji putem sjedinjavanja u potonjim kozmičkim objektima u procesu delovanja kozmičkog zakona Triamazikamna treba da služe kao njegova druga sveta sila; drugim rečima, ta bića uvek nose "negativno" ili "pasivno" načelo.

I zahvaljujući tom kozmičkom zakonu, izvori koji transformišu aktivne elemente što služe pasivnom načelu, nikada ne mogu da se oslobode toliko da imaju nezavisne manifestacije. Jedino oni izvori koji predstavljaju "Svetu Potvrdu" ili "aktivan princip" božanskog Triamazikamna mogu posedovati nezavisnost koja transformiše aktivne elemente.

Eto zašto oni izvori koji služe pasivnom načelu ne mogu da odgovaraju za svoje ponašanje, to jest, ne mogu da budu "punoletni".

Kada govorim o Francuzima, kako bih što potpunije dao njihovu karakteristiku, moram ti reći da su predstavnici vladajuće klase pronašli odličan način da smire narod, i koriste ga na isti način kao što vlasti u Rusiji koriste poznatu "votku", a vlasti u Engleskoj - svoj ništa manje znamenit "sport".

Ipak, iako francuske vlasti uspešno primenjuju svoj "dobar" način za postizanje svojih isto tako egoističkih ciljeva, mora se priznati, bez uvrede po engleske i ruske vlasti, da taj način ne nanosi skoro nikakvu štetu planetarnim telima običnih građana.

Ali ni to još nije sve: na taj način oni nesvesno pružaju nešto korisno običnim ljudima svoje zemlje, dajući im ono što im skreće pažnju i pruža privremeno oslobađanje od bolesnih efekata opsednutosti "modom" koju, kao što sam ti već rekao, izmišljaju sadašnji i budući haznamasi koji su u njihovu prestonicu došli iz drugih zemalja.

Taj "dobar način" zove se "vašar" i u naše vreme vašari se održavaju po utvrđenom redu na glavnim trgovima svih gradova i sela, na istim onim

trgovima gde su se pre dve stotine godina tricentrična bića okupljala radi diskusija na "religiozne i moralne teme".

Istine radi, treba reći, moj dečače, da su francuski "vašari" veoma, veoma zabavni.

Priznajem da se čak i meni sviđa da odem tamo i provedem sat-dva ne misleći ni o čemu.

Na tim vašarimaje sve jeftino i čudesno.

Na primer, za nekakvih pedeset santima čovek može da se nagleda svakakvih čuda koja su Amerikanci i drugi narodi stvorili kako bi izazivali nevericu.

Ako se čovek suviše brzo oporavi od iznenađenja, može sebe da obraduje nečim ukusnim, pripremljenim na licu mesta.

Istina, posle tih poslastica želudac onoga ko ih pojede često, kako da kažem... hm... hm... ali šta još može da se uporedi sa zadovoljstvom koje čovek ima dok ih jede?

A ukoliko neko želi, da tako kažemo, da "isproba sreću", opet za samo nekoliko santima može da ispuni svoju želju i hiljadu puta; poznati francuski vašari nude atrakcije koje su već poznate na Zemlji i koje su predviđene da pruže rasonodu i veselje - jednom rečju sve, od ruleta do igre rečima.

Glava 38 RELIGIJA

Belzebub nastavi da priča.

- Sada ću ti ispričati nešto o onom "kameni spoticanja" koji je jedan od glavnih razloga slabljenja psihe tvojih nesrećnih ljubimaca, to jest, o osobenom "havatviernonisu" koji uvek može da se otkrije kod njih i čije se dejstvo i efekat na suštinu ljudi naziva "religioznošću".

Taj faktor, izuzetno štetan u objektivnom smislu, jer je postepeno vodio ka automatskom izrođavanju psihe, nastao je na toj zlosrećnoj planeti kada su razne posledice, nastale usled osobina po njih pogubnog organa kundabufera, počele kod njih da se kristalizuju; kasnije, prelazeći iz jedne spoljne forme u drugu one su počele da se prenose iz generacije u generaciju.

Usled tih osobina u prirodi nekih tricentričnih Zemljana su počeli da se pojavljuju začeci takozvanih "haznamaskih svojstava" i oni su, skrivajući svoje egoističke ciljeve kako bi obmanuli svoje sugrađane, smislili razne izmišljotine među kojima su bile i razne vrste fantastičnih "religioznih učenja". Onda su ostali počeli da veruju u ta fantastična "religiozna učenja" i da se upravo zbog toga lišavaju sposobnosti "zdravog razmišljanja"; od tog doba, u svakodnevni život tih čudnih tricentričnih bića ušlo je mnogo "havatviernonisa", ili "religija", koje međusobno nemaju ništa zajedničko.

Iako mnogobrojni "havatviernonisi", ili religije, nemaju apsolutno ništa zajedničko, svi su izgrađeni na religioznim učenjima koja se, opet, zasnivaju samo na jednoj, u objektivnom smislu kobnoj ideji koju tvoji ljubimci nazivaju "Dobro" i "Zlo". Ta ideja koja, strogo rečeno, predstavlja glavni faktor postepenog slabljenja njihove psihe, sasvim nedavno je bila uzrok ozbiljnih zbivanja među blaženim "nadtelesnim suštinama" ili, kako ih tamo zovu, "dušama" što borave na svetoj planeti na koju smo se mi sada uputili.

Ne smem da zaobiđem, moj dečače, istoriju događaja koji su se nedavno odigrali na Svetoj Planeti Čistilište, pre svega zato što oni imaju opštekozmički karakter i povezani su sa individualnošću relativno nezavisnih Ličnosti, ali još i zato što su neki predstavnici našeg roda nehotice postali uzrok tih događaja.

Ipak, ispričaću ti o tome na kraju našeg razgovora, zato što za to postoje ozbiljni razlozi, povezani sa razvojem tvoga mišljenja.

Međutim, sve te vrste "religioznih doktrina", začete u svesti tih tricentričnih Zemljana koji te toliko zanimaju, što su uvek postojale, a postoje i sada, i na čijim temeljima su oni izgradili svoje bezbrojne "religije", obično su nastajale na sledeći način.

Već sam rekao da su, zbog previda izvesnih Najviših Kozmičkih Svetitelja u biću tih nesrećnika počele da se kristalizuju posledice delovanja organa kundabufera, koji su oni stvorili i kasnije uklonili, zbog čega je njima bilo

skoro nemoguće da se usavrše do nivoa Suštine, što je tricentričnim stvorenjima svojstveno. Usled toga je naš Beskrajno Ljubeći Sveopšti Otac sišao među te Kozmičke Svetitelje i naredio im da češće u svesti tricentričnih Zemljana aktualizuju začetak Svete Ličnosti kako bi ta bića, pošto se potpuno oforme i postanu odgovorni odrasli ljudi, dobivši Um u uslovima koji su već fiksirani u opštem procesu njihove egzistencije, mogla da pojme realnost i ukažu sebi sličnima kako treba da svojim Umom usmeravaju funkcionisanje svojih posebnih oduhovljenih načela da bi se oslobodila posledica svojstava organa kundabufera i tako se spasla svoje predodređenosti za nove recidive.

Dakle, moj dečače, pošto su se tricentrični Zemljani, u čijoj su prirodi bili aktualizovani začeci Svetih Ličnosti ili Kozmičkih Svetitelja, podvrgli svetom "raskoarno" ili pošto su, kako kažu na Zemlji, "umrli", njihovi savremenici su, ne bi li zapamtili sva njihova uputstva i objašnjenja i preneli ih ljudima budućih generacija, sve sabrali u "jedinственu celinu" i ta "potpuna kolekcija uputstava" služi kao izvor svih vrsta religioznih učenja.

Čudnovatost psihe tvojih ljubimaca u odnosu na religiozna učenja, nastala na taj način, manifestuje se tako što oni od samog početka sve ono što su govorili i objašnjavali istinski Kozmički Svetitelji poslati Odozgo, shvataju "bukvalno" i nikada ne uzimaju u obzir u kakvim okolnostima i u kojim slučajevima sve to kazano i protumačeno.

Osim toga, prilikom prenošenja iz generacije u generaciju, ta religiozna učenja su od samog početka deformisana i tricentrična bića su na njihovom temelju usvajala dve linije ponašanja koje su već fiksirane u njihovom biću. Prva se sastoji u tome što ta bića, koja u datom vremenskom periodu pripadaju kasti nazvanoj "vladajućom klasom", odmah na ta religiozna učenja kače "bolno pitanje" koje se na toj zlosrećnoj planeti formuliše kao "religija države ili država za religiju", koristeći celokupno svoje lukavstvo kako bi žonglirali poznatim činjenicama u cilju pravdanja sopstvenih egoističkih ciljeva. Druga linija ponašanja sreće se kod onih tricentričnih bića koja su usled manjkavosti svojih "proizvođača", kako od samog rođenja tako i za vreme svog odrastanja, dobila svojstva koja se zovu "psihopatija" i "parazitizam" - osobine koje kod njih sprečavaju čak i samu pojavu osnova za manifestovanje bilo kakve obaveze. Pošto ta bića obično postaju nekakvi autoriteti za sve beznačajne detalje tih novih religioznih učenja, ona kao gladne vrane čerupaju komadiće svega onoga - već na samom početku očerupanog - što su nekada rekli ili objasnili Kozmički Svetitelji poslati Odozgo.

Ukratko, usled ta dva oblika ponašanja, fiksiranih u procesu svakodnevnog života tricentričnih stanovnika ove planete - to jest, haznamaskog ponašanja predstavnika vladajućih klasa i psihopatije običnih građana ubrzo posle osnivanja religije, nezavisno od doktrine na kojoj se ona bazira, tvoji ljubimci su se uvek delili na "sekte". Kasnije, tokom svih epoha, isto to se događalo i sa religijama, i sa bezbrojnim jezicima te relativno male planete koju je naš

visokopoštovani Nasradin Hodža nazvao "hiljadujezičkom hidrom"; a taj događaj on bi nesumnjivo opisao kao "poplavu imitacija".

U vreme kada sam posmatrao život tvojih ljubimaca, Ličnosti Kozmičkih Svetitelja bile su aktualizovane u prirodi nekih ljudi. Skoro uvek - izuzimajući Najsvetijeg Ašjatu Šimaša i sve što je povezano sa njegovim delima - kada bi oni izvršavali misiju koja im je određena Odozgo, još pre nego što bi uspeali da se podvrgnu procesu svetog "raskoarna", već su nastajala religiozna učenja na način koji sam opisao. To jest, najpre bi ta osobena bića prikupila ponešto od uputstava i detaljnih objašnjenja Kozmičkih Svetitelja i sabrala ih u "jedinstvenu celinu" kako bi ih pamtila i prenela budućim generacijama. A kasnije, kada bi ta "kolekcija" dospela u ruke ona dva tipa ljudi, o kojima sam govorio, oni bi počeli, kako sam se izrazio, da sve to "čerupaju" i zatim bi, podelivši se na svoje famozne "sekte", počeli da stvaraju svoja sopstvena "religiozna učenja", zbog čega se na planeti i pojavilo toliko mnogo religija, kao zrna u plodu nara, i stara priča bi krenula ispočetka.

Tokom poslednjih vekova pojavile su se stotine novih religioznih učenja i sve su se bazirale na onome što je sačuvano od uputstava i objašnjenja što su im ostavili Kozmički Svetitelji poslati Odozgo.

Na tim očuvanim fragmentima, koji su im usađeni i od kojih su oni sa svojom kratkom pameću preuzeli nova i najnovija religiozna učenja, bazira se pet religija, koje i sada postoje:

Budizam.

Judaizam.

Hrišćanstvo.

Islam.

Lamaizam.

O prvoj, budističkoj, religiji već sam ti govorio.

Druga religija, judaizam, potpuno se zasniva na učenju Svetog Mojsija; to ime je nosio jedan od Kozmičkih Svetitelja, poslatih Odozgo sa određenim ciljem.

Taj Kozmički Svetitelj aktualizovan je u planetarnom telu dečaka rođenog u zemlji koja se zove "Egipat", ubrzo posle mog četvrtog putovanja na Zemlju.

Taj Kozmički svetitelj, koji je sada nazvan Svetim Mojsijem, izvršio je mnoga dela i ostavio ljudima mnogo veoma tačnih i umesnih saveta za svakodnevni život, i ukoliko bi ih oni usvojili i više ili manje normalno primenili, sve posledice uticaja organa kundabufera svakako bi postepeno bile dekrystalizovane i čak bi i sklonost ka recidivima mogla postepeno sasvim da iščezne.

Na opštu nesreću tricentričnih stanovnika Vasiona svih nivoa Uma, njegovi sledbenici su, što im je bilo svojstveno, počeli da dodaju njegovim savetima i

uputstvima najrazličitije dopune, tako da čak ni sam Sveti autor, ma koliko to želeo, ništa više ne bi mogao da prepozna u nastaloj "smeši".

Tvoji ljubimci koji su pripadali prvoj generaciji posle savremenika Svetog Mojsija, očigledno su smatrali da će za njihove specijalne ciljeve biti korisno ukoliko njegovom religioznom učenju skoro u potpunosti pridaju smisao fantastične doktrine, koju sam već opisao u svojoj priči o tricentričnim bićima druge grupe kontinenta Ašark, sada Azije, a koju je smislio car Koniutionsion - kasnije Svetitelj - zato da bi svoje podanike oslobodio štetne navike žvakanja zrna maka.

Posle Svetog Mojsija, Odozgo je bio poslat onaj Kozmički svetitelj koji je udario temelje religiji, sada poznatoj pod nazivom "hrišćanstvo".

Taj Kozmički svetitelj koga s oni zvali Isus Hristos bio je aktualizovan u planetarnom telu dečaka one rase tricentričnih bića, koje je Mojsije naredbom Odozgo izabrao među narodima nastanjenim u Egiptu i odveo u "zemlju Hanaansku".

Posle Isusa su bila aktualizovana dva Kozmička Svetitelja, opet na azijskom kontinentu, a na osnovu njihovih učenja ljudi su stvorili dve od bezbroj religija koje postoje do dana današnjeg.

Jedan od ta dva Kozmička svetitelja bio je Sveti Muhamed, koji se rodio među Arapima, a drugi - Sveti Lama, koji se pojavio među ljudima što naseljavaju zemlju pod nazivom "Tibet".

Prvo od pet pomenutih religioznih učenja, to jest budizam, sada se sreće uglavnom među ljudima nastanjenim u Indiji, bivšoj Bisernoj zemlji, kao i u Kini i Japanu.

Sledbenici drugog religioznog učenja, to jest judaizma, sada žive po čitavom svetu.

Mislim da ovde treba da objasnim razloge zbog kojih su Mojsijevi sledbenici toliko raštrkani, zato što će ti to pomoći da shvatiš jedno osobeno svojstvo organa kundabufera, koje rađa osećanje "zavisti"; tako ćeš razumeti da svaka osobina toga organa može biti razlog veoma ozbiljnih posledica.

Radi se o tome da su nekada ljudi koji ispovedaju Mojsijevo učenje veoma dobro organizovali život u svojoj zemlji i zato je u psihi ljudi svih zemalja te epohe počelo da se javlja osećanje poznato pod imenom "zavist".

To osećanje je bilo toliko jako da se čak i mnogo vekova kasnije, kada su Jevreji izgubili svoju organizovanost i snagu, i kada je njihova država prestala da postoji - što se zakono merno događa sa svim moćnim državama - odnos drugih naroda prema Jevrejima ne samo što nije promenio, već je osećanje "zavisti" za mnoge postalo "organsko".

Treća religija, koja se zasniva na učenju Isusa Hrista, uskoro se toliko proširila da sada tu religiju sledi skoro trećina stanovnika Zemlje.

Međutim, mnogo pre toga, oni su takođe počeli da iskrivljuju religiozno učenje zasnovano na "veličanstvenoj Ljubavi" i transformisali ga u nešto takođe veličanstveno, međutim, ta veličanstvenost, kako bi rekao Hodža Nasradin, podseća na bajku.

Zatim se ispostavilo da su se sledbenici te velike religije podelili zbog neznatnih formalnih detalja na različite sekte i više se ne nazivaju naprosto hrišćanima, kao prvi sledbenici toga učenja, već pravoslavcima, katolicima, luterancima, kalvinistima, i tako dalje.

I tome učenju o dobru i istini oni su takođe počeli da iz svojih egoističkih i političkih ciljeva dodaju fragmente preuzete iz drugih već postojećih "religioznih učenja" - fragmente koji nemaju ništa zajedničko sa Isusovim učenjem, ali koji ponekad potpuno protivreče istinama koje je otkrio božanski učitelj.

Oni su mu dodali mnogo od učenja Svetog Mojsija, koje je u to vreme već bilo potpuno iskrivljeno, a mnogo kasnije, u vreme koje savremeni ljudi nazivaju "Srednjim vekom", takozvani "crkveni oci" su u hrišćansku religiju uneli jednu skoro potpuno fantastičnu doktrinu. Nju su davno pre toga smislili naučnici u Vavilonu i ona je pripadala dualističkoj školi o kojoj sam ti već pričao.

"Crkvenici" su, po svoj prilici, u srednjem veku smučkali tu smešu radi sopstvene koristi i koristi svojih pomoćnika, zato što je ta doktrina sadržala poznate pojmove "raja" i "pakla".

Zato danas, umesto učenja božanskog učitelja Isusa Hrista, koji je ljudima otkrio Veliku Ljubav i Veliko Svepraštanje našeg Tvorca koji zbog njih pati, postoji učenje o tome da naš Stvoritelj nanosi bol dušama svojih sledbenika.

Dragi, mili dedice, objasni mi molim te, ko su "crkveni oci" - zamoli Hasejn.

"Crkvenim ocima" se nazivaju oni ljudi koji su postali profesionalni sveštenici visokog ranga bilo kog "religioznog učenja".

Posle tog lakonskog odgovora Belzebub nastavi:

- Uzgred, moram da ti kažem da se učenje Isusa Hrista održalo nepromenjeno kod relativno male grupe Zemljana i, prenoseći se iz generacije u generaciju, stiglo do naših dana u svojoj originalnoj formi.

Ta mala grupa Zemljana zove se "Bratstvo Bivstvjućeg" [Esseni]. Članovi toga bratstva s uspehom primenjuju učenje božanskog učitelja u sopstvenom životu i prenose ga iz generacije u generaciju kao veoma dobar način za oslobađanje od posledica delovanja organa kundabuffera.

Četvrta velika religija koja postoji i danas, nastala je nekoliko vekova posle hrišćanske i zasnivala se na učenju "sasuda nade", Svetoga Muhameda. Ona se

najpre brzo proširila i mogla je svima da postane "osnova nade sveta", da ta čudna bića, kao i obično, nisu u nju dodala svakojake gluposti.

S jedne strane, sledbenici islama su dodali neke od fantastičnih teorija vavilonskih dualista, a s druge, "crkveni oci" te religije, u datom slučaju "islamski šeici", pronašli su i dodali mnogo priča o rajskom blaženstvu koje, tobože postoji na "onom svetu", takvom blaženstvu koje nikada ne može pasti na pamet vladaru Čistilišta, Njegovoj Svestranosti Čuvaru Arhiheruvimu Helkgematiosu, čak i kada bi se specijalno potrudio da ga zamisli.

Iako su se sledbenici ove religije takođe od samoga početka podelili na različite "sekte" i "podsekte" - koje, uzgred, i sada postoje - one se, svejedno, svode na dve nezavisne "škole", kako to oni kažu, koje su formirane još u osvit islama.

Te dve škole muslimanske religije zovu se šiizam i sunizam.

Zanimljivo je da je uzajamna psihička mržnja, formirana kod bića koja pripadaju ovim dvema međusobno nezavisnim granama iste vere, zbog čestih sukoba sada pretvorena u organsku mržnju.

Tokom poslednjih vekova, ljudi savremenih evropskih zemalja su svojim intrigama doprineli posebnoj transformaciji te čudne životne funkcije.

Oni uvek iznova prave intrige kako bi povećali uzajamnu mržnju između sledbenika tih dveju nezavisnih škola jedne te iste religije, kako se one nikada ne bi objedinile, jer bi to moglo dovesti do kraja evropske civilizacije.

Radi se o tome da skoro polovina tricentričnih bića predstavlja sledbenike islama i dok mržnja među njima bude prevladavala oni neće predstavljati ozbiljnu pretnju od "međusobnog istrebljenja" po evropske zemlje.

Zato vlastodršci nekih novopečenih zemalja, koje su se pojavile iz nekakvih kaprica istorije, uvek trljaju ruke i raduju se kada između šiita i sunita sevaju varnice, zato što oni tada mogu računati na svoje dugo i bezbedno postojanje.

A sada, hajde da se dotaknemo petog učenja Kozmičkog Svetog Lame, koji je takođe bio istinski Izaslanik Predvečnog. To učenje je bilo rasprostranjeno jedino među onim tricentričnim bićima koja su iz geografskih razloga teško mogla da stupe u kontakt sa drugim stanovnicima te zlosrećne planete i koja usled toga praktično nisu bila izložena anomalnim uslovima života na Zemlji.

Jedan deo toga učenja ubrzo se takođe promenio i bio uništen zahvaljujući njegovim sledbenicima, ali drugi deo je više ili manje postao deo života jedne omanje grupe ljudi i počeo da daje očekivane rezultate. Zahvaljujući tome porasle su nade, čak i među najvišim Kozmičkim Svetiteljima, da će to učenje, sazdano na svetim delima Svetoga Lame uspeti jednom da dovrši ono što je postalo neophodno svemu što postoji u Megalokozmosu.

Ali tvoji ljubimci su to sprečili svojom "vojnom ekspedicijom" ili "anglotibetanskim" ratom", pri čemu im ni na kraj pameti nije palo da pomisle kakvu su mogućnost uništili.

Nešto kasnije, ispričaću ti o toj vojnoj ekspediciji.

Ispričaću ti o njoj zato što sam lično bio svedok tih žalosnih događaja.

Ipak, najpre ću ti ispričati o tome kako se oni trude da "počiste" čak i tragove dveju religija koje, iako promenjene do neprepoznatljivosti, i sada postoje na toj planeti, i koje su, bez obzira na sve, svakodnevnim život tvojih ljubimaca, iako sasvim neznatno, ipak učinile sličnim životu tricentričnih bića koja žive na drugim planetama naše Velike Vasiona - a za neke od njih, fantastičnu egzistenciju bez ikakvog sistema učinile podnošljivijom u objektivnom smislu.

Sada ću ti opisati kako se u stvarnosti odvijalo definitivno uništavanje dveju od pet velikih religija koje sam pomenuo, a koje su se, bez obzira na to što su bile skupljene "s koca i s konopca", ipak zasnivale na učenjima istinskih Izaslanika Samog Predvečnog: prva na Isusovom učenju, a druga na učenju Svetog Muhameda.

Ponavljam da su se te religije zasnivale na fragmentima učenja dva istinska Izaslanika Predvečnog i mada su ih bića minulih vekova potpuno ojadila, ipak, zahvaljujući tim učenjima, neka od njih do dana današnjeg veruju u nešto i nadaju se nečemu što njihov život čini manjeviše podnošljivim.

Ipak, ta do krajnosti čudna tricentrična bića su uzela na sebe obavezu da s lica svoje planete počiste čak i te poslednje tragove.

Iako je taj proces nastao usled neobičnosti njihove psihe, to jest, iako je proces definitivnog uništavanja te dve velike religije započeo tek pošto sam ja napustio njihov Sunčev sistem, zahvaljujući eterogramu koji sam o bićima te osobene planete dobio upravo pred naš polazak sa planete Karatas, shvatio sam šta se tamo događa i sasvim sigurno mogu da kažem da se oni neće zaustaviti na tome i da će bez ikakvog ustručavanja potpuno uništiti i poslednje tragove.

Taj eterogram me je, uzgred, obavestio da je na Zemlji, kao prvo, otvoren univerzitet za jevrejsku omladinu u Jerusalimu, a drugo, da je u Turskoj objavljen ukaz kojim se zatvaraju svi "manastiri derviša" i muškarcima zabranjuje da nose "fesove", a ženama "feredže".

Prva polovina te vesti - o otvaranju univerziteta za jevrejsku omladinu u Jerusalimu - jasno mi je pokazala da hrišćanskoj religiji dolazi kraj.

Da bi to shvatio treba da znaš da su sasvim nedavno zemlje evropskog kontinenta, čiji su stanovnici uglavnom bili sledbenici te religije, protiv drugih religija vodili velike ratove za grad Jerusalim; oni su te ratove nazivali "krstaškim pohodima".

Oni su te ratove, ili "krstaške pohode", vodili sa jednim jedinim ciljem - da taj grad, u kome je živeo, stradao i umro božanski učitelj Isus Hristos, učine isključivo hrišćanskim, zbog čega je tokom krstaških pohoda izginula skoro polovina muškog stanovništva evropskog kontinenta.

A danas je u tom istom Jerusalimu otvoren savremeni univerzitet za jevrejsku omladinu, uz saglasnost skoro svih evropskih hrišćanskih država.

Među ljudima koji se nazivaju "Jevrejima" rodio se i živeo božanski Isus; on je mučen i razapet na krstu zato što "nema proroka u sopstvenom selu".

Iako sadašnji Jevreji nisu direktni Isusovi neprijatelji, svejedno su ubeđeni da Isus, koji se pojavio među njima i postao sveta ličnost za sve sledbenike hrišćanske religije, nije bio ništa drugo do "impulsivan i bolestan sanjar".

Za savremene stanovnike planete Zemlje, upravo taj "univerzitet" predstavlja onu "peć" u kojoj će sagoreti sve što su prethodne generacije stekle tokom proteklih milenijuma, jer se u toj "peći" može brzo pripremiti "ukusna porcija hrane" za koju će biti dato sve ono što je postignuto tokom vekova svesnih i nesvesnih staranja njihovih nesrećnih predaka.

To je sasvim dovoljno da čitavo moje biće sa sigurnošću zna u šta će se pretvoriti Jerusalim, u kojem je sada otvoren jedan od najpoznatijih univerziteta, i to za jevrejsku omladinu.

Ja svojim misaonim pogledom već vidim kako će oni posle mnogo godina, na mestu gde je sahranjeno planetarno telo božanskog Isusa napraviti parking, to jest mesto za ona "mehanička čuda", koja su Zemljanima potrebna za njihovu suludu vožnju.

Da, ti bogohulnici ne samo da su iz svojih egoističkih i političkih ciljeva potpuno iskrivili doktrinu božanskog učitelja, već sada uništavaju i samo sećanje na njega.

Na kraju krajeva, taj stil je odavno svojstven tvojim ljubimcima.

Mogu da kažem, između ostalog, da sve savremene "civilizacije" žude jedino za povećavanjem brzine tih mašina koje su pronašli, a koje su toliko pogubne po njih.

Zaista, u poslednjem eterogramu koji sam dobio o tvojim ljubimcima, javljeno mi je, između ostalog, da su postigli "rekordnu" brzinu svojih mašina od 325 milja na sat.

Naravno, jedini rezultat toga "rekorda" biće to što će relativno mala rastojanja njihove planete postati potpuno beznačajna, čak i za njihovu kusu realnost.

Neka im je Bog u pomoći, Hasejne moj!

Ma koliku brzinu razvili na svojim "mašinama", svejedno će ostati onakvi kakvi jesu, jer ni oni sami, pa čak ni njihove misli neće prodreti izvan granica atmosfere.

A sada ćemo porazgovarati o drugoj velikoj religiji koja je, kao što sam ti rekao, stvorena od fragmenata učenja sasuda nade Svetoga Muhameda. Tu religiju su od samog svog početka za svoje egoističke i političke ciljeve posebno koristila bića sa haznamaskim osobinama i zato je ona najviše "očerupana".

Vlastodršci nekih zemalja počeli su, radi svojih haznamaskih ciljeva, da tome božanskom učenju dodaju razne "začine", koje su sami smislili, te su od njega napravili "šerakurijanski čorbuljak", čija bi tajna pripremanja mogla da postane predmet zavisti savremenih evropskih "poslastičara" i "kuvara".

Dakle...

Prema poslednjem delu eterograma, proces potpunog uništavanja druge velike religije spreman je da otpočne, ili je već u toku, zbog ukaza koji su objavile turske vlasti.

Stvar je u tome što je Turska jedna od najvećih zemalja gde se ispoveda islam.

Pre svega, moram ti reći da su još u osvit islama neki predstavnici toga naroda veoma lepo primili ovo učenje u njegovoj originalnoj formi i postepeno ga uključili u svoj svakodnevni život, isto kao što su i Jevreji postupili sa svojom (pre)hrišćanskom doktrinom.

I zato, iako se islam postepeno promenio pod uticajem vlasti, neki ljudi, o kojima sam govorio, primili su to učenje od svojih predaka u nepromenjenom obliku.

Prema tome, sve do naših dana, postojala je makar slaba nada da bi ovo učenje, ukoliko bi se neobični stanovnici planete Zemlje jednoga dana iznenada smirili, moglo biti vraćeno u život i ispuniti one zadatke, radi kojih ga je i stvorio sasud nade, Sveti Muhamed.

Ali, avaj, !... Ljudi koji su usvojili to učenje nazivaju se "dervišima" i upravo se o zatvaranju njihovih manastira govori u ukazu savremenih turskih vlasti.

Naravno, ukidanjem "dervišizma" svakako će biti u potpunosti uništene i one poslednje iskre, koje bi poput žara koji dogoreva, mogle jednom da rasplamsaju vatru mogućnosti na koje je računao i u koje se uzdao Sveti Muhamed.

A što se tiče drugog ukaza, pomenutog u eterogramu i objavljenog u Turskoj, kojim se bićima muškog pola zabranjuje da nose "fesove", a bićima ženskog pola - "feredže", posledice tih novotarija mogu jasno da zamislim u svojoj predstavi o budućnosti.

Te novotarije će bez sumnje dovesti do toga da će se u Turskoj desiti isto ono što se desilo i u Rusiji kada su njeni žitelji počeli da imitiraju sve što je evropsko.

Na primer, pre samo jedan ili dva veka, to jest, pre nego što su stanovnici velike zemlje Rusije počeli da kopiraju Evropljane, još su postojale dve životne funkcije "martaadamlik" i "namaslik" ili, kako ih oni još nazivaju, "religiozno osećanje" i "osećanje patrijarhalnosti".

Upravo zahvaljujući tim funkcijama pre dve stotine godina ljudi te velike zemlje bili su na čitavoj planeti poznati po svome moralu i patrijarhalnim osnovama porodičnog života. Ipak, kasnije, kada su počeli da imitiraju sve što je evropsko, ta osećanja, iako su i dalje postojala, počela su malo po malo da atrofiraju i u naše vreme kod skoro svih predstavnika toga naroda religioznost i patrijarhalnost su postali nešto što naš mudri učitelj Hodža Nasradin izražava naprosto uzvikom:

"Gle, molim te!"

U Rusiji, istina, nije počelo od "fesova" i "feredža".

Ali, to se tamo nije ni nosilo.

Sve je počelo od "brade" koju su nosila bića muškog pola. Za njih brada predstavlja nešto što im je važno isto onoliko koliko je nama važan rep koji, kao što ti je poznato, izražava muževnost i aktivnost naše rase.

Ali vratimo se sada nesrećnim Turcima.

Čim su počeli da zamenjuju "fesove" evropskim "polucilindrima", posledice nije trebalo dugo čekati.

Nesumnjivo je da psiha Turaka degradira isto onoliko koliko i psiha stanovnika Rusije.

Jedina razlika je u tome što je u Rusiji uzrok transformacije njihove psihe bio jedan čovek, njihov car, dok je u Turskoj za to odgovorno nekoliko ljudi.

Stvar je u tome što su Turci zamenili svoje vekovno državno uređenje novim "republikanskim" i umesto da imaju jednog vladara, kako je bilo utvrđeno nekada, oni ih sada imaju nekoliko.

Nekadašnja državna organizacija je bila rđava, ali je makar postojao jedan vladar, čije novotarije nisu izlazile iz okvira patrijarhalnosti.

A sada je u Turskoj nekoliko vladara i svaki od njih mudruje i nameće nesrećnim sugrađanima svoje nezrele ideje koje ne odgovaraju ni njihovim moralnim normama, ni njihovim duhovnim potrebama.

Zanimljivo je što su, isto kao i ruskog cara, koga su njegovi najbliži patrijarhalni savetnici snabdeli velikom količinom takozvanog novca, iscedenog od seljaka, i poslali ga u Evropu da uči nove metode vladanja, kako bi vrativši se kući lakše mogao da se orijentiše u upravljanju sopstvenom zemljom, i ove sadašnje, još goluždave turske vladare njihovi sopstveni "patrijarhalni očevi" snabdeli velikom količinom novca, ovoga puta izmuzenog

od podanika, i takođe ih poslali u Evropu da bi dobili takozvano "dobro" obrazovanje i na taj način u budućnosti doprineli dobrobiti svoje domovine.

Da, moj dečače, u oba ova slučaja zbog toga što su budući gospodari te dve velike i gusto naseljene zemlje otišli u Evropu kao sasvim mladi, pre nego što su dostigli uzrast kada se postaje odgovoran, a, naravno, i zbog toga što su bili snabdeveni novcem iz izvora koje sam pomenuo, oni su upili način života bića koja borave na evropskom kontinentu i on je kristalizovan u njima toliko dobro i efikasno da su kasnije, kada su počeli da vladaju višemilionskim narodima, zbog anomalno sazdanih uslova egzistencije u svojim zemljama, poželeli da svoje sunarodnike učine onoliko "srećnima", koliko su to prema njihovoj kratkoj pameti bili Evropljani.

Sadašnji vladari savremene Turske, uzgred, uvideli su i usvojili mnogo korisnog u Nemačkoj, gde su ih poslali da uče ono što se naziva "ratnom veštinom" - to jest, razne finese procesa uzajamnog uništavanja.

Eto zašto su oni dugo živeli u Nemačkoj i dugo godina bili takozvani "nemački junkeri".

Ono što su smatrali najboljim, izučili su i usvojili u Berlinu, u ulici Unter den Linden.

Ja još ne znam kakva će dobra nove turske vlasti u budućnosti da sruče na glave svojih sunarodnika, ali za sada oni su za svoju domovinu izvršili jedan "čin najvišeg patriotizma".

Kako bi shvatio suštinu tog patriotskog čina, pre svega treba da znaš da u prestonici Turske, na ulicama i sokacima kvartova Galata i Pere, sve žene koje se bave "najstarijim zanatom" potiču iz drugih naroda, iako zarađuju i troše "punovažne turske lire".

Međutim, zahvaljujući nedavnim novinama, Turkinje se sada čvrsto nadaju da će uskoro te "punovažne turske lire" preći iz ruku tuđinki isključivo u ruke njihovih "dragih sunarodnica".

Tim povodom je naš čestiti Hodža Nasradin rekao: "Najvažnije je da ti novac pruža zadovoljstvo, makar svi pocrkali".

U takvim slučajevima on ponekad kaže na turskom: "*Duniam ishi, pakmazli pishi, geyann purnundah pussar eshahi dishi*" što znači: "Svetovne sablazni liče na medenjake, a svako ko ih jede dobije magareće zube."

Sada ću ti, kao što sam obećao, detaljnije ispričati o učenju poslednjeg Kozmičkog Svetitelja koji se pojavio među stanovnicima Tibeta, kao i o uzrocima potpunog uništenja toga učenja.

Kao što sam ti rekao, doktrina i propovedi toga svetitelja nisu se mnogo proširile zbog geografskih osobenosti lokaliteta u kome se on pojavio i gde je

ta nesrećna tricentrična bića učio kako i šta treba da rade ne bi li se oslobodili posledica delovanja organa kundabufera.

Zbog geografskih osobenosti svoje zemlje, njeni stanovnici su bili malo pogođeni abnormalnim uslovima svakodnevnog života ljudi drugih zemalja, a pošto su neki od njih bili prijemčiviji za učenje poslednjeg Kozmičkog Svetitelja, ono je postepeno ušlo u njihovu suštinu i počelo da se primenjuje u praksi.

Dakle, dečaće moj, dugo godina su se u zemlji pod nazivom "Tibet" lokalni stanovnici grupisali prema nivou suštinske percepcije učenja Svetoga Lame i u skladu sa stepenom svoga rada na sebi. Organizujući svoj život na odgovarajući način oni su mogli neometano, zahvaljujući izolaciji, tj. nepristupačnosti svoje zemlje za tuđince, i sledeći instrukcije Svetoga Lame, da rade na sopstvenom oslobađanju od posledica osobina organa koji je, na njihovu opštu nesreću, bio implantiran njihovim dalekim precima.

Neki od tih ljudi su to oslobađanje već postigli, neki su bili na putu da ga postignu, dok su drugi čvrsto verovali da će jednom stupiti na taj put.

Ali upravo u vreme kada su okruženje i uslovi za produktivan rad najzad dobili određen ispravan smer, u Tibetu se dogodilo nešto što je dovelo do toga da su mogućnosti stanovnika te zemlje u pogledu oslobađanja od teškog tereta bile potpuno uništene ili makar na dugo odložene.

Međutim, pre nego što ti ispričam o tim događajima, treba da znaš još ponešto.

Pre samo nekoliko vekova, osnovna osobenost tvojih ljubimaca sa planete Zemlje, to jest proces "uzajamnog istrebljenja", primećen je među stanovnicima različitih zemalja istog kontinenta; i kada se to u izuzetnim slučajevima događalo među stanovnicima različitih kontinenata, događalo se jedino među grupama koje žive na različitim stranama granice susednih kontinenata. To se dešavalo zato što su pomorska putovanja za stanovnike Zemlje pre nekoliko vekova još bila veoma teška.

Ali, pošto su savremena bića slučajno otkrila mogućnost korišćenja snage veštački razređene vode ili, kako oni kažu "pare", i za takvu vrstu kretanja smislili odgovarajuće sprave, počeli su radi tih pogubnih procesa da stižu ne samo do obala obližnjih, već čak i veoma dalekih kontinenata.

U poslednjem veku na jednom od tih kontinenata omiljeno mesto stanovnika te osobene planete postala je zemlja koja je u davnini nazivana "Bisernom", a sada se zove "Indija".

Sećaš li se da sam ti pričao kako su stanovnici Atlantide u potrazi za biserom doplovili do Biserne zemlje na kontinentu Ašarku koji se sada zove "Azija", i kako su oni kasnije postali prvi stanovnici te zemlje.

Dakle, moj dečaće...

Ta nesrećna Biserna zemlja, ili Indija, takođe je postala omiljeno mesto savremenih Evropljana, ali ovoga puta radi procesa uzajamnog uništavanja.

Stigavši tamo morem, oni su počeli da sprovode svoje procese uzajamnog istrebljenja, kako međusobno tako i sa lokalnim stanovništvom; to jest, jedni Evropljani su ubijali druge Evropljane, ili su se ti procesi odvijali među stanovnicima zemlje, a Evropljani su podržavali jednu, ili drugu stranu.

Procesi uzajamnog istrebljenja lokalnog karaktera bili su veoma česti u toj nesrećnoj Bisernoj zemlji, posebno tokom poslednjih deset ili petnaest vekova.

To se događalo zato što su se posle jednog od tih velikih procesa stanovnici te zemlje, koji su nekada pripadali samo dvema zajednicama, podelili na veliki broj malih nezavisnih država, kao i zbog toga što se njihova psiha na određen način promenila zbog čega su se "erupcije" želje za uzajamnim uništavanjem među stanovnicima toga dela Zemljine površine događale često.

I ta nova osobenost njihove psihe nastala je takođe zahvaljujući donekle nepredviđenom nesporazumu, vezanom za "opšte harmonijsko kretanje" celokupnog sunčevog sistema.

Jednom ću ti objasniti detalje toga nesporazuma.

A sada se vratimo našoj priči.

Dakle...

Taj deo Zemlje, koji se zove "Indija", ostao je izvor prirodnog zdravlja, kakav je bio i nekada.

I zato, kada je u čudnoj psihi Evropljana, koji su u tu Zemlju došli kako bi učestvovali u procesima uzajamnog uništavanja, nestala potreba za sprovođenjem toga "užasa", oni su ostali tamo kako bi se pripremili za naredne procese ili, kako oni kažu, da bi "dovoljno zaradili" i mogli da šalju svojim porodicama u Evropu sve što im je bilo potrebno za svakodnevni život.

I oni su "zaradili" najrazličitije vrste "bogatstava", trgujući uglavnom industrijskim proizvodima kao što su "bakarna dugmad", "ručna ogledala", "ogrlice", "minđuše", "narukvice" i svakakve drangulije prema kojima su, kako se pokazalo, stanovnici te zemlje osećali slabost.

Od samog početka toga perioda stanovnici Evrope su takođe počeli da pod raznim izgovorima preuzimaju vlast nad teritorijama Biserne zemlje i nastanili su se u njoj u posebnim grupama, isto kao i u Evropi, u zavisnosti od toga iz koje zemlje su došli.

Ti ljudi su i dalje jedni prema drugima pokazivali onu vrstu čudnih međusobnih odnosa koji su postojali i u Evropi među pripadnicima različitih država: to jest, usled posledica svojstava organa kundabufere oni su kultivisali osećanja, kristalizovana u njima u formi posebnih funkcija, poznatih kao

"zavist", "ljubomora", "sandur", to jest "želja da se drugi uništi ili oslabi", i tako dalje.

A tamo, u Bisernoj zemlji, predstavnici jednog naroda počeli su da protiv predstavnika drugog naroda puštaju onu "haznamasku muziku" koju oni nazivaju "politikom", drugačije rečeno, oni su počeli jedni druge da osuđuju, da ponižavaju jedni druge, da omalovažavaju jedni druge, i tako dalje, u cilju stvaranja takozvanog "prestiza" među lokalnim stanovništvom.

Nastavljajući tu "politiku", jedan evropski vladar je nekako saznao "tajnu" uticanja na psihu ljudi drugih zemalja, čiji je smisao bio da oni priznaju njegovu vlast i njegov autoritet.

Kasnije, kada je taj čovek i druge vlastodršce u svojoj zemlji uputio u tu tajnu - čiji se princip zvao "kšvatcnel" ili "zavadi pa vladaj" - oni su to učinili osnovom svoje "politike" i tada su, naravno, stanovnici te zemlje počeli da igraju glavnu ulogu uvek i u svemu.

Iako su nekadašnji vladari, kao i onaj koji je nabasao na tajnu "kšvatcnel", odavno pomrli, naredne generacije su nastavile, naravno automatski, da koriste tu tajnu i postepeno ne samo da su osvojili čitavu Bisernu zemlju, već su svome uticaju potčinili i sam duh svih stanovnika toga dela planete Zemlje.

U vreme, koga se sada prisećam, započinjući priču o tome kako su savremena bića uništila dela Svetoga Lame, iako su već prošla dva veka, sve je išlo tim putem.

Nedavnim vladarima evropske zemlje koju sam pomenuo, upravo je zahvaljujući tajni "kšvatcnela" pošlo za rukom da je potčine svome uticaju i drže u svojim rukama, zbog čega su bili ponosni na svoj uspeh, te su poželeli da stave "šapu" čak i na ono što im je do tada smatrano nedostupnim.

Drugim rečima, oni su odlučili da osvoje susednu zemlju pod nazivom "Tibet", koja je do tada izgledala neosvojiva. I tako su jednog lepog dana - "lepog" za njih, ali "nesrećnog" za sve ostale stanovnike planete - okupili na jednom mestu mnogo ljudi iz svoje zemlje, a još više iz malih lokalnih država koje su već osvojili i uz pomoć svih novih pronalazaka savremene "evropske civilizacije", koji služe procesu uzajamnog uništavanja, tajno krenuli protiv zemlje koja je do tada bila neosvojiva.

Bez obzira na primenu svih mogućih "novih evropskih pronalazaka", njihovo uspinjanje u tu planinsku zemlju bilo je veoma teško i skupo ih je koštalo, ne samo u onome što oni nazivaju "funtama sterlinga", već i zbog toga što su ljudi ginuli nesrećnim slučajem.

Dok se ta grupa tricentričnih Zemljana, polako i mukotrpno uspinjala, ljudi koji su živeli na Tibetskoj visoravni nisu ni slutili dolazak vojne ekspedicije protiv njihove zemlje.

Oni su za to saznali tek onda kada je vojska već bila visoko u brdima.

Kada su stanovnici te zemlje u visokim planinama saznali za taj neobičan događaj, veoma su se uzrujali i uznemirili, zato što su tokom dugih vekova navikli da misle kako stanovnici drugih zemalja, bez obzira na načine uništavanja kojima vladaju, nikada neće uspeti da ih se dokopaju.

Toliko su bili sigurni u to da ni jednom nisu pogledali na dole, gde bi videli pripreme koje su organizovali osvajači spremajući se za upad u njihovu "neosvojivu zemlju", te zato nisu preduzeli nikakve mere.

Zato je i došlo do onih žalosnih događaja koji su zauvek uništili sve rezultate dela Kozmičkog Svetitelja prepunog vere, Svetoga Lame.

Pre svega, moram da ti kažem da je u toj planinskoj zemlji takođe postojala omanja grupa od sedam ljudi koja je, sledeći pravilo utvrđeno od samog početka, bila čuvar najtajnijih uputstava i saveta Svetoga Lame.

Ta sedmorka je sledila uputstva Svetog Lame za oslobađanje od posledica svojstava organa kundabufera i oni su svoje samousavršavanje doveli do najvišeg stepena.

Kada je "sedmorka" saznala šta se događa, poslala je svoga poglavara na savetovanje koje je na dan upada nezvanih gostiju održano u prestonici, i na kome su se okupili uzbuđeni vladari zemlje.

Na tom prvom skupu vladari Tibeta su jednoglasno rešili da veoma mirno i učtivo zamole nezvane posetioce da budu ljubazni i vrata se tamo odakle su došli, to jest, da ostave na miru njih i njihovu mirnu zemlju koja nikome ne smeta.

Kada je nekoliko dana kasnije postalo jasno da nezvani gosti ne nameravaju da odu i da se posle te molbe još više žure da prodru što dalje u dubinu zemlje, učesnici prvog savetovanja su se još više uznemirili i održali drugo savetovanje kako bi smislili način na koji bi sprečili došljake da, što se kaže, "nezvani banu u tuđu kuću".

Predlagana su sva sredstva koja bi njihovu zemlju mogla da oslobode od tih ljudi koji su žurili kao svrake kada se ustreme na tuđe gnezdo. Ipak, jedan način je posebno naišao na podršku: uništiti do poslednjeg čoveka sve te samozadovoljne nametljive došljake.

I naravno, moj dečače, oni su to lako mogli da urade, jer je priroda te zemlje takva da je bez ikakvih drugih sredstava, naprosto bacanjem kamenja odozgo sa planina, jedan čovek mogao da uništi hiljade neprijatelja dok prolaze kroz dolinu, zato što su svi poznavali puteve svoje zemlje isto tako dobro kao i linije svoje ruke.

Pred završetak savetovanja sve vođe Tibeta bile su u stanju velikog uzbuđenja i već su skoro definitivno odlučile da taj predlog odobre većinom glasova, kada se u burnu debatu umešao poglavar male "sedmorke", koga su tamo poslali ostali njeni članovi.

Poglavar "sedmorke", skoro svetac, ubeđujući ostale učesnike savetovanja da odustanu od onoga što su sami predložili, između ostalog je rekao:

"Život svakog bića podjednako je dragocen i vredan Bogu, našem Sveopštem Tvorcu; zato uništavanje tih ljudi, posebno u tolikom broju, mora naneti bol Onome Koji je i bez toga opterećen brigama i tugom zbog svega postojećeg na Zemlji."

Sve što je budući svetac govorio na skupu tibetanskih starešina bilo je toliko ubedljivo da oni ne samo da su odlučili da ne preduzimaju nikakve mere protiv došljaka, već da učine sve što je u njihovoj moći kako ne bi ometali njihovo dalje kretanje.

I zato su ti ljudi, koji su došli iz dolina kao "nezvani" gosti, ne naišavši ni na kakav otpor, napredovali u toj unikalnoj zemlji koja je do tada bila daleko od pogoršanih uslova svakodnevnog života na tvojoj omiljenoj planeti.

Da, upravo je taj događaj doveo do velike nesreće i to ne samo po sve sadašnje i buduće stanovnike te nesrećne zemlje, već, može biti, i po sva sadašnja i buduća tricentrična bića čitave te zlosrećne planete.

Treba da znaš da je na poslednjem skupu svih tibetskih starešina, između ostalog, doneta odluka da određeni članovi saveta, koje je odabrala većina, treba da krenu u one regione kroz koje će prolaziti tuđinci, kako bi obavestili lokalne stanovnike o donetoj odluci i uverili ih da ni u kom slučaju došljake ne smeju nečim da ometaju.

Između ostalih, koji su poslati u regione kroz koje je trebalo da prođe armija osvajača, žrebom je izvučen i poglavar "sedmorke".

I kada je on s tim ciljem stigao u jedan veliki grad u čijoj je blizina armija tuđinaca podigla logor radi odmora koji im je bio neophodan, na ulici toga grada je zalutali metak koji je slučajno ili ne, ispalio jedan od došljaka - na mestu ubio toga budućeg sveca.

Tako se završio život poglavara male grupe sabraće koji su bili blizu savršenstva i, bez obzira na sav užas koji ih je obuzeo, njima nije preostalo ništa drugo osim da preduzmu sve neophodne korake kako bi vratili kući planetarno telo svoga poglavara.

Da bi ti mogao jasnije da zamisliš istinski užas situacije u kojoj su se našla šestorica braće, ostavši bez vođe, i da bi shvatio sve pogibeljne posledice toga slučaja moram pre svega da ti ispričam, iako veoma ukratko, istoriju nastanka i postojanja te tibetanske grupe koja se vekovima uvek sastojala od sedmorice tricentričnih Zemljana.

Ta grupa je formirana i postojala je zadugo pre nego što se na planeti pojavio poslednji Kozmički Svetitelj - Sveti Lama.

Ona se od samog početka sastojala od sedmorice ljudi koje je direktno posvetio Sveti Krišnatharna, takođe Izaslanik Predvečnog; on je specijalno bio poslat ljudima koji su naseljavali Bisernu zemlju.

Kada se Sveti Buda kasnije pojavio u Bisernoj zemlji, utvrdio je da mnoge pouke Svetoga Krišnatharne, za psihi stanovnika te zemlje još nisu zastarele i daje njihovim korišćenjem moguće uništiti one posledice svojstava organa kundabufera, radi kojih je on takođe bio poslat kako bi im pomogao da ih se oslobode; i zato je on odlučio da nekoliko pouka Svetog Krišnatharne učini osnovom svoga sopstvenog učenja. Pošto su ona sedmorica ljudi, koje je posvetio sam Sveti Krišnatharna, shvatili cilj i nužnost svoga postojanja, poučeni od strane Svetoga Bude, a Sveti Buda ih je ubedio da njegove pouke u suštini ne protivreče poukama Svetoga Krišnatharne, već ih čak dopunjuju i tačnije odgovaraju psihi bića toga perioda, oni su postali sledbenici Svetoga Bude.

Još kasnije, kada se Sveti Lama specijalno objavio stanovnicima Tibeta, on je i sam otkrio da mnoge pouke Svetoga Bude i dalje veoma dobro odgovaraju psihi stanovnika te zemlje, ukoliko se neki njihovi detalji modifikuju u skladu sa promenama spoljnih uslova egzistencije, do kojih je došlo zahvaljujući proticanju vremena. Zato je on u osnove svoga učenja takođe uključio mnoge pouke tih istina, koje je pre njega već otkrio Sveti Krišnatharna i koje je Sveti Buda obnovio. I tako su jednoga dana pripadnici te male grupe posvećenih, isto kao i drugi sledbenici Svetoga Bude, jasno shvativši da dopune i izmene unete u učenje Svetoga Lame bolje odgovaraju savremenoj psihi, postali sledbenici Svetoga Lame.

Među članovima te male grupe važilo je pravilo koje su oni, uzgred, veoma strogo poštovali i prema kome su tajne pouke Svetoga Lame što su se odnosile na ljude iz te grupe, mogle da se prenose iz generacije u generaciju jedino preko lidera grupe, a on je u te tajne mogao da posvećuje ostalu šestoricu tek pošto oni dostignu određen nivo.

Eto zašto je šestoricu članova te male grupe, koji su već bili dostojni i spremni da uskoro budu posvećeni, obuzeo takav užas kada su saznali za smrt svoga učitelja. Gubitkom jedinog posvećenika toga doba oni su zauvek izgubili mogućnost da saznaju tajne Svetoga Lame.

Zbog toga što im je učitelj bio ubijen tako neočekivano, pojavila se sumnja da oni mogu da iskoriste jedinu preostalu mogućnost za dobijanje tih pouka, tako što će se povezati sa Umom svoga vođe putem procesa svetog "almncošinu" - procesa za koji su već znali i za koji su, osim toga, već imali u sebi sve potrebne podatke.

Ali, može biti da ti, drago moje dete, ništa ne znaš o tom svetom procesu?

Sveti "almncošinu" jeste proces putem kojeg neka tricentrična bića, koja su u stanju da svoja kesdžana, ili astralna tela, učine potpuno funkcionalnim i da

dostignu određen stepen Uma, mogu da ostvare zaodevanje formom ili, kako se to ponekad kaže, da "materijalizaciju" "kesdžanog tela" onoga bića čije je planetarno telo prestalo da postoji, izvrše u toliko zgusnutom vidu da to drugo telo ponovo na određeno vreme dobije mogućnost da se iskazuje posredstvom određenih funkcija svojstvenih njegovom planetarnom telu.

Taj sveti proces se može izvesti sa kesdžanim telom bića koje je za života takođe dovelo svoje uzvišeno (kesdžano) telo u stanje potpunog funkcionisanja i kod koga je Um toga tela dostigao nivo pod nazivom "sveti suštinski mirocinu".

U našoj Velikoj Vasioni, osim procesa materijalizacije ili namernog ovaploćenja kesdžanog tela bića čije je planetarno telo prestalo da živi, postoji i jedan drugi proces, nazvan najsvetijim "džerimetli". A taj drugi najsvetiji proces sastoji se u sledećem: pre svega, više telo, ili nadtelesna suština, to jest "telo duše", namerno se zaodeva u formu i onda kada se, kao u prvom slučaju, ostvario sveti "almcnošinu".

Naravno, ti procesi se mogu izvesti jedino ukoliko te najviše suštine i dalje postoje u onim sferama koje se nalaze u kontaktu sa atmosferom planete gde se te "svete tajne" obavljaju.

Štaviše, te "materijalizacije", koje namerno i svesno obavljaju određeni ljudi, mogu da postoje, a veza i kontakt s njima mogu se održavati jedino dok ti ljudi svesno napajaju kesdžano telo svojim sopstvenim "ejsahlodonom".

Dakle, tih šest preostalih članova male "sedmorke" mogli su da pribegnu tom svetom procesu "almcnošinu", radi veze sa umom svoga ubijenog vođe, da su predvideli mogućnost njegovog iznenadnog nestanka i da su, dok je još bio živ, izvršili odgovarajuće pripreme koje su za to neophodne.

Da bi se shvatila suština tih priprema za sveti proces "svete tajne almcnošinu" moraš znati dve specijalne osobine "suštinskog hanbledzojna", tj. "krvi" kesdžanog tela.

Prva od tih osobina "suštinskog hanbledzojna" sastoji se u tome da ukoliko bilo koji njegov deo odvojimo i odbacimo, nezavisno od toga gde se on nalazi i koliko je daleko, između njega i osnovnog dela te kozmičke supstance formira se neka vrsta "spoja nalik na niti"; taj "spoj" je, osim toga, formiran od iste supstance i njegova gustina i debljina se povećavaju ili smanjuju proporcionalno rastojanju između osnovne koncentracije i tog posebnog dela.

A drugo osobeno svojstvo toga hanbledzojna jeste da ukoliko se slučajno ili namerno njegov osnovni deo ponovo uključi u glavnu koncentraciju te supstance, nezavisno od toga gde se ta koncentracija nalazi ili u kojoj je količini hanbledzojn uključen, on se meša sa hanbledzojnom roditeljske koncentracije i raspoređuje ravnomerno i u pogledu gustine, i u pogledu kvaliteta.

I zato, pošto se kesdžano ili astralno telo zaodene u formu koja, uopšte uzev, čini tu kozmičku formaciju lakšom nego što je masa kozmičkih supstanci koje čine atmosferu što okružuje planetu, kesdžano telo se neće odvojiti od planetarnog tela bića pre nego što se, u skladu sa kozmičkim zakonom nazvanim "tenikdoa", ili kako se još kaže, "zakonom privlačenja", izdigne u onu sferu u kojoj će naći gustinu što odgovara njegovoj osobenoj masi, i koja, na taj način, predstavlja mesto koje odgovara takvom kozmičkom objektu.

S te tačke gledišta, priprema koja je neophodna za svetu tajnu almnošina, sastoji se u tome da se za vreme planetarne egzistencije ukloni deo hanbledzojna bića, nad čijim će se kesdžanim telom posle njegove smrti obaviti taj sveti proces; i taj deo se mora ili sačuvati u nekoj odgovarajućoj planetarnoj formi, ili biti uključen u organizme onih bića koja taj "ritual" obavljaju, tj. mora biti specijalno pomešan s hanbledzojnom njihovih kesdžanih tela.

Na taj način, kada savršeno tricentrično biće, predviđeno za svetu tajnu almnošina, prekine svoju planetarnu egzistenciju i njegovo kesdžano telo se odvoji od planetarnog, tada se, zahvaljujući prvoj specijalnoj osobini suštinskog hanbledzojna, ta "veza", o kojoj sam ti upravo govorio, sama uspostavlja između njegovog kesdžanog tela i mesta gde je deo njegovog hanblendzojna blagovremeno sačuvan, ili je, pak, uspostavlja ono biće koje je namerno primilo tu česticu u svoje sopstveno kesdžano telo.

Da bismo to pitanje razjasnili u našim daljim razgovorima, sada moram da ti kažem da ta veza - čiji se jedan kraj nalazi u kesdžanom telu što se diže prema odgovarajućoj sferi, a drugi u onim planetarnim formama gde je fiksiran deo osnovne mase hanblendzojna, ili u onim bićima koja su ga namerno pomešala sa hanblendzojnom sopstvenog kesdžanog tela - može da postoji u prostoru samo ograničeno vreme, to jest, dok planeta na kojoj je dato biće rođeno, ne napravi pun krug oko svoga sunca.

Sa početkom novog kruga takva veza potpuno prestaje.

Ona prestaje zato što u atmosferi planete evolucija i involucija kozmičkih supstanci koje su neophodne za veliki kozmički Trogoautoegokrat, u skladu sa fundamentalnim kozmičkim zakonom Geptaparaparšinoha, ponovo počinje da teče samo za trogoautoegokratski proces lokalnog karaktera, tj. u granicama "autonomne aktivnosti" datog sunčanog sistema; usled toga sve kozmičke supstance bez izuzetka, koje se nalaze u atmosferi za vreme tog preokreta, uključujući i pomenutu vezu, momentalno se transformišu u kozmičke supstance koje odgovaraju toj atmosferi.

Dakle, moj dečače...

Pre završetka punog kruga, ta bića koja žive na planeti i koja ili imaju u sebi česticu hanbledzojna kesdžanog tela, ili raspolazu planetarnom formom u kojoj je fiksiran deo hanbledzojna, mogu u bilo koje doba - naravno, uz mogućnost da poseduju sve odgovarajuće podloge - da privuku takvo telo nazad na

površinu svoje planete i da, "zasićujući" ga do potrebne gustine sopstvenim hanbledzojnom, uspostave kontakt sa Umom te potpuno formirane kozmičke jedinice.

I to "privlačenje" ili "materijalizacija", kako se ponekad kaže, vrši se na određen način putem takozvanog "valikrina", to jest svesnog ulivanja njihovog sopstvenog hanbledzojna na krajeve toga spoja.

Taj sveti proces almcnošinu tricentrični stanovnici Zemlje su nekoliko puta već obavili u različitim periodima, čak i pre nego što je to pokušano na Tibetu, i o tim svetim procesima davnih vremena postojalo je nekoliko legomonizama.

Preko tih legomonizama je ova mala grupa Tibetanaca već znala sve detalje procedure u vezi sa svetim procesom i, naravno, oni su takođe sve znali i o specijalnim pripremama, potrebnim za njega.

Ali, pošto sada nisu imali drugu mogućnost da saznaju tajne pouke, nego da pokušaju da stupe u kontakt sa Umom svoga poginulog vođe, oni su odlučili da pokušaju da obave svetu tajnu nad njegovim kesdžanim telom, čak i bez priprema.

I taj rizik je bio uzrok velikog broja nesreća koje sam pomenuo.

Kako su pokazala moja dalja istraživanja, ta nesreća se dogodila na sledeći način:

Tih šest "velikih posvećenika", koji su još postojali u svojim planetarnim telima, smenjujući se u parovima tokom tri dana i noći, neprekidno su vršili proces "valikrin" nad planetarnim telom svoga bivšeg vođe, to jest unosili su sopstveni hanbledzojn u njegovo telo. Ali, pošto veza sa njegovim kesdžanim telom nije bila blagovremeno uspostavljena, njihov hanbledzojn nije dovršio ono što se očekivalo i samo se gomilao haotično u čitavom njegovom planetarnom telu. A pošto se tih dana, na njihovu nesreću, u atmosferi iznad toga mesta odvijalo intenzivno mešanje aktivnog elementa Okidanoha ili, kako kažu tvoji ljubimci, besnele su "oluje", između dva kozmička rezultata koji su se još nalazili u procesu prelaska sa jednog kozmičkog fenomena na drugi, došlo je do takozvanog "sobrionolijanskog" kontakta.

I taj kontakt u tom malom regionu zlosrećne planete izazvao je ubrzan kozmički fenomen pod nazivom "nihtounihtono", to jest dogodio se iznenadan, momentalni razvoj svih okolnih kozmičkih kristalizacija — drugim rečima, sve okolne planetarne forme su se istoga časa preobrazile u primarnu supstancu "eternokrilno" (eter).

Taj sobrionolijanski kontakt ili, kako bi rekli na Zemlji, "eksplozija", bio je toliko snažan da se za vreme nihtounihtono sve bez izuzetka pretvorilo u eter - i planetarno telo vođe grupe, i tela ostale šestorice braće koji su vršili obred svete tajne, kao i sve već oduhovljene ili naprosto koncentrisane planetarne

forme u radijusu od jedne "šmane" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, jedne "kvadratne milje".

Među uništenim formama, kako prirodnog tako i veštačkog porekla, bile su i sve "knjige" koje pripadaju "sedmorici zemaljskih posvećenika", kao i mnoge druge stvari koje se koriste kao sredstva za čuvanje svega što se odnosi na tri Kozmička Svetitelja specijalno poslata Odozgo, to jest Svetog Krišnatharne, Svetog Bude i Svetog Lame.

Mislím da ćeš sada, moj dečače, shvatiti značenje reči kojima sam opisao tu očaravajuću "vojnu ekspediciju", kada sam rekao da je ona bila velika nesreća ne samo po stanovnike te zemlje, već i po čitavu planetu.

Sada ti je, dragi moj Hasejne, nesumnjivo jasno da se tih pet religija koje sam nabrojao, i koje tamo i dalje postoje i zasnovane su na učenjima pet istinskih svetitelja poslatih Odozgo, kako bi pomogli tvojim ljubimcima da se oslobode posledica svojstava organa kundabufera, postepeno menjalo zbog, kao i uvek, abnormalnih uslova svakodnevnog života koje su sami stvorili, sve dotle dok se najzad nisu pretvorile, s gledišta zdravog razuma, u čudesne priče za decu, ali su iste te religije ipak i dalje služile nekima od njih kao podrška za one unutrašnje moralne pobude kojima se može zahvaliti što je u nekim periodima njihova priroda postala više ili manje adekvatna tricentričnim bićima.

Međutim, sada, posle definitivnog uništenja poslednjih ostataka tih religija, teško je predvideti kako će se sve to završiti.

Poslednja od tih pet religija, zasnovana na učenju istinskog Izaslanika Odozgo Svetoga Lame, potpuno je uništena, pri čemu je "s treskom" propala i njihova očaravajuća vojna ekspedicija.

Pretposlednju, zasnovanu na učenju Svetog Muhameda, oni sada uništavaju zabranom nošenja "fesova" i "feredža", uz ljubaznu pomoć "nemačkih junkera".

A što se tiče još starije religije, zasnovane na učenju Isusa Hrista - religije i učenja u koje su Najuzvišeniji polagali ogromne nade - ta neverovatno čudna savremena tricentrična bića je sada definitivno uništavaju organizovanjem "univerziteta" za jevrejsku omladinu u Jerusalimu.

Iako je religija zasnovana na učenju Svetog Mojsija postojala dugo vremena i još uvek je njeni sledbenici na nekakav način podržavaju, ipak, zbog organske mržnje, koja kod stanovnika drugih zemalja postoji prema onima koji ispovedaju ovu religiju, kao i zbog kobne ideje koja tamo vlada pod nazivom "politika", oni će nesumnjivo pre ili kasnije, dokrajčiti tu religiju i to takođe "s treskom".

Uzgred, treba naglasiti da su prvi koji su dali slobodu tom "prostituisanju misli", bili "tangori", zatim "bramani", "šueniti", i tako dalje, a danas se time bave "teozofi" i drugi "pseudonaučnici".

"Rekavši to Belzebub je nekoliko trenutaka ćutao i moglo se videti da se o nečemu duboko zamislio, a onda je rekao:

Upravo sam došao do zaključka da će za tvoj Um biti veoma korisno ako ti ispričam o jednom drugom događaju koji je povezan s onim Kozmičkim Svetiteljem, ili Svetom Ličnošću čija se koncepcija ostvarila među tvojim ljubimcima i koji je dobio ime Isus Hristos.

Taj važan događaj, vezan za pojavljivanje Kozmičkog Svetitelja među njima, određuje se, u skladu sa shvatanjem tvojih savremenih ljubimaca, sledećim rečima: "smrt i vaskrsenje Isusa Hrista".

Tvoje upoznavanje s tim događajem osvetliće ti kasnije smisao i suštinsko značenje svete tajne almčnošinu, a takođe će ti pružiti karakterističan primer, kako su oni, zbog čudne i nasleđene sklonosti ka "mudrovanju", deformisali značenje čak i u "celini složenih odlomaka" saveta i pouka Istinskih Svetitelja, specijalno poslatih Odozgo. Već od prve generacije, koja je došla posle savremenika tih Kozmičkih Svetitelja, ljudima narednih generacija nije ostalo ništa od onoga što oni nazivaju "religioznim učenjima", osim materijala pogodnog, kao što sam ti govorio, za stvaranje "čarobnih bajki za decu".

Da, dete moje, kada je taj Kozmički Svetitelj, Isus Hristos, ovaploćen u planetarnom telu tricentričnog Zemljanina, morao da se odvoji od svoga spoljašnjeg planetarnog omotača, neka zemaljska tricentrična bića su izvršila sveti proces almčnošinu nad njegovim kesdžanim telom, zato što su, sluteći brz i nasilan prekid njegove planetarne egzistencije, želeli da sačuvaju mogućnost kontakta sa njegovim božanskim Umom i na taj način dobiju informacije o određenim kozmičkim istinama, kao i specijalne pouke za budućnost koje on nije uspeo da im da.

Podatke o tom velikom događaju uredno su zabeležili neki učesnici izvršenja tog svetog procesa i specijalno ih, sa određenim ciljevima, proširili među običnim Zemljanima iz svoga okruženja.

Ali, pošto se taj vremenski period poklopio sa pojačanim funkcionisanjem određenog aspekta čudnog Uma tvojih ljubimaca, to jest periodičnom "ekbarzerbazijom" ili naslednom potrebom da se sopstveni bližnji dovode u zabludu, mnogi od njih su tada nastojali da važe za "naučnike" - naravno, naučnike nove formacije koji su uneli sve vrste "apsurdnosti" u većinu beležaka i opisa što su ih sačinili svedoci tog svetog procesa kako bi on bio prenet budućim generacijama. Na primer, uz neospornu informaciju o tome da je Isus Hristos bio razapet na krstu i posle raspeća sahranjen, oni su veoma ubedljivo dokazivali da je posle raspeća i sahrane Isus Hristos vaskrsao i nastavio da živi među njima i uči ih tome i tome - i tek posle toga se u svome planetarnom telu uzneo na Nebo.

Usled njihovog mudrovanja te vrste - u objektivnom smislu kriminalnog - sva istinska vera u božansko učenje o spasenju Ovaploćene Sveopšte Ljubavi Isusa

Hrista, koja je za njih bila jedino ostvariva, u potpunosti je uništena kod ljudi budućih generacija.

Te besmislice koje su bile zabeležene, postepeno su kod određenih ljudi narednih generacija stvorile impuls sumnje i to ne samo u ono o čemu sam ti upravo pričao, već je to dotaklo i celokupnu realnu informaciju i ispravne pouke i objašnjenja toga Kozmičkog Svetitelja koji im je poslat Odozgo.

Podloge, koje su u tim tricentričnim bićima rađale sumnje, počele su da se kristalizuju i postale su neodvojivi deo njihove psihe uglavnom zato što su, bez obzira na automatsku egzistenciju, koja im je svojstvena, postepeno, tokom vekova, oni stekli podloge za više ili manje korektan instinktivan osećaj za kozmičke istine, kao što je, recimo, neosporna činjenica da se proces svetog raskoarna događa svima ili, kako oni kažu, ako neko "umre" i bude sahranjen, on više nikada neće opet živeti, a utoliko pre neće ponovo govoriti i učiti.

A pošto su neki tvoji ljubimci čije mišljenje, iako slabo, ipak funkcioniše u skladu sa zakonom zdrave logike, odbili da prihvate takve nelogične i nedosledne apsurdnosti, oni su definitivno ostali bez vere u bilo koju istinu, ma kakva ona bila, koju je iskazao i objasnio Kozmički Svetitelj Isus Hristos.

Što se tiče drugih tricentričnih Zemljana koji, uzgred, čine većinu, oni se iz mnogih razloga, ali uglavnom zbog toga što im je u ranim godinama života bilo svojstveno da se bave "murdurtenom" - kada postignu određen uzrast, obično pretvaraju u "psihopate" i usvajaju slepo i bukvalno bez učešća bilo kakvog logičkog mišljenja sve fantastične "apsurdnosti" koje do njih dođu; a najosobitiji oblik "vere" u čitavom tom "religioznom učenju", automatski se formira u njima tako kao da predstavlja celokupnost istina koje se odnose na tog Kozmičkog Svetitelja, Isusa Hrista, koji im je, svakako, poslat Odozgo i ovaplotio se među njima.

Informacija o onome što se naziva "Tajnom Večerom", data je u zborniku zapisa, koji još uvek postoji među tvojim savremenim ljubimcima i pretenduje na to da bude istinita i prava istorija o tome Kozmičkom Svetitelju, a zove se "Sveto Pismo". Ono, zapravo, nije ništa drugo do izveštaj o pripremi za svetu tajnu "almcnošinu" nad kesdžanim telom Svetoga Isusa Hrista.

Zanimljivo je što u tom zborniku zapisa, prikupljenih "svuda pomalo", koji tvoji ljubimci nazivaju "Svetim Pismom", postoji veoma mnogo tačnih reči i čak, čitavih rečenica što su ih na Tajnoj Večeri izgovorili Sveti Isus Hristos i oni koje je on posvetio i koji su u tom Svetom Pismu nazvani njegovim "učenicima" ili "apostolima". Ali tvoji ljubimci, posebno savremeni, sve te reči i fraze, baš kao što rade i sve ostalo, shvataju samo bukvalno i pri tome nemaju ni najmanju predstavu o njihovom istinskom značenju.

I to besmisleno, bukvalno razumevanje, dovelo je, razume se, dotle da su oni potpuno prestali da ulažu suštinske napore u ispunjenje suštinskog, istinskog

duga koji jedini može da kod tricentričnih bića kristalizuje podatke za sposobnost istinskog razumevanja.

Eto zašto, moj dečače, oni ne mogu da shvate čak ni činjenicu da su u vreme kada se taj Kozmički Svetitelj, Isus Hristos, pojavio među njima, kao i onda kada je to Sveto Pismo bilo pisano, ljudi koristili manji broj reči, nego što ih koriste sada.

Oni ne mogu da zamisle da je u to vreme "suštinsko mišljenje" stanovnika planete bilo bliže normalnom mišljenju, svojstvenom tricentričnim bićima, te je, prema tome, prenošenje ideja i misli još bilo "slikovito" ili, kako se ponekad kaže, "alegorijsko".

Drugim rečima, da bi se neki postupak objasnio sebi ili drugima, tricentrični Zemljani toga doba obraćali su se već postojećem shvatanju sličnih postupaka u prošlosti.

Ali sada se to sve kod njih događa na drugačijem principu.

Do toga je, kao i uvek, došlo zbog toga što je usled anomalno uspostavljenih uslova svakodnevnog života, njihovo mišljenje počelo da funkcioniše bez ikakvog učešća "lokalizacije čula" ili, prema njihovoj terminologiji, bez učešća "čulnog centra", i na taj način najzad postalo potpuno automatizovano.

Zato su tokom čitavog tog vremena, kako bi imali mogućnosti da makar približno nešto objasne sebi ili drugima, oni automatski bili prinuđeni da pronađu — i nisu prestajali da to rade - veliki broj skoro besmislenih reči za stvari i ideje, velike i male; i tako je njihovo mišljenje postepeno počelo da funkcioniše, kao što sam već rekao, na drugačijem principu.

I eto, posedujući takav oblik mišljenja, tvoji ljubimci pokušavaju da odgonetnu i shvate tekst napisan u alegorijskom maniru i za ljude koji su bili savremenici božanskog Isusa Hrista.

U vezi s tim, moj dečače, moram da ti objasnim jednu određenu činjenicu, u najvećoj meri apsurdnu i u objektivnom smislu bogohulnu, da bi mogao jasnije da uvidiš stvarnu ništavnost njihovog Svetog Pisma koje se veoma proširilo među tvojim ljubimcima od njihovog poslednjeg procesa međusobnog uništavanja, i u kome, kao što možeš da naslutiš, postoji sve što hoćeš, osim realnosti i istine.

Ispričaću ti posebno ono što je u Svetom Pismu, koje je, kako se pretpostavlja, došlo do njih u nepromenjenoj formi, kazano o najvažnijem, najumnijem i najodanijem od svih onih što ih je neposredno Isus posvetio ili, kako oni kažu, o jednome od njegovih "apostola".

Taj odani i omiljeni apostol, posvećenik Isusa Hrista, zvao se Juda.

Svako ko želi da izvuče istinsko znanje iz savremene verzije toga Svetog Pisma doći će do uverenja koje će biti fiksirano u njegovoj suštini, da je taj Juda najpodliji od svih bića koja se mogu zamisliti i da je svestan, dvoličan izdajnik.

Međutim, u stvarnosti je taj Juda bio ne samo najverniji i najodaniji od svih najbližih sledbenika Isusa Hrista, već je bio i jedini koji je shvatio, zahvaljujući svome Umu i svojoj Prirodi, da svi postupci toga Kozmičkog Svetitelja moraju dovesti do rezultata koji, ukoliko i ne dovede do potpunog uništenja posledica svojstava organa kundabufera kod tih nesrećnih tricentričnih bića, svejedno će tokom narednih dvadeset vekova biti izvor podrške i nadahnuća za većinu njih, a njihovu nesrećnu egzistenciju učiniti makar malo podnošljivijom.

Da bi ti bilo lakše da zamisliš istinsku ličnost toga Jude i značaj onoga što je on učinio, treba da znaš da je Kozmički Svetitelj Isus Hristos, namerno ovaploćen u planetarno telo zemaljskog čoveka, kada je postao odrastao čovek odlučio da ispuni misiju koja mu je poverena Odozgo, i da uz pomoć dvanaestorice različitih ljudi koje je lično posvetio i pripremio, prosvetli Um tricentričnih Zemljana.

Ali, u jeku svoje božanske delatnosti, pre nego što će ispuniti svoju nameru, tj. pre nego što je došlo vreme da objasni određene Kozmičke istine i pruži tražene pouke za budućnost, on je bio prinuđen da zbog okolnosti koje nisu od njega zavisile, pristane na prevremen prestanak svoje planetarne egzistencije.

Zato je odlučio da se zajedno sa dvanaesticom Zemljana, koje je namerno posvetio, obrati svetoj tajni "almcnošinu" čije je ostvarenje ovima već bilo dobro poznato, jer su u svojoj prirodi dobili sve podatke za njegovu realizaciju - kako bi na taj način imao mogućnosti, budući i dalje u tom kozmičkom individualnom stanju, da završi pripreme u skladu sa planom koji je razradio za ispunjenje misije što mu je poverena Odozgo.

Ali, moj dečače, kada su doneli takvu odluku i okupili se da započnu preliminarne pripreme neophodne za svetu tajnu, videli su da je to potpuno nemoguće, zato što je bilo suviše kasno; već ih je opkolila "straža" i njihovo hapšenje, sa svim posledicama, očekivalo se u svakom trenutku.

I tada se umešao Juda.

Taj budući svetitelj, nerazdvojan i poverljiv pomoćnik Isusa Hrista, koji je "omrznut" i "proklinjan" zbog naivne gluposti čudnih tricentričnih stanovnika Zemlje, tada je ostvario svoju objektivnu ulogu, zbog koje tricentrični Zemljani svih kasnijih generacija treba da mu budu zahvalni.

Mudra i teška inicijativa, koju je on sa nesebičnom odanošću preuzeo na sebe, sastojala se u tome da je u momentu očajanja, shvativši da je nemoguće izvršiti sve neophodne pripreme za izvođenje svetog almcnošinu, taj Juda, sada svetitelj, skočio na noge i brzo rekao:

Ja odoh i uradiću sve što je potrebno kako biste vi imali vremena da neometano završite sve pripreme. A sada odmah pristupite poslu.

S tim rečima on se približio Isusu Hristu i posle kratkog razgovora s njim, dobio njegov blagoslov i žurno izašao.

Tako su ostali neometano mogli da obave sve što je bilo neophodno za izvršenje svetog procesa almčnošinu.

Posle ovoga što sam ti upravo rekao, ti ćeš svakako shvatiti kako tricentrični Zemljani ona dva tipa koje sam opisao, iz svojih različitih egoističkih ciljeva deformišu svaku istinu i to su do te mere učinili s Judom, koji je sada svetitelj kojem mogu da zahvale što već dvadeset vekova za svoju nesrećnu egzistenciju izvlače korist iz blagoslovenog ognjišta spokojstva, da se ta nepravedna predstava bez presedana kristalizovala u prirodi ljudi svih narednih generacija.

Ja mislim da to što je Juda u njihovom Svetom Pismu prikazan na taj način, može biti jedino zbog toga što je svima, koji pripadaju tim dvama tipovima, bilo neophodno da iz određenog cilja umanje značaj samoga Isusa Hrista.

To jest, oni su hteli da ga prikažu naivnim i nesposobnim da predoseti i uvidi sve unapred, jednom rečju, toliko ne savršenim da, bez obzira na to što je poznavao Judu i proživio s njim toliko dugo, On nije osetio i shvatio da je njegov najbliži učenik verolomni izdajnik, spreman da ga izda za ništavnih trideset srebrnjaka.

U tome času, Belzebub i svi putnici međuzvezdane letelice "Karnak" iznenada svojim čulima ukusa osetiše kiselinu s primesom gorčine.

Taj osećaj je izazvala specijalna "magnetna struja", puštena iz kormilarnice, kako bi svi putnici bili obavješteni da se brod približava odredišnom mestu, u datom slučaju Svetoj Planeti Čistilište.

Zato je Belzebub prekinuo svoje kazivanje i, gledajući nežno svoga unuka, rekao:

Sada, hteli ne hteli, moramo da prekinemo naš razgovor o Kozmičkom Svetitelju Isusu Hristu, međutim, bez obzira na to, moj dečaće, kada se vratimo kući, na naš dragi Karatas, podseti me da ti jednom kada budem slobodan, podrobno ispričam kraj tog događaja.

Čitava istorija ovaploćenja toga Kozmičkog Svetitelja u planetarno telo Zemljanina - uključujući i njegov život među ljudima raznih grupa te planete, kao i njegov nasilan kraj - veoma je zanimljiva, posebno zato što želiš da svome Umu objasniš sve nijanse čudne psihe tih osobenih tricentričnih bića; osim toga, biće posebno zanimljivo i u saznajnom smislu korisno, da znaš onaj deo istorije Svetog Isusa Hrista, koji se odnosi na njegov život od njegove dvanaeste do dvadeset osme godine prema njihovom računanju vremena.

Glava 39 SVETA PLANETA ČISTILIŠTE

Posle nekoliko "dianoska" kozmički brod "Karnak" je napustio svetu planetu i opet započeo kretanje ka mestu svog konačnog odredišta, tj. ka planeti na kojoj se Belzebub rodio i gde se vraćao kako bi na njoj dovršio svoju dugu egzistenciju onu egzistenciju koju je iz nekih određenih razloga morao da provede na različitim planetama naše Velike Vasionne, uvek u uslovima koji mu nisu odgovarali, ali koju je, svejedno, u objektivnom smislu proživio do kraja časno.

Kada je brod "Karnak" dostigao svoju uobičajenu brzinu, Hasejn se obrati dedi sedajući mu opet u krilo, rekavši:

- Dedice, o mili dedice! Objasni mi, molim te, zašto se, kako mi je rekao moj stric Tuilan, naš Jedinosušni Predvečni Vladar tako često pojavljuje na planeti koju smo upravo napustili.

Pre nego što će odgovoriti na ovo pitanje svoga unuka Belzebub se zamisli, malo duže i dublje nego obično, a zatim polako reče:

- Da... Ne znam, dragi moj dečače, odakle da počnem i kako da odgovorim na tvoje pitanje u formi koja bi zadovoljila i mene, zato što sam, između ostalih ciljeva koje sam sebi postavio baveći se tvojim vaspitanjem, odlučio da vodim računa o tome da u svom sadašnjem uzrastu dobiješ znanja i da razumeš ono što je u vezi sa tom svetom planetom.

U svakom slučaju, pre svega moraš znati da ta sveta planeta, koja se zove "Čistilište", predstavlja, što bi se reklo, srce ili mesto koncentracije svih krajnjih rezultata pulsacije svega što funkcioniše i postoji u čitavoj našoj Velikoj Vasioni.

Naš Sveopšti Predvečni Otac Stvoritelj tako često tamo odlazi zato što je ta sveta planeta - mesto gde borave najnesrećnija od svih "viših tela", ili nadtelesnih suština, koja su nekada bila ovaploćena na raznim planetama naše Velike Vasionne.

"Viša tela", ili "nadtelesne suštine", koja su zaslužila da žive na toj svetoj planeti, pate kao što možda ne pati niko i ništa u čitavoj našoj Velikoj Vasioni.

Videći to, naš Sveljubeći Milostivi i Apsolutno Pravedni Predvečni Stvoritelj, nemajući nijednu drugu mogućnost da pomogne tim nesrećnim "višim telima" ili dušama, često se tamo pojavljuje kako bi svojim pojavljivanjem makar malo olakšao njihovu užasnu, ali neizbežnu i neizrecivu muku.

Sвета planeta je počela da izvršava taj zadatak tek pošto je proteklo mnogo vremena od perioda kada je proces "stvaranja" sada postojećeg sveta već bio završen.

Najpre su sva "viša tela", poput onih koja sada borave na toj svetoj planeti, upućivana pravo u naš Najsvetiji Sunčani Apsolut, ali kasnije, kada se u Megalokozmosu dogodila sveopšta užasna nesreća koju ćemo nazvati "čutboglitanikalski period", onda su takva "viša tela", izgubivši mogućnost neposrednog stapanja s našim Najsvetijim Sunčanim Apsolutom, počela da se okupljaju na toj svetoj planeti.

Tek posle tog "čutboglitanikalskog perioda", pojavila se potreba za onim poretkom univerzalnog funkcionisanja, koji Sveta Planeta Čistilište i sada sledi.

I od toga vremena čitava površina svete planete organizovanaje i prilagođena za ta viša tela, kao mesto njihove dalje neizbežne egzistencije.

Rekavši to, Belzebub se malo zamisli, a zatim, osmehnuvši se ovlaš, nastavi:

Ta sveta planeta nije samo centar koncentracije rezultata funkcionisanja svega postojećeg, već je i najbolja, najbogatija i najlepša od svih planeta naše Vasionne.

Možda si, dok smo boravili na njoj, primetio kako smo uvek mogli da vidimo i osećamo da je čist prostor naše Velike Vasionne ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, "čisto nebo", izgledalo kao da reflektuje svetlost što podseća na neuporedivi "tirkiz". Njena atmosfera je uvek čista kao "fenomenalan sakrualnijanski kristal".

Svako, ko se nalazi na toj planeti oseća svim svojim bićem da je sve što ga okružuje - "iskolunicinernli" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, "blaženoočaravajuće".

Na toj svetoj planeti, kao što svi dobro znaju, samo izvora mineralne i sveže vode, kakvima po čistoći i prozračnosti nema ravnih u Vasioni, ima oko deset hiljada.

Tamo obitavaju u čitavoj Vasioni čuvene "ptice pevačice", s najmelodičnijim glasovima, i njih, kako kažu stručnjaci, ima oko dvanaest hiljada vrsta.

A što se tiče planetarnih formi, kao što su "cveće", "voće", "jagodičasti plodovi" i drugo, naprosto je nemoguće naći odgovarajuće reči za njih. Dovoljno je ako se kaže da je na toj planeti sakupljena i aklimatizovana skoro čitava "flora", "fauna" i "foskalija" sa svih planeta naše Velike Vasionne.

Svuda na toj planeti, u dobro raspoređenim "klancima" nalaze se "pećine" najrazličitijeg unutrašnjeg oblika, neke koje je stvorila Priroda, neke - stvorene veštački, sa neverovatnim vidicima koji se iz njih pružaju. U tim pećinama postoji sve što je potrebno za srećan i spokojan život, u potpunosti lišen životnih briga za bilo koji deo bića kozmičke nezavisne Ličnosti, a te Ličnosti mogu postati "viša tela" ili duše.

Upravo u tim pećinama, prema svom sopstvenom izboru, i egzistiraju ta "viša tela", koja su, prema svojim zaslugama, dospela na tu svetu planetu iz čitave naše Velike Vasiona kako bi tu nastavila svoju egzistenciju.

Osim onoga što sam već pomenuo, oni na svom raspolaganju imaju i najbolje, najadekvatnije i najbrže "egolinoptije" ili, kako oni ponekad kažu, "sveprisutne platforme".

Te egolinoptije se u atmosferi svete planete kreću slobodno u svim pravcima, bilo kojom željenom brzinom, uključujući i drugu kozmičku.

Sistem egolinoptija je, kao što je poznato, specijalno za tu planetu pronašao poznati anđeo, sada arhanđeo Herkision.

Rekavši to, Belzebub iznenada začuta i ponovo se duboko zamisli, a Hasejn i Ahun ga pogledaše začuđeno i upitno.

Posle izvesnog vremena Belzebub nekako osobito klimnu glavom, okrete se ka Hasejnu i reče:

Upravo sam pomislio kako bi od mene bilo razumno, kada bih na tvoje pitanje zašto naš Predvečni tako često tu svetu planetu počastvuje svojim prisustvom, odgovorio na način kojim bih ti usput objasnio, kao što sam ti već nekoliko puta obećao, i fundamentalne kozmičke zakone, na osnovu kojih naš svet postoji i kojima se rukovodi, jer samo ako se ta dva pitanja objedine ti možeš dobiti dovoljno materijala za potpunu predstavu i razumevanje Svete Planete Čistilište, i da pri tome saznaš nešto više i o tricentričnim bićima nastanjenim na planeti Zemlji, koja tebe zanimaju.

Sada takođe želim da ti pružim što jasnija i što detaljnija objašnjenja koja se odnose na tu svetu planetu, zato što bi, pre ili kasnije, morao sve to da saznaš, pošto svaki tricentrični stanovnik naše Vasiona, nezavisno od razloga i mesta svoga rođenja i forme spoljnog omotača, svakako mora znati sve o toj svetoj planeti.

On sve to mora znati kako bi nastojao da živi na način koji odgovara smislu i cilju njegove egzistencije - to nastojanje je objektivni usud svakog tricentričnog bića u kome se iz bilo kojeg razloga začela klica za razvoj "višeg tela" ili nadtelesne suštine (duše).

I zato, moj dečače, moram pre svega još jednom da ti ponovim zašto je naš Predvečni morao da stvori čitav svet koji i sada postoji.

U početku, kada još ništa nije postojalo i kada je čitava naša Vasiona bila prazan beskrajn prostor u kome je postojala samo primarna kozmička supstanca eternokrilno (eter), naš Najveći i Najsvetiji Sunčani Apsolut bio je sam u čitavom praznom beskrajnom prostoru i na tom jedinom kozmičkom objektu je boravio naš Jedinosušni Tvorac sa svojim heruvimima i serafimima u svojoj Najveličanstvenijoj Suštini.

Upravo u tom periodu vremenskog proticanja kod našeg Stvoritelja i Čuvara pojavila se potreba da stvori naš "Megalokozmos", koji i sada postoji, to jest naš "svet".

Nama je palo u deo da saznamo iz treće, najsvetije pesme naših heruvima i serafima, kako je naš Svemogući Stvoritelj jednom spoznao kako se zapremine našeg Sunčanog Apsoluta, na kome je on boravio sa heruvimima i serafimima, skoro neprimetno, ali neumoljivo smanjuje.

Pošto se ta činjenica koju je On spoznao, pokazala veoma ozbiljnom, On je odlučio da pregleda sve zakone koji s podržavali postojanje toga, još uvek unikalnog kozmičkog objekta.

Za vreme tog istraživanja našem Svemogućem Tvorcu je prvi put postalo jasno da je razlog postepenog smanjivanja zapremine Sunčanog Apsoluta bilo naprosto Veliko Kretanje, to jest, samo proticanje Vremena.

Zato se naš Predvečni duboko zamislio i u svojim božanskim razmišljanjima On je jasno shvatio da će to, ukoliko uticaj vremena i dalje bude smanjivao zapreminu Sunčanog Apsoluta, pre ili kasnije dovesti do potpunog uništenja jedinog mesta za boravak Njegove Suštine.

Zbog toga je naš Predvečni bio prinuđen da preduzme odgovarajuće mere kako neumoljivo Vreme ne bi moglo neminovno da uništi naš Najsvetiji Sunčani Apsolut.

Kasnije smo udostojeni da saznamo, opet iz pesme naših heruvima i serafima, ali ovoga puta iz šeste svete pesme, da se posle Njegovog svetog otkrovenja naš Predvečni potpuno posvetio traganju za bilo kakvim načinom koji bi sprečio dolazak toga kraja, podstaknutog zakonima neumoljivog Vremena, te je posle dugih božanskih razmišljanja, On rešio da stvori naš "Megalokozmos", koji i sada postoji.

Da bi ti bilo jasnije kako je naš Predvečni rešio da nađe zaštitu od kobnog delovanja neumoljivog Vremena i kako je na kraju krajeva to učinio, ti pre svega moraš znati da je ranije Najsvetiji Sunčani Apsolut postojao na osnovu sistema nazvanog "Autoegokrat", prema kome su unutrašnje sile koje podržavaju postojanje tog kozmičkog objekta funkcionisale samostalno, ne zaviseći od bilo kakvih sila što dolaze izvan. Taj sistem se bazirao na dva fundamentalna sveta kozmička zakona koji još upravljaju čitavim našim Megalokozmosom, to jest na dva primarna kozmička zakona koji se zovu sveti "Geptaparaparšinoh" i sveti "Triamazikamno".

Već sam ti nešto govorio o ta dva fundamentalna primarna kozmička zakona; ipak, sada ću pokušati da ti ih detaljno objasnim.

Prvi od ta dva primarna kozmička zakona, to jest zakon Geptaparaparšinoha, Objektivna Nauka formuliše sledećim rečima.

Proticanje sila sledi liniju koja se neprestano odvaja i u određenim intervalima ponovo se sjedinjuje pri kraju.

Prema tom prvom kozmičkom zakonu linija proticanja sila ima sedam tačaka odvajanja ili, kako se takođe ponekad kaže, sedam "težišta", a razmak između dve uzastopne tačke odvajanja, ili "težišta", naziva se "odsečkom svetog Geptaparaparšnoha".

Čitav proces tog svetog zakona, delujući putem svega iznova nastalog i postojećeg, uvek se sastoji iz sedam odsečaka.

A što se tiče drugog fundamentalnog primarnog kozmičkog zakona, to jest svetog Triamazikamna, kozmička Objektivna Nauka formuliše ga sledećim terminima.

Novo nastaje iz onoga što je prethodno nastalo putem "harnelmiacnela", čiji se proces ostvaruje na sledeći način:

najviše se meša sa najnižim na takav način da se stvori srednje, i na taj način ono postaje ili više, koje prethodi nižem, ili niže, koje smenjuje to najviše.

Kao što sam ti već govorio, taj sveti Triamazikamna se sastoji iz tri samostalne sile koje se zovu:

prva - "sarpoteos";

druga - "sarpskiros";

treća - "sarpatanatos".

Objektivna Nauka te tri svete sile svetog Triamazikamna naziva sledećim imenima:

prvu - "silom potvrde" ili "silom podsticanja", ili "pozitivnom silom";

drugu - "silom negacije" ili "silom otpora", ili "negativnom silom";

treću - "silom pomirenja" ili "silom ravnoteže", ili "silom neutralisanja".

Sada, kada ti objašnjavam fundamentalne zakone "stvaranja sveta" i "uređenja sveta", zanimljivo je naglasiti, uzgred, da su tricentrični stanovnici planete, koja je toliko privukla tvoju pažnju, u vreme kada posledice delovanja organa kundabufera još nisu bile kristalizovane u njihovoj prirodi, znali za te tri svete sile svetog Triamazikamna i nazivali su ih ovako:

prvu - "BogOtac";

drugu - "BogSin";

treću - "BogDuh Sveti".

U raznim okolnostima oni su skriveno značenje tih sila i svoju želju da od njih dobiju po sebe koristan efekat izražavali ovakvim molitvama:

Izvori božanskih
radosti, protesta i patnji,
usmerite svoje sile na nas.

Ili:

Sveta Potvrdo,
Sveta Negacija,
Sveto Pomirenje,
preobrazite se u meni
radi moje suštine.

Ili:

Sveti Bože,
Sveti Krepki,
Sveti Besmrtni,
pomiluj nas.

Sada me, moj dečaće, slušaj veoma pažljivo.

Na samom početku, kao što sam ti već rekao, naš Najsvetiji Sunčani Apsolut rukovodio se jedino tim dvama primarnim kozmičkim zakonima, ali oni su tada funkcionisali potpuno nezavisno, bez pomoći ma kojih sila koje dolaze spolja, i taj sistem se zvao "Autoegokrat".

Kada je naš Svemogući Predvečni rešio da izmeni princip funkcionisanja ta dva fundamentalna kozmička zakona, on je učinio da oni, koji su do tada funkcionisali samostalno, sada zavise od spoljnih sila.

Pošto je taj novi sistem funkcionisanja sila, koje su tada upravljale postojanjem Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta, zahtevao izvore što postoje izvan Sunčanog Apsoluta, gde su te sile mogle da nastanu i odakle su mogle da se ulivaju u Najsvetiji Sunčani Apsolut, naš Svemogući Predvečni je bio prinuđen da stvori naš postojeći Megalokozmos sa svim kozmosima raznih nivoa i relativno samostalne kozmičke forme u njemu; i tada je sistem upravljanja egzistencijom putem Sunčanog apsoluta, počeo da se naziva "Trogoautoegokratom".

Naš sveopšti Jedinosušni Predvečni Otac, pošto je odlučio da promeni princip upravljanja egzistencijom toga još uvek unikalnog kozmičkog objekta i jedinog mesta boravka Njegove Najslavnije Suštine, pre svega je promenio funkcionisanje ta dva primarna kozmička zakona i napravio veliku promenu u zakonu svetog Geptaparaparšinoha.

Ta promena i funkcionisanje svetog Geptaparaparšinoha sastojala se u promeni takozvanog "subjektivnog delovanja tri njegova 'odsečka'". On je u jednome produžio zakonomerno trajanje, u drugome ga je skratio, a u trećem disharmonizovao.

Kako bi odsečak između treće i četvrte "tačke odvajanja" odgovarao kvalitetu apsorpcije, koji se traži za funkcionalan automatski dotok svih okolnih sila, on je povećavao njegovo trajanje.

Taj odsečak svetog Geptaparaparšinoha se i sada naziva "mehanoadekvatnim mdnelinom".

Odsečak koji je On skratio, nalazi se između poslednje "tačke odvajanja" i početka novog ciklusa potpunog procesa tog svetog zakona. Skraćujući ga, da bi potpomogao nov ciklus, On je odredio da funkcionisanje toga odsečka mora zavisiti jedino od uticaja onog kozmičkog objekta u kome se odvija potpun proces tog primarnog svetog zakona.

A taj odsečak svetog Geptaparaparšinoha i dalje se naziva "namerno ostvarenim mdnelinom".

Što se tiče trećeg odsečka koji je bio promenjen u svom subjektivnom dejstvu, a koji je u serijama peti i zove se "narnelaut", njegova disharmonija je nastala sama od sebe, naprosto kao rezultat promene druga dva odsečka.

Ta disharmonija njegovog subjektivnog funkcionisanja, što potiče iz "asimetrije" sa celokupnim procesom svetog Geptaparaparšinoha, sastoji se u sledećem:

Ako se potpun proces toga svetog zakona odvija u uslovima u kojima je on subjekt mnogih vibracija "koje imaju spoljne uzroke, njegovo funkcionisanje produkuje samo spoljne rezultate.

Ali, ako se taj proces odvija u apsolutnom miru, bez postojanja bilo kakvih vibracija koje imaju spoljašnje uzroke, svi rezultati funkcionisanja tog odsečka ostaju u objektu, u kome se proces završio i ti se rezultati spolja primaju tek prilikom direktnog i neposrednog kontakta s njim.

Međutim, ako za vreme funkcionisanja toga procesa jedan od dva izrazito suprotna uslova ne dominira, rezultati njegovog delovanja se obično dele na spoljašnji i unutrašnji.

Dakle, od toga doba ostvarenje primarnog svetog zakona Geptaparaparšinoha počelo je da se odvija kako u najvećim, tako i u najmanjim kozmičkim objektima prilikom subjektivnog delovanja njegovih odsečaka, promenjenih na taj način.

Ponavljam, moj dečače, potrudi se da dobro shvatiš sve što se odnosi na oba pomenuta fundamentalna zakona, zato što će ti poznavanje ta dva sveta zakona, posebno poznavanje osobenosti svetog Geptaparaparšinoha, pomoći da

kasnije veoma dobro i veoma lako shvatiš sve zakone drugog i trećeg reda "stvaranja sveta" i "uređenja sveta".

Uz to, svestrano razumevanje svega što se odnosi na te svete zakone pruža tricentričnim bićima, nezavisno od spoljašnje forme njihovog omotača, mogućnost da steknu sposobnost da u prisustvu bilo kakvih, od njih nezavisnih, povoljnih ili nepovoljnih uslova sredine, razmišljaju o samom smislu sopstvene egzistencije i da na taj način dođu do podataka za otkrivanje saglasnosti "unutrašnjih protivrečnosti", koje kod tricentričnih bića često potiču iz protivrečnosti između konkretnih rezultata što proizilaze iz procesa svih kozmičkih zakona i rezultata koji se pretpostavljaju i čak pouzdano očekuju od "zdrave logike". I zato, kada korektno ocene važnost sopstvenog značaja, oni postaju sposobni da pojme mesto koje im u tim opštekozmičkim ostvarenjima stvarno odgovara.

Ukratko, postizanje svestranog razumevanja funkcionisanja ta dva fundamentalna sveta zakona vodi ka tome da se u prirodi tricentričnih bića kristalizuju podloge za rađanje one božanske osobine, potrebne svakom tricentričnom biću, koja je poznata od imenom "semuniranus". Tvoji ljubimci takođe imaju približnu predstavu o tome i oni to zovu "nepriistrasnost".

Dakle, dragi moj dečače, kada je u početku naš Sveopšti Otac Svemogući Stvoritelj promenio funkcionisanje ta dva primarna sveta zakona, on je usmerio delovanje njihovih sila iz Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta u prostor Vasiona i zato je u njega uključena suština "Emanacija Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta", koja se sada zove "Teomertmalogos" ili "RečBog".

Radi jasnijeg shvatanja određenih mojih objašnjenja treba naglasiti da je u procesu stvaranja sada postojećeg sveta "Sila Božanske volje" našeg Predvečnog učestvovala jedino na samom početku.

Potonje stvaranje je išlo automatski, samo od sebe, sasvim bez učešća "Sile Božanske Volje" našeg Predvečnog, zahvaljujući jedino tim dvama izmenjenim fundamentalnim kozmičkim zakonima.

Proces stvaranja odvijao se ovim redom:

Zahvaljujući novoj osobini petog odsečka svetog Geptaparaparšinoha, emanacije koje proističu iz Sunčanog Apsoluta, počele su da u nekim određenim tačkama prostora Vasiona deluju na primarnu kozmičku supstancu "eternokrillno" (eter) i na taj način, posredstvom sveukupnosti starih i novih mogućnosti svetih primarnih zakona, počele su da se formiraju neke određene koncentracije.

Kasnije, zahvaljujući tim istim faktorima te određene koncentracije stekle su svoje sopstvene zakone Geptaparaparšinoha i Triamazikamna, koji su počeli da utiču jedan na drugoga, te se u tim koncentracijama postepeno kristalizovalo

sve što je neophodno za pojavu tih velikih koncentrisanih objekata koji i dalje postoje i zovu se "sunca drugog reda".

Kada su ta novonastala sunca potpuno formirana i oba fundamentalna zakona, s njihovim sopstvenim funkcionisanjem, najzad uspostavljena u njima, tada su na isti način, kao i u Najsvetijem Sunčanom Apsolutu, njihovi sopstveni rezultati počeli da se preobražavaju i da zrače; i oni su, objedinivši se sa emanacijama Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta u prostoru Vasion, postali faktori ostvarivanja opštekozmičkog fundamentalnog procesa svetog zakona Triamazikamna.

To jest, Najsvetiji Teomertmalogos je počeo da se ispoljava kao treća sveta sila svetog Triamazikamna; rezultati delovanja bilo kojeg od novoformiranih "sunaca drugog reda" počeli su da istupaju kao prva sveta sila. A rezultati svih novoformiranih "sunaca trećeg reda" počeli su da služe kao druga sveta sila toga svetog zakona.

Čim je proces opštekozmičkog svetog Triamazikamna na taj način uspostavljen u prostoru Vasion, kristalizacije različitih "gustina" postepeno su se formirale iz istog tog primarnog eternokrilna (etera) i počele da se grupišu oko svakog sunca drugoga reda, povećavajući nove koncentracije - na taj način se pojavilo još više takvih sunaca, ali ovoga puta to su bila sunca "trećeg reda".

Ta nebeska tela trećeg reda sada se nazivaju "planetama".

U toj fazi procesa spoljnog (fizičkog) ciklusa fundamentalnog Geptaparaparšinoha, to jest posle formiranja sunaca trećeg reda, ili "planeta", zahvaljujući trećem odstupanju svetog Geptaparaparšinoha koji se, kao što sam ti već rekao, zove "ganelaut" - inicijativni impuls neophodan za potpun proces, gubeći polovinu svoje životne energije, deluje na spoljne objekte samo sa pola snage, čuvajući drugu polovinu za sebe - to jest, za svoje sopstveno funkcionisanje, usled čega, zahvaljujući onim značajnim rezultatima što se nazivaju "suncima trećeg reda, ili planetama, počinju da se pojavljuju "obličja već nastalog".

A pošto su uslovi za ostvarenje svuda bili utvrđeni u saglasnosti sa drugom osobenošću petog odsečka svetog Geptaparaparšinoha, razvoj fundamentalnog spoljnog ciklusa svetog Geptaparaparšinoha je završen i potpuno delovanje njegovog funkcionisanja odrazilo se svuda u njegovim rezultatima koji su se manifestovali; i od tada su u njima započeli njihovi sopstveni neprekidni procesi transformacije, koji se nazivaju "evolucijom" i "involucijom".

Tada su, ovoga puta zahvaljujući kozmičkom zakonu drugog reda pod nazivom "litsvrts", ili "agregacije homogenog", "relativno samostalne forme, koje se nazivaju 'obličjima već nastalog'", počele da se grupišu na planetama u sledeće "relativno samostalne forme".

Zahvaljujući procesima "evolucije" i "involucije", nasleđu svetog Geptaparaparšinoha u prirodi svih velikih i malih kozmičkih koncentracija, počele su da se kristalizuju i dekrystalizuju sve vrste određenih kozmičkih supstanci sa sopstvenim objektivnim svojstvima. Objektivna Nauka ih naziva "aktivnim elementima".

Usled "evolucije i involucije" tih aktivnih elemenata, koji ostvaruju trogoautoegokratski princip egzistencije u Vasioni posredstvom uzajamnog apsorbovanja i regulacije, odvija se opštekozmički proces "Iraniranumandž", ili ono što Objektivna Nauka naziva "opštom razmenom materije".

Prema tome, moj dečače, zahvaljujući tom novom sistemu "uzajamnog apsorbovanja svega postojećeg", u kome naš Najsvetiji Sunčani Apsolut Lično učestvuje, održava se ravnoteža koja bezdušnom Vremenu više ne pruža mogućnost za stvaranje nekakvog nepredviđenog problema našem Najvećem i Najsvetijem Sunčanom Apsolutu; na taj način, razlozi za božansku uznemirenost našeg Svemogućeg Jedinosušnog Predvečnog u vezi celovitosti Njegovog eterskog mesta boravka, zauvek su nestali.

Sada moram da ti kažem da su, kada je taj grandiozni plan bio završen, naši pobednički heruvimi i serafimi dali svim novoformiranim koncepcijama imena koja i sada postoje. Oni su odredili svaku "relativno samostalnu" koncentraciju rečju "kozmos", a kako bi razlikovali redoslede nastanka tih kozmosa, oni su svakom terminu dodali specifično odgovarajuće ime.

Oni su Sam Najsvetiji Primarni Sunčani Apsolut nazvali "Protokozmosom".

Svako novoformirano sunce drugog reda, s njegovim određenim rezultatima, oni su nazvali "Dejterokozmosom".

Svako sunce trećeg reda, koje mi sada nazivamo "planetom", oni su nazvali "Tritokozmosom".

Najmanju "relativno samostalnu" formu koja nastaje na planetama, zahvaljujući novoj naslednosti petog odsečka svetog Geptaparaparšinoha, koja čini najmanje obličje Celine, na zvali su "mikrokozmosom" i, najzad, one aggregate "mikrokozmosa" koji su takođe počeli da se koncentrišu na planetama, ovoga puta zahvaljujući kozmičkom zakonu drugog reda, nazvanom "uzajamnim privlačenjem sličnog", oni su nazvali "tetartokozmosima".

I sve te kozmose, koji zajedno čine naš savremeni svet, oni su nazvali "Megalokozmosom".

Naši heruvimi su takođe dali imena, koja i danas postoje, emanacijama i zračenjima koja proističu iz svih kozmosa različitih nivoa, putem kojih se odvija Najveći Kozmički Trogoautoegokrat.

Emanaciji Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta, kao što sam ti rekao, oni su dali naziv "Teomertmologos" ili "RečBog".

Zračenje svakog pojedinačnog sunca drugog reda oni su nazvali "mentokifezjom".

Zračenje svake planete posebno nazvali su "dinamomzjom".

Ono što ispuštaju mikrokozmosi nazvali su "protoinzjom".

Zračenja koja ispuštaju tetartokozmosi nazvali su "hanbledzjom".

Celokupna zračenja svih planeta svakog zvezdanog sistema nazvali su "astroluolukizjom".

Zračenja svih novoformiranih sunaca drugog reda, uzetih zajedno, oni su nazvali "poroloteoparlom".

A celokupnost rezultata, proisteklih iz svih izvora, velikih i malih, oni su tada nazvali "opštekozmičkim Ansanbaluizarom".

Treba naglasiti, kada smo već pomenuli "opštekozmički Ansanbaluizar", da savremena Objektivna Nauka ima formulaciju: "Sve proističe iz svega i ponovo prodire u sve."

Specijalna imena su takođe data svim "vremenski nezavisnim kristalizacijama", nastalim u svakom od bezbrojnih kozmosa usled evolucionih i involucionih procesa tih fundamentalnih kozmičkih zakona.

Neću nabrajati imena mnogih vremenski nezavisnih "težišta", koja su kristalizovana u svakom posebnom kozmosu, ali ću navesti nazive onih "određenih aktivnoelementarnih težišta", koja se direktno odnose na moja dalja objašnjenja, to jest, nazive vremenski nezavisnih težišta, kristalizovanih u prirodi tetartkozmosa.

Te samostalne kristalizacije u tetartkozmosu dobile su ova imena:

protoegari;

dejteroegari;

tritoegari;

tetartoegari;

pentoeegari;

egzoegari;

rezalzarion;

A sada, moj dečače, posle svega što sam ti upravo objasnio, možemo da se vratimo na pitanje zašto su i kako "viša tela" ili, kako ih zovu tvoji ljubimci, "duše", počele da se pojavljuju u našoj Vasioni i zašto je naš Jedinosušni Sveopšti Otac posebno obratio pažnju na te kozmičke objekte.

Radi se o tome da, kada je "opštekozmička harmonijska ravnoteža" uspostavljena i regulisana u svim kozmosima različitih nivoa, u svakom tetartokozmosu, tj. samostalnom "agregatu mikrokozmosa" koji su se pojavili na površinama planeta - gde se pokazalo da uslovi sredine odgovaraju određenim podacima što postoje u velikim kozmosima, i kada im je data mogućnost da postoje određeno vreme bez "sekruano" ili, drugim rečima, bez "stalnog individualnog napona" - pojavila se mogućnost samostalnog automatskog kretanja s mesta na mesto na površini planete.

Usled toga, kada je naš Sveopšti Predvečni Otac zapazio njihovo automatsko kretanje, prvi put je došao na božansku ideju da to iskoristi kao pomoć Sebi u upravljanju svetom koji se povećavao.

Od toga vremena On je počeo da deluje na te tetartokozmose tako da se neizbežno "okružno", to jest, periodično ponavljanje potpunog procesa svetog Geptaparaparšinoha u njima, izvodi tako da u određenim uslovima promene funkcionisanja njihovog organizma, kao dopuna kristalizacijama koje moraju biti transformisane u cilju nove opštekozmičke razmene materija, takođe mora doći do transformacije i kristalizacije onih aktivnih elemenata, iz kojih se u njima mogu oživotvoriti nove samostalne forme s naslednom sposobnošću za formiranje "individualnog Uma".

O tome kako se ta ideja prvi put pojavila kod našeg Predvečnog, takođe smo čuli iz reči pesama uz čiju su pomoć, sa svom božanskom ozbiljnošću, naši heruvimi i serafimi slavili neverovatna dela našeg Stvoritelja.

Pre nego što nastavim da ti pričam kako je sve to bilo urađeno, moram da ti kažem da je funkcionisanje opštekozmičkog "Iraniranumandža" bilo harmonizovano na takav način da se svi rezultati dobijeni transformacijom u različitim kozmosima, lokalizuju zajedno u skladu s onim što se naziva "kvalitetom vibracija", i manifestuju se svuda u Vasioni, učestvujući adekvatno u planetarnim i unutarplanetarnim formama; opšte vremensko mesto njihove slobodne koncentracije - jeste "atmosfera" kojom su okružene sve planete našeg Megalokozmosa, preko koje se uspostavlja veza sa opštekozmičkim Iraniranumandžom.

Na taj način, efekat te božanske pažnje, usmerene na tetartokozmose, bio je takav da su oni, služeći kao instrument Najvećeg kozmičkog Trogoautoegokrata, dobili mogućnost da, na osnovu okolnih kozmičkih supstanci koje su sami transformisali i za proces svoje sopstvene egzistencije - kasnije supstance sastojale su se isključivo iz kozmičkih kristalizacija, nastalih iz metamorfoza na samoj planeti gde nastaju ti tetartokozmosi - u njihovoj prirodi počnu da se manifestuju rezultati, potekli iz kozmičkih izvora višeg reda i obrazovane su takozvane vibracije velike "životne snage".

I upravo iz tih kozmičkih rezultata u njihovoj prirodi su počele da se ovaploćuju forme koje su im potpuno bile nalik i koje su se sastojale pre svega iz kozmičke supstance "mentokifez"ojn", to jest, supstance koju je transformisalo sunce, kao i druge planete tog sunčanog sistema u čijim su granicama nastali ti tetartokozmosi - supstance koja dopire do svake planete putem zračenja pomenutih nebeskih tela.

Na taj način, priroda određenih tetartokozmosa počela je da se sastoji iz dve samostalne forme potekle iz dva potpuno različita kozmička izvora, a te forme su stekle zajedničku egzistenciju, kao da se jedna nalazi u drugoj.

Da, moj dečače, kada su ti novi "omotači" definitivno formirani i kada su počeli da funkcionišu adekvatno prirodi tetartokozmosa, oni su od toga doba izgubili ime "tetartokozmosi" i počeli su da se nazivaju "bićima" ili "suštinama", što je tada značilo "dvoprirodni", a ti sekundarni omotači nazvani su "kesdžanim telima".

Sada, kada su novi omotači tih dvoprirodnih formi dobili sve adekvatno tome, i kada je čitavo funkcionisanje svojstveno takvim kozmičkim objektima najzad uspostavljeno, te nove forme su, sa svoje strane - potpuno na istoj osnovi kao u prvom slučaju, i takođe uz postojanje određenih izmena u funkcionisanju - počele da apsorbuju i prerađuju kozmičku materiju, proisteklu direktno iz Najsvetijeg Teomertmalogosa, posle čega su u njima počela da se ovaploćuju oblička treće vrste.

Te omotači koji predstavljaju "najviše svete delove" bića, sada nazivamo "višim telima" ili nadtelesnim suštinama.

Kasnije, kada su njihova viša tela najzad formirana i sve postojeće funkcije počele u njima da deluju, kada se za podatke već rođene svete funkcije "Objektivnog Uma" pojavila mogućnost da se u njima kristalizuju - oni podaci koji mogu da se kristalizuju isključivo u prirodi kozmičkih objekata toga reda - i kada je takozvani "raskoarno" pogađao te tetartokozmose, ili "bića, to jest kada bi došlo do podele tih "trojedinih formi različite prirode" - tek tada bi taj "viši deo" dobio mogućnost da se spoji sa Uzrokom Uzroka svega postojećeg, s našim Najsvetijim Sunčanim Apsolutom, i počeo da se ostvaruje cilj u koji je naš Sveobuhvatni Predvečni položio svu svoju Nadu.

Sada moram detaljnije da ti objasnim kojim redosledom se sveti raskoarno događao kod tih prvih tetartokozmosa i kako se sada odvija kod tricentričnih bića.

Pre svega, "drugo telo", ili "kesdžano telo", i "treće telo" odvajaju se od osnovnog "planetarnog tela" i, ostavljajući ga na planeti, kreću zajedno ka atmosferi koja je mesto koncentracije onih kozmičkih supstanci od kojih je formirano "kesdžano telo bića".

I tek na kraju određenog vremenskog perioda principijelni i definitivni "raskoarno" pristupa tom "dvoprirodnom objektu", posle čega "viši suštinski deo" postaje samostalna Ličnost sa svojim sopstvenim individualnim Umom.

Ranije, to jest pre "čutbogiltanikalskog perioda", odmah posle drugog procesa svetog raskoarna, to biće, ili suština, postaje dostojno da se sjedini sa prirodom Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta ili da krene ka drugim kozmičkim objektima gde je postojala potreba za takvim samostalnim svetim Ličnostima (Kozmičkim Svetiteljima).

A ukoliko približavanjem konačnog procesa raskoarna ti kozmički objekti još nisu postigli traženu gradaciju na svetoj lestvici Uma, ti "viši suštinski delovi" moraju postojati u toj sferi sve dotle dok ne usavrše svoj Um do potrebnog nivoa.

Sada nije potrebno da ti naglašavam objektivni užas već formiranih "viših suštinskih delova" koji, zahvaljujući rezultatima koje Nebesa nisu predvidela za nove kozmičke procese, još nisu sebe usavršila do potrebnog nivoa Uma.

Radi se o tome da u skladu sa različitim kozmičkim zakonima drugog reda, "kesdžano telo" ne može da egzistira dugo u toj sferi i kroz određeno vreme ono mora da se raspadne, čak i kada "viši suštinski deo", koji u njemu postoji, u tom trenutku još nije dostigao traženi nivo Uma. Dok taj "viši suštinski deo" nije usavršio svoj Um do traženog nivoa, on uvek mora zavisiti od ovog ili onog kesdžanog objekta, tako da odmah posle drugog svetog raskoarna svako još nesavršeno "više telo" dospeva u stanje pod nazivom "tešgekdnel", ili stanje "potrage za sličnim dvoprirodnim objektom adekvatnim sebi", u nadi da će, čim viši deo drugog dvoprirodnog objekta sebe usavrši do traženog nivoa Uma i podvrgne se konačnom procesu svetog raskoarna, pre nego što se jasno oseti brzo raspadanje kesdžanog tela, ono prvo "više telo" uspeti da momentalno uđe u to drugo kesdžano telo i nastavi egzistenciju u cilju daljeg usavršavanja, koju pre ili kasnije mora da završi svako "više telo".

Eto zašto, u sferi, u koju se uzvišeni suštinski delovi odlaze posle prvog svetog raskoarna, dolazi do procesa koji se naziva "okipahalevijanska zamena spoljnog dela duše", ili "zamena kesdžanih tela".

Ovde nije na odmet setiti se da tvoji ljubimci takođe imaju predstavu koja delimično podseća na "okipahalevijansku zamenu". Oni su čak za to smislili veoma mudre nazive: "metempsihoza" i "reinkarnacija", i tokom poslednjeg veka stvorili u vezi toga pitanja čitavu oblast njihove famozne "nauke", koja je postepeno postala, i još uvek jeste, jedan od drugostepenih štetnih faktora, koji u svojoj celokupnosti čine od njihovog Uma, i bez toga prilično čudnog, pravi "otpad", kako bi rekao naš dragi Hodža Nasradin.

Prema fantastičnim teorijama one grane njihove "nauke" koja se sada zove "spiritualizam", oni između ostalog pretpostavljaju da svako od njih već

ima "viši suštinski deo" ili, kako oni to nazivaju, "dušu", i da se ta duša neprestano podvrgava reinkarnaciji - nalik na "okipahalevijansku zamenu", o kojoj sam ti upravo govorio.

Kada bi ti nesrećnici procenili da se u skladu sa kozmičkim zakonom drugog reda, pod nazivom "tenikdoa", ili "zakon privlačenja", taj deo u retkim slučajevima kada se kod njih pojavi, uzdiže sa površine njihove planete odmah posle prvog raskoarna ili, kako se oni izražavaju, posle "smrti" bića - oni bi možda shvatili da su objašnjenja i dokazi koje ta oblast njihove "nauke" daje svim vrstama fenomena, što se pretpostavlja da kod njih izazivaju te njihove fantastične "duše" - samo plod njihove puste fantazije; i tada bi shvatili da sve što je ta "nauka" dokazala nije ništa drugo do "brbljanje" Hodže Nasradina.

Hajde sada da popričamo o dva niža suštinska tela, to jest o planetarnom telu i o kesdžanom telu.

Posle prvog svetog raskoarna planetarno telo bića koje je formirano od mikrokozmosa, to jest od kristalizacija koje je transformisala sama planeta, postepeno se raspada prema određenom kozmičkom zakonu pod nazivom "retarnotolur" i razlaže se na toj planeti u primarne supstance od kojih je nastalo.

Drugo suštinsko telo, kesdžano telo bića, formirano od drugih koncentracija tritokozmosa i od samog sunca datog sunčanog sistema, diže se ka odgovarajućoj sferi, o kojoj sam govorio, i posle drugog procesa svetog raskoarna takođe se postepeno raspada, a kristalizacije od kojih se ono sastoji, vraćaju se raznim putevima u sferu njihovih sopstvenih primarnih elemenata.

Ali više suštinsko telo, formirano od kristalizacija dobijenih neposredno od svetog Teomertmalogosa u granicama onog sunčanog sistema u kome se pojavilo i živelo dato biće, nikada ne može da se raspadne. I to više telo mora postojati u datom sunčanom sistemu sve dotle, dok se ne usavrši do potrebnog nivoa Uma - i to onoga Uma koji su stvorile kozmičke formacije "irankipaeh", to jest formacije već pomenutih najsvetijih kozmičkih supstanci koje mogu postojati nezavisno od kesdžanih formi, a da se ne podvrgavaju takozvanim "bolesnim uticajima" bilo kojih kozmičkih faktora.

Dakle, dete moje, u početku, kao što sam ti već rekao, pošto bi ti kozmički objekti usavršili svoj Um do potrebnog nivoa "Svete Lestvice Uma", oni su primani u Sunčani Apsolut, kako bi odigrali onu ulogu koju im je predodredio naš Večni Tvorac.

Treba da znaš, pošto smo već počeli da govorimo o određivanju specifičnih uslova individualnosti, da su od samog početka naši heruvimi i serafimi ustanovili "Svetu Determinantu Uma" koja još postoji i koja meri gradacije uma ili, tačnije, "sveopštost samosvesti" svih kozmičkih

koncentracija, velikih i malih, i sopstvene egzistencije", kao i dalju ulogu svake posebne ličnosti u odnosu na sve što postoji u našem Velikom Megalokozmosu.

Ta Sveta Determinanta Čistoga Uma - naprosto je vrsta mernog lenjira, to jest, linija podeljena na jednake delove; jedan kraj te skale označava potpun nedostatak ma kakvog Uma, to jest "Potpuno Ćutanje", a drugi kraj ukazuje na "Apsolutni Um", to jest Um našeg neuporedivog Večnog Tvorca.

Ovde će, čini mi se, biti umesno da se nešto kaže o različitim izvorima pojavljivanja suštinskog Uma u prirodi svih tricentričnih stvorenja.

U svakom tricentričnom biću, nezavisno od mesta njegovog pojavljivanja na svet i forme njegovog spoljašnjeg omotača, neophodni podaci se mogu kristalizovati u tri nezavisna oblika suštinskog mišljenja, čiji zajednički rezultati izražavaju nivo Uma koji mu je svojstven.

Podaci za te odlike suštinskog Uma kristalizovani su u prirodi svakog tricentričnog bića do te mere da u njemu - putem istinskog duga - mogu biti ovaploćeni i usavršeni odgovarajući uzvišeni suštinski delovi, koji zajedno s njim treba da čine njegovu prirodu u celini.

Prvi i najviši oblik suštinskog Uma - jeste Čisti ili Objektivni Um, svojstven jedino prirodi višeg tela ili opštoj prirodi onih tricentričnih bića u kojima se taj viši deo već pojavio i usavršio sam, i tek tada on postaje "inicirajuće težište" individualnog funkcionisanja celokupne prirode bića.

Drugi oblik suštinskog uma, koji se naziva "okiartajtohsa", može se pojaviti u prirodi onih tricentričnih bića, kod kojih je drugo suštinsko ili kesdžano telo, već potpuno ovaploćeno i funkcioniše samostalno.

Što se tiče trećeg oblika suštinskog Uma, on nije ništa drugo do automatsko funkcionisanje koje se dešava u prirodi svih bića uopšte, kao i u prirodi svih planetarnih formi zahvaljujući uticajima koji ponavljajući se dolaze spolja, i koji stvaraju primarne reakcije iz podataka kristalizovanih u njima, kao odgovor na prethodno slučajno primljene utiske.

Sada, moj dečače, pre nego što nastavim sa detaljnijim objašnjenjima o ovaploćenju i usavršavanju viših delova u prirodi prvih tetartokozmosa, kao i u prirodi onih koji su kasnije nazvani "bićima", moram ti dati određene podatke o činjenici da mi, bića koja su se pojavila na planeti Karatas, isto kao i oni koji su se pojavili na planeti Zemlji, više nismo "polormedehtijska" ili, kako se još i sada kaže "monoeniftijska" bića, kakva su bila prva bića preobražena direktno od tetartokozmosa; mi smo "kešapmartnijanska" bića, to jest, skoro "polubića", zbog čega se potpun proces Geptaparaparšinoha nama ili tvojim ljubimcima, ne događa onako, kao što je to bilo nekada.

Mi smo takva "kešapmartnijanska" bića zato što se poslednji fundamentalni odsečak svetog Geptaparaparšinoha, koji sada skoro sva bića

Megalokozmosa nazivaju svetim "ašagiprotoegari", ne nalazi u centru planeta na kojima smo se rodili, što je uopšte svojstveno većini planeta našeg Velikog Megalokozmosa, već u centru njihovih satelita, kakav je za našu planetu Karatas mala planeta našeg zvezdanog sistema, koja se zove "ProhPeoh", a za planetu Zemlja - to su njeni bivši fragmenti koji se zovu "Mesec" i "Anulius".

Zahvaljujući tome, čitav proces svetog Geptaparaparšinoha za produžetak roda ne odvija se kod jednog bića, kao kod tetartokozmosa, već uz učešće dva bića različitih polova, koja se kod nas zovu "aktivno" i "pasivno", a na planeti Zemlji "muško" i "žensko".

Mogu da kažem da u našem Velikom Megalokozmosu postoje čak i takve planete na kojima, u skladu sa svetim zakonom Geptaparaparšinoha, taj proces za produžetak roda tricentričnih bića protiče uz učešće tri samostalne individue.

Možeš detaljnije da se upoznaš s takvom neobičnom planetom koja se zove "Modikteo" i pripada sistemu Protokozmosa.

Bića nastala na toj planeti su tricentrična i liče na sva bića drugih planeta našeg Velikog Megalokozmosa, to jest po spoljašnjem izgledu veoma liče na nas, ali u isto vreme ona su, a i svi ostali ih takvima smatraju, najidealnija i najsavršenija od svih bezbrojnih formi spoljašnjih omotača tricentričnih bića naše Velike Vasion; i svi naši sadašnji anđeli, arhanđeli i većina Kozmičkih Svetitelja, bliskih Sveopštem Večnom Ocu, rodili su se na toj neverovatnoj planeti.

Kroz njih se preobražaj kozmičkih supstanci neophodnih za opštekozmički Trogoautoegokrat, u skladu sa svetim zakonom Geptaparaparšinoha, odvija prema istim principima, prema kojima radi naš organizam i organizam tvojih ljubimaca, nastanjenih na planeti Zemlji.

Jedino što taj sveti zakon za produžetak njihovog roda izvršava svoj pun ciklus uz učešće tri vrste bića i zato se takva tricentrična bića nazivaju "triakrkomnijanskim", i dok se kod nas pojedinačna bića različitih polova nazivaju "aktivnim" i "pasivnim", a na tvojoj planeti "muškarcima" i "ženama", na planeti Modikteo se takva bića raznih polova zovu "martna", "spirna" i "okina". Iako ona spolja liče, njihova unutrašnja građa je potpuno različita.

Evo kako se kod njih ostvaruje proces produžetka roda.

Sva tri bića različitih polova istovremeno, putem specijalnog postupka, postižu sveti "elmoarno" ili, kako kažu tvoji ljubimci, "začeće", i sa tim svetim "elmoarnom", ili "začećem", ona neko vreme žive odvojena jedna od drugih, potpuno samostalno, ali svako sa potpuno određenim i namerno izazvanim osećajima i svesnim manifestacijama.

I kada dođe vreme da se rezultati tih začeća pojave ili kada, kako kažu na Zemlji, dođe vreme za "porodaj", kod sva ta tri neobična bića pojavljuje se

"aklonoatistijanski" nagon ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, oni doživljavaju "psihoorgansku privlačnost". I što je bliži momenat njihovog suštinskog manifestovanja, ili porođaja, ona su jedna drugima bliža i na kraju skoro ovladavaju jedna drugima i zato istovremeno ostvaruju u određenom maniru rezultate svojih začeca.

Tada, za vreme toga procesa, sva tri začeca se naglo slivaju u jedno i na taj način se u našem Megalokozmosu pojavljuje novo tricentrično biće veoma neobične građe.

Tricentrično biće te vrste je, naravno, idealno za naš Megalokozmos, zato što u momentu svoga rođenja već ima sva tri suštinska tela.

To se dešava zbog toga što "proizvođači" takvog bića, to jest martna, spirna i okina, svako za sebe, začinju u sebi zametak jednog od tri suštinska tela i zahvaljujući svojim specijalnim i odgovarajućim suštinama pomažu svetom Geptaparaparšinohu da formira dato suštinsko telo, kako bi se ono usavršavalo, i u momentu "porođaja" ona ga sa ostalim telima sjedinjuju u jedno.

Uzgred, obrati pažnju na to, moj dečace, da bića koja su se pojavila na toj čudesnoj planeti nemaju potrebu da, za razliku od tricentričnih stanovnika običnih planeta našeg Megalokozmosa, ovaploćuju svoja viša suštinska tela uz pomoć onih faktora koje je naš Tvorac sazdao za samousavršavanje - faktora koje mi sada nazivamo "svesnim trudom" ili "namernim stradanjem".

A sada, dragi moj Hasejne, da bih ti detaljnije objasnio proces transformacije kozmičkih supstanci kroz bića uopšte, navešću ti kao primer prirodu tvojih ljubimaca.

Iako se proces transformacije supstance za produžetak roda kod nas i kod tvojih ljubimaca više ne događa onako kako se odvijao kod prvih tetartokozmosa, preobraženih u bića, svejedno ćemo navesti tvoje ljubimce kao primer zato što se preobražaj kozmičkih supstanci za potrebe Velikog Opštekozmičkog Trogoautoegokrata kod njih odvija potpuno isto kao i kod prvih tetartokozmosa. U isto vreme, dobićeš određenu informaciju o nekoliko drugih sitnih detalja njihove čudne psihe, kao i o tome kako oni uopšte shvataju i tretiraju svoj životni dug, u smislu služenja opštekozmičkom procesu Iraniranumandža - uništavajući radi zadovoljavanja sopstvene ploti sve što prema zakonu poseduju i što je predviđeno za dobrobit čitavog Megalokozmosa.

Što se tiče osobenosti transformacije kozmičkih supstanci, zahvaljujući kojima se sada produžetak roda odvija u različitom maniru za različita bića, sada ću jedino reći da razlike zavise od mesta koncentracije svetog "ašagiprotoegarija", to jest od mesta koncentracije onih kozmičkih supstanci koje su rezultat poslednjeg odsečka opštekozmičkog Ansanbuluazara.

A sada, moj dečače, još jednom ponavljam: svi tvoji ljubimci, čak i savremeni, koji liče ne samo na nas, već i na sva druga tricentrična bića našeg Megalokozmosa - za Veliki kozmički Trogoautoegokrat takođe predstavljaju instrumente, kakvi su bili i originalni tetartokozmosi, od kojih su nastali prvi preci bića što sada žive na planeti Zemlji i na svim drugim planetama naše Vasiona.

Na taj način, kroz svakoga od njih mogu se transformisati kozmičke supstance koje se pojavljuju u svih sedam odsečaka svetog Geptaparaparšinoha; i svi oni, čak i savremenici, osim što su služili kao instrument za Najveći Kozmički Trogoautoegokrat, imali su mogućnost da iz kozmičkih supstanci, transformisanih kroz njih, apsorbuju sve neophodno za ovaploćenje i usavršavanje svojih uzvišenih suštinskih tela. I, naravno, svako tricentrično biće, koje se pojavi na toj planeti, predstavlja u svakom smislu isto ono što i svako tricentrično biće naše Vasiona, to jest, potpuno obličje čitavog Megalokozmosa.

Razlika između svakoga od njih i našeg velikog Megalokozmosa sastoji se jedino u nivou.

U vezi s tim, treba da znaš da se tvoji savremeni ljubimci uporno drže mišljenja koje ili osećaju instinktivno, ili ga ponavljaju automatski, a izražavaju ga rečima: "Stvoreni smo prema liku i obličju Božjem."

Ti nesrećnici i ne slute daje od svih njihovih predstava o kozmičkim istinama taj izraz jedino tačan.

Da, naravno, svako od njih predstavlja "lik Božji" - ali ne onoga "Boga", koga oni slikaju svojim kratkom pameću, već realnog Boga, kako mi ponekad nazivamo naš opšti Megalokozmos.

Svako od njih, do najsitnijeg detalja - tačno je obličje, samo u minijaturi, čitavog našeg Megalokozmosa, i u svakome od njih postoje sve posebne funkcije koje u Megalokozmosu ostvaruju kozmički Ianiranumandž, ili "razmena materije" što upravlja postojanjem čitavog sveta kao jedinstvene celine.

Taj njihov izraz - "Stvoreni smo prema liku i obličju Božjem" - ovde nam može poslužiti kao veoma dobra ilustracija za to do koje mere je kod njih atrofirala "suštinska logika opažanja" ili, kako oni ponekad kažu, "svrsishodno mišljenje".

Iako ta formulacija odgovara istini, uvek kada pokušaju da izraze njeno tačno značenje desi se isto ono što se događa sa svim njihovim jezičkim formulacijama; to jest, čak i kada bi želeli da aktivno i iskreno, svim svojim bićem prenesu tačnu predstavu o tome, najbolje što bi njihovo čudno kratkovido mišljenje dalo, izgledalo bi ovako:

"Bog... ako smo sazdani "prema liku Božjem..." - to znači... to znači... da je Bog nalik na nas i da izgleda kao mi... i to znači da naš Bog ima iste ovakve brkove, bradu, da ima nos kao i mi, da nosi odeću kao i mi. On svakako nosi odeću, zato što izgleda skromno, isto kao i mi. On je proterao Adama i Evu iz Raja zato što oni nisu bili skromni i zaboravili su na smokvino lišće.

Neka od tih bića, posebno u poslednje vreme, svoje "celishodno suštinsko mišljenje", ili "logiku opažanja", degradirala su do te mere da oni u svojoj mašti svoga Boga mogu da vide veoma jasno s češljicom u džepu, kojim češlja svoju znamenitu bradu.

Ta preko svake mere osobena svrsishodna predstava o Bogu nastaje kod tvojih ljubimaca uglavnom zbog haznamaskih manifestacija onih "učenih" ljudi koji su se, kao što se sećaš, okupili u gradu Vavilonu i zajedno počeli da stvaraju različite kobne "izmišljotine" o svome Bogu, koje su se kasnije proširile svuda po njihovoj zlosrećnoj planeti i, pošto su tricentrična bića koja su tada živela u posebno "selzelnualnijanskom maniru", to jest, posebno "pasivno" u odnosu na suštinske napore, svojstvene tricentričnim bićima, oni su u potpunosti primili i usvojili te retko štetne izmišljotine.

Kasnije su te izmišljotine prenošene iz generacije u generaciju i postepeno su kristalizovane u takav užasan "logiknestarijanski materijal" da je u psihi savremenih tricentričnih bića počeo da se odvija proces tog izuzetno deformisanog mišljenja.

A razlog zbog kojeg oni zamišljaju svoga "Boga" s velikom bradom, sastoji se u tome što je u čitavom nizu štetnih izmišljotina vavilonskih "naučnika" između ostalog kazano da taj njihov znameniti "Bog" izgleda kao časna starina dugačke puštene brade.

Ali u svojim predstavama o "Bogu" tvoji savremeni ljubimci su pošli još dalje. Oni ga crtaju kao starog Jevrejina, zato što u njihovim plitkoumnim predstavama svi sveti likovi potiču od te rase.

U stvari, mali moj Hasejne, svaki od tvojih ljubimaca je u svemu potpuno nalik na naš Megalokozmos.

Jednom sam ti ispričao da je kod njih, kao i kod nas, glava mesto koncentracije kozmičkih supstanci, čije tačno funkcionisanje potpuno odgovara sveopštosti funkcija, koje naš Najsvetiji Protokozmos izvršava za čitav Megalokozmos.

Tu koncentraciju supstanci lokalizovanih u svojoj glavi oni nazivaju "mozgom". Pojedine "osaniaki" ili "poptoplaste" te lokalizacije ili, kako ih zemaljski naučnici nazivaju "ćelije mozga", predviđene su da izvršavaju potpuno istu ulogu za čitav organizam svakoga od njih, koju za čitavu našu Veliku Vasionu izvršavaju savršena viša tela tricentričnih bića, koja su se već sjedinila sa Najsvetijim Sunčanim Apsolutom Protokozmosa.

Kada ti viši suštinski delovi tricentričnih bića, usavršeni do potrebne gradacije Objektivnog Uma, postignu to sjedinjavanje, oni izvršavaju potpuno istu funkciju "osaniaki", ili "ćelija mozga", koju je naš Jedinosušni Sveopšti Predvečni Otac predvideo prilikom stvaranja sada postojećeg sveta, kada je milostivo odlučio da te omotače, koji su dobili samostalnu individualnost u "tetartokozmosima", ubuduće iskoristi kao pomoć u upravljanju svetom što se širi.

Dalje je kod svakoga od njih u takozvanom "kičmenom stubu" lokalizovana druga koncentracija pod nazivom "kičmena moždina", koja sadrži one "izvore negiranja", koji u svojim funkcijama izvršavaju potpuno istu ulogu u odnosu na mozak, kakvu novoformirana sunca drugog reda Megalokozmosa igraju u odnosu na Najsvetiji Protokozmos.

Treba naglasiti da su u ranijim epohama na Zemlji tvoji ljubimci znali ponešto o specifičnom funkcionisanju različitih delova svoje "kičmene moždine" i čak su stvorili i koristili razna "mehanička sredstva" za delovanje na njegove odgovarajuće delove, u periodima kada bi došlo do nekakve disharmonije u njihovom takozvanom "psihičkom stanju"; međutim, malopomalo, informacija koja se odnosila na tu vrstu znanja, takođe je "isparila" i, mada tvoji savremeni ljubimci znaju da u njihovoj kičmenoj moždini postoje određene koncentracije, oni nemaju pojma za kakve funkcije ih je stvorila Velika Priroda, već ih naprosto nazivaju "nervnim čvorovima kičmene moždine".

Upravo ti nervni čvorovi njihove kičmene moždine predstavljaju izvore negiranja u odnosu na različite nijanse potvrde, koje nastaju u "mozgu", isto kao što sunca drugog reda predstavljaju izvore negiranja u odnosu na različite nijanse tvrdnji Najsvetijeg Protokozmosa.

I, isto kao što u Megalokozmosu svi rezultati koji teku u pravcu proticanja fundamentalnog procesa svetog Geptaparaparšinoha - s jedne strane iz potvrda Najsvetijeg Protokozmosa, a s druge, iz različitih nijansi negiranja novostvorenih sunaca - služe kao "mirovni princip" za sve iznova nastalo i već postojeće, isto tako, kod tvojih ljubimaca postoji odgovarajuća lokalizacija za koncentracije svih rezultata koji proističu iz potvrde "mozga" i iz nijansi negiranja "kičmene moždine". Zbog toga ti rezultati služe kao "regulatori" ili kao "princip pomirenja" za funkcionisanje čitavog organizma svakoga od njih.

Što se tiče mesta koncentracije one lokalizacije koja služi prirodi tricentričnih Zemljana kao "regulacioni" ili "mirovni princip", treba istaći da je u početku i kod njih, kao i kod nas, ta treća koncentracija postojala u formi samostalnog mozga, lokalizovanog u predelu koji se naziva "grudima".

Ali kasnije, kada je proces njihovog svakodnevnog života počeo приметно da se pogoršava, Velika Priroda je iz određenih razloga koji proističu iz

trogoautoegokratskog procesa, bila prinuđena da promeni sistem lokalizacije tog njihovog mozga, ne uništavajući njegove osnovne funkcije.

I Velika Priroda je postepeno rasporedila taj organ, koji je bio koncentrisan na jednom mestu, u male lokalizacije po čitavom organizmu, ali uglavnom u region koji se zove "srčana duplja". Oni sada i sami sve te male lokalizacije u tom regionu nazivaju "pleksusom" ili "kompleksom čvorova simpatičkog nervnog sistema".

U tim nervnim čvorovima, razbacanim po čitavom planetarnom telu, akumuliraju se svi rezultati dobijeni iz potvrđnih manifestacija njihove "kičmene moždine". Ti rezultati, fiksirani u nervnim čvorovima raspoređenim po čitavom organizmu, služe upravo kao "neutralizujući princip" u daljem procesu potvrde i negiranja između mozga i kičmene moždine, na isti način kao što u Megalokozmosu zbir svih rezultata koji potvrđuju manifestovanja Protokozmosa i različitih nijansi negiranja novoformiranih sunaca služe kao "neutralizujuća sila" u daljem procesu potvrde i negiranja.

Dakle, poput nas, tricentrični stanovnici planete Zemlje ne predstavljaju samo instrument koji poseduje osobine sve tri sile fundamentalnog opštekozmičkog Triamazikamna i služe za preobražaj kozmičkih supstanci potrebnih za Najveći Trogoautoegokrat, već takođe imaju mogućnost da za vreme apsorbovanja tih supstanci što dolaze iz tri nezavisna izvora asimilacije dopune supstance potrebne za njihovu sopstvenu egzistenciju, to jest određene supstance predviđene za ovaploćenje i usavršavanje njihovih sopstvenih viših suštinskih tela.

Na taj način, te supstance koje imaju tri izvora i ulaze u organizam radi transformacije, kod njih, kao i kod nas, predstavljaju trostruku suštinsku hranu.

Drugim rečima, one supstance koje na putu svog povratnog evolucionog uspona ka Najsvetijem Sunčanom Apsolutu iz svetog "ašagiprotoegari", to jest iz poslednjeg intervala "fundamentalnog svetog Geptaparaparšinoha" - preobražene uz pomoć sopstvene planete u više planetarne formacije, dospevaju u tricentrična bića radi dalje transformacije kao njihova "prva nasušna hrana", to jest kao njihova uobičajena "hrana" i "piće".

"Sekundarne" supstance, nastale iz preobražaja njihovog sopstvenog sunca i svih ostalih planeta njihovog sunčanog sistema, koje svojim zračenjem probijaju atmosferu planete, dospevaju u njih radi dalje evolucione transformacije, služeći iznova, kao i kod nas, kao "druga nasušna hrana" koju predstavlja, kako oni kažu, "vazuh" što ga udišu; i upravo te supstance vazuha služe za realizaciju upravljanja postojanjem njihove "druge nasušne hrane".

Najzad, supstance "prvog izvora" koji za sve njih, kao i za nas, predstavlja treću vrstu nasušne hrane, služe za ovaploćenje i usavršavanje samog "višeg tela".

Ali, avaj, upravo u vezi s tim svetim kozmičkim supstancama među tvojim nesrećnim ljubimcima dolazilo je, i još dolazi, do žalosnih posledica svih anomalija koje su oni sami stvorili u svakodnevnom procesu svoje egzistencije.

Iako te svete supstance uzvišene suštinske hrane nikada ne prestaju da prodiru u njih, one, posebno kod savremenih ljudi, dospevaju u njih jedino spontano, bez ikakvog njihovog svesnog učešća i samo u onoj količini koja je potrebna za preobražaje što se u njima odvijaju radi kozmičke trogoautoegokratske harmonije i za automatski produžetak njihovog roda koji zahteva Priroda.

Kada su abnormalni uslovi svakodnevnog života tamo najzad bili fiksirani - uzimajući u obzir da je i instinktivna i namerna težnja ka samousavršavanju nestala iz njihovog bića oni ne samo da su izgubili osećanje nužnosti svesnog apsorbovanja tih kozmičkih supstanci, već su čak lišeni i samog saznanja i shvatanja o postojanju i značaju "uzvišene nasušne hrane".

Sada tvoji ljubimci znaju samo za prvu nasušnu hranu i znaju za nju naprosto zato što, pre svega, hteli ne hteli, ne mogu da ne znaju o tome, a drugo, njeno korišćenje postalo je za njih zlo i zauzima ravnopravno mesto među drugim slabostima koje su se postepeno kristalizovale u njima kao posledica svojstava kobnog organa kundabufera.

Do sada niko od njih nije shvatio da se ta "prva nasušna hrana" sastoji skoro isključivo iz materija neophodnih za održavanje njihovog grubog planetarnog tela, koje predstavlja izvor negiranja, kao i to da ta "prva nasušna hrana" ne može da obezbedi skoro ništa za više delove njihovog bića.

Što se tiče viših kozmičkih supstanci, čija određena količina nužno mora da se transformiše u njima radi produžetka njihovog roda i radi upravljanja opštom harmonijom opštekozmičkog "Ansanbaluazara", tvoji savremeni ljubimci uopšte ne žele da smetaju svom "unutrašnjem bogu", neumesnom samozavaravanju, i zato, kao što sam već rekao, ta transformacija protiče u njima potpuno spontano, bez učešća njihove svesne namere.

Treba naglasiti, međutim, da su u početku, to jest, ubrzo posle uklanjanja organa kundabufera kod tricentričnih bića nastanjenih na planeti koja te privlači, oni znali za postojanje te dve uzvišene hrane i koristili su ih sa svesnom namerom; i neki stanovnici Atlantide, u vreme njenog poslednjeg perioda, čak su smatrali proces apsorbovanja ovih plemenitih vrsta nasušne hrane glavnim ciljem svoje egzistencije.

Stanovnici Atlantide su tada drugu nasušnu hranu nazivali "amarlus", što znači "pomoć Mesecu", a treću nasušnu hranu "amarhudan", to jest, "pomoć Bogu".

Ako već pominjemo da u psihi tvojih ljubimaca ne postoji svesna potreba apsorbovanja tih uzvišenih kozmičkih supstanci, želim da skrenem tvoju pažnju na veoma zanimljivu posledicu koja je za njih krajnje žalosna.

Radi se o tome da kada su oni prestali da namerno apsorbuju kozmičke supstance, potrebne za nastanak i postojanje uzvišenih suštinskih delova, iz njihove prirode je nestala i sama želja za samousavršavanjem, kao i sposobnost za ono što se naziva "namernim razmišljanjem" (sozercanjem), koje predstavlja principijelni faktor za asimilaciju tih svetih kozmičkih supstanci. Od toga vremena, kako bi bila sigurna da će traženi kvalitet tih supstanci dospeti u njih i biti asimilovan, Priroda je postepeno morala da se adaptira na to da se tokom celokupnog procesa njihove egzistencije u svakome od njih pojavljuju "iznenađenja", koja uopšte nisu svojstvena tricentričnim stanovnicima našeg Velikog Megalokozmosa.

I sirota Priroda je morala da se adaptira na te anomalije tako da su se, uzimajući u obzir ta iznenađenja, određena intenzivna suštinska iskustva i aktivno razmišljanje kod njih odvijali automatski, nezavisno od njih samih, i zato je, zahvaljujući tim aktivnim razmišljanjima tražena transformacija i asimilacija neophodnih svetih čestica visoke nasušne hrane, kod njih takođe mogla da se odvija automatski.

Sada ćemo, moj dečače, preći na aktuelne procese transformacije, koji se odvijaju u evolucionom i involucionom kretanju svih kozmičkih supstanci upravo putem takvog instrumenta služenja Najvećem Opštekozmičkom Trogoautoegokratu, kakav predstavljaju tvoji ljubimci. Kod njih se, kao i kod nas, i kao kod svih velikih i malih kozmosa našeg zajedničkog Megalokozmosa, te transformacije odvijaju potpuno u skladu sa dva fundamentalna kozmička zakona: svetim Geptaparaparšinohom i svetim Triamazikamnom.

Pre nego što ti ispričam kako se kozmička supstanca, prodirući u bića u vidu "prve nasušne hrane", transformiše u njima zbog opštekozmičkog trogoautoegokratskog procesa radi ovaploćenja i usavršavanja njihovih sopstvenih uzvišenih delova, ti moraš dobro da utuviš, kako bi imao potpuno jasnu predstavu o tome, da su u našem Megalokozmosu - od rezultata koj i proističu iz svakog oblika trogoautoegokratskog procesa nastale stotine nezavisnih "aktivnih elemenata" koji imaju različita specifična subjektivna svojstva i učestvuju u novim formacijama.

Ma gde se nalazile, te stotine "aktivnih elemenata" s različitim svojstvima, proističući iz sedam intervala fundamentalnog opštekozmičkog svetog Geptaparaparšinoha, dele se i lokalizuju - u zavisnosti od intervala od koga su potekli - u sedam takozvanih "ohtapancahijanskih" klasa, prema "srodstvu vibracija". A sve određene koncentracije našeg Megalokozmosa, velike i male, formirane su od aktivnih elemenata koji spadaju u tih sedam

nezavisnih klasa, koje, kao što sam već rekao, imaju svoja sopstvena subjektivna svojstva.

Ta subjektivna svojstva, uključujući ono što se naziva "srazmernom silom životnosti", definiše pre svega forma intervala svetog Geptaparapašinoha, koji se odvijao za vreme njihovog nastanka, a zatim i uslovi u kojima su ti aktivni elementi formirani kao rezultat svesne namere nezavisnih ličnosti ili, naprosto, zahvaljujući kozmičkom zakonu drugog reda koji se naziva "privlačenje i sjedinjavanje oblička".

Od tih stotina određenih aktivnih elemenata, što spadaju u sedam ohtapancijanskih klasa, svaki poseduje sedam različitih subjektivnih svojstava - među kojima osobine "životnost" i "razlaganje" imaju prvostepen značaj - sačinjen je u celini fundamentalan, opštekozmički Ansanbaluazar, putem kojeg se aktualizuje Najveći Kozmički Trogoautoegokrat, istinski spasilac od zakonomernog delovanja nemilosrdnog Vremena.

Potrebno je, takođe, da ti kažem da se u skladu sa tim kozmičkim zakonom drugog reda "privlačenja i sjedinjavanja oblička", prvo manifestovanje koncentracija bilo koje vrste, formiranih od eternokrilna (etera), prisutnog svuda u Kozmosu, odvija na sledeći način.

Ako se čestice etera, koje već postoje u različitim sferama svih sedam intervala fundamentalnog opštekozmičkog Ansanbaluazara, iz nekih razloga sudaraju, one se kombinuju i potpomažu rast svih oblika "kristalizacija" koje još nemaju nikakve subjektivne osobine; ali, ako te kombinovane čestice etra slučajno dospeju u uslove gde se nalazi proces "garnelmiacnel", one se sjedinjavaju jedna s drugom i u skladu sa prirodom svojih vibracija formiraju aktivne elemente, koji već imaju specifične osobine.

Zatim, ukoliko ti aktivni elementi, sa svojim sopstvenim subjektivnim svojstvima stupe u drugi proces "garnelmiacnel" u drugačijim uslovima, oni se ponovo sjedinjuju jedan s drugim u skladu sa istim zakonom srodstva vibracija i, na taj način, stičući nove osobine, preobražavaju se u aktivne elemente druge ohtapancahijanske klase, i tako dalje.

Eto zašto je u našem Megalokozmosu toliko mnogo nezavisnih aktivnih elemenata sa različitim specifičnim subjektivnim osobinama.

I ako ti sada, moj dečače, možeš na zadovoljavajući način da shvatiš stadijume procesa transformacije kozmičkih supstanci posredstvom "živih instrumenata", u koje te supstance dospevaju kao prva nasušna hrana, moći ćeš da u isto vreme dobiješ približnu predstavu o svemu što se odnosi na glavnu osobenost svetog Zakona Geptaparaparšinoha, kao i o procesima evolucije i involucije plemenitih oblika nasušne hrane.

Kada ti aktivni elementi u razvoju, u svome povratku i usponu iz poslednjeg intervala fundamentalnog opštekozmičkog Geptaparaparšinoha,

prodru u "žive instrumente" kao njihova prva nasušna hrana, oni prilikom ulaska u usta počinju postepeno da se menjaju u procesu zakona drugog reda "garnelmiacnela" - to jest, oni se, u skladu sa "srodstvom vibracija", mešaju i sjedinjavaju sa aktivnim elementima koji su već evoluirali u organizmu bića i imaju potrebne vibracije, adekvatne narednim intervalima suštinskog Geptaparaparšinoha. A kada dospeju u želudac bića, transformišu se u specifične aktivne elemente pod nazivom "suštinski protoegari", što u svojim vibracijama odgovara dominantnom četvrtom intervalu fundamentalnog svetog opštekozmičkog Geptaparaparšinoha.

Odatle se ta sveukupnost aktivnih elemenata, čije "težište vibracija" predstavlja "suštinski protoegari", postepeno razvija i opet zahvaljujući procesu "garnelmiacnela" dobija odgovarajuće vibracije u takozvanom "dvanaestopalačnom crevu" i potpuno se preobražava u "suštinski dejteroegari".

Dakle, prolazeći kroz čitav "crevni trakt" jedan deo tih određenih supstanci suštinskog dejteroegarija koristi se za potrebe samog planetarnog tela i za lokalne "garnelmiacnele", kojima je izložena sva novousvojena hrana, dok drugi deo, takođe putem procesa garnelmiacnela lokalnog karaktera, nastavlja svoju samostalnu evoluciju i, na kraju krajeva, preobražava se u plemenite specifične supstance pod nazivom "suštinski tritoegariji".

Taj skup kozmičkih supstanci, privremeno kristalizovanih u organizmu "živih instrumenata", adekvatan po svojim vibracijama "suštinskom tritoegariju", ima svoje glavno mesto koncentracija, poznato kao "jetra".

Upravo na tom mestu "suštinskog Ansanbaluazara" lokalizuje se "donji mdnelin" svetog Geptaparaparšinoha i zato supstance "suštinskog tritoegarija" ne mogu dalje da se razvijaju nezavisno, već samo u procesu garnelmiacnela.

Naravno, zbog promena u opštem funkcionisanju primarnog opštekozmičkog svetog zakona Geptaparaparšinoha skup supstanci pod nazivom "suštinski tritoegari" dalje može da se razvija jedino uz pomoć spoljnih sila.

Zbog toga, ukoliko supstance "suštinskog tritoegarija" ne dobiju nikakvu pomoć spolja za svoj dalji razvoj u živom organizmu, onda i sveukupnost supstanci, i sve supstance težišta suštinskog Ansanbaluazara, kristalizovane do toga stadijuma, moraju uvek, podvrgavajući se povratnom razvoju, ponovo da pređu u one specifične kozmičke kristalizacije, od kojih su započele svoju evoluciju.

Kako bi obezbedila pomoć spolja, Velika Priroda je veoma dobro prilagodila unutrašnju organizaciju bića, tako da supstance, koje treba da prodru u njihov organizam radi ovaploćenja i napajanja njihovog "drugog suštinskog tela", ili "kesdžanog tela", to jest da sveukupnost kozmičkih supstanci koju

tvoju ljubimci nazivaju "vazuhom", istovremeno može biti spoljna pomoć potrebna za evoluciju supstanci "prve nasušne hrane".

Aktivni elementi, koji čine tu "drugu nasušnu hranu", prodiru u živ organizam kroz nos i postepeno se, evoluirajući uz učešće različitih procesa garmelmiacnela lokalnog karaktera, transformišu u takozvanim "plućima" u "protoegari", ali ovoga puta u "astralni protoegari".

I tada supstance toga astralnog protoegarija, dospevajući u živ organizam radi sopstvene evolucije i imajući i dalje, u skladu sa svetim Geptaparaparšinohom, sve mogućnosti za razvoj iz sopstvenih težišta isključivo putem procesa garmelmiacnela, mešajući se sa sveukupnošću supstanci prve nasušne hrane, koja se već razvila do trećeg intervala svetog Geptaparaparšinoha, počinju dalje da se razvijaju zajedno, pomažući na taj način supstancama prve nasušne hrane da prođu kroz donji "mehaničko podudarni mdnelin" i preobražavaju se u druge određene supstance pod nazivom "suštinski tetartoegariji", dok se sam "astralni protoegari" pretvara u supstance pod nazivom "astralni dejteroeigariji".

Na taj način, moj dečače, ja sada mogu još jednom da ti ilustrujem razliku između Autoegokrata i Trogoautoegokrata, to jest razliku između nekadašnjeg "autoegokratskog sistema" upravljanja postojanjem Sunčanog Apsoluta i "trogoatoegokratskog sistema", uspostavljenog prilikom stvaranja Megalokozmosa.

Ukoliko bi se transformacija posredstvom "živih instrumenata" odvijala u skladu sa zakonom svetog Geptaparaparšinoha, kao što je bilo pre modifikacije nekih njegovih intervala, to jest pre stvaranja našeg Megalokozmosa koji sada postoji, kozmičke supstance što ulaze u prvu nasušnu hranu, dospevajući u takve "kozmičke instrumente" za lokalni proces evolucije, morale bi da nastave svoje uspinjanje do potpune transformacije u specifične "uzvišene aktivne elemente", bez ikakvih smetnji ili bilo kakve potrebe za spoljnom pomoći, isključivo posredstvom procesa garmelmiacnela. Međutim, pošto se nezavisno funkcionisanje toga primarnog kozmičkog zakona preobrazilo u zavisno, evolucija i involucija supstanci pomoću tih promenjenih intervala uvek mora zavisiti od spoljnih manifestacija koje imaju spoljašnje uzroke.

U tom slučaju spoljni doprinos punoj transformaciji tih kozmičkih kristalizacija u "uzvišene kristalizacije" pomoću živih bića, i jeste zapravo "druga nasušna hrana" koja ima poreklo potpuno različito od prve i treba da aktualizuje sasvim drugačije kozmičke rezultate.

Nekom drugom prilikom objasniću ti podrobno kako se kod živih bića odvija transformacija supstanci druge i treće nasušne hrane, a za sada, podvlačim jedino da se te uzvišene kozmičke supstance transformišu prema potpuno istom principu kao i supstance prve nasušne hrane.

Sada ćemo nastaviti da razmatramo kako se, prema svetom Geptaparaparšinohu, odvija transformacija supstanci prve nasušne hrane u organizmu "živih instrumenata".

Kao što sam već govorio, uobičajena prva nasušna hrana se na taj način postepeno transformiše u specifične supstance pod nazivom "suštinski tetartoegariji", koje u živim bićima, svakako, kao i u tvojim ljubimcima, imaju centralno mesto svoje koncentracije u dve "hemisfere njihovog mozga".

Jedan deo tog "suštinskog tetartoegarija", lokalizovan u obe hemisfere njihovog mozga, koristi se za planetarno telo bića, ne menjajući se, dok drugi deo koji ima sve mogućnosti za nezavisnu evoluciju bez pomoći izvan, nastavlja da se razvija; i, mešajući se iznova u procesu garelmiacnela sa prethodno formiranim uzvišenim supstancama koje već postoje u organizmu, postepeno se transformiše u još uzvišenije specifične "aktivne elemente" pod nazivom "suštinski pentaegariji".

Glavno mesto koncentracije te supstance u organizmu zove se "sianurinam", i takođe je lokalizovano u glavi; tvoji ljubimci taj deo svog planetarnog tela zovu "mali mozak".

U skladu sa petim odstupanjem od svetog Geptaparaparšinoha, to su, zapravo, one supstance koje u manifestacijama organizma tricentričnih bića mogu da produkuju rezultate koji nisu nalik, već su uvek jedan drugome suprotni.

Eto zbog čega prema tim suštinskim supstancama bića uvek moraju biti veoma, veoma oprezna, kako bi izbegla neželjene posledice po sebe.

Iz "malog mozga" jedan deo tih specifičnih supstanci takođe se koristi za potrebe planetarnog tela, dok se drugi deo, prolazeći "osobenim putem" kroz nervne čvorove leđa i grudi, koncentriše kod bića muškog pola u "semenicima", a kod bića ženskog pola - u "jajnicima", koji predstavljaju mesta koncentracije "suštinskog egzioegarija" u organizmu nekog bića, što je za njih najsvetije od svega što poseduju. Između ostalog, zapamti da se "osoben put" o kome sam govorio naziva "trnlva".

I tek potom kozmičke supstance, koje dospevaju u "žive instrumente" radi evolucije, to jest, da bi "donji mdnelin" prošao fundamentalnu opštekozmičku razmenu materija, preobražavaju se u onu određenu celokupnost kozmičkih supstanci čiji je proizvod automatsko opravdanje smisla i cilja postojanja svih bića uopšte, i posebno savremenih tricentričnih bića nastanjenih na planeti Zemlji. I svuda u Vasioni ta celokupnost kozmičkih supstanci naziva se "egzioegari".

Dakle, moj dečače, sveukupnost kozmičkih supstanci pod nazivom "egzioegari", obrazujući se usled razvoja prve nasušne hrane u tim živim instrumentima, odgovara po svojim vibracijama poslednjem intervalu

suštinskog Geptaparaparšinoha i prema osobenosti toga intervala, dospeva u "uzvišeni namerno ostvareni mdnelin" zakona Geptaparaparšinoha. Da bi završila svoj preobražaj u nove, više supstance i došla do vibracija adekvatnih sledećem višem nivou životnosti, što je u skladu sa petim intervalom fundamentalnog procesa svetog Geptaparaparšinoha, ona obavezno zahteva upravo onu spoljnu pomoć, koju organizam tricentričnog bića može dobiti samo pomoću faktora koje sam već više puta pomenuo, a koji se manifestuju u ispunjenju istinskog duga; drugim rečima, onih faktora, koje je naš Opšti Predvečni Otac poželeo da definiše tako da svi određeni tetartokozmosi - kao konačan rezultat njihovog služenja ciljevima opštekozmičkog Iraniranumandža - mogu da postanu pomoćnici u upravljanju svetom koji se širi. A što se tiče faktora koji su jedino moguća sredstva za asimilaciju kozmičkih supstanci, koje se zahtevaju za ovaploćenje i usavršavanje uzvišenih suštinskih tela, mi ih danas nazivamo "svesnim trudom" i "namernom patnjom".

Ovde neće biti na odmet napomenuti da od svih određenih kozmičkih supstanci, koje se formiraju i koje uvek postoje u organizmima tvojih ljubimaca, oni dobro znaju samo za "egzioegari" ili, kako oni kažu, "spermu", i čak s njom izvode razne vrste svojih "manipulacija".

Rečju "sperma" oni nazivaju sveukupnost određenih "supstanci, formiranih jedino kod bića muškog pola, prezirući i ostavljajući bez naziva sličnu sveukupnost "krajnjih rezultata" supstanci koje nastaju kod bića ženskog pola.

Od vremena kada su tvoji ljubimci prestali da slede pravi dug svoje prirode, ta sveukupnost supstanci, koja se neizbežno javlja u organizmu svih bića kao konačan rezultat transformacije njihove prve nasušne hrane, pošto u skladu sa svetim Geptaparaparšinohom, više nije primala spoljnu pomoć potrebnu za završetak svog razvoja u druge, više aktivne elemente, započeo je obrnut razvoj ka onim kristalizacijama od kojih je započela njena evolucija. I takvi involucionni procesi u organizmu tvojih ljubimaca postali su faktori koji kod njih stvaraju podloge za nastanak bezbrojnih "bolesti", uništavajući na taj način, s jedne strane, njihovu ranije uspostavljenu individualnost, a s druge, skraćujući ukupnu dužinu njihovog života.

Tvoji ljubimci, stanovnici planete Zemlje, posebno savremeni, više ne koriste te supstance "suštinskog egzioegarija" za samousavršavanje ili za svesno reprodukovanje novog, sebi sličnog bića. I te svete kozmičke supstance, koje se kod njih formiraju, služe ili samo za ciljeve Najvećeg kozmičkog Trogoautoegokrata, bez ikakvog učešća njihove sopstvene lične želje, ili za nehotično začecće novog bića, sličnog njima, koje je za njih, bez saznajne želje što pričinjava patnju, rezultat sjedinjavanja tih svetih supstanci dva suprotna pola što predstavljaju dve različite sile svetog Traimazikamna - sjedinjavanja koje se odvija za vreme zadovoljavanja onih njihovih funkcija koje su,

zahvaljujući "nasleđu" starih Rimljana, postale glavni porok savremenih tricentričnih bića.

S tugom moram da naglasim, dete moje, da ta poročna tendencija, već čvrsto fiksirana u njihovoj prirodi, posebno za tvoje savremene ljubimce predstavlja sredstvo za automatsko i potpuno uništavanje čak i onih impulsa koji u retkim slučajevima dovode do ponašanja što dolikuje tricentričnim bićima i izaziva u njima "žed za znanjem".

Ponavljam, moj dečače, da tvoji ljubimci, posebno savremeni, ne samo da su prestali da svesno koriste te svete supstance, koje se neprekidno u njima formiraju radi ovaploćenja i usavršavanja njihovih "uzvišenih delova" i radi ispunjenja životnog duga, koji je Priroda predvidela, a koji se sastoji u produžetku roda, već, kada se to neočekivano dogodi, oni na to gledaju kao na veliku nesreću po sebe zato što njegove posledice moraju na neko vreme da ometaju slobodno zadovoljavanje mnogih poroka, fiksiranih u njihovom biću.

I zato se, posebno sada, oni svim sredstvima trude da spreče ostvarenje te nehotične i slučajne, ali svete manifestacije, predviđene Velikom Prirodom.

Tokom nekoliko poslednjih vekova većina onih Zemljana kod kojih su podloge za najrazličitija "haznamaska svojstva" kristalizovane više nego kod ostalih, su čak postali stručnjaci za pomoć i uništavanje tih nenamerno ostvarenih života; te stručnjake slikovito nazivaju "tvorcima anđela".

Bez obzira na to, taj "suštinski akt", koji su tvoji ljubimci pretvorili u svoj glavni porok, sva bića, ma kakve prirode bila, svuda u našoj Velikoj Vasioni smatraju najsvetijom od svih svetih božanskih tajni.

Čak i mnoga bicentrična i monocentrična bića planete Zemlje, kakva su na primer, "hijene", "mačke", "vukovi", "lavovi", "tigrovi", "divlji psi", "žabe" i mnoga druga, koja u svojim "zakonomernim suštinama" nemaju podloge za "uporedno mišljenje", i dalje, naravno, instinktivno, doživljavaju taj akt kao sveti i obavljaju ga samo u onim periodima koje je Velika Priroda odredila za tu svetu tajnu, to jest, uglavnom za vreme perioda što predstavlja početak novog ciklusa one kozmičke koncentracije na kojoj su se rodili i postoje - perioda koji tricentrična bića svuda nazivaju "dianoskama svete tajne velikog Seruazara", poznatog na planeti koja te zanima kao "prolećni dani".

Možda ti, moj dečače, još ne znaš za "svetu tajnu velikog Seruazara"? - upita Belzebub svoga unuka.

Na to Belzebubovo pitanje Hasejn je odgovorio ovako:

- Ne, dragi dedice, još ne znam sve pojedinosti; znam samo da se ti dianoski na našoj planeti Karatas smatraju velikim i da se zovu "dianoski s Božjom pomoći". Znam, takođe, da čim ti sveti dani prođu svi stanovnici naše planete, "aktivni" i "pasivni", počnu da se spremaju za sledeće; i, jedan "lunias"

pre početka svete misterije i stari i mladi prestaju da uzimaju "prvu suštinsku hranu i putem različitih svetih ceremonija u mislima zahvaljuju našem Opštem Tvorcu za svoje postojanje.

Znam takođe da su poslednja dva od tih praznika dianoska među nama poznati kao "dianoski u slavu osnivača roda".

I, eto, zato smo se, dragi dedice, svake godine za vreme tih dianoska, svi mi sećali i govorili samo o tebi i svako od nas se trudio svim svojim bićem da pokaže iskrenu želju da ti sudbina uvek omogućuje takve uslove egzistencije koji će ti pomoći da brzo i bez smetnji dovedeš svoj Um do traženog svetog nivoa, kako bi na taj način mogao što pre da završiš svoj sadašnji svakodnevni život, koji ti je i samom težak.

S tim poslednjim, svečano izgovorenim rečima, Hasejn učuta.

- Veoma dobro, moj dečače - reče Belzebub. - Razgovaraćemo o "svetoj tajni Seruazara" kada se vratimo na naš dragi Karatas. Tamo ću ti objasniti detaljno gde i kako svetu tajnu Seruazara za produžetak roda izvršavaju supstance "suštinskog egzioegarija" i u kojim slučajevima i na koji način dolazi do sjedinjavanja i potonjih rezultata dvaju oblika "suštinskog egzioegzrija": jedan oblik se transformiše kao afirmativan princip putem "živih instrumenata", poznatih na planeti Karatas kao "aktivan", a na planeti Zemlji kao "muški pol"; drugi oblik se transformiše kao negativan princip putem "živih instrumenata" poznatih na planeti Karatas kao "pasivan", a na planeti Zemlji kao bića "ženskog pola".

Sada ćemo govoriti o savršenim "najvišim suštinskim telima" ili "nadtelesnim suštinama", ili "dušama" koje dospevaju na planetu Čistilište, o kojoj ćemo sada popričati.

Dakle...

U početku, kada su svi uzvišeni suštinski delovi nastajali i usavršavali se u bićima do traženog nivoa gradacije Objektivnog Uma - to jest kada je u skladu sa donjim "mdnelinom" svetog Geptaparaparšinoha, zahvaljujući drugoj nasušnoj hrani u bićima formirano "kesdžano telo" i kada je u skladu sa "uzvišenim mdnelinom" istog svetog zakona, zahvaljujući trećoj nasušnoj hrani treće i najuzvišenije "suštinsko telo" bilo ovaploćeno i usavršeno - tada su ti potpuno savršeni najviši suštinski delovi, posle njihovog odvajanja od nižih suštinskih delova, smatrani dostojnim da se odmah sjedine s Najsvetijim Praizvorom i započnu da izvršavaju cilj koji im je Tvorac predodredio.

Na taj način, to je trajalo sve do onog užasnog kozmičkog događaja koji se, kao što sam ti već rekao, sada naziva "čutboglitanikalskim periodom".

Pre te opštekozmičke nesreće sva "najviša suštinska tela" koja su nastala i savršavala se u nekim tetartokozmosima i u njihovim prvim potomcima, odmah

su se sjedinjavala sa samim Najsvetijim Protokozmosom, zato što je njihovo biće još ostvarivalo rezultate koji su tome odgovarali.

Pre tog užasnog kozmičkog događaja sveti Teomertmalogos koji je proisticao iz Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta, još je bio u čistom stanju, bez ikakvih primesa supstanci koje imaju spoljni uzrok i svoje sopstvene subjektivne osobine; i kada je sveti Teomertmalogos ulazio u sfere onih planeta na kojima su nastajale svete kristalizacije, čije su transformacije posredstvom "živih instrumenata" služile ovaploćenju i usavršavanju plemenitih i uzvišenih suštinskih tela, ova poslednja su dobijala prirodu koja je potpuno odgovarala traženim uslovima egzistencije u sferi Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta.

Ali posle opštekozmičke nesreće, zbog koje je sveti Teomertmalogos počeo da proističe iz Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta s primesom subjektivnih svojstava koje su poticale od spoljnih uzroka, "sveta "najviša suštinska tela" prestala su da odgovaraju traženim uslovima egzistencije u sferi Najsvetijeg Praizvora.

Ta primesa objekata koji su imali spoljne uzroke nastala je u svetom Teomertmalogosu zahvaljujući sledećim i, moram da kažem, nepredviđenim uzrocima.

Kada svako "najviše suštinsko telo" postane samostalna Ličnost i dobije svoj sopstveni zakon svetog Triamazikamna, ono počne da proizvodi emanacije analogno Najsvetijem Sunčanom Apsolutu, ali u minijaturi. A kada se ogromna količina tih Svetih Ličnosti, ili Kozmičkih Svetitelja, okupila na Najsvetijem Sunčanom Apsolutu, tada je među emanacijama tih Svetih Ličnosti i atmosfere Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta uspostavljen takozvani "geneotriamazikamnijanski kontakt" koji je doveo do užasne nesreće po "savršena najviša suštinska tela", o kojima sam ti upravo govorio.

Razume se, delovanje rezultata tog geneotriamazikamnijanskog kontakta, uskoro je harmonizovano sa već postojećim delovanjem Najsvetijeg sunčanog Apsoluta, i od toga doba emanacije svetog Teomertmalogosa su se promenile; a prva posledica tog pogubnog kontakta dovela je do promena u harmonijskom kretanju mnogih sunčanih sistema i disharmonije unutrašnjeg funkcionisanja nekih od tih planeta.

Upravo tada se iz sunčanoog sistema Hlartumano otrgla znamenita planeta, jedinstvena u prostoru i sa apsolutno izuzetnim mogućnostima; u naše vreme ta planeta se zove "Griža Savesti".

Taj "geneotriamazikamnijanski kontakt" sastoji se, evo u čemu: u atmosferi Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta započele su, kao što sam već govorio, neobične vibracije različitog porekla, kako bi proizvodile emanacije iz tih najviših suštinskih tela i sjedinjujući se sa emanacijama Najsvetijeg Sunčanog Apsoluta one su obuhvatile sve u Megalokozmosu i doprle do nekih planeta na

kojima su najviša suštinska tela, ili nadtelesne suštine, i dalje nastajala u bićima. I te neobične vibracije počeo je da transformiše i kristalizuje Sveti Teomertmalogos, učestvujući na taj način u ovaploćenju "najviših delova" tih bića.

Od toga vremena ti sveti objekti imali su u svojoj prirodi specijalna svojstva zbog toga što su određene manifestacije drugih delova bića, u kojima su ti sveti objekti bili ovaploćeni, počele da prodiru i asimiluju se zajedno s tim uzvišenim delovima, dajući veoma neobične rezultate koji su počeli da se nazivaju, a i sada se zovu "gresima tela duše".

Upravo zbog tih neobičnih rezultata te kozmičke formacije, ako su i usavršavane do tražene gradacije Objektivnog Uma, prestale su da po svojoj suštini odgovaraju uslovima egzistencije u sferi Najsvetijeg Protokozmosa i od toga doba su izgubile mogućnost da postanu dostojne sjedinjavanja s njim.

Tada je, čim je postao poznat bespomoćan položaj tih najvših suštinskih tela, koja su postala "samostalne Svete Ličnosti" (Kozmički Svetitelji) sa savršenim Umom, ali čija je priroda više odgovarala Najsvetijem Sunčanom Apsolutu, naš Sveopšti Tvorac je u svojoj beskrajnoj pravednosti i milosti, odmah preduzeo odgovarajuće mere koje je zahtevao taj nepredviđeni kozmički fenomen.

Taj žalostan fenomen je, naravno, doveo Svete Ličnosti u beznadežnu situaciju, zato što one nisu imale mogućnosti, zbog određenih "grehova" svoje prirode, da se sjedine sa Praizvorom Velike Celine, ali u isto vreme, dostigavši onu gradaciju na svetoj Lestvici Uma, koja ih je podvrgla delovanju kozmičkog zakona drugog reda pod nazivom "tetetzender", oni su bili lišeni mogućnosti slobodne egzistencije na površini običnih planeta.

Između ostalih preduzetih božanskih mera On je naredio da se odabere najbolja planeta u čitavom Velikom Megalokozmosu, da se njena površina prilagodi na određen način i da se ona čuva za dalju slobodnu egzistenciju tih najvših suštinskih tela, ili nadtelesnih suština sa savršenim Umom, kako bi ona imala sve mogućnosti da se očiste od nepoželjnih elemenata svoje prirode.

Tako se desilo da je u početku ta sveta planeta dobila ime "Čistilište", a njenu osnovnu organizaciju i upravljanje njome dobrovoljno je preuzeo na sebe naš Svestrani Čuvar, Veliki Arhiheruvim Helkematos, isti onaj veliki Helkematos koji je posle stvaranja sveta prvi zaslužio sveti Ankland, to jest prvi postigao onaj nivo Uma koji je najviši od svih mogućih za samostalnu ličnost, ma kakva bila njena priroda, i koji predstavlja treći nivo pred Apsolutnim Umom našeg Pedvečnog.

Iako je ta sveta planeta, naravno, kao što već vidiš, u svakom pogledu najbolja i sve na njenoj površini ima kvalitet koji svaka nezavisna ličnost uvek doživljava, kao što sam već rekao, "iskolunizinerli" ili, drugim rečima, sa

"blaženim ushićenjem", ipak, za ona najviša suštinska tela koja tamo postoje, to nema značaja, zato što su ona uvek duboko obuzeta intenzivnim radom na očišćenju samih sebe od neželjenih elemenata koji su prodrli u njihovo biće iz razloga potpuno stranih njihovoj individualnosti.

U prirodi tih najviših suštinskih tela, sa Umom usavršenim do maksimuma koji mogu dostići obične visoke kozmičke Ličnosti, postoji jedna jedina činjenica, koja ponekad u njima rađa impuls nade da će jednom moći da se očiste i da će imati sreće da se sjedine i postanu čestica one "Veličine", koju naš Svemogući Opšti Predvečni Otac ostvaruje radi dobra i sreće svega postojećeg u našem Megalokozmosu.

Ovde je zanimljivo naglasiti da skoro sva tricentrična bića, koja su se pojavila na raznim planetama našeg Megalokozmosa, ili znaju ili instinktivno osećaju postojanje Svete Planete Čistilište i jedino tricentrični stanovnici Zemlje ostaju u neznanju o tome ili je, u krajnjoj meri, to slučaj sa većinom onih što su se rodili nešto pre propasti Atlantide i posle njenog nestanka.

Čim tricentrična bića našeg Megalokozmosa, nezavisno od svog spoljašnjeg omotača postignu bilo koji nivo samosvesti, ona počinju svesno da maštaju ili da instinktivno teže toj svetoj planeti, nadajući se da će jednom imati sreće da postanu čestice Veličine s kojom je svakoj suštini predodređeno da se jednom sjedini.

A što se tiče realizacije tih njihovih snova, ta tricentrična bića, koja su dostigla visok nivo samosvesti, uvek sa žarom i čak, s radošću prihvataju neprijatnosti koje donose lišavanja zbog kojih ona pate svojim planetarnim telom u vreme svakodnevnog života, zato što dobro shvataju i instinktivno osećaju da njihovo "donje suštinsko telo" predstavlja, prema njihovom sopstvenom kozmičkom zakonu Triamazikamna, obavezan izvor svih vrsta negativnih manifestacija, jer mora da se iskazuje negativno u odnosu na afirmativni deo; drugim rečima manifestovanje toga njihovog donjeg dela mora nužno uvek da se suprotstavlja onome što zahteva najviše suštinsko telo.

Na taj način, svaku želju planetarnog tela prima najviši božanski deo, koji mora biti ovaploćen i usavršen kao nepoželjan, i zbog toga sva tricentrična bića našeg Velikog Megalokozmosa stalno vode neprekidnu borbu protiv želja svojih planetarnih tela; da bi se putem takozvanog "disputekrialnijanskog trenja" svete kristalizacije mogle u njima formirati radi nastanka i usavršavanja njihovog najvišeg božanskog suštinskog dela.

U toj stalnoj borbi, uravnotežavajući i harmonizujući princip predstavlja njihovo drugo suštinsko telo koje, prema svom sopstvenom individualnom zakonu Triamazikamna, predstavlja neutralizujući izvor; i zato taj drugi suštinski deo uvek ostaje ravnodušan prema njihovim mehaničkim manifestacijama, ali za vreme njihovih aktivnih manifestacija uvek teži, u

skladu sa kozmičkim zakonom drugog reda "urdehplifata", da se sjedini sa željama jednog od dva suprotna suštinska dela (u zavisnosti od broja želja).

Kao što sam već govorio, u početku - to jest pre propasti Atlantide - tricentrični stanovnici planete Zemlje takođe su imali približno shvatanje o Svetoj Planeti Čistilište, i tamo je čak postojalo nekoliko legomonizama o tome. Posle propasti toga kontinenta određene fragmente tih legomonizama brižljivo su čuvali naučnici toga vremena, kojima se posrećilo da prežive, te su ti fragmenti počeli da se prenose iz generacije u generaciju.

Međutim, kasnije, kada se osobita bolest koju sam okarakterisao rečju "mudrovanje" pojavila u psihi tih čudnih tricentričnih bića, ona su počela da mudruju nad fragmentarnom informacijom o Svetoj Planeti Čistilište, tako da su u psihi narednih generacija počele da se javljaju takve predstave i koncepcije koje je precizno definisao naš visokouvaženi, neuporedivi Hodža Nasradin, uzvikom: "doodavola"!

A što se tiče onih fragmenata legomonizama, koji se odnose na svetu planetu, a koji su se preko istinskih posvećenika i dalje prenosili iz generacije u generaciju, oni su skoro nepromenjeni došli sve do relativno nedavne epohe, to jest do one što se naziva "vavilonskom", ali kasnije zbog zbrke koja je zahvatila čitav Vavilon, a koju su, kao što sam ti pričao, izazvali naučnici "nove formacije" sa raznim osobinama, koje ne priliče tricentričnim bićima, ti fragmenti su postepeno deformisani i najzad pretvoreni u prah.

Bez obzira na to što su posvećenici te epohe još bili relativno normalna i odgovorna bića koja nisu menjala svoje ideale s onom lakoćom s kojom to čini većina savremenih ljudi - sa kojom, na primer, londonske pomodarke menjaju svoje rukavice - došlo je do jedne psihoze koja je zatim obuzela sva ta čudna tricentrična bića u njihovoj želji da po svaku cenu utvrde imaju li dušu i da li je ona besmrtna, a koja je bila toliko izražena i toliko uzela maha da je ta bolesna potreba njihove psihe uznemirila i zarazila čak i Umove istinskih posvećenika koji su, pod uticajem psihoze, u legomonizam vezan za Svetu Planetu Čistilište uneli tu besmislicu, zbog koje naš Lucifer od radosti izvodi repom nešto što liči na tango.

Zbrka u umovima posvećenih Zemljana u to vreme je po mom mišljenju nastala uglavnom zbog one sjajne teorije vavilonskih dualista, prema kojoj u nekom drugom svetu postoje "raj" i "pakao".

I upravo su ta dva izraza, to jest "raj" i "pakao", po mome mišljenju i dovela do svih kasnijih naklapanja.

Suština je u tome što je jedan od legomonizama o Svetoj Planeti Čistilište, razume se, sadržao obe te reči, i "raj" i "pakao".

Ali ja ne znam da li su obe te reči vavilonski dualisti uzeli neposredno iz legomonizma ili su ih koristili zbog podudarnosti.

Desilo se da su u legomonizmima o Svetoj Planeti Čistilište te dve reči izražavale sledeće koncepcije: reč "raj" odnosila se na veličinu i bogatstvo te svete planete, a reč "pakao" odnosila se na ono unutrašnje stanje, koje su osećala viša tela, nastanjena tamo - to jest na stanje stalne muke, tuge i potištenosti.

Jedan od legomonizama je, čak, davao detaljno objašnjenje uzroka takvog njihovog stanja; u njemu je bilo rečeno da ti viši suštinski delovi, ili "duše", pošto najzad dospeju na svetu planetu, posle neverovatnih patnji i svesnoga truda, kada uvide i shvate realnost i značenje svega postojećeg, a posebno kada počnu da viđaju i iz takve blizine i tako često Samog našeg Opšteg Predvečnog Oca, oni postaju svesni da zbog nepoželjnih elemenata u njima, oni svejedno nisu u stanju da Mu pomognu u ispunjenju Njegovih svetih zadataka za dobrobit čitavog Megalokozmosa.

I eto, te dve reči su bile očigledan razlog zbog kojeg su jadni posvećenici toga vremena, zaraženi opštom psihozom, uobrazili da se u toj fantastičnoj i lepoj teoriji budućih "vavilonskih haznamasa" govori o tim istim stvarima, samo potpunije, a zatim su polusvesno počeli da umeću određene delove te fantastične teorije u legomonizme koji se odnose na svetu planetu. Kasnije su se sve te informacije, prenoseći se iz generacije u generaciju, izrodile u nešto što je naš dragi Nasradin Hona izrazio jednom rečju: "hokuspokusprevarandus".

Sada, moj dečače, posle svega što sam ti ispričao, već možeš da oceniš vrstu pojmova i predstava, koje postoje na Zemlji, o svemu onome što se naziva "pitanjima višeg reda; ispravno se može reći da, kada bi te koncepcije i ideje tvojih čudaka čule naše žene, one bi se toliko histerično smejale da bi im se moglo dogoditi ono što se događa tvojim ljubimcima kada popiju takozvano "ricinusovo ulje".

Da bi bolje osetio i shvatio, i istovremeno, bolje i jasnije razumeo značenje izraza "ženski smeh" i "ricinusovo ulje", koje sam upotrebio, moram da ti ispričam o jednoj drugoj posledici "oštruomnog mudrovanja" tvojih ljubimaca, koja se u ovom slučaju odnosi na pitanje "suštinskog egzioegarija", pošto će ti to dati dopunske podatke, uz čiju pomoć na konkretnom primeru možeš da razjasniš neke osobenosti fundamentalnog svetog kozmičkog zakona Geptaparaparšinoha, na koje sam već ukazao.

Posle propasti Atlantide, određeno znanje u vezi porekla i značaja toga "egzioegarija", takođe je preživelo i počelo da se prenosi iz generacije u generaciju.

Da, pre otprilike trideset ili trideset i pet njihovih vekova, posle jednog od većih procesa uzajamnog istrebljenja, kada je većina tvojih ljubimaca, kao što se obično događa posle tih užasavajućih događaja, ponovo počela jasnije da sagledava realnost i kada se kod njih pojavilo nezadovoljstvo uslovima

svakodnevnog života, desilo se da su neki od njih veoma snažno osetili prazninu svoje egzistencije i počeli da traže nešto čime bi tu prazninu nekako popunili, te su tako saznali za sačuvane fragmente znanja koji su se odnosili na autentično značenje "suštinskog egzistencijalizma".

U toj fragmentarnoj, ali autentičnoj informaciji bio je veoma ubedljivo prikazan put kojim se, pomoću supstance "egzistencijalizma", ili "sperme", koja se u njima stvara, oni mogu usavršavati, ali, na svoju nesreću, u tim sačuvanim fragmentima oni nisu našli uputstva o tome šta treba učiniti, niti o načinu na koji to treba učiniti.

Neki od njih su počeli da razmišljaju i da se iz sve snage trude da shvate šta treba učiniti kako bi se postiglo samousavršavanje uz pomoć tih supstanci koje neprestano funkcionišu u njihovom organizmu.

Ta ozbiljna razmišljanja su ih dovela do zaključka da se samousavršavanje nesumnjivo može ostvariti naprosto uzdržavanjem od uobičajenog izbacivanja te supstance pod nazivom "sperma", a neki od njih su odlučili da se udruže i žive zajedno, kako bi u praksi proverili da li to uzdržavanje zaista može dati očekivane rezultate.

Međutim, bez obzira na to, ti stanovnici Zemlje, koji su se prvi zainteresovali za to pitanje i nastojali da ga reše, ništa nisu postigli i tek su njihovi potomci u drugoj generaciji, posle dugih pažljivih posmatranja i intenzivnog aktivnog razmišljanja, najzad čvrsto shvatili da je to, naravno, moguće, ali isključivo uz uslov, koji podrazumeva neprekidno ispunjenje istinskog duga. I neki ljudi iz te druge generacije, kao i dveju generacija posle nje, pošto su se tome ozbiljno posvetili, razume se, postigli su očekivane rezultate.

Ipak, počev od četvrte generacije, ona bića koja je još interesovalo to pitanje, više nisu bila sledbenici suštinskog verovanja, već su jedino posedovala osobinu koja se naziva "imitacijom", a koja je u to vreme kod tih tricentričnih zemaljskih bića postala nasledna - između ostalog i zbog toga što su počela da žive zajedno i da, davno će ga znati kako, sva rade jedno te isto.

Ipak, od toga doba, pa sve do naših dana ti adepti su automatski nastavljali da se organizuju u pojedine grupe i ponekad su formirali samostalne sekte različitih pravaca, te su radi svoga cilja zasnovanog na uzdržavanju živeli jedni pored drugih u izolovanim opštinama.

Ta izolovana mesta njihovog zajedničkog života nazivaju se "manastirima", a ljudi koji stupaju u te sekte - "monasima". 'Sada na Zemlji postoji mnogo manastira u kojima se veliki broj monaha pridržava strogog uzdržavanja od uobičajenog manira izbacivanja "suštinskog egzistencijalizma", ili "sperme", iz svoga tela; ipak, to uzdržavanje, naravno, nikada ne daje opipljive rezultate, zbog toga što tim nesrećnim savremenim "monasima" ne pada na

pamet da, iako je, naravno, moguće usavršavanje putem te supstance, do njega može doći jedino ukoliko se druga i treća nasušna hrana namerno prime i svesno prevare u njihovom organizmu, što može postići samo neko ko je sve delove svoga bića privikao da svesno ispunjavaju istinski dug, to jest, da slede "svestan trud" i "namerno stradanje".

Ipak, bilo bi nepravедno reći da ti monasi nisu postigli nikakav "opipljiv rezultat." Oni su čak postigli dva "opipljivih rezultata", i to u dva potpuno nezavisna oblika.

Kako bi mogao da shvatiš način na koji je uzdržavanje tih savremenih monaha dalo dve nezavisne vrste rezultata, moram još jednom da te podsetim da u skladu sa fundamentalnim svetim kozmičkim zakonom Geptaparaparšinoha, ukoliko bilo koja formacija, velika ili mala, koja postoji u našem Megalokozmosu, u procesu svoga razvoja prestane spolja da prima odgovarajuću pomoć za vreme prolaska kroz oba mdnelina svetog Geptaparaparšinoha, ona počinje da involuira, to jest da se razvija u obrnutom pravcu, prema stanju od koga je započela evolucija.

To se, naravno, odnosi i na određene kozmičke supstance, formirane u organizmu tih zemaljskih monaha - apstinenata.

Dakle, moj dečače, pošto ti monasi, posebno savremeni, namerno nisu doprinosili daljoj evoluciji te supstance, koja se neizbežno stvarala u njima usled stalnog korišćenja prve nasušne hrane - to jest, oni nisu izvršavali istinski dug svoje prirode, namerno ili čak automatski — i pošto, istovremeno, nisu izbacivali tu supstancu iz sebe normalnim putem koji je predvidela Priroda, ona je u njima počela da involuira. I za vreme te involucije "suštinskog egzioegarija", ili sperme, među mnogim kratkotrajnim prelaznim supstancama, formiranim u njihovom organizmu tokom tog involutivnog procesa, izgrađena je određena supstanca koja izaziva dve vrste uticaja na bedno funkcionisanje planetarnog tela bića.

Prvi oblik delovanja te određene supstance sastoji se u formiranju suviše rezerve "karatsiage" ili, kako oni kažu, "masnoće". A drugi izaziva nastanak i širenje takozvanih "otrovnih vibracija" po čitavom planetarnom telu.

U prvom slučaju, ti zemaljski monasiapstinenti postaju toliko čudovišno debeli da se ponekad među njima mogu sresti egzemplari s tolikim rezervama sala da se može reći da oni ne zaostaju mnogo od one forme bića koja tvoji ljubimci specijalno preterano hrane, kako bi povećali količinu sala u njihovim planetarnim telima; tu vrstu živih bića oni zovu "svinjama".

U drugom slučaju, naprotiv, ti monasiapstinenti postaju, kako se to obično kaže "mršavi kao slamke" i očigledno je prožimajući uticaj "otrovnih vibracija" glavni u njihovoj psihi, koja postaje izrazito razdvojena. Pri tome se manifestuju dva dijametralno suprotna tipa - ono što je spoljašnje i vidljivo, za

prikazivanje, osećaju svi iz njihovog okruženja, dok unutrašnje, skriveno, obična bića, posebno savremena, nisu u stanju da opaze i otkriju. Drugim rečima, prema njihovim spoljašnjim, vidljivim manifestacijama, ti "otrovni monasi" izgledaju tako da bi tvoji ljubimci mogli da ih nazovu "super fanaticima", a prema tajnim unutrašnjim manifestacijama, skrivenim od okoline, tvoji ljubimci bi mogli da ih nazovu "ovejanim cinicima" i to, najvišeg ranga.

Što se tiče razloga zbog kojeg involucioni proces egzioegarija kod nekih monahaapstinenata izaziva "otrovne vibracije", umesto gomilanja sala, za to čak postoji detaljna "teorija" koju je pre nekoliko vekova razvio jedan takozvani "katolički monah", koji je ubedljivo dokazao da se to događa zato što su se u svojim mladim godinama ti "mršavi monasi" veoma revnosno bavili radnjom zbog koje se, kao što je čak i savremenoj medicini poznato, na licima mladih Zemljana pojavljuju "bubuljice".

Da bi mogao da zamisliš i potpuno shvatiš značenje te vrste uzdržavanja među savremenim monasima, preostaje mi jedino da dodam da sam se tokom poslednje godine, koju sam proveo na planeti Zemlji, uverio da je jedino zahvaljujući rezultatima involucionog procesa egzioegarija kod tih nesrećnih zemaljskih monaha apstinenata, kristalizacija različitih posledica svojstava organa kundabufera u njihovom biću znatno olakšana i na taj način pojačana.

U tom momentu Belzebuba prekide stjuard koji mu je doneo "lejtučanbros". Belzebub ga prisloni na svoje uho i poče da sluša njegov sadržaj.

Kraj druge knjige

SVE I SVAŠTA ili BELZEBUBOVI RAZGOVORI SA UNUKOM

(Knjiga treća)

Glava 40 BELZEBUB PRIČA O TOME KAKO SU LJUDI SAZNALI I ODMAH ZATIM ZABORAVILI FUNDAMENTALNI KOZMIČKI ZAKON HEPTAPARAPARŠINOHA

Pošto je Belzebub saslušao sadržaj "Lejtučambrosa", koji mu je predat, njegov unuk Hasejn mu se opet obrati rekavši:

- Dragi i mili dedice! Molim te, pomozmi mi da razjasnim jednu protivrečnost, koju ne razumem i koja se ne uklapa u moja logička razmišljanja.

Kada si počeo svoja objašnjenja o Svetoj Planeti Čistilište, zapovedio si mi da se potrudim da, ništa ne propuštajući, usvojim sve o čemu govoriš i čak si insistirao da svojski upotrebim svoje "aktivno mišljenje" kako bi odgovarajući podaci, potrebni zajasno predstavljanje svih pojedinosti fundamentalnih kozmičkih zakona, u potpunosti mogli da se kristalizuju u meni. Ja sam se, naravno, trudio da za vreme tvojih objašnjenja tako postupam i čini mi se da sam toliko razumeo o tim kozmičkim zakonima da bih možda i sam mogao nekome da ih objasnim.

U svakom slučaju, već imam jasnu predstavu o svetom zakonu Triamazikamnu i osobenostima sve tri njegove samostalne svete sile koje znam prilično dobro, a što se tiče svetog zakona Heptaparaparšinoha, iako neke njegove, po mom mišljenju neznatne pojedinosti još nisu sasvim jasne mome Umu, nadam se da ću ih, pošto malo aktivnije razmislim, takođe dobro shvatiti.

Međutim, nastojeći da u potpunosti usvojim te svete zakone, jasno sam osetio da su oni veoma komplikovani i da je teško postići njihovo "potpuno" razumevanje. U meni se iznenada rodilo pitanje koje me i dalje zbunjuje i zanima: kako je moguće da su tricentrična bića, koja su nastala i žive na planeti Zemlji, mogla da razumeju te svete kozmičke zakone; ili, čak, kako su mogla da ih razlikuju od ostalih kozmičkih uticaja? Pošto sam saslušao sve što si govorio o tim bićima, stekao sam utisak da već od druge planetarne katastrofe svako od njih, kada dostigne odgovarajući zreo uzrast, usled prevladavanja anomalnog "oskijano" poseduje samo "automatski Um".

A kada sam i sam pokušao da shvatim ta dva sveta kozmička zakona, uverio sam se svim svojim bićem da jedan takav Um to ne bio mogao da učini.

Rekavši to, Hasejn upitno i nestrpljivo pogleda svog voljenog dedu.

Posle kratkog razmišljanja, Belzebub počeo da govori:

- Dobro, dragi moj dečaće, pokušaću da bacim nešto svetlosti i da raspršim tvoju prirodnu nedoumicu, nastalu iz razumljivih razloga.

Čini mi se da sam ti pričao kako skoro sva tricentrična bića na toj planeti, od vremena koje sam pominjao, usled abnormalno uspostavljenih uslova svoje egzistencije poseduju samo "automatski Um", ali da se, bez obzira na to, ponekad događa da nekima od njih pođe za rukom da izbegnu opštu sudbinu, te se umesto uobičajenog "automatskog Uma", kod njih formira "istinski Objektivni Suštinski Um", isti kao i kod svih tricentričnih stanovnika našeg Velikog Megalokozmosa. Takvi izuzeci su, posebno tokom poslednjeg veka, veoma retki, ali, ponavljam, događaju se.

Da bi mogao približno da zamisliš i shvatiš kako do tih izuzetaka dolazi, moraš pre svega da imaš na umu da je njihov Um, istina, tek pošto su posledice organa kundabufere počele u njima da se kristalizuju, postao potpuno automatski; bez obzira na to, priroda svakog od njih je uvek, od samog svog nastanka i početka svog formiranja, sadržala zametak mogućnosti da se u njima, tokom njihovog daljeg formiranja u odgovorna odrasla bića, kristalizuju odgovarajući suštinski podaci koji su kasnije mogli da postanu osnova nastanka i funkcionisanja Objektivnog Uma - onog Uma koji treba da imaju tricentrična bića bilo koje prirode i bilo koje spoljne forme, a koji nije ništa drugo do "lik Same Božanske Suštine".

Njihova velika nesreća u objektivnom smislu, koju ti i sam "instinktivno slutiš", što sam prepoznao prema načinu na koji si postavio svoje pitanje, posebno zbog tvog pozivanja na "oskijano", predstavlja ono što se, bez obzira na mogućnosti koje imaju, od prvoga dana svog dolaska na svet iz majčine utrobe - usled anomalija, uspostavljenih tokom svakodnevnog života odraslih bića koja ih okružuju - potčinjavaju upornom uticaju onih štetnih metoda koje su sami smislili, to jest, onoj vrsti "oskijana", o kojoj sam ti već govorio, a koji se naziva "obrazovanjem".

Kasnije, mogućnosti za slobodan razvoj svega onoga što je neophodno za rađanje Objektivnog Suštinskog Uma, postepeno atrofiraju kod tih nesrećnih, apsolutno besprekornih novorođenih bića i, najzad, nestaju za vreme njihovog odrastanja. A kasnije, kada ta mlada bića dostignu "odgovoran", zreo uzrast, ona u "težištu svoje suštine", umesto Objektivnog Uma, koji bi trebalo da steknu, dobijaju jedan naprosto stran konglomerat automatski stečenih veštačkih i čak varljivih utisaka koji, iako nemaju ništa zajedničko sa lokalizacijama njihovih oduhovljenih suštinskih delova, ostvaruju vezu sa različitim funkcijama njihovog organizma. Zbog toga, ne samo što proces njihove egzistencije automatski protiče, već i skoro celokupan proces funkcionisanja njihovog planetarnog tela postaje zavisano jedino od slučajnih spoljnih utisaka, isto tako dobijenih automatski.

U veoma retkim slučajevima, neki od tvojih ljubimaca, pošto dostignu odgovoran uzrast, ovladavaju čistim Umom, svojstvenim odgovornim tricentričnim bićima. To se obično događa ovako:

Ako se, recimo, neko od novorođenih bića, odmah po rođenju iz majčine utrobe, nađe za vreme svog daljeg formiranja u uslovima, u kojima ga sve one anomalije koje ispunjavaju život tricentričnih bića nastanjenih na toj zlosrećnoj planeti, ne dotaknu ili ne izvrše svoj štetan uticaj na njega, u tom slučaju, zametak mogućnosti sticanja čistog Uma nema vremena da atrofira i nestane tokom procesa njegovog daljeg formiranja.

Osim toga, ponekad se takođe događa da u takvim, relativno normalnim uslovima, mlado tricentrično biće tokom perioda svoje pripreme za odgovornu egzistenciju, nađe sebi učitelja koji je, takođe slučajno, u potpunosti formiran na isti takav način, zbog čega stabilno ispunjava svoj istinski dug te u funkcionisanju njegove budne svesti već deluju podaci koji u potpunosti ostaju u njegovoj podsvesti i rađaju božanski impuls Savesti.

I pošto taj učitelj i rukovodilac svim svojim bićem shvata važnost i značaj odgovornosti koju je preuzeo na sebe prema novom biću, tek dorašlom za pripremni uzrast u pomenutim uslovima, on počinje da bez predrasuda i sledeći Savest, stvara za njegov "oskijano" sve vrste unutrašnjih i spoljnih faktora u cilju opažanja odgovarajućih utisaka koji će u njegovoj prirodi kristalizovati sve one podatke koji već sami, u svojoj sveukupnosti, tricentričnom biću, kada dostigne uzrast odgovorne odrasle osobe, mogu dati "snagu" za "svoilbrunolnijan" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, "snagu da se ne identifikuje i ne kviri u spoljnom svetu preko nečijih neizbežno naslednih strasti". I to je jedini suštinski impuls koji kod bića rađaju oni podaci, koji mu mogu pomoći da se oslobodi i osposobi da bez predrasuda opaža sve istinske pojave koje se manifestuju u kozmičkim rezultatima oko njega.

Ovde valja istaći da je na većini planeta našeg Megalokozmosa, gde su nastala i postoje tricentrična bića, poznata i često ponavljana izreka koja je formulisana na sledeći način:

"Naš Opšti Predvečni Otac samo je Stvoritelj tricentričnog bića. Ali istinski tvorac njegove suštine tokom perioda njegovog pripremnog uzrasta jeste njegov "oskijanotsnel", to jest onaj koga tvoji ljubimci na planeti Zemlji nazivaju "nastavnikom" ili "učiteljem".

Ponekad se dešavalo, čak i tokom poslednjeg veka, da neki tvoj ljubimac koji je dostigao odgovarajući uzrast, potpuno oformljen i spreman za spoljnu percepciju na način koji sam ti opisao, slučajno u svojoj okolini otkrije neku zakonomernu osobenost u kozmičkim rezultatima i počne da je proučava detaljno i sa svih strana; na kraju krajeva, posle dugih i pažljivih istraživanja, pošto dođe do objektivne istine, on u tu istinu posvećuje i sebi slična bića iz svog okruženja. A sada, dragi moj dečače, saslušaj moju priču o tome kako su ta osobena tricentrična bića prvi put saznala za fundamentalni zakon svetog Heptaparaparšinoha i kako se zbir informacija njemu, kojim su ovladala bića drevnih vremena, aktualizovao iz generacije u generaciju usvim pojedinostima i

tako postao odlika svakog potonjeg tricentričnog bića te planete; moći ćeš takođe da čuješ i koje su osobenosti njihove psihe nastale usled toga.

Želim da ti što detaljnije i hronološkim redom objasnim kako su tvoji ljubimci saznali za taj sveti zakon i kako su ga postepeno zaboravili, zato što će ti ta informacija pomoći da razumeš, kako si se sam izrazio, one "neznatne pojedinosti" koje tvoj Um još nije u potpunosti usvojio. Osim toga, na osnovu toga ćeš saznati da se čak i u naše vreme među tvojim savremenim ljubimcima ponekad pojave pravi naučnici i odgovorna bića čiji nepristrasni i skromni, svesni napori mogu da dovedu do nastanka i postepenog razvoja istinske objektivne Nauke čak i na toj zlosrećnoj planeti. Ukoliko pretpostavimo da ostala tricentrična bića te planete žive manje ili više normalno, ona bi takođe mogla da koriste dobra koja su odavno zaslužila i kojima se raduju sva tricentrična bića svih drugih planeta našeg Megalokozmosa.

U početku, u vreme kada su tricentrična bića te planete imala u sebi organ kundabufer, naravno da nije postavljano pitanje kako ona mogu nešto da saznaju o kozmičkim istinama.

Ali kasnije, kada je taj štetni organ odstranjen iz njihovog organizma i kada je usled toga njihova psiha postala slobodna i, što se kaže, "individualna" i lična upravo tada su nastale teškoće u vezi s njihovim "relativno zdravim suštinskim mišljenjem".

Prvi put kada su ta tricentrična bića, koja su obuzela tvoju pažnju, svojim sopstvenim bićem shvatila i spoznala fundamentalni kozmički zakon Heptaparaparšinoha, što se dogodilo u Atlantidi kada su neki ljudi - sećaš li se, već sam ti o tome pričao - shvatili da im se događa nešto loše, i kada su otkrili način na koji mogu da unište to "loše" i postanu onakvi kakvi i treba da budu.

Upravo tokom tog vremena, kada su neki od njih uvideli "abnormalno funkcionisanje" koje se odvija u njihovoj prirodi - anomalno u odnosu na zdrav način mišljenja - tragajući za uzrokom i nastojeći da otkriju moguća sredstva kako bi se oslobodili, mnoge oblasti istinske nauke dostigle su veoma visok nivo razvoja. Među onima koji su bili ozbiljno zainteresovani za tu "najbitniju osobenost Uma", kako se tada govorilo, bio je zemaljski naučnik po imenu Teofani, koji je prvi postavio racionalne temelje za kasniji razvoj čitave te grane istinske nauke.

Kako sam kasnije saznao, Teofani je jednom prilikom na mermernu pločicu izlio određenu smesu koja se sastojala od ekstrakta biljke pod nazivom "pejtuk", smole četinara i kajmaka, obranog sa mleka tada poznate "heniunanske koze", kako bi od te smese, kada se ona stvrdne, dobio masu za žvakanje; on je tada prvi put primetio da se, bez obzira na način na koji smesu izliva, kao i na količinu smese koju izlije na mermernu pločicu, ona uvek stvrdnjava na isti način - i posle potpunog hlađenja uvek dobija oblik koji se sastoji od sedam posebnih jednakih slojeva.

Ta činjenica, koja je neočekivano iskrsla pred Teofanijem, veoma ga je začudila i u njegovom biću se rodila snažna želja da svome Umu objasni prave razloge te

zakonomerne pojave, koja mu je još bila nepoznata, te je zbog toga počeo da ponavlja istu proceduru, ali sada sa svesnim ciljem. Od samog početka istraživanja koje je Teofani preduzeo, njegovi prijatelji - drugi naučnici kojima je poveravao svoje eksperimentalne pronalaskе - takođe su se zainteresovali i priključili se daljim istraživanjima.

Posle dugih i detaljnih istraživanja, ta učena tricentrična bića sa planete Zemlje prvi put su saznala i čvrsto se uverila da skoro sve kozmičke rezultate, nastale u svom okruženju, primaju organi bića neke određene forme, pri čemu uvek u procesu svojih spoljnih promenljivih stanja imaju sedam samostalnih aspekata.

Zahvaljujući svesnom radu te nekolicine učenih tricentričnih bića, na kontinentu Atlantida je nastala jedna grana skoro normalne nauke koja je počela da se razvija pod nazivom "tazalurinono", što je značilo - "nauka o sedam aspekata svake celovite pojave".

Ali kada je kontinent propao, od te grane nauke nije ostalo ni traga i ponovo tokom više vekova stanovnici Zemlje nisu ništa znali o tom svetom kozmičkom zakonu.

Ta grana nauke je na kontinentu Atlantida bila toliko dobro poznata da tamošnji naučnici nisu smatrali neophodnim da bilo šta od nje uključe u legomonizam, a kao što se sećaš, oni su obično tako postupali sa svim svojim idejama, kada su želeli da se podaci o njima u nepromenjenom obliku prenose iz generacije u generaciju.

Da je postojao legomonizam u vezi s tom granom nauke, ponešto od tog znanja bi definitivno bilo sačuvano, kao što je bio slučaj s drugim znanjima do kojih su došli oni stanovnici kontinenta Atlantida koji su imali sreću da prežive posle propasti toga kontinenta.

Znanje koje se odnosi na sveti Heptaparaparšinoh postalo je ponovo poznato tek posle mnogo, mnogo vekova, zahvaljujući dvojici zemaljskih naučnika, braći ČunKilTes i ČunTroPel koji su kasnije postali sveci, a sada se nalaze na Svetoj Planeti Čistilište, gde smo upravo bili.

Sećaš li se da sam ti govorio kako je na azijskom kontinentu u zemlji Maralpleši živeo car po imenu Koniutionsion, potomak naučnika iz Društva Akladansa, koji je tamo stigao iz Atlantide radi posmatranja različitih vrsta prirodnih pojava na toj planeti, i da je to upravo onaj car koji je za svoje podanike smislio jednu "oštroumnu bajku", kako sam ti govorio, ne bi li ih spasao štetne navike da žvaću zrnevlje biljke pod pazivom "galgalijan".

Dakle, unuk toga cara Koniutionsiona, pošto mu se rodio naslednik, koji je, opet, ljudima toga naroda postao car, imao je još dvoje dece muškog pola, blizance, od kojih je prvi dobio ime ČunKilTes, a drugi ČunTroPel. U zemlji Maralpleši reč "čun" značila je princ.

Ta dva brata, direktni potomci jednog od glavnih predstaviika velikog učenog društva, našli su se, s jedne strane, u odgovarajućim uslovima tokom svog "pripremnog uzrasta", a s druge strane, i sami su nastojali da čine sve što je u njihovoj moći kako bi izbegli atrofiju naslednih sposobnosti koje su postojale u

njima kao i u svim novorođenim tricentričnim bićima te planete, a koje su se sastojale u kristalizaciji podataka koji u njima rađaju snagu za ostvarenje istinskog duga. Osim toga, pošto je "potvrđni izvor" uzroka njihovog nastanka ili, kako bi se reklo, njihov "otac", rešio da njihovu odgovornu egzistenciju usmeri na polje nauke, i pošto je preduzeo odgovarajuće mere da ih za to pripremi, oni su od samog početka svog svesnog uzrasta bili skoro isti kao druga tricentrična bića svuda na planetama našeg Velikog Megalokozmosa, koja su odabrala takav cilj, to jest kao oni koji se naučnim istraživanjima ne bave radi zadovoljavanja svojih slabosti koje se zovu "sujeta", "gordost", "samoljublje", kao što, posebno u naše vreme, čine bića koja biraju takvo polje delatnosti - već radi dostizanja višeg nivoa suštine.

Oni su, kako se tada govorilo, najpre postali "naučni stručnjaci u oblasti medicine", a kasnije naučnici uopšte.

Period njihovog pripremnog uzrasta i rane godine njihove odgovorne egzistencije proticali su u gradu Gobu, u zemlji Maralplesi; međutim, kada je taj deo površine tvoje omiljene planete počeo da zasipa pesak, oni su se priključili iseljenicima koji su krenuli na istok.

Ta tricentrična bića, izbeglice iz Maralplesija, među kojima su bila i braća blizanci, budući veliki naučnici, prešla su istočne planine Maralplesija i nastanila se na obalama velikog vodenog prostranstva.

Oni su kasnije formirali narod starosedelaca, nastanivši zemlju koja i sada postoji i poznata je kao "Kina".

Tada, na tom novom mestu njihovog stalnog boravka pod nazivom "Kina", ta dva brata su posle propasti Atlantide bili prvi naučnici koji su izučili i saznali fundamentalni kozmički zakon svetog Heptaparaparšinoha.

Najčudnija i najzanimljivija okolnost se sastojala u tome što je prvi izvor toga otkrića predstavljala sveukupnost kozmičkih supstanci, lokalizovanih u već poznatoj tvorevini " pod nazivom "papaverun" ili "mak". Kao što sam već pominjao, upravo zbog štetne navike žvakanja zrnevlja maka njihov prapradeda car Koniutionsion je prvi put za svoje podanike stvorio svoje famozno "religiozno učenje".

Očigledno je da su ta dva velika zemaljska naučnika od svog pretka, cara Koniutionsiona, uz sposobnost saznavanja i poimanja svoga duga prema drugim bićima, nasledila i strasno interesovanje za izučavanje tog proizvoda koji je uvek bio jedan od mnogobrojnih štetnih faktora koji su psihi tvojih ljubimaca, i bez toga već oslabljenu, dovodili do potpunog izrođavanja.

Da bi lakše mogao da zamisliš i shvatiš zašto je upravo ta mala nadzemna tvorevina, koju sam pomenuo pod nazivom "papaverun" ili "mak", tim izuzetnim zemaljskim naučnicima omogućila da ponovo otkriju najveći kozmički zakon, pre svega bi trebalo da znaš da na svim planetama, među svim vrstama nadzemnih i podzemnih tvorevina pod nazivom "flora", u cilju preobražaja opštekozmičkih supstanci u procesu Iraniranumadža, nastaju tri klase kristalizacije.

Kristalizacije prve klase zovu se "unastralnijanski objekti"; druge klase - "ohtastralnijanski objekti"; treće klase "polormedehtikski objekti". Posredstvom "unastralnijanskih objekata" se tokom evolucionog i involucionog procesa transformišu one kozmičke kristalizacije ili "aktivni elementi" koji su nastali jedino od onih supstanci koje je preobrazila sama planeta na kojoj ta vrsta nadzemne i podzemne tvorevipe postoji u cilju opštekozmičkog Iraniranumaca.

Posredstvom "ohtastralnijanskih objekata", osim onih kozmičkih kristalizacija koje sam pomenuo, transformišu se i "aktivni elementi", nastali iz supstanci koje je transformisalo samo sunce i druge planete datog sunčanog sistema.

Putem tih objekata treće klase, to jest "polormedihtikskih" objekata, osim kozmičkih kristalizacija prve dve klase, transformišu se i svi aktivni elementi proistekli iz preobražaja supstanci različitih kozmičkih koncentracija koje pripadaju drugim "sunčanim sistemima" našeg zajedničkog Megalokozmosa.

Nadzemna tvorevina, poznata na Zemlji kao "mak", pripada vrsti polormedehtikskih objekata i, prema tome, u ovom ili ovom pravcu razvija sveukupnost rezultata transformacije svih drugih "kozmičkih koncentracija sa težištem", koje prožimaju atmosferu planete putem opštekozmičkog procesa koji se zove "univerzalna difuzija zračenja svih vrsta kozmičkih koncentracija".

Dakle, moj dečače, pošto su se ta dva velika zemaljska naučpika ČunKilTes i ČunTroPel manjeviše smestila u svom stalnom boravištu u još sasvim mladoj Kini, oni su ponovo uspostavili, bez svoje krivice prekinutu tradiciju namernog ispunjenja istinskog duga u profesionalnoj oblasti odabranoj za svesnu realizaciju, to jest u oblasti pod nazivom "medicina".

Zatim su se pozabavili izučavanjem sveukupnosti kozmičkih supstanci, koje tvoji ljubimci već odavno koriste, kako bi iz polormedhtikskih biljaka izdvojili "opijum"; ta reč na jeziku bića tog naroda znači "onaj koji rađa snove".

Dva velika brata su počela da istražuju opijum zato što su, kao i mnoga druga tricentrična bića toga vremena, primetili da prilikom unošenja određenog preparata te supstance u sopstveni organizam, privremeno nestaju svi bolni osećaji.

Pre svega, oni su naumili da izuče dejstvo svih njegovih svojstava u nadi da će pronaći onu osobinu uz čiju pomoć bi mogla da se iskoreni, ili makar kontroliše, specijalna forma "psihičke bolesti" koja je tada bila veoma rasprostranjena među doseljenicima.

Tokom ispitivanja oni su, pre svega, primetili da se taj opijum sastoji iz 7 nezavisnih kristalizacija sa specifičnim subjektivnim svojstvima.

U daljim i detaljnijim istraživanjima jasno su utvrdili da svaka od 7 samostalnih kristalizacija takođe ima svoje samostalne subjektivne osobine, koje se, opet, sastoje iz 7 osobina i tako u beskonačnost.

To ih je toliko začudilo i zainteresovalo da su ostavili sve zadatke na kojima su do tada radili i posvetili se isključivo istraživanjima te frapantne činjenice koju su prvi put uočili; najzad, došli su do rezultata bez presedana, čak i u poređenju sa

znanjima Atlantidana; tim pre im nije bilo ravnih u svim kasnijim epohama postojanja tricentričnih bića na tvojoj omiljenoj planeti.

Mnogo vekova posle planetarne egzistencije tih zemaljskih naučnika, sada svetitelja ČunKilTesa i ČunTroPela, kada sam se za vreme jednog od svojih istraživanja detaljno upoznao sa istorijom njihovog rada, saznao sam da su oni, pošto su se nesumnjivo uverili u to da se celokupnost kozmičkih supstanci pod nazivom "opijum" sastoji iz čitavog niza smesa 7 aktivnih elemenata različitih subjektivnih osobina, počeli da u istom cilju istražuju i mnoge druge kozmičke rezultate ili, kako se na Zemlji kaže, "fenomene" sredine.

Ipak, oni su svoja istraživanja kasnije ograničili na 3, i to na "opijum", takozvani "beli zrak" i "zvuk".

Dok su istraživali 3 različito izražena "rezultata kozmičkih procesa", čvrsto su se uverili da su ta 3 rezultata, iako sa stanovišta svoga porekla i spoljnih manifestacija nemaju ništa zajedničko, prema unutrašnjoj strukturi i funkcionisanju nalik jedan drugome do najmanjeg detalja.

Ukratko, po drugi put na Zemlji, mnogo posle propasti Atlantide, ta braćablizanci su proverili i ponovo sa sigurnošću pokazali da se svaki poseban i spolja samostalan fenomen - ako se svaki uzme kao jedinstvena celina - u zbiru svojih manifestacija sastoji iz 7 sekundarnih samostalnih jedinica, svaka sa sopstvenim subjektivnim osobinama; da se te sekundarne samostalne jedinice, opet, sastoje iz sedam tercijernih jedinica i tako dalje, skoro u beskraj; da se u svakoj od tih primarnih, sekundarnih, tercijernih, i tako dalje, jedinica uzajamni procesi i uzajamni uticaji odvijaju na isti način, do najmanje pojedinosti istovetno i sa sličnim posledicama.

Dakle, moj dečače, baveći se svojim istraživanjima, oni su prvi put diferencirali i odredili 7 nezavisnih aspekata svake celovite pojave, kao i njenih sekundarnih i tercijernih izvedenica.

Oni su imenovali prvih sedam fundamentalnih aspekata svake celine:

Ertipikanon.

Oripikanon.

Samipikanon.

Ohtipikanon.

Hutipikanon.

Epsipikanon.

Švidipikanon.

Aspekti drugog reda:

Ertinuračaka.

Orinura čaka.

Saminuračaka.

Ohtinuračaka.

Hutinuračaka.

Epsinuračaka.

Švidinuračaka.

A da bi se odredilo na koji se rezultat kozmičkih procesa odnosi neko ime, oni su svakome od njih dodali naredno.

Za određivanje nijanse zvuka, posle navedenog broja njihovih vibracija, oni su nazivu uvek dodavali "alil".

Za ukazivanje osobenosti sastava "belog zraka", oni su dodavali sintagmu "narhranura".

A za ukazivanje aktivnih elemenata polormedehtikskog proizvoda pod nazivom "opijum" oni su naprosto dodavali broj koji je označavao njegovu "specifičnu težinu".

Da bi odredili specifičnu vibraciju i specifičnu težinu, ti veliki zemaljski naučnici su kao standardnu jedinicu usvojili vibraciju zvuka koju su oni prvi nazvali "niriunosijanskim svetskim zvukom".

Nešto kasnije ću ti objasniti značenje izraza "niriunosijanski svetski zvuk", koji su prvi put upotrebila ta dva velika zemaljska naučnika, a za sada, da bi lakše razumeo moja dalja objašnjenja tog predmeta, treba takođe da znaš da svuda, na svim planetama, istinski naučnici kao standardnu jedinicu u svojim uporednim proračunima specifične težine i specifične vibracije, uzimaju najmanju česticu svetog Teomertmalogosa koju je utvrdila Objektivna Nauka, a koja i dalje čini "punoću života" sve 3 svete sile svetog Triamazikamna. Ali na Zemlji, istinski naučnici su, isto kao i naučnici nove formacije svih vremena, uvek i sa istim ciljem kao standardnu jedinicu uzimali takozvani "atom vodonika", to jest, u svojim "uporednim proračunima" svih specifičnih delova jedinstvene celine različitih svojstava- na primer, pri utvrđivanju "specifične težine" različitih aktivnih elemenata koji postoje u njihovim sferama i koji su im poznati - iz nekog nepoznatog razloga, oni su "atom vodonika" smatrali najmanjom mogućom, štaviše, nedeljivom jedinicom.

Treba naglasiti da ti "jadni naučnici", Zemljani, čak i ne slute da kada bi taj njihov "atom vodonika" stvarno bio najmanja i nedeljiva jedinica u svim sferama njihove planete, to i dalje ne bi značilo da se on ne može još mnogo puta razbiti u okviru nekog drugog sunčanog sistema ili čak u sferama određenih drugih planeta njihovog sunčanog sistema.

Zbog toga moraš znati da je "vodonik" jedna od onih 7 kozmičkih supstanci koje sve zajedno za svaki sunčani sistem ostvaruju takozvanu "unutrašnju ansapalnijansku oktavu" kozmičkih supstanci, a da je ta samostalna oktava, opet,

jedan od sedam samostalnih delova "fundamentalne opštekozmičke ansapalnijanske oktave".

U sunčanom sistemu u koji spada naš dragi Karatas, takođe postoji "unutrašnja nezavisna ansapalnijanska oktava" i mi ovako nazivamo njenih sedam različitih kozmičkih supstanci različitih svojstava:

Planokarab - to je njihov vodonik.

Alilonofarab.

Krilnomolnifarab.

Talkoprafarab.

Hritofalmonofarab.

Siriunorifarab.

Klananojzafarab.

Na Zemlji su istinski naučnici u različitim periodima na različite načine nazivali tih istih sedam "relativno samostalnih" kristalizacija ili, prema njihovom izrazu, "aktivnih elemenata" koji čine "unutrašnju ansapalnijansku oktavu" njihovog sopstvenog sunčanog sistema; ipak, tamošnji savremeni "naučnici-hemičari", koji su "naučnici nove formacije do srži", zovu ih ovako:

Vodonik.

Fluor.

Hlor.

Brom.

Jod.

Oni uopšte nemaju nazive za poslednje dve jasne kristalitcije zato što njihovi nazivi nisu od njihovih predaka stigli do njih i oni sada čak i ne slute da na njihovoj planeti postoje te dve kozmičke supstance koje su, međutim, principijelni faktori, neophodni za njihovu egzistenciju.

Poslednje dve kozmičke supstance, koje su potpuno uočljive i dostupne u svim sferama njihove planete, bile su otprilike do pre dva veka još poznate ljudima koje su tada nazivali "alhemičarima", a koje savremeni "kozmički naučnici" nazivaju "okultnim šarlatanima", smatrajući ih naprosto "eksploatatorima ljudske naivnosti". Alhemičari su te supstance tada nazivali "hidroumijak" (eliksir života) i "petrkarinak" (kamen mudrosti).

Dakle, moj dečače, ti veliki zemaljski naučnici, braćablizanci ČunKilTes i ČunTroPel, sada svetitelji, bili su posle propasti Atlantide prvi koji su postavili obnovljene temelje toga zdanja. Oni ne samo da su iznova postavili temelje iz "sveopštosti specijalne informacije", već su se, takođe prvi na Zemlji, upoznali sa dve fundamentalne osobenosti ovog velikog zakona o kome sam ti govorio, to jest, oni su prvi saznali za njegova dva "mdnelinaha". Tu granu istinskog znanja, sličnu onoj kojaje u Atlantidi poznata kao "nauka o 7 aspekata svake celovite pojave", oni

su nazvali "zakonom Devetostrukosti"; nazvali su je tako jer su uz 7 jasno diferenciranih manifestacija tog velikog zakona, koje su nazvali "ducakoima", dodali dve osobenosti koje su oni prvi uočili i koje su nazvali "saunsoturabico", rečju koja označava "obavezni međuefekat neprekidnog toka celine". Oni su tako nazvali taj zakon zato što su se tokom svojih iscrpnih istraživanja čvrsto uverili da se u svim "privremenim kozmičkim rezultatima", koje su istraživali, te osobenosti obavezno javljaju u specifičnim momentima u procesu delovanja velikog zakona. Dva velika kineska naučnika su u svojim istraživanjima pribegla svim vrstama fizičkog i hemijskog eksperimentisanja i postepeno su razvila veoma složen eksperimentalni aparat velikih mogućnosti koji su nazvali "alaatapan". Pomoću aparata "alaatapan" oni su sebi i drugima jasno dokazali da ta 3 "privremena rezultata" kozmičkih procesa, to jest "polormedhtikski" proizvodi pod nazivom "opijum", "beli zrak" i "zvuk", imaju u svojoj suštini zajedničko svojstvo, drugim rečima, te 3 spolja potpuno različite kozmičke pojave imaju podjednaku "strukturu aktualizacije", to jest u njima postoje jednaka uzajamna dejstva "zakonomernosti" njihovog manifestovanja, tako da sva 3 spolja različita i formalno nezavisna vremenska rezultata deluju na odgovarajući "ducako" drugog rezultata potpuno isto kao što on deluje na svoj sopstveni rezultat, budući jedan od 7 njegovih aspekata.

Aparat, pomoću kojeg su velika braća vršila svoje eksperimente video sam sopstvenim očima mnogo vekova kasnije, i veoma dobro sam se upoznao s tom konstrukcijom.

Pošto sam razjasnio pojedinosti konstrukcije i delovanja tog izvanrednog eksperimentalnog aparata alaatapana, zahvaljujući slučajnim okolnostima povezanim s mojim bliskim prijateljem Gornahoorom Karkarom, tebe će, nesumnjivo, sve to veoma zanimati i istovremeno će ti biti veoma korisno. Zato ću ti sve opisati prilično detaljno.

Moja iscrpna istraživanja tog neobičnog aparata alaatapana, koji je zahvaljujući Gonahooru Karkaru postao poznat među istinskim naučnicima skoro u čitavom Megalokozmosu, bila su moguća zbog sledećih srećnih okolnosti.

Za vreme jednog od mojih putovanja na planetu Saturn, moj bliski prijatelj Gornahoor Karkar, koji se naslušao o tim eksperimentima, tokom jednog našeg razgovora me je zamolio da mu donesem te aparate sa planete Zemlje, ukoliko ponovo odem tamo.

I prilikom svoje poslednje posete tvojoj omiljenoj planeti, uspeo sam da dođem do jednog od tih aparata i ponesem ga sa sobom na Mars da bih ga prvom prilikom poslao Gornahooru Karkaru na Saturn.

Pošto naš brod "Mogućnost" dugo nije leteo na Saturn, taj aparat, alaatapan, je stajao u mojoj kući na Marsu i često bivao u polju automatske percepcije mojih organa vida, ili, kako bi rekli tvoji ljubimci "Zemljani", često mi je "padao u oči"; i

za vreme odmora od aktivnog razmišljanja pažljivo sam ga razgledao i najzad se detaljno upoznao s njegovom konstrukcijom i njegovim radom.

Taj znameniti eksperimentalni aparat alaatan, sastojao se iz tri posebna dela. Prednji deo je nazvan "lusočepana", srednji deo - "dzendvoh", a krajnji, zadnji deo, nazvan je "riankpohotarc".

Svaki od ta tri dela se, opet, sastojao iz različitih specijalnih i zasebnih uređaja. Prednji deo pod nazivom "lusočepana", sastojao se iz specijalne konusne cevi, čiji je širi kraj hermetički ulazio u ram jedinog prozora u prostoriji, u kojoj su se odvijali eksperimenti, dok je drugi kraj imao malo udubljenje sa "sabirnim digkom", kroz koji su se zraci "dnevne svetlosti", koji dopiru kroz prozor, preobražavali, kako bi rekli tvoji ljubimci, u "koncentrisani beli zrak"

Taj "koncentrisani beli zrak", prolazeći kroz kristal specijalne forme, razlagao se na sedam "zrakova različitih boja", koji su padali na malu pločicu pod nazivom "pirinddžijel", načinjenu od slonove kosti.

Pločica "pirinddžijel" je bila konstruisana i podešena tako da su se obojeni zraci, koji su na nju padali, opet koncentrisali, ali ovoga puta na drugi način, prolazeći kroz drugi kristal, isto tako specijalne forme, i padali su na drugu, veću pločicu od slonove kosti pod nazivom "polorišburda".

Nasuprot "polorišburde" nalazio se mali aparat specijalne konstrukcije, čija je suština bila podešena tako da je svaki obojeni zrak koji je padao na "polorišburdu" mogao da bude pzolovan i upućen dalje na treći deo alaatanana pod nazivom "riankpohotarc".

Ovde, uzgred, treba reći da je poznavanje konstrukcije prvog kristala tog dela alaatanana došlo do tvojih savremenih ljubimaca i oni su taj kristal nazvali "prizmom".

Pomoću te prizme savremeni zemaljski naučnici takođe dobijaju sedam obojenih zrakova iz belog zraka, te na taj način mogu da saznaju o nekim drugim kozmičkim pojavama.

Naravno, sva ta njihova fantazija i svi drugi oblici "naučnog golicanja", ne vode ničemu, zato što oni uz pomoć "prizme" od bele boje dobijaju "negativne obojene zrake", dok je za shvatanje bilo kojeg kozmičkog fenomena, vezanog za privremene promene belog zraka, obavezno da oni budu "pozitivni obojeni zraci". Tvoji savremeni ljubimci, međutim, uobražavaju da su obojeni zraci koje dobijaju pomoću svoje dečje igračke pod nazivom "prizma" upravo "pozitivni zraci" kakve su dobili veliki naučnici, i u svojoj naivnosti misle da taj "spektar", kako ga oni zovu, dobijen od belog zraka pokazuje isti redosled pojavljivanja zrakova, kojim oni nastaju na svome izvoru.

Ukratko, na te nesrećne naučnike nove formacije, može se jedino primeniti izraz koji upravo tvoji ljubimci često koriste: "Neka ih đavo nosi".

Neke od naših Svetih Ličnosti, ili kozmičkih Svetitelja, za tvoje ljubimce nemaju druge reči, osim "čudaci".

Dakle pomoću ta 2 kristala ti veliki naučnici su od belog zraka dobili njegove pozitivne obojene zrake, a zatim su pomoću pločice "polorišburde" koja je bila deo "lusočepana", svaki od tih obojenih zrakova usmeravali pravo na treći i principijelni demonstracioni deo tog neobičnog aparata, to jest na "riankpohotarc". Taj principijelni deo se sastojao od običnog stalka na čijem su vrhu na određen način bile postavljene jedna iznad druge dve kugle od slonove kosti, pri čemu je gornja kugla bila mnogo veća od donje.

U donjoj, manjoj kugli, pravo nasuprot dela lusočepana, kroz koji su već prošli "pozitivni obojeni zraci", nalazilo se udubljenje specijalne forme u koje je stavljan ili čitav polormedehtikski proizvod pod nazivom "opijum", ili jedan od njegovih aktivnih elemenata, neophodan za obavljanje eksperimenta.

Donja kugla je bila probušena pravo, u odnosu na prečnik, horizontalno i pod pravim uglom prema lusočepanu, a u istoj goj kugli je napravljen još jedan manji otvor prema poluprečniku, perpendikularno u odnosu na veliki otvor, koji je, međutim, dopirao samo do centra direktno nasuprot lusočepana.

Taj drugi otvor koji je čitavu kuglu delio na pola, bio je načinjen na takav način da su obojeni zraci padali ili direktno iz lusočepana, ili su usmeravani na njega iz donje, manje kugle.

Kroz slobodan otvor velike kugle slobodno se mogao provlačiti "bambusov štap", pripremljen prethodno na poseban način.

Zadugo pre eksperimenta, ti bambusovi štapići su držani potopljeni u apsolutnom mraku ili, pak, pod "narančastom svetlošću", kako se tada govorilo na Zemlji, nastaloj prilikom sagorevanja "simkalaša" dobijanog iz određene vrste "gline", koja se obično nalazila u utrobi tvoje omiljene planete pored palazišta "salunilovijanske" kiseline, nastale, opet, od "masmolina", ili kako kažu tvoji ljubimci, od "nafte".

Bambusovi štapići su potapani u tečnost čiji je sastav sledeći:

1. Belanca iz jaja ptica koje se zovu "amersamarskanar";
2. Sok biljke pod nazivom "čiltunah";
3. Izlučevine četvoronožnog bića koje se zove "kecmaral";
4. Specijalno pripremljen preparat žive.
- 5.

Propisno natopljeni bambusovi štapići su zajedno stavljeni u druge, deblje bambusove štapiće koji nisu obrađivani na taj način i čiji su krajevi bili hermetički zalemljeni.

Te poslednje pripreme, razume se, takođe su obavljane u apsolutnoj tami ili pri narandžastoj svetlosti "simkalaša".

Kasije, kada bi neki bambusov štapić bio potreban za eksperiment, jedan kraj debelog nenatopljenog štapića, na poseban način je stavljan u otvor probušen direktno kroz veliku kuglu "riankpohotarca" koji je otvaran malom kukicom, prikačenom na tanku šipku, pomoću koje je natopljeni štapić porivan potrebnom brzinom.

Kada je delovanje tečnosti koju sam opisao bilo takvo da je iz potopljenog bambusa, na koji je padao obojeni zrak pravo iz musočepana, odbivši se od unutrašnje površine donje, manje kugle, lagano i nadugo bio bojen istom bojom kao što je zrak koji na nju pada.

Delovi natopljenih bambusovih štapića, na koje je padao zrak, takođe su se bojili bojama adekvatnim "vibracijama zvuka" koji je do njih dopirao, i koji je izvođen na žicama pričvršćenim na srednji deo aparata pod nazivom "džendvoh".

"Džendvoh" se sastojao iz veoma čvrstog rama specijalne forme, napravljenog od mamutovih očnjaka, na kome je bilo zategnuto mnogo struna različite dužine i debljine, od kojih su neke bile načinjene od "upredenih kozjih creva", a neke od dlaka iz repa bića različite spoljne forme.

Dragi dedice, reci mi molim te, šta je to "mamut"? upita Hasejn.

Mamut je - odgovori Belzebub - bicentrično biće; on je nekada takođe boravio na Zemlji i imao je, u poređenju s drugim bićima svih moždanih sistema, veoma krupnu spoljnu građu.

Bića te vrste su takođe postala žrtve posledica odvajanja od zemlje onog velikog fragmenta koji se zove "Mesec", i koji je sada postao samostalan, kako ga ja zovem, "planetarni štreber" sunčanog sistema Ors i glavni nosilac zla te zlosrećne planete.

Kada je atmosfera tog malog planetarnog štrebera počela da se formira i postepeno harmonizuje, u atmosferi planete Zemlje nastali su veliki vetrovi, zbog kojih su neki delovi njene površine - sećaš li se, o tome sam ti već pričao - bili zasuti peskom, dok je u oblastima oko takozvanog "Severnog" i "Južnog" pola neprekidno padao sneg, zavejavajući sve nizije u tim polarnim oblastima.

Bića koja su se zvala "mamuti" boravila su upravo u tim predelima na planeti i za vreme neverovatnih "snežnih bura" zavejao ih je sneg, zbog čega se bića te vrste nikada više nisu pojavila. Zanimljivo je što u dolinama koje su nekada bile prekrivene snegom, a kasnije "kašimanom", to jest supstancama nastalim od takozvanog tla sa površine tvoje omiljene planete, još i sada ponekad nalaze dobro očuvana planetarna tela tih mamuta.

Planetarna tela mamuta su se toliko dugo održala u tako dobrom stanju zato što ih je, ubrzo pošto su napadali snegovi, prekrilo "kašiman" koji je stvorio uslove pod nazivom "izoli azohlanes", ili kako to zove tvoji ljubimci, "hermetički zatvorenu sferu, zahvaljujući kojoj planetarna tela mamuta nikada nisu bila u "stanju

raspadanja", kako se to zove na Zemlji, drugim rečima "aktivni elementi", iz kojih su se ona sastojala nisu u potpunosti vraćeni u "prvobitno stanje".

Dakle, moj dečaće, neobičan aparat alaatan pokazao je da sva tri "privremena rezultata" kozmičkih procesa o kojima sam ti upravo govorio, nisu slični samo u pogledu svojih unutrašnjih manifestacija, već su i načinjeni od tih istih elemenata. Aparat omogućuje da se proverii i demonstrira način na koji se u svakom od tri privremena rezultata opštekozmičkih procesa, koji spolja nemaju ništa zajedničko, odigravaju jednaki međusobni uticaji, proističući jedan iz drugoga, u cilju obezbeđivanja jedinstvenog opšteg funkcionisanja, a što se tiče evolucionog i involucionog svojstva Zakona Heptaparaiaršinoha, delovanje na bilo koju posebnu međufazu u opštem procesu funkcionisanja jednog od 3 rezultata, utiče na delovanje svake pojedinačne međufaze u drugoj, isto kao i u sopstvenom funkcionisanju; štaviše, prema svojstvu vibracija iz kojih se sastoje, ti privremeni kozmički rezultati su potpunosrodni.

To potpuno srodstvo u unutrašnjim odnosima 3 privremena rezultata koji spolja nemaju ništa zajedničko, obezbeđuje se ovako:

Na primer, obojeni zrak, usmeren na aktivni element opijuma, transformiše ga u drugi aktivni element, adekvatan, prema svojim novonastalim vibracijama, zraku koji deluje na njega.

Kada su umesto obojenog zraka na taj isti aktivni element usmeravane odgovarajuće vibracije koje potiču od žica džendvoha, dobijen je isti rezultat. Dalje, ukoliko je bilo koji obojeni zrak stvoren da bi prošao kroz bilo koji aktivni element opijuma, prošavši kroz njega on je dobijao drugu boju i to upravo onu, čije su vibracije odgovarale vibracijama tog aktivnog elementa; ili, kada je bilo koji obojeni zrak usmeravan na "talas zvučnih vibracija" koje su se i dalje čule na odgovarajućim žicama džendvoha, prolazeći kroz taj talas, on je dobijao drugu boju, adekvatnu vibracijama koje je taj talas proizveo.

Ili, najzad, kada su specifičan obojeni zrak i specifične zvučne vibracije istovremeno usmereni na bilo koji aktivni element opijuma, oni koji su imali manji broj vibracija nego što je zbir vibracija obojenog zraka i zvuka, taj se aktivni element opijuma transformisao u drugi, čiji je broj vibracija tačno odgovarao zbiru dveju vibracija, izazvanih različitim uzrocima, i tako dalje, i tome slično.

Taj izvanredni eksperimentalni aparat takođe je pokazao da najviše vibracije nekog rezultata uvek daju pravac nižim vibracijama drugih "privremenih kozmičkih rezultata".

Posle svega što smo upravo čuli, moje dečaće, ti si sada spreman da primiš informacije uz čiju pomoć se u tvome mišljenju mogu kristalizovati podaci za razumevanje rezultata proisteklih iz upornih, nepristrasnih i svesnih dela svetitelja braćeblizanaca, velikih zemaljskih naučnika, a shvatićeš takođe i do koje mere se u prirodi tvojih nesrećnih ljubimaca suštinski Um izrodio.

Dakle, po drugi put tokom mog posmatranja načina života tricentričnih bića koja su toliko obuzela tvoju pažnju, zahvaljujući braćiblizancima, velikim zemaljskim naučnicima, u tada još mladoj Kini je nastala samostalna grana istinske nauke, to jest "zbir informacija o specijalnim pitanjima", koja je, u potpunosti spoznala savršeni Um tricentričnih bića ranih epoha, u datom slučaju to je ona grana koja se ticala fundamentalnog kozmičkog zakona svetog Heptaparaparšinoha, tada nazvanog "Zakonom Devetokratnosti". I tokom prvih 2 ili 3 veka posle svetog raskoarnog velike braćeblizanaca, ta grana nauke ne samo da je skoro normalno prenošena iz generacije u generaciju u nepromenjenoj formi, već je postepeno detaljnije razrađivana zahvaljujući njihovim sledbenicima, takođe istinskim naučnicima, te je postala dostupna čak i običnim bićima.

I to se dogodilo uglavnom zato što su se oni pridržavali prakse prenošenja takvih informacija bićima kasnijih generacija, koju su postavili naučnici Atlantidani, a koja se obavljala jedino preko istinskih posvećenika.

Ovde, moj dečače, ne mogu a da ne naglasim i da sa sigurnošću ne tvrdim da, razume se, ukoliko bi se ta nesrećna tricentrična bića, koja su obuzela tvoju maštu, makar automatski tokom svoje egzistencije pridržavala te prakse, zbir ispravnih informacija, u potpunosti već usvojen Umom njihovih još "relativno normalnih" predaka, mogao je da ostane neiskrivljen i da postane odlika tvojih savremenih ljubimaca; štaviše, oni među njima, koji neprekidno nastoje da se oslobode omraženih posledica organa kundabufere, mogli su da iskoriste prednosti toga znanja i da olakšavaju sebi sada skoro nemoguću unutrašnju borbu.

Ali, na žalost svih više ili manje svesnih, relativno samostalnih Ličnosti našeg Velikog Megalokozmosa i na nesreću svih tricentričnih bića nastalih na tvojoj nesrećnoj planeti, posle samo 2 ili 3 njihova veka, ta blagoslovena znanja koja su za njih stvorili veliki naučnici zahvaljujući svesnom trudu i namernoj patnji, postepeno su počela da se deformišu i na kraju krajeva su skoro potpuno iščezla.

To se dogodilo iz dva razloga.

Prvi se sastojao u tome što su zbog pomenutih anomalnih uslova spoljne egzistencije, koje su sami stvorili, neki od njih, pošto postanu odrasla odgovorna bića sticali specijalnu "psihoorgansku potrebu" koja je na njihovom jeziku formulisana ovako:

"Neodoljiva želja da te drugi smatraju naučnikom."

Ta psihoorganska potreba je kod njih počela da rađa čudnu gendenciju o kojoj sam mnogo govorio i koju oni nazivaju "dovitljivo mudrovanje".

Uzgred, moj dečače, zapamti jednom zauvek da uvek kada koristim izraz "naučnici nove formacije" imam u vidu one tvoje ljubimce kojima je ta osobina svojstvena.

Drugi razlog se sastojao u tome što su zahvaljujući određenim spoljnim okolnostima toga vremena, koje nisu zavisile od njih već su proisticale iz opštekozmičkih procesa, uglavnom usled delovanja zakona Soliunensiusa, suštinski podaci kristalizovani u njima za rađanje impulsa "prijemčivosti", kod istinskih posvećenika oslabili. Tako su oni u svoju sredinu počeli da primaju te naučnike "nove formacije" i posvećuju ih u istinski ispravna znanja, čija je sveukupnost bila poznata samo njima. Od toga doba, ona grana istinskog znanja koja bi se našla u rukama tolikog broja ljudi, počela bi postepeno da se iskrivljuje i jednoga dana bi se pokazalo da je skoro potpuno zaboravljena.

Upotrebio sam reč "skoro", zato što su posle onog perioda kada je relativno normalan proces egzistencije bio obnovljen, određeni fragmenti te objektivno važne i istinske informacije počeli ponovo da se prenose iz generacije u generaciju preko istinskih posvećenika, te su, prelazeći nepromenjeni iz generacije u generaciju, došli čak i do tvojih savremenih ljubimaca, iako do veoma malobrojnih. Većina tvojih savremenih ljubimaca, međutim, usvojila je od čitavog tog istinskog znanja, koje su postigli i saznali njihovi veliki i daleki preci, samo nekoliko praktičnih fragmenata male važnosti, koji su do njih došli automatski i koji su se u nemirna vremena, koja sam pominjao, brzo širili među običnim žiteljima još mlade Kine.

Među tim beznačajnim fragmentima koji su automatski došli do većine tvojih savremenih ljubimaca, pre svega treba istaći nekoliko metoda izdvajanja nekih samostalnih aktivnih elemenata iz polormedehtikskog produkta pod nazivom "opijum";

Što se tiče prvog od 3 fragmenta koji spadaju u praktične rezultate što ih je dostigao um tricentričnih bića drevne Kine, moram da ti kažem da su oni, pošto neke komponente tog proizvoda pod nazivom "opijum" imaju specijalna svojstva koja prijatno deluju na anomalnu psihu ljudi, počeli da ga koriste stalno, zbog čega je poznavanje mnogih metoda ekstrakcije nekih njegovih samostalnih aktivnih elemenata počelo da se prenosi iz generacije u generaciju i tako došlo i do tvojih savremenih ljubimaca.

Oni sada izdvajaju mnoge njegove specifične elemente i pohlepno ih koriste za zadovoljavanje uvek istih posledica svojstava organa kundabufera, kristalizovanih u njima.

Elementi koje su izdvojili iz sastava tog polormedehtikskog proizvoda kod tvojih savremenih ljubimaca imaju drugačije nazive.

Jedan od onih smešnih naučnika-hemičara, neki Mendeljejev, čak je prikupio imena svih tih, sada dostupnih aktivnih elemenata i, da tako kažemo, "klasifikovao" ih prema njihovoj "atomske težini".

Iako njegova klasifikacija nije u svemu adekvatna stvarnosti, upotreba "atomske težine" je ipak neko približavanje klasifikaciji koju su napravili veliki i drevni kineski naučnici.

Od približno četiri stotine aktivnih elemenata opijuma koji su velikoj braći bili poznati, savremeni hemičari Zemlje znaju i mogu da dobiju samo četrdeset dva koji se sada zovu onako:

Morfin.

Protopin.

Lantopin.

Porfirin.

Opijum ili narkotin.

Paramorfin ili tebain.

Formin ili pseudomorfin.

Metamorfin.

Gnoskopin.

Oleopin.

Atropin.

Porotin.

Readin.

Tiktutin.

Kolotin.

Ksantalin.

Zutin.

Tritopin.

Laudanin.

Laudanozin.

Podotorin.

Arhatozin.

Tokitozin.

Liktonozin.

Mekonidin.

Papaverin.

Kriptonin.

Kadminin.

Kolomonin.

Kojlononin.

Kotarmin.

Hidrokotarmin.

Opianin ili mekonin.

Mekonojozin

Listotorin.

Fiktonozin.

Kodein.

Narsein.

Pseudokodein.
Mikroparain.
Mikrotebain.
Mesain.

Kada sam poslednji put bio na Zemlji čio sam da su savremeni nemački naučnici, takoreći, otkrili metode izdvajanja i nekih drugih samostalnih aktivnih elemenata iz opijuma.

Ali pošto sam se već uverio da savremeni "naučnici" te zemlje uglavnom samo puštaju svojoj fantaziji na volju i poput stanovnika drevne Grčke ne čine ništa dobro i korisno za buduće generacije, nisu me zainteresovala ta, kako ih oni sami zovu, "naučna dostignuća", te tako ne znam nazive tih novih aktivnih elemenata našeg vremena.

Što se tiče drugog od 3 fragmenta, vezanih za praktične rezultate koje je dostigao Um tih stanovnika drevne Kine, pošto je došao do savremenih ljudi, to jest, ono znanje koje se odnosi na "zakon o kombinaciji boja", ta informacija je prenošena iz generacije u generaciju skoro neprekidno; ali, iz godine u godinu ona je sve više deformisana, što je pre 2 veka dovelo do njenog potpunog nestanka.

U naše vreme, izvesna informacija koja se odnosi na taj zakon i dalje se prenosi, ali je poznata samo nekim tricentričnim stanovnicima Persije; osim toga, danas se u toj zemlji sve više i više automatski širi uticaj poznate "savremene evropske umetnosti" i, naravno, treba očekivati, kako bi rekao naš uvaženi učitelj, brzo i potpuno "isparavanje" te informacije.

Što se tiče zvučne skale od 7 tonova, koja je do tvojih savremenih ljubimaca došla iz drevne Kine, moram o tome da ti ispričam što detaljnije, pre svega zato što ti ta informacija može pomoći da shvatiš zakon vibracija, u kojima se mogu posmatrati i saznavati sve pojedinosti svetog Heptaparaparšinoha; osim toga, pored drugih predmeta koje su tvoji ljubimci namerno stvorili radi korišćenja u svakodnevnom životu, ja sam doneo kući i "zvučni instrument" pod nazivom "pijanino", na kome su žice za stvaranje vibracija raspoređene i mogu biti naštimovane isto kao i na "džendvohu", to jest na drugom principijelnom delu znamenitog eksperimentalnog aparata alaapana koji su stvorila velika braćablizanci.

Kada se vratimo na naš dragi Karatas, pokazaću ti na tom "pijaninu" takozvani "redosled procesa međusobnog mešanja vibracija", tako da ćeš zahvaljujući mojim praktičnim objašnjenjima lakše da zamisliš i približno shvatiš kako se i kojim redosledom proces Najsvetijeg Trogoautoegokrata odvija u našem velikom Megalokozmosu i kako nastaju velike i male kozmičke koncentracije ili objekti.

Kada već nameravam da ti pričam o tome kako se očuvao i automatski došao do tvojih savremenih ljubimaca taj treći fragment koji se odnosi na "praktične rezultate" drevnog znanja, počecu od jednog tačnijeg objašnjenja istog onog zakona vibracija koji su kao "zakon sedam težišta zvučnih vibracija" formulisala braća blizanci.

Već sam ti govorio da su u početku, dok su taj zbir istinske informacije bića jedne generacije prenosila drugoj generaciji samo preko istinskih posvećenika, tačna znanja koja su im bila data ostajala nepromenjena i celovita, i zahvaljujući drugim istinskim naučnicima među njihovim sledbenicima, ona su kasnije razrađivana do najsitnijih detalja i čak su postala dostupna i običnim tricentričnim Zemljanima.

Među tim sledbenicima, oko vek i po posle svetog raskoarna braće svetitelja, postojao je jedan istinski naučnik po imenu KingTuToz, koji je na osnovu principa konstrukcije središnjeg dela aparata alaatapana pod nazivom "džendvoh", ponudio veoma detaljnu teoriju, koju je nazvao "teorijom evolucije i inolucije vibracija". Da bi tu teoriju potvrdio on je stvorio specijalni aparat pod nazivom "lavmercnoh" koji je kasnije postao poznat skoro svim naučnicima našeg velikog Megalokozmosa.

Aparat "lavmercnoh" se poput trećeg dela alaatapana sastojao iz veoma čvrstog rama na kome su bile zategnute mnogobrojne žice, načinjene od konjske dlake i creva raznih četvoronožnih bića.

Jedan kraj svake žice bio je zategnut za ivicu toga rama, a drugi je bio pričvršćen za čiviju, ugrađenu na suprotnom kraju.

Te čivije su postavljane tako da su mogle slobodno da se okreću u "otvorima", a žice, pričvršćene za njih, mogle su da se zatežu i popuštaju kako bi se dobio potreban broj vibracija.

Od mnogobrojnih žica zategnutih na lavmercnohu, četrdeset devet je bilo obojeno belom bojom i "sveukupnost vibracija", to jest specifičan zvuk koji su proizvodile oscilacije svake od njih zvao se "težište oktave". Taj specifičan zvuk je odgovarao onome što tvoji ljubimci sada nazivaju "notom".

Svaka grupa od sedam žica, koja je proizvodila "centralne zvuke" ili "note", nazvana je "oktavom", kao što se i sada zove.

Tako je na instrumentu lavmercnoh dobijano sedam oktava "nota", čiji su svi zvukovi u svojoj celokupnosti davali takozvani sveti "hanzijano" — to jest, upravo ono što što je bila pretpostavka dvojice velike braće i što se dokazuje skoro potpunom istovetnošću s onim što se, kao što sam već rekao, naziva "niriunosijanskim svetskim zvukom".

Svaka od tih žičanih oktava na lavmercnohu daje sveukupnost vibracija koja u skladu s proračunima velike braće blizanaca odgovara sveukupnosti vibracija svih kozmičkih supstanci, proisteklih iz 7 posebnih i samostalnih izvora, supstanci koje čine jedno od 7 težišta fundamentalne "opštekozmičke ansapanijanske oktave".

Kineski naučnik KingTuToz je podesio svaku belu žicu na lavmercnohu tako da je ona davala prosečan broj vibracija; te vibracije su, u skladu s proračunom velike braće, morale da postoje u supstancama koje čine jedno od 7 težišta fundamentalne kozmičke oktave supstanci.

Na lavmercnohu je svaka oktava, kao i svaka nota oktave, imala svoje sopstveno ime.

Tako se prva i najviša žičana oktava zvala "arahjaplmiš",

druga visoka - "ekrordiapan",

treća visoka - "erordiapan",

četvrta visoka - "tčorordiapan",

peta visoka - "piandžiapan",

šesta visoka - "vetserordiapan",

sedma visoka - "ohterordiapan".

I "središnje žice", obojeno u belo, imale su ista ta imena u sedam oktava, sa dopunjenim nazivom date oktave.

Te note su se zvale ovako:

prva visoka u oktavi - "adaštanas",

druga visoka - "evotanas",

treća visoka - "govorktanas",

četvrta visoka - "majkitanas",

peta visoka - "midotanas",

šesta visoka - "loukotanas"

sedma visoka - "sonitanas".

Savremeni Zemljani te iste note sada zovu ovako:

"do", "si", "la", "sol", "fa", "mi", "re".

Uzgred, moj dečače, da bi ti veličina te dvojice braće bila još očiglednija, skrećem ti pažnju na činjenicu da su njihovi proračuni u cilju utvrđivanja takozvanog "kvaliteta životnosti vibracija" zvuka, koji prema njihovim pretpostavkama odgovara životnosti kozmičkih izvora supstance, otkrili gotovo potpun sklad sa prirodom.

Njihova zasluga je utoliko veća ako se zna da oni kao Zemljani nisu imali pravu informaciju o tome, i mogli su da dođu do tih korektnih pretpostavki i skoro tačnih prognoza mnogobrojnih kozmičkih istina isključivo zahvaljujući svom svesnom trudu i namernoj patnji.

Dalje, moj dečače, naučnik KingTuToz je na određenim mestima na lavmercnohu, u svakoj oktavi između tih belih notnih žica, zategao pet drugačijih žica, i to ovoga puta crne boje. On je te crne žice nazvao "demisahsahsa", što odgovara onome što Zemljani nazivaju "polutonovima".

Na lavmercnohu je devet tih "polutonskih žica" bilo zategnuto u prostoru između žica, tamo gde - prema uputstvima svetog ČunKilTesa i svetog ČunTroPela, ne postoji mogućnost nezavisne evolucije i involucije zvučnih vibracija; ta mesta su

oni prvi nazvali "intervalima". A na mestima oktave, gde su bili intervali između nota, naučnik KingTuToz je zategao posebne žice, načinjene od dlake bića koje se zove "konj".

Te konjske dlake su proizvodile vibracije koje su se razlikovale od ostalih i KingTuToz ih je nazvao "haotičnim vibracijama".

Vibracije, dobijene pomoću tih konjskih dlaka, nisu zavisile od njihove zategnutosti, kao u slučaju drugih žica, već od drugih stvari, uglavnom od tri uslova koji su sledili iz okolnih kozmičkih rezultata, i to: dejstva vibracija koje oko njih proizvode druge žice lavmercnoha; od takozvane "temperature vazduha" u datom momentu; od zračenja bića različitih moždanih sistema, koja se nalaze u blizini. Na tom lavmercnohu je između belih, crnih i struna od konjske dlake bilo zategnuto i četrnaest žica načinjenih od usukanih creva, koje su bile obojene crvenom bojom i nazvane "kisketčur"; ukoliko bi savremeni Zemljani koristili te žice, oni bi ih nazvali "četvrtinskim".

Dalje su sve te "četvrtinske" žice sa svake strane konjskih struna bile pričvršćene tako da je njihovim zatezanjem ili popuštanjem bilo moguće da se vibracije, koje su nastajale na njima, u svakom trenutku po želji promene; te vibracije su prema sluhu mogle da se regulišu i mešaju sa "haotičnim vibracijama", dobijenim od konjskih struna.

Sve je bilo podešeno tako da su, zahvaljujući promenama vibracija konjskih struna čiji kvalitet, kao što sam već rekao, zavisi od temperature vazduha, od zračenja bića koja se nalaze u blizini i od mnogih drugih uzroka - vibracije tih crvenih žica, kada se ne bi mešale sa vibracijama konjskih struna, dobijale osobinu da deluju na bića oko sebe veoma "kakofonski" i "štetno", i to čak dotle da su mogle potpuno da ih unište.

Međutim, zahvaljujući čestim promenama zategnutosti crvenih struna i mešanju njihovih vibracija sa drugim vibracijama koje potiču od lavmercnoha, one su postajale bezopasne; to jest, usled sveukupnosti vibracija proisteklih iz lavmercnoha, stvaran je "harmonijski" tok za slušaoce i štetno delovanje se gubilo. Ali, moj dečače, instrument lavmercnoh, kao i brižljivo razrađenu teoriju tog savesnog naučnika prošlih vremena po imenu KingTuToz, zadesila je sudbina predivnog aparata alaatapana i čitave ispravne informacije, koju su spoznala velika braća.

Sada ću ti ispričati kako je osnovni princip funkcionisanja instrumenta lavmercnoh, kao i srednjeg dela alaatapana pod nazivom "džendvoh", došao do tvojih savremenih ljubimaca.

Kada je prošla akutna faza onog "nemirnog perioda" koji sam ti pominjao, neki sačuvani fragmenti svih tih velikih dostignuća Uma još "relativno normalnih" tricentričnih bića planete Zemlje, ponovo su počeli da se prenose budućim generacijama na način koji je odavno uspostavljen u procesu njihovog svakodnevnog života, to jest samo preko ljudi dostojnih da budu posvećeni i da

dobiju odgovarajuća znanja. Međutim, iz godine u godinu sve više i više odraslih odgovornih bića je sticalo to svojstvo, koje sam već pominjao; i tada se u Kini rodio tricentrični Zemljanin po imenu ČajJu koji je, pošto je dostigao zreo uzrast, takođe postao naučnik nove formacije. Zahvaljujući tome ČajJuu, znanje i praktična primena sedmotonske zvučne skale postali su dostupni svima i, prenoseći se iz generacije u generaciju automatski su došli i do tvojih savremenih ljubimaca. U ranim godinama svoje zrelosti taj ČajJu je bio određen, zbog nekih svojih subjektivnih vrlina, da bude kandidat za takozvani "prvi nivo posvećenosti", a kasnije su mu, prema odavno utvrđenom običaju i bez njegovog znanja, pomoć pružila istinski tricentrična bića koja su bila dužna da mu prenesu sve moguće podatke u vezi sa različitim događajima, koji su se na toj planeti desili u prošlosti. I kao što su moja kasnija svestrana istraživanja potvrdila, on je udostojen da, između ostalog, dobije i informacije o velikom instrumentu lavmercnohu, sa svim pojedinostima njegove konstrukcije.

I tadaje taj ČajJu, koji je bio jedan od prvih "idealnih modela naučnika nove formacije", to jest, biće sa "potpuno razvijenom sposobnošću mudrovanja", tada je on, da bi ga u njegovom okruženju smatrali "naučnikom", ne samo izmislio novu, sopstvenu teoriju na osnovu podataka koje je dobio o pojedinostima velikog instrumenta lavmercnoha - teoriju "potvrde i negiranja" koja apsolutno nema veze sa zakonom vibracija - već je konstruisao i novi uprošćeni instrument za proizvodnju zvuka, pod nazivom "kralj".

Njegovo uprošćavanje se sastojalo u tome što je, ne uzimajući u obzir crvene, kao ni konjske strune na lavmercnohu, za osnovu svog zvučnog instrumenta uzeo samo bele i crne žice, koje su čak podražavale onaj broj žica koji je odgovarao dvema oktavama, i rasporedio ih tako da je čitava jedna oktava bila u sredini i za svoj evolucion i involucion razvoj koristila polovinu sledeće više oktave i polovinu prethodne niže oktave.

Iako teorija koju je "izmislio" taj ČajJu nije dugo opstala, zvučni instrument "kralj", koji je on konstruisao, postao je dostupan svim običnim građanima zahvaljujući svojoj jednostavnosti; pošto se pokazalo da su rezultati dobijeni uz njegovu pomoć i njegovim namernim delovanjem, bili veoma dobri i pogodni da "zagolicaju" mnoge podatke kristalizovane u njihovoj prirodi, zahvaljujući posledicama organa kundabufere, taj instrument je počeo automatski da prelazi iz generacije u generaciju.

Spoljni izgled tog zvučnog instrumenta, konstrukciju njegovog rama, zategnutost njegovih žica i njihove nazive, bića narednih generacija su često menjala i najzad je među tvojim ljubimcima ustaljena glomazna forma zvučnih instrumenata, sklopljenih idiotski i smanjenih po snazi do dečjeg nivoa. Takvi su, na primer, "klavirčembalo", "klavirkord", "organe", "klavir" (to jest "kraljevski instrument"), "pijanino", "fisharmonijum" i tako dalje. Međutim, osnovni princip takozvane "promene težišta zvukova", danas je isti kao što je bio onda kada su ga primenila

sveta braća ČunKilTes i ČunTroPel u "džendvohu", to jest u srednjem delu čudesnog eksperimentalnog aparata alaatapana, koji su oni stvorili.

Eto zašto se, moj dečače, ta "kineska sedmotonska podela zvučne oktave", koju je uprostio ČujJu i koja je došla do tvojih savremenih ljubimaca, i sada koristi za sve zvučne instrumente koje sam nabrojao, i još može da služi za "praktično uporedno izučavanje" i približno razumevanje načina na koji se kozmičke supstance različite gustine i stabilnosti formiraju u procesu Najvećeg Trogoautoegokrata od takozvanih "tokova vibracija, koje jedna iz druge proističu", kao i načina na koji se one objedinjavaju i dele da bi formirale velike i male relativno samostalne koncentracije, ostvarujući na taj način opštekozmički Iraniranumandž.

Osim toga, ti ćeš se uskoro i sam u to uveriti, kada se vratimo na naš dragi Karatas i kada ti pokažem i objasnim, kao što sam ti obećao, značenje principa zvuka savremenog zvučnog instrumenta "pijanina" koji sam, kao i mnoge druge stvari doneo sa sobom sa Zemlje, kako bih eksperimentalno, ne žureći, utvrdio jednu od osobenosti, koju nisam imao vremena da proučim na licu mesta, a koja je povezana s neobičnom psihom tricentričnih bića, i vibracijama različite stabilnosti koje oko njih nastaju.

Sada, kada već govorim o čudnoj psihi tvojih ljubimaca, želim da ti pomenem jednu činjenicu koju sam zapazio za vreme svog poslednjeg boravka tamo, a to je da su savremena tricentrična bića na Zemlji, iako su prihvatila tu "kinesku sedmotonsku podelu" za osnovu svih svojih zvučnih instrumenata i svakodnevno uočavaju njene posledice, nisu time sasvim nadahnuti - kao što bi objektivno trebalo da budu - već, naprotiv, pod dejstvom te vrste sazvučja, uz potpuno odsustvo griže savesti i čak sa impulsom zadovoljstva, oni namerno u sebi uspostavljaju onaj asocijativni niz, kakav u svim njihovim oduhovljenim delovima izazivaju svojstva groznog organa kundabufera.

Posle praktične demonstracije na pijaninu, ti ćeš nadam se dobiti, ne samo približnu predstavu o takozvanom "toku težišta vibracija, koje jedne iz drugih proističu i harmonično se mešaju", već ćeš još jednom, s impulsom čuđenja, shvatiti stepen slabljenja suštinskih podataka u prirodi tvojih ljubimaca, koji bi u načelu trebalo da se kristalizuju u prirodi svih tricentričnih bića i koji se, uzeti celovito, zovu "izoštreni instinkt".

Dakle moj dečače, zahvaljujući tome što se, s jedne strane, u prirodi tricentričnih bića, koja su privukla tvoju pažnju, neizbežno deformiše kvalitet funkcionisanja svih podataka kristalizovanih u njima radi zdravog suštinskog mišljenja, i, s druge strane - usled stalnog povećanja broja onih među njima koji su postali odgovorni odrasli ljudi novog tipa, to jest "naučnici nove formacije", savremena tricentrična bića ništa nisu nasledila od celovite, i gotovo jedinstvene u Vasioni, detaljne informacije - koju je u potpunosti spoznao Um drevnih ljudi sličnih njima - a koja se sada koristi za dobrobit razumnih tricentričnih bića svih planeta našeg velikog

Megalokozmosa, gde je ona i nastala. Nisu, kažem, nasledila ništa osim onoga što je naš uvaženi Hodža Nasradin izrazio sledećim rečima:

"Hvala Ti Gospode Stvoritelju što vučje zube nisi stvorio poput rogova moga omiljenog bika, te tako sada mogu da pravim odlične češljeve svojoj dragoj ženi." A u slučaju "kineske sedmotonske podele oktave", koja je došla do tvojih savremenih ljubimaca, iako je, kao što sam rekao, naširoko koriste u procesu svog svakodnevnog života, oni i ne slute da je ona specijalno stvorena i zasnovana na onim nepokolebljivim principima na kojima se zasniva i sve što postoji u našem velikom Megalokozmosu.

Ako se zanemari neznatan broj bića, pripadnika određenih malih grupa na azijskom kontinentu, koja su instinktivno osetila skriveno značenje te kineske podele celovitog zvuka na sedam različitih težišta, i koja su ograničila njenu primenu na suštinske manifestacije što se smatraju svetim, smelo se može reći da su u prirodi skoro svih tricentričnih bića, koja su nastala i živela na toj planeti tokom poslednjeg veka, skoro potpuno prestali da se kristalizuju podaci potrebni za shvatanje smisla i značenja unetih u tu "podelu". Čak ni savremena tricentrična bića koja žive u istoj toj Aziji, kao i ona koja žive na drugim kontinentima i ostrvima te planete, pošto su izgubila svoju instinktivnu osetljivost - sva ta bića bez izuzetka koriste je samo za zadovoljavanje nekih od uobičajenih potreba koje ne dolikuju tricentričnim bićima.

Ono što je najzanimljivije u čitavoj ovoj priči, odnosi se na znanje koje su tricentrična bića nastanjena na tvojoj planeti stekla o svetom Zakonu Heptaparaparšinohu, a to je: iako su opet došli do svih vrsta informacija ili, kako oni kažu, "pojedinih oblasti naučnog znanja" koje "trpaju" u sebe, "zakon vibracija", koji je najvažniji i koji pruža mogućnost da se makar približno sazna realnost, njima je potpuno nepoznat, ako izuzmemo, naravno, njihovu famoznu "teoriju zvuka", nastalu relativno nedavno, koja je "ozbiljno" izučavana i koja je, po svoj prilici, poznata savremenim "učenicima fizičarima" i "učenicima muzičarima". Da bih ti dao "jasnu sliku" o suštini tvojih savremenih ljubimaca i naglasio uzroke raznih nesporazuma, nastalih u toj oblasti znanja i veoma rasprostranjenih među nekim tvojim ljubimcima - nesporazuma koji su veoma karakteristični i mogu da posluže kao odličan materijal za razumevanje i ocenu smisla i objektivnog značenja svih tih pojedinih oblasti njihovih savremenih, takozvanih "egzaktnih nauka" - smatram neophodnim da ti objasnim pojedinosti "teorije zvučnih vibracija", koje su do sada proučene i, da tako kažemo, "poznate" nesrećnim "zemaljskim naučnicima".

Ipak, pre nego što kažem bilo šta o tome, ne mogu a da ponovo ne izrazim iskreno saosećanje sa sudbinom onih savremenih zemaljskih bića koja su zbog toga što su uporno sledila istinski dug, najzad dostigla nivo Uma, kada je neophodno da se dođe do istinske informacije u vezi sa zakonom vibracija.

Na to me je podsetila asocijacija, koja se u meni rodila ovoga časa zajedno sa impulsom žalosti, pošto sam tokom svog poslednjeg boravka među njima često sretao tricentrična bića kojima je bilo neophodno da zbog stanja, da tako kažemo, svog "psihičkog usavršavanja", usvoje i preobraze istinska znanja vezana za zakon vibracija; u isto vreme, jasno sam shvatao da oni nemaju izvore iz kojih bi takva znanja mogli da crpe.

Naravno, oni sada imaju nekakvu "sveukupnost informacija" ili, kako oni kažu, "teoriju vibracija", ali ta nesrećna savremena bića kojima je potrebno znanje, bez obzira na svoje želje i napore, ne mogu da dobiju otuda ništa što bi makar malo zadovoljilo njihova traganja - osim, može biti, razne netačne predstave i protivrečnosti.

Prema tome, moj dečače, u osnovi tih zemaljskih nesporazuma leži to što su različiti fragmenti informacija, koje se odnose na "zakon vibracija", došli do savremenih bića iz dva različita izvora, to jest od drevnih Kineza, kao i od drevnih Grka, čiji je narod, kao što sam ti već rekao, nastao davno, između azijskog i evropskog kontinenta, od onih azijskih ribara koji su iz dosade, za rđava vremena, smišljali razne "nauke", uključujući i "nauku o zvučnim vibracijama". Kasnije je ta njihova "nauka", takođe prenošena iz generacije u generaciju, došla do savremenih bića skoro istovremeno kada i kineska nauka.

Svi kasniji nesporazumi nastali su zbog toga što je informacija, koja je do njih došla od drevnih Kineza, ukazivala na to da jedna puna oktava vibracija sadrži "sedam komponenti", to jest da se oktava sastoji iz "7 centralnih zvukova" ili nota, dok je grčka nauka tvrdila da celovita oktava vibracija ima 5 komponenti, to jest da se oktava sastoji iz 5 nota.

Dakle, samo zato što se u prirodi tvojih ljubimaca novijih generacija, funkcionisanje svih podataka za "suštinsko" logičko mišljenje" kristalizovano u njima, odvija, što bi se reklo, "navrat-nanos", i pošto je informacija koja je došla do njih govorila o dva potpuno samostalna, za njihovu kratku pamet podjednako verodostojna izvora, ti predstavnici savremene civilizacije, koji su počeli da kao palačinke peku najrazličitije "naučne specijalnosti", zapali su u stanje najveće nedoumice i mnogo godina svojom pameću nisu mogli da dokuče koju od dve suprotne teorije treba da prilagode i uključe u svoju savremenu "zvaničnu nauku". Najzad, pošto su potrošili veliku količinu "pljuvačke" da se niko ne bi uvredio, a da bi, istovremeno, ta oblast nauke uključila obe te drevne teorije koje nemaju ništa zajedničko rešili su da ih objedine u jednu. I nešto kasnije, jedan od njih, po imenu Gajdoropulo, smislio je veoma dugačko "matematičko" objašnjenje tog nesporazuma i definisao zašto jedna teorija govori o podeli oktave na sedam celih tonova, a druga - o podeli na samo pet, kao i zašto je došlo do tako izrazite protivrečnosti; od toga doba ta njegova matematička objašnjenja su u potpunosti pomirila sve kvalifikovane predstavnike savremene civilizacije, tako da oni sada

grade svoja "mudrovanja" o vibracijama na matematičkim objašnjenjima tog ljubaznog Gajdoropula.

Ta matematička objašnjenja su zasnovana na sledećim zaključcima. Pre svega, naš ljubazni Gajdoropulo je na određeni, samo njemu poznat način izračunao broj vibracija svake od kineskih "sedam nota" i objasnio da u kineskoj sedmotonskoj oktavi one note koje se zovu "mi" i "si" zapravo uopšte nisu note, već samo polutonovi, pošto je broj njihovih vibracija skoro isti kao broj vibracija u onim grčkim polutonovima koji se, prema podeli grčke oktave, nalaze tačno između kineskih nota "mi" i "fa" i "si" i "do".

On je dalje postavio hipotezu da je Kinezima, može biti, bilo zgodno da koriste "komponente" glasa, ili težišta glasa, u polutonovima, i da oni zbog toga svoju oktavu nisu podelili na pet tonova, kao Grci, već na sedam, i tako dalje, i tome slično.

Posle tih objašnjenja gospodina Gajdoropula, svi drugi savremeni naučnici nove formacije, pošto su toj oblasti svoje "zvanične nauke" prilepili etiketu, bili su potpuno zadovoljni.

I sada ta oblast, nazvana "teorijom zakona vibracija", kako bi rekao naš dragi učitelj Hodža Nasradin, živi na Zemlji "bez brige".

U vezi s tim setio sam se, i hteo ne hteo, moram glasno da kažem još jednu mudru izreku našeg poštovanog Hodže Nasradina. On je rekao:

"Eh, šmokljani! Dok smišljate koga da upregnete u plug, vi ne vidite razliku između mazge i zeca jer i jedno i drugo imaju - četiri noge!"

Naravno, tvoji savremeni ljubimci čak i ne slute da te dve notne podele oktave, koje su nazvali "kineskom" i "grčkom", u osnovi imaju dva potpuno različita uzroka: prva podela, to jest kineska, nastala je usled poznavanja zakona Heptaparaparšinoha, koji su otkrila dva velika brata kojima nije bilo ravnih na Zemlji; a druga, to jest grčka podela, bazirala se jedino na takozvanim "komponentama glasa". prirodnim za glasove Grka u vreme kada je petotonska oktava stvorena.

Kao što su se ljudi delili, a i sada se dele, na razne narode, tako su se formirale i različite "komponente glasa" ili, kako oni ponekad kažu, "jasni zvuci glasa". Do toga dolazi zbog toga što se ti "jasni zvuci glasa" uopšte, kod ljudi formiraju zato što postoje mnogi, od njih nezavisni spoljašnji i unutrašnji uslovi, kao što su geografski, nasledni, religiozni, pa čak i takvi kao što su kvalitet hrane i "kvalitet uzajamnih uticaja", i tako dalje, i tome slično.

Tvoji savremeni ljubimci, naravno, ne mogu da shvate da bez obzira na sva uporna nastojanja starih Grka ili, da tako kažemo, "njihovog savesnog odnosa prema tom pitanju", uz svu svoju želju, oni nisu mogli da u podeli zvučne oktave na različite tonove obezbede ni više ni manje nego 5 tonova, zato što im sveobuhvatnost svih, od njih nezavisnih unutrašnjih i spoljašnjih uslova nije pružala drugu mogućnost za vreme pevanja, osim da se oslone na svojih "5 komponenti glasa".

Komponente, ili "centralni zvuci u ljudskim glasovima" to su oni tonovi, ili note, koje za vreme izvođenja različitih zvukova pomoću odgovarajućih sopstvenih organa - u skladu sa osobinama, fiksiranim u njima usled naslednosti i stečenih sposobnosti, kao i u zavisnosti od opšteg funkcionisanja njihove prirode, ljudi izražavaju slobodno, lako i tokom dužeg vremena, bez ikakvog naprezanja drugih posebnih funkcija.

Drugim rečima, "komponente" se dobijaju kada je tempo rezultata njihovog ispoljavanja potpuno usklađen s drugim funkcijama njihovog bića, čiji je tempo već fiksiran u njima zahvaljujući svim unutrašnjim i spoljašnjim uslovima njihovog svakodnevnog života.

Zahvaljujući različitim uslovima lokalnog karaktera, kao i različitim naslednim osobinama, različite "komponente", ili "centralni zvuci glasa", formiraju se kod bića skoro svake grupe ili geografskog regiona; i zato je ta podela oktave na note među bićima, nastanjenim u različitim delovima planete, potpuno različita.

Sada među tvojim ljubimcima postoje grupe koje imaju mogućnost da izraze "središnje zvuke" zvučne oktave ne samo od 5 ili 7, već čak 13 ili 17 nota.

Da bih ti ilustrovao to što sam upravo rekao, kao dobar primer mogu da posluže ljudi jedne male grupe koja živi na azijskom kontinentu. Ja sam veoma voleo da slušam njihovo pevanje zato što su oni prema svojim fiziološkim mogućnostima - iako imaju podatke za ispoljavanje samo tri "komponente" - sposobni da u svojim pesmama reprodukuju do 40 različitih zvukova.

Njihovo pevanje je bilo izuzetno prijatno, a, istovremeno, izobilje koje ga je odlikovalo, mekoća i neprekidno proizvođenje zvučnih vibracija, događalo se samo iz jedne od tri "organske komponente".

Evo u čemu se sastoji fiziološka karakteristika bića te male grupe: nezavisno od toga koji broj određenih zvukova oni svojim glasovima proizvode u celokupnoj oktavi, oni neprekidno utvrđuju "nepromenljivu sveukupnost vibracija", dobijenih samo od onih komponenti koje su im svojstvene, i tokom punog manifestovanja tih komponenti stiču mogućnost da kod drugih ljudi izazovu takozvanu "centralizaciju" ili "eho".

Sve to mi je postalo potpuno jasno kada sam, pošto sam se zainteresovao za pevanje, uz pomoć 3 specijalno naručena i "podešena kamertona" i nekoliko veoma osetljivih "vibrometara", koje je za mene lično smislio moj najbolji prijatelj Gornahoor Karkar, počeo da istražujem tu karakteristiku, retku među tvojim savremenim ljubimcima.

U kineskoj podeli oktave na note ta osobina uopšte nije uzimana u obzir.

Kineska podela oktave na 7 nota, kao informacija koja čini sveukupnost jedne oblasti znanja vezanog za Zakon Devetostrukosti, bazirana je na rezultatima svesnog truda i namernog stradanja velike braće blizanaca, čija su viša tela kanonizovana i sada borave na svetoj planeti, na kojoj smo nedavno i sami imali sreće da boravimo.

Ipak, moj dečače, veoma žalim što neću imati mogućnosti da ti putem tog savremenog instrumenta, pijanina, koji sam doneo s tvoje omiljene planete, pružim kompletno objašnjenje zakona vibracija svih izvora, koje ostvaruje opštekozmički Ansanbaluazar, zato što to idealno može biti izvedeno samo na predivnom lavmercnohu, koji je napravio sledbenik velike braće blizanaca, ništa manje veliki kineski naučnik KingTuToz.

Na tom izvanrednom eksperimentalnom instrumentu, lavmercnohu, KingTuToz je - prema odgovarajućim proračunima koje su izvršila velika braća - postavio onoliki broj žica za stvaranje vibracija kozmičkih supstanci, koliko u Vasioni ima uzastopnih nivoa izvora - od pojedine planete do Protokozmosa - u čijoj se prirodi vibracije kozmičkih supstanci, menjajući se zakonomerno za vreme trogoautoegokratskog procesa, na potreban način mešaju radi ostvarenja svega potonjeg.

Da, moj dečače, iako instrument za proizvodnju zvuka, koji sam doneo sa Zemlje, predstavlja samo tipičan pronalazak tvojih savremenih ljubimaca, ipak - pošto metod podešavanja žica za njegove "note" ili "tonove" i "polutonove" nije promenjen - možda bi bilo moguće, pošto se utvrdi redosled mešanja vibracija kozmičkih supstanci, koje su na odgovarajući način proizvele njegove strune, da se demonstriraju zakoni vibracija proisteklih iz sedam fundamentalnih celovitih izvora. Zahvaljujući tome, mogao bi da zamisliš i razumeš kako sve vibracije prelaze jedna u drugu i deluju jedna na drugu, zato što su, kao što sam ti već rekao, svi kozmosi različitih gradacija, kao i svaki od sedam samostalnih delova ispoljavanja tih kozmosa, skoro u svakom pogledu slični Megalokozmosu, i zato što u svakom od njih sedmoslojni izvori vibracija uzajamno deluju na isti način kao što se to događa u Megalokozmosu. Zbog toga, ako si shvatio zakon vibracija za jedno težište, moći ćeš približno da shvatiš i zakone za sva težišta, naravno, ako uzmeš u obzir razlike u njihovim nivoima.

Ponavljam, ako su žice tvoga pijanina ispravno podešene i ako se tražene vibracije izazivaju na odgovarajućim žicama, dobijeno mešanje vibracija će se skoro potpuno, čak i matematički, poklopiti sa zakonomernom sveukupnošću vibracija supstanci koje, u skladu sa svetim Heptaparaparšinohom, proističu iz odgovarajućih kozmičkih izvora.

Na tome pijaninu vibracije svake "note" ili "tona", i svakog "polutona" bilo koje oktave, prelaze jedna u drugu u strogoj saglasnosti sa zakonom svetog Heptaparaparšinoha i na taj način te vibracije, što se događa uvek i svuda u Vasioni, pomažu jedna drugoj da se razvijaju u ovom ili onom pravcu.

Ovde, uzgred, treba naglasiti da su predviđanja i proračuni tih velikih zemaljskih naučnika bili skoro tačni, zahvaljujući činjenici što je standardna jedinica koju su oni uzeli za svoje proračune bila ista ona koja se koristi svuda u Megalokozmosu. a to je najmanja čestica svete supstance Teomertmalogosa, koja čini svu snagu njene životnosti.

A sada ću ti, kao što sam obećao, objasniti šta je to "niriunosijanski svetski zvuk", koji sam ti pominjao.

"Niriunosijanski svetski zvuk" jeste onaj zvuk čije vibracije na svojim zvučnim instrumentima - naravno u veoma ograničenom broju i sve do dana današnjeg u istoj toj Kini - tvoji ljubimci od najdavnijih vremena koriste kao "apsolutne vibracije" note "do".

Postojanje toga zvuka je na Zemlji postalo poznato na sledeći način. Prvi put ga je otkrio naučnik iz Društva Akkladansa, osnovanog u Atlantidi, predak one dvojice naučnika braće blizanaca, kojem se, kao što se sećaš, posrećilo da sretne prve žitelje zemlje Maralplezi, i koga su oni kasnije izabrali za svog poglavara.

U to vreme je taj naučnik iz Društva Akkladansa, prateći razne kozmičke pojave na planeti i izvan njenih granica, primetio da se u određenom delu te zemlje, nedaleko od mesta gde je kasnije izrastao grad Gob, dva puta godišnje, posle određene promene vremena, obavezno javlja taj zvuk i da se on prilično dugo može čuti. Ondaje on na tom mestu sagradio uzvišenje koje mu je, kako kažu Zemljani, bilo potrebno za osmatranje "nebeskih tela", a uzvišenje je konstruisao upravo na tom mestu zato što je želeo da za vreme svojih posmatranja prati i istražuje taj kozmički rezultat koji u početku nikako nije mogao da objasni.

A kasnije, kada su dva velika brata blizanca, budući svetitelji, počeli da istražuju sveti kozmički zakon Heptaparaparšinoha, oni su, znajući već za taj kozmički fenomen i radeći na tom istom mestu, uspešno razjasnili karakter i prirodu tog čudnog zvuka, koji su uzeli za jedinicu mere svih svojih proračuna u celini. Na tom pijaninu, "vibracije spoljnog porekla" nastaju iz različitih "potresa", "šumova", "šuštanja", i zato su mnogi njihovi delovi nazvani "aerijalnim momentalnim vibracijama" koje se, po pravilu, u atmosferi formiraju od prirodnih vibracija koje tamo već postoje.

Ovde je neophodno da se u vezi sa aktualizacijom petog intervala svetog Heptaparaparšinoha, povuče paralela između ova dva procesa koji, spolja gledano, nemaju ništa zajedničko jedan s drugim. Upravo zato što prva nasušna hrana ne može da dobije svoju životnu snagu sve dotle dok ne dođe do transformacije u "suštinski pentogari", i na tome pijaninu vibracije žica ne mogu dobiti neophodnu životnu snagu sve dok se ne sjedine sa prethodnim vibracijama, počev od sveukupnosti "centralnih vibracija" tona "sunca".

Ova poslednja osobenost svetog zakona Heptaparaparšinoha može se sasvim pouzdano demonstrirati na pijaninu, jer ako se vibracije tonova "mi" i "si" proizvode u hermetički zatvorenoj prostoriji, oni se ili odmah gube, ili se, zahvaljujući sili dobijenoj usled događaja koji rađa taj fenomen, podvrgavaju involuciji; ukratko rečeno, ton "mi" se vraća ka tonu "do", a ton "si" - ka donjem "fa".

Za kraj objašnjenja o podeli na 7 tonova zvučne oktave, koju koriste tvoji ljubimci, moram još jednom sa žaljenjem da naglasim činjenicu da su oni, ukoliko bi neke krhotine toga znanja i došle do njih, brzo zaboravljali sve što je bitno, i to uvek iz jednog te istog razloga, to jest usled gubljenja prakse ispunjenja istinskog duga što zapravo i predstavlja uzrok stalnog iskrivljavanja onog tipa mišljenja koje je svojstveno tricentričnim bićima.

Tu se Belzebub ponovo prepustio toku svojih misli i njegov pogled se zaustavio na korenu unukovog nosa.

Usledilo je zatim prilično dugo ćutanje posle kojeg je on nastavio:

- Eh! Drago moje dete, hteo ne hteo, moram da ti ispričam o nekim eksperimentima u vezi zakona vibracija, koje sam posmatrao na planeti Zemlji.

Pričaću ti o njima što je moguće detaljnije, iz 2 razloga.

Prvi je razlog u tome što sam ti već mnogo govorio o fundamentalnom Zakonu Heptaparaparšinohu i bio bih veoma ljut ukoliko ti iz nekih razloga ne bi usvojio sve njegove osobenosti. Ja sam siguran da će ti ono što ću ti sada ispričati o tim eksperimentima pomoći da formiraš iscrpnu predstavu o tom zakonu.

Drugi razlog se sastoji u tome što je Zemljanin koji je vršio te eksperimente, zahvaljujući svom znanju o kozmičkim vibracijama, bio jedini koji je za sve vekove koje sam proveo na Zemlji shvatio i prepoznao moju istinsku prirodu.

Glava 41 DERVIŠ IZ BUHARE HADŽI ASVAZ TRUV

Priča o mom prvom susretu sa savremenim Zemljaninom s kojim sam posmatrao te eksperimente, nesumnjivo će ti biti veoma interesantna i korisna, naročito zato što će, očigledno, upravo zahvaljujući njemu informacija o fundamentalnom svetom kosmičkom zakonu Heptaparaparšinohu biti obnovljena i postati dostupna svim običnim ljudima, čak i savremenicima koji osećaju žeđ za znanjem. Zato ću ti o tom susretu ispričati veoma detaljno.

Prvi put sam ga sreo tri zemaljske godine pre svog konačnog odlaska iz tog sunčanog sistema.

Jednom sam, putujući po Aziji i našavši se u mestu pod nazivom "Buhara", slučajno sreo jednog tricentričnog Zemljanina koji je pripadao narodu što je naseljavao taj deo površine tvoje omiljene planete, i sprijateljio se s njim; on je bio član bratstva derviša, a zvao se Hadži Zefir Boghaedin.

On je bio tipičan predstavnik onih tricentričnih stanovnika Zemlje koji su, što bi se reklo, bili skloni da se zanose "uzvišenim temama", i koji su, ne razumevajući ih suštinski, govorili o njima automatski, i kada treba i kada ne treba, s bilo kim. Jednom prilikom, on je počeo da govori o drevnoj kineskoj nauci, poznatoj kao "šatčajmernis".

Ta nauka nije ništa drugo do zbir fragmenata istinskih znanja koja se odnose na sveti Heptaparaparšinoh, a do kojih su došla braća blizanci iz Kine, kao i drugi naučnici drevnih vremena, nazvavši ih "sveukupnošću istinske informacije o zakonu Devetostrukosti".

Već sam ti govorio da su određeni fragmenti tog znanja mogli da ostanu sačuvani i da prelaze iz generacije u generaciju preko veoma ograničenog broja posvećenih. Što je istina, istina je: biće velika sreća za buduće tricentrične stanovnike te planete ukoliko ti sačuvani fragmenti, koji su preneti i još uvek se prenose na buduće generacije preko veoma ograničenog broja posvećenih, ne dospeju u ruke tamošnjih "savremenih" naučnika.

To će biti velika sreća, jer ukoliko bi ti sačuvani fragmenti istinskog znanja dospeli u ruke savremenih naučnika, oni bi svakako, zbog svoje sklonosti ka mudrovanju, od smisla koji se u njima nalazi smučkali neku vrstu "naučnog bučkuriša" i tada bi se Um svih ostalih tricentričnih bića, koji sada jedva tinja, definitivno ugasio; štaviše, ti poslednji ostaci velikih dostignuća njihovih predaka bili bi konačno zbrisani s lica te zlosrećne planete.

Dakle, moj dečače...

Jednom, kada sam razgovarao sa dervišem Hadži Zefir Boghaedinom o drevnoj kineskoj nauci "šatčajmernis", on je predložio da odemo kod jednog drugog derviša, njegovog prijatelja, koji je bio veliki autoritet u toj drevnoj kineskoj nauci, kako bih s njim porazgovarao o njoj.

On mi je ispričao da njegov prijatelj živi u "Gornjoj Buhari", daleko od svih, i da se bavi određenim eksperimentima vezanim za tu nauku.

Pošto nisam imao neki poseban posao u gradu, a njegov prijatelj je živeo upravo u brdima koja sam odavno hteo da istražim, odmah sam pristao i mi već sutradan krenusmo tamo.

Pošto smo napustili grad, tri dana smo išli peške.

Najzad, visoko u brdima Gornje Buhare, zaustavismo se u uskom klancu.

Taj region se zvao "Gornja Buhara" zato što je veoma brdovit i mnogo je viši nego oni delovi zemlje koji se zovu "Donja Buhara".

Tu, u tom klancu, moj poznanik, derviš Hadži Zefir Boghaedin, zamolio me je da mu pomognem kako bismo pomerili jednu kamenu ploču i, kada smo tu ploču malo pomerili, ukazao nam se omanji otvor iz koga su virili krajevi dve gvozdene šipke.

On je spojio te dve šipke i pažljivo oslušnuo.

Uskoro smo čuli čudan zvuk i na moje čuđenje, Hadži Zefir Boghaedin reče nešto u otvor na meni nepoznatom jeziku.

Kada je prestao da govori, mi vratismo kamenu ploču na njeno mesto i krenusmo dalje.

Na određenom rastojanju zaustavismo se pred jednom stenom i Hadži Zefir Boghaedin počeo nešto napeto da iščekuje; u tom času, ogroman kamen koji je tu ležao iznenada skliznu u stranu, otvorivši ulaz u pećinu.

Mi uđosmo u tu pećinu, krenusmo napred i ja primetih da su naš put naizmenično osvetljavali "gas" i "elektrika".

Iako me je to osvetljenje začudilo, te sam imao želju da mu tim povodom postavim mnogobrojna pitanja, odlučih da ne remetim ozbiljnu pažnju svog kompanjona.

Kada smo prošli izvesno rastojanje, ugledasmo na jednoj od okuka jednog tricentričnog Zemljanina koji nam je dolazio u susret; on nas pozdravi, kao što je bilo uobičajeno u tim mestima, i povede nas dalje.

To je bio prijatelj mog poznanika, derviša Hadži Zefir Boghaedina.

On se zvao Hadži Asvaz Truv.

Mi razmenismo pozdrave i on nas uvede u jednu malu prostoriju u pećini, gde smo seli na filcane tepih koji je pokrivao pod i, nastavljajući naš razgovor, počesmo da jedemo takozvani "buharski pilav", koji taj sredovečni čovek donese u glinenoj posudi iz susedne sobe.

Dok smo jeli, moj poznanik derviš mu između ostalog ispriča da mene veoma zanima nauka "šatčajmernis", a zatim kratko objasni šta ja već znam o tome i šta smo zajednički razjasnili.

Posle toga, Hadži Asvaz Truv počeo i sam da me zapitkuje i ja mu dadoh adekvatne odgovore, naravno u formi koju sam već bio usvojio, a iza koje sam skrivao svoju pravu prirodu.

Zaista, tokom svojih putovanja na tvoju omiljenu planetu ja sam postao toliko vešt u tom načinu razgovora, da su tvoji ljubimci uvek u meni videli jednog od svojih naučnika.

U nastavku razgovora saznao sam da se uvaženi Hadži Asvaz Truv zanima za ovu nauku već prilično dugo i da ju je tokom poslednjih 10 godina izučavao isključivo s praktične strane.

Sznao sam takođe da je on u tom istraživanju postigao rezultate koji su skoro nemogući za savremene tricentrične Zemljane.

Kada sam sve to saznao, neopisivo sam se začudio i od sveg srca pozeleo da utvrdim kako je to moglo da se dogodi, jer sam dobro znao da je to znanje odavno iščilelo iz Uma tricentričnih Zemljana i da taj časni hadžija nije mogao često o tome da sluša, te da se na taj način, koji je kod njih čest, u njemu nije moglo postepeno probuditi takvo interesovanje.

Da, moj dečače, tricentričnim Zemljanima, odavno je postalo svojstveno da se interesuju samo za ono što često vide ili čuju. A kada bi se za nešto zainteresovali to interesovanje bi obično ugušilo sve druge životne potrebe i njima bi se učinilo da ono što ih u datom momentu interesuje predstavlja "upravo onu stvar zbog koje se može zanemariti čitav svet".

Kada je između mene i tog simpatičnog derviša Hadži Asvaz Truva uspostavljen neophodan kontakt, to jest kada je on počeo sa mnom da razgovara više ili manje normalno, bez "maske" koju stalno nose tvoji savremeni ljubimci kada dolaze u dodir sa sebi sličnima - posebno sa onima koje sreću prvi put - upitah ga, naravno na uobičajen način, zašto i kako se on zainteresovao za tu granu istinskog znanja. U vezi s tim, sada bi trebalo da ti kažem da se na Zemlji, u procesu svakodnevnog života tih čudnih tricentričnih bića koja naseljavaju neki zaseban region, postepeno uspostavljaju i iz generacije u generaciju prenose njihovi sopstveni specijalni oblici međusobnih odnosa.

Ti različiti oblici međusobnih odnosa nastali su sami od sebe. pošto je u njihovoj psihi konačno atrofirala osobina da opažaju unutrašnja osećanja drugih sličnih bića prema sebi osobina koju neizostavno moraju posedovati svi stanovnici naše Velike Vasiona bez obzira na formu i mesto svoga rođenja.

U naše vreme se na tvojoj omiljenoj planeti i dobri i loši odnosi formiraju isključivo u skladu sa "ljubaznostima", tj. u skladu s praznim rečima bez trunke onoga što se naziva "rezultatom unutrašnjeg dobronamernog impulsa", kakav obično nastaje u prirodi svih bića prilikom susreta sa sebi sličnima.

U naše vreme, međutim, često se dešava da jedan čovek može u duši da želi drugome dobro, ali ukoliko iz nekog razloga mora svoj odnos prema drugome da izrazi rečima, koje se uslovno ne smatraju "dobrim tonom", to znači kraj njihovog odnosa: u svim posebnim oduhovljenim lokalizacijama onoga s kim razgovara obavezno se kristalizuju podaci koji, prema asocijaciji, u njemu rađaju uverenje da sabesednik koji mu uistinu želi dobro, živi jedino zbog toga da mu čini gadosti. Zato je tamo, posebno u poslednje vreme, uveden običaj obaveznog poznavanja najrazličitijih formi jezičkog obraćanja, neophodnih ako želiš da imaš prijatelje i da nemaš neprijatelje.

Anomalna egzistencija tih čudnih tricentričnih bića ne samo daje zagadila njihovu sopstvenu psihu, već, kao posledica, zagađuje i psihu skoro svih zemaljskih monocentričnih i bicentričnih bića.

Podaci koji podstiču rast unutrašnjeg suštinskog impulsa, o kome sam ti već govorio, više se ne formiraju u prirodi onih zemaljskih monocentričnih i bicentričnih bića s kojima tvoji ljubimci odavno i sve češće komuniciraju i imaju posla.

U stvari, ti suštinski podaci i dalje nastaju u prirodi monocentričnih i bicentričnih bića različitih spoljnih formi, na primer kod onih bića koja oni nazivaju "tigrovima", "lavovima", "medvedima", "hijenama", "zmijama", "paukovima", "škorpionima", i tako dalje, a čiji se način života nikada nije sukobljavao s tvojim dvonogim ljubimcima. Osim toga, zbog abnormalno uspostavljenih uslova svakodnevnog života, u prirodi bića o kojima sam ti govorio već je formirana jedna veoma interesantna odlika koja se sastoji u tome da tigrovi, lavovi, medvedi, hijene, zmije, paukovi, škorpije i ostali izazivaju osećanje straha i neprijateljstva kod drugih bića koja ih sreću, te zbog toga ona nastoje da ih unište, kako bi tu "opasnost" otklonila.

To se događa zbog toga što su tricentrična bića, koja su privukla tvoju pažnju, naravno, opet usled pomenutih abnormalnih uslova egzistencije, kako sama kažu, postepeno postala "kukavice od glave do pete". Dakle, kada se tvoji ljubimci, koji su postali ovejane kukavice, spremaju da unište biće neke druge forme, ili kada slučajno naiđu na takvo biće - koje je, u međuvremenu, na njihovu nesreću i na našu veliku žalost, kako fizički tako i po svojim suštinskim navikama postalo od njih jače - obuzme ih takva panika da oni, što bi se reklo, "izgube glavu".

Bez obzira na to, pošto imaju naslednu prirodnu potrebu da uništavaju bića drugih formi koja žive na njihovoj planeti, u takvim momentima oni čitavim svojim bićem nastoje da nađu načina kako da s njima izađu na kraj.

Usled onoga što tvoji ljubimci zrače, u prirodi bića drugačijih formi se umesto podataka koji u njima treba da izazovu stvaranja impulsa "instinktivnog utiska poštovanja i simpatije" za bilo koju formu života, javljaju drugačiji podaci sa specijalnim funkcijama, zbog kojih osećanje straha koje se javlja u prirodi tvojih ljubimaca, ta bića doživljavaju kao pretnju po sebe.

Eto zašto uvek kada ta monocentrična ili bicentrična bića sretnu tvoje ljubimce, uvek nastoje da ih unište kako bi izbegla opasnost po sopstveni život.

Nekada su svi stanovnici tvoje planete, bez obzira na razlike u svojoj spoljnoj formi i svojim moždanim sistemima, živeli zajedno u miru i harmoniji. Čak se i danas ponekad događa da se neki tvoj ljubimac usavrši do nivoa na kome svim svojim oduhovljenim delovima oseća da je svako biće ili, što se kaže, "svaki živi stvor", podjednako blizak i drag našem Opštem Ocu Stvoritelju; i zahvaljujući stalnom ispunjenju istinskog duga on nastoji da potpuno uništi u svojoj prirodi podatke za stvaranje impulsa kukavičluka pred bićima drugačijih formi, tako da ovi ne samo

što ne pokušavaju da unište to savršeno biće, već mu čak ukazuju sve vrste poštovanja i služe mu kao biću sa velikim objektivnim mogućnostima.

Ukratko rečeno, svi pomenuti, kao i mnogi drugi manje važni faktori, takođe ukorenjeni u nenormalnoj egzistenciji tvojih ljubimaca, doveli su, na kraju krajeva, do uspostavljanja različitih oblika "verbalnih ljubaznosti" u njihovom međusobnom komuniciranju, te tako, kao što sam već pominjao, u svakom kraju postoje posebni, specijalni oblici komuniciranja.

Taj prijatni tricentrični Zemljanin, Hadži Asvaz Truv, bio je prema meni utoliko dobronamerniji, jer sam bio prijatelj njegovog dobrog prijatelja.

Uzgred, treba napomenuti da su tricentrična bića u tom delu tvoje omiljene planete bila jedina kod kojih je još postojalo istinsko uzajamno prijateljstvo.

Kod njih, kao i kod tricentričnih bića svuda u Vasioni, a takođe na njihovoj planeti u prastara vremena, ne samo da je svaki čovek umeo istinski da bude prijatelj, već su i njegovi rođaci i prijatelji njegove prijatelje smatrali svojimima i odnosili su se prema njima isto kao i prema sopstvenim prijateljima.

Hteo sam da svoje odnose sa Hadži Asvaz Truvom učinim još boljima, jer sam veoma želeo da znam kako i zašto se on zainteresovao za tu nauku i kako je postigao naučna dostignuća, neprevaziđena na Zemlji, te sam zato neprestano rasipao razne ljubaznosti, uobičajene u tim mestima.

Za vreme naših razgovora koji su se isključivo ticali nauke koja se u to vreme zvala "šatčajmernis", pričajući o prirodi i značenju vibracija uopšte, došli smo do problema zvučne oktave. Hadži Asvaz Truv reče da ne samo što zvučna oktava ima sedam aspekata relativno nezavisnih celovitih manifestacija, već se i vibracije svakog od tih relativno samostalnih tonaliteta u svom nastanku i postojanju potčinjavaju tom istom zakonu.

Govoreći dalje o zakonu zvučnih vibracija, on reče:

- Ja sam se za nauku "šatčajmernis" zainteresovao dok sam izučavao zakone zvučnih vibracija; upravo su oni bili razlog što sam ostatak svog života posvetio toj nauci.

On malo razmisli i reče:

- Pre svega moram da vam kažem, prijatelji moji, da sam ja, iako sam bio veoma bogat čovek pre nego što sam stupio u bratstvo derviša, veoma voleo da se bavim jednim zanatom, to jest pravio sam razne žičane instrumente koji se zovu "saz", "tar", "kamandža" i drugi.

Čak i pošto sam stupio u bratstvo, svoje slobodno vreme sam posvećivao tom zanatu, praveći muzičke instrumente uglavnom za naše dervişe.

Razlog zbog kojeg sam se tako ozbiljno zainteresovao za zakone vibracije, bio je sledeći:

Jednom me je šeik našeg manastira pozvao k sebi i rekao:

- Hadži! U manastiru, u kome sam bio samo običan derviš, za vreme određenih misterija, kada bi naši derviši-muzičari svirali melodije svetih pesama, svi naši

derviši su, dok su slušali te melodije, doživljavali posebna osećanja u skladu s tekstom neke pesme.

Ali ovde, iako već dugo i pažljivo posmatram, još nijednom nisam uočio neki poseban efekat koji bi kod naše braće derviša izazvale te iste pesme.

Šta ovde nije u redu? Zašto do toga dolazi? Utvrđivanje tih uzroka odavno je postalo moj cilj i ja sam vas sada pozvao da o tome porazgovaram s vama. Možda vi, kao stručnjak za stvaranje muzičkih instrumenata, možete da mi pomognete u razjašnjavanju pitanja koje me zanima.

Zatim smo počeli da razmatramo to pitanje sa svih strana i posle dugog razmišljanja najzad smo došli do zaključka da osnovni uzrok, očigledno, leži u samoj prirodi zvučnih vibracija.

Došli smo do tog zaključka jer se tokom našeg razgovora ispostavilo da su u manastiru, gde je naš šeik bio običan derviš, osim na dobošu monasi svirali i na raznim drugim instrumentima, dok su u našem manastiru iste te svete melodije izvođene isključivo na duvačkim instrumentima.

Zatim šeik, razmislivši malo, reče:

- Hadži, vi ste majstor za izradu žičanih instrumenata. Ako pokušate, možda će vam poći za rukom da stvorite žičani instrument na kome svaki derviš, iako nije stručnjak, može da proizvodi zvuke željene melodije pomoću običnog mehaničkog delovanja, na primer okretanjem, udaranjem, lupanjem, i tako dalje.

Taj predlog našeg šeika me je odmah veoma zainteresovao i ja se s velikim zadovoljstvom prihvatih tog zadatka.

Pošto sam doneo tu odluku, ustadoh kako bih dobio njegov blagoslov, a zatim krenuh.

Posle prilično dugog razmišljanja, odlučih da uz pomoć svog prijatelja - derviša Kerbalaja Aziza Nuarana - napravim "cimbal", mehanizam od malih čekića koji bi udaranjem proizvodili potreban zvuk.

Iste večeri pođoh svom prijatelju, dervišu Kerbalaju Azizu Nuaranu.

Iako su ga poznanici uglavnom smatrali osobenjakom, svi su ga poštovali jer je bio veoma pametan i učen i često pokretao pitanja o kojima su svi, hteli ne hteli, morali ozbiljno da razmišljaju.

Pre nego što je stupio u red derviša, on je bio profesionalni "časovničar".

I u manastiru je sve svoje slobodno vreme posvećivao svom omiljenom zanimanju.

Uzgred, mog prijatelja, derviša Kerbalaja Aziza Nuarana, nedavno je veoma zaintrigirala jedna "čudna ideja": on je pokušavao da napravi mehanički sat koji bi bez pomoći bilo kakve opruge pokazivao tačno vreme.

On je tu čudnu ideju objasnio na sledeći kratak i jednostavan način:

- Ništa se na Zemlji ne nalazi u apsolutnom mirovanju zato što se i sama Zemlja kreće. Na Zemlji je stabilna jedino masa, i to samo u polovini prostora koji zaprema. Ja želim da postignem bilans poluga koji bi bio toliko savršen da bi njihovo kretanje, koje nužno treba da proističe iz tempa kretanja Zemlje, tačno odgovaralo kretanju kazaljki na satu, i tako dalje, i tome slično.

Kada sam došao svom ekscentričnom prijatelju i objasnio mu šta želim i kakvu pomoć očekujem od njega, on se odmah veoma zainteresovao i obećao mi je svaku vrstu pomoću koju bude smislio.

Sutradan smo se zajedno bacili na posao.

Zahvaljujući našim zajedničkim naporima, kostur mehaničkog muzičkog instrumenta koji sam smislio bio je uskoro gotov. Ja sam označio potrebna mesta za žice i zategao ih, dok je moj čudni prijatelj nastavio da radi na mehanizmu sastavljenom od malih čekića.

Kada sam završio zatezanje žica i kada smo počeli da ih podešavamo na odgovarajući način, došao sam do veoma zanimljivog otkrića koje me je odvelo u eksperimente povezane sa zakonima vibracija, kojima se i sada bavim.

Sve je počelo ovako: veoma dobro sam znao da polovina dužine jedne žice daje udvostručen broj vibracija čitave žice istog prečnika i jačine, i, u skladu s tim principom, napravio sam takozvane "kobilice" za žice "cimbala", a zatim sam za određenu svetu melodiju sve žice podesio na "jednu osminu", koristeći pri tome, naravno, svoj "perambarsasidavan" ili, kako se to zove u Evropi, "kamerni ton", koji je davao vibracije kineskog apsolutnog "do".

Dok sam podešavao žice prvi put sam primetio da princip prema kome broj vibracija jedne žice, obrnuto proporcionalan njenoj dužini, ne deluje uvek, već samo ponekad, potvrđujući takozvanu "opštu mešavinu harmoničnih sazvučja". Ovo otkriće me je toliko zainteresovalo da sam svu svoju pažnju posvetio samo tom istraživanju i potpuno sam zapostavio rad na "cimbalima".

Desilo se da se i moj ekscentrični prijatelj takođe zainteresovao za ovaj problem i mi smo počeli zajedno da istražujemo tu činjenicu koja nas je toliko iznenadila. Tek posle nekoliko dana nas dvojica smo primetili da zanemarujemo svoj osnovni posao i zato rešismo da od tog dana polovinu svog vremena posvećujemo završetku rada na "cimbalu", a drugu polovinu - našim istraživanjima.

Razume se, uskoro smo uspešno savladavali oba zadatka, tako da oni jedan drugom nisu smetali.

Mehanička "cimbala" koja smo smislili, ubrzo su bila gotova i njima smo bili sasvim zadovoljni. Pokazalo se da ona podsećaju na savremeni "grčki ručni vergl", ali imaju četvrtinu tona i malo su većih dimenzija.

Instrument se puštao u rad okretanjem, usled čega su mali čekići počinjali da udaraju po odgovarajućim žicama, a to je postizano pomoću debelih svežnjeva rogoza sa udubljenjima u koja su ulazili čekići za vreme okretanja, izazivajući na taj način vibracije žica.

Za svaku svetu melodiju pripremili smo i uvezali posebne svežnjeve rogoza koji su se mogli menjati u zavisnosti od toga kakva se melodija traži.

Kada smo, najzad, šeiku predali naš neobični "cimbal" i rekli mu šta nas sada najviše zanima, on ne samo da je blagoslovio našu nameru da napustimo manastir kako bismo se posvetili problemu koji nas je toliko obuzeo, već nam je čak dao na raspolaganje i značajnu svotu novca iz manastirske kase.

Zatim smo došli ovamo i počeli ovde da živimo daleko od ljudi i od našeg bratstva. Živeli smo tu u potpunom miru i slozi sve donedavno, kada sam zauvek izgubio svog nezaboravnog i nezamenljivog druga.

Evo u kakvim sam ga žalosnim okolnostima izgubio.

Pre nekoliko nedelja on se uputio na obale reke AmuDarje u grad "X" da nabavi razne materijale i instrumente.

Kada je odlazio iz grada, da bi se vratio ovamo, "zalutali metak" za vreme pucnjave između Rusa i AngloAvganistanaca ubio ga je na mestu i naš zajednički poznanik Sart, koji se tu slučajno zatekao, obavestio me je o toj nesreći.

Nekoliko dana kasnije njegovo telo je doneto ovamo i sahranjeno, eno tamo. - On pokaza ugao pećine gde se video neobičan nadgrobni spomenik.

S tim rečima Hadži Asvaz Truv ustade i kratko se pomoli za pokoj duše svoga prijatelja, a zatim me, pokretom glave pozva da pođem za njim.

Krenusmo i uskoro se opet nađosmo u glavnom hodniku gde taj časni Zemljanin stade pred jednom izbočinom u steni. On nešto pritisnu i stena se pomeri otvorivši prolaz u drugi deo pećine.

Pokazalo se da je deo u koji smo ušli, u pogledu svoje prirodne forme i svog veštačkog uređenja i opreme, toliko originalan sa aspekta Uma tvojih savremenih ljubimaca, da sada želim o tome što detaljnije da ti ispričam.

Zidovi dvorane, pa čak i pod, bili su obloženi sa više slojeva filca. Kako mi je kasnije objašnjeno, taj prirodni pokrivač je bio iskorišćen i prilagođen tako da kroz njega ni iz susednih prostorija ni spolja nije mogla da prodre ni najmanja vibracija, bez obzira na svoj izvor, to jest bez obzira da li se radilo o pokretima, šuštanju, grebanju ili čak disanju bilo kakvih velikih ili malih "stvorenja" koja bi se našla u blizini.

U toj neobičnoj prostoriji nalazilo se i nekoliko eksperimentalnih aparata neobične forme, među kojima je bio i zvučni instrument nalik na onaj koji sam doneo sa Zemlje i koji tvoji ljubimci nazivaju "klavirom".

Poklopac klavira je bio podignut i ja sam mogao da vidim da su svakoj grupi žica pridodati mali instrumenti koji služe za merenje "nivoa stabilnosti vibracija različitog porekla", pod nazivom "vibrometri".

Kada sam video sve te vibrometre, impuls čuđenja u mome biću je narastao do onog intenziteta koji bi naš Nasradin Hodža izrazio ovako: "Sitost od koje možeš da pukneš."

Taj impuls čuđenja neprestano je u meni rastao još od momenta kada sam video gasnu i električnu svetlost u hodnicima pećine.

Od prvog trenutka kada sam to video, zainteresovalo me je odakle je sve to doneto i kako se tu našlo.

Dobro sam znao da su ta čudna tricentrična bića opet shvatila kako treba da koriste izvore koji proističu iz kosmičkih formi za svoje takozvano "osvetljenje", ali sam takođe znao da to osvetljenje zahteva veoma komplikovanu opremu koja je dostupna samo na mestima koja su gusto naseljena ljudima.

Pa ipak, to osvetljenje se odjednom našlo tu, daleko od velikih naselja, a osim toga i bez ikakvih znakova koji uvek prate takve mogućnosti savremenih Zemljana. Ipak, kada sam video vibrometre za merenje "nivoa stabilnosti vibracija", moje čuđenje je, kao što sam rekao, dostiglo vrhunac.

Bio sam utoliko više zaprepašćen jer sam znao da u to vreme još nigde nije bilo takvih uređaja uz čiju pomoć bi se mogla meriti bilo koja vrsta vibracija; i ponovo sam se zapitao - kako je taj časni starac, živeći u divljim planinama, toliko daleko od ljudi koji predstavljaju savremenu civilizaciju mogao da nabavi sve te uređaje. Bez obzira na toliku znatiželju, nisam se usudio da odmah upitam uvaženog Hadži Asvaza Truva da mi to objasni; nisam se usudio da ga pitam zato što sam se bojao da bi takvo pitanje, koje bi odudaralo od teme, moglo da promeni tok našeg razgovora, od koga sam očekivao objašnjenje problema koji me je najviše zanimao.

U toj pećinskoj odaji bilo je mnogo drugih meni nepoznatih uređaja, između ostalog i jedan veoma neobičan, za koji je bilo pričvršćeno nekoliko "maski", kako to oni zovu. Od tih maski se ka podu pećine spuštalo nešto nalik na cevčice, načinjene od kravljih jednjaka.

Kako sam kasnije saznao, kroz te cevčice su ljudi, koji bi prisustvovali eksperimentu, spolja dobijali vazduh potreban za disanje, jer je tokom eksperimenta prostorija sa svih strana hermetički zatvarana.

Za vreme eksperimenata su ljudi koji su im prisustvovali stavljali na lica te "maske", spojene sa neobičnim aparatom.

Kada smo seli na pod, uvaženi Hadži Asvaz Truv nam je između ostalog ispričao da su za vreme svojih istraživanja on i njegov prijatelj, derviš Kerbalaj Aziz Nuaran, takođe imali prilike da veoma brižljivo prouče sve teorije vibracija koje na Zemlji postoje, a koje su u raznim epohama stvorili ozbiljni zemaljski naučnici.

On je rekao:

- Mi smo proučili asirijsku teoriju Velikog Malmanaha, arapsku teoriju znamenitog Selneha Eh Avaza i grčkog filozofa Pitagore, a, naravno - i sve kineske teorije. I tako smo stvorili aparat potpuno identičan onima koje su svi ti drevni mudraci koristili u svojim eksperimentima; sada je to osnovni instrument u mojim istraživanjima.

Upravo s tim instrumentom je Pitagora vršio svoje eksperimente, i on ga je nazvao "Monohord", ali ja sam ga sada promenio i nazvao ga "vibroho".

Rekavši to, on jednom rukom pritisnu nešto na podu, a drugom pokaza na aparat veoma neobične forme, rekavši da je upravo to modifikovani "monohord".

Aparat koji nam je pokazao, sastojao se od daske dužine oko dva metra, čija je prednja površina bila podeljena na dva dela. Jedna polovina je bila izdeljena na sekcije, takozvane "prečke", kakve postoje na vratu zvučnog instrumenta pod nazivom "gitara", i duž čitave te polovine bila je zategnuta jedna jedina žica.

Na drugoj polovini prednjeg dela te daske bio je pričvršćen veliki broj "vibrometara", poput onih koji su se nalazili na žicama klavira, i oni su bili

pričvršćeni na takav način da su njihove kazaljke padale upravo na prečke druge polovine.

Na zadnjoj strani daske nalazila se čitava mreža malih staklenih i metalnih cevčica koje su takođe učestvovala u proizvodnji zvuka izazvanog, ovoga puta, vibracijama koje su poticale od određenog kretanja i proticanja običnog, veštački sabijenog ili razređenog vazduha. Za merenje vibracija tih zvukova korišćeni su isti vibrometri koji su merili vibracije, izazvane onom jednom žicom.

Uvaženi Hadži Asvaz Truv htede da kaže još nešto, ali u tom času jedan mali dečak uzbekistanskog tipa unese poslužavnik sa zelenim čajem i nekoliko šolja.

Kada dečak stavi poslužavnik pred nas i izađe, uvaženi hadžija počeo da sipa čaj u šolje i okrenuvši se ka nama u šali ponovi reči koje se u takvim prilikama i u tim krajevima obično govore.

- Ispijmo ovaj dar Prirode sa iskrenom željom da to posluži njenoj slavi!

A zatim dodade:

- Ja već osećam da se snaga koja me održava smanjuje i zato moram da uzmem potrebnu količinu onoga što može povećati moj elan do sledeće porcije.

I s prijatnim osmehom počeo da pije čaj. Dok je on pio, odlučih da iskoristim priliku i postavim mu nekoliko pitanja koja su me za sve to vreme kopkala. Pre svega, upitah ga:

- Dubokopoštovani Hadži! Do sada sam bio potpuno siguran da nigde na Zemlji ne postoji aparat za tačno merenje vibracija. Ali ovde vidim izvestan broj tih "mernih aparata".

Kako to da razumem? Gde ste ih nabavili? Uvaženi Hadži Asvaz Truv reče:

- Te aparate je za naše ogleda napravio moj pokojni prijatelj Karbalaj Aziz Nuaran i ja uglavnom njemu dugujem sva svoja dostignuća u nauci o zakonu vibracija.

Pre mnogo godina - nastavi on - u vreme kada je veliki Tikliamiš bio u procvatu, na Zemlji je bilo mnogo takvih aparata; ali u naše vreme nije ostao nijedan, osim, naravno, onih evropskih "dečjih igračaka", pomoću kojih se vibracije mogu približno izbrojati, a koje se zovu "sirene". Ja sam imao jednu takvu "sirenu" kada sam započeo ogleda.

Sirenu je pre dvesta godina smislio učeni lekar po imenu Zehbek, a usavršio ju je sredinom prošlog veka Kanijar de la Tur."

Ta "igračka" je konstruisana tako da struja sabijenog vazduha može da se usmeri kroz jednu cevčicu na rotacionom disku sa rupicama izbušenim tačno duž prečnika cevčice; prilikom okretanja diska, otvarao se ili zatvarao protok sabijenog vazduha. Na taj način, za vreme regularnog okretanja tog diska, regularne količine vazduha prolaze kroz otvore proizvodeći zvuke različite visine, a broj obrtaja koji fiksira satni mehanizam i određen brojem otvora u disku, daje mnoštvo zvučnih vibracija u datom vremenskom intervalu.

Na nesreću Evropljana, ni pronalazač te sirene, ni onaj koji ju je usavršio, nisu znali da se zvuk takođe može dobiti i delovanjem prirodnih vibracija, i jednostavnim protokom vazduha; i pošto ta sirena proizvodi zvuk samo usled protoka vazduha, a

ne i usled prirodnih vibracija, ne može da se po stavi pitanje određivanja tačnog broja vibracija na osnovu njenih indikacija. A činjenica da zvuk može nastati iz dva razloga, to jest usled najprirodnijih svetskih vibracija ili, naprosto, usled vazdušne struje, razume se, predstavlja najubedljivije i najzanimljivije otkriće; sada ću vam to prikazati u praksi.

Rekavši to, uvaženi hadžija ustade i iz drugog dela pećine donese saksiju sa procvetalom biljkom koju postavi nasred sobe; zatim sede kraj "vibroha", bivšeg "monohorda" znamenitog Pitagore.

Okrenuvši se prema nama, on reče:

- Sada ću iz ove mreže cevčica izvući samo pet posebnih tonova, a vi, molim vas, obratite pažnju na saksiju sa cvećem i pratite koliko vremena ću držati te tonove; trudite se takođe da zapamtite sve oznake na koje pokazuju kazaljke vibrometara. Zatim malim mehovima poče da uduvava vazduh u odgovarajuće cevčice koje počeše da proizvode monotonu melodiju u pet tonalnosti.

Ta monotona melodija je trajala deset minuta i mi ne samo da smo zapamtili oznake na koje su ukazivale kazaljke vibrometara, već je i samih pet tonalnosti proizvelo na nas veoma snažan utisak.

Kada je hadžija prestao da izvodi svoju monotonu muziku, cvetovi u saksiji bili su isto onako sveži kao i pre toga.

Zatim je sa bivšeg "monohorda" prešao na zvučni instrument pod nazivom "klavir" i skrenuvši ponovo našu pažnju na kazaljke vibrometara, počeo određenim redosledom da pritiska dirke klavira, proizvodeći onu istu monotonu melodiju.

Za to vreme kazaljke vibrometara su pokazivale isto što i pre.

Prošlo je samo pet minuta, kada nam hadžija pokaza glavom na cveće. Videsmo da je ono očigledno počelo da vene. Kada je krajem desetog minuta uvaženi hadžija prestao da svira, u saksiji skoro da nije ostalo ništa osim stabljike, iako je biljka još sasvim nedavno bilau cvetu.

Tada hadžija sede pored nas i reče nam:

- Kao što sam se uverio tokom dugih godina istraživanja, i kao što govori nauka "šatčajmernis", u svetu postoje dve vrste vibracija, i to "vibracije stvaranja" i "vibracije rasta".

Moj eksperiment je pokazao da su najbolje žice za izvođenje "vibracija stvaranja" one koje su ili načinjene od jednog određenog metala, ili od kozjih creva.

Žice, načinjene od drugih materijala nemaju tu osobinu i vibracije nastale na njima, nalik na one koje su dobijene protokom vazduha, predstavljaju u stvari čiste vibracije rasta. U tom slučaju, zvuke proizvode vibracije nastale mehaničkim delovanjem sile kretanja, kao i trenjem vazdušne struje kojaje rezultat toga.

Hadži Asvaz Truv nastavi:

- Najpre smo naše eksperimente izvodili samo pomoću tog "vibroho". Ali jednom, kadaje moj prijatelj Kerbalaj Aziz Nuaran bio poslom u buharskom gradiću "X", na jednoj aukciji je slučajno, između ostalih stvari što su pripadale jednom ruskom generalu koji je napuštao te krajeve, video klavir; i videvši da su njegove žice

načinjene upravo od metala potrebnog za naše eksperimente, on ga je kupio i zatim ga, kao što možete da zamislite, s velikom mukom prevezao ovamo u brda.

Kada smo klavir postavili na mesto, naštimovali smo njegove žice u skladu sa zakonima vibracija koje je otkrila drevna kineska nauka "šatčajmeris".

Da bismo pravilno podesili te žice, ne samo što smo kao osnovu, uzeli "apsolutno do" stare kineske skale, već smo, kao što je preporučivala ta nauka, uzeli u obzir lokalne geografske uslove, atmosferski pritisak, formu i dimenzije prostorije, prosečnu temperaturu spoljne sredine, temperaturu prostorije, i tako dalje; i čak smo uzeli u obzir ukupan broj emanacija koje ispuštaju ljudi koji moraju da prisustvuju planiranim eksperimentima.

Od trenutka kada smo pažljivo podesili klavir, vibracije koje iz njega potiču zaista su dobile sve osobine o kojima ta velika nauka govori.

Sada ću vam pokazati šta se može dogoditi sa vibracijama koje potiču od običnog klavira, primenom poznavanja zakona vibracija koje su ljudi dostigli.

Rekavši to, on opet ustade.

Ovoga puta je iz drugog dela pećine doneo koverat, papir i olovku.

On napisao nešto na papiru, stavi ga u koverat i okači na jednu kuku na sredini plafona. Zatim opet sede za klavir i, ne govoreći ni reči, počeo kao i ranije da pritiska određene dirke, proizvodeći onu istu monotonu melodiju.

Ovoga puta su se dva zvuka iz najniže oktave klavira ravnomerno i stalno ponavljala.

Nešto kasnije, primetih da je mom drugu Hadži Boghaedinu nezgodno da sedi mirno i on počeo da trza levu nogu.

Uskoro počeo da trlja tu nogu i, sudeći po grimasi na njegovom licu, videh da oseća bol.

Uvaženi Hadži Asvaz Truv ne obrati na to pažnju i nastavi da udara po dirkama.

Kada je najzad završio, okrenu se prema nama i reče:

- Prijatelju moga prijatelja, da li biste bili tako ljubazni da skinete koverat sa kukice i pročitate ono što u njemu piše.

Ja ustadoh, uzeh koverat, otvorih ga i naglas pročitah sledeće:

"Kod svakoga od vas će se usled vibracija koje potiču iz klavira, na levoj nozi, palac ispod kolena i pola palca levo od sredine, pojaviti takozvani "gnojni čir".

Kada sam to pročitao, uvaženi hadžija nas obojicu zamoli da pokažemo navedena mesta na svojim nogama.

Kada to učinismo, pokaza se da se kod derviša Boghaedina "čir" zaista pojavio upravo na tom mestu; ali, na najveće zaprepašćenje uvaženog Hadži Asvaza Truva, na mojoj nozi nije bilo ničega ni nalik na to.

Kada Hadži Asvaz Truv to vide, on kao dečko skoči sa svog mesta i veoma uzbuđeno povika: "To je nemoguće!" I upilji se u moju nogu ludačkim pogledom. Tako prođe otprilike pet minuta. Moram da priznam da sam prvi put na toj planeti bio sasvim zbunjen i nisam mogao odmah da nađem način kako bih se izvukao iz teškog položaja

Najzad, on mi priđe i htjede nešto da kaže, ali je bio toliko uzbuđen da noge počеше da mu klecaju, te je morao da sedne na pod; on mi glavom dade znak da sednem pored njega.

Kada sam seo, pogledao me je veoma tužno i evo šta mi je tada rekao svojim toplim glasom.

- Prijatelju moga prijatelja! Ja sam u mladosti bio veoma bogat čovek, toliko bogat da se najmanje deset mojih karavana, svaki sa najmanje hiljadu kamila, neprekidno kretalo u svim pravcima po čitavoj Aziji.

Znalci su moj harem smatrali najboljim i najraskošnijim na Zemlji, a i sve ostalo je bilo isto tako velepno; ukratko, imao sam u izobilju sve što može pružiti naš zemaljski život.

Ali postepeno me je sve to zamorilo, ja sam se zasitio i jedne noći, odlazeći na spavanje, s užasom sam pomislio da će se sve ponavljati iz dana u dan i da ću uvek iznova biti opterećen jednim te istim iznurujućim teretom.

Na kraju mi postade potpuno nepodnošljivo da živim s takvim unutrašnjim stanjem. I jednom, kada sam pustoš svakodnevnog života osetio posebno snažno, prvi put mi je palo na pamet da izvršim samoubistvo.

Nekoliko dana sam o tome hladnokrvno razmišljao i najzad čvrsto odlučio da tako i postupim.

Poslednje večeri, kada sam ušao u sobu gde sam nameravao da sprovedem tu odluku, odjednom sam se setio da se nisam oprostio s bićem koje je bilo pola uzroka mog nastanka i formiranja moga života.

Setio sam se svoje majke koja je tada još bila živa. I to osećanje je sve u meni preokrenulo.

Pred očima mi je odjednom iskrsla slika njene patnje kada sazna za moju smrt, posebno za smrt koju sam sebi namenio.

Setivši je se, zamislio sam svoju dragu staru majku, skrhanu potpunom samoćom i neutešnom tugom, i obuze me takvo osećanje sažaljenja prema njoj da sam se skoro zagrenuo od suza.

Tek tada sam čitavim svojim bićem shvatio šta mi znači majka i kakvo neugasivo osećanje treba da gajim prema njoj.

Od tada, u svako doba dana ili noći, čim bih se setio njenog dragog lica, nova snaga se budila u meni i obnavljala se želja da živim i postupam tako da joj život bude prijatan i radostan.

To je tako trajalo deset godina sve dok ona nije umrla od jedne surove bolesti i ja sam opet ostao sam.

Posle njene smrti moja unutrašnja pustoš me je iz dana u dan sve više mučila.

U tom času pogled uvaženog Hadži Avaza Truva iznenada pade na derviša Boghaedina. On žurno ustade i reče mu:

- Dragi prijatelju! U ime našeg prijateljstva, oprostite meni, starcu, što sam zaboravio da vas oslobodim bola, izazvanog štetnim vibracijama klavira.

On zatim sede za klavir i ponovo udari po dirkama, izazivajući zvukove koje su činile samo dve note - jednu je uzeo iz najviše oktave, drugu - iz najniže. Kada to učini, on reče:

- Sada, zahvaljujući vibracijama izazvanim zvucima ovog istog klavira, ali ovoga puta vibracijama "koje čine dobro", bol mog vernog starog druga će nestati.

I zaista, ne prođe ni pet minuta, a lice derviša Boghaedina sinu, a od ogromnog užasnog čira, koji je krasio njegovu levu nogu, ne ostade ni traga. Tada derviš Hadži Asvaz Truv sede pored nas i naizgled smireno, nastavi da priča:

- Četrdeseti dan od smrti moje drage majke, sedeo sam u svojoj sobi očajan i razmišljao šta će dalje biti sa mnom.

Upravo u tom trenutku je na ulici, ispod mog prozora putujući derviš počeo da peva svoje svete pesme.

Pogledah kroz prozor i videvši da je derviš star i da ima dobro lice, ja iznenada odlučih da ga pitam za savet, te odmah poslah slugu da ga pozove u moj dom.

Kada je ušao, posle uobičajenih pozdrava, posadih ga na "minderluk" i ispričah mu o stanju svoje duše, ne skrivajući ništa.

Kada sam završio on se duboko zamisli i neko vreme ćutaše; zatim me mirno pogleda i ustavši, reče:

- Za vas postoji samo jedan put - da se posvetite religiji. Rekavši to on moleći se izade i napusti moj dom zauvek. Kada je on otišao, ja opet počeh da razmišljam. Ovoga puta sam, pošto sam toga dana razmislio, definitivno odlučio da stupim u "bratstvo derviša" - i to ne u svojoj domovini, već negde na drugom mestu.

Sutradan sam počeo da delim i raspoređujem svoje bogatstvo rođacima i sirotinji, i dve nedelje kasnije zauvek sam napustio svoj zavičaj i došao ovamo, u Buharu.

Našavši se u Buhari, stupio sam u jedno od mnogobrojnih "bratstava derviša", odabravši ono čiji su derviši bili poznati po svom strogom i skromnom životu.

Na nesreću, moje iluzije su se uskoro raspršile i zato sam prešao u drugo bratstvo; ali i tamo se dogodilo isto.

Najzad sam primljen u manastir čiji mi je šaik dao zadatak da napravim mehanički žičani instrument o kome sam vam već govorio.

Zatim sam se, kao što sam vam takođe već rekao, strasno zainteresovao za nauku o zakonima vibracija i bavio sam se njome neprekidno sve do današnjeg dana.

Ali, danas me je ta nauka prisilila da doživim ono isto unutrašnje stanje koje sam doživeo uoči smrti moje majke, a moja ljubav prema njoj je bila jedino toplo ognjište, koje je toliko dugo održavalo moj prazan i dosadan život.

Još i sada uvek zadrhtim setivši se trenutka kada su mi lekari rekli da moja majka neće dočekati jutro.

U tom užasnom duševnom stanju moje prvo pitanje bilo je: kako dalje da živim?

O tome šta se kasnije dogodilo, već sam ispričao.

Jednom rečju, kada sam zaronio u nauku o vibracijama, postepeno sam našao svoje novo božanstvo.

Ta nauka je zauzela mesto moje pokojne majke i dugo godina je bila isti takav oslonac, bila je isto onako iskrena i predana kao i moja majka; sve do danas ja sam živeo i nadahnjivao se jedino njenim istinama.

Do danas se nijednom nije dogodilo da u svome manifestovanju istine o zakonima vibracija, koje sam otkrio, nisu dale tačno one rezultate koje sam i očekivao.

Ali danas prvi put nije bilo rezultata u koji sam bio siguran.

To me veoma muči, jer sam danas u proračunima vibracija, potrebnih za dati slučaj, bio pažljiviji nego ikada, to jest tačno sam izračunao da čir treba da se pojavi upravo na tom mestu vašeg tela i nigde drugde.

Tu se dogodilo nešto bez presedana. Čir ne samo da se nije pojavio na predviđenom mestu vašeg tela, već se nije pojavio ni na jednom drugom mestu.

Nauka koja je sve do sada zauzimala mesto moje drage majke, izdala me je danas prvi put i mene je u ovom trenutku obuzela neopisiva tuga.

Danas još i mogu da se pomirim s tom neverovatnom istinom, ali šta će biti sutra - ne mogu čak ni da zamislim.

Ako danas još i mogu da budem smiren, to je jedino zato što se veoma dobro sećam reči našeg velikog proroka koji je rekao kao: "Samo u predsmrtnoj agoniji ličnost ne odgovara za svoje ponašanje."

Očigledno je da se, moja nauka, moje božanstvo, moja druga mati, ukoliko me je sada izdala, takođe nalazi u predsmrtnoj agoniji.

Ja veoma dobro znam da posle te samrtne agonije uvek sledi smrt.

I vi ste se, dragi moj prijatelju mog prijatelja, nehotice našli u ulozi onih lekara koji su mi uoči smrti moje drage majke saopštili da ona neće dočekati jutro.

Jer, vi ste mi doneli vest da će se sutra ovo moje novo ognjište takođe ugasiti.

U meni se rađaju ona ista užasna osećanja i doživljaji koje sam imao onog trenutka kada su mi naši lekari saopštili o neizbežnoj smrti moje majke, još pre nego što je ona umrla.

Isto kao i onda, na vrhuncu tih užasnih osećanja i doživljaja, ipak sam se nadao da ona možda neće umreti; nešto poput te nade i dalje u meni tinja.

O, prijatelju moga prijatelja! Sada, kada znate moje duševno stanje, molim vas, recite mi kakve su natprirodne sile bile razlog što se čir, koji se svakako morao pojaviti na vašoj levoj nozi, nije pojavio?

Jer, ubeđenje da se on svakako mora pojaviti, zasnivano je na mojoj veri koja je odavno postala nepokolebljiva kao stena.

Ono je toliko čvrsto i nepokolebljivo zato što sam skoro četrdeset godina, i danju i noću, uporno izučavao te velike zakone svetskih vibracija, pa je razumevanje njihovog značenja i njihovo ostvarenje nekako postalo moja druga priroda.

S tim rečima me je mudrac - možda poslednji veliki mudrac na Zemlji - pogledao pravo u oči, pogledom punim iščekivanja.

Možeš li da zamisliš tu sliku, dragi moj dečače, možeš li da shvatiš težinu položaja u kome sam se našao? Šta sam mogao da mu odgovorim?

Po drugi put toga dana nisam mogao da nađem izlaz iz situacije u koju me je doveo taj Zemljanin.

Ovoga puta je moje stanje, toliko neobično za mene, bilo prožeto "suštinskim hikedžanaparom", ili, kako kažu tvoji ljubimci "žalošću", zbog toga što taj tricentrični Zemljanin mojom krivicom toliko pati.

I zato sam jasno shvatio: biće dovoljno nekoliko reči da bih ga ne samo umirio, već i naveo da shvati da odsustvo čira na mojoj levoj nozi još snažnije potvrđuje istinitost i tačnost njegove obožavane nauke.

Imao sam potpuno moralno pravo da mu ispričam istinu o sebi zato što je, zahvaljujući svojim dostignućima, on već postao "kalmanuio", to jest takvo tricentrično biće prema kojima Nebo ne zabranjuje iskrenost.

Ali u tom trenutku nisam to mogao da učinim zbog prisustva derviša Hadži Boghaedina koji je i dalje bio obično tricentrično biće, to jest jedan od onih Zemljana kojima predstavnici našeg plemena od davnina nisu imali pravo (i čak su u vezi s tim davali zakletvu Najvišim Silama) da saopšte pravu informaciju ni u kakvim okolnostima.

Ova zabrana je bila data našim saplemenicima na inicijativu najsvetijeg Ašjate Šimaša.

Ona nam je bila naložena uglavnom zbog toga što se od tricentričnih stanovnika tvoje omiljene planete svakako zahteva da poseduju "suštinsko znanje".

Svaka informacija, čak i kada je istina, njima u načelu daje samo "umno znanje" i to umno znanje, kao što sam ti već govorio, služi im naprosto kao faktor smanjivanja njihove sposobnosti za eticanje "suštinskog znanja".

A upravo zato što je njihovo "suštinsko znanje" jedino sredstvo koje je tvojim ljubimcima preostalo kao mogućnost za konačno oslobađanje od posledica svojstava organa kundabufera, morali smo pod zakletvom da prihvatimo tu zabranu koja se odnosila na stanovnike Zemlje.

I zato sam se, moj dečače, u prisustvu derviša Boghaedina uzdržao od toga da ovom dostojnom zemaljskom mudracu, Hadži Asvazu Truvu, objasnim istinski razlog njegovog neuspeha.

Međutim, oba derviša su čekala moj odgovor i ja sam u svakom slučaju morao nešto da kažem, te sam, obraćajući se Hadži Asvazu Truvu, naprosto počeo:

- Uvaženi Hadži Asvaze Truve! Ako pristajete da nešto kasnije čujete moj odgovor, kunem se uzrokom moga dolaska na svet, da će vas moja objašnjenja u potpunosti zadovoljiti. Ne samo da ćete se uveriti da je vaša omiljena nauka najtačnija od svih nauka, već da ste vi, od vremena svetih ČunKilTesa i ČunTroPela, najveći naučnik na Zemlji.

Saslušavši moj odgovor, uvaženi derviš Hadži Asvaz Truv samo stavi svoju desnu ruku tamo gde se kod tricentričnih Zemljana nalazi srce; u tim krajevima taj gest je značio: "Verujem ti, nadam se i ne sumnjam."

Zatim, kao da ništa nije bilo, on se okrenu dervišu Boghaedinu i opet počeo da govori o nauci "šatčajmernis".

Da bih izgadio malopredašnju zabunu, ja pokazah nišu u steni gde se nalazilo mnogo rolni raznobojnih tkanina i upitah ga:

- Poštovani Hadži! Zašto vam je potreban onaj materijal, tamo u niši?

Na to moje pitanje on reče da te raznobojne tkanine takođe koristi u eksperimentima sa vibracijama, i nastavi:

- Nedavno sam ustanovio kakve boje svojim vibracijama deluju harmonično na ljude i životinje, i u kojoj meri.

Ako želite pokazaću vam jedan, takođe, veoma zanimljiv eksperiment.

On opet ustade i uđe u obližnju sekciju pećine iz koje, uz pomoć dečaka, uskoro izvede tri četvoronoga zemaljska bića: "psa", "ovcu" i "kozu", a takođe donese nekoliko predmeta neobičnog oblika koji su ličili na grivne.

On stavi jednu od tih neobičnih grivni na ruku derviša Boghaedina, a drugu na svoju ruku, rekavši mi:

- Vama ne stavljam nijednu od njih... zato što imam ozbiljne razloge da to ne činim. Zatim stavi po jedan čudan predmet nalik na ogrlicu oko vrata svake životinje i, pokazavši na vibrometre na tim uređajima, zamoli nas da zapamtimo ili zapišemo vrednosti koje budu pokazivale kazaljke vibrometara na svakoj od naoko različitih životinja.

Mi pogledasmo vrednosti koje je pokazivalo svih pet vibrometara i zabeležismo ih u notese koje nam donese dečko.

Zatim nam derviš Asvaz Truv priđe i sedajući ponovo na filcani tepih reče:

- Svaki oblik "života" ima sopstvenu, sebi svojstvenu "opštost vibracija" i one predstavljaju zbir vibracija koje stvaraju svi pojedini organi tog oblika života. Za svaki oblik života taj zbir u različitim periodima varira, u zavisnosti od toga koliko intenzivno odgovarajući izvori ili organi transformišu te vibracije različitog porekla.

Tokom života se sve te vibracije različitog porekla uvek slivaju u ono što se naziva "subjektivnom gamom vibracija" toga života.

Uzmimo, na primer, mog prijatelja Boghaedina i mene.

Vidite... — i pokazavši mi vrednosti vibrometra na svojoj ruci, on nastavi: - Ja imam ovakvu sveukupnost vibracija, dok su kod mog prijatelja Boghaedina te vrednosti mnogo veće.

To je zato što je on mnogo mlađi od mene i neki njegovi organi funkcionišu intenzivnije nego moji, zbog čega proizvode vibracije mnogo većeg intenziteta.

A sada pogledajte indikacije vibrometara kod psa, ovce i koze. Zbirna sveukupnost vibracija psa tri puta je veća nego kod ovce i jedan i po puta veća nego kod koze, dok je njena opšta sveukupnost vibracija tek nešto manja nego što je mog prijatelja i mene.

Ali, napominjem da sam posebno u poslednje vreme sreo mnogo ljudi koji u "subjektivnoj gami vibracija" svoga organizma nemaju čak ni onaj broj vibracija kakav ima pas.

Do toga dolazi usled toga što je kod većine tih ljudi jedna od funkcija, to jest emocionalna funkcija, koja daje najveći broj subjektivnih vibracija, skoro u potpunosti atrofirala i zato je zbirna sveukupnost njihovih vibracija manja nego kod ovog psa.

Rekavši to, uvaženi Hadži Asvaz Truv ponovo ustade i pride onom mestu gde su stajale tkanine raznih boja.

On počeo, rolno po rolno, da razmotava te tkanine proizvedene od "buharske svile". Uzimajući svaki put istu boju i koristeći specijalno konstruisane pribore, on njima prekri ne samo sve zidove i plafon, već ih čak rasprostire po podu, tako da je unutrašnji prostor sobe sav bio u draperijama iste boje. Svaki put kada bi promenio boju, ukupan broj vibracija svakog od oblika života takođe bi se promenio.

Posle oglada sa obojenim tkaninama, taj veliki savremeni zemaljski naučnik nas zamoli da krenemo za njim; napustivši taj deo pećine, vratismo se u glavni hodnik, a zatim uđosmo u jedan drugi mali hodnik koji je vodio u drugom pravcu.

Za nama su trčali koza, ovca i pas sa svojim improvizovanim ogrlicama.

Išli smo tako neko vreme dok najzad ne dođosmo u glavnu dvoranu tog podzemnog imanja.

Tada uvaženi derviš Hadži Asvaz Truv pride udubljenju u jednom od zidova podzemnog prostora i pokazavši na veliku gomilu materijala veoma neobične boje, reče:

- Ovaj materijal je izatkan od specijalnog vlakna biljke "čaltandr" i sačuvao je prirodnu boju.

Biljka "čaltandr" je jedan od onih retkih oblika na Zemlji čija boja nema osobinu da menja vibracije drugih izvora koji se nalaze u blizini, pri čemu je i sam taj oblik zaštićen od svih drugih vibracija.

Zbog toga sam radi oglada sa vibracijama koje dopiru iz izvora različitih od te boje, naručio ovaj poseban materijal i nešto poput "tende" načinjene od njega, namestivši sve tako da se po želji čitava ta podzemna dvorana može zatvoriti i tenda pomerati u bilo kom pravcu, dajući joj željenu formu.

Uz pomoć te originalne "tende" ja sada vršim svoje eksperimente, i to upravo one koje nazivam "arhitektonskim", što mi omogućava da shvatim koja vrsta unutrašnjeg prostora na ljude i životinje deluje štetno i u kojoj meri.

Ti "arhitektonski" eksperimenti su me potpuno ubedili da ogroman uticaj na ljude i životinje imaju ne samo veličina i opšta forma mesta, već i to što sve unutrašnje "krivine", "uglovi", "ispusti", "otvori" u zidovima, i tako dalje, dovode do promena vibracija koje se odvijaju u atmosferi toga mesta, donoseći uvek poboljšanje ili pogoršanje subjektivnih vibracija ljudi i životinja koji se u njima nalaze.

Kada je u našem prisustvu počeo da demonstrira svoj eksperiment s tom velikom tendom, primetio sam, između ostalog, da vibracije, menjajući se i delujući na različite uzroke sredine, utiču na organizme tricentričnih bića koja tebe interesuju, mnogo snažnije nego na monocentrična i bicentrična bića.

Očigledno je da je to takođe posledica abnormalnih unutrašnjih i spoljašnjih uslova njihovog svakodnevnog života.

Posle demonstracije arhitektonskih eksperimenata, on nas je odveo u jednu drugu malu sobu gde je izvršio mnogo drugih oglada pomoću kojih se jasno moglo videti i tačno shvatiti koje vibracije iz različitih izvora deluju na "subjektivnu gamu vibracija" i na koji način.

On nam je u tim eksperimentima demonstrirao rezultate izazvane vibracijama proisteklim iz zračenja tricentričnih bića različitih tipova, ili monocentričnih i bicentričnih bića, kao i one koje izazivaju vibracije njihovih glasova i mnogi drugi izvori.

On nam je takođe demonstrirao i objasnio eksperimente koji dokazuju da na savremena zemaljska bića štetno utiču oni specijalno stvoreni proizvodi, koji se posebno u poslednje vreme sreću u ogromnom broju, a koji se nazivaju "umetničkim delima".

Među njima se nalaze "slike", "statue" i, naravno, njihova zemaljska "muzika". Ipak, na osnovu eksperimenata koje je obavio taj mudrac, bilo je očigledno da su po savremene tricentrične Zemljane najštetnije vibracije koje proizvode njihova takozvana "medicinska sredstva".

Ostao sam na podzemnom imanju tog istinskog naučnika 4 zemaljska dana, a zatim smo se derviš Boghaedin i ja vratili u grad Buharu, odakle smo započeli naše putovanje, te se tako završio moj prvi susret s tim izvanrednim čovekom.

Za ta 4 dana on nam je prikazao i objasnio mnogo više od samih zakona vibracija. Meni je, međutim, najinteresantnije bilo objašnjenje o tome kako i zašto na tom divljem mestu, daleko od bilo kakvog naselja savremenih tricentričnih bića, u njegovom "podzemnom carstvu" postoje gas i osvetljenje, koje nam je dao na samom kraju.

Dok je pričao, objašnjavajući nam razne pojedinosti, taj veoma simpatični tricentrični Zemljanin nije mogao da se uzdrži i iznenada je u svojoj otvorenosti zaplakao, što me je toliko dirnulo da to ni sada ne mogu da zaboravim.

Određeni podaci koji tumače ono o čemu je on govorio, u tvojoj budućoj egzistenciji mogu da posluže kao dobar materijal za poređenje i možda ti mogu pomoći da shvatiš sve rezultate takozvane "subjektivne sudbine", to jest rezultate ili pojave koji se događaju u našem Megalokosmosu uopšte, u kome nastaju i istovremeno postoje mnoge samostalne ličnosti.

Često se događa da, kada ljudi žive zajedno, "sudbina" prema nekoj samostalnoj ličnosti bude apsolutno nepravedna u procesu njene lične egzistencije, međutim za sva druga bića iz njenog okruženja ona je teška od suviška plodova pravednosti - naravno, u objektivnom smislu - i zbog toga želim da ti o tome ispričam što je moguće detaljnije i čak ću pokušati da sve što je on rekao ponovim od reči do reči. To nam je ispričao nešto pre našeg odlaska iz njegovog podzemnog carstva, gde sam se uverio da rezultati do kojih je došao Um nekadašnjih tricentričnih bića nisu potpuno izgubljeni čak ni na tvojoj omiljenoj planeti. Iako su kasnije generacije

stanovnika te osobene planete zbog svoje anomalne egzistencije prestale da nose u sebi kosmičke istine koje su otkrili njihovi preci, i mada se te istine, ma šta oni činili, tamo nisu razvijale, one se svejedno automatski koncentrišu u tom neobičnom podzemnom carstvu na Zemlji, čekajući da ih buduća tricentrična bića dalje razviju i usavrše.

Kada sam uvaženog Hadži Asvaza Truva pitao o metodama dobijanja električnog gasnog osvetljenja u njegovom podzemnom carstvu, evo šta mi je odgovorio:
- Te dve vrste osvetljenja imaju potpuno različite izvore i svaka od njih je posebna priča.

Gasno osvetljenje ovde postoji skoro od samog početka i uvedeno je na moju inicijativu i na inicijativu mog starog prijatelja derviša Kerbalaja Aziza Nuarana. Što se tiče električnog osvetljenja, ono je uvedeno sasvim nedavno, opet na inicijativu jednog mog prijatelja; on je Evropljanin i još je mlad.

Mislim da će biti bolje ako vam istoriju svake vrste osvetljenja ispričam posebno.

Počću najpre od gasnog osvetljenja.

Kada smo prvi put došli ovamo, nedaleko odavde nalazilo se sveto mesto pod nazivom "Sveta pećina", gde su masovno dolazili hodočasnici i bogomoljci iz čitavog Turkeстана.

U narodu je postojalo verovanje da je u toj pećini nekada živeo znameniti Hdrajlav, koji se kasnije živ uzneo na Nebo.

U narodnom predanju se dalje kaže da se on toliko neočekivano uzneo na Nebo da čak nije uspeo ni da zagasi vatru u svojoj pećini.

To verovanje je potkrepljivala činjenica da je u pećini zaista postojala "večna vatra".

Dakle, prijatelju moga prijatelja!

Pošto ni ja, ni moj prijatelj derviš Kerbalaj Aziz Nuaran nismo verovali u to predanje, rešili smo da nađemo realan uzrok te neobične pojave.

Kako smo tada raspolagali potrebnim materijalnim resursima, kao i uslovima za istraživanje tog fenomena, bez ikakvih smetnji s bilo koje strane preduzeli smo pokušaje da otkrijemo njegovo pravo poreklo. Pokazalo se da nedaleko od pećine postoji podzemna reka koja je spirala sloj minerala, čije je kombinovano dejstvo na vodu dovodilo do izdvajanja zapaljivog gasa koji je u pećinu dopirao kroz slučajne pukotine tla.

I taj gas je, pošto se na nekakav način zapalio, bio uzrok "večne vatre".

Kada smo moj prijatelj i ja to utvrdili i kada smo otkrili da se taj izvor nalazi nedaleko od naše pećine, odlučili smo da izvedemo veštački dovod gasa u našu pećinu.

Od tada se glinenim cevima, koje smo sami postavili, taj gas dovodi u glavni deo pećine, odakle ga prema svojim potrebama razvodimo pomoću "bambusovih štapova".

Što se tiče izvora električnog osvetljenja u našoj pećini, njegova istorija je sledeća.

Ubrzo pošto smo se ovde nastanili, jedan moj stari prijatelj, takođe derviš, poslao mi je jednog mladog evropskog putnika, pošto je ovaj želeo da me vidi i da se sa mnom upozna kako bismo razgovarali upravo o zakonima vibracija koji su mene zanimali.

Mi smo, uskoro postali bliski prijatelji, jer se pokazalo da je on u svojim traganjima za istinom veoma ozbiljan i da je veoma dobar i osetljiv na slabosti ljudi iz svog okruženja, i to svih bez izuzetka.

On je izučio zakone vibracija uopšte; ali, njegova istraživanja su se pre svega ticala onih vibracija koje kod ljudi izazivaju bolesti.

Ta istraživanja su ga, između ostalog, dovela do otkrića uzroka koji kod ljudi izazivaju bolest pod nazivom "rak", i mogućnosti uništenja te zloćudne pojave.

On je utvrdio i u praksi proverio da ako živi na određeni način, uz specijalne pripreme, svaki čovek može u sebi svesno da izgradi određene vibracije putem kojih - ukoliko uspe da postigne određeno zasićenje bolesnika tim vibracijama i to određeni broj puta - ta užasna bolest može biti definitivno pobeđena.

Kada je on otišao, iako se veoma dugo nismo videli, uvek smo jedan o drugome dobijali vesti.

Znao sam da se, ubrzo pošto smo se rastali, moj mladi prijatelj u svojoj domovini oženio i da je narednih godina sa svojom ženom živeo "u atmosferi potpune porodične ljubavi i moralne podrške", kako to zovemo ovde, u Aziji.

Posebno su me zanimala novosti o njegovim dostignućima i metodama koje je otkrio u cilju uništenja tog prokletstva kod ljudi, zato što su uzroci vibracija, koje kristalizuju faktori te bolesti, bili veoma srodni uzrocima onih vibracija, čije je izučavanje predstavljalo moje osnovno životno interesovanje.

Već sam znao da njegove metode za uništenje te bolesti nisu svima dostupne. Ipak, na osnovu mnogih informacija, koje zaslužuju poverenje, saznao sam da je te metode, iako za druge neprimenljive u praksi, on sam koristio u lečenju bolesnika i da je već postigao veliki uspeh u uništavanju tog biča čovečanstva.

Dobio sam tačne podatke o izvanrednim rezultatima koje je za to vreme postigao u nekoliko desetina slučajeva.

Zatim, iz razloga koji nisu od nas zavisili, deset godina nisam imao nikakve vesti o tom mladom Evropljaninu.

Već sam ga skoro zaboravio, kada sam jednom, dok sam bio posebno obuzet svojim radom, iznenada čuo kako neko da je naš tajni signal. Kada sam se odazvao i pitao ko je, odmah sam prepoznao njegov glas. On je zamolio da mu otvorim prolaz kako bi mogao da siđe u naše podzemno carstvo.

Ne treba ni govoriti koliko smo obojica bili srećni što se ponovo vidimo i što možemo da razmenimo mišljenja o našoj omiljenoj nauci o "zakonu vibracija".

Kada su se osećanja izazvana našim susretom malo stišala i mi raspakovali na kamilama dopremljene stvari mog mladog prijatelja - među kojimaje, između ostalog, bio jedan od famoznih evropskih "rendgen aparata", zatim oko pedeset "bunzenovih lampi", mnogobrojni "akumulatori" i nekoliko bala raznog materijala

za električne vodove - počesmo mirno da razgovaramo. Evo šta sam, na svoju duboku žalost, saznao:

Nekoliko godina pre toga, u skladu sa svetskim zakonima, uslovi sredine i druge okolnosti su postali takvi daje malo gde na Zemlji u ljudima još postojala vera u bezbednu budućnost ili bezbednost bilo kojeg nastanjenog mesta; i on je tada kod svoje voljene žene iznenada uočio simptome one užasne bolesti. čije je izlečenje bilo jedan od glavnih ciljeva njegovog života.

Njega je posebno užasavalo to što mu uslovi sredine nisu omogućavali primenu lečenja koje je za uništenje te strašne bolesti sam otkrio, i koje je tadajedino on mogao da sprovede.

Kada se posle saznanja te užasne činjenice malo smirio, preduzeo je jedino moguće rešenje: odlučio je da strpljivo čeka povoljnije vreme, a dotle će pokušati da za svoju ženu stvori životne uslove u kojima će zloćudni tumor progresirati onoliko sporo koliko god je to moguće.

Prošlo je više od dve godine. Za to vreme su se uslovi sredine toliko promenili nabolje da se kod mog prijatelja najzad pojavila mogućnost da se pripremi za primenu metode koju je jedino on poznao i kojom se ta bolest može pobediti. Međutim, jednog nesrećnog dana, dok se pripremao da započne lečenje, zadesio se u gužvi za vreme "demonstracija" u jednom velikom evropskom gradu i mada nije poginuo, dospeo je pod automobilske točkove i bio ozbiljno povređen.

Zbog povreda je nekoliko meseci njegov sopstveni život visio o koncu i, dok je on ležao "bez svesti", pošto nije bio u stanju da svesno i namerno usmeri svakodnevni život svoje žene, njena bolest se razvijala ubrzanim tempom, utoliko pre što je posle tog nesrećnog slučaja ona neprekidno. ne štedeći sebe, brinula o njemu. I kada je moj nesrećni mladi prijatelj najzad došao k sebi video je, na svoj užas, da je proces bolesti njegove žene otišao suviše daleko i daje već u poslednjoj fazi. Šta je mogao da učini? Šta se moglo učiniti? Posledice povreda uskratile su mu svaku mogućnost da se pripremi i kod sebe izazove kvalitet vibracija, potreban za metod koji je otkrio za uništenje tog biča čovečanstva.

On je tada, ne videći ni jedan drugi put, rešio da se okrene lečenju koje je koristila savremena evropska medicina i koje je, prema njihovom uverenju moglo da pobedi tu bolest.

Drugim rečima, odlučio je da primeni takozvane "rendgenske zrake".

Dakle, započelo je lečenje rendgenskim zracima.

Tokom tog lečenja, on je primetio da je, bez obzira na to što je glavna "koncentracija" ili "težište" bolesti u telu njegove žene počelo da atrofira, istovremeno počela da se formira slična "koncentracija" u drugom delu njenog tela. Posle nekoliko meseci pošto su "seanse", kako se to zove u Evropi, ponovljene, kod nje se pojavila treća samostalna koncentracija (metastaza).

Najzad, došlo je vreme kada joj je postalo veoma loše.

Suočen sa užasom smrti, moj mladi prijatelj je odlučio da odustane od mudrovanja savremene evropske medicine i da, ne obazirući se na sopstveno stanje, započne da stvara u sebi potrebne vibracije i njima ispunjava telo bolesnice.

Bez obzira na skoro nepremostive teškoće, on je uspeo da produži život svoje žene skoro za dve godine, ali je ona na kraju krajeva umrla od te strašne bolesti čovečanstva.

Treba dodati da su za vreme poslednjeg stadijuma njene bolesti, kada je on već odustao od mudrovanja evropske medicine, u telu njegove žene otkrivene dve nove samostalne koncentracije, to jest metastaze.

Kada se moj mladi prijatelj manjeviše smirio posle tog užasnog ishoda, on je deo svog vremena posvetio svom omiljenom radu i istraživanjima velikih svetskih zakona, a posebno se bavio utvrđivanjem uzroka zbog kojih su se za vreme lečenja "raka" rendgenskim zračenjem u telu njegove žene pojavile nove samostalne "koncentracije", koje obično ne nastaju usled te bolesti i koje on tokom više godina svoga istraživanja nikada ranije nije sreo.

Pošto se pokazalo da je istraživanje tog problema veoma složeno i da je čak neostvarljivo u uslovima u kojima je živeo, on je odlučio da dođe kod mene i da uz moju pomoć eksperimentalno reši to pitanje.

Eto zašto je sa sobom doneo sve materijale neophodne za taj eksperiment.

Sutradan sam mu stavio na raspolaganje jedan deo našeg podzemnog imanja, kao i nekoliko "salmamursijskih koza" i sve što je moglo da mu bude potrebno za istraživanja.

Osim ostalih priprema, on je uz pomoć bunzenovih lampi, pre svega pustio u rad rendgen aparat.

Tri dana po dolasku, napravio je otkriće zahvaljujući kojem se u našoj pećini pojavio stalan izvor električne svetlosti.

Evo kako se to dogodilo.

Dok smo vršili određene eksperimente uz korišćenje mojih vibrometara i izračunavali vibracije električne struje, koje su proizvodili rendgenski zraci u aparatu, primetili smo da se broj vibracija struje, dobijene preko bunzenovih elemenata, ponekad povećava, a ponekad smanjuje, i pošto je za naša istraživanja bilo veoma važno da struja prolazi s nepromenljivim brojem vibracija u datom vremenskom intervalu, uskoro nam je postalo očigledno daje ta vrsta električne struje apsolutno beskorisna za naše ciljeve.

To je mog prijatelja veoma obeshrabrilo i bacilo u depresiju.

On je odmah prekinuo svoje eksperimente i počeo da razmišlja.

Sledeća dva dana je neprekidno razmišljao, čak i za vreme jela.

Krajem trećeg dana, dok smo zajedno išli u pećinu gde smo obično jeli, prelazeći jedan mostić preko podzemnog potoka u glavnom delu pećine, on iznenada stade i lupivši se po čelu, uzbuđeno uzviknu: "Eureka!"

Rezultat tog uzvika bilo je to što je sutradan, uz pomoć nekoliko iznajmljenih Tadžikistanaca, iz starih napuštenih rudnika koji su se nalazili u blizini, doneo tri

gromade rude - najveće koje su mogle da se pokrenu - i postavio ih određenim redosledom na dno našeg podzemnog potoka.

Zatim je, pošto je ruda stavljena na dno potoka, instalirao u potoku dve stezaljke i spojio ih na veoma prost način sa akumulatorima, koje je malo modifikovao. Usled toga je električna struja određene snage počela da teče u akumulatore.

A kada smo posle 24 sata našim vibrometrima izmerili električnu struju dobijenu na taj način, pokazalo se da, iako je njena snaga bila neznatna, broj vibracija koje ta struja proizvodi ostaje nepromenjen i apsolutno stalan za sve vreme njenog proticanja kroz naše vibrometre.

Da bi povećao snagu električne struje dobijene na tako originalan način, on je napravio "kondenzatore" od različitih materijala: od "kozje kože", od određene vrste gline, usitnjene "rude cinka" i "smole četinarara", proizvodeći na taj način električnu struju one snage i napona, kakvi su potrebni za rendgenski aparat koji je doneo sa sobom.

Pomoću tog neobičnog izvora električne energije mi smo, na kraju krajeva, dokazali sledeće:

Iako taj savremeni evropski pronalazak za lečenje već pomenute užasne bolesti rendgenskim zracima u čitavom ljudskom telu dovodi do atrofije njenog "centra", to ipak izrazito olakšava formiranje "metastaza" u drugim delovima tela i pogoduje da se ta bolest pojavi i razvije na novim mestima.

Dakle, prijatelju moga prijatelja!

Moj mladi prijatelj je bio zadovoljan ovim objašnjenjem i izgubio je interesovanje za problem kojim je bio toliko obuzet. Vratio se natrag u Evropu, stavivši nam na raspolaganje izvor svetlosti koji smo stvorili, a koji ne zahteva ni pažnju ni spoljne materijale; kasnije smo postepeno stavljali električne sijalice svuda gde smo to želeli.

Iako taj izvor ne može da proizvede dovoljno energije za sve sijalice koje postoje u našoj pećini, mi smo ipak svuda postavili prekidače i koristimo energiju samo tamo gde je to neophodno, te se ona ne troši uzalud i postepeno puni akumulatore, ponekad čak i u količini koja premašuje domaće potrebe.

U tom momentu, svi putnici međuzvezdanog broda "Karnak" osetiše u ustima kiseloslatki ukus.

To je značilo da se brod približava planeti gde će izvršiti već planirano sletanje.

To je bila planeta "Deskaldino".

Belzebub prekide svoju priču i vrati se u svoj "kesšah", a isto učiniše Ahun i Hasejn, i svi počеше da se pripremaju za izlazak na planetu Deskaldino.

PRIMEDBA: Ako nekoga slučajno zainteresuju ideje izložene u ovoj glavi - i to samo ako ga zainteresuju duboko, a ne "površno", kao što se obično događa savremenim ljudima, i ukoliko taj neko bude obdaren psihičkim, moralnim i fizičkim podacima čiji će kvalitet na zadovoljavajući način odgovarati mom shvatanju, najozbiljnije mu savetujem da mobiliše svoje snage i da, osim toga, dovede sebe u stanje neophodno da postane "punopravni učenik" moje "univerzalne laboratorije" - laboratorije koju nameravam da otvorim po završetku svog literarnog rada, čije će osnivanje biti povezano sa poslednjom fazom mog intenzivnog rada za dobrobit čitavog čovečanstva.

AUTOR

Glava 42 BELZEBUB U AMERICI

Dva "dianoska" kasnije, kada je međuzvezdani brod "Karnak" nastavio svoj put i kada su verni sledbenici našeg uvaženog Hodže Nasradina posedali na svoja uobičajena mesta, Hasejn se još jednom obrati Belzebubu ovim rečima:

Dragi dedice! Mogu li da te podsetim da si mi pričao o onim... onim tricentričnim stanovnicima Zemlje, o onima koji... kako si ih nazvao, bićima koja žive na strani potpuno suprotnoj od one gde je sada u procvatu savremena civilizacija... o onim tricentričnim bićima koja su, kako si rekao, veliki poklonici "fokstrota"?

A! Misliš na Amerikance?

Da, da, na Amerikance! - radosno povika Hasejn.

Naravno, sećam se, obećao sam da ću ti nešto ispričati o tim savremenim "čudacima".

I Belzebub poče ovako:

- Posetio sam taj deo površine tvoje omiljene planete, to jest savremenu "Severnu Ameriku", upravo pred svoj konačni odlazak iz tog sunčanog sistema.

Tamo sam krenuo iz Evrope, iz Pariza, koji je bio poslednje mesto mog boravka na toj planeti.

Isplovio sam iz Evrope "parobrodom" u skladu sa običajem svih takozvanih savremenih "bogataša" i stigao u jedan veliki centar Severne Amerike, grad Njujork ili, kako ga ponekad nazivaju, "kotao za topljenje raznih zemaljskih naroda".

Iz luke sam krenuo pravo u hotel koji mi je preporučio jedan pariski poznanik, a koji je iz nekog razloga, dodatno, iako nezvanično, nazvan "jevrejskim".

Smestivši se u hotel "Mažestik", istoga dana se sretoh s jednim "misterom", koga mi je preporučio moj pariski poznanik.

Na tom kontinentu se svako biće muškog pola koje ne nosi suknju zove "mister".

Kada sam našao tog mistera za koga sam imao preporuku, on je kao svaki pravi Amerikanac bio do grla u bezbrojnim, što se kaže, "finansijskim poslovima".

Mislim da na početku moje priče o Amerikancima treba naglasiti da se skoro sva savremena tricentrična bića, koja čine osnovno stanovništvo tog dela Zemljine površine, bave isključivo "finansijskim poslovima".

S druge strane, zanimanja i profesije neophodne za proces svakodnevne egzistencije, praktikuju samo oni stanovnici drugih kontinenata koji tamo odlaze privremeno da bi, kako oni kažu, "zaradili novac".

Zbog toga su svakodnevni uslovi života tvojih savremenih ljubimaca, posebno na tom kontinentu, postali potpuno, da tako kažemo "tralalaulalanski", ili, kako bi rekao naš poštovani učitelj Hodža Nasradin, "nalik na mehur od sapunice koji postoji samo dok u njemu ima vazduha".

Sada su ti uslovi sredine takvi da bi se, ukoliko bi iz nekog razloga profesionalni stručnjaci, neophodni u svakodnevnom životu, prestali da dolaze sa drugih

kontinenata radi zarade, sa sigurnošću moglo reći da bi se za mesec dana celokupan poredak njihovog svakodnevnog života potpuno srušio, jer se među njima ne bi našao niko ko bi makar znao da ispeče hleb.

Osnovni razlog postepenog razvoja takve anomalije jeste, s jedne strane, zakon koji su oni sami doneli, a koji se odnosi na prava roditelja nad decom, a s druge strane, to što se u školama osnivaju takozvane dečje "štedionice dolara", s ciljem da se deci usadi ljubav prema tim dolarima.

Zahvaljujući tome, kao i raznim drugim specifičnim spoljnim uslovima svakodnevnog života, koje su takođe sami uspostavili, ljubav prema "dolarskom biznisu" i samim "dolarima" je u prirodi svih stanovnika tog kontinenta, kada dostignu odgovaran uzrast, postala motivaciona snaga njihovog "nemirnog" života. Eto zašto svako od njih ima svoj "biznis" i to ne jedan, već nekoliko istovremeno. Iako je gospodin za koga sam imao preporuku, takođe bio veoma zauzet tim "dolarskim biznisom", ipak me je primio veoma srdačno. Kada je pročitao pismo s preporukom koje sam mu predao, u njemu je započeo neobičan proces koji su primetili čak i mnogi tvoji ljubimci - proces svojstven savremenim ljudima, koji oni nazivaju "nesvesnom gordošću".

I taj neobičan proces odvijao se u njemu zato što je pismo koje sam mu predao upućivalo na preporuku jednog drugog "mistera", o kome se po mišljenju mnogih, i ovog mistera takođe, iza leđa govorilo da je "vešt", to jest da je "stručnjak za dolare".

Iako je u početku potpuno bio u vlasti te osobine, svojstvene svim tvojim savremenim ljubimcima, ipak se, dok je sa mnom razgovarao, postepeno opustio i na kraju mi je rekao kako je "spreman da mi se u potpunosti stavi na raspolaganje". On se, međutim, odjednom nečega setio i dodao da veoma žali što zbog okolnosti koje su apsolutno izvan njegove kontrole danas nije u stanju da bilo šta učini za mene, već sve mora da odloži za sutra, jer je on jedan veoma zauzet čovek.

I razume se, uz svu svoju želju, on tu ništa drugo nije mogao da uradi, zato što ti nesrećni Amerikanci, vođeni tim nesrećnim finansijskim poslovima, mogu da rade ono što žele samo nedeljom, a dan kada sam ja došao kod njega nije bio nedelja. Na tom kontinentu, ni dolarski biznis, kao ni bilo šta drugo, ne zavise od samih ljudi; naprotiv, ti tvoji ljubimci potpuno zavise od svojih poslova.

Ukratko, pošto taj dan nije bio nedelja, jedan pravi "američki mister" nije mogao da čini ono što je hteo, to jest da pođe sa mnom i predstavi me ljudima koji su mi bili potrebni; zato se dogovorismo da se vidimo narednog jutra na određenom mestu, na njihovom znamenitom "Brodveju".

Brodvej ne samo što je glavna ulica u Njujorku, već je i najduža ulica od svih ulica u velikim savremenim gradovima tvoje omiljene planete.

Dakle, sledećeg jutra krenuh na dogovoreno mesto.

Pošto taksi u koji sam seo nije izašao iz radionica mistera Forda, stigao sam suviše rano i onoga mistera još nije bilo.

Čekajući ga, počeh da šetkam unaokolo. I pošto su njujorški "brokери" već šetkali pre svog znamenitog "doručka na svoju ruku", gomila je upravo u tom delu Brodveja postala toliko velika da se ja uplaših da će me odneti, te odlučih da pose dim negde odakle mogu da vidim mesto gde moj mister treba da se pojavi. Pokaza se da je odgovarajuće mesto obližnji "restoran", iz koga sam kroz prozor mogao da vidim sve prolaznike.

Uzgred, moram da kažem da još nigde na toj planeti, ni u jednoj zemlji, nema toliko restorana kao u gradu Njujorku. Oni su posebno mnogobrojni u centralnom delu grada, a njihovi vlasnici su uglavnom "Jermeni", "Grci" i "ruski Jevreji".

Pošto su vlastodršci te zemlje odnedavno običnim građanima strogo zabranili da proizvode, prevoze i upotrebljavaju takozvana "alkoholna pića" i izdali odgovarajuće naredbe ljudima u koje su položili sve svoje nade u pogledu duhovnog mira, sada je običnom čoveku postalo skoro nemoguće da dođe do te tečnosti. Bez obzira na to, razna alkoholna pića koja se zovu "arak", "dužiko", "škotski viski", "benediktin", "votka", "gran marnije", kao i mnoge druge "alkoholne tečnosti", pod svim mogućim vrstama etiketa, napravljene isključivo na takozvanim starim "šlepovima" na okeanu, kraj obala tog kontinenta, u njujorškim restoranima postoje u količinama koje poželite.

Suština te prakse jeste da ako podigneš svoj mali prst i zakloniš pola usta desnom rukom, dok izgovaraš naziv pića o kome sanjaš, momentalno će ti, bez ikakvog ustezanja, ta tečnost biti poslužena - jedino u boci od limunade ili znamenitog francuskog "Višija".

A sada pokušaj da napregneš svu svoju volju i da u sebi mobilišeš svoje "organe percepcije", kako bi mogao da, ništa ne propuštajući, usvojiš sve što se odnosi upravo na to kako se ta "alkoholna pića" proizvode na moru, na starim šlepovima, nedaleko od obala kontinenta.

Veoma žalim što nisam uspeo da se potpuno upoznam sa svim detaljima te savremene zemaljske nauke.

Jedina stvar koju sam uspeo da saznam jeste da u svaki recept za pripremanje tih proizvoda ulaze "sumporna", "azotna" i "hlorna" kiselina i, što je najvažnije, "magična formula" poznatog savremenog nemačkog profesora Kišmenhofa. Taj poslednji ingredijent, to jest magična formula profesora Kišmenhofa za alkoholna pića, izaziva neverovatnu radoznalost i, ako se tako može reći, "deluje" na sledeći način:

Pre svega, potrebno je da se prema starom receptu, poznatom stručnjacima u toj oblasti, pripremi hiljadu boca tečnosti: tačno hiljadu, zato što ako boca bude više ili manje, magična formula neće delovati.

Tih hiljadu boca treba staviti na pod, a zatim jednu bocu bilo kojeg pravog alkoholnog pića, kakvo se svuda može naći, staviti iza njih i držati tako deset minuta, a zatim lagano, veoma lagano, češkajući desno uvo levom rukom, sa određenim pauzama, izgovoriti tu čarobnu alkoholnu formulu.

Usled toga će se ne samo sadržaj hiljadu boca iznenada pretvoriti u alkoholno piće, potpuno isto kao što je ono u onoj jednoj jedinjoj, već će se na svakoj boci pojaviti potpuno ista etiketa kakva se nalazi na flaši sa pravim alkoholnim pićem.

Među čarobnim formulama tog neuporedivog nemačkog profesora Kišmenhofa postoji, kako sam saznao, nekoliko potpuno neverovatnih.

Poznati nemački profesor, stručnjak u ovoj oblasti, počeo je da "smišlja" te izvanredne čarobne formule sasvim nedavno, to jest početkom poslednjeg velikog evropskog procesa međusobnog uništavanja.

Kada su u njegovoj domovini Nemačkoj počele nestašice hrane, veliki profesor je, saosećajući sa stanjem svojih sunarodnika, smislio svoju prvu magičnu formulu, koja se sastojala u pripremanju veoma jeftine i ekonomične "kokošije supe".

Ta njegova prva formula je dobila naziv "nemačka kokošija supa" i delovala je na veoma zanimljiv način, evo ovako.

U veoma veliki lonac, koji stoji na šporetu, nalije se obična voda, u koju se zatim doda nekoliko veoma sitno iseckanih listova peršuna.

I jedna i druga kuhinjska vrata moraju pri tome biti širom otvorena ili, ako kuhinja ima samo jedna vrata, širom treba otvoriti i prozor; i dok se veoma glasno izgovaraju reči čarobne formule, kroz kuhinju treba velikom brzinom proterati jedno pile.

Tako će se ispostaviti da se u loncu nalazi veoma ukusna i topla kokošija supa.

Osim toga, čuo sam da su za vreme tog velikog procesa međusobnog uništavanja stanovnici Nemačke u ogromnom broju koristili tu magičnu formulu, zato što se u praksi pokazalo da je taj način pripremanja "kokošije supe" sasvim dobar i da je, u svakom slučaju, veoma ekonomičan.

Radi se o tome da je za njega veoma dugo bilo dovoljno samo jedno pile, koje je neprekidno i uvek iznova terano sve dotle dok ne bi palo od iznemoglosti.

A ukoliko bi pile, što bi se reklo, "izgubilo želju da diše", stanovnici Nemačke su se, u tom slučaju i kao što sam pomenuo, držali sledećeg običaja.

Upravo kada bi pile "ispustilo dušu", njegovi vlasnici su od njega veoma svečano pravili pečenje i u čast tog događaja su bili dužni da pozovu na ručak sve svoje rođake.

U vezi s tim, zanimljivo je napomenuti da je jedan drugi njihov znameniti profesor, po imenu Štajner, za vreme svojih takozvanih "naučnih istraživanja natprirodnih pojava", matematički utvrdio da uvek kada se ti pilići služe na "zvaničnim ručkovima", domaćica treba da održi kratak govor.

Domaćica, dakle, treba da pogleda ka nebu i, pokazujući na pile, osećajno kaže kako je to pravi "fazan sa Pamira" koga im je specijalno poslao dragi nećak koji se tamo nalazi kao konzul njihovog velikog "faterlenda".

Na toj planeti postoje magije za sve moguće namene.

Broj takvih čarobnih formula počeo je da raste tek pošto su mnogi stanovnici te osobene planete postali stručnjaci za natprirodne pojave i počeli da se nazivaju

"okultistima", "spiritualistima", "teozofima", "vračarama", "hiromantima", i tako dalje.

Osim sposobnosti izazivanja "natprirodnih pojava", ti stručnjaci takođe veoma dobro znaju kako "tajno postaje javno".

Zabrana korišćenja alkohola u Americi predstavlja drugi dobar primer koji nam omogućuje da razumemo do koje mere je kod savremenih vlastodržaca atrofirala mogućnost kristalizacije podataka za logičko mišljenje, pošto se taj apsurd tamo zaista ponovio.

Zbog te zabrane na tom kontinentu svi bez izuzetka sada koriste alkohol, čak i oni koji u drugim okolnostima nikada to ne bi radili.

U Americi se s upotrebom alkohola događa isto što se u zemlji Maralpleši dogodilo sa žvakanjem makovih zrna.

Razlika je u tome što su se žitelji Maralplesija pomamili za pravim zrnima maka, dok sada u Americi njeni stanovnici piju bilo kakvu tekućinu ukoliko je na boci etiketa alkoholnog pića koje postoji negde na toj planeti.

Druga razlika se sastoji u tome što bića koja sada žive na američkom kontinentu, kada taj zabranjeni proizvod treba da sakriju od očiju vlasti, pribegavaju postupcima koji ni izdaleka nisu tako naivni kao što su bili oni koje su koristili žitelji Maralplesija.

Na šta sve idu tvoji savremeni ljubimci u tom pogledu moći ćeš veoma dobro da shvatiš na osnovu sledećih primera.

Sada svaki mlad čovek, kome se još nije osušilo majčino mleko na usnama, obavezno nosi sa sobom naizgled bezazlenu "tabakeru" i, sedeći u restoranu ili u nekom od njihovih poznatih "dansinga", on nemarno vadi iz džepa tu tabakeru, dok svi oko njega, naravno, misle da se on sprema da zapali.

Ali, ni govora! On lagano okreće tabakeru i u njegovoj levoj ruci se pojavljuje mala čaša, dok desnom veoma lagano i veoma mirno naliva iz tabakere u tu čašu nekakvo piće, možda škotski viski, ali pripremljeno na način koji sam ti već opisao. na nekom od starih šlepova u blizini američke obale.

Nekako, baš za vreme svojih posmatranja, video sam i ovakvu sliku.

U jednom od tih restorana, nedaleko od mog stola, sedele su dve mlade Amerikanke.

Sluga, ili kako tamo kažu, "kelner", doneo im je bocu neke mineralne vode i dve čaše. Jedna od njih je malčice odvrnula ručku svog pomodnog kišobrana i tečnost, verovatno škotski viski ili nešto slično, potekla je, takođe veoma lagano, u njihove čaše.

Ukratko, moj dečače, na američkom kontinentu se ponavlja isto ono što se još nedavno događalo u velikoj zemlji koja se zove Rusija, gde su vlasti takođe zabranile upotrebu znamenite "ruske votke", usled čega su ta bića ubrzo naučila da umesto votke piju ništa manje poznatu "otrovnjaču" od koje svakodnevno umiru hiljade tih nesrećnika.

U datom slučaju mi definitivno moramo odati priznanje savremenim Amerikancima. U svom umeću da skrivaju upotrebu alkohola od vlasti, oni su neuporedivo "civilizovaniji" od stanovnika Rusije.

Da, moj dečače, kao što sam ti već rekao, da bih izbegao uličnu gužvu, svratih u tipičan njujorški restoran i, pošto sedoh za jedan sto, počeh kroz prozor da posmatram gomilu.

A pošto svuda na toj planeti važi običaj da je onaj koji sedi u restoranu, ili na bilo kom drugom javnom mestu, dužan da onim što oni nazivaju "novac" nešto naruči ili kupi u korist vlasnika te ustanove, i ja učinih isto naručivši čašu njihove poznate "oranžade".

Taj poznati američki napitak sastoji se od soka iscedenih pomorandži ili njihovih poznatih "grejpfruta" i stanovnici toga kontinenta ga piju uvek i svuda u neverovatnim količinama.

Mora se priznati da ta čuvena "oranžada" osvežava ponekad za vreme vrućine, ali što se tiče njenog delovanja na takozvanu "sluzokožu" želuca i creva, taj napitak je jedan od mnogobrojnih faktora koji, svi zajedno - polako ali sigurno - vode uništenju "suvišne i beznačajne" funkcije želuca, koja se zove "varenje".

A tada, dok sam sedeo za stolom sa čašom oranžade i posmatrao prolaznike u nadi da ću ugledati mistera koga sam čekao, počeh nemarno da razgledam sam restoran. Na stolu za kojim sam sedeo, između ostalih predmeta primetih takozvani "meni". "Meni" je na tvojoj omiljenoj planeti ime dato listu papira na kome su ispisane sve vrste jela i pića koja se u tom restoranu služe.

Razgledajući taj papir, otkrih da se toga dana moglo naručiti najmanje sedamdeset osam različitih jela.

To me je veoma iznenadilo i ja pomislih na to kolika mora biti peć u kuhinji tih Amerikanaca da bi se za jedan dan moglo pripremiti sedamdeset osam različitih jela.

Moram da dodam da sam bio na svim kontinentima Zemlje i da sam bio gost kod mnogih ljudi koji su pripadali različitim kastama.

I pošto sam često gledao kako se priprema hrana u njihovim kućama, kao i u svojoj sopstvenoj, bilo mi je manje ili više poznato da su za pripremanje jednog jela potrebne najmanje dve ili tri šerpe. Tako sam izračunao da je tim Amerikancima, ako pripremaju sedamdeset osam jela u jednoj kuhinji, potrebno oko tri stotine lonaca i šerpi.

Poželeh da lično vidim kako na jedan šporet može da stane tri stotine šerpi i zato reših da dam dobru "napojnicu" kelneru koji mi je doneo "oranžadu", kako bi mi dozvolio da sopstvenim očima vidim kuhinju tog restorana.

Kelner mi to nekako sredi i ja uđoh u kuhinju.

I šta misliš, šta sam tamo video? Kakva je slika iskrsla pred mojim očima? Šporet sa tri stotine lonaca i šerpi?

Ni govora!!!

Video sam samo "minijturni" šporet na gas, nalik na one koji se nalaze po "momačkim brlozima" ili u sobama "vrlih starih deva".

Kraj tog šporeta stajao je kuvar Škotlanđanin s vratom bika i čitao novine, koje su sastavni deo svakog stanovnika Amerike. Mislim da je to ovoga puta bio "Tajms". Osvrnuh se u čudu oko sebe i opet mi se pogled zadržao na bičijem vratu tog kuvara. Dok sam ja stajao zbunjen kelner uđe iz restorana u kuhinju i naneobičnom engleskom naruči kuvarujedno veoma prefinjeno jelo.

Na osnovu akcenta kelnera koji je naručio to jelo neobičnog naziva, mogao sam da zaključim da je on tek nedavno stigao iz Evrope, očigledno sanjajući o tome da svoje džepove napuni američkim dolarima - san svakog Evropljanina koji nikada nije bio u Americi i zbog kojeg ni jedan Evropljanin ne može više mirno da spava. Kada je taj pretendent na "američko multimilionerstvo" naručio to čudno jelo, debelovrati kuvar je bez žurbe ustao sa svoga mesta i skinuo sa zida mali, kako se u tim krajevima kaže, "momački tiganj".

Zatim je, uključivši svoj "minijturni šporet", stavio na njega tiganj; i dalje hodajući usporeno, on priđe jednom od mnogobrojnih ormana, izvadi odande nekakvu konzervu, otvori je i čitav njen sadržaj izruči u tiganj.

Zatim, istim korakom, priđe drugom ormanu, izvadi odande drugu konzervu, ali ovoga puta deo njenog sadržaja nasu u tiganj i promešavši dobijenu mešavinu, izruči čitavu masu na tanjir koji je stavio na sto. Zatim ponovo sede na pređašnje mesto i nastavi da čita novine.

Kuvar sa bičijim vratom potpuno ravnodušno obavi čitavu proceduru, baš kao automat; iz njegovih pokreta se videlo da mu misli blude negde daleko, bez sumnje tamo gde se dešavaju događaji o kojima pišu u tim američkim novinama.

Kelner koji je naručio to neobično jelo uskoro uđe u kuhinju noseći veliki bakarni poslužavnik na kojem se nalazio ve liki broj takozvanih "savremenih noževa", načinjenih od iskrivljenog metala i stavivši tanjir s onim čudnim jelom na poslužavnik, sve to odnese u salu.

Kada sam se vratio na svoje mesto videh za susednim stolom "mistera" koji je mljackao ustima jelo, čije sam pripremanje upravo imao sreće da vidim u kuhinji. Pogledavši ponovo kroz prozor, najzad u gomili uočih onog mistera koga sam čekao i plativši račun, izađoh iz restorana.

A sada, moj dečače, držeći se formi mišljenja našeg dragog učitelja, mogu da ti ispričam ponešto o "jeziku" tih Amerikanaca.

Već od prvog dana svog boravka u najvećem gradu Severne Amerike osetio sam velike teškoće u razumevanju, jer iako ta bića, kako se pokazalo, koriste engleski jezik za međusobno usmeno opštenje, taj njihov "engleski" je veoma specifičan i zaista potpuno osoben.

Zato sam, nailazeći na takve teškoće, naumio da izučim taj njihov osobeni "razgovorni engleski".

Trećeg dana po svom dolasku, upravo kada sam se spremao da "mistera" koga sam tada sreo zamolim da mi preporuči učitelja tog "engleskog jezika", iznenada ugledah na nebu reflektorima osvetljen "američki oglas".

ŠKOLA JEZIKA PO SISTEMU

MISTERA ČATERLICA

13, Sever, 293. ulica

Dalje je sledilo objašnjenje koji se jezici mogu učiti u toj školi. Što se tiče "američkog engleskog", on je imao posebno mesto, jer se mogao učiti od pet minuta do dvadeset četiri časa.

Ja najpre nisam znao šta da odaberem, ali sam ipak rešio da narednog dana odem na navedenu adresu.

Sledećeg dana sam našao tog mistera Čaterlica koji me je lično primio i kada je čuo da želim da naučim "američki engleski" prema njegovom sistemu, objasnio mi je pre svega da se taj razgovorni jezik može naučiti u tri oblika, pri čemu svaki oblik odgovara specijalnim zahtevima.

- Prvi oblik - rekao je on - postoji kako bi razgovorni jezik učili ljudi koji naprosto moraju da obezbede zaradu u našim američkim dolarima.

Drugi oblik odgovara onima koji, iako im naši dolari nisu potrebni, svejedno vole da "prave pare" i u svojim socijalnim odnosima s nama, Amerikancima, vole da se ponašaju ne makar kako, nego kao pravi "gentlmeni" sa engleskim vaspitanjem.

Što se tiče trećeg oblika, on je potreban onima koji žele da imaju mogućnost da ovde, tamo i svuda, u svakom trenutku nabavljaju škotski viski.

Pošto mi je vreme za učenje drugog oblika učenja engleskog najviše odgovaralo. rešio sam da mu odmah platim dolare koje je tražio za učenje prema njegovom tajnom sistemu.

Kada sam mu dao dolare i on ih stavio u svoj unutrašnji džep - s glumljenom ravnodušnošću - a, u stvari, sa izvesnom pohlepom koja je svojstvena svim stanovnicima te planete objasnio mi je da za izučavanje tog drugog oblika treba zapamtiti samo pet reči: 1)možda; 2)moguće; 3)sutra; 4)o, vidim; 5)dobro. Rekao mi je da, ako budem morao da razgovaram s nekim "misterom", samo s vremena na vreme izgovaram tih pet reči.

- To će biti sasvim dovoljno - reče on - da svakoga ubedite: prvo, da veoma dobro znate engleski, a drugo, da ste "tatamata" u "biznisu".

Iako je sistem tog uvaženog Čaterlica bio veoma originalan i nesumnjivo efikasan, nijednom nisam morao da ga primenim u praksi.

To je bilo zato što sam sutradan sreo na ulici jednog starog poznanika, novinara iz evropskih novina, koji mi je poverio najveću tajnu učenja američkog engleskog.

Kada sam mu između ostalog rekao da sam se prethodnog dana sreo s misterom Čaterlicem i ispričao mu nešto o njegovom sistemu, on mi je odgovorio;

- Znate šta, moj dragi doktore? Pošto ste vi pretplatnik naših novina, ne mogu da se uzdržim a da vas ne uputim u jednu tajnu lokalnog jezika.

I zatim nastavi:

- Pošto već znate nekoliko naših evropskih jezika, možete savršeno ovladati ovdašnjim jezikom uz primenu te tajne i možete razgovarati na bilo koju temu, a ne samo da naterate druge da misle kako vi znate engleski. Za tako nešto, ne poričem, sistem tog Čaterlica odlično odgovara.

On mi zatim objasni da - dok se izgovara bilo koja reč na bilo kojem evropskom jeziku - treba da zamislite da imate u ustima vruć krompir u momentu kada se spremate da izgovorite neku englesku reč.

Osim toga, ako zamislite da je taj vruć krompir dobro začinjen "paprikom", imaćete savršen izgovor na američkom engleskom.

On mi je, pored ostalog, savetovao da se ne ustežem da koristim reči iz evropskih jezika, zato što se engleski sastoji iz slučajne mešavine skoro svih evropskih jezika, zbog čega ima po nekoliko reči za svaku običnu misao, usled čega ćete "skoro uvek ubosti pravilnu reč".

I čak, ukoliko iz neznanja upotrebite reč koja u tom jeziku ne postoji, nemojte brinuti; u najgorem slučaju vaš sagovornik će pomisliti da je sam neznalica.

Sve što treba da radite jeste da zamišljate kako kotrljate vruć krompir... a sve ostalo su sitnice.

To vam garantujem, a mogu čak i da vam kažem da ukoliko, sledeći moj savet, ne dokažete svima da je vaš "američki engleski" idealan, ne morate više da se pretplaćujete na naše novine.

Nekoliko dana kasnije morao sam da otputujem u grad Čikago.

Taj grad je bio drugi po veličini na tom kontinentu i moglo bi se reći da je bio druga prestonica Severne Amerike.

Prateći me u Čikago, moj njujorški poznanik mi je dao preporuku za jednog tamošnjeg "mistera".

Čim sam stigao u grad Čikago, uputih se pravo tom "misteru".

Pokazalo se da je taj čikaški "mister" veoma druželjubiv i ljubazan.

Zvao se Belibaton.

Već prve večeri, taj druželjubivi i ljubazni mister Belibaton me pozva da pođem s njim u kuću njegovih prijatelja, kako se, prema njegovim rečima, ne bih osećao "odbačenim" u nepoznatom gradu.

Naravno, ja prihvatih.

Kada smo stigli tamo, zatekosmo veliki broj mladih Amerikanaca koji su bili u gostima kao i mi.

Svi gosti su bili veoma veseli i vedri.

Oni su redom pričali "smešne priče" i smeh koji je pratio te priče ispunjavao je sobu kao dim u dane kada bi južni vetar donosio dim iz dimnjaka američkih fabrika gde su se proizvodile njihove viršle pod nazivom "hotdog".

Pošto sam i sam voleo smešne priče, moje prvo veče u Čikagu je, naravno, proteklo veoma interesantno i zabavno.

Sveje bilo veoma ljupko i prijatno izuzev jedne crte, zajedničke za sve priče ispričane te večeri, koja me je veoma začudila i zbunila.

Začudila me je njihova "dvosmislenost" i "nepristojnost".

Dvosmislenost i nepristojnost tih priča je bila tolika da je bilo koji od tih mladih američkih pripovedača za čitavo tuce poena prednjačio ispred znamenitog Bokača. Bokačo je ime jednog pisca koji je napisao jednu za Zemljane veoma poučnu knjigu pod nazivom "Dekameron"; tu knjigu sada svuda čitaju i ona je omiljena knjiga tih bića skoro na svim kontinentima.

Sledeće večeri me je taj prijatni mister Belibatona poveo kod dugih svojih prijatelja. Tamo je takođe bilo mnogo mladih Amerikanaca, muškaraca i žena, koji su sedeli po uglovima sobe i tiho jedni s drugima razgovarali.

Čim smo seli prišla mi je jedna lepuškasta devojka, sela pored mene i počela neusiljeno da brblja.

Kao i obično, podržao sam razgovor i mi smo brbljali o svemu i ni o čemu. Ona me je, između ostalog, mnogo ispitivala o gradu Parizu.

U jeku razgovora ta "mlada leđi" iznenada, s neba pa u rebra, poče da me mazi po vratu.

Ja odmah pomislih: "Kako je pažljiva! Ona je, mora biti, primetila 'ujed buve' na mom vratu i sada rukom prelazi preko tog mesta kako me ne bi svrbelo."

Ali kada sam uskoro primetio da su svi mladi Amerikanci jedni druge počeli da maze, veoma sam se začudio i nisam mogao da shvatim šta se događa.

Moja prva pomisao da se radi o ujedbu nije se potvrdila, zato što je bilo nemoguće da su sve posetioce bez izuzetka buve odjednom ujele za vrat.

Počeo sam da razmišljam o značenju svega toga, ali, ma koliko se trudio, ništa nisam mogao da shvatim.

Kasnije, kada smo napustili taj dom i već bili na ulici, zamolio sam mistera Belibatona da mi objasni šta je sve to značilo. On je odmah prasnuo u neobuzdan smeh i nazvao me "naivčinom" i "provincijalcem". A zatim, smirivši se malo, reče: - U stvari, ti si baš čudan momak, jer mi smo sada bili na "večeri maženja". Smejući se i dalje mojoj naivnosti, on mi reče da smo prethodnog dana takođe bili na "večeri", ali na "večeri priča", a sutra - nastavi on - nameravam da vas povedem sa sobom na večer kupanja, gde će se mladi ljudi kupati zajedno, naravno u specijalnim kupaćim kostimima.

Zatim, videći da sam i dalje zbunjen, on dodade:

- Ali, ako vama iz nekih razloga nisu po volji te "dosadne stvari", poći ćemo na neka druga mesta koja nisu svima otvorena. Imamo ovde mnogo takvih "klubova" i ja sam učlanjen u nekoliko njih.

Poći ćemo na te "privatne večeri", ako želite da potražite nešto "solidnije".

Ali ja nisam iskoristio dobrotu tog ljubaznog i izuzetno "druželjubivog" mistera Belibatona, zato što sam sledećeg jutra dobio telegram sa zahtevom da se vratim u Njujork.

Tu se Belzebub duboko zamisli i posle prilično duge pauze, duboko uzdahnu i ovako nastavi svoju priču:

- Sutradan, umesto da pođem jutarnjim vozom, kako sam već rešio pošto sam dobio telegram, ja odložih svoj put do večeri.

Pošto razlog odlaganja mog odlaska može biti dobro ilustrovati kakvo je zlo proisteklo iz jednog pronalaska tih Amerikanaca, koji ima široku primenu na svim kontinentima i predstavlja jedan od osnovnih razloga daljeg, da tako kažemo, "iscrpljivanja psihe" svih tricentričnih stanovnika nesrećne planete, ispričaću ti o tome detaljno.

Taj štetni američki pronalazak, čiju suštinu nameravam da ti predočim, postao je ne samo uzrok daljeg i ubrzanog "iscrpljivanja" psihe svih tricentričnih bića nastanjenih na toj nesrećnoj planeti, već vodi potpunom uništavanju te unikalne životne funkcije svojstvene svim tricentričnim bićima, koja je u njihovom biću do ovog poslednjeg veka nastajala spontano i koja je svuda nazivana "zdravim instinktom osećanja istine u srcu realnosti".

Umesto te funkcije, neophodne svakom tricentričnom biću, postepeno je kristalizovana druga specijalna funkcija, čije dejstvo kod njih izaziva neprekidno mišljenje o svemu.

Taj štetni pronalazak oni su nazvali "reklamom".

Da bi mogao da shvatiš sve što sledi, moram da ti kažem da sam nekoliko godina pre svog putovanja u Ameriku, za vreme putovanja po Evropi, jednom kupio nekoliko knjiga kako bih prekratio duge sate dosadnog putovanja vozom. U jednoj od tih knjiga, koju je napisao jedan veoma poznat pisac, pročitao sam glavu o Americi, u kojoj se mnogo govorilo o takozvanim čikaškim "klanicama".

"Klanicom" se naziva specijalno mesto na kome se tricentrični Zemljani bave uništavanjem bića raznih drugih formi čija planetarna tela upotrebljavaju kao svoju prvu nasušnu hranu, naravno, opet zbog abnormalno uspostavljenih uslova svakodnevnog života.

Štaviše, dok sve to rade na tim specijalnim mestima, oni ponavljaju i čak tvrde da to rade iz "nužnosti" i na "najhumaniji" način.

Taj poznati savremeni pisac je jednoj od klanica u istom tom gradu Čikagu dao ushićenu ocenu "svedoka", pošto je, prema njegovom mišljenju bila izvanredno organizovana.

On je hvalio savršenstvo njenih mašina svih mogućih vrsta i padao u ekstazu zbog njene izuzetne čistoće. "Ne samo da humanost prema bićima drugih formi - pisao je on - dostiže u toj klanici "božansku" proporciju, već su mašine do te mere usavršene da živog stvora uvode na vrata na jednom kraju, i već kroz desetak minuta kroz vrata na drugom kraju iznose tople viršle, spremne za jelo, ako hoćete da ih jedete. On je, naj;ad, podvukao da sve to u potpunosti rade te savršene mašine, da čovekove ruke ne moraju ništa ni da taknu, usled čega je sve tako čisto i uredno da čistije i urednije ne može biti.

Nekoliko godina kasnije, pošto sam pročitao tu knjigu, slučajno sam nabasao na članak u jednom ozbiljnom ruskom časopisu u kome su te čikaške bolnice hvaljene u istom tonu.

I kasnije sam slušao o tim čikaškim klanicama od raznih ljudi, od kojih su neki, rekao bih, bili svedoci čuda koja su opisivali.

Ukratko, pre svog putovanja u Čikago već sam bio siguran da tome "čudu" nema ravnog.

Moram reći da me je uvek interesovala ta vrsta proizvodnje, u kojima su tvoji ljubimci istrebljivali različite forme zemaljskih bića; osim toga, od vremena kada sam u svojoj marsovske laboratoriji postavio razne mehanizme i počeo s njima da radim, uvek sam pokazivao veliko zanimanje za sve vrste mašina.

I zato, kada sam se već našao upravo u tom gradu Čikagu, pomislio sam da bi s moje strane bilo neoprostivo ako ne iskoristim mogućnost da vidim te znamenite klanice. Zato sam odlučio da tog jutra, na dan svog odlaska, u društvu jednog od svojih novih čikaških poznanika posetim jednu takvu tvorevinu tvojih ljubimaca. Na savet pomoćnika glavnog upravnika, za vodiča smo uzeli službenika jednog departmana banke koja je bila povezana s tom klanicom, i zajedno s njim smo se uputili u razgledanje.

Najpre smo prošli kroz dvorišta u koja su doterivali nesrećna četvoronoga stvorenja, u kojima su ona i ostajala dok ih ne ubiju.

Ta dvorišta se nisu razlikovala od drugih mesta te vrste na toj planeti, izuzev što su po veličini bila znatno veća. S druge strane, bila su i znatno prljavija od onih koja sam video u drugim zemljama.

Zatim smo prošli kroz takozvane "dograđene" delove. Jedan od njih je bio frižider za gotovo meso; u drugom delu su četvoronošce ubijali prosto - maljevima, i drali im kožu isto kao i u drugim klanicama.

Uzgred, kada smo prolazili kroz poslednji dograđeni deo, učinilo mi se da je to verovatno mesto gde su životinje ubijane specijalno za Jevreje, zato što njihova religija, kako sam kasnije saznao, određuje poseban način ubijanja četvoronožaca. Šetnja kroz sve te prostorije, oduzela nam je prilično vremena i ja sam čekao trenutak kada ćemo najzad da dođemo do sekcije o kojoj sam veoma mnogo slušao i koju sam specijalno želeo da posetim.

Ali, kada sam našem vodiču rekao da želim što pre da vidim tu sekciju, saznao sam da smo videli sve što se u toj poznatoj čikaškoj klanici moglo videti i da drugih sekcija nema.

Nigde, dragi moj dečače, nisam video nijednu mašinu, osim kolica na šinama, koja se u svim klanicama koriste za odvoženje teških skeleta; a što se tiče prljavštine, nje je bilo više nego dovoljno.

Po čistoći i opštoj organizovanosti, tifliske klanice, koje sam video dve godine pre toga, imale su mnogo poena prednosti u odnosu na tu čikašku klanicu.

U Tiflisu, na primer, niste mogli da vidite na podu ni kap krvi, dok je u Čikagu sve bilo njome isprskano.

Očigledno da je neka grupa američkih biznismena, pribegavši, kao i uvek, svojoj uobičajenoj "reklami", rešila da izreklamira čikaške klanice, kako bi po čitavoj planeti proširila lažne podatke koji apsolutno ne odgovaraju stvarnosti.

Pošto je to tamo opšte pravilo, za tako nešto nisu štedeli dolare. A pošto je kod savremenih novinara i reportera sveta funkcija savesti potpuno atrofirala, oni su imali ogroman uspeh u kristalizaciji čudovišno preteranog mišljenja o čikaškim klanicama kod skoro svih tvojih ljubimaca koji su nastanjeni na toj planeti.

I, naravno, može se reći da je to bilo urađeno u "pravom američkom stilu".

Tricentrična bića na američkom kontinentu su postala takvi stručnjaci za reklamu da se na njih može primeniti jedna od mnogih izreka našeg dragog Hodže Nasradina: "Da postane drug đavola može samo onaj koji svoj Um usavrši do te mere da može od muve da napravi slona."

Razume se, oni su postali toliko vešti u tome kako se od muve pravi slon i to čine toliko često da u naše vreme, ako neko sretne u Americi pravog slona, treba da napregne sve svoje snage kako ne bi pomislio da je pred njim, u stvari, samo muva.

Iz Čikaga sam se vratio u Njujork i pošto sam brzo i sasvim zadovoljavajuće rešio sve projekte radi kojih sam došao na taj kontinent, a kako su mi okolnosti i uslovi sredine za svakodnevni život izgledali pogodni za povremen potpun odmor, koji je za mene postao uobičajen za vreme tog mog poslednjeg putovanja na Zemlju, reših da neko vreme ostanem u tom gradu i poživim među tim bićima prepustivši se naprosto asocijativnom toku koji se u meni odvijao neprestano.

Dakle, živeći u najvećem centru te velike i moderne zemlje i sukobljavajući se u raznim slučajevima sa bićima najrazličitijih tipova, jednog dana sam pojmio - nenamerno, ali zahvaljujući stečenoj navici da takoreći "usput" prikupljam materijale za svoju statistiku u okviru koje sam upoređivao rasprostranjenost bolesti i neobičnih "subjektivnih poroka" među bićima različitih grupa - činjenicu - jednu činjenicu koja me je veoma zainteresovala: u prirodi skoro polovine tricentričnih bića, koja sam tamo upoznao, funkcija koja je predviđena za preobražaj prve nasušne hrane je disharmonizovana, ili, kod njih, je kako bi oni rekli, "sistem za varenje bio pokvaren"; osim toga, skoro četvrtina njih ima ili samo što nije dobila onaj oblik bolesti koji se naziva "impotencijom", a zbog te bolesti je veoma mnogo savremenih stanovnika tvoje omiljene planete zauvek lišeno mogućnosti produžetka svog roda.

Kada sam to shvatio, u meni se pojavilo ogromno interesovanje za bića te grupe, tako da sam promenio svoj već određen način života i polovinu svog vremena koje mi je preostalo za moj lični odmor posvetio specijalnim istraživanjima uzroka te činjenice - toliko neobične za mene i toliko uvredljive za njih. Prateći taj cilj, ja sam čak odlazio u razne provincijske centre njihove ogromne savremene zemlje, iako nigde nisam ostajao duže od dva dana, izuzev u gradu Bostonu ili, kako ga ponekad

zovu, "gradu onih koji su izbegli nacionalno izrođavanje". Tamo sam boravio čitavih nedelju dana.

Rezultati tih posmatranja i statistička obrada su mi pomogli da utvrdim kako su obe ove bolesti, koje u određenom stepenu preovlađuju među savremenim bićima nastanjenim na svim kontinentima, toliko široko rasprostranjene da su mi njihove posledice odmah postale jasne. Čak sam pomislio da će, ukoliko stvari budu i dalje išle tim putem, taj veliki samostalni narod uskoro zadesiti ista sudbina koja je zadesila zemlju pod nazivom "carska Rusija", to jest i ova zemlja će biti uništena. Jedina razlika će se sastojati u samom procesu uništenja. Proces propasti "carske Rusije" započeo je zbog anomalija Uma tamošnjih "vlastodržaca", dok će do procesa uništenja američke države doći usled organskih anomalija.

Drugim rečima, "smrt" prve države je nastupila zbog pameti, dok će smrt druge nastupiti zbog želuca i pola.

Upravo te dve funkcije, neophodne njihovom organizmu, sada regresiraju u pravcu potpune atrofije, i to velikom brzinom.

Američko društvo je još veoma mlado; i još, što bi se reklo, liči na novorođenče, rumeni se kao novorođenče.

A pošto su kod predstavnika tog mladog društva dva glavna motora njihove egzistencije već sklona dekadenciji, mislim da će dalje kretanje ka sjedinjavanju sa Beskonačnim, što se događa svuda u Megalokozmosu, zavisiti od pravca i intenziteta sila koje je generisao prvobitni impuls.

U našem velikom Megalokozmosu se čak smatra zakonom važećim za sva bića koja poseduju Um - da svako mora da brani prvobitni impuls zato što će on, stekavši energiju, postati snaga koja je osnovni pokretač svega postojećeg u Vasioni i koja će sve povesti natrag ka Primarnoj Suštini.

U tom trenutku Belzebubu donesoše "lejtučambros". Saslušavši sadržaj, on se opet okrete Hasejnu i reče:

- Ja mislim, dragi moj dečače, da ćeš steći jasnu sliku i razumeti neobičnost psihe tih tricentričnih bića sa planete Zemlje, koja su ti se toliko dopala, ako ti detaljnije objasnim uzroke disharmonije obeju fundamentalnih funkcija u prirodi tih tricentričnih stanovnika Amerike.

Kako bi mi bilo zgodnije, najpre ću ti posebno objasniti uzroke disharmonije svake od ovih fundamentalnih funkcija, a počecu od uzroka disharmonije funkcionisanja preobražaja njihove "prve nasušne hrane", ili, kako bi oni rekli, od "uzroka kvarenja njihovih želuca".

Disharmonija te funkcije ima nekoliko specifičnih uzroka, razumljivih čak i Umu običnih tricentričnih bića, ali najvažnije je što su se od samog početka formiranja njihovog društva privikli - zahvaljujući uslovima sredine i najrazličitijim uslovima, koje su sami uspostavili - da nikada kao prvu nasušnu hranu ne upotrebljavaju bilo šta što je sveže, već isključivo one proizvode koji se nalaze u stadijumu raspadanja.

U naše vreme predstavnici tog naroda skoro nikad za svoju prvu nasušnu hranu ne koriste nekakav jestivi proizvod koji još sadrži sve "aktivne elemente" koje je u njega unela sama Velika Priroda i koji su neophodni za normalan život svih bića; oni "konzerviraju", "zamrzavaju" i "ekstrahuju" unapred sve te proizvode i koriste ih tek onda kada je većina "aktivnih elemenata", neophodnih za normalnu egzistenciju iz njih već isparila.

Ta anomalija se pojavila u svakodnevnom procesu egzistencije tricentričnih predstavnika te nove zemlje i ona se dalje proširuje i učvršćuje svuda među tvojim ljubimcima zbog toga što su, od vremena kada su tricentrični stanovnici Zemlje prestali da ulažu napore koji su im neophodni, oni postepeno sebe lišili mogućnosti kristalizacije onih suštinskih podataka u sopstvenoj prirodi koji su mogli da im omoguće - čak bez vođstva istinski usmerenog znanja - da osete istinsku štetnost ove ili one manifestacije svoje delatnosti po same sebe.

I kada bi makar neki od tih nesrećnih Amerikanaca posedovali instinkt svojstven svim tricentričnim bićima, oni bi mogli - naprosto zahvaljujući slučajnim asocijacijama i poređenjima - pre svega sami da shvate, a zatim da to saopšte i svima ostalima, da u trenutku kada se primarna veza između Velike Prirode i bilo kog proizvoda koji se koristi kao "prva nasušna hrana" naruši, čak i ako se taj proizvod čuva potpuno izolovano, to jest "hermetički izolovan", "zamrznut" ili "ekstrahovan", on se pod uticajem vremena, kao i sve u Vasioni, mora menjati i razlagati u skladu sa istim principom i istim redosledom prema kome je formiran. Zbog toga treba da znaš da se aktivni elementi, od kojih Priroda stvara sve kozmičke formacije, podvrgavaju transformaciji putem tetartokozmosa u proizvodima korišćenim kao prva nasušna hrana bića, a takođe, oni su izvor formiranja svih ostalih potpuno oduhovljenih ili poluoduhovljenih objekata. I oni, kada nastupi odgovarajuće vreme i u ma kakvim se uslovima nalazili, moraju da se određenim redosledom odvoje od onih masa u koje su bili sjedinjeni za vreme trogoautoegokratskog procesa.

I naravno, to važi i za one proizvode koji su toliko dragi Amerikancima i koje oni konzerviraju u takozvanim "hermetički zalemljenim konzervama".

Nije važno koliko su hermetički zatvorene te konzerve; čim nastupi vreme "dezintegracije", "aktivni elementi" koji ih čine neizbežno počinju da se izdvajaju od čitave mase. I ti aktivni elementi, na taj način odvojeni od celokupne mase, obično u zavisnosti od svog porekla počnu da se grupišu ili u obliku "kapi", ili malih "mehurova" koji momentalno nestaju čim se konzerva otvori za upotrebu tih proizvoda; i, dok odleću u prostranstvo, raspoređuju se na svoja odgovarajuća mesta.

Naravno, bića tog kontinenta ponekad jedu sveže voće. Ali to voće jedva može da se nazove voćem, to su naprosto, kako bi rekao naš dragi učitelj, "nakaze".

Zbog njihovog mudrovanja sa stablima voćaka, koje na njihovom kontinentu rastu u izobilju, razni "naučnici nove formacije" malopomalo su uspeli da od tog američkog voća u naše vreme naprave "prijatan prizor", ali ne i hranu.

Voće se gaji na takav način da u vreme sazrevanja jedva sadrži bilo šta od onoga što je Velika Priroda namenila ljudima za upotrebu, radi njihovog normalnog života.

Ti naučnici nove formacije su, naravno, daleko od toga da makar naslute kako se, ukoliko se bilo koja planetarna forma veštački kalemi, ili u slučaju bilo kakvog manipulisanja njome, ona redukuje do stanja koje je Velika Priroda odredila kao "abzjojomos", u kome iz okolne sredine apsorbuje kozmičke supstance korisne jedino za takozvanu "subjektivnu prirodu koja se automatski reprodukuje". Razume se, od samog početka te njihove, još sasvim mlade savremene civilizacije došlo je nekako do toga da su bića bezbrojnih posebnih grupa usvojila samo jedan od sedam aspekata osnovne zapovesti, date tricentričnim bićima odozgo, to jest "težnju da nađu unutrašnju i spoljnu čistotu"; i taj jedini aspekt, koji su u iskrivljenom obliku učinili svojim idealom, izražava se sledećim rečima:

"Pomaži svemu što te okružuje, živom i neživom, da stekne lep izgled".

Oni se posebno tokom poslednja veka trude da postignu taj "lep spoljni izgled", ali, naravno, samo za one različite spoljne objekte kojima je u datom periodu zapalo u udeo da, kako oni kažu, postanu "moderni".

Tokom čitavog tog vremena njih nije brinulo iz čega se sastoji bilo koji objekat - što je bilo važno - već samo to da mu treba pridati "lep spoljni izgled".

Moram da ti kažem, moj dečače, da što se tiče tih savremenih bića i povećanja "spoljne lepote" njihovog voća, nigde na drugim kontinentima te iste planete ili, čak, na drugim planetama ja nisam video voće koje bi spolja bilo toliko lepo, kao u savremenoj Americi; s druge strane, što se tiče unutrašnjeg sadržaja tog voća, tu se treba vratiti omiljenoj izreci našeg dragog učitelja:

"Najveći blagoslov za čoveka jeste - dejstvo ricinusa".

A kakve su visine dostigli u svojoj umetnosti proizvodnje znamenitih konzervi - to se "ni u bajci ne može ispričati, niti se perom može opisati". Bićeš oduševljen ako budeš video spoljnu lepotu američkih konzervi s voćem.

Dok šetate glavnim ulicama gradova toga kontinenta, posebno u Njujorku, i razgledate izloge prodavnica voća teško je reći šta se nalazi pred vašim očima: izložba slika "futurista" u Berlinu ili izlog poznate parfimerije za strance u prestonici sveta, gradu Parizu.

Tek kada napokon počnete da razaznajete dekorativne detalje tih izloga i nekako dođete k sebi, moći ćete jasno da shvatite koliko su po boji i obliku "tegla" i "boce" američkog konzerviranog voća raznovrsnije od evropskih. I tu raznovrsnost boja i oblika one očigledno duguju činjenici što se u opštoj psihi stanovnika te mlade zemlje, kombinacija formirana od mešavine nekada samostalnih rasa pokazala kao nešto što potpunije pogoduje boljem usvajanju i širem razumevanju značenja

čudesnih prednosti izazvanih nemačkim pronalaskom hemijskih materija "anilina" i "alizarina", kao i francuskim dostignućima u oblasti "parfimerije".

Kada sam prvi put ugledao te izloge, nisam mogao da se uzdržim i da ne uđem u radnju i kupim oko četrdeset tegli raznih boja sa konzerviranim voćem najrazličitijih nijansi.

Kupio sam ih da bih obradovao ljude iz svoje pratnje, koji su doputovali iz zemalja Azije i Evrope, gde takvog neverovatno lepog voća još nema. I, razume se, kada sam ih doneo kući i raspakovao, ti ljudi su, pre svega, bili iznenađeni i očarani njihovim izgledom ništa manje nego ja, ali kada su ih probali kao svoju prvu hranu, bilo je dovoljno da vidim kako su se stresli i promenili u licu, da bih shvatio efekat dejstva tog voća na ljudski organizam.

Stvari stoje još gore kada se radi o proizvodu koji za njih, kao i za skoro sve tricentrične stanovnike Vasiona, predstavlja najvažniju prvu nasušnu hranu, to jest sa proizvodom koji se zove "prosfora", a koji Zemljani nazivaju "hlebom".

Pre nego što ti opišem sudbinu američkog hleba, moram da ti kažem da je onaj deo kopna tvoje omiljene planete koji se zove Severna i Južna Amerika, formiran usled različitih slučajnih kombinacija proisteklih, s jedne strane, iz druge velike "nezakonite kataklizme" koja je zadesila tu zlosrećnu planetu, a, s druge strane, zbog toga što je kopno u procesu "opšteg harmonijskog kretanja" pokriveno jednim slojem, koji se naziva "tlo", koje je bilo, i još je veoma pogodno za uzgajanje onog "božanskog zrna" od koga se pravi "prosfora". Sloj tla na tim kontinentima, ako se svesno koristi, može za jednu, takozvanu "dobru sezonu", omogućiti potpun proces svetog Heptaparaparšinoha, drugim rečima "četrdesetdevetostruki rod"; čak je i uz polusvesno korišćenje tla, kao što se to sada događa, rod tog "božanskog zrna" znatno obilniji nego na drugim kontinentima.

Onda, moj dečače, kada su stanovnici toga kontinenta zahvaljujući raznim slučajnim okolnostima postali srećni vlasnici velike količine onoga što je za čudnu psihu tvojih savremenih ljubimaca postalo predmet njihovih snova i zove se "dolar", tada su, kao što je za njih uobičajeno, u "misaonim slikama" stanovnika svih drugih kontinenata stekli takozvanu "nadmoć"; i zbog toga su, kao što im je svojstveno, počeli da mudruju kako da dostignu taj savremeni ideal o kome sam govorio - oni su i s tim božanskim zrnom od koga prave "prosforu", takođe mudrovali.

Oni su primenili sve moguće načine kako bi, da tako kažemo, "deformisali" to božansko zrno, kako bi i tom proizvodu pridali "prelep i očaravajući izgled".

U tom cilju oni su smislili razne vrste mašina uz čiju su pomoć "očistili", "oljuštili", "izglačali" i "polirali" pšenicu koja je imala nesreću da iskliza na njihovom kontinentu, i to su radili sve dotle dok nisu doveli do potpunog uništenja svih "aktivnih elemenata" koncentrisanih na površini zrna, upravo pod takozvanom "ljuskom", a koje je Velika Priroda stvorila kako bi se u organizmima tricentričnih bića obnavljalo ono što ona moraju gubiti dok joj dostojno služe.

Zato, dete moje, prosfora, ili hleb, načinjena od pšenice koja na tom kontinentu niče u izobilju, sada ne sadrži ništa korisno za bića koja je jedu; od te hrane u njihovom organizmu ne nastaje ništa osim štetnih gasova i takozvanih "glista".

Ipak, pošteno treba reći da iako oni od te pšenice ne dobijaju ništa što bi im omogućilo da Velikoj Prirodi služe bolje ili svesnije, ipak, u najmanju ruku, proizvodeći u sebi te crve oni nesvesno veoma pomažu svojoj planeti u časnom služenju Najvećem Opštekozmičkom Trogoautoegokratu. Zar nisu i ti crvi takođe bića uz čiju pomoć se isto tako transformišu kozmičke supstance.

U svakom slučaju, bića koja nastanjuju taj kontinent već su svojim pametovanjem nad hlebom postigla ono što su tako žarko želela i za čim su toliko žudela, i stanovnici drugih kontinenata nikada ne zaboravljaju da o njima kažu otprilike ovo: "Eh, kako su vešti momci, ti Amerikanci! Čak im je i hleb neobičan; toliko je lep, toliko beo, toliko čudesan - prava dika savremene civilizacije!"

A to što takvo štetno postupanje s pšenicom njihov hleb čini "neupotrebljivim" i što sadrži jedan od beskrajskih faktora za kvarenje njihovog želuca - zar to za njih ima nekakvog značaja? Zar oni nisu perjanice "evropske civilizacije"?

Najneobičnije od svega jeste to što oni u svojoj naivnosti ono najbolje i najkorisnije što je za normalan život Priroda unela u to zrno, daju svojim svinjama - ili naprosto spaljuju, dok sami uzimaju jedino supstancu koju je priroda formirala za sjedinjavanje i održavanje aktivnih elemenata koji su, kao što sam rekao, uglavnom lokalizovani upravo ispod ljuske zrna.

Drugi prilično važan faktor disharmonizacije varenja tih nesrećnih Amerikanaca - jeste sistem koji su nedavno smislili za odstranjivanje otpadaka prve nasušne hrane iz svoga tela, to jest, "komforna sedišta u svojim takozvanim "vaterklozetima".

Taj štetni pronalazak ne samo da je i dalje jedan od glavnih faktora disharmonije koja se sada događa kod njih i kod skoro svih stanovnika drugih kontinenata — koji su, uzgred, veoma vatreno počeli da ih imitiraju u svim svojim prostodušnim metodama "pomoći" njihovoj preobražavajućoj funkciji - već još jednom dokazuje da tvoji ljubimci nastoje da ispune svoju neizbežnu životnu funkciju s najvećim mogućim osećanjem prijatnog spokojstva, s novim impulsom za predano služenje njihovom bogu, "lakomislenom samozavaravanju", koji je, kao što sam već nekoliko puta rekao, bio i ostao osnovno zlo koje izaziva i rađa sve anomalije njihove psihe i svakodnevnog života.

Dobar primer - upadljiv kao "američka reklama" - za tvoje predstavljanje neobičnih perspektiva otvorenih za budućnost tim njihovim pronalaskom, jeste sledeći: neki od tih savremenih Amerikanaca koji su, naravno, slučajno stekli veliku količinu svojih znamenitih dolara, pored svojih "vaterklozeta" s komfornim sedištima" sada postavljaju razne stvarčice, kao što su, na primer, mali stočić, telefon i takozvani "radio", kako bi sedeći na klozetskoj šolji udobnije mogli da vode svoju "korespodenciju", da sa svojim poznanicima razgovaraju telefonom o poslovima, da

čitaju novine koje su im postale neophodne, ili, napokon, da slušaju muzička dela raznih "haznamasa" koje, čim postanu moderni, mora da poznaje svaki biznismen. Najveće zlo tog američkog pronalaska u pogledu disharmonije funkcije organa za varenje kod svih savremenih tricentričnih stanovnika tvoje omiljene planete, izazvano je sledećim razlozima.

U pređašnja vremena, kada su manje ili više normalni podaci za nastanak objektivnog Uma još bili kristalizovani u prirodi tvojih ljubimaca, tada su i oni sami mogli da zamisle ili da, u krajnjoj meri, razumeju kada im drugi objašnjavaju predmet, te su zauzimali položaj potreban za tu funkciju. Kasnije, kada su ti suštinski podaci očigledno prestali da se kristalizuju u njima i kada su oni počeli da ispunjavaju tu funkciju samo automatski, njihovo planetarno telo je zbog sistema koji je preovladavao u društvu moglo automatski, naprosto posredstvom "životinjskog instinkta" da zauzme odgovarajuću pozu. Ali sada, kada su Amerikanci smislili svoja komforna sedišta i kada su svi počeli da ih koriste za tu svoju obaveznu funkciju, njihovo planetarno telo više ne može, čak ni instinktivno, da zauzme potrebnu pozu, zbog čega su određeni mišići koji obavljaju tu neizbežnu životnu funkciju postepeno atrofirali i oni su na taj način počeli da osećaju takozvani "zatvor", na šta se nadovezalo još nekoliko specifičnih novih bolesti koje u čitavoj našoj Velikoj Vasioni nastaju isključivo kod tih čudnih tricentričnih bića. Među raznim primarnim i sekundarnim uzrocima koji u svojoj celokupnosti postepeno dovode do disharmonije te fundamentalne funkcije u prirodi tvojih savremenih ljubimaca nastanjenih na severnoameričkom kontinentu, postoji jedna osobena, "vapijuće očigledna", koja, međutim, zahvaljujući njihovim "pilećim mozgovima", doživljava procvat s impulsom egoističnog zadovoljstva kao da je pod "kapomnevidimkom". Taj poseban uzrok, koji je nastao i počeo lagano i mirno, ali neumoljivo da razara kod njih tu funkciju, leži u dominantnoj strasti čudnih predstavnika tog naroda da što češće putuju u Evropu.

Ti takođe treba da znaš za taj osobeni uzrok "zlih mudrovanja" njihovih savremenih naučnika, zato što ćeš tako saznati zajoš jednu pojavu, štetnu po sve tvoje ljubimce. Da bi imao što jasniju sliku i da bi što bolje shvatio uzroke te disharmonije u prirodi Amerikanaca, pre svega treba da se upoznaš sa određenim delovima organa koji vrše neospornu funkciju varenja.

Među organima koji služe za potpunu transformaciju prve nasušne hrane postoji jedan pod nazivom "tuspušoh", ili, prema naučnoj terminologiji Zemljana, "slepo crevo".

Funkcija tog organa, kao što je Velika Priroda predvidela, sastoji se u odlaganju u obliku takozvanih "gasova", različitih vezivnih kozmičkih supstanci koje se izdvajaju putem transformacije različitih planetarnih kristalizacija koje čine prvu nasušnu hranu, kako bi kasnije ti gasovi svojim pritiskom mogli da potpomognu eliminaciju otpadaka hrane.

Gasovi, akumulirani u tom organu putem takozvanog "izdvajanja" vrše mehaničko delovanje koje je Priroda predvidela; i oni to čine nezavisno od opšteg procesa preobražaja kod nekog bića i samo nekoliko puta u skladu sa subjektivnom navikom svakog bića.

Ali, čedo moje, zahvaljujući njihovim čestim putovanjima u Evropu - čitavo putovanje traje od dvanaest do mesec dana stvoreni uslovi koji uključuju svakodnevnu promenu vremena za obavljanje te utvrđene funkcije, dovode do jednog veoma ozbiljnog faktora koji pogoduje progresivnoj disharmoniji u opštem procesu transformacije kod njih. To jest, kada zbog promene njihovog uobičajenog režima provedu nekoliko dana ne obavljajući tu svakodnevnu neotklonjivu funkciju, "gasovi" sakupljeni u tom organu, pošto nisu iskorišćeni za predviđeni cilj i ne ispunjavaju plan koji je unapred postavila Velika Priroda, postepeno neproaktivno odlaze iz organizma u prostor - sveukupnost tih manifestacija, uzgred, čini život putnika na tim brodovima skoro nepodnošljivim za bića s normalno razvijenim organom čula mirisa. Dakle, usled svega toga, oni često pate od "zatvora" koji, opet, vodi progresivnoj disharmoniji njihovih životnih funkcija preobražaja.

Da, moj dečače, objašnjavajući uzroke disharmonije funkcije transformacije prve nasušne hrane u organizmu Amerikanaca, pomenuvši "komforna sedišta" koja su oni smislili, rekao sam, između ostalog, da tvoji ljubimci s planete Zemlje nastoje da "iznova" ispunjavaju tu neotklonjivu životnu funkciju s najvećim osećanjem samozadovoljstva. Rekao sam "iznova". zato što su u raznim periodima proticanja vremena ta čudna tricentrična bića, koja su ovladala tvojom maštom, uključivala nešto slično u svoj svakodnevni život.

Ja se veoma dobro sećam jednog od tih perioda kada su ljudi tog vremena - koji su, uzgred, po mišljenju tvojih savremenih ljubimaca bili naprosto "divljaci" - pronašli najrazličitije vrste pribora za izvršavanje te najprozaičnije, ali neotklonjive životne potrebe, radi koje ovi savremeni Amerikanci, koji u svojoj naivnosti zamišljaju da su već dostigli "vrhunac civilizacije" time što su za svoje "vaterklozete" pronašli konforna sedišta.

To se dogodilo onda kada je glavni kulturni centar čitave planete bio grad Tikliamiš, koji je tada bio na vrhuncu svog procvata.

Za tu životnu funkciju stanovnici Tikliamiša su smislili nešto nalik na ta američka komforna sedišta i taj štetni pronalazak se i tada ništa manje nego sada proširio u drugim zemljama nastanjenim tricentričnim stanovnicima te zlosrećne planete.

Ako se pronalazak predstavnika tikliamiške civilizacije uporedi sa pronalaskom savremenih Amerikanaca, prema izrazu koji se ponekad koristi za poređenje, ovaj poslednji bi se mogao nazvati "dečjom igračkom".

Ljudi tikliamiške civilizacije smislili su neku vrstu "udobnog divana" koji se mogao koristiti za spavanje i za takozvano "valjanje", kako bi ležeći na tom čudesnom pronalasku, bez ikakvog napora mogli da vrše neizbežnu nuždu, radi koje su savremeni stanovnici američkog kontinenta smislili svoje "klozetske šolje".

Te "čudesne postelje" su bile tako prilagođene tom cilju da je trebalo samo ovlaš dodirnuti jednu polugu pored kreveta, pa da se lako i brzo, pokraj samog kreveta obavi ono neotklonjivo "oslobađanje", naravno, veoma "udobno" i s "velikim šikom" takođe.

Neće biti na odmet, moj dečače, da saznaš da su ti znameniti kreveti, uzgred, bili uzrok velikih i važnih događaja u procesu njihovog svakodnevnog života.

Dok je ranije relativno normalan sistem za tu životnu funkciju i dalje preovladavao među tamošnjim bićima, sve je bilo mirno i spokojno, ali čim su neki "vlastodršci i bogata bića" onoga vremena smislili te znamenite "komforne postelje" koje su dobile naziv "ako želite zadovoljstvo, uživajte u njemu", među običnim ljudima su počeli događaji koji su doveli do ozbiljnih i žalosnih posledica, koje sam pomenuo. Moram da kažem da je upravo tih godina, dok su stanovnici Tikliamiša pronalazili te "čudesne krevete", njihova planeta izložena opštekozmičkom procesu "čirnuanovo", to jest, radi usklađivanja poremećaja težišta njihovog sunčanog sistema sa kretanjem opštekozmičke harmonije, težište te planete je takođe moralo biti poremećeno.

U to doba, kao što već znaš, u psihi bića nastanjenih na bilo kojoj planeti izloženoj "čirnuanovu" dolazi do porasta "blagonuarirnijanskog osećanja", ili, kako se ponekad kaže, do povećane "griže savesti", zbog toga što je u prošlosti umno biće postupalo protiv sopstvenih ubeđenja.

Ali, na tvojoj omiljenoj planeti priroda tvojih ljubimaca je toliko neobična - iz raznih razloga, kako slučajnih tako i onih koje su oni sami izazvali - da se delovanje tog opštekozmičkog procesa, nastalog usled toga, ne odvija kao kod žitelja drugih planeta; to jest, umesto te "griže savesti" tu obično nastaju i veoma su rasprostranjeni određeni specifični procesi nazvani "međusobnim istrebljenjem mikrokozmosa u tetartokozmosima" - procesi koje oni tretiraju kao epidemije i koji su u davna vremena bili poznati kao "kaliunium", "morkroh", "selnoano", i tako dalje, a danas se zovu "crna smrt", "kolera", "španska groznica", i tako dalje. Pošto su mnoge bolesti, ranije poznate kao "kolbana", "tirdijank", "mojasul", "čampranah", i tako dalje, koje savremeni Zemljani nazivaju "sušenjem kičmene moždine", "sklerozom", "hemoroidima", "išijasom", i tako dalje, bile veoma rasprostranjene uglavnom među onima koji su koristili te izuzetno "komforne postelje", neki stanovnici Tikliamiša - u čijoj su prirodi, usled potpunog odsustva aktualizacije istinskog duga, podaci za haznamaska svojstva počeli da se kristalizuju intenzivnije nego obično, a među kojimaje bilo i takozvanih "revolucionara" - uočili su tu činjenicu i odlučili da iskoriste priliku za svoje sopstvene ciljeve. Zato su bića toga tipa smislila i među svojim savremenicima proširila ideju da sve te napasti potiču od "parazitagrađana" koji, koristeći te krevete "ako želite zadovoljstvo, uživajte u njemu" počinju da obolevaju od onih bolesti koje se potom kao zaraza šire među narodnim masama.

Zahvaljujući osobenom svojstvu, nazvanom "podložnost sugestiji", koje sam već pominjao, svi iz njihovog okruženja su, naravno, poverovali "propagandi" i posle dugih razgovora o tome, kao što obično biva u takvim slučajevima, kod svakoga od njih je kristalizovan faktor koji se povremeno javlja i koji u njihovoj psihi izaziva čudno i relativno dugotrajno stanje koje bih nazvao "gubitkom osećanja samog sebe". Usled toga, kao što se tamo obično događa, oni su počeli da uništavaju ne samo te "čudokrevete", već i ljude koji su ih koristili.

Iako je kriza uskoro izgubila početni intenzitet, u prirodi većine običnih bića toga perioda je "jarosno uništavanje" i kreveta i ljudi koji su ih koristili, trajalo nekoliko zemaljskih godina. Najzad je taj štetni pronalazak potpuno izbačen iz upotrebe i ubrzo su svi zaboravili da je tih kreveta uopšte i bilo natoj planeti.

U svakom slučaju, sasvim pouzdano se može se reći da ako se "civilizacija" naroda koji sada obitava na američkom kontinentu bude i dalje razvijala u tom duhu i s tom brzinom, on će se takođe i nesumnjivo civilizovati do nivoa korišćenja "kreveta", isto tako čudesnih kao što su bili kreveti koji su se zvali "ako želite zadovoljstvo, uživajte u njemu".

A sada, moj dečače, neće biti na odmet ako ti radi ilustracije dam nekoliko primera koji se odnose na pronalazak konzerviranih proizvoda prve nasušne hrane, kao i na njihovo korišćenje tokom života nekog bića tog savremenog naroda koji je odnedavno za čudni Um stvorenja svih ostalih kontinenata postao "uzor", naprosto zato što su oni prvi na toj planeti smislili tako korisne i komforne pribore, u našem slučaju metod korišćenja konzerviranih proizvoda u ishrani, zahvaljujući čemu, oni, da tako kažemo "štede vreme".

Nesrećna savremena tricentrična bića koji žive na tvojoj planeti, naravno, ne shvataju i čak i ne slute da su njihovi daleki preci u razna vremena "iscprljivali svoj mozak", što bi se reklo, do maksimuma, kako bi otkrili neke praktične načine za skraćivanje vremena, potrebnog za pripremanje hrane. Ali uvek kada bi otkrili metod koji je očigledno odgovarao, posle kratkotrajnog ispitivanja oni bi se uverili da se ti proizvodi, ma od čega bili napravljeni i ma kako bili konzervirani, uvek vremenom razlažu i postaju neupotrebljivi kao hrana; zbog toga su prestali da se bave tim metodama u procesu svog svakodnevnog života.

U poređenju sa savremenim metodom konzerviranja namirnica za svoju prvu nasušnu hranu, uzmimo kao primer metod s kojim sam se upoznao u zemlji Maralplezi.

To se dogodilo upravo u vreme kada su se stanovnici Maralplesija u svemu "takmičili" sa stanovnicima Tikliamiša i besno se nadmetali u tome kako da nateraju stanovnike drugih zemalja da njihovu zemlju smatraju "naprednim kulturnim centrom".

Upravo u tom cilju oni su, između ostalog, smislili nešto što je ličilo na američke limenke.

Ljudi Maralplesija nisu čuvali svoje namirnice u limenkama koje "ispuštaju otrov", kakve koriste savremeni stanovnici Amerike, već u onome što su oni nazivali "siharenionianskim" posudama.

Te "siharenionianske" posude u Maralplesiju su bile načinjene od predivno obrađenog "sedefa", žumanaca kokošijih jaja i lepka, napravljenog od ribe pod nazivom "jesetra".

Te posude su izgledale kao tegle od nebrušenog stakla, koje sada postoji na toj planeti.

Bez obzira na sve vidljive prednosti konzerviranja namirnica u takvim posudama, neki pametni stanovnici Maralplesija su uvideli da je kod bića koja su navikla da koriste proizvode pripremljene na taj način, takozvani "organski stid" progresivno atrofirao; zato su, čim su uspešno proširili informaciju o svom otkriću, svi u njihovom okruženju prestali da koriste taj metod i on je neizbežno i potpuno nestao iz opšte upotrebe, tako da je čak i znanje o njemu sasvim nestalo u petoj ili šestoj generaciji.

Na azijskom kontinentu su se tokom vekova pojavljivali razni metodi konzerviranja namirnica; neki od njih postoje i sada, došavši od dalekih predaka savremenim ljudima.

Ali, nijedan od tih metoda nije bio toliko štetan kao metod koji su smislili savremeni stanovnici Amerike sa svojim limenkama koje ispuštaju otrov.

Taj princip konzerviranja namirnica u "hermetički zatvorenim" posudama, zaštićenim od delovanja atmosfere, kako bi se na taj način izbegao proces razlaganja, dobro je poznat savremenim azijskim narodima, ali oni nikada u tom cilju ne pribegavaju američkim limenkama.

U Aziji se u te svrhe koristi "kurdjučni loj".

"Kurdjučni loj" je materija koja se u velikoj količini nalazi oko repa jedne vrste bicentričnih četvoronožnih stvorenja koja se zovu "ovce" i kojih u Aziji ima svuda. Taj ovčiji loj ne sadrži kozmičke kristalizacije štetne po organizam tricentričnih bića i predstavlja jedan od osnovnih proizvoda koji se upotrebljavaju u Aziji kao prva nasušna hrana. Međutim, metali od kojih savremeni stanovnici Američkog kontinenta prave limenke za konzerviranje namirpica- gde unutrašnja površina može biti potpuno izolovana od uticaja atmosfere - posle određenog vremena ispuštaju neke od aktivnih elemenata koji su, što bi se reklo, veoma otrovni po organizam nekog bića u celini.

Otrovni aktivni elementi koji se izdvajaju iz konzervi ili iz nekih metala, ostaju u hermetički zatvorenim limenkama i ne mogu da ispare u prostor. A kada određeni elementi u namirnicama dođu u kontakt s tim limenkama, s kojima su u srodstvu prema određenom broju vibracija, aktivni elementi se kombinuju s njima u skladu sa "zakonom sjedinjavanja" i kasnije, naravno, te složene materije prodiru u organizam bića koje te proizvode jede.

Nezadovoljni konzerviranjem namirnica u tim limenkama koje "ispuštaju otrov" i koje su po njih veoma štetne, tvoji savremeni ljubimci sa američkog kontinenta sada više vole da ih čuvaju u sirovom obliku.

A razlog je u tome što se tokom kuvanja ili pečenja nekog proizvoda indukuje veštačko "hemijsko sjedinjavanje" određenih aktivnih elemenata, iz kojih se sastoji njegova osnovna masa, usled čega mnogi, za ljude korisni elementi, mogu ostati u namirnicama relativno dugo vreme.

Opet ti savetujem da je bolje da se dobro upoznaš sa svim vrstama "hemijskog i mehaničkog sjedinjavanja" koje se odvija u Megalokozmosu. Poznavanje tog kozmičkog zakona odlično će ti pomoći da zamisliš i shvatiš zašto i kako Priroda uopšte proizvodi takve mnogobrojne i različite formacije.

Ti ćeš jasno shvatiti kako se neprekidno sjedinjavanje aktivnih elemenata unutar nekog proizvoda dobija kuvanjem ili pečenjem, ako zamisliš proces koji se odvija za vreme veštačkog pripremanja "prosfore".

Prosforu, ili hleb, uglavnom svuda prave bića koja shvataju njeno sveto značenje. Jedino ga tvoji savremeni ljubimci pripremaju nesvesni onoga što čine, prosto kao naviku koja im je automatski preneti nasledem.

U tom hlebu se kristalizacija kozmičkih supstanci uvek odvija u saglasnosti sa zakonom Triamazikamna, čije tri svete sile predstavljaju supstance iz tri relativno nezavisna izvora, i to: Svete Potvrde, ili aktivnog principa, predstavljenog sveukupnošću supstanci koje čine ono što tvoji ljubimci nazivaju "vodom"; Svetog Negiranja, ili pasivnog principa, predstavljenog sveukupnošću supstanci koje čine ono što tvoji ljubimci nazivaju "brašnom", dobijenim od božanskih pšeničnih zrna; i Svetog Pomirenja, ili neutralnog principa, predstavljenog supstancama dobijenim prilikom sagorevanja, ili, kako tvoji ljubimci kažu, "od vatre".

Da bih objasnio svoju ideju o značaju neprekidnog sjedinjavanja kozmičkih supstanci iz različitih izvora, navešću kao primer relativno samostalnu sveukupnost supstanci koje služe kao aktivni princip u formiranju te "prosfore" ili "hleba" - i to sveukupnost koju tvoji ljubimci nazivaju "vodom".

Ta relativno samostalna sveukupnost kozmičkih supstanci pod nazivom "voda" i sama je, može se reći "prirodna mehanička smesa" i može se čuvati jedino ako je obezbeđena njena veza s Prirodom. Ako je veza između "vode" i Prirode poremećena, tj. ako se malo te vode uzme iz reke i čuva zasebno u nekom sudu, posle izvesnog vremena voda u tom sudu će neizbežno početi malopomalo da se kvvari ili, kako se ponekad kaže, da se "razlaže"; i taj proces obično proizvodi veoma neprijatan efekat na organe čula bića ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, ta voda uskoro počinje da "smrdi".

Isto se događa sa smesom vode i brašna. Čim se napravi privremena mehanička smesa, ili takozvano "testo", voda koja se nalazi u njemu se, posle relativno kratkog vremena, neizbežno razlaže.

Ali ako se to testo, to jest smesa vode i brašna peče na vatri, ona će, zahvaljujući supstancama koje ispušta oganj — i koje, kao što sam već rekao, služe kao treća sveta neutralizujuća sila svetog zakona Triamazikamna - rezultat će biti "hemijsko sjedinjavanje", ili "neprekidno sjedinjavanje supstanci", usled čega će se nova sveukupnost supstanci, dobijena od vode i brašna, to jest "prosfora" ili "hleb", sada suprotstaviti bezdušnom Vremenu i dugo neće biti razorena.

Hleb, načinjen na taj način, može da se suši, mrviti ili, čak, po svoj prilici, potpuno rasturi, ali elementi vode, koji su učestvovali u tom procesu transformacije neće biti uništeni prilično dugo i ostaće aktivni među takozvanim "stalnim prosforijanski aktivnim elementima".

Ponavljam, moj dečače, ako savremena bića nastanjena na azijskom kontinentu čuvaju namirnice isključivo u pečenom ili kuvanom obliku, a ne u sirovom, kao što vole da rade savremeni Amerikanci, to čine zato što su tu tehnologiju nasledili od svojih predaka čije su zemlje postojale mnogo vekova i koji su zbog toga imali u tom pogledu dugotrajno praktičio iskustvo, dok se zemlja Amerikanaca, kako bi rekao naš mudri učitelj, "rodila juče".

Kako bi mogao lakše da proceniš realan značaj tog pronalaska savremenih bića nastanjenih na američkom kontinentu, pronalaska koji je pravi rezultat savremene civilizacije mislim da neće biti suvišno ako ti ispričam o metodama koje još koriste stanovnici Azije za čuvanje nekih drugih namirnica, na primer, o metodi pripremanja omiljenog proizvoda ljudi raznih naroda azijskog kontinenta, koji se zove "kovarma".

Ta azijska "kovarma" se priprema veoma prosto: mali komadići dobro pečenog mesa sabijaju se u "glinene ćupove" ili "burduke", specijalno obrađene kozije kože. Ti komadi pečenog mesa prelivaju se kurdjučnim lojem. Iako se komadi pečenog mesa na taj način prelivaju masnoćom koja je takođe kvarljiva, oni relativno dugo vremena ne postaju otrovni. Stanovnici Azije jedu tu "kovarmu" ili hladnu, ili toplu. Toplu, ako je meso uzeto od upravo ubijene životinje.

Drugi omiljeni proizvod koji se dugo čuva jeste takozvani "jagdžijermiš", pomoću kojeg se sveže voće naniže na vrpce kao na ogrlicu i brižljivo kuva u vodi; te neobične "ogrlice" se zatim hlade i spuštaju nekoliko puta u topljeni kurdjučni loj, posle čega se negde okače kako bi se sušile na svežem vazduhu.

Ipak, pošto dugo stoji okačeno, voće pripremljeno na ovaj način teško da će se pokvariti i, kada te neobične "ogrlice" treba koristiti u ishrani one se na minut spuštaju u vrelu vodu gde se sva masnoća otopi i potpuno nestaje, a voćka dobija isti ukus kakav je imala u trenutku kada je ubrana s drveta.

Ipak, iako se voće konzervirano na taj način po ukusu sasvim malo razlikuje od svežeg voća i može dugo da se čuva, svi prosvećeniji stanovnici Azije više vole sveže voće.

Oni više vole sveže voće verovatno zato što, zahvaljujući svojim naslednim sposobnostima, ti direktni naslednici drevnih naroda uglavnom poseduju podloge za

instinktivno osećanje realnosti koje je kod njih intenzivnije nego kod većine tvojih savremenika.

Ponavljam, moj dečače, da su na toj planeti bića prošlih epoha, posebno ona koja su živela na azijskom kontinentu, više puta pokušavala da koriste različite metode konzerviranja jestivih proizvoda, ali se to uvek završavalo jednim te istim: izvesni ljudi su zahvaljujući svojim svesnim ili slučajnim posmatranjima, otkrivali štetne posledice te prakse i po sebe i po svoje bližnje, te su o tome obavestavali sve ostale koji su se posle sopstvenih posmatranja, nepristrasnih onoliko koliko je to moguće, takođe uveravali u ispravnost tih zaključaka; najzad, oni su prestajali da tu praksu koriste u životu.

Još sasvim nedavno, neki ljudi u Aziji su ponovo pokušali ne samo da razrade metod čuvanja jestivih proizvoda, već su čak počeli da traže metode za moguće veliko skraćenje vremena za tu neizbežnu životnu potrebu u korišćenju prve nasušne hrane; i oni su se veoma približili jednom načinu koji je bio potpuno zadovoljavajući.

Mogu detaljno da ti opišem zanimljive rezultate njihovog istraživanja u toj oblasti, zato što ne samo da sam lično poznavao tricentričnog Zemljanina koji je zahvaljujući svom svesnom trudu otkrio taj metod, već sam čak prisustvovao nekolicini završnih eksperimenata koje je izvršio razrađujući načine na koje bi ljudi mogli da ga koriste.

On se zvao Asiman i bio je član grupe savremenih azijskih tricentričnih bića koja su shvatila svoju ropsku zavisnost od nekih faktora i organizovala društveni život za rad na sebi, kako bi se oslobodila tog unutrašnjeg ropstva.

Zanimljivo je istaći da je ta grupa tricentričnih Zemljana, među kojima je bio i brat Asiman, najpre boravila u zemlji koja je nekada nosila ime "Biserna Zemlja", a sada se zove "Indija"; međutim, kada su se tamo pojavili Evropljani i počeli da ih uznemiravaju i da ometaj njihov miran rad, oni su prešli preko "Himalajskih planina" i nastanili se delimično u Tibetu, a delimično u takozvanim "dolinama Hindukuša".

Brat Asiman je pripadao grupi koja se nastanila u dolini Hindukuša.

Pošto je vreme bilo dragoceno za članove toga bratstva koji su radili na sopstvenom usavršavanju, a proces uzimanja hrane im je oduzimao mnogo vremena, brat Asiman, dobro upoznat s naukom pod nazivom "alhemija", pristupio je veoma ozbiljnom poslu u nadi da će pronaći "hemijski preparat", čije bi uzimanje čoveku omogućilo da živi ne gubeći sate na pripremanje i uzimanje svih vrsta namirnica koje su im potrebne kao prva nasušna hrana.

Posle dugog i intenzivnog rada brat Asiman je našao za taj cilj kombinaciju hemijskih materija u vidu "praška", čiji jedan maleni "prstohvat", ako se uzima na svaka dvadeset četiri sata, omogućuje život bez uzimanja bilo čega drugog osim vode, kao i zadovoljavajuće obavljanje svih životnih obaveza.

U vreme kada mi se posrećilo da posetim taj manastir gde je brat Asiman živeo zajedno s drugom braćom iz te malene grupe tvojih savremenih ljubimaca, oni su već pet meseci pripremali taj preparat, a brat Asiman je uz pomoć nekolicine druge braće koji su takođe bili dobro upoznati s tom materijom, bio je veoma zauzet eksperimentima, ovoga puta veoma obimnim.

I ti eksperimenti su im na kraju svega pokazali da čak ni taj preparat ne može biti dovoljan za njihovu normalnu egzistenciju.

Pošto se to potvrdilo oni ne samo da su potpuno odustali od korišćenja toga praška, već su čak uništili i formulu za pripremanje onoga što je pronašao brat Asiman.

Nekoliko meseci kasnije, vratio sam se u taj manastir i upoznao se s dokumentom koji su braća monasi sačinili upravo onoga dana kada su se jednom zauvek odrekli primene tog čudesnog preparata.

Taj dokument je sadržao, između ostalog, nekoliko veoma zanimljivih pojedinosti o dejstvima koja izaziva Asimanov preparat. U njemu se tvrdilo da je ta materija, kada je unošena u organizam čoveka, pored drugih svojih hranljivih mogućnosti, na poseban način delovala na takozvane "lutajuće nerve" želuca: kod čoveka ne samo da je momentalno nestala potreba za hranom, već je čak i želja za unošenjem bilo čega jestivog potpuno nestajala. I ako bi neko od njih morao nešto da proguta, proteklo bi dosta vremena dok se kod njega ne bi izgubilo neprijatno osećanje zbog toga.

Taj dokument je takođe govorio da u početku nisu primećene promene u organizmima bića koja su taj preparat uzimala kao hranu, čak se ni njihova težina nije smanjila. Tek posle pet meseci štetan efekat je postao očigledan: pojavila se progresivna slabost i smanjenje osetljivosti čula, kao i neke druge pojave. Na primer, njihovi glasovi su postali slabiji, a njihov vid, sluh, itd., su se pogoršali. Dalje, kod nekih od njih su primećene promene u opštem psihičkom stanju, koje su krčile put za psihička rastrojstva.

Dokument, koji su sastavila braća nadugačko je opisivao promene u karakteru ljudi koji su tokom pet meseci koristili izvanredan Asimanov pronalazak; kao ilustracija bila su navedena izvanredna i uspešna poređenja.

Iako nijedan od specifičnih primera, citiranih u tom dokumentu, nije sačuvan u mom sećanju, pamtim njihov "ukus" i mogu da ti prenesem njihov smisao ako opet upotrebim jezik našeg uvaženog Hodže Nasradina.

Na primer, brat sa "andeoskim", kako oni kažu, "karakterom" mogao je odjednom da postane razdražljiv, kao jedan od onih o kojimaje naš dragi Hodža Nasradin jednom rekao ovako:

"On je naprasit kao čovek koga su temeljnom lečenju podvrgli poznati evropski stručnjaci za nervne bolesti."

Ili ovako: ljudi koji su nekada bili mirni kao jaganjci na prazničnom stolu za vreme svećanih religioznih praznika, sledećeg dana su postajali ozlojeđeni, otprilike kao

nemački profesor kada sazna da je Francuz, takođe profesor, otkrio nešto novo u savremenoj nauci.

Ili ovako: čovek, čija je ljubav bila nalik na ljubav savremenog obožavaoca bogate udovice - naravno, pre nego što je od nje dobio ijednu kopejku, pretvarao se u jetku osobu, kakve su one zlobne ličnosti što s penom na ustima mrze onog sirotog autora koji sada o tebi i meni piše u svojoj knjizi pod naslovom "Objektivna nepristrasna kritika ljudskog života".

Tog sirotog autora, početnika uzgred, mrzeće "punokrvni materijalisti" i "devedesetšestostruki deisti", pa čak i tebi toliko interesantna tricentrična bića koja, dok su im želuci puni i dok im njihove ljubavnice ne prave "scene", jesu "nepopravljivi optimisti", ali koja, naprotiv, kada su im želuci prazni, postaju "beznadežni pesimisti".

Sada, moj dečače, kada smo pomenuli tog "ekscentričnog" autora, početnika, ne preostaje mi ništa drugo nego da ti ispričam o problemu koji odavno imam s njim i koji nastavlja da raste kad god se osvrnem na njegovu naivnost.

Moram da ti kažem da je od samog početka njegove odgovorne odrasle egzistencije on takođe - slučajno ili voljom sudbine, pe znam - postao sledbenik, i to veoma predan sledbenik našeg mudra i časnog Hodže Nasradina, tako da kasnije, tokom snog svakodnevnog života, nikada nije propustio ni najmanju mogućnost da uvek postupa u skladu s neverovatno mudrim i ne prevaziđenim izrekama našeg uvaženog učitelja. Ali sad, u skladu sa informacijom koja mi je stigla eterogramom, on je odjednom počeo neprestano da narušava jedan od najozbiljnijih i najpraktičnijih saveta - koji svakako nije dostupan svakome - a koji je naš učitelj nad svim učiteljima formulisao ovako:

"Eh, brate! Ovde na Zemlji, ako govoriš istinu, ispada da si velika budala, a ako varaš i lažeš, onda si samo "nitkov", istina, takođe veliki. Zato je bolje da ništa ne radiš, da ležiš na divanu i učiš da pevaš kao čvorak koji se još nije pretvorio u 'američkog kanarinca'".

Sada, moj dečače, pažljivo slušaj i zapamti informaciju koju ću ti dati o uzrocima progresivne disharmonije u organizmu savremenih stanovnika američkog kontinenta, u njihovoj drugoj osnovnoj životnoj funkciji, to jest, polnoj.

Ta funkcija duguje svoju disharmoniju nekolicini uzroka različitog karaktera, od kojih se glavni, po mom mišljenju, sastoji u zanemarivanju - "koje se ukorenilo u njihovom biću i već postalo deo njihove prirode" - održavanja čistoće njihovih polnih organa.

Briga s kojom se oni odnose prema svome licu i korišćenju takozvane "kozmetike", poput stanovnika Evrope - upravo je jednaka njihovom zanemarivanju polnih organa, iako više ili manje ozbiljna tricentrična bića znaju za potrebu održavanja vrhunske čistoće baš tih organa.

Zbog toga ne treba prekorevati samo Amerikance, pošto su u tom pogledu stanovnici Evrope najljeniji, zbog navike koju su stekli tokom svog svakodnevnog života.

Radi se o tome da je taj savremeni, nedavno nastao narod, skoro potpuno formiran od ljudi koji su pristigli, a i dalje pristižu, iz raznih velikih i malih zemalja Evrope. Čak i ako većina tricentričnih bića, koja sada čine taj novi narod, nisu emigranti, njihovi očevi i dedovi su to bili i, kada su emigrirali u Ameriku, oni su doneli sa sobom i sve evropske navike, uključujući i one koje su dovele do neodržavanja higijene sopstvenih polnih organa.

Dakle, moj dečake, dok ti govorim kako stoje stvari s polnim problemom kod Amerikanaca, ti dobro zapamti da se sve o čemu govorim, odnosi i na Evropljane. Rezultat te nehigijene kod savremenih tricentričnih stanovnika planete Zemlje koji žive u Evropi i Americi, jasno se vidi iz moje statistike.

Navešćemo kao primer takozvane "venerične bolesti". Te bolesti su veoma rasprostranjene na ta dva kontinenta tako da se sada teško može naći čovek koji nije imao ovu ili onu formu te bolesti.

Treba da znaš, između ostalog, nešto više o tim zanimljivim i osobenim podacima do kojih sam došao u mojim statističkim istraživanjima, a koja pokazuju da su te bolesti rasprostranjenije među Evropljanima i Amerikancima, nego među stanovnicima Azije.

Mnogih od tih "veneričnih bolesti" apsolutno nema među predstavnicima starih azijskih naroda, dok su među Evropljanima i Amerikancima one toliko raširene da su poprimile skoro karakter epidemije.

Navešću kao primer takozvani "klap" ili, kako ga zemaljski naučnici zovu, "gonoreju". Na evropskom i američkom kontinentu skoro sva bića muškog i ženskog pola pate od te bolesti u ovoj ili onoj fazi, dok se na azijskom kontinentu ona sreće samo na granici, gde se njegovi stanovnici često mešaju s Evropljanima. Bića koja žive u azijskoj zemlji pod nazivom "Perzija", mogu poslužiti kao dobra ilustracija za ovo što je rečeno.

Među ljudima koji žive u centralnom, istočnom, južnom i zapadnom delu te relativno velike zemlje, takve bolesti se uopšte ne mogu naći.

Ali, u severnom delu, posebno u regionu pod nazivom "Azerbejdžan", koji se nalazi u direktnom kontaktu sa velikom poluevropskom, poluazijskom zemljom Rusijom, procenat ljudi, zaraženih tom bolešću raste proporcionalno blizini s Rusijom. I isto to apsolutno važi i za druge istočne azijske zemlje. Rasprostranjenost te bolesti u direktnoj je vezi sa brojem kongakata stanovnika tih zemalja sa Evropljanima. U Indiji, na primer, a delimično i u Kini, ta bolest se nedavno proširila uglavnom u onim mestima gde je stanovništvo stupilo u kontakt sa Englezima, stanovnicima Evrope.

Na taj način se sa sigurnošću može reći da glavni prenosioci te bolesti među stanovnicima Azije na severu, jesu Rusi, a na istoku - Englezi.

Razlog zbog kojeg ta bolest, kao i mnoge druge nevolje, nije u prošlosti postojala na azijskom kontinentu, jeste, po mom mišljenju, u tome što je većina stanovnika toga kontinenta u svom svakodnevnom životu sačuvala nekoliko dobrih običaja, koji su do njih došli od njihovih dalekih predaka.

Ti običaji su, zahvaljujući religiji, tako duboko pustili korene u njihovom svakodnevnom životu, da su ljudi, pridržavajući ih se mehanički, bez ikakvog mudrovanja, više ili manje bili zaštićeni od nekih zala koja su usled anomalno uspostavljenih životnih uslova nastala, i još u ogromnom broju nastaju, na toj zlosrećnoj planeti.

Stanovnici većine zemalja Azije osigurani su od mnogih veneričnih bolesti, kao i od mnogih "seksualnih anomalija", jedino zahvaljujući običajima koji tamo postoje pod nazivom "sunijat" i "adast".

Prvi od tih običaja, to jest "sunijat", ili, kako se ponekad kaže, "obrezivanje", ne samo da mnoge odrasle stanovnike spasava od različitih veneričnih bolesti, već takođe većinu dece i mladića štiti od nesreće koja se zove "onanizam", a kojoj se pripušta veliki broj mladih stanovnika Evrope i Amerike.

Prema tom običaju, "odrasla" bića skoro svih zemalja Azije, obavljaju nad svojim "rezultatima", to jest, na deci muškog pola u određenom uzrastu, ritual koji se sastoji u obrezivanju onoga što se zove "kožica" polnog organa.

Danas su deca onih savremenih Zemljana, koji automatski slede tu praksu, skoro potpuno zaštićena od neizbežnih posledica nekih poroka, pouzdano fiksiranih tokom života tvojih ljubimaca.

Na primer, prema mojoj statistici, "nesreća" o kojoj sam govorio, to jest, "dečji onanizam", skoro da se ne sreće među onima koji se drže običaja "obrezivanja", dok su mlada bića, na kojima nije "primenjen" taj običaj, sva bez izuzetka sklona toj seksualnoj anomaliji.

Drugi običaj koji sam pomenuo, to jest "adast", kome su, istina, različita imena dali stanovnici različitih azijskih zemalja, nije ništa drugo do obavezno pranje polnih organa posle odlaska u takozvani "toalet".

Uglavnom zahvaljujući ovom drugom običaju većina stanovnika Azije je lišena mnogih "veneričnih bolesti" i drugih "seksualnih anomalija".

Tu se Belzebub zamisli i posle duge pauze reče:

- Tema naše današnje besede podsetila me je na jedan veoma zanimljiv razgovor koji sam u Francuskoj vodio s jednim mladim, i meni, po duhu, veoma bliskim čovekom.

Mislim da će, možda, za tvoje razumevanje svega što sam ti rekao, biti bolje ako ti naš razgovor ponovim u potpunosti, jer će ti, osim objašnjenja reči "adast" ili "pranje", objasniti i mnoga druga pitanja koja se odnose na osobenu psihu tih tvojih ljubimaca.

Čovek s kojim sam razgovarao bio je onaj mladi Perzijanac, koji je, ako se sećaš, na preporuku naših zajedničkih poznanika, bio moj "vodič" u Parizu, gde sam boravio pred svoj odlazak u Ameriku.

Jednom sam na terasi poznatog pariskog kafea "Grand" čekao tog mladog Perzijanca.

Čim se pojavio, po očima sam mu video, kako se tamo kaže, da je popio malo više nego obično.

Dakle, on je popio više od uobičajene norme alkoholnog pića koja je tamo uobičajena i, kada smo zajedno krenuli u restoran na Monmartru gde se svakako morao naručivati šampanjac koji ja nisam voleo i nisam pio, on gaje uvek ispijao sam i to s velikim zadovoljstvom.

Osim toga, on je, što se kaže, bio veliki "ljubitelj sukanja".

U momentu kada bi primetio "lepuškasto lice" nekog bića ženskog pola, njegovo lice, čak i njegovo disanje, bi se iznenada promenilo.

Primetih da je ovoga puta popio više nego obično i pošto sede pored mene i naruči kafu sa "aperitivom", ja ga upitah:

- Objasnite mi, molim vas, mladi moj prijatelju, zašto uvek pijete taj otrov?

Na to moje pitanje on odgovori ovako:

- Eh, dragi moj doktore! Ja pijem taj otrov pre svega zato što iako i sam želim, ne mogu da prestanem da pijem a da ne patim, a drugo, zato što jedino zahvaljujući dejstvu alkohola mogu mirno da posmatram sve "neprirođenosti" koje se ovde dešavaju. I on pokaza rukom oko nas.

Počeo sam da pijem taj "otrov", kako vi rekoste, zato što su me slučajne okolnosti, veoma nesrećne po mene, prisilile da dođem ovamo i da toliko dugo živim u ovoj kobnoj Evropi.

Počeo sam da pijem jer će vas, ako ne pijete, nazvati "slabićem", "licemerom", "devojčicom", "žutokljuncem" i drugim podsmešljivim imenima. Pošto nisam želeo da me moji poslovni prijatelji nazivaju takvim imenima, i sam sam počeo da pijem. Osim toga, kada sam prvi put došao u Evropu shvatio sam da su uslovi života ovde, s gledišta morala i patrijarhalnosti, u oštroj suprotnosti sa uslovima u kojima sam odrastao, i videći i budući svestan svega toga, morao sam da osetim odvratnost, i stid, i čudnu zbunjenost. S jedne strane, ja sam primetio da alkohol ne samo da olakšava moje patnje već mi dopušta da na sve gledam potpuno mirno i, čak, izaziva želju za učestvovanjem u tom nenormalnom životu koji toliko protivreči mojoj prirodi i mojim već formiranim pogledima.

I zato uvek kada se osećam neprijatno počinjem da pijem, čak sa izvesnim osećanjem samoopravdanja, i, malopomalo, navikao sam se na taj "otrov", kako ste sasvim ispravno nazvali alkohol.

Rekavši to sa vidljivim impulsom iskrenog besa, on na trenutak napravi pauzu, kako bi pripalio svoju cigaretu. Iskoristivši momenat, ja ga upitah:

- Dobro... recimo da sam više ili manje shvatio objašnjenje vašeg neoprostivog pijanstva, ali mogu da vas prekorim za vaš drugi greh koji je, s mog gledišta, takođe neoprostiv - vaše ushićenje ženskim polom. Zašto trčite za svakom suknjom kada je i tako oko vas toliko bića duge kose?

Saslušavši moje pitanje, on duboko uzdahnu i reče:

- Čini mi se da sam tu naviku delimično stekao iz razloga koji sam već pomenuo, ali mislim da ta slabost ima još jedno zanimljivo psihološko objašnjenje.

Ako hoćete, dragi moj doktore, detaljno ću vam ispričati kako ja sam to razumem. Naravno, ja sam izrazio želju da ga saslušam, ali sam mu predložio da pre toga uđemo u kafe "Grand", u sam restoran, i da svu potištenost ostavi iza vrata.

Kada smo seli za sto u restoranu i naručili njihov famozni "šampanjac", on nastavi:

- Dok ste živeli u Perziji, dragi moj doktore, možda ste imali prilike da vidite veoma određen odnos muškaraca prema ženama.

Kod nas u Perziji, muškarci imaju dva različita "organska pogleda" na žene, prema kojem mi žene delimo na dve kategorije.

S jedne strane, mi gledamo na ženu kao na sadašnju ili buduću majku, a s druge kao na "ženu-ženku", ako se tako može reći.

Ta karakteristika naših perzijskih muškaraca da u svojoj prirodi imaju podloge za ta dva različita "organska pogleda", počela je da se formira tek nedavno, pre oko dva i po veka.

Prema objašnjenju koje mi je jednom dao moj stric, mula, koga su iza leđa zvali "mula stare škole", pokazalo se da su pre dva ili tri veka, iz razloga koji očigledno proizilaze iz određenih najviših svetskih zakona, ljudi počeli jedni s drugima da ratuju više nego bilo kada na Zemlji, posebno kod nas, u Aziji, dok se kod većine ljudi sasvim sigurno smanjivalo osećanje žalosti, čak u toj meri da je kod nekih i sasvim nestalo.

Upravo u to vreme, određena forma psihičke bolesti proširila se među muškarcima i oni koji su od nje patili ili su postajali duševni bolesnici, ili su završavali život samoubistvom.

Tada su neki mudri ljudi iz različitih nezavisnih zemalja na azijskom kontinentu, uz pomoć raznih predstavnika medicine - koja je, uzgred rečeno, tada bila na višem nivou nego savremena - počeli veoma ozbiljno da istražuju uzroke te nove ljudske nesreće.

Posle dugog i marljivog rada oni su otkrili da su, s jedne strane, ljudi koji su oboleli od te bolesti bili isključivo oni u čijoj podsvesti se, iz ovog ili onog razloga, više nije rađao impuls vere u nekoga ili u nešto, dok su, s druge strane, oni odrasli muškarci koji su povremeno izvršavali određeni ritual polnih odnosa sa ženama, bili otporni na tu bolest.

Kada se vest o tom njihovom zaključku proširila azijskim kontinentom, vladari i poglavari pojedinih azijskih država su se uznemirili, zato što su se svi regularni

odredi koje su imali na raspolaganju sastojali od odraslih muškaraca, štaviše, stalni ratovi tim muškarcima nisu dopuštali da normalno žive sa svojim porodicama.

Pošto su u to vreme svi vladari različitih azijskih zemalja postali svesni da im je potrebna zdrava i snažna armija, bili su prinuđeni da zaključe primirje, te su morali ili sami da krenu, ili da pošalju svoje predstavnike u prestonicu zemlje koja se tada zvala "kanat Kilmantuš", kako bi zajednički našli izlaz iz nastale situacije.

Posle ozbiljnih rasprava i diskusija, vladari različitih azijskih naroda, ili njihovi delegati, naravno, u saradnji sa predstavnicima medicine toga vremena, došli su do zaključka da postoji samo jedan put za rešenje situacije, a to je da se na čitavom azijskom kontinentu uspostavi takozvana "prostitucija", koja već postoji na evropskom kontinentu, a što će biti moguće tek kada se vlastodršci svesno objedine radi njenog unapređenja.

Skoro svi poglavari država toga doba potpuno su se složili s tim zaključkom predstavnika azijskih naroda okupljenih u prestonici kanata Kilmantuš, i od tog doba, bez griže savesti, oni ne samo da su počeli da podstiču i navode sve žene, izuzev svojih kćeri, na to zanimanje, toliko odvratno i mrsko svakom normalnom čoveku, već i da pružaju velikodušnu pomoć svim tim ženama, bez obzira na kaste i religiju, koje su želele nešto da rade u tom cilju; oni su to čak činili s osećanjem dobronamernosti, kao da se radi o najtaktičnijem i najhumanijem ponašanju.

Sada, kada smo se dotakli toga predmeta, dozvolite mi, poštovani doktore, da napravim malu digresiju i da vam ispričam o mudrim i zanimljivim razmišljanjima moga strica, mule, o uzrocima tog biča savremene civilizacije.

Jednom, za vreme Ramazana, kada smo kao i obično razgovarali čekajući da mula našeg okruga objavi vreme obeda, došlo je do toga da smo počeli da govorimo o toj ljudskoj nesreći, te je moj stric između ostalog rekao:

- Netačno je i nepravedno da grdiš i prezireš sve žene koje se time bave. Većina tih žena nije lično odgovorna za svoju žalosnu sudbinu; pravi vinovnici su njihovi očevi, muževi i staratelji.

I, naravno, samo njih treba grditi i prezirati zato što su oni, njihovi očevi i staratelji, dok su se njihova deca pripre mala za život odraslih osoba i još nisu imala sopstveni Um i zdrav razum, dozvolili da se kod njih pojavi osobina koja se zove "lenjost".

Iako je u tom uzrastu lenjost još automatska i mlada biča ne moraju da ulažu velike napore kako bi je prevladala, ona mogu da izbegnu njenu potpunu vlast nad sobom, dok je organizacija ženske psihe takva da aktivni princip, zahvaljujući rezultatima koji ne zavise od naše volje već proističu iz svetskih zakona, svakako mora učestvovati u svakoj inicijativi i u svakoj njihovoj dobroj manifestaciji.

Upravo zahvaljujući različitim idejama u vezi sa "ženskim pravima", koje prožimaju sav savremeni svet pod pomodnim parolama "jednakih prava", "jednakih mogućnosti", "biračkog prava za žene", i tako dalje, idejama naivnim za muškarce koji žive normalnim životom, ali koje nesvesno usvaja većina savremenih

muškaraca, te nesrećne i još nepotpuno formirane žene-majke - pošto, s jedne strane, nemaju u svojoj blizini u ranom periodu svog zrelog života poštovaoca zakona koji su neophodan izvor aktivnog principa koji treba da predstavljaju njihovi roditelji ili staratelji, a kasnije muževi, na koje prelazi odgovornost za njih od momenta svadbe, bivaju, s druge strane, izložene intenzivnom procesu uobrazilje i entuzijazma, svojstvenim prelaznom uzrastu i zakonomerno predodređenim prirodom u cilju obezbeđivanja podataka za razvoj njihovog Uma - postepeno upijaju tu automatsku lenjost u samu svoju prirodu, te ona sve više i više postaje njihova neprevladiva potreba.

Žena s takvom prirodom očigledno ne želi da izvršava svoje obaveze istinske "žene-majke", a pošto joj prostitucija pruža mogućnost da ništa ne radi i da, čak, doživljava veliko zadovoljstvo, sve to postepeno u njenoj prirodi formira neprevladivu tendenciju da postane "žena-ženka".

Ali pošto podaci svojstveni svim ženama za impuls "stid" ne atrofiraju odmah u instinktu tih "žena-ženki" i pošto nijedna od njih, bez obzira na sve svoje misaone želje, ne može biti prostitutka u svojoj rodnoj zemlji, svaka od njih nastoji da instinktivno ili polusvesno ode u neku drugu zemlju, gde će se, daleko od svog zavičaja, bez ikakve unutrašnje nelagodnosti, potpuno prepustiti profesiji koja joj je u svakom pogledu prijatna.

A što se tiče prevlasti ljudske nesreće svuda na Zemlji, to se, po mom mišljenju, događa isključivo zbog onih savremenih muškaraca kod kojih iz raznih razloga, isto kao i kod tih mladih žena, budućih prostitutki, nastaje slična "životna organska potreba da ništa ne rade, već da samo uživaju", a jedan od načina na koji taj "šljam" savremenog društva zadovoljava svoju prestupnu potrebu jeste sablažnjavanje i pomoć takvim ženama da odu iz svog zavičaja u neki tuđi kraj.

Mnogi osetljivi savremenici uočili su da ti ljudi suprotnog pola i žrtve te bolesti, po pravilu, svesno ili nesvesno traže i nalaze jedni druge, potvrđujući staru izreku: "Našla vreća zakrpu".

Dakle, dragi moj doktore! Iz tih razloga, koje je odlično razumeo moj mudri stric, narednih godina se kod nas u Perziji pojavilo mnogo žena prostitutki iz raznih drugih zemalja.

Ali zahvaljujući instinktivnom odnosu prema moralu i patrijarhalnosti u porodičnim tradicijama koje su tokom vekova usvojile perzijske žene, nezavisno od svoje religije, tuđinke nisu bile u stanju da se pomešaju sa opštom masom Perzijanki i usled toga su se kod nas pojavile dve kategorije žena, o kojima sam govorio.

Tada, zbog činjenice da je većina tih strankinja kod nas u Perziji živela slobodno i odlazila svuda, na pijace i druga javna mesta, one su za vreme takozvanog "funkcionisanja seksualnog težišta" privlačile pažnju naših Perzijskih muškaraca, te se kod njih postepeno formirao, uz već postojeći odnos prema ženama kao "majkama", i odnos koji je potpuno različit od toga, naprosto odnos prema njima kao "ženkama".

Osobina posedovanja očigledno dvostrukog odnosa prema ženama, prenoseći se iz generacije u generaciju, najzad se toliko ukorenila kod nas da naši muškarci danas ne samo da razlikuju te dve kategorije isto onako lako kao što svako može da razlikuje čoveka od ovce, psa, magarca, i tako dalje... već su čak stekli nešto što im instinktivno pruža mogućnost da izbegnu grešku u određivanju kategorije u koju neka žena spada.

Ja sam uvek mogao, već izdaleka da odredim kojoj vrsti pripada neka prolaznica. Kako sam to prepoznavao, da li prema njenom hodu ili prema nekom drugom znaku, uz svu svoju želju ne bih mogao da objasnim, ali činjenica ostaje činjenica uvek sam mogao da ih razlikujem i nikada nisam grešio, iako su žene obeju kategorija nosile iste feredže.

I svaki normalan Perzijanac - to jest onaj koji nije pod uticajem duvana, alkohola ili opijuma, čija se upotreba u poslednje vreme, na žalost, sve više i više širi među nama uvek može nepogrešivo da odredi koja je žena - "žena-majka", a koja - "žena-ženka", to jest prostitutka.

Svaki normalan Perzijanac smatra "ženu-majku", bez obzira na religiju koju ona ispoveda i bez obzira na porodične i lične uzajamne odnose, svojom sestrom, dok mu žene druge kategorije naprosto izgledaju kao životinje i izazivaju osećanje gađenja.

Ta sposobnost instinktivnog ponašanja prema ženama je veoma snažna kod naših muškaraca i potpuno nezavisna od naše svesti.

Ako, na primer, pretpostavimo da se najmlađa i najlepša žena Perzije nađe u istoj postelji sa svojim zemljakom, taj muškarac će, ukoliko se, ponavljam, ne nalazi pod uticajem opijuma ili alkohola, biti organski nesposoban da postupi s njom kao sa ženkom, bez obzira na intenzitet svoje želje.

On će je smatrati svojom sestrom, pa čak i ukoliko ona sama bude pokazala "organske impulse" u odnosu na njega, on će je samo još više žaliti i smatraće daje ona "u vlasti nečiste sile", te će učiniti sve što je u njegovoj moći kako bi joj pomogao da se oslobodi te opasnosti.

Isti taj Perzijanac bi u normalnom stanju bio isto tako nesposoban da se prema ženi druge kategorije, to jest, prema prostitutki, ma koliko ona bila mlada i lepa, ponaša kao prema ženki; on će neizbežno osećati organsku odvratnost prema njoj; on neće moći da se ponaša prema njoj kao prema ženi, ukoliko u svoj organizam ne unese već pomenute toksične materije koje su toliko štetne po ljude.

Da, dragi moj doktore, ja sam do dvadesete godine živeo u Perziji, pridržavajući se moralnih normi i tradicije kao i svaki normalni Perzijanac.

Sa dvadeset godina nasledio sam akcije koje su me učinile partnerom u jednoj velikoj firmi koja izvozi sušeno voće u razne zemlje Evrope.

Zahvaljujući mom položaju u firmi i raznim okolnostima koje od mene ne zavise, postao sam njen glavni predstavnik u onim evropskim zemljama u koje se to voće izvozi.

Najpre sam otišao u Rusiju, zatim u Nemačku, Italiju i druge evropske zemlje, i najzad došao u Francusku, gde sam već proveo nekoliko godina.

U životu tih zemalja nema jasne razlike između ta dva tipa žena, "žena-majki" i "žena-prostitutki", koje sam video i osetio u vreme svoje mladosti u rodnoj zemlji. Svuda u tim zemljama odnos prema ženi je čisto mentalni, to jest nije organski već je zasnovan na uobrazilji.

Ovde, na primer, ako je žena prevarila muža, on ništa neće znati, ako to sam ne vidi ili ako o tome ne čuje.

A kod nas, u Perziji, i kada ništa ne vidi, i kada ne čuje nikakve spletki, muž može instinktivno da odredi da li mu je žena verna ili nije; isto se odnosi i na ženu - ona uvek može da oseti najmanju prevaru od strane svoga muža.

Nekoliko naučnika sa evropskog kontinenta je nedavno u našoj zemlji obavilo veoma ozbiljna istraživanja tog instinktivnog osećanja.

Kako mi je pošlo za rukom da saznam, oni su došli do zaključka da se kod ljudi, svuda gde preovladava običaj "poliandrije" ili "poligamije" - to jest, gde je "nekoliko žena" ili "nekoliko muževa" dozvoljeno utvrđenim moralnim normama javlja određena "psihoorganska osobenost" u njihovim odnosima sa muževima i ženama.

Ta psihoorganska osobenost postoji takođe i kod našeg perzijskog naroda, zato što, kao što znate, kod nas, kao sledbenika islama, postoji običaj poligamije, to jest, svakom muškarcu je dozvoljeno da ima 7 žena.

I ta psihoorganska osobenost kod nas u Perziji, uzgred, sastoji se u tome što nijedna od zakonitih žena ne oseća ljubomoru prema drugim zakonitim ženama svoga muža. To osećanje se kod naše žene nikada ne javlja osim u slučaju kada je muž vara sa tuđom ženom.

I tek sada, poštovani doktore, kada živim ovde u Evropi i vidim sve što se događa među ženama i muževima, u stanju sam da ocenim naš običaj poligamije koji je toliko mudro uspostavljen i toliko koristan i za muškarce i za žene.

Iako kod nas svaki muškarac može imati nekoliko žena, a ne samo jednu, kao što je to slučaj u Evropi gde dominira hrišćanska religija, časnost i iskrenost naših muškaraca prema sopstvenim ženama nikako ne može da se poredi sa odnosom evropskog muškarca prema svojoj jedinoj ženi i prema čitavoj porodici u celini.

Ako se osvrnete oko sebe videćete šta se događa.

Ako pogledate prostorije kafea "Grand", rame uz rame sa običnim profesionalnim prostitutkama i "svodnicima", koji su ovde stalni gosti, uvek ćete videti stotine muškaraca i žena koji sede za malim stolovima i veselo čavrljaju.

Na prvi pogled ćete pomisliti da su ti muškarci i žene bračni parovi koji su doputovali u Pariz ili se bave nekim porodičnim biznisom.

U stvari, ni jedan od tih parova koji veselo čavrljaju u kafeu "Grand" i koji se spremaju da pođu hotel, nisu zakoniti muževi i žene, iako svako od njih negde ima zakonitog muža ili ženu.

Dok ovi muževi i žene sede ovde, njihove "zakonite polovine", koje su ostale kod svojih kuća u provinciji, možda zamišljaju i veoma uverljivo pričaju svojim poznanicima kako je njihova "zakonita žena" ili "zakoniti muž" u Parizu radi veoma važne porodične kupovine ili susreta s nekim ko je izuzetno važan za porodične poslove, ili radi nečeg sličnog.

Ali, u stvari, da bi se našle ovde, te "ptice selice" su morale čitavih godinu dana da pletu intrige i smišljaju razne priče kako bi ubedile svoje "zakonite polovine" u potrebu tog putovanja. A sada, kada su ovde, u društvu sebi sličnih prevaranata i intriganata, one čine sve što mogu u prilog što veće slave svadbene himne "Isajja, likuj", kako bi, pomoću istančane veštine koju je civilizacija u tom smislu dostigla, glave svojih zakonitih polovina, koje su ostale kod svojih kuća, ukrasile što većim "živopisnim rogovima".

U evropskim uslovima porodičnog života, ako vidite muškarca i ženu zajedno i ako tokom razgovora primetite u njihovim glasovima živahne tonove i osmehe na njihovim licima, veoma brzo se možete uveriti, ako već niste, da svako od njih svojoj zakonitoj polovini sprema poklon u vidu para velelepkih rogova.

Zato čak i čovek koji je koliko-toliko lukav može važiti za časnog i "patrijarhalnog oca porodice".

Za okolinu nema značaja to što taj "časni" i "patrijarhalni" otac porodice istovremeno ima - naravno ako mu to sredstva dozvoljavaju - onoliko ljubavnica koliko želi; naprotiv, ljudi obično takvog čoveka smatraju dostojnijim poštovanja nego onoga koji uopšte nema ljubavnice.

Ovde ti "časni muževi", koji to sebi mogu da dozvole, uz jednu zakonitu ženu imaju ne 7, već ponekad 7 puta 7 "nezakonitih žena".

A oni evropski muževi koji nisu u stanju da izdržavaju po nekoliko "nezakonitih žena", provode vreme pored svoje jedine "zakonite žene" tako što "trtljaju gluposti", to jest, oni po čitav dan ništa ne rade, već samo šaraju okicama i, što se kaže, "proždiru pogledom" svaku ženu koju ugledaju.

Drugim rečima, u svojim mislima i osećanjima oni varaju svoje "zakonite žene" bezbroj puta.

Iako kod nas u Perziji muškarac može imati 7 zakonitih žena, sve njegove misli i osećanja su danju i noću posvećene tome kako da najbolje isplanira unutrašnji i spoljni život svojih žena, kao i nastojanju da učini sve moguće, takođe danju i noću, kako bi im pomogao u ispunjavanju životnog duga.

Ovde je, pak, unutrašnja uzajamna veza između muža i žene jednaka s obe strane; isto kao što je unutrašnji život muža skoro u potpunosti posvećen varanju zakonite žene, tako i ona u svom unutrašnjem životu od prvog dana njihovog saveza, uvek bludi van porodice.

Po pravilu, evropska žena čim se uda, svog muža u dubini srca smatra "svojim vlasništvom".

Posle prve bračne noći, budući da je od tog momenta sigurna u svoje vlasništvo, ona počinje da sav svoj unutrašnji život posvećuje traganju za "nečim", to jest, ona traži nejasan "ideal" koji se zahvaljujući njihovom famoznom "obrazovanju" postepeno formira u svakoj evropskoj devojci još od ranog detinjstva i koji neprestano i suštinski sve više i sve veštije ulepšavaju razni savremeni nesavesni pisci.

Za vreme mog boravka u evropskim zemljama uočio sam da se kod njihovih žena više ne formira ono što kod njih, kao i kod naših žena, uvek mora biti sačuvano - to jest ono što se naziva "organskim stidom", ili što predstavlja makar predispoziciju za taj stid, osećanje koje, po mom mišljenju, čini osnovu takozvanog "ženskog duga" i koje ženi pomaže da instinktivno izbegava postupke koji je čine amoralnom. Eto zašto ovde u svakom zgodnom trenutku svaka žena može veoma lako, bez patnje i bez ikakve griže savesti, da prevari svog zakonitog muža.

Po mom mišljenju, upravo je odsustvo stida kod evropskih žena postepeno izbrisalo razliku između "žene-majke" i "žene-prostitutke"; sada su te dve kategorije žena odavno slivene u jednu i muškarci ovde ni u svojim mislima ni u svojim osećanjima ne uviđaju među njima razliku koju uočavaju skoro svi Perzijanci.

"Ženu-majku" od "žene-prostitutke" može da razlikuje samo onaj ko njeno ponašanje posmatra sopstvenim očima.

U evropskim uslovima porodičnog života, zbog nedostatka korisne institucije poligamije - institucije koju je po mom mišljenju odavno trebalo uvesti iz prostog razloga što je ovde, kako kaže statistika, žena mnogo više nego muškaraca postoje hiljade drugih neskladnosti i protivrečnosti koje nikome nisu potrebne.

Dakle, poštovani doktore, osnovni razlog mog drugog poroka sastoji se u tome što sam, rodivši se i upivši moralne tradicije dijametralno suprotne onima koje vladaju ovde, došao ovamo u uzrastu kada su životinjske strasti kod čoveka kosebno snažne. Na svoju nesreću, došao sam u Evropu suviše mlad i smatran sam, prema ovdašnjim merilima, veoma lepim. Moj Perzijski izgled je privukao mnoge mlade žene koje su u meni videle nov i originalan model muškarca i one su počele isprekidno da me love.

Lovile su me kao krupnu divljač.

Bio sam za njih "krupna divljač" ne samo zbog svog specifičnog izgleda, već i zbog blagosti i učtivosti u svom odnosu irema njima, što mi je usađeno od ranog detinjstva u kontaktima s našim Perzijskim "ženama-majkama".

Kada sam došao ovamo, iako nesvesno, nastavio sam da se ophodim učtivo i blago prema ženama koje sam sretao.

Kada sam ovde sretao žene, najpre sam s njima samo razgovao - uglavnom o savremenoj civilizaciji i o takozvanoj "zaostalosti" Perzije u odnosu na nju. Ali jednom, svakako pod uticajem alkohola koji sam već upotrebljavao u prilično velikim količinama, prvi put sam pao; to jest kao budući otac porodice, postupio sam odvratno.

Iako sam tada zbog toga mnogo patio i osećao grižu savesti, uticaj okoline, zajedno sa dejstvom alkohola, doveo me je po drugi put do pada. A zatim je sve krenulo nizbrdo i sada sam, u tom smislu, naprosto prljava životinja.

Ponekad, kada sam potpuno slobodan od uticaja alkohola, osećam moralnu patnju i odvratnost prema sebi; u takvim trenucima brzo se vraćam alkoholu, kako bih u njemu našao zaborav i utopio svoju patnju.

Živeći tako ružnim životom u raznim evropskim zemljama, najzad sam se nastanio ovde, u Parizu, u tom najevropskijem gradu, u koji žene dolaze iz svih zemalja Evrope i sa drugih kontinenata sa očiglednom namerom da "nabiju rogove" svojim zakonitim polovinama.

I ovde, u Parizu, potpuno sam se odao tim dvama ljudskim porocima, alkoholu i "trčanju za suknjom", kako vi to nazivate, i predajem im se tu i tamo, ne birajući. I sada je zadovoljavanje ta dva poroka za mene postalo potrebnije od utoljavanja gladi.

Eto kako sam dotle došao, a šta će biti sutra, ne znam i ne želim da znam.

Štaviše, uvek nastojim da prisilim sebe da na to ne mislim.

S tim rečima, on duboko uzdahnu i potišteno obori glavu. Tada ga upitah:

- Recite mi, molim vas, zar se ne bojite da se možete zaraziti nekom od onih užasnih bolesti koje prenose žene za kojima trčite?

Na to pitanje on ponovo duboko uzdahnu i posle kratke pauze reče:

- Eh... Dragi moj i časni doktore!

Još donedavno, veoma mnogo sam razmišljao o tom pitanju. To pitanje me je čak toliko zanimalo da je ono, bez obzira na sve, bilo sredstvo zahvaljujući kojem je moj jadni unutrašnji život proticao manje ili više podnošljivo.

Kao lekar, vi ste po svoj prilici veoma zainteresovani da saznate kako me je i zašto to pitanje pre nekoliko godina toliko zainteresovalo i do kakvih sam zaključaka došao posle ozbiljnog posmatranja i proučavanja kada sam bio u relativno normalnom stanju.

Pre, otprilike, 5 godina bio sam u toliko jakoj depresiji da čak ni alkohol nije delovao na mene i nije olakšavao moje psihičko stanje.

U to vreme sam često sretao neke prijatelje i poznanike koji su mi mnogo pričali o tim sramnim bolestima i o tome koliko je lako zaraziti se njima.

Ti razgovori su me naterali da razmislim i, malopomalo, počeo sam da brinem o svom zdravlju skoro kao neka histerična žena.

Često mi je padalo na pamet da sam se, verovatno, pošto stalno pijem i imam posla sa zaraženim ženama, čak i ukoliko iz nekog razloga nemam vidljive simptome tih bolesti, već zarazio nekom od njih.

Zato sam rešio da odem na pregled kod raznih specijalista kako bih utvrdio moguće rane simptome onih bolesti koje sam mogao da zakačim.

Iako nijedan od lokalnih stručnjaka nije kod mene našao ništa rđavo, nastavio sam da se mučim zato što je moj strah, kao moj razum, održavao moje ubedenje da sam svakako zaražen.

Sve me je to dovelo dotle da sam odlučio da odem u Pariz kako bih, bez obzira na cenu, otišao na pregled kod vodećih stručnjaka u toj oblasti. Mogao sam sebi da dozvolim taj trošak zato što su zbog svetskog rata trgovinske veze svuda bile poremećene i cene prehrambenih proizvoda su skočile do nebesa; naša firma je, imajući veoma velike zalihe sušenog voća u svim našim skladištima, stekla te godine znatnu dobit čiji je veliki deo pripao meni.

Ti veliki evropski stručnjaci su mi posle svih vrsta "detaljnih pretraga" i takozvanih "hemijskih analiza", koje su sami smislili, jednoglasno objavili da u mom organizmu nema mi traga od veneričnih bolesti.

Njihov zaključak je učinio kraj mojoj stalnoj brizi za sopstveno zdravlje; s druge strane, to je kod mene izazvalo veoma gladno interesovanje i želju da objasnim to pitanje, što je od tada postalo neka vrsta manije i moja "fiksidea".

Od tada moja ozbiljna posmatranja i moja potraga za svim što ima veze s tim bolestima nadahnjuju i opravdavaju moj jadni život i daju mu smisao.

Od tog perioda svog života ta posmatranja i istraživanja obavljao sam uvek uz pomoć svog celovitog unutrašnjeg realnog "Ja" - svejedno da li sam bio pijan, polupijan ili u treznom stanju.

Između ostalog, žudno sam čitao svu moguću literaturu o tim bolestima, uključujući većinu knjiga napisanih na tu temu u Francuskoj i Nemačkoj.

To mi je bilo veoma lako, jer, kao što znate, toliko dobro vladam francuskim da s mukom možete pogoditi da li sam pravi francuski intelektualac ili nisam; isto važi i za nemački, jer sam prilično dugo živeo u Nemačkoj i na sopstvenu želju u slobodno vreme učio nemački jezik i književnost.

Dakle, kada me je zainteresovalo to pitanje, uspeo sam da se upoznam sa svim informacijama kojima o veneričnim bolestima raspolaže savremena civilizacija.

U tim knjigama su bile navedene stotine teorija i stotine hipoteza o uzrocima veneričnih infekcija, ali ja nisam mogao da nađem nijedno ubedljivo objašnjenje zašto neki ljudi bivaju zaraženi tim bolestima, a drugi ne. Uskoro sam se uverio da nisam u stanju da nađem odgovor ako koristim znanje koje sada postoji u Evropi.

Ipak, iz čitave te literature - naravno, pošto sam gurnuo u stranu mnogobrojne debele "naučne" knjige čiji sadržaj već ca prvi pogled može da ubedi svakog više ili manje normalnog čoveka da su ih napisale "totalne neznalice" u toj oblasti - stekao sam potpun utisak da se ljudi mogu zaraziti veneričnim bolestima isključivo usled svoje nehigijene.

Kada sam se u to čvrsto uverio, nije mi preostalo ništa drugo nego da svu svoju pažnju usredsredim na ono što u mojoj ličnoj higijeni može da me zaštiti od infekcije.

Počeo sam da razmišljam na sledeći način:

- Ne oblačim se čistije od bilo koga ko živi u Evropi; perem ruke i lice svakog jutra kao i svi; jednom nedeljno odlazim u turska kupatila, reklo bi se, takođe kao i svi... Ukratko, prebira sam u pameti mnoge stvari i nisam našao ništa zbog čega bih sebe mogao da smatram izuzetkom u toj oblasti. I dalje je ostajala činjenica da, vodeći takav način života, rizikujem da se zarazim.

Od toga doba, u mojim mislima su nastala dva nenamerna ubedeđenja, koja su se već potpuno ukorenila u meni; prvo, da će se onaj ko ima veze s takvim ženama, pre ili kasnije svakako zaraziti; i, drugo, da me samo lična higijena može zaštititi od takve infekcije.

Razmišljao sam tako čitave nedelje, dok se iznenada nisam setio jedne svoje navike koju sam brižljivo skrivao od svojih evropskih poznanika, navike koju mi u Perziji nazivamo "adast".

Praksa "adasta" ili, kako neki kažu, "pranja", jedna je od osnovnih kod nas u Perziji. Strogo govoreći, svaki sledbenik islama mora da poštuje to pravilo, ali ga se krajnje savesno pridržavaju samo šiiti; a pošto skoro svi u Perziji pripadaju tom ogranku islama, ta navika nigde nije toliko rasprostranjena kao kod nas.

Običaj adasta, za svakog šiita, muškarca ili ženu, sastoji se u tome da se polni organ uvek opere posle odlaska u nužnik. U tom cilju, svaka porodica ima određeni pribor, koji se kod nas smatra obaveznim, a koji čini specijalni sud, krčag posebnog oblika pod nazivom "ibrik". Što je porodica bogatija, to je više takvih krčaga, zato što jedan treba dati na raspolaganje i pridošlom gostu.

Ja se tog običaja pridržavam od ranog detinjstva i on je postepeno toliko urastao u moj svakodnevni život da čak i po dolasku u Evropu, gde taj običaj ne postoji, nisam mogao ni jedan jedini dan da preskočim "pranje".

Zaista, bilo mi je mnogo lakše ako ne bih oprao lice, čak i posle pijanstva, nego da ne operem određene delove svoga tela posle posete nužniku.

Od kada živim u Evropi, morao sam da se pomirim s mnogim neudobnostima zbog te navike i da se čak odrekнем celokupnog savremenog komfora koji sam sebi lako mogao da priuštım.

Na primer, ovde, u Parizu, mogao sam sebi da priuštım da boravım u boljem hotelu s potpunım savremenım komforom, , baš zbog te svoje navike, bio sam prinuđen da se nastanım u drugom zapuštenom hotelu daleko od centra i od svih mesta na koja sam svakodnevno morao da odlazım.

U hotelu u kome sada stanujem postoji samo jedna za mene važna pogodnost. Pošto je to stara zgrada, u njoj još postoje (tromodni nužnici umesto ovih novih američkih izuma, a taj stari sistem je upravo najpogodniji i meni najviše odgovara.

Ko zna? Možda sam napola svesno odabrao Francusku kao svoje osnovno boravište, zato što se ovde još mogu naći, posebno u provinciji, nužnici starinskog tipa, kakvi se koriste i kod nas u Perziji.

U drugim zemljama Evrope, taj "azijski sistem", kako ga zovu, teško da bilo gde još postoji. Potpuno ga je potisnuo američki sistem s "komfortnim, otmenim i lakim

sedištem", na kojem ja jedino mogu da se izvalim i čitam poznatu knjigu pod nazivom Dekameron.

Dakle, poštovani moj doktore, setivši se iznenada te svoje navike, odmah sam, bez i najmanje sumnje shvatio da to što sam do sada izbegao da se zarazim tim groznim bolestima, može poticati jedino otuda što često perem svoje polne organe toplom vodom.

S tim rečima taj mladi perzijanac, koji mi je bio blizak duhom, diže ruke uvis i od sveg srca uzviknu:

- Neka je uvek blagosloveno sećanje na one koji su za nas stvorili taj blagotvorni običaj!

On zatim dugo ništa nije govorio, ali je tužno posmatrao jednr društvo Amerikanaca koji su sedeli u blizini i raspravljali o tome koje se žene oblače bolje - Engleskinje ili Amerikanke.

Zatim se iznenada okrenu k meni i reče:

- Dragi moj, mnogopoštovani doktore! Tokom našeg poznanstva uverio sam se da ste vi čovek široke kulture i da ste veoma obrazovani.

Da li biste bili tako dobri da mi kažete svoje uistinu odmereno mišljenje, kako bih najzad mogao da shvatim i rešim određeni problem koji je poslednjih godina često izazivao moju radoznanost i uznemiravao moje misli u momentima kada sam bio relativno trezan.

Pokazalo se da, živeći ovde, u Evropi, gde ljudi ispovedaju religiju koju upražnjava skoro polovina čovečanstva, još nisam upoznao nijednu dobru naviku u njihovom svakodnevnom životu, dok kod nas, koji ispovedamo islam, postoji veliki broj izvanrednih običaja.

Šta tu nije u redu? Šta je tome uzrok? Zar osnivači te religije nisu doneli ništa korisno za svakodnevni život svojih sledbenika?

Da, moj dečače, taj mladi perzijanac pobudio je u meni simpatiju tokom našeg poznanstva i ja nisam mogao da odgovorim na njegovo pitanje. Zato sam rešio da mu dam jedno objašnjenje, ali naravno u formi u kojoj ne bi mogao da nasluti moju pravu prirodu.

Rekao sam mu:

- Vi želite da kažete kako u religiji koju ispoveda polovina čovečanstva - naravno, mislite na hrišćanstvo - nema tako dobrih običaja kao kod vas, u islamu?

Kako to? Naprotiv? Ta religija ima mnogo više dobrih običaja nego druge savremene religije; ni u jednom drevnom religioznom učenju nije bilo toliko dobrih pravila, uzetih za osnovu svakodnevnog života, kao u učenju na kome se zasniva hrišćanska religija.

Ali to što su sledbenici te velike religije sami, posebno oni koje nazivaju "očevima crkve", u srednjem veku, korak po korak, s tim učenjem postupali onako kako je Plavobradi postupio sa svojim ženama - uništivši njihovu lepotu i privlačnost to je, naravno, sasvim drugo pitanje.

Treba da znate da uopšte, sve velike i prave religije koje i danas postoje i koje su, kao što sama istorija svedoči, stvorili ljudi koji su podjednako usavršili sopstveni Čisti Um, uvek zasnivane na jednim te istim istinama.

Razlika među tim religijama sastoji se jedino u određenim uputstvima koja se odnose na poštovanje određenih detalja vezanih za takozvane "rituale". I ta razlika proističe iz metoda pomoću kojih su veliki osnivači svoja uputstva namerno prilagođavali nivou umnog razvoja ljudi date epohe.

U osnovi svake nove doktrine na kojoj se zasnivala neka religija, uvek su ležale dogme koje su spadale u rane religije i koje su već bile jasno ukorenjene u životu ljudi.

To potpuno odgovara jednoj misli, poznatoj od davnina: Nema ničeg novog pod kapom nebeskom."

Jedine nove stvari u svakoj od tih religioznih učenja jesu, kao što sam već rekao, sitni detalji, koje su veliki osnivači namerno prilagodili nivou umnog razvoja ljudi date epohe.

U korenima doktrine na kojoj se zasniva hrišćanstvo, skoro u potpunosti leži jedno ranije nastalo veliko učenje koje se sada naziva judaizmom, a čiji su sledbenici u prošlosti takođe bili mnogobrojni.

Veliki osnivači hrišćanske religije, pošto su judaizam uzeli za osnovu, promenili su samo njegove spoljne detalje, kako bi ga uskladili sa nivoom umnog razvoja savremenika Isusa Hrista; i oni su efikasno obezbedili toj religiji sve što je potrebno za dobrobit ljudi.

To učenje je predviđalo, što bi se reklo, sve za dušu i telo i čak je sadržalo sve neophodne savete za mirnu i srećnu egzistenciju - i sve je to bilo predviđeno izuzetno mudro, kako bi ta religija mogla da odgovara i ljudima kasnijih epoha. Da je to učenje ostalo nepromenjeno, ono bi čak moglo da odgovara i savremenim ljudima koje je, uzgred, naš Hodža Nasradin opisao ovako: "Oni ne vide brvno u sopstvenom oku".

U osnovi hrišćanstva, osim novih, specijalnih uputstava za svakodnevni život koji je odgovarao potrebama savremenika Isusa Hrista, bilo je takođe i mnogo izvanrednih običaja koji su već postojali i bili odavno ukorenjeni u život sledbenika judaizma. Čak i neke dobre navike, kao što su "sunijat" ili obrezivanje, postoje sada kod vas u islamu, pošto ste ih preuzeli iz judejske religije. Taj obredje najpre ušao u hrišćanstvo, bio je obavezan i njegovi sledbenici su ga strogo poštovali. I tek je kasnije, ko ne zna zašto, potpuno nestao iz te religije.

Ako želite, mladi moj prijatelju, mogu detaljno da vam ispričam o nastanku običaja "sunijat" i vi ćete shvatiti zašto je ta praksa, toliko korisna za zdravlje i normalan život ljudi, bila uključena u judejsku doktrinu i kako je, pošto je ta doktrina postala osnova hrišćanske religije, taj običaj bio pripremljen da postane deo svakodnevnog života njenih sledbenika.

Običaj koji vi nazivate "sunijat" prvi je stvorio i u judejsku doktrinu uključio Veliki Mojsije.

A što se tiče razloga zbog kojih ga je Veliki Mojsije uključio u religiju jevrejskog naroda, o njemu sam saznao iz jednog veoma starog haldejskog manuskripta.

U tom manuskriptu se govori o tome kako je u vreme kada je Veliki Mojsije poveo jevrejski narod iz Egipta u Hanan, to kom putovanja primetio da je bolest, koja se tada zvala "murdurten", a koja se sada zove "onanizam", veoma rasprostranjena među decom i mladićima naroda koji mu je Nebo poverilo.

Dalje, u tom manuskriptu stoji da se Veliki Mojsije, videći to, veoma zabrinuo i počeo pažljivo da posmatra kako bi utvrdio uzroke toga zla i našao način da ga iskoreni.

Kasnija istraživanja su tog neuporedivog mudraca navela da napiše knjigu "Tuha Tess Nalul Pan", što na savremenom jeziku znači "Kvintesencija mojih razmišljanja".

Jednom prilikom mi se ukazala mogućnost da se upoznam sa sadržajem te izvanredne knjige.

Od samog početka njegovih objašnjenja o bolesti "murdurten" bilo mi je jasno da je, između ostalog, Velika Priroda toliko usavršila ljudski organizam da je apsolutno svaki njegov organ bio snabdeven sredstvima zaštite od bilo kakve spoljne slučajnosti; i zato je, ukoliko neki čovekov organ počne da funkcioniše pogrešno, za to kriv sam čovek, zbog uslova svakodnevnog života koje je sam stvorio.

A što se tiče uzroka nastanka "murdurtena" kod dece, u stihu jedanaest šeste glave te neuporedive knjige je rečeno da ta bolest kod dece nastaje iz sledećih razloga: Među određenim supstancama koje proizvodi ljudski organizam i koje se stalno izbacuju kao otpad, postoji jedna koja se zove "kulnabo".

Tu supstancu u načelu proizvodi živ organizam u cilju neutralizacije ostalih supstanci, potrebnih za funkcionisanje njihovih polnih organa; ona se formira i učestvuje u funkcionisanju tih organa ubrzo posle rođenja bića oba pola, tj. od detinjstva.

Velika Priroda je uredila da se posle korišćenja, ostaci te supstance odstranjuju iz organizma, kod dečaka na mestu između "tulhtotino" i "sarnuonino", a kod devojčica - između "kartotahnijanskih brežuljaka".

U toj predivnoj knjizi "tulhtotino" i "sarnuonino" u savremenoj medicini odgovara nazivima "glavić polnog organa" i "kožica", a nalazi se na vrhu takozvanog "polnog organa" kod dečaka. "Kartotahnijanski brežuljci" kod devojčica pokrivaju takozvani "klitoris" i zovu se "labia majora" i "labia minora" ili, na običnom jeziku, "velike i male polne usne".

U savremenoj medicini uopšte ne postoji naziv za supstancu "sarnuonino" zato što je ona potpuno nepoznata kao samostalna supstanca.

Savremena medicina ima jedino ime za ukupnu masu supstanci u koju je uključena i supstanca "kulnabo".

Ta ukupna masa, koja se zove "smegma", sastoji se iz potpuno heterogenih supstanci koje predstavljaju sekret žlezda koje jedna s drugom nemaju ništa zajedničko, kao što su, na primer, "lojne žlezde", "Bartolinijeve žlezde", i druge. Eliminisanje i isparavanje tih suvišnih supstanci odvija se u tim delovima organizma, u skladu sa namerom Velike Prirode, putem raznih vrsta slučajnih kontakata i različitih pokreta koji se dešavaju u atmosferi.

Međutim, odeća koju su ljudi smislili, a Priroda je nije predvidela, ometa te faktore u slobodnom ostvarivanju procesa eliminacije i isparavanja, zbog čega se "kulnabo" dugo zadržava na tim mestima i izaziva pojavljivanje "znoja", koji je veoma dobra sredina za razmnožavanje bakterija koje postoje u atmosferi, isto kao i "subjektivnoj sferi" svakog objekta koji stupa u direktan kontakt sa dečjim telom. I to razmnožavanje izaziva u tim delovima dečjeg organizma "svrab".

Zbog tog svraba deca, najpre nesvesno, počnu da trljaju i češu ta mesta.

Pošto su u tim delovima organizma koncentrisani svi nervni završeci koje je Priroda stvorila za specijalne osećaje, neophodne za završetak svetog procesa "elmoarno" koji normalno nastaje kod odraslih ljudi na kraju takozvane "kopulacije", ona to trljanje i češanje doživljavaju kao posebno prijatno osećanje, posebno u periodima kada, prema onome što je predvidela Velika Priroda, u organima dece dolazi do procesa pripreme buduće seksualne funkcije. Od toga doba, osećajući instinktivno da svako takvo dejstvo izaziva kod njih to prijatno osećanje, ona počinju namerno da trljaju ta mesta čak i kada nema svraba. Na taj način, broj malih "murdurtenista" na Zemlji veoma brzo raste.

Što se tiče mera koje je za iskorenjivanje toga zla preduzeo Veliki Mojsije, o njima nisam saznao iz predivne knjige "Tuha Tess Nalul Pan", već iz sadržaja veoma drevnih papirusa.

Sadržaj tih papirusa mi je razjasnio da je Veliki Mojsije ljudima uveo praksu ideje koje su po tom pitanju izložene u knjizi "Tuha Tess Nalul Pan", stvorivši za dva religiozna obreda, od kojih je jedan nazvan "sikt ner čorn", a drugi "cil puc kan". Sveti "sikt ner čorn" je bio specijalno stvoren za dečake, a sveti "cil puc kan" - za devojčice; ta praksa je bila obavezna.

Obred "sikt ner čorn" je na primer bio identičan vašem "sunijatu". On se sastojao u obrezivanju takozvane "kožice" dečaka, usled čega je prekidana veza između glavića polnog organa i kože koja ga pokriva, omogućujući na taj način da se ta koža slobodno kreće.

Prema onome što se tvrdi u toj informaciji koja je do nas došla iz davnina, kao i u skladu s našim sopstvenim zdravim razumom, očigledno je da je Veliki Mojsije, koji je, kao što iz drugih izvora znamo, bio veliki autoritet u medicini, na taj način želeo da bude siguran da će putem svih vrsta slučajnih kontakata, sveukupnost supstanci na mestima o kojima sam govorio, sama, mehanički da se odstranjuje i da će tako nestati uzrok štetnog svraba.

Što se tiče ogromne učenosti Svetog Mojsija u oblasti medicine, mnogobrojni istorijski izvori potvrđuju da je on stekao medicinska znanja za vreme svog boravka u Egiptu, dok je bio učenik visokih sveštenika koji su svoje znanje nasledili od svojih predaka Atlantidana, prvih i poslednjih pravih zemaljskih naučnika, članova Društva Akladansa.

Blagotvorni rezultati obreda koje je stvorio sveti Mojsije vide se i sada.

Na primer, što se tiče običaja obrezivanja, kao dobar dijagnostičar i lekar, sposoban da na prvi pogled prema čovekoiom licu odredi od čega on boluje, mogu sa sigurnošću da kažem da se ta užasna dečja bolest, "onanizam", skoro uopšte ne sreće kod dece koja su podvrgnuta tom ritualu, dok su joj podnožna skoro sva deca čiji roditelji taj običaj preziru.

Neki od onih kojima nije izvršeno obrezivanje, izbegli su bolest "onanizma", ali to su retki izuzeci i u njih spadaju deca onih roditelja koji su kulturni u punom smislu te reči i koji jasno shvataju da buduće normalno mišljenje njihove dece ovisi isključivo od toga da li su ona u detinjstvu ili mladosti patila od te bolesti.

Takvi kulturni roditelji veoma dobro znaju da ako njihova deca u svom nervnom sistemu imaju osećaj kulminacije takozvanog "uamonuanosnijanskog procesa" pre nego što sazru, nikada neće biti sposobna za normalno mišljenje kada odrastu, i zato takvi roditelji uvek svojim prvim i osnovnim dugom prema deci smatraju njihovo prosvetavanje te vrste.

Za razliku od većine savremenih roditelja oni ne misle da se obrazovanje dece sastoji u njihovom primoravanju da uče napamet što je moguće više stihova koje su smislili "murdurtenijski psihopate", ili da nauče da učtivo stiskaju ruku svojih prijatelja i poznanika, zato što, na nesreću savremenih ljudi, jedino taj "spoljni sjaj" čini obrazovanje njihove dece.

Dakle, moj dragi, veoma razvratni, ali svejedno simpatični prijatelju...

Ta dva obreda je stvorio Veliki Mojsije i uključio ih u svakodnevni život jevrejskog naroda, kako bi neutralizovao uticaj odeće, zbog koje su uništeni oni faktori koje je Priroda obezbedila radi zaštite tih organa od štetnog delovanja supstanci koje oni luče; ta dva obreda su iz generacije u generaciju prenosili ne samo sledbenici judejske religije, već i drugi koji su te korisne običaje prihvatili skoro bez izmena. Tek posle smrti cara Solomona obred "cil puc kan" su prestali da upražnjavaju čak i sledbenici judaizma; i samo je obred "sikt ner čorn" i dalje izvršavan automatski i stigao je i do savremenih predstavnika toga naroda.

Taj običaj, zajedno sa mnogim drugim starojevrejskim običajima, je stigao i do sledbenika hrišćanstva, koji su ga u početku veoma strogo poštovali u svom svakodnevnom životu; ipak, uskoro je taj običaj iščezao iz te još nove religije i čak je nestalo i sećanje da je on nekada poštovan.

Da... dragi moj prijatelju, kada bi se u potpunosti sledilo samo učenje božanskog Isusa Hrista, religija koja je s toliko izuzetne mudrosti zasnovana na njemu bila bi

ne samo najbolja od svih postojećih religija, već i od svih religija koje mogu da nastanu i da postoje u budućnosti.

Ako se vratimo na vaš islam, može se reći da izuzev poligamije, on ne sadrži ništa što se ne može naći u judaizmu i hrišćanstvu.

Običaj poligamije, koji je nastao na osnovu naučnih zaključaka, u svoje vreme poznatog arapskog naučnika Naulana el Aula, ušao je u svakodnevni život ljudi posle osnivanja hrišćanstva.

Vaša religija je nastala mnogo kasnije i njeni veliki osnivači su je namerno ograničili kako bi izvršili određen pritisak na neke svakodnevne navike.

Oni su to učinili zato što su se u to vreme očigledno ispoljile dve činjenice: opadanje hrišćanstva i gubitak sposobnosti "sozercanja" kod običnih ljudi, to jest, gubitak onog jedinog stanja u kome se mogu shvatiti istine koje su detaljno objašnjene u pravim religioznim učenjima.

Postavši svesni tih činjenica, veliki osnivači islama su rešili da, s jedne strane, uproste samo učenje, a s druge strane, da pridaju posebno značenje određenim običajima, kako bi svakodnevni život sledbenika te nove religije, koji su izgubili sposobnost sozercanja, a prema tome i sposobnost svesnog poimanja istine, mogao da se odvija makar mehanički, više ili manje prihvatljivo.

I, između ostalih navika, oni su uveli i počeli da vrše određeni pritisak u pogledu praktične primene "sunijata", "adasta" i poligamije, čije povoljne rezultate vidimo i danas.

Na primer, kao što ste potpuno ispravno primetili, zahvaljujući obrezivanju i pranju, među sledbenicima vaše religije retko se sreću onanizam i neke venerične bolesti, a zahvaljujući poligamiji osnove porodičnog života karakteriše uzajamna, da tako kažemo, "psihološka podrška" koja, maltene, ne postoji kod sledbenika hrišćanstva. Od svih korisnih navika koje su veliki osnivači hrišćanske religije uključili u život svojih sledbenika radi očuvanja njihovog zdravlja i morala, potrebnih za srećan život, sada nije ostalo ništa, osim običaja povremenog posta, tj. uzdržavanja od nekih vrsta hrane tokom izvesnog perioda u godini.

Međutim, čak i taj poslednji sačuvan dobar običaj je ili sasvim iščezao iz svakodnevnog života sledbenika ove religije, koji je iz godine u godinu postepeno toliko promenjen da oni koji poste ne doživljavaju religiozno prosvetljenje, iako je upravo zbog tog prosvetljenja post i bio uveden.

Promene koje se sada dešavaju u običaju posta veoma su karakteristične i daju odličan primer kako se svi dobri hrišćanski običaji malo po malo menjaju, sve dotle dok sasvim ne prestanu da postoje.

Kao odlična ilustracija za to može da posluži način na koje se ovoga običaja u naše vreme pridržavaju takozvani "ruski pravoslavni hrišćani" ..

Ruski pravoslavci su svoju religiju primili od grčke pravoslavne crkve koja im je pored drugih hrišćanskih običaja prenela i običaj posta.

Među milionima ruskih pravoslavnih hrišćana, većina i dalje, što bi se reklo, "savesno" posti, u skladu sa sada postojećim pravoslavnim kanonom.

Ali način na koji oni u stvarnosti ispunjavaju taj ritual posta može odgovarajućim rečima da opiše jedino naš dragi Hodža Nasradin.

"Nema veze što se derem kao magarac, ako me svi nazivaju slavujem?"

Isto se odnosi i na post ruskih pravoslavnih hrišćana: ako oni sebe nazivaju hrišćanima, i to pravoslavnim - zar je važno što ne postižu nikakvo "prosvetljenje" zbog tog posta?

Kao što sam već rekao, ti ruski pravoslavni hrišćani se u naše vreme i dalje veoma strogo pridržavaju svih sezona i dana posta, određenih u njihovom zakonu.

Ali šta treba, a šta ne treba jesti u vreme posta - upravo "u tom grmu leži zec".

Biće ti jasno na koji način poste savremeni ruski pravoslavni hrišćani ako ti tačno ponovim reči jednoga od njih, koje mi je ne tako davno on sam rekao u Rusiji.

Viđao sam tog Rusa poslom i čak sam se s njim sprijateljio i bivao u njegovom domu.

Okolina ga je smatrala dobrim hrišćaninom i "patrijarhalnim ocem porodice"; on je pripadao sekti "staroveraca".

Staroverci - to su oni pravoslavci čiji su preci pre nekoliko vekova odbili da se potčine novim pravilima koje je tada "neko" utvrdio i ostali su verni sledbenici starih kanona, koje je takođe "neko" utvrdio, samo vek ili dva pre tog religioznog raskola.

Dakle, jednom prilikom, kada sam ručao u domu tog časnog staroverca u društvu nekolicine drugih Rusa, takođe pravoslavaca, on se okrete ka meni i reče:

- Eh, moj burazeru!

Uzgred, moram da kažem da predstavnici toga naroda imaju naviku da se posle druge čaše prave ruske votke obraćaju svojim prijateljima familijarno, rečima kao što su "burazer", "druškan", "debeljko", i tako dalje.

Dakle, taj vrlo ruski pravoslavac, nazvavši me "burazerom", reče:

- Ne brini, burazeru! Uskoro će početi Veliki Post, pa ćemo da uživamo u pravim ruskim jelima.

Iskreno rečeno, za vreme mesojeda, ovde u Rusiji stalno jedemo skoro jedno te isto.

Ali za vreme posta, posebno za Veliki Post, sve je skroz drugačije!

Nema dana da sebe ne obradujemo nekim od najsočnijih jela.

Znate šta, dragi moj?

Ja sam upravo pre dva dana napravio izvanredno "otkriće" baš u vezi s tim.

To moje otkriće je poput otkrića starog čudaka Kopernika, koji se jednom valjao po zemlji mrtav pijan i jasno osetio da se, dakle, Zemlja okreće.

Velite da to nije nikakvo čudesno otkriće? U našoj majčici Moskvi stotine hiljada ljudi dođe do takvih otkrića, verovatno, svakodnevno!

Ne! Moje otkriće je zaista jedno od najumnijih i najpoučnijih.

Ja sam otkrio da smo sve do dana današnjeg svi mi bili totalne budale i beznadežni idioti zato što smo mislili, i još smo u to ubeđeni, da mnoga raznovrsna i ukusna jela tokom Velikog Posta dugujemo poznatoj umetnosti naših kulinara i kuvara.

Dan, posebno blagosloven za sve moje bližnje, kada sam zaslužio da shvatim tu istinu, bio je dan kada je naša nepononljiva Dunjaša najzad uspela da među slojeve pite sa ribljom džigericom umetne još nekoliko novih slojeva. Toga dana sam svim svojim bićem shvatio u čemu se sastojala naša greška.

Najpre sam to shvatio sam, a onda sam i sve ukućane ubedio u to da obilje raznovrsnih i ukusnih jela za vreme posta dugujemo jedino našoj blagoslovenoj i slavnoj ribi.

Za vreme posta, posebno u vreme Velikog Posta, naše domone usrećuju svojim posetama gosti kao što su:

Dubokopoštovana Jesetra i

Uvažena Kečiga i

Časni Iverak i

Njegova Svetlost Losos i

Melodični Linjak i

Tanana Skuša i

Večno Ljutita Štuka i

Pretvorni Šaran

Brza Pastrmka i

Predivni Smuđ i

Gorda Haringa i

Snažna Deverika, kao i drugi naši dobrotvori i pokrovitelji.

Kada čujemo njihova imena, srca nam zaigraju.

To nisu naprosto imena, već prava muzika.

Mogu li se uporediti zvuci muzike raznih Betovena i Šopena ili drugih pomodnih kompozitora sa zvucima imena tih blagoslovenih riba?

Svaki put kada čujemo imena tih, već slavnih stvorenja, obuzme nas osećanje blaženstva koje struji kroz naše krvne sudove i nerve.

O, Blagoslovena Ribo, ti, koju je Tvorac prvu sazdao! Budi milostiva i okrepi nas čak i u vreme "mesojeda". Amin.

Posle te molitve, taj vrli ruski pravoslavni hrišćanin ispi ogromnu čašu najčistije ruske votke i poče zaljubljeno da pilji u malu statuu "Venera i Psiha", koja je stajala u blizini.

I, razume se, prijatelju moj, svaki ruski pravoslavni hrišćanin se prema postu odnosi više ili manje slično.

Za vreme tih hrišćanskih postova koje su primili od pravoslavnih Grka, svi oni jedu ribu.

Oni ne misle daje "greh" jesti ribu, i jedu je spokojno kao "posno jelo".

Ja nikako ne mogu da objasnim jednu stvar — kako su ti nesrećni "ruski pravoslavci" došli na ideju da za vreme hrišćanskog posta, posebno u vreme Velikog Posta, mogu da jedu ribu?

To smatram neobjašnjivim zato što pravoslavni hrišćani od kojih su oni primili svoju religiju, to jest Grci, nikada nisu jeli, niti sada jedu ribu u vreme posta.

Čak i sada Grci jedu ribu za vreme posta samo jednom, kada prema kanonima pravoslavne crkve obeležavaju uspomenu na božanskog Isusa Hrista. Post koji dopušta upotrebu ribe, ne samo da ne vodi prosvetljenju onih koji poste, već je direktno suprotan onome čemu je težio i čemu je učio božanski Isus Hristos i suprotan je ciljevima velikih tvoraca hrišćanstva, kojih su se oni držali kada su uvodili taj običaj.

Da bih potvrdio to što sam upravo rekao, ispričaću vam ono što sam o hrišćanskom postu pročitao u starom "judeojesejskom" rukopisu.

U tom drevnom rukopisu se kaže da je običaj posta, koji se upražnjava nekoliko puta godišnje, uspostavljen među sledbenicima učenja Isusa Hrista mnogo posle njegove smrti, to jest 214. godine od njegovog rođenja.

Običaj posta je odobrio i uključio u hrišćansku religiju veliki tajni "Kelnanski sabor".

Tajni Kelnanski sabor su sazvali sledbenici još uvek novog učenja Isusa Hrista i održali ga u mestu Kelnak, na obali Mrtvog mora.

On je bio tajni, zato što je u to doba učenje Isusa Hrista svuda bilo izloženo žestokom proganjanju vlasti.

Vlast ga je proganjala iz straha da svi mogu početi da žive u skladu s tim učenjem - čak ukoliko sami vlastodršci pri tome budu živeli sasvim dobro - te bi tako nestali svi motivi za demonstriranje moći, sprečavajući ih na taj način da osete impulse zadovoljstva svog unutrašnjeg boga — "samoljublja".

Tako se dogodilo da su za vreme Kelnanskog sabora njegovi učesnici prvi put doneli pravilo koje je određenim danima sledbenicima učenja Isusa Hrista nalagalo uzdržavanje od nekih vrsta hrane.

Prvobitni uzrok uvođenja posta bile su debate do kojih je došlo na Kelnanskom saboru između dvojice poznatih naučnika, velikog Hertunana i slavnog grčkog filozofa Vegendiadija.

Veliki Hertunano je predstavljao one sledbenike učenja Isusa Hrista koji su živeli na obalama Crvenog mora, dok je filozof Vegendiadi predstavljao grčke sledbenike toga učenja.

Filozof Vegendiadi je po svojoj učenosti bio dobro poznat samo u svojoj zemlji, dok je Hertunano bio svetski poznat. Smagran je najvećim autoritetom u poznavanju zakona unutrašnje organizacije čoveka, kao i u nauci koja se tada zvala "alhemija", a koja, naravno, nije imala ništa zajedničko s naukom koju savremeni ljudi sada nazivaju tim imenom.

Poznate debate između velikog Hertunana i Vegendiadija bile su izazvane sledećim okolnostima.

Filosof Vegendiadi je, kako se pokazalo, dva dana tvrdio i dokazivao da je apsolutno neophodno da se među sledbenicima učenja Isusa Hrista razglasi kako je ubijanje životinja u cilju korišćenja njihovog mesa u ishrani - najveći greh, da je, istovremeno, to meso izuzetno štetno, i tako dalje.

Posle filozofa Vegendiadija nekoliko drugih predstavnika se popelo na tribinu i izjasnilo protiv njegove teorije.

Najzad se, prema tom rukopisu, polako popeo za govornicu veliki Hertunano i sa spokojnim dostojanstvom progovorio jasno i mirno, u sebi svojstvenom maniru.

On je rekao:

- Ja lično, potpuno sam saglasan sa svim dokazima i argumentima koje je ovde izneo naš brat u Hristu, filozof Vegendiadi.

U prilog onoga što je on rekao, dodaću da je uništavanje tuđih života samo zato da bi se napunio sopstveni trbuh - strašna sramota na koju je sposoban samo čovek.

Da se nisam tim pitanjem bavio mnogo godina i da nisam došao do sasvim drugačijih zaključaka, posle svega što je rekao naš brat u Hristu Vegendiadi, ne bi trebalo da se kolebam, već jedino da vas pozovem i ubedim da ne časeći ni časa, požurite natrag u svoje gradove i da na svim trgovima glasno uzvikujete: "Stanite! Ljudi! Stanite! Prestanite da jedete meso! Taj običaj ne samo da je u suprotnosti sa svim zavetima Gospoda, već je i uzrok svih vaših bolesti."

Kao što vidite, ja to ne činim. I ne činim to samo zato što sam tokom godina upornog proučavanja toga pitanja, kao što sam rekao, došao do potpuno suprotnih zaključaka.

Pošto sam se dotakao zaključka do koga sam došao, ovoga časa mogu samo da kažem da na Zemlji nikada neće nastupiti vreme kada će svi ljudi ispovedati jednu religiju. Zato će, osim naše hrišćanske, postojati i druge religije. I niko ne može biti siguran da će se sledbenici tih drugih religija odreći upotrebe mesa.

A pošto ne možemo da budemo sigurni da će se jednoga dana svi ljudi na Zemlji odreći mesa, odmah moramo preduzeti sa svim drugačije, praktičnije mere u vezi upotrebe mesa, zato što ukoliko jedan deo čovečanstva bude jeo meso, a drugi ne bude, prema rezultatima mojih eksperimentalnih istraživanja, najveće zlo će snaći upravo ljude koji se odriču njegove upotrebe.

Moji detaljni eksperimenti su pokazali, na primer, da kod ljudi koji ne jedu meso, ali žive među onima koji ga jedu, prestaje da se formira takozvana "snaga volje".

Moji eksperimenti su takođe dokazali da bez obzira na to što se zdravlje ljudskog tela poboljšava kada ljudi ne jedu meso, kada su vegetarijanci dugo u kontaktu s onima koji ga jedu, njihovo psihičko stanje se neizbežno pogoršava, čak i ukoliko se stanje njihovog organizma i dalje popravlja.

Na taj način, za ljude koji ne jedu meso, rezultat može biti dobar jedino ukoliko žive u potpunoj izolaciji.

Što se tiče onih koji stalno koriste meso, ili hranu koja sadrži element pod nazivom "eknoh", može se reći da, iako se stanje njihovog organizma naizgled ne menja, njihova psiha, posebno njihove osnovne odlike koje se ponekad označavaju opštom rečju "karakter", postepeno gubi svoje pozitivne i moralne kvalitete, i menja se nagore, do neprepoznatljivosti.

Moram da kažem da sam do tog zaključka došao na osnovu eksperimenata koje sam vršio tokom više godina zahvaljujući dvojici dobrih filantropa, i to bogatom stočaru Alla Ek Linohu, koji mi je pomagao novčano, i naučniku koga svi mi poštujemo, El Kunu Nassi, koji mi je dozvolio da koristim njegov izvanredan pronalazak - aparat pod nazivom "arostodosoh".

S tim izvanrednim aparatom bio sam u stanju da nekoliko godina svakodnevno pratim opšte stanje organizma nekoliko hiljada ljudi koji su živeli u eksperimentalnim uslovima o trošku dobrog stočara Alla Ek Linoha.

Neka Tvorac umnoži njegova stada!

Tada sam se, zahvaljujući svom eksperimentalnom istraživanju, konačno uverio da će ljudima, ukoliko nastave da upotrebljavaju meso u svojoj ishrani, biti veoma loše, međutim, ako neko i prestane to da čini, dobra od toga svejedno neće biti. Zbog toga sam se potpuno posvetio traganju za onim što bi se moglo učiniti za dobrobit većine ljudi u budućnosti.

Najzad sam pouzdano utvrdio sledeće činjenice:

Pre svega, ljudi koji su navikli da toliko mnogo vekova upotrebljavaju meso, budući da imaju slabu volju, nikada neće moći sami da ga se odreknu i da u sebi pobede tu prestupnu sklonost; drugo, čak i ljudi koji odluče da ne jedu meso, zaista neko vreme mogu da se pridržavaju te odluke, ali na kraju krajeva, nikada neće moći da se odreknu te hrane dovoljno dugo da bi mogli da steknu definitivno gađenje prema njoj. Oni neće biti sposobni za to, jer ljudi na Zemlji nikada neće imati jednu religiju ili jednu vladu, a bez toga nikada neće postojati zabrana, zakon ili neka druga vrsta obaveznog impulsa, zajedničkog za sve, zbog kojeg bi ljudi, koje je lako stimulisati primerom ili zavišću, ili bilo kojim drugim primamljivim impulsom, mogli da se pridržavaju neke odluke zauvek, kada ona bude doneta.

Bez obzira na te dve činjenice, koje se po mom mišljenju ne mogu opovrgnuti, iako sam ih uzeo za osnovu svojih kasnijih istraživanja, ja sam i dalje uporno tragao za načinom rešavanja situacije, koja je po ljude nesrećna.

I opet sam, naravno, svoja glomazna istraživanja mogao da nastavim zahvaljujući neiscrpnom bogatstvu stočara Alla Ek Linoha i čudesnom aparatu El Kuna Nasa. Ta moja poslednja istraživanja su mi razjasnila sledeće: iako se, naravno, ljudska psiha kviri zbog stalnog unošenja materije "eknoh" u organizam, to se događa samo zato što u određenim periodima godine ta materija ima posebno štetno dejstvo.

Dakle, moja braćo u Hristu... na osnovu svega što sam rekao i uglavnom na osnovu svojih poslednjih posmatranja, vršenih svakodnevno tokom čitave godine i na velikom broju ljudi, koja su mi jasno pokazala da se intenzitet štetnog dejstva

materije "eknoh" povećava u određenim periodima godine, ja jedino podvlačim svoje lično mišljenje da, ukoliko se među sledbenicima učenja Isusa Hrista razglasi kako se u konkretno označeno doba godine treba odreći korišćenja namirnica u čijem formiranju materija "eknoh" igra dominantnu ulogu, taj običaj će se, po svoj prilici, održati i doneće ljudima realnu korist.

Kako su pokazala moja mnogobrojna alhemijska istraživanja, materija "eknoh" učestvuje u formiranju svih živih organizama bez obzira na to gde oni žive - na površini Zemlje, u njenoj utrobi, u vodi, vazduhu, i tako dalje.

Ta materija takođe postoji u svemu što doprinosi formiranju organizama, kao što su, na primer, amniotske tečnosti skotnih ženki bilo koje vrste, kao i proizvodi poput mleka, jaja, ikre, i tako dalje.

Ideje, koje je izneo veliki Hertunano, toliko su potresle i uznemirile sve učesnike Kelnanskog sabora, da je opšte uzbuđenje onemogućilo nastavak njegovog istupanja, te je zato bio prinuđen da prekine svoj govor i siđe sa govornice.

Rukopis je dalje tvrdio da su krajem dana članovi Kelnanskog sabora jednoglasno rešili da uz pomoć velikog Hertunana utvrde one periode u godini, u kojima su efekti materije "eknoh" najštetniji po ljude i da među sledbenicima Isusa Hrista u tim periodima uvedu običaj posta - običaj uzdržavanja od uzimanja onih proizvoda koji sadrže materiju "eknoh" koja je po ljude štetna.

Tako se završavao taj judeojesejski rukopis.

Kao što možete da vidite, tvorci tog običaja su pretpostavili da će sledbenici hrišćanstva u određenim, utvrđenim, danima odustati od uzimanja namirnica koje sadrže materiju štetnu po njihovo zdravlje, a posebno po njihovu psihu.

Ali nesrećni ruski pravoslavni hrišćani, koji sebe smatraju vernim sledbenicima te velike religije i takođe poste, za vreme toga posta jedu ribu, to jest one organizme koji, prema istraživanju velikog Hertunana, sadrže štetnu materiju "eknoh"; a upravo u cilju njenog izbegavanja je i stvoren taj mudri i blagotvorni običaj.

I tu sam, moj dečače, završio razgovor s tim mladim Perzijancem.

Što se tiče načina na koji su savremena bića uništila ili izmenila dobre običaje koje su im ostavili njihovi mudri preci - i za to naš neuporedivi Hodža Nasradin ima veoma dobru i mudru izreku.

"Eh, ljudi, ljudi! Kakvi ste to ljudi? Da niste ljudi, možda biste bili pametniji."

Omiljene reči poznatog američkog ujka Sema veoma dobro izražavaju tu istu ideju.

Kada ujka Sem popije previše džina, uvek između dveju čašica kaže: "Kad ništa nije u redu, tek onda je sve u redu."

Ali ja ću reći samo jedno: "Bezbožnici!"

U svakom slučaju, dragi moj dečače, treba priznati da su neki običaji koji su tvoji do tvojih savremenih ljubimaca stigli iz duboke davnine, veoma su dobri i za njihov svakodnevni život.

Ti običaji su dobri zato što su ih smislili i u proces svakodnevnog života uveli trivalentni Zemljani koji su usavršavanje svoga Uma doveli do veoma visokog stepena - stepena koji, na nesreću, još niko od tvojih savremenih ljubimaca nije dostigao.

Običaji koje mogu da stvore savremeni ljudi, vode jedino degradaciji svojstava njihove psihe.

Na primer, oni su nedavno počeli da tu i tamo i svuda igraju igru koja se zove "fokstrot".

Trenutno vlada masovno oduševljenje tim "fokstrotom". Igraju u svako doba dana i noći i to ne samo mlada, još nedovoljno formirana bića, koja još nisu shvatila značenje i smisao svoje egzistencije, već i oni čija lica javno izražavaju - a to može videti svaki bar malo pažljiv čovek - oni koji su, ako se uzme u obzir dužina njihovog života, "ne jednom, već obema nogama u grobu". Za vreme fokstrota oni doživljavaju isto ono što se oseća dok se boluje od dečje bolesti koju je Veliki Mojsije nazvao "murdurten".

Veliki Mojsije je pola svog života posvetio iskorenjivanju te dečje bolesti - bolesti koju tvoji savremeni ljubimci odgovornog uzrasta, može se reći, skoro namerno vaskrsavaju, te se ona širi ne samo među decom, već i među odraslima, pa čak i među starcima.

Kao što sam ti već govorio, mnoge običaje koji su dobri za svakodnevni život, a koji su iz davnina došli do tvojih ljubimaca, još praktikuju stanovnici raznih azijskih zemalja.

Neki od tih običaja u početku izgledaju apsurdno, čudno i varvarski, ali kada se nepristrasno prouče, zapaža se zadivljujuća umešnost s kojom se određene moralne norme ili higijenska pravila usađuju ljudima koji ih se pridržavaju.

Uzmimo, na primer, običaj koji izgleda kao jedan od najbesmislenijih i sreće se kod jednog plemena azijskih stanovnika koji se zovu "kolenijanski Luri" ili "kolenijanski Cigani" i žive između Irana i Avganistana.

Taj običaj, koji drugi stanovnici tvoje planete nazivaju "ciganskim dimljenjem", nije međutim, glup kao što može izgledati i daje isti rezultat kao i Perzijski običaj "pranja" ili "adasta".

Cigane smatraju najnižim i najprljavijim od svih plemena koja na Zemlji postoje. I, naravno, oni su toliko prljavi da im odeća vrví od insekata koji se zovu "vaši".

Uzgred, običaj "dimljenja" između ostalog služi i za uništavanje tih insekata.

Iako su ljudi tog plemena zaista izuzetno prljavi, među njima ne samo da se ne sreću venerične bolesti, već oni čak nisu ni čuli da se neko može zaraziti takvom bolešću.

Po mom mišljenju, to što ne znaju za takve bolesti oni mogu da zahvale jedino tom svom običaju koji je nekada davno neki čovek zdrave pameti smislio za dobrobit ljudi svoje epohe, a on je potom, prenoseći se iz generacije u generaciju, došao i do savremenih bića iz plemena kolonijanskih Cigana.

Za obred "dimljenja" svaka ciganska porodica ima takozvani "ateškejn" ili klupicu specijalnog oblika, koja se smatra svetom; čitav ritual se obavlja pomoću te svete klupice.

Svaki član ciganske porodice ima takozvani "tandir", to jest posebno iskopanu jamu u zemlji; tandiri, poput ovih u Aziji se mogu naći skoro u svakoj kući; u njima se peče hleb i priprema hrana.

Te tandire oni uglavnom lože takozvanim "kizjakom" - gorivom koje se sastoji od balege četvoronožnih životinja.

Obred se sastoji u sledećem.

Kada se ciganska porodica uveče vrati kući, svi odmah poskidaju svu svoju odeću i istresu je iznad tandira.

U tandiru je skoro uvek toplo, zato što gorivo u njemu sagoreva veoma lagano - žeravice kizjaka veoma dugo gore.

Uzgred, veoma je zanimljiva jedna pojava do koje dolazi kada Cigani istresaju svoju odeću iznad tandira: vaši ispadaju iz odeće, padaju u vatru i pucketaju dok sagorevaju; zvuci od pucketanja tih vašiju, velikih i malih, proizvode čudesnu "muščku simfoniju".

Ponekad to pucketanje vašiju ostavlja utisak kao da u blišni istovremeno puca čitavo tuce mitraljeza.

Dakle, pošto ti "dostojanstveni Cigani" istresu svoju isto tako dostojanstvenu odeću, oni pristupaju svetom ritualu.

Oni najpre svečano i sa izvesnom ceremonijalnošću spuštaju svoju svetu porodičnu klupicu u tandir; zatim redom, od najstarijeg, do najmlađeg staju na tu klupicu.

Sveta klupica se sastoji iz obične uske daske na koju je pričvršćeno pet gvozdениh nožica; ta klupica im omogućava da stoje u tandiru, a da ne opeku noge na vrelom žaru.

Dok svi ostali pevaju svetu pesmu, onaj član porodice, na koga je došao red, staje na svetu klupicu i savijajući kolena i klanjajući se lagano i svečano, istovremeno izgovara molitve. Običaj zahteva da to čini sve dotle dok se svi delovi njegovih polnih organa ne ugrelu na tandiru.

Video sam još jedan, veoma sličan i naizgled veoma glup običaj, kod pripadnika jednog malog naroda - tusulskih Kurda, koji žive u Zakavkazju, nedaleko od planine Ararat.

To pleme nije prljavo kao kolenijanski Cigani, Naprotiv, ti ljudi zbog svog svakodnevnog kupanja u reci Araksa i boravka na otvorenom vazduhu - uglavnom su pastiri - ne samo da su veoma čisti, već nemaju čak ni specifičan zadržak, svojstven ljudima skoro svih malih plemena koja naseljavaju veliku Aziju.

Svaka kurdska porodica ima takozvanu "saklju", koja im služi u svakodnevnom životu i za primanje gostiju - zato što je u tom narodu veoma razvijen običaj da jedni drugima odlaze u goste.

U svakoj "saklji", ili kolibi, u uglu obično stoji sveti "mangal", to jest ognjište, u kome stalno tinja ćumur ili kizjak; a nedaleko od svetog mangala visi mali drveni sanduk koji se zove "ktalnoc" i u kome se uvek čuva koren jedne biljke.

Obred dimljenja zahteva da svaki član porodice i svaki gost, bez obzira na pol, pre nego što uđe u glavni deo kolibe, priđe svetom mangalu da bi se, što bi se reklo, "očistio" od uticaja zlih duhova koji okružuju čoveka dok je obuzet poštenim radom.

A to "čišćenje" se obavlja ovako:

Svako ko uđe u kuću mora najpre da priđe i uzme nekoliko korenčića iz sanduka i da ih baci u vatru, a zatim da u dimu tih korenčića bačenih u vatru nadimi svoje polne organe.

Ako je u pitanju žena, ona naprosto zadigne suknju i staje iznad mangala. Ako je muškarac, on ili skida, ili samo spušta svoje "šalvare" i takođe stoji u dimu.

Tek posle takvog "čišćenja" oni mogu da uđu u glavnu prostoriju; inače, kako oni veruju, ne samo da može da uđe nešto zlo, već zbog tih nakupljenih zala čovek može da dobije veoma zbiljne bolesti.

Ti sveti "mangali" su obično pokriveni najboljim "džedžimama", tj. specijalnim tkaninama, kakve prave samo Kurdi.

Ponavljam, moj dečače, u naše vreme u Aziji postoji mnogo takvih običaja.

Ja sam lično video stotine takvih običaja, za koje mi se u početku činilo da su veoma čudni i varvarski, ali, pošto bih ozbiljno i pažljivo proučio njihovo skriveno značenje, uvek bi se ukazao jedan te isti cilj: s jedne strane, uništavanje štetnih prenosilaca raznih bolesti, a s druge - učvršćivanje moralnog stida.

Međutim, na evropskom kontinentu skoro da nisam video ni jedan običaj koji bi bio specijalno stvoren ili u cilju higijene, ili radi usađivanja moralnih osećanja u mase. Mora se priznati da u Evropi postoje razni običaji, čak hiljade njih; ali ljudi koji su ih ustanovili, mogu samo da ugađaju jedni drugima ili da kriju realno stanje stvari; to jest da maskiraju neželjene forme svog spoljašnjeg izgleda — neželjepe, naravno, s njihovog subjektivnog gledišta - i da skrivaju ništavnost svog unutrašnjeg sadržaja.

Običaji koji danas preovladavaju, iz godine u godinu povećavaju suprotnost između Ličnosti i Uma tih bića.

Ipak, osnovno zlo leži u tome što se celoviti "oskianotsnel" mlade generacije, ili obrazovanje dece, svodi na usvajanje bezbrojnih navika koje među njima postoje i koje rađaju jedino amoralnost. Zbog toga se, s jedne strane, podaci kristalizovani u njima tokom više desetina vekova radi formiranja bića "prema obličju Božjem", a ne naprosto "životinje", kako oni kažu, iz godine u godinu dekrizalizuju i njihova psiha, s druge strane, postaje skoro onakva kako ju je opisao naš dragi učitelj sledećim rečima:

"U njemu ima svega, osim njega samog."

I, naravno, moj dečače, zbog potpunog odsustva patrijarhaliinih običaja i njihovog žalosno poznatog "obrazovanja", savremeni stanovnici toga kontinenta su se već potpuno pretvorili u "automate" ili žive mehaničke lutke.

Oni sada mogu da ožive i da se spolja iskažu jedino kada neko pritisne "dugme" koje odgovara utiscima koji u njima već postoje, i koje oni mehanički usvajaju tokom svog pripremnog uzrasta, to jest, u detinjstvu.

Ako ta "dugmad" nisu pritisnuta, ta bića, prema izrazu našeg dubokopoštovanog Hodže Nasradina, nisu ništa drugo do naprosto "komadi mesa".

Ovde treba istaći, moj dečače, da je jedan od glavnih uzroka takvog stanja predstavnika savremene civilizacije njihov "onanizam". Ta bolest, koja je od nedavno postala skoro epidemija - zbog njihovog obrazovanja koje im, pored svega ostalog, uliva i jednu štetnu ideju koja se duboko ukorenila u svest svakoga od njih - ideju o apsolutnoj nepristojnosti da se s decom razgovara o pitanjima seksa.

Štaviše, podvlačim činjenicu da ta ideja, koju njihov naivni Um smatra sasvim ništavnom i čije značenje niko ne razume - smatrajući je naprosto pitanjem "pristojnosti" ili "nepristojnosti" - predstavlja osnovni uzrok njihovog fenomenalnog psihičkog "automatizma".

U sveukupnosti fiksiranih koncepcija koje oni nazivaju "obrazovanjem", postoji jedan deo koji tačno objašnjava i označava šta je "pristojno", a šta "nepristojno" govoriti deci.

- Krajem mog poslednjeg boravka na Zemlji, trebalo je da detaljno proučim taj bolni zemaljski problem.

Da bih približno mogao da shvatim kuda vodi savremeno obrazovanje, ispričaću ti o jednom slučaju koji je odredio početak mog posebnog interesovanja za taj zemaljski apsurd.

Taj incident se dogodio u velikoj zemlji Rusiji, ali priča koju nameravam da ti ispričam je veoma karakteristična i pruža veoma dobru opštu sliku o obrazovanju dece savremene civilizacije.

To je karakteristično zato što u velikoj zemlji Rusiji "odgovorni" odrasli ljudi, posebno oni koji pripadaju vladajućoj klasi, čine sve moguće, kako bi vaspitali svoju decu potpuno isto kao što to čine "odgovorni" ljudi u drugim savremenim zemljama Evrope i Amerike.

Pre nego što ti ispričam o tom incidentu, zbog kojeg se u meni probudio impuls za specijalno bavljenje problemom zemaljskog dečjeg obrazovanja, ispričaću ti o onome što se dogodilo upravo pre toga, a što odlično može da ilustruje značaj njihovog vaspitanja i posluži, nekako, kao veza koja je podstakla moje interesovanje za taj problem.

U to vreme sam imao priliku da provedem nekoliko meseci u prestonici te zemlje, gradu Sankt Peterburgu.

Za vreme svog boravka tamo, upoznao sam se s jednim sredovečnim parom.

Muž je bio takozvani "senator", a njegova žena je pripadala "visokom društvu" i bila je "pokroviteljka" nekolicine dobrotvornih organizacija.

Ja sam često odlazio k njima i sa zadovoljstvom igrao šah sa senatorom - to je uobičajen način provođenja vremena među takozvanim "uvažanim ljudima".

Ti sredovečni ljudi su imali nekoliko kćeri.

Sve starije kćerke su već bile "udomljene", to jest udate; i jedino je najmlađa, kojoj je bilo dvanaest godina, ostala s roditeljima.

Pošto taj par više nije snosio nikakvu odgovornost za ostale kćeri, oni su odlučili da najmlađoj pruže najbolje obrazovanje, prema pojmovima toga vremena; i u tom cilju su je poslali u specijalni "pansion", školsku ustanovu pod nazivom "institut". Ona je dolazila kući samo nedeljom i praznikom; osim toga, redovno su jednom nedeljno otac i majka posećivali pansion.

Pošto sam ja skoro uvek nedelje i praznike provodio s njima, viđao sam tu divnu, još neiskvarenu devojčicu i ponekad sam s njom šetao u obližnjem parku.

Ti susreti i razgovori su malo po malo doveli do toga da smo uspostavili neku vrstu prijateljstva.

Ona je u pogledu svojih utisaka i ponašanja bila veoma živahna, ili, kako tvoji ljubimci opisuju takve ljude, bila je "vesela i pametna devojčica".

Jednom prilikom su mog poznanika senatora poslali na "inspekcijsko putovanje", nekud daleko, u Sibir.

Njegova žena je želela da pođe s njim zato što je senator imao bolesnu jetru i bilo je potrebno da neko stalno o njemu brine, ali se ona našla u teškoj situaciji zato što nije bilo pikoga ko bi za to vreme pripazio na njihovu najmlađu kćer.

Zato su jednog jutra ti roditelji, moji sredovečni prijatelji, došli k meni i pitali me da li bih pristao da se umesto njih brinem o njihovoj najmlađoj kćeri dok oni budu odsutni, to jest daje posećujem jednom nedeljno u institutu i daje odvodim kući nedeljom i praznikom.

Naravno, odmah sam prihvatio taj predlog.

Ubrzo posle toga, senator i njegova žena su otišli u Sibir, a ja sam počeo uredno da izvršavam obaveze koje sam prihvatio u vezi njihove kćeri, koja je tada već bila moja ljubimica.

Kada sam prvi put došao u tu školsku ustanovu, specijalno osnovanu za obrazovanje dece, primetio sam nešto neobično što je poslužilo kao jedan od razloga za moja kasnija posmatranja i izučavanja onih posledica do kojih je tvoje savremenike dovelo zlo koje su sami stvorili.

Na dan moje posete toj, kako oni kažu, "blagorodnoj ustanovi", u prostoriji specijalno predviđenoj za susrete roditelja i staratelja sa svojom decom i štićenicama, bilo je mnogo posetilaca.

Jedni roditelji su upravo stigli, drugi su već razgovarali sa svojom decom, ostali su sedeli čekajući, i sva njihova pažnja je bila prikovana na vrata, na koja su obično ulazile vaspitanice.

Kada sam ušao u prijemnu sobu i objasnio dežurnoj nadzornici koga želim da vidim, takođe sam seo da sačekam dete koje je bilo povereno mom staranju. Za to vreme sam razgledao oko sebe.

Sve vaspitanice te "blagorodne ustanove" bile su jednako obučene i kosa svake devojčice bila je upletena u dve pletenice s trakama.

Pala mi je u oči jedna osobenost u vezi tih traka i pletenica.

Nekim devojčicama su trake naprosto visile niz leđa, dok su drugima bile uvezane na određen način.

Sledeće nedelje, kada sam devojčicu koja mi je poverena odveo kući, dok smo razgovarali i pili čaj pored samovara, ja je upitah:

- Sonja, reci mi, molim te, zašto vaspitanice tvog instituta - iako sve imate istu odeću - na različit način vezuju trake u svojim pletenicama?

Ona pocrvene i učuta, piljeći tužno u svoj čaj, i tek posle izvesnog vremena nervozno reče:

- To nije tako jednostavno. Iako je to naša velika institutska tajna, ja moram da vam je kažem, zato što ste vi moj prijatelj i sasvim sam sigurna da nećete otkriti našu veliku tajnu.

I evo šta mi je otvoreno ispričala:

- Način na koji vezujemo mašne smišljen je kako bi učenice mogle da razlikuju jedna drugu, to jest, da bismo znale kojem klubu neka učenica pripada, a da pri tome učitelji ili razredne nadzornice, kao i svi koji ne uče u institutu, to ne znaju niti mogu da naslute našu tajnu.

Sve vaspitanice našeg instituta dele se na dve kategorije; jedna kategorija se zove "muški klub", a druga - "ženski klub", i mi jedna drugu razlikujemo prema načinu na koji su vezane naše mašne.

I ona nastavi da mi veoma tačno objašnjava kakva razlika postoji među klubovima. Rekla mi je da, po pravilu, sve novajlije postaju članice ženskog kluba i tek kasnije, kada učenica dokaže svoju smelost pred učiteljima, ili se uopšte pokaže kao aktivna na ovaj ili onaj način, uz opštu saglasnost svih vaspitanica biva primljena u muški klub i od tog momenta ona trake u svojim pletenicama vezuje zajedno.

Naši klubovi se ponekad sastaju u praznoj učionici ili u zajedničkoj spavaonici, ali najčešće u toaletu.

Pripadnica muškog kluba ima sledeće privilegije: ona ima pravo da odlučuje i da pripadnicama ženskog kluba komanduje do mile volje, a ove su dužne da ispunjavaju svaki kapric pripadnice muškog kluba i da čine sve kako bi ovoj život u našem pansionu bio lagodan; na primer, da nameštaju njen krevet, da joj prepisuju lekcije, da s njom dele poklone koje dobiju od kuće, i tako dalje, i tome slično.

Glavna zabava u klubu je zajedničko čitanje zabranjenih knjiga koje nabavljaju učenice, ali najčešće čitamo jedan veoma redak rukopis koji je bio veoma skup i za koji smo sve skupljale novac. U tom rukopisu je detaljno izloženo učenje znamenite pesnikinje Sapfo.

Moram da ti kažem, moj dečače, da je Sapfo ime jedne grčke pesnikinje koja je prva otkrila "put ka istinskoj sreći" za mnogobrojne žene grčkorimske i savremene civilizacije.

Ta velika graditeljka "ženske sreće" živela je na ostrvu Lezbos i od naziva toga ostrva izvedeno je ime za one žene koje su dostojne da razumeju i nose kroz sav svoj život učenje te izvanredne žene, a koje sada nazivaju "lezbijkama".

Devojčica poverena mom staranju, koja je slučajno počela da me posvećuje u tananosti psihe bića ženskog pola na toj planeti, dalje mi je objasnila da je svaka vaspitanica instituta koja pripada muškom klubu mogla da izabere onoliko partnera za zabavu koliko poželi - to se naravno obavljalo u skladu sa učenjem pesnikinje Sapfo.

Zahvaljujući već toj činjenici, koju sam odabrao među hiljadama ostalih svojih zapazanja, mislim da ćeš jasno shvatiti da ta čudovišna pojava ne bi mogla da postoji među mladima kada u društvu ne bi vladalo mišljenje da je krajnje nepristojno razgovarati s decom o "polnom pitanju".

Ideju o "nepristojnosti" savremena civilizacija je nasledila od ljudi epohe nazvane "srednjovekovljem".

Ti srednjovekovni kandidati za haznamase, koji su bili glavni rušioци istinskog razumevanja učenja božanskog učitelja Isusa Hrista, smislili su i kao pravilo u svakodnevni život uveli ideju pod nazivom "bonton", ili dobar ton". Ta štetna ideja se veoma snažno ukorenila u psihi većine ljudi, prenoseći se iz generacije u generaciju, i zbog nje su tvoji ljubimci, koji su postali popuno slabovoljni, ma koliko se trudili nesposobni da preskoče tu anomalnu psihološku barijeru, to jest mišljenje da je nepristojno razgovarati s decom o "polnom pitanju".

Šta vam je? Zar s decom govoriti o seksu? Zar je to pristojno?

Jedino čemu ljudi savremene civilizacije uče svoju decu jesu izmišljotine koje su razni kandidati za haznamaske ličnosti sabrali u udžbenicima pod nazivom "pravila dobrog tona".

A pošto se u tim udžbenicima tvrdi da je veoma nepristojno govoriti o polnom pitanju uopšte, a s decom prosto amoralno, savremeni ljudi, čak i ako vide da se njihov voljeni sin ili kćer "može pokvariti", naprosto nisu u stanju da smelo i otvoreno, bez obzira što to "u mislima žele", objasne svojoj deci štetnost i pogrešnost tih kriminalnih navika.

Dakle, moj dečače, ubrzo pošto su se moji prijatelji, senator i njegova žena, vratili iz Sibira i oslobodili me dužnosti koje sam se prihvatio u vezi moje ljubimice, njihove najmlađe kćeri, dogodio se pomenuti incident koji me je podstakao na stalna posmatranja i proučavanja tog ozbiljnog savremenog problema.

Taj žalosni slučaj dogodio se u Sankt Peterburgu, u jednoj drugoj školskoj ustanovi istog tipa.

Direktorka tog instituta, pošto je otkrila da je jedna učenica počela da se ponaša suprotno uobičajenim "pravila pristojnosti", postupila je prema njoj toliko surovo i

nepраведno da su se zbog te kazne ona i njena drugarica - dve devojčice-devojčurci, u kojima su postojali začeci podataka za dalji razvoj u normalne "ženemajke" - obesile.

Evo šta sam utvrdio pošto sam proučio taj slučaj.

Pokazalo se da je među vaspitanicama toga pansiona bila jedna devojčica po imenu Liza, koju su roditelji doveli sa udaljenog seoskog imanja u prestonicu kako bi u tom "institutu sa visokim obrazovnim nivoom" mogla da dobije najsavremenije obrazovanje.

U peterburškom pansionu je trinaestogodišnja Liza stekla mnogo drugarica, a među njima i devojčicu Mašu, koja, naravno, takođe još nije bila odrasla.

Te godine na dan "praznika proleća" ili, kako se ponekad kaže za "majski praznik" sve vaspitanice su krenule, kao što je uobičajeno, u šetnju van grada. Dve "najbolje drugarice" su se našle u različitim grupama, koje su išle na izvesnom rastojanju jedna od druge.

Nedaleko, na jednoj livadi, Liza je ugledala četvoronožnu životinju koja se zove "bik" i ne želeći da njena najbolja drugarica Maša propusti taj prizor povikala: "Mašo, Mašo! Pogledaj, eno bika!"

Još pre nego što je uspela da izgovori reč "bik", učiteljice su se sjatile oko sirote Lize i počele ljutito daje grde.

- Kako ste smeli da izustite reč "bik"? Zar ne znate da ta četvoronožna životinja radi ono o čemu nikako ne sme da goiori vaspitana gospođica, a tim pre vaspitanica takve blagorodne ustanove, kakva je naš institut?

Dok su učiteljice grdile sirotu Lizu, sve učenice su se okupile oko njih; prišla je i direktorka lično i pošto je saznala šta se dogodilo počela i sama da grdi devojčicu.

- Stidite se - povikala je ona - rekli ste veoma, veoma nepristojnu reč.

Najzad, Liza više nije mogla da se uzdrži i rasplakavši se, upitalaje:

Ali kako je trebalo da nazovem tu četvoronožnu životinju, kada je to zaista bik?

Reč, kojom ste vi nazvali tu životinju — rekla je direktorka - koristi samo talog društva. A pošto se vi nalazite ovde, u institutu, vi ne pripadate tom otpadu i zato uvek morate razmisliti kako da nazovete nepristojnu stvar imenom koje uhu neće zvučati neprikladno.

Na primer, kada ste ugledali tu nepriličnu životinju i poželeli da je i vaša drugarica vidi, trebalo je da kažete: "Pogledaj Mašo, eno dolazi biftek", ili, "Mašo, pogledaj, dolazi nešto što je veoma dobro za jelo kada smo gladne", i tako dalje.

Sve je to sirotu Lizu bacilo u veliko očajanje, posebno zato što joj je bukunica očitana u prisustvu svih njenih drugarica, tako da više nije mogla da se uzdrži i povikala je iz sveg glasa:

- Jadne usedelice! Sotone crne! Neka vas đavo nosi! Trebalo je samo da stvar nazovem svojim imenom, pa da odmah navalite da mi pijete krv. Neka ste tri puta proklete!

I onda je pala u nesvest. Direktorica je takođe izgubila svest, a nekoliko učiteljica i razrednih nadzornica je takođe popadalo u nesvest.

Što se tiče ostalih razrednih nadzornica i učiteljica tog blagorodnog instituta, sve su nadigle toliku dreku, kao da su piljarice na Berdičevskoj pijaci.

Rasplet je usledio kad su učiteljice i razredne nadzornice došle k sebi i odmah tu, na livadi, pod predsedništvom direktorke organizovale "pedagoški savet" na kome je odlučeno da odmah po povratku u grad Lizinom ocu pošalju telegram u kome će zahtevati da dođe i vodi svoju kćer pošto je isključuju iz instituta bez prava upisa u neku sličnu ustanovu Ruske imperije.

Iste večeri, sat posle povratka vaspitanica, jedan od institutskih domara je svratio u drvenu šupu i video da su se te dve mlade, još neformirane buduće majke obesile o konopce privezane za grede.

U Mašinom džepu je nađeno pisamce sledećeg sadržaja.

"Srcem i dušom ja sam sa svojom dragom Lizom, ne želim više da živim s takvim ništavilima kao što ste vi i zato odlazim s njom u bolji svet."

Taj slučaj me je toliko zainteresovao da sam najpre počeo privatno, psihoanalitički i svestrano da istražujem psihi svih koji su učestvovali u toj tužnoj priči.

Između ostalog, shvatio sam da je u nastupu besa psiha sirote Lize bila u takozvanom "haotičnom stanju".

Bilo bi čudno da do takvog haosa ne dođe u psihi trinaestogodišnje devojčice koja je izgubila samokontrolu, jer ona je pre žalosnog događaja živela na očevom imanju, gde je videla i doživela prirodu u celokupnom njenom bogatstvu, kao i onoga dana na proplanku u blizini grada Sankt Peterburga.

Doveli su je u taj zagušljivi, bučni grad i zatvorili u improvizovanu tamnicu. Osim toga, našla se u sredini u kojoj je svaki svež utisak u njoj budio uspomene na sve moguće čudesne osećaje.

Na Zemlji se u rano proleće mogu videti neverovatno lepi prizori. Zamisli samo: U daljini pasu krave; kraj tebe se stidljivo probija iz zemlje visibaba, unaokolo lete ptice, zdesna se čuje poj sasvim nepoznate ptice, asleva osećaš jak miris cveća, skrivenog od tvoga pogleda.

Ukratko rečeno, u takvim trenucima, pošto je još bila veoma mlada, Liza je posle dugog perioda tegobnog života u zagušljivom gradu, doživela toliko mnogo utisaka da je morala da oseti prirodno ushićenje, koje je u njoj izazvao čitav taj svet asocijacija.

Liza je to morala osetiti posebno snažno, jer je pre dolaska u institut, kao što sam rekao, živela samo na imanju svoga oca koje se nalazilo daleko od izuzetno nenormalnih uslova gradskog života.

Zbog toga je svaki novi utisak, prirodno, morao u njoj da izazove uspomene na rano detinjstvo koje su, opet, povezane sa raznim drugim prijatnim utiscima.

Zato nije teško zamisliti kako ju je iznenadni prizor četvoronožne životinje pod nazivom "bik", podsetio na istog takvog kod kuće - ljubimca dece, koja su mu

krišom donosila hleb sa stola - i u osetljivoj devojčici podstakao impuls za rađanje odgovarajuće asocijacije čiji je rezultat bilo iskreno osećanje sreće; i zato je ona, još neiskvarena abnormalno ustanovljenim uslovima života što su tu vladali, odmah poželeva da svoju sreću podeli sa najboljom drugaricom koja se nalazila u blizini, te joj je doviknula da i ona pogleda toga "bika".

I sada te pitam, kako je trebalo da nazove to četvoronožno biće koje je zaista bilo bik?

Da li je zaista trebalo da ga nazove "biftekom" - kako joj je savetovala "cenjena" direktorka te "cenjene" školske ustanove, osnovane specijalno za "obrazovanje dece", u skladu s varvarskim sistemom koji, na nesreću, kod njih i dalje važi? Kao što vidiš, moj dečače, nastojeći da ti što više ispričam o tricentričnim bićima koja žive na severnoameričkom kontinentu, ja sam ti, uzgred, prilično govorio i o tricentričnim bićima koja su nastala i žive na svim kontinentima te neobične planete. Ipak, ne mislim da bi ti mogao imati nešto protiv toga, jer si na taj način saznao mnoge činjenice koje osvetljavaju pojedinosti njihove čudne psihe.

Što se tiče "stepena izrođavanja" bića koja čine višemilionski narod Severne Amerike, sa stanovišta mogućnosti sticanja suštine, bliske normi koja važi za tricentrična bića uopšte, mogu da ti kažem nešto po njih utešno, zahvaljujući čemu među njima u velikom procentu žive ljudi koji tu mogućnost nisu sasvim izgubili. Iako se ta zemlja sastoji iz tricentričnih bića, poreklom iz raznih evropskih zemalja, čiji je priliv u neprekidnom porastu, te je da bi otkrio ljude s takvim mogućnostima, posebno u poslednje vreme, potrebno da ih, što bi se reklo, "svećom" tražiš, ponavljam da je u Americi takvih ljudi više nego u Evropi.

Meni se čini daje to zato što su svi oni koji su već emigrirali, kao i oni koji će tek emigrirati, uglavnom ljudi iz naroda a ne potomci Evropljana koji pripadaju vladajućoj kasti, kod kojih je usled predispozicija za haznamaske odlike, prenošenih iz generacije u generaciju tokom mnogo vekova, sada ostala samo "unutrašnja naduvenost" koja nikada ne omogućuje sjedinjavanje s opštom masom u nastojanju da se zajednički, opštim naporima, postane onakvo tricentrično biće, kakvo čovek treba da bude.

Upravo zahvaljujući potpunom odsustvu dece evropske vladajuće kaste među Amerikancima, kao i činjenici da oni kao masa formiraju sredinu u kojoj naši saplemenici još mogu da žive bez potrebe da se izlažu emanacijama što potiču od onih iz njihovog okruženja koji štetno utiču na "subjektivno prave unutrašnje snage" svakog bića, ja sam, boraveći tamo, mogao da se odmaram.

A sada, moj dečače, pošto sam već izgubio toliko vremena obašnjavajući ti značaj svih štetnih navika koje su smislili ili stvorili stanovnici te velike savremene zemlje, navika koje su na toj planeti često postojale i ranije i koje su dokazale svoju štetnost u objektivnom smislu, ne samo po one koji su njihovi nosioci, već i po sva ostala tricentrična bića nastanjena na drugim kontinentima, mislim da je radi potpunosti slike neophodno da te posvetim u misli koje su mi pale na pamet poslednjeg dana

mog boravka među njima, u Njujorku, i koje su se konačno uobličile na parobrodu koji se otisnuo od obala tog kontinenta i krenuo na istok.

Toga dana sam sedeo u jednom od njihovih neobičnih kafea čekajući Evropljane koji su me pratili u Ameriku, kako bih se s njima uputio u pristanište i popeo na parobrod koji se spremao da isplovi. Posmatrao sam kroz prozor prolaznike koji su na prvi pogled izgledali različito jedni od drugih naravno, uglavnom zahvaljujući kobnom zemaljskom izumu, od nedavno fiksiranom kod njih, pod nazivom "moda", kojem robuju više nego stanovnici bilo kog drugog kontinenta - ali su mi sa stanovišta svog "unutrašnjeg sadržaja", svi oni izgledali neverovatno slični.

Posmatrajući ih, setio sam se svog konačnog zaključka, do koga sam već bio došao, i misao da u sadašnjem periodu proticanja Vremena u opštem planetarnom procesu svakodnevnog života tih čudnih tricentričnih bića, stanovnici te mlade zemlje predstavljaju rasadnik intenzivnog manifestovanja one već davno ustanovljene osobenosti njihove čudne psihe koju je jedan od najviših kozmičkih svetitelja jednom opisao kao "osnovni izvor", koji se periodično javlja, iz kojeg potiču novi uzroci anomalija.

Podsticaj za takve asocijacije i za moja buduća aktivna razmišljanja predstavljalo je istraživanje koje sam imao prilike da obavim i koje se sastojalo u tome da sve što čini "spoljni subjektivni izgled" svakog od tih tricentričnih bića- odeća, gestovi, maniri i uopšte sve navike koje oni tokom svog života stiču - predstavlja najčistiju imitaciju svega onoga što "slobodni" stanovnici drugih nezavisnih zemalja na drugim kontinentima - "slobodni" u smislu da su već mnogo toga iskusili i da su se, prema tome, rastali sa svim iluzijama o onome što svakodnevni život može da pruži - smatraju neadekvatnim u ponašanju sebi sličnih bića.

To moje slučajno i iznenadno saznanje me je veoma začudilo, uglavnom zato što sam već došao do pouzdanog zaključka da stanovnici skoro svih drugih zemalja ove planete, onih zemalja koje su nedavno nastale ili su u određenoj fazi razvoja, sada u potpunosti imitiraju sve novotarije bića te mlade zemlje i s entuzijazam uvode te novotarije u svoj svakodnevni život; i sadaje jasno da, s jedne strane, sve spoljne manifestacije bića te nove grupe, prema tome, i "unutrašnja subjektivna ocena" koja rađa te manifestacije, čine jedino loše navike, koje su se, gsao što sam već rekao, na veliku žalost "slobodnih" bića drugih nezavisnih grupa, fiksirale i postale osobenost prirode običnih građana tih zemalja.

Ta neočekivana misao je izazvala snažan impuls radoznalosti; pozeleo sam da utvrdim logičke uzroke tog zemaljskog nesklada.

Čitav dan, dok sam sedeo u kafeu i čekao Evropljane koji su me pratili, kao i kasnije, u taksiju kojim sam se vozio u luku, pa čak, na samom brodu, neprestano i aktivno sam razmišljao o tom pitanju i, naravno, ostavljao utisak čudaka, pošto sam automatski razgledao sve što me je okružavalo.

Treba reći da sam živeći među tvojim ljubimcima na planeti Zemlji postao pravi stručnjak, i to "virtuoz" u ponašanju koje mi je omogućavalo da ličim na njih i da budem neprimetan ili, da tako kažem, da ne skrećem njihovu pažnju.

Dok sam sedeo na palubi i posmatrao svetla koja su treperila na obali kontinenta, postajući sve slabija i slabija, jer se naš brod udaljavao na istok. Razmišljao sam i upoređivao sve činjenice prema njihovom logičkom redosledu i postepeno mi je bilo skoro jasno sebi zašto i kako je takav nesklad mogao nastati na toj zlosrećnoj planeti.

Najpre sam utvrdio mnogobrojne faktore koji su mogli da omoguće nastanak tog nesklada, ali kada sam kasnije, kao što se radi u takvim slučajevima, počeo redom da isključujem sve što je logički sledilo jedno za drugim, nabasao sam na činjenicu, na prvi pogled beznačajnu, koja se na moje čuđenje pokazala kao prauzrok te anomalije.

Shvatio sam da njihovo famozno "obrazovanje", koje sam tako često pominjao, u prirodi svakoga od njih tokom pripreme za odgovornu egzistenciju - i bez obzira na nacionalnu pripadnost — neizbežno rađa podatke usled kojih oni sa sigurnošću misle kako u prošlim epohama bića slična njima na njihovoj planeti još nikada nisu uspela da usavrše svoj Um do stepena koji su dostigli savremeni ljudi, a da oni sami mogu čak i da ga nadmaše.

Pošto sam svoje misli koncentrisao na to, trudeći se da se setim svojih nekadašnjih utisaka o tom problemu, usvojenih svesno i automatski, zahvaljujući svojim prethodnim posmatranjima tvojih ljubimaca, postepeno sam utvrdio da su se oni, posebno za poslednje 300 godina, tokom svoje odgovorne egzistencije uverili da je njihova savremena "civilizacija" - samo rezultat direktnog produžetka i razvoja njihovog Uma, i da je taj razvoj započeo od samog nastanka tricentričnih bića na toj planeti.

I zato, kada predstavnici ovog ili onog naroda, zahvaljujući tome što se u njima formiraju sveži podaci za to "lažno ubeđenje", još u pripremnom uzrastu slučajno ovladaju nečim što se u to vreme smatra poželjnim - što im naravno pridaje moć - i kada, takođe slučajno, otkriju neku ideju koja se često rađala i u prošlim epohama, oni je proglašavaju svojom sopstvenom. Tada predstavnici drugih naroda, pošto usled rđavog obrazovanja nemaju podatke koji inače odlikuju sva tricentrična bića odgovornog uzrasta i koji se dužni da u njihovoj prirodi formiraju "instinktivno osećanje realnosti" i "široke vidike", počnu da veruju da se to "nešto poželjno" pojavilo na njihovoj planeti prvi put i da će ta ideja, ukoliko bude primenjena u praksi, zaista biti veoma dobra. I odmah počinju da imitiraju onaj prvi narod u svemu, dobrom i lošem, iako to potpuno protivreči svemu onome što već postoji i što je čvrsto usađeno u njihov svakodnevni život - samo zato da bi ovladali onim što se "za danas" smatra poželjnim.

Ja sam se tada takođe setio da sam jednom prilikom već razmišljao ozbiljno o tom predmetu u vreme svog petog putovanja na površinu tvoje omiljene planete, kada je

grad Vavilon smatran "kulturnim centrom" tvojih ljubimaca i kada sam, povodom sličnog problema, morao da izvršim logičku analizu te čudne odlike psihe neobičnih tricentričnih stvorenja.

Tada sam, kao i sada, razmišljao na sledeći način.

Taj način mišljenja se može logički opravdati ako se uzme u obzir da zbog abnormalnih uslova svakodnevnog života, uspostavljenih u prošlim epohama, tačna informacija o događajima koji su se odigrali u prošlosti ne dopire do tricentričnih bića. Kako je, međutim, moguće da se u mišljenju nekoga od onih, kod kojih se nazire nešto nalik na proces "uporedne logike", nije rodila sledeća jednostavna i, kako oni kažu, "ideja koje može i dete da se seti"?

Ako njihova planeta - kako sami tvrde i čak su u to ubeđeni - postoji već mnogo, mnogo vekova zajedno sa živim bićima nastanjenim na njoj, i ako se pre njih već mnogo, mnogo miliona njima sličnih, to jest misaonih bića, takođe rodilo i živelo, zar se zbilja među svim tim milionima nije našla makar nekolicina onih koji su mogli da smisle razne vrste komfora za srećnu egzistenciju svojih savremenika, kakve su sada smislili savremeni Amerikanci, a svi ostali ih nekritički i čak, ushićeno slede - kao što su komforna sedišta u toaletima, konzervisana hrana, i tako dalje, i tome slično.

Taj neoprostivi propust u mišljenju je još neobičniji zbog toga što oni priznaju postojanje "drevnih mudraca", kako ih sada nazivaju, i ne poriču bogatstvo informacija koje su do njih došle u skladu s objektivnim istinama koje su ti mudraci otkrili, informacija koje, uzgred, neki tvoji savremeni ljubimci bestidno proglašavaju proizvodima sopstvenog Uma i eksploatišu ih u svojim egoističkim ciljevima, nimalo ne sluteći da će neizbežni rezultat tog njihovog mudrovanja pre ili kasnije dovesti njihove potomke do potpunog kraha.

Prema mojim posmatranjima, počev od propasti Atlantide, ta osobenost njihovog mišljenja, koju je toliko teško razumeti putem "logičke analize", stvarajući u njima to lažno uverenje o kome sam govorio, uvek je bila, da tako kažem, "osnovni razlog" skoro svih, velikih i malih tragičnih događaja u njihovom društvenom životu.

Zbog tog lažnog uverenja, nastalog na osnovu njihovog čudnog mišljenja, kao i zbog toga što u njihovim osećanjima potpuno funkcionišu posledice svojstava organa kundabufera, koje se u njihovoj prirodi neizbežno javljaju u odgovornom uzrastu i zovu se "zavist", "pohlepa" i "ljubomora", uvek kada predstavnici jednog naroda ovladaju "novotarijama", koje se u to vreme smatraju poželjnim, ljudi svih ostalih naroda, čim do njih stigne glas o njima, odmah dobiju želju da tu novu stvar dobiju, u većini slučajeva usled štetne navike, fiksirane u njihovom svakodnevnom životu, a koju označavaju izrazom: "Nikada se ne zaustavljaj na putu progresa". Od toga momenta u svakome od njih se, kao što sam rekao, najpre javlja potreba da taj narod imitira, a zatim i nepokolebljivo uverenje da ljudi toga naroda sigurno žive

"veoma ispravno", jer se pokazalo da su sposobni da smisle ono što se smatra poželjnim.

U vezi s tim, može se reći da je u mišljenju tvojih ljubimaca posebno neobično to što oni nikada ne razmišljaju na tu temu, kako bi makar približno mogli da shvate istinske uzroke zbog kojih neki ljudi vladaju onim što kod drugih izaziva "zavist", "pohlepu", "ljubomoru", i tako dalje.

I zato, moj dečače, iako ljudi tog mladog naroda ne poseduju ni jedan rezultat postignut svesnim radom i namernom patnjom tricentričnih bića prošlih epoha i nemaju od toga apsolutno ništa, i mada se, kako njihov sopstveni unutrašnji sadržaj, gako i njihovo spoljašnje izražavanje sastoje jedino iz svega rđavog što postoji među savremenim bićima drugih samostalnih naroda, ovi poslednji u potpunosti imitiraju sve što su ljudi tog novog naroda pronašli, jedino zato što što su oni sada slučajno postali vlasnici onoga što je u objektivnom smislu najprezrenije, ali što se zbog anomalnih uslova svakodnevnog života tih nesrećnika smatra poželjnim.

Od svih kobnih pronalazaka, bića tog savremenog naroda, koji su slučajno postali uticajni, po njihovu prirodu je najštetniji - u tom smislu što će njegovi rđavi efekti u budućnosti biti najteži za prevladavanje - jeste običaj da se veći deo vremena provodi u veoma visokim zgradama.

Da bi jasno mogao da shvatiš stepen štetnosti tog njihovog pronalaska, moram pre svega da ti objasnim sledeće:

Sećaš li se da sam ti, kada sam govorio o "kobnoj praksi" koja tamo i danas vlada i zove se "sport", rekao da je nekada dužina života tvojih ljubimaca bila "fulasnitamnijanska", to jest njihov život je trajao sve dok je njihovo "kesdžano telo" bilo u njima ovaploćeno i usavršavano do potrebne gradacije Uma, ali da je kasnije, kada su tamo počeli da se uspostavljaju abnormalni uslovi svakodnevnog života, Velika Priroda bila prinuđena da auktualizuje njihovu suštinu i dalji proces njihovog života uskladi sa principom "itoklanotc", to jest da ga uskladi sa posledicama određenih spoljnih uzroka.

Od tada, jedan od takvih uzroka bio je i "nivo gustine vibracija" njihove druge nasušne hrane ili, kako bi oni sami rekli, "stepen koncentracije vazduha" koji udišu. Suštinaje u tome što je ta kozmička formacija, koja služi kao druga nasušna hrana, takođe sačinjena u skladu sa fundamentalnim kozmičkim zakonom

Triamazikamnom i realizuje se putem tri nezavisna sveta izvora, to jest tri raznorodne kozmičke supstance.

Prva je - emanacija sunca tog sistema, u kojoj ta kozmička formacija služi kao druga hrana za živa bića.

Druga je - sveukupnost supstanci koje je preobrazila sama planeta na kojoj žive bića što uzimaju tu hranu.

Treća je - sveukupnost onih supstanci koje se preobražavaju posredstvom drugih planeta toga sistema i dopiru do date planete u vidu zračenja.

Dakle, proces sjedinjavanja svih supstanci, potrebnih za normalno formiranje i život bića, može se u potrebnoj proporciji odvijati u atmosferi jedino na određenom rastojanju od površine planete, zato što zahvaljujući kozmičkom zakonu drugog reda pod nazivom "tenikdoa" ili, kako bi ga nazvali tvoji ljubimci, "zakonu privlačenja", supstance koje aktualizuju drugu svetu silu svetog Triamazikamna, mogu da prodru u atmosferu samo do određene visine.

Ja mislim da na osnovu onoga što sam ti upravo opisao, možeš da sagledaš sve posledice i uporediš podatke koji su ti potrebni za sopstveno mišljenje o značaju tog njihovog pronalaska.

Ja mislim, dete moje, da sam sada potpuno zadovoljio tvoju radoznalost u vezi tih "dolarskofokstrotnih sledbenika" njihove čuvene "hrišćanske nauke".

U ime Objektivne Pravde sada mi jedino preostaje da naglasim kako sam, bez obzira na to kakvi su Amerikanci danas ili šta mogu postati u budućnosti, onda kada sam ja među njima živio imao mogućnost da odmorim dušu i za to mogu jedino da im izrazim svoju iskrenu zahvalnost.

A ti, moj nasledniče, ti koji dobijaš i dobićeš u nasledstvo sve što sam ja stekao tokom svog dugog života - naravno ako to zaslužiš svojim svesnim životom i časnim služenjem našem Večnom Sveprisutnim Ocu Stvoritelju, Našem Bezmernom - insistiram na tome - ako se nađeš na planeti Zemlji obavezno otidi u grad Njujork, a ako taj grad više ne postoji, barem zastani na mestu gde se on nekada nalazio i glasno vikni od sveg srca:

"Na ovom mestu je moj voljeni dedica, moj prvi učitelj Belzebub, doživio nekoliko prijatnih trenutaka u svom životu."

Molim te - naravno, kao naslednika kome će, kao i obično biti predato ispunjenje svih obaveza koje je predak primio na sebe, a koje su iz ovog ili onog razloga ostale neispunjene - da ubuduće posebno obratiš pažnju na pitanje koje me je veoma interesovalo, ali koje sam nisam mogao da razjasnim, pošto još nije bilo vreme za njegovo rešavanje, to jest dajem ti zadatak da utvrdiš kakvu će formu, kobnu po njihove potomke - ako se, naravno, u to vreme oni uopšte budu rađali - dobiti jedna "bolest" koja je tada bila veoma rasprostranjena i koju je jedan mister po imenu Onanson nazvao "spisateljskim svrabom".

Naravno, moj dečače, pošto sam tokom svog boravka tamo sa mnogima uspostavio više ili manje bliske veze, ubrzo sam utvrdio daje svako od njih ili već napisao knjigu, ili je upravo piše, ili mu je knjiga spremna za štampu.

Ta osobena "bolest" je rasprostranjena, maltene, među svim stanovnicima toga kontinenta, bez obzira na uzrast i pol, i ima epidemijske razmere među "omladinom", to jest onima koji gu tek stupili u odgovorne godine, a posebno među balavcima bubuljičavih fizionomija.

U vezi s tim, treba da uzmeš u obzir da među njima cveta jedna čudna osobina, ukorenjena u njihovom društvenom životu, koja se može formulirati ovako:

"Koncentracija interesa oko jedne ideje koja je slučajno postala tema dana."

I zato su neki među njima, koji su malo "veštiji" od ostalih i kod kojih su u većoj meri atrofirali podaci za životni impuls, nazvan "instinktivno izbegavaj svaki oblik iskazivanja koji tvoje prijatelje može dovesti u zabludu", organizovali razne "škole" i napisali najrazličitije "udžbenike" u kojima podrobno objašnjavaju kojim redosledom treba koristiti reči u nekom pismenom izlaganju da bi ih čitaoci lakše shvatili i usvojili.

Zbog toga, svi oni koji pohađaju te "škole" ili čitaju te "udžbenike", iako u pogledu svog poznavanja realnosti pripadaju istom onom tipu ljudi koje je naš učitelj Hodža Nasradin nazvao "ništavilima koja u atmosferu izbacuju nepodnošljive vibracije", počnu da mudruju u skladu sa svim tim pravilima. I, pošto je proces čitanja postao organska potreba tog novog naroda, usled raznih drugih anomalija izazvanih okolnostima njihovog svakodnevnog života i pošto se, osim toga, sadržaj nekog dela može oceniti tek pošto se ono pročita, svi stanovnici toga kontinenta, sablažnjeni raznim bleštavim omotima i naslovima uzimaju da čitaju, i čitaju sve dok najzad ne postane jasno da njihovo mišljenje, i bez toga prilično "osiromašeno", sve više i više "siromaši".

Nije mi bilo lako da izgovorim "ako se do tada njihovi potomci još budu rađali", jer sam tada primetio jednu veoma veliku neobičnost u vezi s novom formom planetarnog tela bića ženskog pola, koju sam ranije video jedan jedini put u procesu svakodnevnog života tih čudnih tricentričnih bića; uporedo s tim, pažljivo sam razmotrio sve njene posledice.

Taj neobičan fenomen je postojao pred propast Atlantide u maloj grupi tricentričnih bića, koja su po svom poreklu pripadala raznim velikim narodima toga vremena. Ti ljudi su živeli u izolaciji na tada čuvenom ostrvu poznatom pod nazivom "Balahanira", koje se nalazilo istočno od Atlantide i koje je nestalo zajedno s njom. Ta mala grupa je izumrla zbog jedne čudne osobenosti u formiranju planetarnog tela bića ženskog pola, a način na koji je produžetak njihovog roda prekinut, naučnici iz društva Akkladansa kasnije su nazvali "dezsupsentoziroso".

Neobičan fenomen, koji se dogodio nekoliko vekova pre nego što je njihova rasa definitivno nestala, predstavljao je postepeno sužavanje takozvane "karlice" bića ženskog pola.

To progresivno sužavanje karlice odvijalo se takvom brzinom da se dva veka pre nego što je ta rasa potpuno nestala, "dolazak na svet Božiji" njihove slučajno začete dece odvijao putem "sitrika"; sada se taj način naziva "carskim rezom".

Tu je Belzebub stao zato što je kroz eter u prostor broda Karnak potekla struja. To je značilo da se putnici pozivaju u "camcampal", to jest u trpezariju broda gde su se povremeno svi okupljali kako bi uzeli drugu i prvu nasušnu hranu.

Zato Belzebub, Hasejn i Ahun prekidoše razgovor i krenuše u džamdžampal.

Glava 43 BELZEBUB PRIČA O PROCESU MEĐUSOBNOG UNIŠTAVANJA KOJI SE POVREMENO JAVLJA KOD LJUDI, ILI BELZEBUBOVO MIŠLJENJE O RATU

Kada su se Belzebub, Hasejn i Ahun vratili iz "džamdžampala" i seli na svoja uobičajena mesta, Hasejn se opet obrati dedi rekavši:

- Dragi dedice! Tvoja iscrpna objašnjenja raznih epizoda do kojih dolazi u životu tricentričnih bića na planeti Zemlji, dala su mi jasnu ideju i zadovoljavajuće razumevanje čudnovatosti njihove psihe, ali, ipak, imam još jedno pitanje o jednoj njihovoj osobenosti, koju još sasvim ne razumem i koja mi izgleda nelogična bez obzira na svu neobičnost njihove psihe. Moje misli se neprestano vraćaju na taj zamršeni problem i bile su na njih usredsređene čak i za vreme svete tajne u džamdžampali.

Na osnovu svih tvojih objašnjenja o životu tih tricentričnih bića, ja sam veoma jasno uvideo da iako većina njih tokom svog odgovornog i zrelog života, posebno posle treće planetarne katastrofe, poseduje čisto automatski Um, čak i tim automatskim umom oni mogu sasvim dobro da misle i u stanju su da manje ili više tačno definišu mnoge zakone Prirode, te, u skladu s njima, oni mogu na svojoj planeti čak i da pronalaze i smišljaju neke stvari.

Istovremeno, paralelno s tim, napomene o jednoj osobenosti koja je svojstvena samo njima - to jest o njihovoj povremenoj potrebi da jedni druge uništavaju - provlače se kao crvena nit kroz sve te priče.

I zato, dragi dedice, ne mogu sasvim da razumem kako je moguće da oni, bez obzira na to što toliko dugo postoje, do dana današnjeg nisu shvatili i još ne shvataju sav užas te svoje osobine.

Zar oni zaista ne uviđaju da su od svih užasa koji se u Vasioni mogu sresti ti procesi najužasniji? I zar zaista ne razmišljaju kako da shvate taj užas i pronađu način da ga nekako iskorene?

Molim te, dedice, ispričaj mi zašto je to tako i koje su odlike njihove čudne psihe uzrok te njihove osobenosti.

Rekavši to, Hasejn opet pogleda u dedu pogledom punim iščekivanja, ispunjen žudnjom za znanjem.

Pre nego što je odgovorio na ovo pitanje svoga unuka, Belzebub ga pogleda spokojno sa "osmehom punim sažaljenja" i duboko uzdahnuvši reče:

- Eh... dragi moj dečače...

Ta njihova osobenost, zajedno sa svim rezultatima koji iz nje proističu, predstavlja glavni uzrok svih anomalija, uključujući i njihovu takozvanu "smušenu logiku".

Napravivši kratku pauzu, on nastavi:

- Dobro, pomoći ću ti da razjasniš to pitanje – utoliko pre što sam obećao da ću ti o tome detaljno pričati.

Naravno, u cilju razvoja tvog aktivnog mišljenja, neću ti o tome reći svoj lični stav, daću ti jedino materijal, potreban za logičko poređenje, uz čiju ćeš pomoć doći do kristalizacije podataka za formiranje tvog sopstvenog mišljenja.

Uzgred, pitao si me kako je moguće da oni nikada ne razmišljaju o toj groznoj osobini, svojstvenoj jedino njima.

Razmišljaju, naravno, i svakako uviđaju...

Neka od tih tricentričnih bića razmišljaju o tome veoma često i, bez obzira na automatizam svoga Uma, potpuno shvataju da je ta sklonost ka povremenom međusobnom uništavanju toliko neopisivo užasna i grozna da za nju čak nema imena.

Na nesreću, ta njihova razmišljanja ne vode nikuda.

Ona ne vode nikuda zato što neki ljudi, kada ozbiljno razmišljaju o tom pitanju i kada dođu do zaključka koji ima nekakav smisao, zbog nedostatka opšte planetarne organizacije društva i jedinstvene linije delovanja njihovo mišljenje ne uspeva da se proširi ili da prodre u svest drugih ljudi. Uzgred, što se tiče tih "dobronamernih razmišljanja", stanje stvari kod Zemljana je zaista žalosno.

Moram da ti kažem da od početka njihovog svesnog života, usled abnormalno ustanovljenih uslova života, "budna duša" svakoga od njih postepeno postaje takva da čovek može "iskreno da misli" i vidi stvari u pravoj svetlosti tek onda kada mu je želudac toliko pun da "lutajući nervi" u njemu ne mogu da se pomeraju, to jest, kada je, kako kažu ljudi, "napunio svako crevce" i potpuno zadovoljio, naravno, samo nakratko, sve sebi svojetvene potrebe, nedostojne tricentričnog stvorenja, koje su postale dominantan faktor čitavog njegovog bića.

Ali zbog tih nepravilno uspostavljenih uslova, nemaju svi Zemljani mogućnost da te potrebe zadovolje; i zbog toga, kao i iz mnogih drugih razloga, većina njih, bez obzira koliko to želela, niti može "iskreno da misli", niti može da vidi i oseća realnost, zbog čega je "iskreno mišljenje" i "osećanje realnosti" na Zemlji odavno postalo redak luksuz, nedostupan većini njenih stanovnika.

Svoju sitost mogu da zadovolje samo oni Zemljani koje nazivaju "vlastodršcima". Razume se, to su upravo ljudi koji zahvaljujući svom položaju mogu nešto da učine kako bi se to zlo iskorenilo ili makar u određenoj meri smanjilo.

Ali te "važne persone na vlasti" koje mogu sebe potpuno da zadovolje i koje bi možda mogle sve to da prekinu, iz sasvim osobenih razloga zapravo ništa ne preduzimaju.

A osnovni razlog predstavlja ono kobno sredstvo, fiksirano u procesu njihovog svakodnevnog života, koje oni nazivaju "obrazovanjem",

To štetno sredstvo se primenjuje na sva mlada bića tokom njihovog pripremnog uzrasta, posebno na ona koja kasnije skoro uvek postaju vlast.

Dakle, pošto vreme koje je Velika Priroda odredila za pripremu za dostojnu i odgovornu egzistenciju, ti budući vlastodršci troše jedino na to da u sebi razviju osobine proistekle iz njihovog slavnog obrazovanja - koje im po pravilu diktira

jedino kako da se što bolje prepuste "samozavaravanju" kada, dakle, postanu odgovorne odrasle osobe i pristupe izvršenju odgovornih obaveza, naravno, nemaju nikakve podloge za ispoljavanje logičkog mišljenja, te pokazuju svoju nesposobnost za bilo kakav ispravan odnos sa svojim bližnjima koji su se, zbog uslova u kojima žive, našli pod njihovom vlašću.

Zbog svog anomalnog obrazovanja, u njima ne ostaje sačuvano ništa što bi im omogućilo da misle i da sve efikasno primenjuju u praksi, već se, naprotiv, mnoge posledice svojstava kobnog organa kundabufera - koji je stvorio veliki Anđeo, sada Arhandeo Luizos - kod njih formiraju postepeno i prenose iz generacije u generaciju, a pošto se kristalizuju u psihi tih nesrećnika, postaju njihove organske funkcije.

Posledice koje se sada najčešće sreću postoje pod nazivima "egoizam", "strast", "sujeta", i tako dalje.

Za opisivanje vlastodržaca, ili, naprosto, važnih ljudi, naš mudri Hodža Nasradin ima veoma interesantnu izreku.

"Značaj tih ljudi meri se isključivo brojem njihovih banalnih misli".

Prema tome, moj dečače...

Kada bi savremena tricentrična bića na toj planeti, koja mogu sebi da dozvole sitost i zadovoljavanje svih svojih potreba, ponekad možda i mogla da učine nešto za borbu sa zlom koje vlada na njihovoj planeti, ona su potpuno prezasićena i baškare se u svojim "mekim engleskim foteljama" da bi, kako oni kažu, "sve to svarili", ne koristeći pri tome čak ni mogućnosti koje im ti povoljni uslovi pružaju za iskreno razmišljanje, već se jedino predaju svom kobnom "samozavaravanju".

A pošto ni jedno tricentrično biće Vasiona, prema tome i bilo koji stanovnik Zemlje, apsolutno ne može da postoji bez mišljenja koje se u njemu odvija, i pošto, istovremeno, tvoji ljubimci ne žele da se slobodno prepuste svom "unutrašnjem zlom duhu, samozavaravanju", oni se postepeno i veoma efikasno prepuštaju jednoj vrsti čisto automatskog mišljenja bez i najmanjeg napora sa svoje strane.

Za neke stvari im se ipak mora odati priznanje - u tome su dostigli savršenstvo; i sada njihove misli teku u svim pravcima bez namernog naprezanja bilo kog dela njihovog bića.

Kada se, na primer, ti važni zemaljski vlastodršci, "presiti i zadovoljni", izležavaju u svojim foteljama, asocijativne misli, koje se u njima ne mogu zaustaviti, primaju impulse samo od refleksa njihovog želuca i polnih organa i blude slobodno u svim pravcima njihovog, što bi se reklo, "unutrašnjeg sveta", toliko bezbrižno, kao da im misli "u parisko predvečerje šetaju bulevarom Kapucina".

Kada se neki od tih zemaljskih vlastodržaca odmara u svojoj mekoj fotelji, na pamet mu padaju razne misli.

Na primer: "Kako da razumem svog prijatelja Džona Smita, koji je pre nekoliko dana ženu koju ja "volim" pogledao ne desnim okom, već levim?"

Ili taj Zemljanin, vlastodržac, pošto je "svario" svoj ručak razmišlja: "Zašto juče na trkama moj konj nije stigao prvi, kao što sam očekivao?"

Ili, najzad, razmišlja otprilike ovako: "Kada bih ja bio na mestu Cona Smita koji je bio dovoljno vešt da smisli novi način da od muve napravi slona, ja bih iz toga izvukao korist, a ne bih se ponašao kao pas koji niti kost glođe niti je drugom daje", i tako dalje u tom smislu.

Međutim, ponekad se događa da neki važni zemaljski vlastodršci, i to ne pod uticajem refleksa želuca i polnih organa, odjednom počnu iskreno i sasvim ozbiljno da razmišljaju o pitanjima koja se odnose na taj užasni zemaljski problem.

Ali čak i najdobronamernija razmišljanja vlastodržaca protiču uglavnom automatski, usled slučajnih spoljnih uzroka; na primer, za vreme poslednjeg procesa međusobnog uništavanja, iznenada i grubo prestaje život nekoga ko im je veoma blizak; ili ih neko povredi veoma bolno i duboko; ili neko dirne u njihove emocije tako što im ponudi nešto što oni ili veoma cene, ali nikako ne očekuju da dobiju; ili, najzad, zaista osećaje daje njihovoj sopstvenoj egzistenciji došao kraj.

U takvim slučajevima, kada vlastodršci iskreno razmišljaju o tom užasnom zlu koje hara njihovom planetom, oni se uvek veoma zabrinu i, dok se nalaze u tom stanju, naravno, kunu se da će preduzeti sve moguće mere i da će po svaku cenu učiniti kraj toj nesreći.

Ali tu se upravo i krije nesreća: pre nego što želuci tih "iskreno zabrinutih" ljudi uspeju da se isprazne, ili pre nego što oni uspeju da dođu k sebi od tih spoljnih utisaka koji ih bacaju u mračne misli, ne samo da su već zaboravili svoje zakletve, već opet počinju svesno ili nesvesno da čine sve ono što dovodi do nove provale tih procesa među narodima.

Veoma često se događa da bića koja imaju vlast, nenamerno ili čak polunamerno čine sve kako bi ubrzala sledeći proces uzajamnog uništavanja, pa čak i maštaju da se on dogodi u što većim razmerama.

Ta čudovišna potreba u njihovoj abnormalnoj psihi nastaje zbog određene egoističke koristi od tih procesa, i u njihovom deformisanom mišljenju se čak pojavljuje nada da će oni, što taj proces bude duži, za sebe i svoje bližnje izvući više koristi.

Ipak, moj dečače, ponekad se događa da se neka od tih važnih bića na vlasti udruže i formiraju specijalna društva u cilju zajedničkog traganja i praktične primene sredstava za oslobađanje od te izuzetno zločinačke osobenosti.

Upravo kada sam zauvek napustio taj sunčani sistem, na tvojoj omiljenoj planeti se opet mnogo govorilo o formiranju jednog takvog društva koje su oni, čini mi se, rešili da nazovu "Ligom naroda".

Rekao sam "opet", zato što su mnogo puta pre toga već osnivali takva društva koja su, na kraju krajeva, uvek odumirala na veoma čudan način - to jest uvek su odumirala bez "predsmrtne agonije".

Sećam se veoma dobro kako je prvi put nastalo jedno takvo društvo. To je bilo u gradu "Samoniki" u zemlji Tikliamiš, koja je tada smatrana glavnim "kulturnim centrom" tricentričnih bića te osobene planete.

Tada su se važna bića iz većine zemalja azijskog kontinenta prvi put okupila u tom gradu kako bi se zajednički dogovorila da među raznim azijskim narodima nikada više ne dođe do bilo kakvog razloga za proces međusobnog uništavanja.

Deviza tog društva bila je: "Bog je tamo gde se ne proliva ljudska krv".

Ali zbog raznih ličnih egoističkih i sujetnih ciljeva, ti važni zemaljski vlastodršci, koji su se tamo okupili, uskoro su se između sebe posvađali i otišli svako svojoj kući neobavljena posla.

Nekoliko vekova posle Tikliamiša takvo društvo je takođe nastalo u Aziji, ali ovoga puta u zemlji pod nazivom "Mongolplanzara".

Deviza toga društva bila je sledeća: "Voli drugoga i Bog će voleti tebe".

To društvo nije dalo dobre rezultate zbog toga što je takođe prestalo da postoji.

Kasnije je slično društvo bilo osnovano u zemlji koja se sada zove "Egipat", i počelo je svoju delatnost pod devizom: "Jedino ako znaš kako da stvoriš buvu, možeš da se usudiš da ubiješ čoveka".

Još kasnije, jedno drugo društvo je bilo osnovano u Perziji, a njegova deviza je bila ova: "Svi ljudi su božanski, ali onaj koji ubije drugoga, pretvara se u ništa."

I sasvim nedavno pre samo četiri ili pet njihovih vekova, formirano je poslednje takvo društvo, takođe u Aziji, u gradu koji se, čini mi se, zvao "Mosulopolis".

Prilikom svog nastanka, to društvo je nazvano: "Zemlja pripada našem zajedničkom Stvoritelju i podjednako je slobodna za sva Njegova stvorenja."

Ipak, ubrzo, pošto je među njegovim članovima planula nekakva rasprava, oni su promenili naziv svoga društva i pod novim imenom: "Zemlja pripada jedino Ljudima", ono je kasnije prestalo da postoji.

Članovi društva "Zemlja je Podjednako Slobodna za Sve", su, može biti, mogli da učine nešto razumno, zato što su, pre svega, imali ostvarljiv program kao osnovu za svoje ciljeve, a, osim toga, svi su, bez izuzetka, bili stari i uvaženi ljudi velikog iskustva, koji upravo zato i nisu imali nikakvih iluzija o bilo čemu što bi mogla da im pruži obična planetarna egzistencija.

Zahvaljujući tome, oni su osobine kao što su "egoizam", "sujeta", i tako dalje, koje društva te vrste obično dovode do kolapsa, posedovali u manjoj meri.

Ipak, glavni razlog zbog kojeg je iz tog društva mogla da se izvuče korist, bio je u tome što u njemu nije bilo ni vlastodržaca, niti ijednog od onih bića koja vođena egoizmom i sujetom, pre ili kasnije - štaviše, kako sama kažu, uz "muzičku pratnju" - sva dostignuća običnog planetarnog društva, kome i sami pripadaju — pretvaraju u poznatu svinju našeg Hodže Nasradina, koja ždere sve odreda, to jest sve bez razlike.

Jedini društveni poslovi koje ti važni zemaljski vlastodršci, posebno savremeni, ne sprečavaju, jesu oni od kojih mogu da očekuju bitnu korist za sebe lično ili za predstavnike svoje kaste.

Zadaci kojih se prihvataju društva te vrste, mogli bi da donesu dobre rezultate svim stanovnicima planete bez obzira na kastu, ali čim u tom poslu nastanu nekakve teškoće ili, kako oni kažu, čim "dođe do prve, makar i najmanje krize", ti zadaci zemaljskim vlastodršcima momentalno postaju dosadni, i na svaku pomisao, ili na svako asocijativno sećanje na njih, njihova lica dobijaju mučenički izraz.

Zbog toga je bez rezultata ostao i trud onih bića koja su svoje društvo nazvala: "Zemlja pripada našem Zajedničkom Stvoritelju i podjednako je slobodna za sva njena stvorenja", iako su, u uslovima koji obično dominiraju na toj čudnoj planeti, činila sve što su mogla. Ispričaću ti o tome nešto kasnije, i to sa izvesnim pojedinostima, jer će informacija koja se odnosi na pad tog društva, koje su tvoji ljubimci osnovali nastojeći da iskorene ili makar umanje tu svoju "superzločinačku osobenost", baciti više svetlosti na čudnovatost njihove psihe i istovremeno će ti pomoći da u izvesnoj meri razumeš glavne objektivne razloge tih užasnih procesa međusobnog istrebljenja.

A sada, što se tiče savremenog društva o kome sam ti govorio, osnovanog sa istim ciljem zajedničkog nalaženja i praktičnog preduzimanja mera za prestanak tih užasnih procesa na njihovoj planeti, a koje se zove "Liga naroda" — ako želiš da znaš moje iskreno mišljenje, ja sam iz dva razloga više nego siguran da ovoga puta ništa razumno iz toga ne može da proistekne.

Prvi razlog će ti biti jasan tek krajem moga pripovedanja, a drugi je upravo ona "kriminalna osobenost" koja je već ušla u "plot i krv" tricentričnih stanovnika planete Zemlje. I ukoliko ništa nisu postigli ljudi prošlih epoha koji su, pošto odrastu i dostignu odgovoran uzrast, bar imali predstavu o tome šta znači "razumeti sebe", utoliko pre ništa neće moći da smisle i ostvare ljudi sa Umom koji se ni po čemu ne razlikuje od Uma većine njihovih savremenika, i koji su u suštini dostigli samo nivo koji je naš dragi Hodža Nasradin definisao ovim rečima:

"Gle, gle! On je već počeo da razlikuje mamu od tate!"

Bez obzira na to, moram da naglasim da iako ti savremeni vlastodršci koji jesu, ili će biti članovi tog novog društva, ništa neće moći da postignu svesno, oni će, zahvaljujući svome radu makar nesvesno dobiti važne i korisne "mogućnosti" za sebe lično, jer će im rad u tom društvu pružiti još jedno ubedljivo opravdanje za obmanjivanje takozvanih "domaćica", što za savremene zemaljske muškarce predstavljaju njihove "žene", "ljubavnice", "tašte", čak, "prodavačice" u velikim radnjama, i tako dalje.

Zahvaljujući toj novoj "zlatnoj žili", oni će imati mogućnost da spokojno provode vreme sa svojim prijateljima, sebi sličnim vlastodršcima, i da odlaze na "koktele" koji će ne sumnjivo biti organizovani veoma često, tobože zbog poslova vezanih za

ciljeve njihovog važnog društva, daleko od "spokojnih", ali "strašnih" pogleda njihovih svevidećih domaćica.

Takva društva vlastodržaca obično nastaju na kraju nekog velikog procesa međusobnog uništavanja i skoro uvek na sledeći način:

Pošto veliki broj vlastodržaca lično doživi "tužne gubitke" za vreme poslednjeg takvog procesa, ti gubici utiču na njihovu prirodu i u opštem funkcionisanju njihove psihe rađaju određenu kombinaciju putem koje podaci za nastanak životnog impulsa pod nazivom "savest" u njihovoj podsvesti spontano počnu da učestvuju u funkcionisanju "automatske svesti", koja im je odavno postala navika, drugačije rečeno, u njihovoj podsvesti dolazi do one kombinacije o kojoj je, za sve tricentrične stanovnike te zlosrećne planete, sanjao Najsvetiji Ašjata Šimaš.

Tada, moj dečače, pošto se vlastodršci sretnu i podrobno razmotre tu užasnu osobinu, i postepeno je sagledaju skoro u pravoj svetlosti, kod njih se rađa iskrena želja da učine sve moguće kako bi uništili to strašno zlo koje postoji na njihovoj planeti.

I zato, ukoliko se nekolicina tih zemaljskih vlastodržaca sa "vaskrsлом savešću", koji vide i osećaju realnost skoro u pravoj svetlosti, sreće dovoljno često da mogu uticati jedni na druge, oni će se udružiti i naći nekakvu mogućnost da tu svoju iskrenu želju ispune.

Obično na taj način nastaju takva društva.

Možda bi ti ljudi, na ovaj ili onaj način, čak i postigli dobre rezultate, ali nevolja je u tome što se, po pravilu, takvom društvu veoma brzo priključuju drugi važni vlastodršci kako bi učestvovali u njegovom radu.

Oni se priključuju i učestvuju u sprovođenju ciljeva takvih društava, ali ne zato što je u njima progovorila savest - to ni izdaleka nije slučaj - već naprosto zato što kao "važna" bića "na vlasti", u skladu sa abnormalno uspostavljenim uslovima svakodnevnog života, oni moraju da postanu članovi svakog "važnog" društva. Tada, kada ti drugi, važni zemaljski vlastodršci stupe u takva društva kako bi u njihovom radu učestvovali iz svojih ličnih, sebičnih i sujetnih ciljeva, oni uskoro "bace u vodu" sve ciljeve i sve ono što su učinili ljudi vaskrsle savesti, i počnu da "zamajavaju" prvobitne osnivače tih društava.

Eto zbog čega ta društva, osnovana radi opšteg zemaljskog dobra, kao što sam ti rekao, uvek brzo odumru, bez ikakve predsmrtne agonije.

Što se tiče praktičnih rezultata svih dobrih nauma tih važnih bića, naš zaslužni Hodža Nasradin u vezi s tim ima jednu drugu mudru izreku:

"Prošli vekovi su pokazali da magarci nikada ne pevaju kao slavuji, ma koliko želeli da zadovolje svoj plemeniti ukus."

Sada je, čini mi se, pravi trenutak da ti kažem da ja još nijednom, tokom svih vekova pažljivog posmatranja tricentričnih stanovnika planete Zemlje, među članovima društava koja su povremeno osnivana radi stvaranja sredstava za obezbeđivanje srećne egzistencije ljudskih masa, nisam zapazio ljude sa više ili

manje Objektivnim Umom, iako je, kao što sam ti već rekao, izvestan broj tvojih ljubimaca postizao te rezultate svojim upornim naporima na samousavršavanju. Tokom posmatranja koja sam vršio za vreme svog poslednjeg putovanja na Zemlju, utvrdio sam, između ostalog, zašto ljudi s Objektivnim Umom nikada ne ulaze u takva društva.

Radi se o sledećem: da bi postao član nekog od tih društava, čovek obavezno mora biti "važna ličnost", a u abnormalno nastalim uslovima života "važna ličnost" može biti samo neko ko ili ima mnogo novca, ili je postao takozvana "znamenitost".

A pošto u poslednje vreme znamenite i važne ličnosti mogu postati samo oni u kojima sveta funkcija koja se zove "suštinska savest" apsolutno ne postoji, i pošto je ta sveta funkcija u prirodi nekog bića uvek povezana sa svim što predstavlja i što jeste Objektivni Um, ona tricentrična bića koja imaju Objektivni Um uvek imaju i Savest, te zato ona nikada ne postaju "važna" za druge Zemljane.

I zato bića sa Čistim Umom nikada nisu imala niti će imati mogućnost da rade u društvima koja čine "važna" bića i bića koja imaju vlast.

Ukratko rečeno, na ovaj problem možemo da primenimo ono što je jednom rekao naš dragi Hodža Nasradin: "Najgora ti je kazna: vučeš za rep, griva se zaplete, vučeš za grivu - rep se zamrsi."

Kao što sam već rekao, tvoji savremeni ljubimci ponovo žele da nađu puteve i načine da se oslobode te užasne osobine koja se u njihovoj psihi ukorenila isto onako snažno kao i posledice svojstava organa kundabufera.

I, naravno, članovi savremenog društva nazvanog "Liga naroda" nastoje da to postignu svim vrstama regulacije i sporazumevanja koje su sami stvorili, kao što su to nastojali da čine i ljudi drevnih vremena, to jest na načine kojima se, po mom mišljenju, apsolutno ne može postići nešto razumno.

Ovaj naum tvojih ljubimaca može imati izvesne prednosti, ali samo za njihove nezaobilazne novine, za salonske razgovore i, naravno, za bezbrojne haznamaske manipulacije onih koje nazivaju "berzanskim mahlerima".

Što se tiče tog užasnog zla, sadašnje stanje stvari je takvo da neodložno i potpuno uništenje na planeti toga groznog zla koje je, kao što sam rekao, prodrlo u plot i krv ljudi, ne samo da predstavlja besmislen zadatak za njihov jadni Um, već ga čini skoro nemogućim.

Međutim, moj dečače, iako su članovi tog savremenog planetarnog društva koje se zove "Liga naroda", potpuno lišeni nepristrasnog Uma svojstvenog prirodi svih tricentričnih bića od njihovog stupanja u odgovorni uzrast, ipak bi možda čak i oni mogli da postignu pozitivne rezultate u svom osnovnom cilju, ukoliko bi se bavili rešavanjem samo onih problema koji se nalaze u granicama njihove kompetencije i njihove moći.

Ali, pošto znam njihove "puteve", potpuno sam siguran da se oni neće baviti problemima koji se nalaze u sferi njihovog razumevanja.

Oni ništa nisu učinili niti će učiniti kako bi procesi međusobnog istrebljenja nestali odmah i zauvek.

Ipak, ukoliko bi čitavim svojim bićem pojмили sav objektivni užas takvih procesa i iskreno poželeti da počiste zlo sa lica svoje planete, oni bi, hteli ne hteli, prodrli u samu suštinu problema i shvatili da nasledne osobine, fiksirane u njihovoj psihi tokom vekova, nikako ne mogu nestati za nekoliko decenija.

Kada bi to shvatili, ne bi pokušavali da taj problem reše odmah, za dobrobit svojih savremenika, već bi svu svoju pažnju i sve svoje mogućnosti posvetili radu za dobrobit budućih generacija.

Na primer, umesto da pametuju ili, što bi se reklo, da "donkihotstvuju" u težnji da te procese zaustave jednim udarcem, mogli bi da se pozabave iskorenjivanjem uverenja koje je u njihovom svakodnevnom životu odomaćeno u vidu dveju koncepcija: pre svega, mogli bi da prestanu da u praksi uzdižu u rang "heroja" neke učesnike tih procesa, da ih slave i uručuju im "nagrade"; osim toga, mogli bi da pokušaju da se oslobode makar one grane svojih "haznamaskih nauka", koju su smislila "bubuljičava" stvorenja što lakomisleno dokazuju da je povremeno međusobno uništavanje na Zemlji apsolutno neophodno, jer bi bez njega došlo do nepodnošljive prenaseljenosti koja bi izazvala takvu ekonomsku krizu da bi ljudska bića počela jedna druge da proždiru.

Kada bi uspeali da ukinu prvu od tih koncepcija, već čvrsto fiksiranu u procesu njihovog svakodnevnog abnormalnog života, oni bi uništili veći deo onih "automatskih faktora" koji psihi mlade generacije uvek predodređuju za posebno stanje, uobičajeno tokom tih procesa. A što se tiče oslobađanja od druge, ono bi omogućilo gubljenje makar jedne od onih besmislenih idiotskih ideja - ideja koje tamo neprestano nastaju i prenoseći se iz generacije u generaciju kao "neosporne istine", u većim razmerama dovode do toga da se u njihovoj prirodi formiraju određene osobine kakve ne postoje ni kod koga drugog u našem Velikom Megalokozmosu. Među tim osobinama postoji jedna, koja ih čak navodi na "sumnju u postojanje božanskog", i uglavnom zbog te sumnje kod njih skoro potpuno nestaje čak i sama mogućnost koncentracije određenih podataka, kakvu moraju imati sva tricentrična bića, i čija sveukupnost rađa u njima impuls takozvanog "instinktivnog osećanja" određenih kozmičkih istina, kakvo uvek imaju sva, čak i monocentrična i bicentrična bića svuda u Vasioni.

Ali na nesreću svih ostalih običnih ljudi ti važni vlastodršci planete se ne okupljaju radi toga da se pozabave tim pitanjima, jer misle da su ona ispod njihovog dostojanstva.

Šta vam je! Kako bi "važni" članovi tako "važnog" društva odjednom počeli da se bave tim trivijalnim stvarima!

Uopšte, pošto su podaci za izražavanje ličnosti prestali da se kristalizuju kod većine tricentričnih bića koja su privukla tvoju pažnju, i pošto se ona iskazuju jedino u skladu s onim što diktiraju posledice osobina organa kundabufera, oni nemaju želju

da se bave pitanjima koja odgovaraju njihovom Umu i njegovoj snazi, već se interesuju isključivo za rešavanje problema koji su bezmerno iznad njihovog Uma. Zbog te "odlike" njihove čudne psihe, kod njih je tokom poslednjih dvadeset vekova formirana jedna drugačija, veoma neobična "psihoorganska potreba".

Osnovni izraz te psihoorganske potrebe sastoji se u tome što svako od njih oseća apsolutnu obavezu da, što bi se reklo, druge "uči pameti", to jest da "druge upućuje na pravi put".

Znaš, moj dečače, dok sam govorio o toj neobičnoj osobini njihovog karaktera, svojstvenoj svima bez razlike, palo mi je na pamet da ne bi bilo loše ako bih ti s tog stanovišta dao jedan savet u vezi njihove čudne psihe, poput onoga koji ti je naš dobri stari Ahun dao na kraju mojih objašnjenja o njihovoj savremenoj zemaljskoj "umetnosti".

On ti je, između ostalog, posavetovao da, ukoliko iz nekog razloga budeš morao da živiš na planeti Zemlji i da se pomešaš s tim čudnim tricentričnim bićima, treba da budeš veoma oprezan sa savremenim "predstavnicima umetnosti" kako ih ne bi uvredio i učinio ih svojim "smrtnim neprijateljima".

Tada je naš dragi Ahun imao u vidu njihove mnogobrojne slabosti kao što su "samoljublje", "gordost", "sujeta", i mnoge druge, i rekao ti je kojoj od tih specifičnih osobina, kako se on izrazio, u svakom slučaju treba da "podilaziš".

On ti je čak podrobno objasnio na koji način treba da razgovaraš s njima kako bi stekao njihovu naklonost i kako bi te svuda hvalili i govorili o tebi samo dobro.

Nemam ništa protiv tog njegovog saveta; ne može se poreći da je on idealan za tip ljudi o kojima je on govorio.

Savremeni "predstavnici umetnosti", naravno imaju previše specifičnih osobina koje je nabrojao naš dragi Ahun i ako budeš znao kako da u svakom pogodnom trenutku "podideš" tim osobinama, oni će te svakako "obožavati" i ponašaće se prema tebi kao tvoji "verni robovi".

Ali, iako je taj njegov savet odličan i čak obavezan za one koji među njima žive, ja lično ne mogu da ga smatram praktičnim za tebe, pre svega zato što nisu svi stanovnici Zemlje "predstavnici umetnosti" i taj savet ne treba primenjivati na sve bez izuzetka, a još i zbog toga što bi ti bilo zamorno da pamtiš sve te mnogobrojne osobine i da svaki put staneš i razmisliš kojoj od tih slabosti valja "podilaziti", i u kojem slučaju.

Zato želim da ti otkrijem jednu veliku "tajnu" njihove psihe, to jest, jednu od onih osobina koja će, ukoliko budeš znao kako da je iskoristiš, izazvati kod njih istu onu reakciju o kojoj je govorio Ahun.

Ako budeš uticao na njih pomoću te osobine, ne samo da ćeš s njima uspostaviti veoma dobre odnose, nego ćeš, ako poželiš, potpuno obezbediti svoju sreću i miran život u pogledu "novca" koji je tamo neophodan zbog drugih pogodnosti, imaćeš zadovoljstvo i prijatan smisao, to jest ono što bi naš dragi učitelj nazvao "posteljom od ruža".

Ti si, moj dečače, nesumnjivo naslutio da tajnu o kojoj sam govorio zapravo predstavlja "psihoorganska potreba" da se drugi "uče pameti" i "upućuju na pravi put".

Ta specifična osobina formira se u njihovoj psihi, kao i uvek, usled abnormalnih uslova svakodnevnog života i nekako neizbežno postaje neraskidivi deo njihove prirode kada stupe u odgovoran uzrast.

Svi Zemljani bez izuzetka imaju tu psihoorgansku potrebu: stari i mladi, muškarci i žene, pa čak i oni koje nazivaju "nezakonito rođenim".

Ta čudna potreba proizilazi, opet, iz jedne druge osobine koja se sastoji u tome da svako od njih, od momenta kada stekne sposobnost da razlikuje "mokro" od "suvog", biva u to uvučen i zauvek prestaje da vidi i opaža svoje sopstvene anomalije i defekte, ali vidi i opaža iste te anomalije i defekte kod drugih.

U naše vreme, svako od tvojih ljubimaca misli da je potpuno u redu da druge, sebi slične, uči stvarima o kojima nema ni najmanju, čak ni sasvim mutnu predstavu. I suština je u tome što se, ako ga "drugi" ne slušaju, ne samo ljuti, već iskreno negoduje; s druge strane, ako "drugi" shvataju "značaj" onoga čemu ih on uči, ili makar pokazuju takvu želju, on ne samo da će ih " voleti" i "poštovati", nego će i sam biti pun zadovoljstva i ushićenja. I jedino u takvim okolnostima tvoji ljubimci mogu da govore o drugima bez mržnje i kritike.

Dakle, moj dečače...

Insistiram na sledećem savetu: ako iz bilo kog razloga budeš morao da živiš među njima uvek pokazuj da želiš nešto od njih da naučiš. Ponašaj se isto tako i prema njihovoj deci i, u tom slučaju, ne samo da ćeš imati odlične odnose sa svima njima, već će te svi smatrati uvaženim članom porodice.

Uvek imaj na umu da zbog uobraženosti, koja proističe iz tog osobenog svojstva, svako od njih, ma koliko u suštini bio beznačajan, s prezirom gleda nadole, na poziciju i način ponašanja koji se bitno razlikuju od njegovih sopstvenih subjektivnih pogleda, i u takvim slučajevima, kao što sam ti upravo rekao, oni obično postaju ljuti i nervozni.

Ovde podvlačim da ta osobina tvojih ljubimaca, neprestano nerviranje zbog mana drugih ljudi, njihovu sopstvenu egzistenciju, i bez toga jadnu i nenormalnu, čini objektivno nepodnošljivom.

Zbog neprekidnog nerviranja svakodnevnog života tih nesrećnika skoro uvek protiče s neproduktivnim "moralnim patnjama" i te uzaludne "moralne patnje" narastaju tokom dužeg vremena i deluju na njihovu psihu "semcektionalno" ili, kako bi rekli na Zemlji, "depresivno"; drugim rečima, oni na kraju krajeva postaju "instruarnijanski" ili "nervozni", naravno, bez učešća sopstvene svesti.

I tada, tokom svog svakodnevnog života, oni sasvim ostaju "bez kontrole", čak i u manifestacijama koje ne treba da imaju ništa zajedničko sa primarnim uzrocima te njihove "instruarnosti" ili "nervoze".

Upravo ta osobina da se "nerviraju zbog tuđih nedostataka", postepeno je njihovu egzistenciju učinila "arhitragikomičnom".

Na primer, na svakom koraku možeš da vidiš ovakvu sliku:

Ako neko od tih čudaka ostane bez jedine stvari koju dobija zahvaljujući svom kobnom "obrazovanju", a koju oni nazivaju "maskom" iza koje od drugih lukavo skrivaju svoje očigledne unutrašnje i spoljne nedostatke, takav neko potpuno potpada pod, kako oni kažu, "tuđ uticaj". Takav čovek se nalazi pod papučom svoje žene ili ljubavnice - ili bilo koga drugog ko "nanjuši" njegovu unutrašnju beznačajnost, i postaje ponizni "rob" neke od tih "gazdarica"; takav čovek se više od svih ostalih buni ako neki car ili kralj iz nekog razloga nije u stanju da drži pod kontrolom desetine ili stotine svojih podanika.

I ma koliko izgledalo čudno, pod istim takvim uticajem se nalaze i razni "zemaljski prevaranti" koji obično pišu svakojaka uputstva, objašnjavajući podrobno kako treba "upravljati drugima".

Događa se, čak, da kada neko od tih savremenih bića, kome srce uvek "side u pete" kada pored njega protrči miš, sazna da je neki njegov poznanik zaradio mali ožiljak u susretu s tigrom, ovaj naš "junak" će ga pun gneva i "s penom na ustima" osuđivati pred prijateljima dokazujući da je nedopustiva kukavica zato što se uplašio "običnog tigra".

I tu se opet u raznim knjigama i udžbenicima objašnjava šta treba raditi, i kako i šta ne treba raditi u slučaju susreta s tigrom ili nekim drugim sličnim bićem, pri čemu su autori svih tih knjiga i udžbenika upravo "junaci koji se boje miševa".

Ili se događa da se neko od tih bića, koje kolekcionira "hronične bolesti", zbog čega mu želudac ne radi nedeljama i čitavo mu telo prekrivaju grozni čirevi zbog kojih, naravno, pati i danju i noću - ukratko, biće koje je godinama bilo pravi "hodajući anatomske muzej" svih bolesti što postoje na toj planeti - uvek najviše nervira ako neko nije bio dovoljno oprezan te se prehladio.

I ti "hodajući anatomske muzeji" neprestano s velikim autoritetom uče druge kako da se reše prehlade i zato pišu razne knjige i uputstva za mnoge bolesti, u kojima do najsitnijih detalja objašnjavaju kako sprečiti i kako lečiti te bolesti.

Na svakom koraku se može videti apsurdnost svega toga: neko ko nema ni najmanju predstavu o tome kako u stvarnosti izgleda jedno sasvim majušno biće kao što je "buva", koja ga često ujeda, piše debele knjige ili organizuje ono što se na Zemlji zove "javnim predavanjima", na kojima objašnjava da je buva, čiji je ujed izazvao otok na vratu cara, poznatog u istoriji kao car Nauhan, na svojoj levoj nozi imala "abnormalni narandžastocrveni tumor neobične forme".

Dakle, "stručnjak za buve" koji piše svoj višetomni rad o "narandžastocrvenom tumoru" buve koja je na vratu njegove svetlosti, cara Nauhana, izazvala oteklinu, ili koji po čitavo veče drži svoja predavanja na istu temu, ne samo što se vređa, već se i ozbiljno ljuti ako mu neko u lice pokaže nevericu, a ozbiljno se ljuti uglavnom zato

što tog nekog smatra "neznalicom" koja nikada nije čula "istine" o kojima taj "stručnjak" govori.

Da bi zadovoljili tu svoju čudnu psihoorgansku potrebu da uče druge, i da ne bi patili, tvoji ljubimci uvek moraju da imaju makar jednu "žrtvu" za učenje; međutim, onima koji su iz nekog razloga u tim stvarima stekli određen autoritet i koji se prema staroj navici ponašaju drskije, apetit raste i oni zahtevaju sve veći broj takvih žrtava.

Dakle, moj dečače, ako normalno biće koje tamo živi obrati pažnju na takve situacije, kakve može sresti na svakom koraku, i ako ozbiljno razmisli o onome što vidi, može doći do kompletnog znanja o svim granama Objektivne Nauke.

Štaviše, ako nekada budeš morao da živiš među njima i da posmatraš te besmislene pojave, bez obzira na to što znaš uzroke, nećeš moći da obuzdaš svoj smeh. U isto vreme, žalićeš te nesrećnike svim svojim bićem i tvoj "smeh u sebi" će postepeno biti ispunjen takozvanom "suštinskopalnosorijanskom tugom".

Ta osobina psihe tricentričnih bića se posebno snažno razvija među bićima koja pripadaju kasti pod nazivom "inteligencija".

Reč "inteligencija" je veoma bliska ideji koju definišemo izrazom "snaga u samoj sebi".

Iako reč "inteligencija" u suštini ima svoje značenje već mnogo vekova, tvoji savremeni ljubimci su je, ne trepnuvši, iskoristili da njome označe ona bića koja su direktno suprotna onome što ta reč znači.

Reč inteligencija je uzeta iz starogrčkog jezika.

Interesantno je da su tu reč koristili i stari Rimljani, koji od Grka nisu preuzeli smisao, već zvuk, i da su kasnije uobrazili da njen koren potiče iz njihovog sopstvenog jezika.

Međutim, kod starih Grka je ta reč označavala do te mere savršena bića da su ona mogla svoje funkcije da usmeravaju sopstvenom voljom, za razliku od neoduhovljenih kozmičkih formi čiji postupci predstavljaju jedino reakciju na spoljne uzroke.

Zaista, na toj planeti se još mogu sresti ljudi koji približno odgovaraju istinskom značenju te reči, ali samo među Zemljanima koje smatraju "neinteligentnima".

Po mom mišljenju, kada bi se ljudi koji se sada nazivaju "inteligencijom" nazivali naprosto "mehanogencijom", ta reč bi možda bila korektnija.

Ona bi bila korektnija ne samo zato što savremena inteligencija uopšte nije u stanju da upravlja svojim životnim funkcijama, već i zato što je kod nje potpuno atrofiralo čak i ono što joj je dato za impulse suštinske inicijative u svakodnevnom životu, a što Velika Priroda daje svim tricentričnim bićima prilikom njihovog rođenja.

Ljudi koji pripadaju inteligenciji se tokom svoje odgovorne egzistencije izražavaju, to jest postupaju automatski, to jest samo ukoliko opaze slučajne ili namerne uticaje spolja, i jedino takvi uticaji mogu u njih da udahnu život i da im daju odgovarajuće

iskustvo, zahvaljujući protoku niza asocijacija povezanih sa slučajnim, automatskim utiscima, koje su već primili i koji ne zavise od njihove sopstvene želje i volje. Ti spoljni uticaji, pre svega, obično potiču od živih i neživih objekata koji su se slučajno našli u njihovom vidnom polju; drugo, od svih bića koja oni sreću; treće, od zvukova ili reči, nastalih tamo gde se oni nalaze; četvrto, od mirisa koji slučajno dopru do njihovog čula mirisa; i, najzad, od neobičnih osećaja koje povremeno doživljavaju prilikom funkcionisanja svog planetarnog tela ili, kako oni kažu, svog "organizma" - i tako dalje.

Ali nikada ne dolazi do onih spoljnih manifestacija ili unutrašnjih suštinskih impulsa koji bi mogli da nastanu pod rukovodstvom njihovog suštinskog "Ja" i da se odvijaju u skladu sa sopstvenom željom, proisteklom iz njihove unutrašnje suštine.

Osim toga, moram da ti kažem da, iz raznih razloga, neke od tih Zemljana koji pripadaju inteligenciji i čije su psihičke manifestacije izložene određenim promenama tokom njihove odgovorne egzistencije, druga tricentrična bića više ne nazivaju "inteligencijom", već su im dali razna imena, sastavljena od različitih reči, tačnije od korena reči pozajmljenih od starih Grka:

birokrati,
plutokrati,
teokrati,
demokrati,
zervokrati
aristokrati,
i tako dalje.

Prvo od tih imena, to jest "birokrata", daje se pripadnicima "inteligencije" kod kojih već postoji automatski asocijativni niz koji izaziva razne brojno ograničene doživljaje, to jest, bez obzira na to što spolja mogu da primaju razne uticaje, oni uvek u tim birokratskim asocijacijama izazivaju iste one doživljaje koji, zahvaljujući čestom ponavljanju, dobijaju svoj sopstveni specifični karakter i ispoljavaju se potpuno samostalno, bez učešća bilo kakvih posebnih oduhovljenih životnih delova njihove prirode.

Što se tiče drugog imena, to jest reči "plutokrata", ono se primenjuje na one pripadnike "inteligencije" koji takođe posle određenog preobražaja svoje psihe veoma vešto nastoje da navedu na težak rad sve časne, to jest "naivne" sunarodnike do kojih mogu da dođu, usled čega postaju vlasnici velike količine takozvanog novca, kao i velikog broja "robova".

U vezi s tim dobro zapamti da upravo od tog tipa Zemljana potiče većina haznamaskih ličnosti.

Dok sam živeo na planeti Zemlji i proučavao pitanja koja su me zainteresovala, slučajno sam nabasao na tajnu porekla reči "plutokrata".

Kao što sam ti već govorio, tokom poslednjih dvadeset pet vekova, svaka sumnjiva primedba i svaka podozriva stvar su, iz ovog ili onog razloga, nazivane starogrčkom rečju; tako se nazivi, kao što su "birokrata", "aristokrata", "demokrata", i tako dalje, koji su izražavali sumnjiva značenja, sastoje iz dve starogrčke reči.

Reč "birokrata", na primer, sastoji se iz dve reči: "biro", koja označava "nadležstvo" i "krat" koja znači "vladati" ili "držati".

A zajedno, te dve reči znače "oni... koji vladaju ili upravljaju nadležstvom".

Što se tiče reči "plutokrata", ispostavilo se da se istorija porekla ove reči malo razlikuje i da ne zalazi duboko u prošlost.

Ta reč je nastala pre samo sedam ili osam vekova.

Iako su takvi tipovi postojali i u Staroj Grčkoj, oni su tada nazivani "pluziokratama".

Pre nekoliko vekova, međutim, kada su se bića tog tipa već namnožila i kadaje postalo jasno da ostali stanovnici Zemlje moraju da im daju neku titulu, neki među njima, koji su bili zaduženi za to, smislili ime "plutokrata".

Ispostavilo se da su oni dugo razmišljali i lupali glavu pre nego što su to ime uveli u upotrebu, jer im je bilo potpuno jasno da su ljudi tog tipa - ovejani nitkovi, takoreći, "do srži" prožeti svim vrstama haznamasnosti i da je zato neophodno pronaći reč koja bi im u potpunosti odgovarala.

Najpre su ljudi koji su se bavili tim pitanjima želeli da im "dodele" titulu adekvatnu njihovom unutrašnjem značaju, ali, pošto su razmislili, nisu se usudili da tako postupe, jer su Zemljani toga tipa, zahvaljujući svom "nečasno zarađenom novcu", imali "moć" i "vlast", možda veću od carske, i zato su se pribojavali da bi se oni, ukoliko im se "dodeli" titula koja ukazuje na njihov pravi značaj, mogli veoma naljutiti i početi da nanose još više štete svom okruženju. Tako su, na kraju krajeva, rešili da postupe lukavo i smislili su reč kojom su im, nazivajući ih pravim imenom, istovremeno učinili čast.

Evo kako su to postigli.

Pošto za Zemljane toga tipa titula, naravno, mora da se sastoji iz dve starogrčke reči i da se, kao i sva takva imena, završava starogrčkom rečju "krat", oni su za drugu polovinu reči zadržali taj starogrčki slog, kako nova reč ne bi izgledala suviše očigledno.

Prva polovina te reči, međutim, nije bila pozajmljena od starih Grka, kako se to obično radilo, već iz ruskog jezika. Oni su uzeli reč "plut", koja u ruskom jeziku znači "prevarant" i tako su dobili reč "plutokrat".

Ti mudri Zemljani su, naravno, potpuno postigli svoj cilj i sada su svi sasvim zadovoljni tim nazivom - i sami paraziti, i svi ostali stanovnici Zemlje.

Naravno, ta zemaljska čudovišta su tom titulom toliko zadovoljna da se njome hvale, paradirajući, čak i u radne dane, sa svojim cilindrima na glavama.

A svi ostali Zemljani su takođe zadovoljni, jer te monstrume nazivaju pravim imenom, a pri tome ne samo da ih ne ljute, već ih čak navode da se šepure kao paunovi.

Što se tiče trećeg naziva koji sam naveo - to jest, "teokrata" - ta titula označava one predstavnike inteligencije u čijoj prirodi dolazi skoro do iste te "perturbacije" u psihoorganskom smislu, kao i kod onih koji postaju "plutokrate".

Jedina razlika između plutokrata i teokrata sastoji se u tome što radi zadovoljavanja svoje haznamaske potrebe prvi deluju na svoju okolinu putem funkcije, nazvane "poverenje", dok ovi drugi deluju pomoću funkcije koja je kod tvojih ljubimaca postepeno zamenila onu svetu funkciju koja svim tricentričnim bićima služi kao jedan od tri sveta puta samousavršavanja, to jest "veru".

Da bih ti lakše objasnio razliku između teokrate i plutokrate, dovoljno je da se setimo jedne izreke našeg visokopoštovanog Hodže Nasradina.

Dok smo jednom prilikom razgovarali o raznim oblicima vlasti koja utiče na ljudsku psihu, on iznebuha, s neba pa u rebra, reče:

"Zar sirotim leptirima nešto znači način na koji ih ubijaju - udarcem kopita roगतog đavola ili dodiranjem krila božanskog anđela?"

Što se tiče onog tipa Zemljana koje svi ostali nazivaju "demokratama", moram da ti kažem da oni ne potiču uvek iz porodica "inteligencije"; većina njih potiče od jednostavnih, običnih bića i tek se kasnije, pošto se na neki način zaobilazno uvuku u tu klasu, pretvaraju u "demokrate".

Tokom procesa svog preobražaja izrođavanje funkcija, proisteklih iz svete funkcije Savesti, kod njih izaziva skoro iste rezultate kao i kod plutokrata i teokrata.

Ovde treba naglasiti da kada, iz nekog razloga, neki od tih demokrata dođu na položaje "vlastodržaca", njihovi postupci ponekad izazivaju jedan veoma redak kozmički fenomen, to jest, kako je govorio Hodža Nasradin, "zrna se pretvaraju u plevu".

Do te retke pojave, čini mi se, dolazi zbog toga što demokrati, kojima se posrećilo da dođu na vlast, nemaju nasledne sklonosti i instinktivna znanja da upravljaju drugima, te su, prema tome, potpuno nesposobni da upravljaju egzistencijom drugih ljudi koji su se našli pod njihovom vlašću.

Što se tiče tog tipa Zemljana, naš neprocenjivi učitelj Hodža Nasradin ima u vezi s tim odgovarajuću izreku; pre nego što će je reći, on uvek diže ruke ka nebu i tek tada sa strahopoštovanjem izgovara:

"Hvala ti, naš Veliki i Jedini Stvoritelju, što si u svojoj velikoj milosti predvideo da krave ne mogu da lete poput divnih malih ptica."

A sada, moj dečače, od onih kategorija inteligencije koje sam nabrojao, preostaje da ti ispričam o onima koje okolina naziva "zervokratima" i "aristokratima". Da bi se razlikovali, date su im razne titule, kao što su "emir", "grof", "kan", "knez", "malik", "baron", i tako dalje, i te titule iz nekih razloga zvuče prijatnije i zadovoljavaju onu

funkciju tvojih ljubimaca koja se kod tvojih ljubimaca sa približavanjem smrti izražava veoma snažno i koja se naziva "sujetom".

Moram pošteno da ti priznam kako mi je teško da ti dam potpuno objašnjenje tog tipa Zemljana, ne samo na običnom jeziku, već čak i na jeziku našeg mudrog Hodže Nasradina.

Najviše što o njima možemo da kažemo jeste da su oni naprosto "šala prirode".

Iskreno rečeno, iako im tvoji ljubimci daju razna imena, aristokrati i zervokrati u svakom pogledu liče i imaju apsolutno identične unutrašnje osobine.

Sećaš li se, već sam ti govorio da u različitim zemljama na tvojoj omiljenoj planeti postoje dve vrste "državne organizacije" i da se jedna naziva "monarhija", a druga "republika".

U zemljama u kojima postoji republikanska državna organizacija, ti ljudi se nazivaju "zervokratima", dok se u monarhijskoj državnoj organizaciji nazivaju "aristokratima".

Da bi stekao makar nekakvu predstavu o ta dva tipa Zemljana, mislim da će biti bolje ako ti ispričam o tome da sam uvek, kada bih se na Zemlji sreo s tim "nesporazumima", osećao zaprepašćenje. Osim toga, čudio sam se kako ti tricentrični Zemljani mogu da žive na svojoj osobenoj planeti skoro isto onoliko dugo, koliko i ostala tricentrična bića.

Razume se, to pitanje sam već postavljao sebi kada se radilo o bićima koja pripadaju kasti birokrata, ali u tom slučaju još sam i mogao da nađem manje ili više zadovoljavajuće objašnjenje. Iako su njihove "serije doživljaja" takođe veoma ograničene, u krajnjoj liniji oni ih zaista doživljavaju u svako doba dana i noći. Ipak, moja posmatranja su pokazala da je celokupan "materijal doživljaja" tih aristokrata i zervokrata ograničen na tri serije.

Prva se odnosi na pitanje ishrane; druga se odnosi na uspomene koje asociraju sa nekadašnjim funkcionisanjem njihovih polnih organa; treća je povezana sa sećanjem na njihovu prvu dadilju.

A kako mogu bića, čiji su doživljaji ograničeni na te tri serije utisaka da imaju isto toliko dug život kao i ostali stanovnici planete? To će za mene uvek biti nerešiva zagonetka.

Kažu da se nad tim zamršenim pitanjem - kako je moguće da ti Zemljani mogu da žive toliko dugo - naš superlukavi Lucifer jednom veoma duboko zamislio i razmišljao je o tome toliko napeto da su mu sve dlake na vrhu repa osedele.

Što se tiče takvih "šala prirode", kako ih ja nazivam, preostaje jedino da pokušam da objasnim zašto postoji takva poražavajuća razlika među imenima, datim istoj vrsti bića.

Rekao sam da "pokušam", zato što ni sam ne znam razlog, međutim, znajući koren obe reči od kojih su ta imena nastala, mislim da se prilično sigurno može zaključiti da razlika potiče od jednog posebnog običaja koji tamo postoji.

Moram da kažem da tvoji ljubimci iz nekog razloga veoma vole da priređuju takozvane "lutkarske predstave".

Iz nekog razloga oni veoma žele da "aristokrati" i "zervokrati" učestvuju u "pozorištu lutaka", te ih u skladu s tim uvek ih uvlače u svoje "lutkarske predstave". Ali pošto su ta bića sama po sebi neaktivna, i zato ništavna, drugi predstavnici njihovog naroda su prinuđeni da igraju u tim "lutkarskim predstavama".

I, naprosto, u skladu sa načinom igre, to jest, u zavisnosti od toga kojom se rukom drži lutka, dolazi do razlike u imenima.

U zemljama gde postoji "monarhistička državna organizacija, odavno vlada običaj da se koristi desna ruka i zato ih u tim zemljama nazivaju "aristokratima".

Naprotiv, u zemljama gde postoji "republikanska državna organizacija", koristi se leva ruka i zato se oni zovu "zervokratima".

Dok razmišljam o tim različitim imenima Zemljana, na pamet mi padaju neke mudre primedbe našeg uvaženog Hodže Nasradina.

Mi smo jednom prilikom razgovarali o razlici među kaznama koje donose turski i perzijski "kadije" ili "magistrati"; govoreći o sličnosti njihovih ideja pravde, on je rekao:

Eh! Dragi moj prijatelju!

Zar se negde na Zemlji zakonito određuje stepen čovekove krivice? "Kadije" su svuda iste, jedino su im nazivi drugačiji. To su u Perziji "Perzijanci", a u Turskoj "Turci".

I tako je svuda Zemlji - magarci su svuda isti, samo ih različito zovu.

Na primer, magarce koji žive na Kavkazu zovu "karabaškim"; isti takvi magarci se u Turkestanu zovu "horasanskim".

Njegove mudre reči su se urezale u moje pamćenje; i, tokom svog boravka na toj planeti, uvek bih se setio tih reči kada je trebalo da napravim neko poređenje.

Neka njegovo ime zauvek bude slavno na toj planeti, na kojoj je rođen i odrastao! Dakle, moj dečače!

Još jednom ponavljam, ako se iz bilo kog razloga nađeš na toj planeti, uvek imaj na umu da je slabost o kojoj sam ti govorio najrazvijenija kod običnih predstavnika "inteligencije", posebno kod onih koji pripadaju kastama čiji se naziv završava na "krat".

Hajde da se sada, posle ove digresije koju sam napravio radi tvoje praktične koristi, vratimo ozbiljnom pitanju koje smo pomenuli.

Počecu od svog obećanja da ću ti pričati o usponu i padu onog društva Zemljana čija je deviza bila u rečima: "Zemlja pripada našem Zajedničkom Stvoritelju i podjednako je slobodna za Sva Njegova bića." Kada to budeš znao moći ćeš da shvatiš prvi i osnovni uzrok zbog kojeg povremeni užasni proces međusobnog uništavanja skoro neizbežno mora da se odvija na Zemlji među tim nesrećnim tricentričnim bićima našeg Velikog Megalokozmosa.

Osim toga, moći ćeš da saznaš kako se "lokalna Priroda", da je tako nazovemo, kada joj nešto ne dopušta da funkcioniše pravilno i u skladu s ciljevima Opštekozmičkog Trogoautoegokrata, prilagođava na takav način da različiti rezultati ili fenomeni mogu da se sjedine i usklade sa harmonijom tog velikog kozmičkog zakona.

To društvo tricentričnih ljudskih bića nastalo je, kao što sam ti već rekao, pre četiri stotine ili pet stotina godina na azijskom kontinentu, u gradu koji se tada još zvao "Mosulopolis".

Evo u kakvim se okolnostima to dogodilo.

U to vreme su se procesi o kojima sam govorio, na tom kontinentu odvijali češće nego ikada pre.

Do nekih od njih je dolazilo među različitim državama, a neki su se događali u okviru iste zemlje; ovi drugi su kasnije doveli do takozvanih "građanskih ratova". Jedan od osnovnih uzroka tih užasnih procesa, i međudržavnih i unutardržavnih, bila je religija, koja je tek nedavno formirana i koja se, uz fantastična iskrivljavanja, bazira na učenju istinskog Izaslanika našeg Večnog- Svetog Muhameda.

Društvo o kome govorim osnovali su članovi bratstva pod imenom "Skup Prosvećenih", koje je tada postojalo u Centralnoj Aziji.

Ovde moram da naglasim da su monahe toga bratstva u to vreme veoma uvažavala druga tricentrična bića skoro na čitavoj planeti i daje zato to bratstvo ponekad nazivano "Skupom svih Svetitelja koji žive na Zemlji".

To bratstvo tricentričnih Zemljana mnogo ranije su osnovala bića koja su u sebi uočila posledice svojstava organa kundabufera i počela zajednički da rade na tome da se tih posledica oslobode.

Dakle, kada su ti užasni procesi međusobnog uništavanja postali suviše česti na azijskom kontinentu, neki članovi toga bratstva, na čelu sa uvažanim Bratom Olmantaburom, su odlučili da vide šta bi se moglo učiniti kako bi se rešili te jezive pojave, ako ne sasvim, a ono bar toliko da se to vapijuće zlo smanji.

Posvetivši se rešavanju toga problema, oni su zatim posetili razne zemlje azijskog kontinenta i svuda gde bi došli sa žarom su istupali protiv tog užasnog zločina i grešnosti takvih ljudskih postupaka, zbog čega su se mnogi ljudi ozbiljno s njima saglašavali.

Zahvaljujući njihovom časnom i iskreno čovečnom radu, u gradu Mosulopolisu je nastalo veliko i ozbiljno društvo pod nazivom "Zemlja pripada našem Zajedničkom Stvoritelju i podjednako je slobodna za sva Njegova stvorenja".

Od samog početka, članovi toga društva su u tom cilju uradili veoma mnogo, onoliko koliko ostali stanovnici Zemlje nikada nisu bili u stanju da urade, ni pre ni posle njih.

Njima je to pošlo za rukom zato što je u početku čitav njihov program bio veoma dobro zamišljen i dobro sproveden u uslovima koji su tamo postojali.

Između ostalog, osnovni program toga društva činilo je nekoliko mera, na osnovu kojih su se njegovi osnivači nadali da postignu sledeće rezultate: prvo, to je bilo uspostavljanje zajedničke religije, za sve stanovnike Azije, koju su nameravali da zasnuju na nešto promenjenom učenju sekte, poznate kao "parsii"; drugo, usvajanje zajedničkog jezika, koji je trebalo da bude "turkmenski", drevni jezik Azije, čiji su koreni ušli u mnoge evropske jezike.

Treće, osnovni program toga društva sledio je cilj jedne organizacije iz centra Azije, iz grada "Margelan", prestonice Ferganskog kanata, a taj cilj je bio jedinstvena centralna vlada svih zemalja Azije koja se zvala "Savet Starešina", čiji su članovi mogli da budu samo najpoštovaniji i najvažniji ljudi iz svih zemalja Azije.

Taj naziv je dat ovoj vladi zato što su samo najstariji i najpoštovaniji ljudi mogli da zasluže da budu u njoj.

U skladu s tim shvatanjem, jedino takvi ljudi na planeti su mogli da budu nepristrasni i pravični prema drugim stanovnicima Zemlje, bez obzira na religijsku i nacionalnu pripadnost.

Od vremena svog osnivanja u gradu Mosulopolisu, to društvo su činili ljudi koji su pripadali skoro svim narodima Azije.

Među njima je bilo "Mongola", "Arapa", "Kirgiza", "Gruzina", "Ukrajinaca" i "Tamila" - među njima je bio čak i lični predstavnik Tamerlana, poznatog osvajača toga doba.

Zahvaljujući njihovom intenzivnom, zaista nepristrasnom i nekoristoljubivom radu, "ratovi" i "građanski ratovi", koji su jačali na azijskom kontinentu, počeli su da slabe i očekivalo se da će biti moguće postići i mnoge druge dobre rezultate.

Ali, upravo tada se dogodilo nešto što je dovelo do raspada tog istaknutog društva na toj neverovatnoj planeti.

Svi dalji događaji su se desili pod uticajem jednog filozofa po imenu Atarnah i teorije koju je on izložio u svom traktatu pod naslovom: "Zašto se na Zemlji ratuje?"

Kada je on istupio na zasedanju društva, sve ideje njegovih osnivača postavljene su naglavačke.

Ja veoma dobro znam priču o tom filozofu Atarnahu, zato što su mi u vreme pružavanja rezultata dela Najsvetijeg Ašjate Šimaša bili potrebni detaljni podaci o njegovom radu i o njemu samom.

Atarnah se rodio u istom onom gradu Mosulopolisu, u kurdske porodici.

Kada je došao u zrele godine, on je postao veliki naučnik naravno, naučnik u okvirima planete Zemlje.

Taj Kurd Atarnah je najpre mnogo zemaljskih godina posvetio izučavanju raznih predmeta koji su, kako je on mislio, mogli da mu daju odgovor na sledeće pitanje: "U čemu se sastoji smisao i značaj ljudske egzistencije?" I tokom tog izučavanja se ispostavilo da mu je nekako dospeo u ruke jedan veoma stari, ali dobro očuvan sumerski manuskript.

Taj manuskript je bio dobro očuvan zato što je bio napisan ptičjom krvlju na zmijskoj koži.

Kako sam utvrdio tokom svojih daljih istraživanja, sadržaj toga manuskripta, koji je u drevna vremena napisao neki veoma učen čovek, veoma je zainteresovao filozofa Atarnaha, a posebno ga je potresao jedan deo toga manuskripta u kome je bila izložena sledeća pretpostavka.

"Po svemu sudeći, u svetu postoji određen zakon uzajamnog održavanja svega postojećeg.

Očigledno je da naši životi takođe služe za održavanje nečega velikog ili malog u svetu."

Misao, iskazana u starom manuskriptu, toliko je opčinila filozofa Atarnaha da se on od tada potpuno posvetio izučavanju jedino tog aspekta pitanja koje ga je zanimalo. Ta ideja je poslužila kao osnova u svrhu potvrđivanja teorije koju je posle više godina istraživanja i brižljive provere zaključaka izložio u svom glavnom radu pod naslovom "Zašto se na Zemlji ratuje?"

Ja sam se upoznao s njegovom teorijom.

Ona je, razume se, blizu istine.

Sve hipoteze toga Kurda Atarnaha bile su u suštini veoma slične velikom fundamentalnom kozmičkom zakonu Trogoautoegokratu, koji postoji u našoj Vasioni i koji sam ti manje ili više detaljno objasnio kada sam ti govorio o Svetoj Planeti Čistilište.

U teoriji filozofa Atarnaha se veoma jasno dokazuje da u svetu neizbežno mora postojati zakon "uzajamnog održavanja svega postojećeg" i da tom "uzajamnom održavanju" doprinose određene hemijske materije uz čiju pomoć dolazi do procesa oduhovljenja bića, to jest nastaje "život", a te hemijske materije služe za održavanje svega postojećeg tek pošto se život nekog bića prekine, to jest, kada biće umre. Atarnahova teorija, na osnovu mnogobrojnih logičkih razmišljanja, potpuno dokazuje da u određenim periodima na Zemlji obavezno mora da dođe do izvesnog broja smrti koje u svojoj sveukupnosti treba da proizvedu vibracije specifičnog "nivoa sile".

Jednom prilikom, na zajedničkom sastanku članova društva "Zemlja pripada našem Zajedničkom Svetitelju i podjednako je slobodna za sva Njegova stvorenja", Atarnah je, u svojstvu običnog tricentričnog Zemljanina koga je narod Kurdistana izabrao za svog predstavnika, na molbu stalnih članova, veoma krasnorečivo i detaljno izložio svoju teoriju, što je izazvalo veliku zabunu i uznemirilo sve članove društva.

Njegova teorija ih je toliko zaprepastila da je među njima najpre zavladao "grobna tišina" i svi su se našli u takvom čudu da nisu mogli ni da se maknu. Tek posle prilično duge pauze nastala je takva galama, kao da je svakome od njih život zavisio od stepena uzrujanosti i snage njenog izražavanja.

Zbog toga su, već kasno u noć, jednoglasno odlučili da izaberu nekoliko naučnika iz svoje sredine koji će zajednički proučiti pojedinosti te teorije, koja ih je toliko uznemirila, a zatim na zajedničkom skupu podneti izveštaj.

Već sutradan, izabrani učeni članovi društva su se veoma ozbiljno prihvatili posla kako bi se upoznali sa Atarnahovom teorijom.

Međutim, na nesreću svih tricentričnih Zemljana budućih epoha, pokazalo se da bez obzira na to što su ti naučnici bili uglavnom veoma stari i što su pogubne funkcije koje tvoje ljubimce čine "sumnjivima" i "pohlepnima" kod njih skoro atrofirale, neki od njih, uglavnom zahvaljujući svom vaspitanju u detinjstvu, ipak nisu stekli dovoljno iskustva na osnovu kojeg se pouzdano zna da snovi - koji proističu iz nenormalnog obrazovanja - nikada neće biti realizovani, te se zato još nisu oslobodili iluzija u toj meri da bi mogli da budu potpuno nepristrasni i pravedni. Usled toga, upravo od dana kada su se detaljno upoznali s tom neobičnom teorijom, oni su počeli da padaju u stanje tipično za tricentrična bića, to jest počeli su da zaboravljaju ono što je bilo rečeno upravo u teoriji koja ih je toliko uzdrmala i postepeno su se, što je tricentričnim Zemljanima svojstveno, vratili svojim nekadašnjim, čisto subjektivnim i zato uvek promenljivim uverenjima, razdvojivši se momentalno na dve suprotne partije.

Neki od njih su bez ikakvog logičkog kriticizma uzeli zdravo za gotovo sve postavke te teorije; drugi su, međutim, što je svojstveno većini zemaljskih "naučnika", počeli da tvrde i argumentuju nešto sasvim suprotno i, na kraju krajeva, da mrze ne samo njegovu teoriju, već i samog Atarnaha.

Ukratko, moj dečače, naučnici koji su bili izabrani da detaljno prouče Atarnahovu teoriju, umesto da pomognu ostalim članovima društva i oslobode ih nedoumica i uzbuđenja tako što će sami sve razmotriti, samo su povećali zabunu izazvanu tim idejama i postepeno su u prirodi svakog člana tog ozbiljnog društva nastale osnove za potpuno suprotna ubeđenja.

Prvo od tih ubeđenja bilo je da se sve događa u potpunoj saglasnosti sa teorijom filozofa Atarnaha, to jest da "ratovi" i "građanski ratovi" moraju povremeno da nastanu na Zemlji, sasvim nezavisno od čovekove lične svesti. Drugo uverenje su nekada podržavali svi članovi društva i, u skladu s njim, ukoliko bi im pošlo za rukom da sprovedu program koji je društvo postavilo, bilo bi moguće uništiti zlo na njihovoj planeti, njegove korene i grane, posle čega bi se život odvijao u miru. Od toga doba u društvu su nastali sporovi, svađe i nemiri i počelo je da se događa ono što je na Zemlji odavno postalo običaj.

Te svađe i nemiri su se uskoro proširili i na obične građane, to jest na stanovnike Mosulopolisa, delujući na njihovu abnormalnu psihu.

Ne znam kako bi se sve to završilo da se upravo u tom momentu nisu pojavila braća iz "Skupštine Prosvećenih" i umešali se u tu stvar.

Pod njihovim uticajem su se svi članovi toga društva postepeno smirili i opet počeli spokojno i ozbiljno da razmišljaju o tome šta da se radi dalje.

Pošto su ozbiljno razmislili, oni su jednoglasno za svog poglavara izabrali Atarnaha i zamolili ga da im pomogne da nekako nađu izlaz iz te situacije.

Posle nekoliko skupova pod predsedništvom samog filozofa Atarnaha, članovi društva su jednoglasno došli do sledećeg kategoričkog zaključka:

"U skladu sa zakonima Prirode, do ratova i građanskih ratova povremeno mora da dolazi na Zemlji, nezavisno od ljudske volje. Razlog za to je što Priroda u određenim periodima zahteva više smrti.

Zbog toga smo s velikom žalošću, ali i s neizbežnim unutrašnjim mirom, prinuđeni da priznamo da ljudski Um ne može da prekine krvoprolića između država i unutar njih. Zato smo jednoglasno rešili da dovršimo naše tekuće poslove i dokrajčimo sve što je pripremljeno naše društvo, a zatim da se, hteli ne hteli, razidemo i krenemo svojim kućama preuzimajući ponovo na sebe "neizbežno breme svakodnevnog života".

Čim je doneta čvrsta odluka i svi članovi tog ozbiljnog društva jednoglasno odlučili da već sutradan svoje poslove počnu da privode kraju, Kurd Atarnah, koji je bez obzira na to što je smatran istinskim naučnikom, bio veoma gord i samoljubiv, stao je za govornicu i rekao sledeće:

- Poštovane kolege!

Iskreno sam ljut što sam nehotice postao uzrok raspuštanja ovog velikog čovekoljubivog društva, kome ste vi, najmudriji i najpoštovaniji ljudi iz svih zemalja planete, tokom više godina posvetili više nepristrasnih i nekoristoljubivih napora nego što je bilo ko učinio ili će biti u stanju da učini za druge - to jest za ljude koje apsolutno ne poznaje i koji su prema njemu ravnodušni.

Svih tih godina vi ste neprestano radili kako biste masama dali ono što je najvažnije za njihovo dobro, i mada sam i ja na svojoj teoriji takođe radio nekoliko godina i takođe radi nepoznatih ljudi, ta teorija je sve vaše neumorne napore i velikodušna stremljenja pretvorila u ništa.

Svest da sam ja uzrok svih nesporazuma do kojih je među vama došlo, ne daje mi mira poslednjih nekoliko dana i neprestano lupam glavu i razmišljam da li postoji nekakav način da se moja nehotična greška ispravi.

I zato, moje mudre kolege, okupljene ovde iz svih krajeva Zemlje, želim da vam izložim krajnji zaključak do koga sam u tim razmišljanjima došao.

Ako se pokaže da su univerzalni zakoni koje sam ja otkrio, prepreka na putu koji će, kako vi mislite, čovečanstvu doneti sreću, isti ti zakoni, iako vam na prvi pogled izgledaju veoma čudni, ako se pravilno i na drugačiji način iskoriste, mogu poslužiti za postizanje cilja koji mi sami postavimo.

A sada čujte kako treba da se borimo za taj cilj.

Rezultati svih mojih traganja jasno pokazuju da Priroda u određenim periodima zahteva specifičan broj smrti na Zemlji; istovremeno, uspeo sam da utvrdim da za potrebe Prirode nema značaja o čijoj je smrti reč, ljudi ili bića drugih formi.

Iz toga sledi da ako se broj smrti, potrebnih Prirodi, nadoknadi drugim oblicima života, traženi broj ljudskih smrti će biti proporcionalno smanjen.

I to će se dogoditi ako svi članovi našeg društva nastave da rade s nesmanjenim intenzitetom, ali više ne u cilju koji je ostvarivan prethodnim programom, već da bi se na Zemlji u većim razmerama nego pre obnovio stari običaj prinošenja žrtava bogovima i svetiteljima, uništavanjem bića drugih formi.

Kada je taj Kurd završio svoj govor, članovi društva "Zemlja pripada našem Zajedničkom Stvoritelju i podjednako je slobodna za sva Njegova stvorenja", nisu bili ništa manje začuđeni i uzbuđeni nego onda kadaje on prvi put izložio svoju poznatu teoriju.

Skoro tri dana i tri noći, koji su sledili za tim znamenitim govorom, oni se nisu razilazili i u dvoranama, koje su građani Mosulopolisa stavili na raspolaganje tom planetarnom društvu ljudskih bića, vodile su se bučne diskusije i razgovori. Najzad, četvrtog dana je sazvan zvaničan opšti skup na kojem je, uz opštu saglasnost, odlučeno da se ubuduće postupa onako, kako je rekao veliki kurdski filosof Atarnah.

Istoga dana, naziv društva je promenjen i ono se sada zvalo "Zemlja je samo za ljude".

Nekoliko dana kasnije, članovi toga društva koje je sada imalo drugo ime, napustili su grad Mosulopolis i krenuli svako u svoj zavičaj, gde su, rukovodeći se učenjem filozofa Atarnaha, preduzeli mere da se među stanovnicima Azije obnovi i uvede ideja "ugađanja" bogovima i idolima ubijanjem bića drugih formi.

Razume se, kada su započeli praktičnu primenu svog novog programa, običaj prinošenja žrtava zamišljenim "svetiteljima" putem uništavanja života raznih slabih ili glupih monocentričnih i bicentričnih bića, ubrzo je obnovljen u čitavoj Aziji. Najpre su članovi novog društva "Zemlja je samo za ljude" sprovodili svoj zadatak uglavnom preko takozvanog "duhovništva" religije zasnovane na učenju svetog Muhameda, koja je u to vreme bila veoma rasprostranjena na čitavom azijskom kontinentu.

Ovoga puta, taj običaj se proširio u mnogo većim razmerama nego onda kada sam ja na molbu Arhandela Luizosa otišao tamo kako bih preduzeo sve neophodno u cilju njegovog iskorenjivanja iz svesti tricentričnih bića. Kao što sam ti pričao, Njegova Saglasnost je tada taj običaj smatrala krajnje nepoželjnim fenomenom velikih razmera, zato što se broj tvojih ljubimaca veoma povećao, povećavajući na taj način i broj užasnih, "bogougodnih žrtava" njihovim fantastičnim idolima.

Uništavanje bića drugih formi obnovljeno je ne samo u kući, u krugu porodice, već i javno, na specijalno određenim mestima.

Ovoga puta, specijalna mesta su uglavnom asocirala na uspomenu na Svetog Muhameda ili njegove učenike.

Broj žrtava je s godinama toliko porastao da je otprilike sto godina posle formiranja društva "Zemlja je samo za ljude", svake godine samo na jednom jedinom mestu

ubijano do sto hiljada bića koja su u prošlosti smatrana svetim, a koja su poznata kao "rogata stoka", "ovce", "kamile" i tako dalje.

Tokom poslednja dva veka najomiljenija mesta te vrste bili su gradovi "Meka" i "Medina" u "Arabiji", grad "Mešed" u blizini "Bagdada", okolina "JangiKišlaka" u "Turkestanu" i nekoliko drugih.

Jednom rečju, na azijskom kontinentu su se "opet lile reke krvi".

Ta sveta prinošenja žrtava povećavala su se za vreme muslimanskih praznika "Bajrama" i "Kurbana", kao i za vreme hrišćanskih praznika koji se zovu "poklade", "Đurđevdan", i tako dalje.

I tako, moj dečače, kada je data anomalija ponovo postala deo običaja tricentričnih bića zahvaljujući energičnim naporima društva "Zemlja je samo za ljude", ti užasni procesi su se, naravno, dešavali manje često i u manjem obimu. Na taj način se povremena relativno visoka smrtnost, izazvana tim procesima, smanjila, ali opšta smrtnost tricentričnih bića ne samo da se nije smanjila nego je čak i porasla, jer se zbog postepenog i stabilnog pogoršanja kvaliteta vibracija koje njihovi organizmi proizvode za potrebe Prirode, dužina njihovog života skratila dok je natalitet porastao.

To je trajalo sve dok Asadula Ibrahim Ogli, poznati Perzijski derviš, koji se rodio, odrastao i postao muškarac na tom istom kontinentu, nije sve to okrenuo u drugom pravcu.

Derviš Asadula Ibrahim Ogli je počeo svoj rad pre samo trideset-četrdeset godina. Budući običan sledbenik islama, bez ozbiljnih i dubokih znanja Kurda Atarnaha, on je u običaju prinošenja žrtava video samo užasnu nepravdu koju ljudi nanose bićima drugačijih formi, i kao svoj životni cilj odredio je da po svaku cenu uništi na Zemlji taj običaj koji je po njegovom mišljenju bio antireligiozan.

On je od tada putovao Azijom, odlazeći uglavnom u one zemlje gde su većinu stanovnika činili sledbenici islama i radio je uz pomoć derviša poput sebe, kojih je skoro svuda bilo mnogo.

Svuda gde bi se pojavio taj iskusni i energični Perzijanac, Asadula Ibrahim Ogli, on je veoma mudro uspevao da ubedi dervişe u "istinitost" svoje ideje; a ovi su, opet, obične stanovnike Azije ne samo ubeđivali da uništavanje bića drugih formi nije Bogu ugodno, već da oni koji ih ubijaju bivaju na "onom svetu", u paklu, na dva načina kažnjavani - zbog sopstvenih grehova i zbog grehova bića koja su zaklali, i tako dalje.

Dervişi, koje su smatrali autoritetima za takve stvari, vremenom su, razume se, uspeli da zahvaljujući propovedima te vrste, smanje broj svetih žrtava.

A krajnji rezultat celokupnog rada "humanog Perzijskog derviša" bio je upravo poslednji veliki proces međusobnog uništenja, to jest, prvi svetski rat.

Dakle, moj dečače, kao što sam ti već govorio, hipoteze koje je postavio neobični učeni Kurd Atarnah, bile su veoma blizu istine, on jedino nije shvatio najvažniju

stvar, a to je da u pogledu vibracija koje traži Velika Priroda, a koje se formiraju iz emanacija proisteklih iz procesa "raskoarno", nije važna količina već kvalitet. Možda je Atarnah sa svojim značajnim sposobnostima i mogao to da shvati da je bio upoznat sa rezultatima dobijenim u vreme kada su na planeti više ili manje postojali životni uslovi, specijalno stvoreni za tricentrična bića zahvaljujući delima ljubećeg Najsvetijeg Ašjate Šimaša.

U to vreme ne samo da je bila smanjena smrtnost, već i natalitet.

To se dogodilo zato što su ljudi tada živeli više ili manje prihvatljivo za tricentrična bića, i emanacije koje su poticale od njih su proizvodile vibracije bliže onima koje je od njih tražila Priroda, a koje su bile potrebne za Uzvišeni Opštekozmički Trogoautoegokrat uopšte, a posebno za održavanje Meseca i Anuliosa. I zato Velikoj Prirodi nije bilo potrebno skraćivanje njihovog života, utoliko pre što je u narednom periodu potreba za vibracijama, neophodnim za održavanje postojanja Meseca trebalo da bude smanjena.

Među raznim aspektima tog fundamentalnog problema, jedan se odnosio na značaj i cilj postojanja tvojih ljubimaca i zato je važan za razumevanje mnogih događaja koji se dešavaju na Zemlji - uzgred, i za razumevanje svega što ima veze s uzrokom ratovanja - zbog čega smatram neophodnim da ti o tome još nešto kažem.

Prvi put sam saznao da je sudbina tricentričnih bića koja su se pojavila na toj planeti uglavnom, putem samog procesa njihovog postojanja, predviđena za proizvodnju vibracija potrebnih Velikoj Prirodi za održavanje bivših delova njihove planete, koji se sada zovu "Mesec" i "Anulios", dok sam, ako se sećaš, drugi put bio počastvovan ličnim razgovorom s Njegovom Saglasnošću Anđelom, sada Arhandelom Luizosom Njegova Saglasnost mi je tada ispričao da iako je kretanje ta dva bivša dela planete Zemlje na kraju krajeva regulisano u skladu sa kretanjem opšte harmonije, i mada su sva strahovanja u vezi s neprijatnim iznenađenjima u skoroj budućnosti isključena, da bi se izbegle bilo kakve eventualne teškoće Najuzvišenije i Najsvetije Ličnosti kozmosa su ipak čvrsto odlučile da preduzmu sve potrebne mere kako bi se na Zemlji pojavio sveti "askokin", to jest, kako bi tvoja planeta stalno ispuštala tu kozmičku supstancu, neophodnu za održavanje Meseca i Anuliosa.

Njegova Saglasnost mi je takođe objasnio da ta kozmička supstanca, sveti "askokin", postoji svuda u Vasioni, sjedinjujući se u potpunosti sa svetim supstancama "abrustdonis" i "helkdonis" i zato, kako bi postojao nivo životne sposobnosti neophodan za to održavanje, sveta supstanca "askokin" se pre svega mora osloboditi drugih dveju supstanci.

Iskreno rečeno, moj dečače, nisam odmah shvatio sve što je on govorio; sve mi je postalo jasno kasnije, kada sam proučavajući fundamentalne kozmičke zakone saznao da su te svete supstance "abrustdonis" i "helkdonis" iste one supstance koje učestvuju u formiranju i usavršavanju viših tela tricentričnih bića - to jest "kesdžanog tela" i "tela duše" - i da se izdvajanje svetog "askokina" iz dveju drugih supstanci događa kada bića, bez obzira na planetu na kojoj žive, preobražavaju u

sebi te svete supstance radi formiranja i usavršavanja svojih viših tela putem svesnog rada i namerne patnje.

A kada su me tvoji ljubimci zainteresovali i kada sam počeo da proučavam njihovu neobičnu psihi, ja sam najzad shvatio zašto se i u kom cilju i sama Velika Priroda, kao i Najviše i Najsvetije kozmičke Ličnosti uvek uporno prilagođavaju svemu tome. U vezi s tim, došao sam do sopstvenih zaključaka.

Kada bi tvoji ljubimci ozbiljno razmislili o svemu tome i kada bi časno služili Prirodi u tom smislu, njihovo samousavršavanje bi posle toga moglo da se odvija automatski, čak i bez učešća njihove svesti; u svakom slučaju, sirota Priroda te zlosrećne planete ne bi morala toliko da se napreže da bi se adaptirala i da ne bi ispala iz opšte kozmičke harmonije.

Ali, na nesreću svega što postoji u Megalokozmosu, kod tvojih ljubimaca nema poštenja u izvršavanju obaveza ni prema sobi, ni prema Prirodi kojoj, iskreno rečeno, duguju svoju egzistenciju.

Što se tiče nedostatka poštenja tvojih ljubimaca u pogledu ispunjenja duga pred Prirodom, upravo mi je pala na pamet mudra izreka našeg neuporedivog učitelja Hodže Nasradina, čije se skriveno značenje potvrđuje u datom slučaju.

"Kuga i kolera su u svakom slučaju bolje od ljudskog poštenja, zato što ljudi koji imaju savest, s njima ipak mogu da žive u svetu."

I eto, dragi moj Hasejne, kada mi je postalo jasno da je u psihi tvojih ljubimaca potpuno nestala potreba za svesnim radom i namernim stradanjem, da bi oni mogli u sebe da prime i preobrazu svete supstance abrustdonis i helkdonis - oslobađajući na taj način sveti askokin za održavanje Meseca i Anuliosa - Velika Priroda je bila prinuđena da se prilagodi i na neki drugi način izdvoji tu svetu supstancu, a jedan od tih načina je bio upravo proces uzajamnog uništavanja.

Ovde će biti korisno da ti radi pravilne procene tvojih savremenih ljubimaca napomenem da je posle uklanjanja organa kundabufera kod tricentričnih stanovnika Zemlje, već prva generacija njihovih potomaka veoma brzo saznala da određena supstanca treba da se transformiše uz njihovo učešće i da je to jedna od njihovih osnovnih obaveza.

Sećaš li se da sam ti već govorio o tome da su tricentrični stanovnici Atlantide taj dug čak smatrali svetim i nazivali ga "amarlus", što je na njihovom jeziku značilo "pomoć Mesecu".

I zato su ljudi toga doba, koje je kasnije nazvano "Samliosijanskom civilizacijom" smislili i veoma brižljivo sprovodili određene običaje koji su na najefikasniji način doprinosili izvršavanju tih životnih obaveza.

Stanovnici Atlantide su čak smislili mudre i praktične načine izvršavanja tih dveju obaveza - to jest obaveze usavršavanja svojih viših tela i obaveze služenja

Najvećem kozmičkom Trogoautoegokratu - objedinjavajući ih u jednu i izvršavajući ih istovremeno.

Evo kako su ostvarili to objedinjavanje.

Bilo je naređeno da se u svakom kraju, čak i u pojedinim njegovim regionima, sagrade tri specijalne, veoma impresivne zgrade.

Prva od njih, za bića muškog pola, zvala se "agurohrostini".

Druga zgrada, predviđena za bića ženskog pola, zvala se "ginekohrostini".

Treća, za bića koja su se tada zvala "srednjim polom", zvala se "anoroparionikima".

Prvu od tih impresivnih građevina Atlantidani su smatrali svetom i ona je za njih bila ono što su savremenim ljudima "hramovi", "crkve", "kapele" i druga sveta mesta.

Kada sam prvi put došao na Zemlju i našao se u Atlantidi, posetio sam nekoliko takvih zgrada i upoznao se s njihovim ciljevima.

U hramovima za muškarce, to jest u "agurohrostinima", bića muškog pola određenog kraja ili regiona, redom su sprovodila odgovarajuće "misterije" pri čemu su nastajala posebna stanja "samosećanja".

Stanovnici Atlantide su imali ideju da su bića muškog pola izvor aktivnog izražavanja; zato su u svojim agurohrostinima sve vreme posvećivala aktivnom i svesnom razmišljanju (sozercanju), i u tom stanju su izvršavala određene svete misterije, kako bi u njima mogla da se preobrazе svete supstance abrustdonis i helkdonis.

Oni su to radili namerno i s punom svešću, kako bi se u njima oslobodila sveta supstanca, koja je radi svoga budućeg funkcionisanja ispuštana u njihovima emanacijama, i kako bi postala aktivan deo onog svetog zakona koji su oni nazvali Svetom Trojicom.

U svetim "ginekohrostinima", predviđenim za bića ženskog pola, svaka žena je bila dužna da boravi tokom određenog perioda koji savremena bića nazivaju "menstruacijom". Osim toga, žene su, shvatajući sebe kao pasivna bića, morale da ostanu pasivne sve dok tamo borave, kako bi supstanca koju one zrače putem emanacija mogla da služi kao pasivni deo tog svetog zakona u cilju njegovog budućeg funkcionisanja.

Zato su vreme u ginekohrostinima one provodile u stanju potpune pasivnosti, svesno nastojeći da ni o čemu ne razmišljaju.

Imajući u vidu taj cilj, one su nastojale da se odreknu aktivnih doživljaja tokom svog mesečnog ciklusa, i, kako tok asocijacija (svesti) ne bi ometao njihovu koncentraciju, sve je bilo uređeno tako da njihove misli neprestano budu usmerene na želju za dobrobit njihove tadašnje i buduće dece.

A što se tiče objekata trećeg roda, koji su nazvani "aronoparionikima", oni su građeni, kao što sam ti već rekao, za bića koja pripadaju takozvanom "srednjem polu", koja bi naš Hodža Nasradin nazvao "nesporazumom" ili bićima koja su, u suštini, "ni ovo ni ono".

Među tim bićima srednjeg pola bilo je i muškaraca i žena.

To su bila bića koja iz raznih razloga više nisu mogla da se usavršavaju ili da služe Prirodi; ta bića su, kako je jednom rekao naš dragi Hodža Nasradin, "ni Bogu sveća, ni đavolu žarač".

Bića muškog pola, dužna da se osame u tim zgradama, bila su ona koja su iz nekog razloga bila lišena mogućnosti svesnog razmišljanja (sozercanja), a bića ženskog pola, koja su se tamo osamila, bila su ona koja ili uopšte nisu imala menstruaciju, ili su njihove menstruacije proticale abnormalno, ili su, pak, to bile one žene koje su se u pogledu svojih seksualnih želja u određenim periodima pretvarale u takozvane "hanemenije" ili, kako bi rekao Hodža Nasradin, u "prave kobile kad grane proleće".

Stanovnici Atlantide su znali za neke čudne simptome prema kojima su takva bića prepoznavali i zatvarali ih u "anoroparionikime".

Evo kako su to određivali:

Ako čovek veruje u svakakva trabunjanja.

Ako počne drugima da dokazuje nešto što apsolutno ne zna ili u šta nije sasvim siguran.

Ako se ne drži svoje reči ili se uzalud kune.

Najzad, ako pokazuje tendenciju da "špijunira" druge i bavi se spletkama.

Ipak, najubedljiviji i najvažniji simptom bilo je pojavljivanje takozvanog "mojasala", koji tvoji ljubimci smatraju bolešću i nazivaju "hemoroidima".

Ljudi s takvim simptomima bili su dužni da borave u anoroparionikima u periodima koji odrede njihovi bližnji; oni, međutim, nisu prisiljavani ni na kakav rad i mogli su da žive kako su hteli. Jedini cilj njihove izolacije bio je da se oni ne sreću niti razgovaraju sa normalnim ljudima iz svoga kraja.

Oni su bili zatočeni u te zgrade zato što su u određenim mesečnim periodima, prema vladajućim idejama, njihove "emanacije" zbog različitih "mrlja" (nedostataka), ometale spokojnu i odmerenu egzistenciju okoline.

Eh, tako ti je to... dragi moj dečače...

Stanovnici Atlantide su u poslednjem periodu imali mnogo običaja koji su bili izvanredni za normalnu egzistenciju. Ali, što se tiče tvojih savremenih ljubimaca, njih možemo samo žaliti, jer je za vreme druge velike katastrofe koja je zadesila tu zlosrećnu planetu, taj kontinent nestao zajedno sa svim što je na njemu postojalo, a s njim su nestali i svi dobri običaji koji su tokom mnogih vekova postepeno urastali u proces njihovog svakodnevnog života.

Mnogo posle propasti Atlantide, običaj korišćenja specijalnih zgrada u procesu svakodnevnog života, sličan onome o kome sam ti upravo govorio, bio je obnovljen. Jedan mudri jevrejski car, po imenu Solomon, shvatio je nužnost postojanja tih specijalnih građevina i obnovio je njihovu primenu.

Specijalne zgrade, koje je taj mudri jevrejski car odlučio da sagradi i koje su postojale još dugo posle njegovog doba, zvale su se "takčannan".

One su pomalo podsećale na ginekohrostine u Atlantidi; bića ženskog pola bila su dužna da borave u njima tokom čitavog menstrualnog perioda.

Car Solomon nije gubio vreme na uvođenje toga običaja, zato što je tokom svoje mudre vladavine često uviđao da za vreme menstruacije karakter bića ženskog pola ne samo da postaje nepodnošljiv za okolinu, posebno za njihove muževe, već je zbog njihovog neadekvatnog ponašanja čak i psihoorganski štetan po sve ostale. Zato je odlučio da odmah objavi strog zakon koji je predviđao da se uz svako naselje sagrađe specijalno izolovane zgrade u kojima će bića ženskog pola biti zatočena dok god se nalaze u takvom stanju.

Ja sam čak čitao zakon koji je on obnarodovao.

U tom zakonu je, između ostalog, rečeno da su za vreme menstruacije žene "nečiste" u svetom smislu reči; da za vreme tog perioda svako, a posebno njihovi muževi, ne samo da čine veliki greh, već i bogohulstvo, ako ih dodiruju ili, čak, razgovaraju s njima.

Ukoliko im se muževi i drugi muškarci za vreme tog perioda približe ili razgovaraju s njima, u njih će prodreti "nečista sila" ili "zao duh", zbog čega će kasnije u životu takvih muškaraca vladati nespornosti, svađe i neprijateljstvo.

Ova poslednja tvrdnja velikog zemaljskog mudraca, cara Solomona, ostaje i danas neosporna istina.

I, razume se, to je jedan od mnogobrojnih razloga zbog kojih je u naše vreme svakodnevni život stanovnika Zemlje postao krajnje apsurdan.

Među savremenim zemaljskim ženama jedna specifična osobina, stečena tokom poslednjih vekova, koja se zove "histerija", postaje upadljivija tokom tih perioda i sve dok oni traju te žene dovode svoju okolinu u stanje koje je naš veliki Hodža Nasradin imao u vidu kada je rekao:

"Svrha njihovog života je - biti žrtve pijavica."

I razume se, samo zbog toga što savremena bića ženskog pola slobodno šetaju za vreme menstruacije, mnoga savremena bića muškog pola ne samo da ne mogu slobodno i prijateljski da se odnose jedna prema drugima, već često postaju pravi "gmizavi bogohulnici".

Taj korisni običaj, koji je uveo mudri car Solomon, postojao je u jevrejskom narodu prilično dugo i mogao je, svakako, da se proširi po čitavoj Zemlji da nije bilo jedne druge specifične ljudske osobine, o kojoj sam ti već govorio.

Tako se dogodilo da su predstavnici drugih naroda, kada je jevrejski narod lišen svoje veličine, pokretani impulsima zavisti i neprijateljstva prema onima koji su jači - mrzeći ih još u dane veličine i slave, prezirući ih i proganjajući, naravno, prezreli i sve njihove izvanredne običaje.

A kada je jevrejski narod potpao pod uticaj drugih naroda koji su postali veliki, oni su počeli da slede njihov primer zahvaljujući karakterističnoj osobini o kojoj sam ti sasvim dovoljno govorio, te tako taj valjani običaj ne samo da se nije dalje proširio

već je uskoro postao prezren i najzad su ga se sasvim odrekli i zaboravili ga i sami njegovi osnivači.

U naše vreme, taj običaj je sačuvan samo među predstavnicima veoma malog naroda u kavkaskim brdima, koji je poznat pod imenom "Hevsuri" - to su isti oni Hevsuri oko čijeg porekla besane noći provode mnogi savremeni naučnici.

Što se tiče zemaljskog običaja uništavanja dobrih običaja svakodnevnog života, koje su uspostavili preci, još jednom moramo izraziti saučešće sirotoj Prirodi koja je neprekidno prinuđena da se prilagođava.

A kada se već dotičemo nesreća Prirode na toj neverovatnoj planeti, naš dragi učitelj Hodža Nasradin i ovoga puta ima odgovarajuću izreku.

U takvom slučaju, na primer, on bi rekao:

- Eh... ako ste baksuz, možete od svoje tašte i sifilis da zakačite!

Ili, on ponekad kaže:

- Jadniče! Mora biti da ti je majka pevala tužbalicu dok te je rađala!

I tumač ruske narodne mudrosti Kozma Prutkov ima dobru izreku tim povodom:

"Najnesrećnija je među nama - borova šišarka, jer nju svako može da nagazi".

Opet ponavljam da nesrećna Priroda planete Zemlje neprekidno i neumorno mora da se izražava "na drugačiji način", i uvek "drugačije", kako bi sačuvala opštekozmičku harmoniju.

Da bi lakše mogao da zamisliš i shvatiš na koji način sirota Priroda mora da se prilagođava kako bi postigla "ravnotežu vibracija" koje se od te planete zahtevaju za opštekozmičku harmoniju, objasniću ti jednu stvar koja se tamo događa sada, upravo posle procesa međusobnog uništavanja koji su oni nazvali "Prvim svetskim ratom".

Očigledno je da je zbog nemačkih otrovnih gasova i engleskih mitraljeza broj raskoarna, to jest smrti, prema svojim razmerama daleko premašio broj koji je Priroda predvidela kako bi rekli kandidati za haznamase, savremeni biznismeni došlo je do "prebačaja u proizvodnji ljudskih smrti".

I zato je Priroda još jednom morala da se potrudi i da, što bi se reklo, "da sve od sebe" kako bi ispravila te nepredviđene teškoće i ponovo se na odgovarajući način adaptirala.

Ovoga puta, na osnovu svega što sam saznao tokom svog poslednjeg boravka tamo, kao i kasnije potvrde eterogramom, Velika Priroda je očigledno za budućnost povećala prirast drugih formi bića koja tamo borave.

Primetio sam da u gradovima Petrogradu i Tiflisu, koji se nalaze u velikoj ruskoj državi u kojoj je izginulo više ljudi nego u bilo kojoj drugoj zemlji - četvoronožna bića, i to četvoronošci koji se zovu "vuci", a koje ljudi mrze i koji se po pravilu tamo nikada ne pojavljuju - sada tumaraju ulicama.

U tom eterogramu se između ostalog kaže da je u velikoj ruskoj državi prirast kojekakve gamadi, to jest "pacova" i "miševa" porastao do te mere da oni sada uništavaju rezerve hrane tricentričnih bića.

U eterogramu dalje piše da su se ruske vlasti obratile drugim zemljama Evrope s molbom da im pomognu u uništavanju malih bića, miševa i pacova, kojih se naplodilo veoma mnogo, što će im platiti onoliko koliko ovi odrede.

Iako se privremeno smanjenje broja pacova i miševa može postići na razne načine koje ti stručnjaci za uništavanje tuđih života imaju na raspolaganju, oni teško da će pristati da to urade besplatno; a stanovnici Rusije, bez obzira na svoja obećanja, naravno, neće biti u stanju da im daju novac, jer se može ispostaviti da je cena koju bi za to morali da plate veća nego što ih je koštao rat.

Što se tiče izvora za dobijanje tog novca, koji su već iscrpeni za vreme poslednjeg velikog procesa... kako bi rekao naš dragi Hodža Nasradin: "Ne zasmeyavajte me! I magari je u stanju da shvati da je u mirno vreme besmisleno iz seljaka cediti poslednju kap krvi".

Rekavši to, Belzebub učuta i pogledom punim očekivanja pogleda svog unuka, koji, kao da razgovara sam sa sobom, upita veoma tužno i sa očajanjem u glasu:

- Kako će se sve to završiti? Zar zaista nema izlaza?

Zar zaista te nesrećne duše, formirane na toj zlosrećnoj planeti, moraju zauvek da ostanu nesavršene i da se beskrajno sele u razne planetarne forme, u večnim mukama zbog posledica prokletog organa kundabufera koji je, iz razloga koji su njima tuđi, presađen u planetarna tela prvih tricentričnih stanovnika te nesrećne planete?

Gde je oslonac na kome se drži čitav naš Megalokozmos i koji se zove "Pravda"?

Ne... Ne može biti! Ja tu nešto nisam... zato što za čitav svoj život, od najranijih godina, nikada ni za trenutak nisam posumnjao da Objektivna Pravda postoji.

Moram to da razjasnim i da shvatim... zašto... zašto?

U svakom slučaju, od ovog trenutka, cilj moga života biće da jasno shvatim zašto se duše, nastale u tim tricentričnim bićima, nalaze u takvoj, besprimerno strašnoj situaciji...

Rekavši to, siroti Hasejn skrušeno obori glavu i duboko se zamisli.

Belzebub ga je gledao nekako čudno - čudno, zato što je u njegovom pogledu sijala ljubav prema Hasejnu, ali se u isto vreme videlo da je on srećan što njegov unuk oseća takvu tugu.

Njihovo ćutanje je trajalo prilično dugo. Najzad, Belzebub teško uzdahnu, kao iz samih dubina svoga bića i obrati se unuku sledećim rečima:

- Da, dragi moj Hasejne...

Naravno, tu nešto ne valja.

Ali, ako ništa nije mogao da uradi onaj čiji je Um sada dosegao nivo svetog "Podkulada" i koji je sada jedan od prvih pomoćnika našeg Večnog u vladi sveta, to jest, Najsvetiji Ašjata Šimaš - ako čak ni on nije mogao ništa da učini za stanovnike te planete, šta da kažemo mi, čiji je Um tek nešto viši nego što je kod običnih bića? Sećaš li se kako je Najsvetiji Ašjata Šimaš u svojim razmišljanjima pod naslovom "Užas Situacije", rekao:

"Ako je još moguće spasti žitelje Zemlje, to može učiniti jedino Vreme."

A mi jedino možemo isto to da kažemo o toj njihovoj užasnoj osobenosti, to jest o povremenoj potrebi da uništavaju guđe živote.

U datom trenutku možemo samo da kažemo da, ako ta osobina Zemljana nestane s njihove nesrećne planete, to može da se dogodi jedino zahvapvujući Vremenu ili, pak, pod rukovodstvom Bića sa veoma visokim Umom, ili zahvaljujući izuzetnim događajima kozmič ih razmera.

Rekavši to, Belzebub opet pogleda Hasejna onim istim čudnim pogledom.

Glava 44 PREMA BELZEBUBOVOM MIŠLJENJU LJUDSKO SHVATANJE PRAVDE U OBJEKTIVNOM SMISLU PREDSTAVLJA SAMO PROKLETU FATAMORGANU

Smešeći se dalje i gledajući svog unuka Hasejna pogledom punim ljubavi, Belzebub reče:

- Dragi moj budući nasledniče, posle svega što sam ti ispričao i posle svega što si sam shvatio o tricetričnim bićima koja žive na planeti Zemlji, čini mi se da je došao trenutak da ti nešto kažem o onom problemu za koji sam ti obećao da ću te u njega uputiti na kraju svojih beseda.

Želim da ti ispričam nešto o jednoj kobnoj ideji koja je veoma rasprostranjena među tvojim ljubimcima, a koje sam se, kao što ćeš videti, setio kada sam govorio o osnovnom "kamenu spoticanja" u njihovoj psihi, to jest o njihovim različitim i osobenim "havatviernonijama", ili religijama, kako ih oni nazivaju, i to o ideji koja predstavlja osnovu celokupne njihove religije, o ideji "Dobra" i "Zla".

Ispričao sam ti takođe da je na Svetoj planeti Čistilište zbog te kobne ideje, koja prevladava među tricentričnim Zemljanima, nedavno došlo do velikih događaja ili, da upotrebimo izraz tvojih ljubimaca, do "nemira", a njihovi nehotični vinovnici bili su neki članovi tvog "gernasdžinsa" ili, kako bi se na Zemlji reklo, tvog "genealoškog stabla".

Da bih ti pomogao da lakše zamisliš i usvojiš ono što nameravam da ti objasnim, moram pre svega da se vratim na neke davno prohujale događaje koji na prvi pogled nemaju ništa zajedničko s našom temom.

Dakle, već sam ti govorio da sam za vreme svog petog boravka na Zemlji ostao tamo kratko vreme i da sam se ubrzo vratio na Mars.

To se dogodilo zato što su me moji prijatelji iz Centra obavestili da će se uskoro na planeti Mars pojaviti jedan od heruvima, blizak našem Sveopštem Večnom, sa izvesnom naredbom koja ima veze sa mnom.

Ubrzo posle mog povratka na Mars, na njemu se pojavio i heruvim. Naredba u vezi sa mnom, koja mu je data Odozgo, govorila je o tome da je - pošto su moji svesni naponi predstavljali doprinos kosmičkoj dobrobiti, odnosno pošto su doveli do ukidanja prakse "svetog prinošenja žrtava" među tricentričnim bićima, koja su tako obuzela tvoju maštu - kao i zbog peticije Njegove Saglasnosti Anđela Luizosa našem Opštem Večnom Ocu - kazna za moj lični greh smanjena i više se nije odnosila na moje potomstvo.

Od tog trenutka, moja deca, to jest tvoj otac i tvoj stric Tuilan, su mogla da se vrate u Centar čim to požele i da tamo, u blizini našeg Opšteg Oca, ispunjavaju svoje obaveze u skladu s Njegovom sveobuhvatnom voljom.

Posle tog događaja, toliko važnog za našu porodicu, moji sinovi su uskoro napustili planetu Mars i vratili se u Centar gde su, po dolasku, imajući već ogromna znanja u

nekim oblastima Objektivne Nauke i iskustva u praktičnoj primeni njenih zakona, bili izabrani da obavljaju odgovarajuće odgovorne dužnosti.

Tvoj otac je odmah bio imenovan na dužnost "zirliknera" jedne oblasti našeg dragog Karatasa, a vremenom je procenjeno da je zaslužio da preuzme odgovornost glavnog zirliknera svih tricentričnih stanovnika naše planete; on je na toj dužnosti i sada.

Tvoj stric Tuilan, kao što sam ti već rekao, najpre je bio određen za jednog od pomoćnika direktora eterostanice na Svetoj planeti Čistilište, koja je tada imala, a ima i sada, etersku vezu sa skoro svim planetama Velike Vasionne.

On je kasnije zaslužio mesto direktora, na kome je i sada.

Moram da ti objasnim, moj dečače, zašto su po svom dolasku u Centar moji rezultati ili, da se izrazim kao tvoji ljubimci, moji "sinovi", odmah smatrani dostojnima da zauzmu tako odgovorne dužnosti.

Shvatićeš razloge ako ti kažem da je među onima, koji su od samog početka sa mnom delili moje progonstvo, bio i glavni zirlikner naše planete Karatas, još mlad, ali veoma učen Puludžistius, koji je posle našeg svemilostivog pomilovanja udostojen da bude, a i sada je, pomoćnik Velikog Nadzornika dostignuća svih objekata Megalokosmoa - Njegovog Svečuvara Arhiserafima Kšeltarne.

Dakle, kada sam započeo sa organizacijom rada svoje laboratorije na planeti Mars, učeni Puludžistius je predložio da ga uzmem za posmatrača i upravnika nove ustanove.

Ja sam, naravno, odmah prihvatio njegov predlog, zato što je on bio izvanredan stručnjak za određivanje velikih i malih nebeskih tela i poznavalac zakona upravljanja njihovim međusobnim uticajima. Od toga vremena, veliki naučnik Puludžistius se nastanio u mom domu na planeti Mars.

Kasnije, kada su se pojavili i dostigli odgovarajući uzrast rezultati mog aktivnog principa, zamolio sam učenog Puludžistiusa da preuzme i obavezu "oskianotsnera", ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, "vaspitača" moje dece. On je to rado prihvatio zato što, živeći tamo, u neobičnim uslovima, nije imao mogućnosti da potpuno iskoristi svoju višestranu učenost, i moja ponuda je pred njim otvarala takozvano "široko polje rada".

Od tada, osim ispunjenja svojih obaveza, koje su u početku za njega bile veoma teške, on se svojski posvetio stvaranju odgovarajućih unutrašnjih i spoljnih uslova koji bi mojim sinovima omogućili da stiču utiske koji će kasnije u njima izazvati kristalizaciju suštinskih podataka, potrebnih za odgovoran život dostojan tricentričnih bića.

Tvoj otac i tvoj stric Tuilan su se ubrzo toliko vezali za njega da su ga svuda pratili, čak i onda kada je izvršavao svoje osnovne obaveze u opservatoriji; i u tim trenucima dobri Pulucistius je stalno prosvećivao njihov Um i davao im praktična tumačenja o osmatranjima različitih objekata, o metodama proučavanja njihovog uzajamnog uticaja i značaju tih uticaja.

On im je objašnjavao kako i u kom cilju određena nebeska tela zauzimaju svoja mesta i pričao im o osobenostima uticaja koje jedna tela vrše na druga tela za vreme opštekosmičkog grogoautoegokratskog procesa.

Tako su, pod rukovodstvom tog istaknutog naučnika, u prirodi mojih rezultata kristalizovani ne samo podaci, potrebni svakom odgovornom tricentričnom biću, već i mnogi podaci <a saznavanje i neposredno usvajanje istinskih informacija o pebeskim telima i njihovom funkcionisanju.

Uzgred, upravo u tom periodu je kod mojih sinova postepeno formirano subjektivno interesovanje za ono što će kasnije svakome od njih biti omiljeni predmet posmatranja i izučavanja.

Tvom ocu se, na primer, dopadalo da posmatra i izučava uzajamne uticaje i stabilnost kretanja nebeskih tela koja su se nalazila u sferama bliskim Najsvetijem Sunčanom Apsolutu, dok je tvoj stric Tuilan pokazao posebno zanimanje za osmatranje planete Zemlje i život tricentričnih bića, nastanjenih na njoj. To interesovanje se rodilo delimično zahvaljujući meni, jer sam za vreme svojih istraživanja psihe tvojih ljubimaca, kada bih morao da radim nešto drugo, često njemu poveravao da beleži sve promene koje bi se kod njih događale.

Kada su se moji sinovi spremali da zauvek napuste Mars, tvoj stric Tuilan me je, dok sam mu davao svoj blagoslov, zamolio da ga povremeno obaveštavam o svojim posmatranjima i izučavanju neobične psihe dvonogih stanovnika planete Zemlje, što sam ja, razume se, obećao. I tada su oni poleteli u pravcu Centra, približavajući se našem Opštem ocu.

Pošto su stigli tamo, ubrzo je postalo očigledno da poseduju opsežna znanja o položaju nebeskih tela, njihovim svojstvima i osobenostima i da su vešti u izračunavanju sveukupnosti njihovih uzajamnih uticaja u celini; zato su ih odmah imenovali na odgovorne položaje o kojima sam govorio.

Od toga doba, kada sam saznao gde su se nastanili i kakvi su im položaje dodeljeni, počeo sam da šaljem Tuilanu četiri puta godišnje, kao što sam i obećao, tačne kopije svih svojih beležaka o osmatranjima koja sam vršio.

Prošlo je mnogo godina od vremena kada sam Tuilanu počeo da šaljem eterograme, a da ništa nisam znao o tome šta je iz toga proisteklo, sve dok me jednoga dana nisu obavestili o nemirima na planeti Čistilište.

Ispostavilo se da je vrhovni vladar Svete planete Čistilište, Njegova Svestranost Nadzornik Arhiheruvim Helkhematios, saznavši slučajno da jedan od zamenika direktora eterostanice, Tuilan, od svog oca iz sunčanog sistema Ors stalno dobija dugačke eterograme, izrazio želju da se upozna s njihovim sadržajem. Pokazalo se da on ne samo da je veoma zainteresovan za njih, već je čak zamolio tvog strica Tuilana da redovno reprodukuje njihov sadržaj na "tuluhterzineku" - koji u određenoj meri liči na zemaljski "radio" - kako bi neke "nadtelesne suštine" ili "viša tela", nastanjena na svetoj planeti, mogla u vreme odmora da slušaju informacije o

tim osobenim tricentričnim bićima koja žive u najudaljenijem kutku našeg Megalokosmosa.

Tvoj stric Tuilan je tu molbu ispunio. Kada bi od mene dobio eterogram, reprodukovao je njegov sadržaj na opšteplanetarnom "tuluhterzineku" i na taj način su sve pravedne duše, nastanjene na svetoj planeti, redovno informisane o mojim osmatranjima i o mom izučavanju neobične psihe stanovnika planete Zemlje.

Od tada su neke nadtelesne suštine svete planete, koje su veoma pažljivo pratile moja posmatranja i istraživanja, počele da razmišljaju o toj čudnoj psihi.

Ta razmišljanja blagoslovenih nadtelesnih suština dovela su ih do shvatanja da se sa psihom tricentričnih stanovnika Zemlje događa nešto rđavo i čak su naslutile gde se nalazi izvor tog "nečeg rđavog"; na kraju krajeva, mnoge od njih je istinski uznemirilo ono što im se prvi put učinilo kao Najviša nepravda.

Kada bi te uznemirene "pravedne duše" razmenjivale svoje utiske sa ostalima, njihov broj je rastao, tako da su one svuda u "zaruariahasima", to jest "gradovima" i "selima" svete planete, razmišljale i međusobno razmatrale to pitanje.

Zbog svega toga, stanovnici svete planete su izabrali pet pravednih duša kako bi one obavile zajedničko istraživanje i utvrdile pravi uzrok zbog kojeg u psihi tricentričnih stanovnika planete Zemlje vlada taj apsurd koji guši svaku mogućnost samousavršavanja "najvišeg suštinskog dela" koji iz raznih razloga ponekad nastaje i kod nekih od tih bića.

Pet izabranih pravednih duša bile su upravo one koje su smatrane dostojnima da budu kandidati za povratak u Nejsvetiji Izvor svega postojećeg.

Njegova Svestranost Nadzornik, Arhiheruvim Helkhemetios, vladar svete planete, ne samo da je odobrio izbor tih pet blagoslovenih duša, već je prema sopstvenoj svemilostivoj odluci izrazio želju da im na sve moguće načine pomogne prilikom ispunjavanja preuzetih obaveza.

Dakle, moj dečače, kada je tih pet kandidata za Sunčani Apsolut obavilo svoja istraživanja, posle dugih i složenih ispitivanja im je postalo jasno da osnovni uzrok svih anomalija u psihi tricentričnih bića nastalih na toj planeti, predstavlja ideja kojaje u njima ukorenjena, a prema kojoj u svetu, nekako izvan živih bića, postoje dva dijametralno suprotna faktora - princip Dobra i princip Zla, koji su podstrekači i uzrok svih dobrih i loših pojava.

Oni su dalje utvrdili da ta veoma rasprostranjena i kobna ideja, za koju su se podaci postepeno kristalizovali u svakome od tih bića tokom njihovog formiranja u pripremnom uzrastu, pre nego što bi stupili u odgovoran i zreo uzrast, već vlada njihovom zajedničkom psihom, tako da je ona, s jedne strane, sredstvo samozavaravanja i opravdavanja svih oblika njihovog izražavanja, a s druge, ona je osnovni faktor koji neke od njih sprečava da se usavrše njihovi viši suštinski delovi. Kada su se pravedni stanovnici svete planete uverili u sve to, počeli su da razmišljaju o načinu izlaska iz te situacije, kao i o tome kako sami u tome da pomognu.

Kako mi je rečeno, počeli su da organizuju susrete i konferencije svuda, u svim "zaruariahasima", nastojeći da zajedničkim naporima donesu nekakvu odluku, i posle dugih razmišljanja i komplikovanog "glasanja" pravednih duša u zaruariahasima, najzad je skoro jednoglasno bila usvojena sledeća rezolucija, Pre svega, rešeno je da se sastavi peticija i odnese pred noge našeg Tvorca, kojom će On biti zamoljen da u Svom Proviđenju tricentričnim stanovnicima planete Zemlje uputi Izaslanika Odozgo, sa podacima adekvatnim Umu koji bi mu omogućio da na licu mesta pronade način za iskorenjivanje te ideje; dalje, zbog toga što je nastanak te kobne ideje na Zemlji bio i još je, osnovni uzrok užasne sudbine svetih viših delova nastalih tamo, rešeno je da se osmele i našeg Opšteg Oca pokajnički zamole da onom višem delu tricentričnog bića, koje je krivo za rađanje te ideje ne dopusti boravak na svetoj planeti, čak ni ukoliko je njegova nadtelesna suština usavršena do potrebne gradacije Svetog Uma, već da ga osudi na večni boravak na planeti "Griža Savesti".

Ali, moj dečače, još pre nego što su stanovnici svete planete uspeali da donesu takvu odluku, tamo su počeli takvi "nemiri" da još i sada Kosmički Svetitelji koji znaju zataj događaj moraju da zadrhte kada ga se sete.

Evo kako su počeli ti nemiri:

Čim je, na inicijativu petorice kandidata izabranih za Sunčani Apsolut doneta odluka, rešeno je da se utvrdi koje je tricentrično biće zemaljskog porekla - koje možda već poseduje u sebi oformljenu nadtelesnu suštinu — odgovorno za to što se na tvojoj omiljenoj planeti pojavila ta kobna ideja.

Na osnovu sprovedene istrage, pokazalo se da je tricentrično biće koje je dalo prvi impuls za kristalizaciju te kobne ideje, bio nekakav Makarije Kronbernkzion, čije je više telo, ili nadtelesna suština, usavršivši se do traženog nivoa Uma, udostojena da boravi, i već je boravila, na svetoj planeti i čak je smatrana jednim od prvih kandidata za odlazak u Najsvetiji Sunčani Apsolut.

Kako sam kasnije čuo, kada se to saznalo kao da se "jauk" razlegao po čitavoj svetoj planeti i nijedna pravedna duša nije nije mogla o toj užasnoj činjenici da razmišlja bez žaljenja.

Otprilike, četvrtinu godine oni nisu radili ništa drugo, već su neprestano iznova razmatrali tu besprimernu nesreću i u svakom zaruariahu su komisije i potkomisije raznih vrsta uvek iznova radile kako bi našle izlaz iz te vanredne situacije.

Zbog svega toga, doneta je odluka koja se zasnivala na istim principima.

"Podržati prvu opšteplanetarnu rezoluciju u delu koji se odnosi na više telo Makarija Kronbernkziona, ali odneti pred noge Njegovog Svemilostivog Večnog molbu za ublažavanje te užasne presude."

I evo, kada se Svemilostivi Večni Stvoritelj ponovo pojavio na svetoj planeti, molba je položena pred Njegove noge.

Pričalo se da je naš Večni Tvorac razmišljao samo sekundu, a zatim se milostivo složio da toj zaslužnoj duši zapovedi da i dalje egzistira na svetoj planeti sve dotle dok budući rezultati zla koje je ona nanela ne budu sasvim poznati.

Bez obzira na činjenicu što je to potpuno formirano više telo bilo osnovni razlog nemogućnosti punog usavršavanja svih viših tela, nastalih u prirodi nekih tricentričnih stanovnika zemlje, naš Opšti Otac je tu milosrdnu zapovest izdao očigledno zato što se nadao da će ta bića, može biti, smognuti snagu i najzad sama shvatiti svoje greške i početi da žive kao što dolikuje tricentričnim bićima. A u tom slučaju neće biti potrebno izricanje užasne kazne višem telu toga Zemljanina, koji nije podlegao neprijateljskim uslovima, nezavisnim od njega i jačim od njegovih mogućnosti, već se bespoštedno borio sa svojim sopstvenim negativnim principom i pokazao sposobnim da se usavrši do nivoa koji mu je omogućio da se nađe na pragu Principa svega postojećeg u Vasioni.

Zahvaljujući zapovesti Svemilostivog oca Stvoritelja, viši deo sirotog Makarija Kronberkziona i dalje egzistira na svetoj planeti i njegova budućnost sada zavisi isključivo od tricentričnih bića koja su ovladala tvojom pažnjom.

Posle prilično duge pauze, Belzebub nastavi:

- Informacije o svim tim događajima došle su do mene za vreme mog šestog putovanja na površinu tvoje omiljene planete i, naravno, veoma su me zainteresovale, te sam, sa svoje strane, na licu mesta započeo detaljno istraživanje te mučne istorije povezane sa tricentričnim Zemljanima.

Pre svega, moj dečače, smatram neophodnim da, upravo tebi, kome je suđeno da me zameniš, iskreno kažem da je - iako su pravedni stanovnici svete planete putem različitih dobro uhodanih metoda došli do zaključka da je osnovni uzrok svih anomalija psihe tvojih ljubimaca bila, a i sada je, ta kobna ideja - ja, lično, nikako s tim ne mogu da se složim.

Ne treba, međutim, negirati da ta fantastična ideja igra značajnu ulogu u progresivnom "slabljenju" psihe nesrećnih Zemljana.

Kada sam počeo da se interesujem za te događaje i da vršim svoja istraživanja, kako bih rekonstruisao istoriju nastanka i formiranja ličnosti Makarija Kronberkziona. u meni se nakupilo mnogo utisaka i dobijeni podaci su se kristalizovali u subjektivno mišljenje.

To moje specijalno istraživanje je jasno pokazalo da, naravno, iako je bio prvi koji je koristio termine "Dobro" i "Zlo", nije on kriv što su te reči kasnije dobile takav štetan smisao u procesu egzistencije svih potonjih generacija.

Sada, moj dečače, ako te posvetim u istoriju rođenja i života Makarija Kronberkziona, u tebi će se možda kristalizovati neophodni podaci za sticanje približne predstave o tim žalosnim događajima.

Od vremena kada sam rešio da se pozabavim tom pričom, uvek kada bih sreo pravu ličnost, raspitivao sam se o svemu što je moglo da baci svetlost na ovaj ili onaj aspekt individualnosti Makarija Kronberkziona.

Možda će ti biti zanimljiv podatak da je među prvim ličnostima koje sam sreo i koje su mi dale neke informacije o tom subjektu, bio i jedan starac iz našeg naroda koji se pokazao veoma korisnim. On mi je u razgovoru razjasnio mnoge stvari i ukazao na nekoliko izvanrednih izvora iz kojih sam kasnije izvukao prilično korisnih informacija.

Ispostavilo se da je taj starac stric onog našeg mladog saplemenika zbog koga sam prvi put krenuo na tvoju omiljenu planetu i koji je kasnije postao vladar svih naših sunarodnika, prognanih u sistem Ors.

Prema svim informacijama koje sam prikupio, kao i prema raznim drugim metodama istraživanja, tricentrični Zemljanin Makarije Kronbernkzion se pojavio u Atlantidi kao posledica svetog procesa "elmoarno" između dvoje Zemljana suprotnog pola, koji su upravo dostigli zrelost.

Pošto je taj par u svakom pogledu imao dobru naslednost, a spoljni uslovi na kontinentu su još bili relativno normalni i pokazali se veoma pogodnim za to dvoje, rezultat tog svetog procesa, to jest njihov "sin", koga su kasnije nazvali Makarije Kronbernkzion, je u svojoj prirodi, od samog rođenja i tokom odrastanja, dobio skoro sve podatke, neophodne budućem odgovornom biću, kakve prilikom rođenja imaju sva umna tricentrična bića svuda na svim planetama našeg Velikog Megalokosmosa.

Ti proizvođači ili, kako na Zemlji kažu, "roditelji", želeli su da pripreme svoj rezultat za "naučnu" karijeru kada dostigne zrelost, te su mu našli kvalifikovane učitelje i on je, kada je odrastao, postao veoma dobar naučnik, naravno - dobar za Zemlju.

Zavaljujući svojim naučnim dostignućima, on je zaslužio čast da bude primljen u učeno Društvo Akladansa.

Postavši zreo čovek i potpuno se posvetivši nauci, on je dobro shvatio svoj istinski značaj i jasno uvideo svoju ništavnost.

Od toga doba, prepun tuge, on je ozbiljno razmišljao o svom otkriću i zbog tih svojih razmišljanja u svim delovima njegovs jedinstvene suštine počelaje da se pojavljuje nada zbog koje se, najzad, u njemu fiksiralo uverenje da svesni rad i namerno stradanje mogu da ga preobraze iz ništa u nešto.

Zato je počeo svesno da radi, ne štedeći svoj negativni princip i namerno stvarajući uslove suprotne svojoj prirodi. Štaviše, on je svesno radio i stvarao specijalne uslove, posebno u pogledu sopstvenog izražavanja i opažanja u oblasti obaveza koje je trebalo da izvršava kao svesno biće, to jest, u svojim naučnim istraživanjima.

Upravo u tom periodu svoje egzistencije on je saznao određene kosmičke istine.

Tada je, pošto su se u njemu kao i u većini tricentričnih bića toga perioda još kristalizovali podaci za rađanje suštinskog impulsa pod nazivom "ljubav prema bližnjima", odlučio da istine koje je otkrio podeli sa drugim ljudima i ukleše ih u mermer "bulmaršano", pod naslovom: "Pozitivni i negativni uticaji na čoveka".

"Bulmaršano" je u Atlantidi bilo ono što su savremeni Zemljani zamenili takozvanim "knjigama".

Kasnije sam, za vreme svog šestog putovanja na Zemlju, imao priliku da sopstvenim očima vidim tačnu kopiju bulmaršana, načinjenu od kljova takozvanog "černiana", i da je delimično dešifrujem,

Biće ti veoma korisno i poučno da znaš kako je ta kopija bulmaršana, koju je svojeručno napravio Makarije Kronbernkzion, kopija koju sam dešifrovao za vreme svog poslednjeg putovanja na tu planetu, sačuvana u celini skoro do savremene epohe; zato ću ti to ukratko ispričati.

Kada je original toga bulmaršana uz iskreno divljenje drugih naučnika Društva Akladansa završen i odobren, smešten je u centar "glavnog hrama" Atlantidana, članova toga društva.

Pošto je sadržaj tog bulmaršana počeo da interesuje sve veći broj ljudi toga doba, rukovodioci društva su odlučili da naprave nekoliko kopija i da ih smeste u centar svih hramova koji su se nalazili u drugim gradovima Atlantide, kao i na drugim kontinentima.

U tim cilju je od kljova "černiana" napravljeno sedam tačnih kopija.

Jedna od tih kopija, kako su pokazala moja istraživanja, poslata je zatim u hram jednog malog kopna pod nazivom "Sinkraga", koje se nalazilo nedaleko od kontinenta Grabonci.

Za vreme druge globalne katastrofe koja je zadesila nesrećnu planetu, mali kontinent Sinkraga je, kao i Atlantida, potonuo na morsko dno i nestao s lica Zemlje.

Što se tiče kontinenta Grabonci ili "Afrike", kako taj kontinent sada zovu, on nije sasvim potonuo u utrobu planete, već je doživeo istu sudbinu kao i drugi kontinenti koji sada postoje, na primer, Azija; to jest, neki njegovi delovi su nestali pod vodom, a na njihovom mestu su iz vode izrasli drugi i spojili se s preostalim delovima, obrazujući savremeni kontinent.

Ispostavilo se da je jedna kopija bulmaršana upravo prenet na kontinent Grabonci kako bi je poslali u hram kojem je bila namenjena, kada je došlo do druge velike katastrofe; i ta kopija se našla na onom delu kontinenta koji je katastrofa poštedela, te je neoštećena sačuvana.

Posle tih strašnih događaja, rad "budućeg svetitelja" Makarija Kronbernkziona je dugo ležao pod ruševinama i postepeno ga je pokrio "kašiman". Tek pre, otprilike, trideset vekova, kada su se tvoji ljubimci opet namnožili i kada je buknuo proces međusobnog uništavanja između zemalja "Filnuanzi" i "Plitazurali", ljudi Filnuanzija su, kopajući bunar ne bi li našli pitku vodu za sebe i svoje kamile, nabasali na tu kopiju i izneli je na svetlost dana.

Ubrzo posle toga, kada su predstavnici tih naroda, kao što je tamo običaj, zaključili "mir" i kada su sve što su dobili za vreme tog procesa podelili na neki od načina uobičajenih na Zemlji - koje oni nazivaju "osvajanjem", "pljačkom", "rekvizicijom", "kontribucijom" i tako dalje - njihov pronalazak, koji su stanovnici Zemlje toga

doba cenili jedino kao redak materijal, podeljen je na dva dela i svaka zemlja je uzela sebi polovinu tog zaista velikog dela.

Jedna polovina te kopije, prelazeći iz raznih razloga iz jedne grupe u drugu, najzad je, posle sedam vekova, dospela u ruke visokih egipatskih sveštenika.

Taj čudni i osobeni proizvod načinjen od nekoliko čirimanskih kljova, koje su u to vreme za njih bile nedostižne, postao je sveta relikvija i čuvan je tamo sve dok persijski car o kome sam ti već govorio, nije stigao tamo na čelu svoje vojske i, što se kaže, "načisto opljačkao" taj nesrećni Egipat.

Tada se polovina kopije bulmaršana našla u Aziji i, prelazeći iz ruku u ruke, nasledena od dede, dospela je u svojinu jednog sveštenika u čijem sam je domu prvi put video sredinom svog šestog boravka na Zemlji.

Što se tiče druge polovine toga rada, kome nema ravnog. a koji je slučajno dospao u jednu oblast Azije, ona se za vreme jednog takozvanog "zemljotresa" našla potpuno zatrpana zemljom, iako ne mnogo duboko.

Ovde, uzgred, moram da ti ispričam kako sam došao do informacija o tim davnim događajima i, uopšte, o svim drugim takvim slučajevima o kojima ću ti sada ispričati.

Već sam ti rekao da sam za vreme svog šestog boravka na planeti Zemlji postao profesionalni "lekar-hipnotizer" i da sam neobičnu psihu tvojih ljubimaca izučavao koristeći, između ostalog, i njena osobena svojstva.

U tom periodu svoga rada neke tvoje ljubimce sam na određen način posebno pripremao, praveći od njih subjekte kakve su u prošlim epohama nazivali "predskazivačima", a koje sada nazivaju "medijumima".

"Predskazivači" ili "medijumi" mogu postati ona tricentrična bića kod kojih spontano, u nekim određenim kombinacijama, ili namerno, putem delovanja drugačije svesti, unutrašnje funkcionisanje planetarnog tela može da se adaptira svakoj promeni opšte psihe za vreme iznenadnih promena cirkulacije krvi. Prema tome, kod tih subjekata ništa ne ometa slobodno funkcionisanje različitih, spolja usmerenih osobenosti njihove opšte psihe, i ne sprečava automatsko prevladavanje podataka koji još ometaju tvoje ljubimce u radu njihove istinske svesti - podataka i osobina čije funkcionisanje kao jedinstvena celina sadrži ono što ljudi nazivaju "podsvešću".

Zahvaljujući različitim faktorima formiranim u njihovoj podsvesti, u opštoj psihi tricentričnih bića slučajno je sačuvana osobenost koja može da funkcioniše pod određenim uslovima, a koja se naziva "viđenjem i osećanjem svega što se događalo u dalekoj prošlosti".

Dakle, moj dečače, kada sam za vreme svog šestog putovanja saznao za poreklo te mučne opštekosmičke istorije koja se dogodila na tvojoj omiljenoj planeti, pristupio sam istraživanjima na licu mesta, kako bih utvrdio osobine ličnosti Makarija Kronbernkziona; pošto je proteklo veoma mnogo vremena od tih događaja i svi

tragovi čoveka koji je bio vinovnik svega toga su nestali, odlučio sam da uz uobičajene forme istraživanja, primenim i druge postupke.

Između ostalog, obratio sam se i takozvanom "medijumizmu", koristeći specijalnu osobinu medijuma koje sam pripremao.

Za vreme mojih istraživanja ličnosti i rada Makarija Kronbernkziona, iznenada se ispostavilo da "nešto" povezano s njim, verovatno još postoji na površini planete i ja sam to "nešto" počeo da tražim svim mogućim sredstvima.

Tako sam utvrdio da se polovina kopije bulmaršana, koji je napravio Makarije Kronbernkzion, nalazi u svojini jednog sveštenika i da taj sveštenik živi u Aziji u kraju koji se zove "Urmija". Krenuo sam tamo, našao ga i ubrzo saznao da on zaista ima predmet koji je nazvao "velikim bezobličnim komadom od kljova" i da ga smatra veoma starim i vrednim.

Iako se posle kratke prepirke složio da mi ga pokaže, ni za kakav novac nije želeo da proda relikviju. Ipak, posle višednevnih razgovora i ubeđivanja pristao je da napravi kopiju od alabastera koju sam poneo sa sobom.

Što se tiče druge polovine, uskoro sam uz pomoć istog metoda saznao gde se ona nalazi, ali da bih dešifrovao njen sadržaj morao sam dobro da se potrudim.

Iako, kao što sam rekao, još nije proteklo toliko mnogo vremena da bi se druga polovina našla zatrpanom na velikoj dubini, ta dubina je svejedno bila dovoljna da izazove poteškoće prilikom iskopavanja.

Ipak, osnovnu brigu je predstavljalo to što se ta polovina nalazila blizu naselja tvojih ljubimaca, te sam morao sve da predvidim i da preuzmem sve moguće mere opreza kako oni ništa o tome ne bi mogli da saznaju, pa čak ni da naslute.

Pre svega, kupio sam od raznih krupnih i sitnih vlasnika parcele koje su okružavale dato mesto, a za iskopavanja sam iznajmio isključivo strane radnike, pod izgovorom da kopamo za takozvana "bakarna koplja".

Dakle, moj dečače, pošto sam na taj način pronašao obe polovine kopije dela "budućeg svetitelja" Makarija Kronbernkziona, odneo sam ih u grad koji se nalazio u zemlji pod nazivom "Turkestan", gde sam u to vreme uglavnom i boravio, i pristupio dešifrovanju natpisa i znakova uklesanih na bulmaršanu, u kojima su izložene naučne teze Makarija Kronbernkziona pod naslovom "Pozitivni i negativni uticaji na čoveka".

Kada se vratimo kući pokušaću da se prisetim i da ti, po mogućstvu, od reči do reči ispričam čitav sadržaj tog velikog dela Uma i ruku tog tricentričnog bića; a dotle ću ti izložiti samo onaj deo teksta u kome je Makarije Kronbernkzion prvi put primenio ideju Dobra i Zla za simbolično označavanje sila koje predstavljaju osnovu za formiranje suštine, kao i niza posledičnih stanja svakog relativno samostalnog kosmičkog objekta, prema tome, i svakog bića.

Ako se ideje izložene u bulmaršanu prevedu na običan jezik, one glase ovako:

"Jasno je da se mi, ljudi, poput svih objekata koji postoje u Vasioni, formiramo i uvek sastojimo iz tri samostalne sile pomoću kojih se vrši proces uzajamnog održavanja svega postojećeg. Te sile su sledeće:

Prva od njih neprekidno nastaje iz uzroka koji se iz efekta uticaja novih tvorevina rađaju u samom Praizvoru i neprekidno proističući iz njih, izlazi iz Praizvora.

Druga univerzalna sila - to je ona sila koja, pošto dobije impuls, teži da se sjedini sa izvorom svoga porekla, u skladu sa fundamentalnim kosmičkim zakonom da "posledice uzroka uvek moraju prelaziti u uzrok".

Generalno, proces uzajamnog održavanja tih dveju sila potpuno je samostalan u svojim manifestacijama, kao i u svemu što izražava njihova sopstvena svojstva i karakteristike.

Prva od te dve fundamentalne sile, ona koja je uvek prinuđena da se javlja izvan izvora svoga porekla, mora neprestano da involuira; druga, naprotiv, težeći da se sjedini sa uzrokom svoga porekla mora uvek i u svemu da evoluirati.

Pošto prva od te tri samostalne sile nastaje iz životvornih uticaja koji se događaju u samoj osnovi Uzroka svega postojećeg i nataj način nosi u svojoj prirodi klicu sile izražavanja životnosti, ona se može smatrati onim što je "Dobro", to jest faktorom ostvarenja povratnog toka posledica, koje u odnosu na tu prvu silu mogu i moraju da se smatraju "Zlom".

Osim toga, pošto se razvija iz neizbežnih i neprevladivih uzroka nastalih u samom Praizvoru, prva sila se s tog stanovišta može nazvati pasivnom.

Druga, povratna sila, pošto stalno mora da se suprotstavlja kako bi imala mogućnost da pređe u svoj uzrok, ili makar da se suprotstavi suprotnom toku prve, pasivne sile, koja svoj impuls dobija iz Praizvora, mora se smatrati aktivnom.

A što se tiče treće samostalne sile, ona je svuda i u svemu rezultat sudara dveju fundamentalnih samostalnih sila, one koja nastaje i one koja se vraća.

Iako je ta treća samostalna sila tek rezultat prvih dveju fundamentalnih sila, ona svejedno predstavlja oduhovljujući princip i princip pomirenja svake kosmičke tvorevine.

Ona je oduhovljujući princip i princip pomirenja svake kosmičke svetske tvorevine zato što nastaje i mora kao takva da postoji u njoj onoliko koliko postoje i rezultati raznovrsnih neobičnih uticaja, proisteklih između dve fundamentalne sile koje teku u potpuno suprotnim pravcima.

Dakle, moj dečače, upravo u tom smislu i u tom značenju termine "Dobro" i "Zlo" je prvi put primenio nesrećni Makarije Kronbernkzion.

Zahvaljujući tom bulmaršanu i drugim podacima koji su mi postali jasni na licu mesta, formirano je moje lično mišljenje o Makariju Kronbernkzionu i čitavoj toj stvari, i ono se potpuno razlikovalo od zaključka do koga su došli pravedni stanovnici svete planete usled svojih istraživanja koja su se, iako su rađena na osnovu mudrih razmišljanja, svejedno pokazala pogrešnim.

Ponavljam da iako je ideja spoljnog Dobra i spoljnog Zla najpre nastala zahvaljujući ličnosti Makarija Kronbernkziona, po mom mišljenju, on nije bio kriv što je ona dobila toliko štetnu formu.

Ipak, moj dečače, detaljna i nepristrasna istraživanja, koja sam obavio na licu mesta, bacila su svetlost na sledeće okolnosti.

Kada je ta ideja postepeno dobila posebno štetnu formu, ona se za psihu tvojih ljubimaca pokazala kao takozvani "predodređujući faktor" da se u njihovoj prirodi kristalizuju podaci za fantastično mišljenje kako, tobože, izvan njih postoje objektivni izvori "Dobra" i "Zla" koji deluju na njihovu suštinu; usled toga, u njihovoj prirodi su počeli da se kristalizuju drugi osobeni podaci - najpre spontano, a zatim zbog čudne svesti - koji su putem automatskih asocijacija stvorili ubeđenje da se uzrok svih njihovih manifestacija, dobrih i zlih, ne nalazi unutar njih, u njihovom sopstvenom egoizmu, već u nekakvom spoljnom uzroku koji nimalo od njih ne zavisi.

Osnovna šteta po sve te nesrećnike, proistekla iz te fantastične ideje, sastoji se u tome što su zbog abnormalnih uslova svakodnevnog života, koje su sami stvorili, kod njih prestali da se kristalizuju podaci za stvaranje takozvane sposobnosti da se predmet posmatra svestrano i široko; umesto toga, kod njih se formira "pogled na svet" zasnovan isključivo na toj kobnoj ideji o spoljnim uzrocima Dobra i Zla.

Razume se, tvoji ljubimci u naše vreme sve probleme bez izuzetka - i one koji se odnose na svakodnevni život, i pitanja samousavršavanja, i filozofska i naučna pitanja svih vrsta, i, naravno, bezbrojna "religiozna učenja", a da i ne govorimo o famoznom "moralu", "politici", "zakonima", "etici", i tako dalje - razmatraju isključivo na osnovu te fantastične i, u objektivnom smislu, po njih kobne ideje.

A sada, moj dečače, da bih rezimirao sve što sam rekao o toj ideji, ispričaću ti kako su naši saplemenici, prognani na tu osobenu planetu, postali nevoljni učesnici nastanka jedne komične dogodovštine; tada ćeš, siguran sam, steći skoro tačnu predstavu o tom poznatom mišljenju tvojih ljubimaca o "Dobru" i "Zlu".

Naši saplemenici su na sledeći način postali nehotećni uzrok konačne fiksacije te fatalne predstave u procesu svakodnevnog života neobičnih tricentričnih stanovnika Zemlje:

Moram da primetim da nekada nije bilo ni govora o tom tragikomičnom događaju o kome sam ti govorio, sve dok se, istina nešto pre nego što su predstavnici našeg naroda napustili tu planetu, među Zemljanima, naravno, posebno među naivnima, nije proširilo mišljenje kako su naši saplemenici "besmrtni".

To mišljenje je, nesumnjivo, nastalo zato što su naši sunarodnici živeli mnogo duže nego Zemljani i zato su slučajevi raskoarna među našima bili retki. Možda se u tom periodu sveti proces još nijednom nije dogodio u našem plemenu.

Želim da naglasim da se osim onoga o čemu sam sada govorio, u vreme kada su naši saplemenici živeli među Zemljanima ništa osobeno nije događalo.

Ali kasnije, kada su Odozgo izrazili želju da na toj planeti ostane što manji broj naših saplemenika, većina je emigrirala na druge planete istog tog sistema, i skoro niko nije ostao na Zemlji. Tek tada je započela ta komična istorija u koju su čak i sada upletena prava imena nekih predstavnika našeg naroda.

Događaji, koji su označili početak tog jedinstvenog sticaja okolnosti, zbog kojeg su ta tricentrična bića povezala imena naših saplemenika sa svojom fantastičnom idejom, bili su sledeći:

Ubrzo pošto su naši saplemenici napustili planetu, neki Armanarurdža, koji je živeo u epohi procvata tikliamiške civilizacije - inače, bio je sveštenik i čak je smatran jednim od "učenih sveštenika" — prvi put je na toj kobnoj ideji izgradio celovito "religiozno učenje".

U svom "religioznom učenju" on je između ostalog objasnio da među ljudima postoje nevidljivi duhovi i da oni šire spoljno "dobro" i "zlo", prisiljavajući ljude da opažaju i iskazuju to "dobro" i "zlo". Duhove, nosioce "dobra", on je nazvao "anđelima", a nosioce zla - "zlim dusima".

"Anđeli", nosioci ili propagatori "dobra" - to jest najuzvišenijeg i božanskog - i sami su takođe bili uzvišeni i božanski i ljudi ih nisu videli niti osećali.

"Zli dusi" su, naprotiv, bića niskog porekla i dolaze iz ponora pakla, zbog čega ljudi ne mogu da ih vide.

A ukoliko ljudi zaista ne vide zle duhe, to je samo zbog đavolske "sugestije" i zato, što je čovek "pravedniji", utoliko više njegovi organi vida opažaju zle duhe.

Kada je to novo učenje postalo naširoko poznato, neki tvoji ljubimci su, saznajući iz priča svojih predaka da su nekada među njima živela, po svoj prilici, besmrtna bića koja su iznenada iščezla, rešili da prošire glasine kako su, očigledno, upravo ta bića "zlodusi" i da su, sluteći dolazak istinskog religioznog učenja i bojeći se da ljudi mogu da ih otkriju, učinila sebe nevidljivima, ali da zapravo i dalje žive među njima.

Upravo tada su prava imena nekih naših saplemenika, koji su slučajno ostali tu sve do epohe u kojoj se pojavilo ovo religiozno učenje, dobila sasvim osoben značaj i, prenoseći se iz generacije u generaciju, stigla čak i do tvojih savremenih ljubimaca. Njih i dalje ta imena asociraju na svakojake fantastične "uloge" koje, u skladu s njihovom maštom, predstavljaju attribute klanova tih bića-zloduha, koja je, tobože, saznao sam Tvorac i poslao ih na njihovu planetu kao kaznu.

Ukratko, u uobrazilji tih tricentričnih čudaka našeg Megalokosmosa, zli duh - to je "neko" nevidljiv koji boravi među njima na Zemlji, prema zapovesti Tvorca i u skladu s njegovim ciljevima.

Ti zli dusi su dužni da svim mogućim istinama i lažima ljude nagovaraju i na svakom koraku ih prisiljavaju na bezbrojna "zlodela" ili "niskosti", koja su već postala nešto kao osobenost njihove prirode.

Niko od njih, naravno, i ne sluti da im se sve niskosti događaju samo zato što žive nedostojno i time omogućuju da se u njima pojavi njihov sopstveni unutrašnji "zao

duh", "samozavaravanje", koji apsolutno dominira nad celokupnom njihovom psihom i da je upravo zbog njega potrebna ideja "spoljnog" dobra i zla.

U svakom slučaju, ta fantastična ideja je znatno doprinela da naš neuporedivi Lucifer bude poznat i poslužila je hvali i slavi njegovog imena, zato što nigde u Vasioni njegovi talenti nisu ocenjeni i proslavljeni onako kako je to učinjeno na Zemlji.

U tom trenutku jedan od zaposlenih na brodu uđe u prostoriju gde je tekao razgovor i uruči Belzebubu lejtučanbros; izlazeći, on se okrenu svima i radosno reče da se već vidi odsjaj sfera planete Karatas.

Glava 45 PREMA BELZEBUBOVOM MIŠLJENJU, TO ŠTO LJUDI IZ PRIRODE IZVLAČE ELEKTRICITET I KORIŠĆENJEM GA UNIŠTAVAJU, PREDSTAVLJA JEDAN OD OSNOVNIH UZROKA SKRAĆIVANJA LJUDSKOG ŽIVOTA

Pošto je saslušao sadržaj lejtučanbrosa i stavio ga na "sinuru", to jest na red polica koje su stajale iza njega, Belzebub ponovo duboko uzdahnu i nastavi da priča:
- Za naš opšti Megalokozmos bilo bi tek pola nevolje kada bi abnormalni uslovi svakodnevnog života tricentričnih bića na planeti Zemlji imali rđave posledice samo po njih, to jest po njih kao tricentrična bića, i po mogućnost usavršavanja "viših tela" ili nadtelesnih suština, koje bi na svoju nesreću mogle u njima da nastanu u budućnosti.

Ali sav užas se sastoji u tome što njihova anomalna egzistencija već ima posledice i štetno utiče na normalan život tricentričnih bića, nastanjenih na drugim planetama - istina, u tom istom sistemu - kao i na mogućnost usavršavanja viših delova koji se nalaze u biću tih stvorenja.

Imao sam prilike da za tu žalosnu činjenicu opštekozmičkog karaktera saznam upravo pre nego što ću zauvek napustiti sunčani sistem Ors.

Od svega što mi je omogućilo da saznam tu gorku činjenicu i kristalizujem u svom biću neuništiva znanja za moje čvrsto uverenje u tu istinu, tebe će najviše zanimati to što sam u tome veoma pomogao, nikome drugom do "rezultatu" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, "sinu" svog najboljeg prijatelja Gornahooru Karkara, mladoj svesnoj ličnosti Gornahooru Raoorku, koji je, kao i njegovo otac, za cilj svoje egzistencije odabrao izučavanje svojstava sveprisutne kozmičke supstance Okidapoh, za koje je postepeno takođe dobijao priznanja i smatran jednim od opštekozmičkih naučnika najvišeg ranga među tricentričnim bićima.

Znaš šta, moj dečače? Pošto su svi događaji i razgovori, koji služe utvrđivanju i kristalizaciji faktora za moje čvrsto uverenje o tom žalosnom opštekozmičkom događaju, veoma zanimljivi, oni i tebi mogu biti veoma korisni, a pošto se za sada vide tek odsjaji sfera našeg dragog Karatasa, ispričaću ti o tome što je moguće detaljnije.

Da bih ti dao što potpuniju predstavu o tome zašto su se upravo ti podaci kristalizovali u mom biću radi provere i punog razumevanja te činjenice, ispričaću ti o onome što se dogodilo sve po redu, od momenta kada sam, nalazeći se na tvojoj omiljenoj planeti, prvi put dobio vest o svom potpunom pomilovanju.

Čim sam čuo za taj poseban, predivan milosrdni postupak prema meni, rešio sam, naravno, da se prvom prilikom vratim u svoju, srcu dragu domovinu.

Ali pre toga, bilo je neophodno da se vratim na planetu Mars kako bih izvršio sve moguće pripreme za tako dugo putovanje.

Nekoliko dana kasnije, napustio sam Zemlju zauvek i vratio se na Mars, kao i obično, brodom "Mogućnost".

Ubrzo posle sletanja, dobili smo zapovest Odozgo u kojoj je rečeno da ja i svi ostali moji saplemenici, koji žele da se vrate u domovinu, moramo krenuti brodom "Mogućnost" na Saturn, gde treba da sleti veliki brod za međuzvezdane letove "Sveprisutni", koji će nas sve ukrcati kako bi nas odvezao na određeno mesto. Bez obzira na to, ja sam neko vreme ostao na Marsu da bih posvršavao svoje lične stvari i dao razna uputstva, vezana za naše saplemenike. Upravo u to vreme mi je rečeno da veoma želi da me vidi "tufneftef".

"Tufneftef" je ime kojim na Marsu zovu poglavara svih tricentričnih stanovnika te planete; to jest, ono odgovara zemaljskoj reči "kralj".

Poznavao sam tog "tufneftefa", ili kralja, u njegovoj mladosti, kada je bio tek "plefperfnuf". Plefperfnuf je skoro isto što i zirlikner na našoj planeti ili lekar na tvojoj Zemlji.

S tim u vezi, setio sam se da na skoro svim planetama naše Velike Vasiona, kao i na drugim planetama sunčanog sistema Ors, biće postaje poglavar drugim bićima prema svojim zaslugama, a najčešće prema zaslugama koje je stekao kao plefperfnuf, ili lekar - to jest lekar duha i tela.

Moj prvi susret sa marsovskim tufneftefom dogodio se ubrzo pošto smo stigli u taj sunčani sistem i nastanili se na Marsu. On je tada bio plefperfnuf upravo u onom delu planete gde smo moja pratnja i ja organizovali svoj stalni boravak. Kasnije, kada je, živeći na raznim mestima u svojstvu plefperfnufa, udostojen da postane vladar svih bića nastanjenih na Marsu i kada se primakao stanju Svetog Izmeča, poželeo je da se vrati u onu oblast svoje planete, gde je proveo prvu mladost. Eto zašto se taj bivši plefperfnuf, sada tufneftef, našao u to vreme u mestu moga boravka na Marsu.

Taj marsovski tufneftef je po mišljenju tvojih ljubimaca bio veoma star; prema marsovskom vremenu imao je oko dvanaest hiljada godina i tek nešto manje prema zemaljskom računanju vremena.

Sada treba da znaš da je na Marsu dužina života uopšte skoro ista kao i dužina života drugih tricentričnih bića na svim drugim planetama našeg Megalokozmosa, izuzev, naravno, onih bića koja su formirana direktno od tetartokozmosa čija dužina života može biti i tri puta veća.

Tricentrična bića, koja su nastala i žive na Marsu, kao i na drugim planetama našeg Megalokozmosa gde je život tricentričnih bića normalan, imaju sve mogućnosti da dostignu stanje svetog Izmeča, to jest stanje u kome život bića, relativno najvećeg kozmičkog Iraniranumandža, zavisi jedino od supstanci koje nastaju neposredno iz pojava Samog Najsvetijeg Praizvora; dok kod drugih bića njihov život uvek zavisi od kozmičkih supstanci, nastalih neposredno iz rezultata svih odgovarajućih centralnih koncentracija opštekozmičkog fundamentalnog Ansanbaluazara.

A kada dostignu stanje svetog Izmeča i kada je Um njihovog višeg dela usavršen do potrebne gradacije Svete Lestvice Objektivnog Uma, proces svetog raskoarna se kod njih događa jedino na njihovu sopstvenu želju; potom, njihovo više telo, ili nadtelesna suština, dospeva pravo na svetu Planetu Čistilište.

I tako, moj dečače, kada sam se vratio sa Zemlje na Mars, čok sam žurno dovršavao sve svoje poslove, javljeno mi je da gufneftef planete lično želi da me vidi.

Tu molbu uvaženog tufneftefa preneo mi je naš Ahun putem takozvanog "keleheofua" ili, kako na Zemlji kažu, "pisamceta".

Sadržaj keleheofua je glasio:

"Vaša Milosti, čuo sam da ste udostojeni da od našeg Opšteg Oca Stvoritelja primite pun oprostaj za grehe vaše mladosti i da sada napuštate moju domovinu zauvek. Iz tog razloga ja, starac, veoma želim da vas vidim i da vas poslednji put lično blagoslovim, a takođe da preko vas zahvalim svim vašim zemljacima za njihove postojano dobre odnose s mojim sunarodnicima tokom mnogih godina."

Na kraju tog keleheofua bilo je dopisano:

Želeo bih da lično dođem kod vas, ali kao što znate, dimenzije mog planetarnog tela mi to ne dozvoljavaju i zato vas molim da me ne odbijete i da posetite moj "falfehuf".

U govoru Marsovaca falfehuf znači "dom".

Ovde moram da se setim da su tricentrični stanovnici Marsa od samog početka znali i našu istinsku prirodu i prave razloge zbog kojih smo bili prinuđeni da se nastanimo na njihovoj planeti.

U tom pogledu oni nisu ličili na tricentrične stanovnike Zemlje koji nikada nisu znali, pa čak nisu ni slutili ko smo bili mi i zašto smo živeli među njima.

Dakle, moj dečače, kada sam dobio poziv od uvaženog tufneftefa, naravno, odlučio sam da ga odmah posetim. Kada sam se pojavio, posle svih propisanih ceremonija i razmene ljubaznih fraza, ovaj, u pravom smislu veliki tufneftef mi se tokom razgovora obratio s jednom molbom. Njegovo pitanje je bilo uzrok što su se u meni kristalizovali podaci koji su me čvrsto ubedili da su rezultati koji proizilaze iz anomalne egzistencije tricentričnih stanovnika Zemlje već počeli štetno da utiču na svakodnevni život tricentričnih bića koja su nastala i žive na Marsu, time što deluju na njihove "mogućnosti" usavršavanja, koje su odlika svih tricentričnih bića. Pokušaću da ti od reči do reči ponovim onaj deo našeg razgovora koji se odnosi na sadržaj molbe velikog tufneftefa.

On je rekao:

- Vaša milosti! Zahvaljujući svemilostivom oproštaju, koji vam je darovan Odozgo, vraćeno vam je pravo da slobodno ispunite svoje uistinu vrle želje. Zahvaljujući toj velikodušnoj milosti, vi imate mogućnost da opet postanete ono što ste mogli da budete pre mnogo godina zahvaljujući dostignućima svoga Uma. Naravno, od

današnjeg dana, vaša Milosti, vi ćete nesumnjivo sretati mnoge osobe, suštinski bliske vama, koje su dostigle najviše stupnjeve Uma.

I sada, mogu slobodno da vam se obratim kao starom prijatelju i da vas zamolim da se prilikom susreta s tim osobama setite mene, starca, i ne zaboravite da ih pitate šta misle o činjenici koja u poslednje vreme skoro neprekidno u svim mojim oduhovljenim delovima izaziva uznemirujuće asocijacije; a kada saznate njihovo mišljenje, molim vas da mi ga po nekome saopštite.

Radi se o tome što sam tokom nekoliko poslednjih "ftofu", s velikom pouzdanošću utvrdio da među stanovnicima naše planete sa svakim "ftofuom" raste "nurfuftafaf", dok se, istovremeno zapaža proporcionalno smanjenje intenziteta njihove sposobnosti za aktivno mišljenje.

Uzgred, moj dečače, izraz "nurfuftafaf" na Marsu označava nešto poput onoga što se na Zemlji naziva "bezvoljnošću".

I tufneftef nastavi:

Kada sam prvi put uočio tu činjenicu, veoma tužnu po stanovnike naše planete, počeo sam intenzivno da razmišljam kako da otkrijem njen uzrok, kako bih bićima koja su mi poverena mogao da dam potrebna uputstva u pogledu borbe za iskorenjivanje tog žalosnog faktora, nedavno nastalog u njihovoj prirodi. Međutim, bez obzira na česta i duga razmišljanja o tom problemu koji me je neprekidno brinuo, ja još ne mogu čak ni približno da objasnim gde se krije nevolja i kakve mere treba preduzeti da bi se to zlo iskorenilo.

Tako se završavala molba uvaženog tufneftefa planete Mars i, naravno, moj dečače, ja sam tada obećao svom starom prijatelju da ću se o tome raspitati već prilikom svog prvog susreta sa odgovarajućom Osobom, kao i da ću njen odgovor odmah proslediti.

Posle nekoliko marsovskih dana mi smo zauvek napustili tu gostoljubivu planetu i odleteli na Saturn.

Čim smo stigli tamo, poglavar svih naših zemljaka nam je saopštio sadržaj eterograma u kome se govorilo da veliki brod "Sveprisutni" neće moći da se spusti na Saturn pre početka sledećeg "krehkrikra".

"Krehkrikra" na Saturnu odgovara vremenskom periodu koji određuje pozicija koju ta planeta zauzima, s jedne strane, u odnosu na sunce svog sistema, a s druge strane, u odnosu na planetu tog istog sistema koja se zove "Neptun".

Za jednu saturnijansku godinu prođe sedam takvih tačno utvrđenih perioda i svaki od njih ima svoje posebno ime.

Pošto je, prema računanju marsovskog vremena, predstojalo skoro "polfusa" do sledećeg "krehkrikra" ili, prema zemaljskom vremenu, oko mesec i po dana, odlučili smo da za to vreme organizujemo svoj svakodnevni život na više ili manje odgovarajući način.

Neki su ostali na brodu "Mogućnost"; drugi su našli smeštaj u domovima koje su nam stavili na raspolaganje druželjubivi stanovnici Saturna; Ahun i ja smo krenuli u

"Rirh", veliki naseljeni centar tricentričnih Saturnijanaca, gde je živeo moj prijatelj Gornahoor Karkar.

Prve večeri po našem dolasku, za vreme prijateljskog razgovora, pitao sam svog druga kako protiče život njegovog naslednika; imao sam u vidu svoj "spoljni kesdžanijanski rezultat" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, svoje "kumče", Gornahoora Raoorka.

On mi se zahvalio i rekao da Raoorkov život protiče prilično dobro i da je on postao njegov naslednik u svakom pogledu, određivši za cilj svog odgovornog života, kao i Karkar, brižljivo izučavanje sveprisutne supstance Okidanoha.

Napravivši kratku pauzu, on reče da je njegov naslednik u svom poznavanju kozmičke supstance Okidano, do koga je sam došao, prema njegovom izrazu, već "nanjušio samu suštinu".

Zatim, on reče da ne samo što su se, zahvaljujući rezultatima naučnih dostignuća njegovog naslednika, svi faktori za prethodno kristalizovana ubeđenja tokom dugih godina njegovog rada, u njegovom sopstvenom biću sada potpuno dekrystalizovali, već je on čak uništio sve svoje pronalaskе, namenjene istraživanju te sveprisutne kozmičke supstance, uključujući i svoju znamenitu svetiljku "koja ne zrači"; duboko uzdahnuvši, on zaključio:

Sada se potpuno slažem sa mišljenjem "svog rezultata" da je za mene bila najveća nesreća to što sam se tako dugo bavio tim, u objektivnom smislu, "nepopravljivim grehom".

Razgovarajući dalje na razne teme, u skladu sa tokom asocijativnog mišljenja, došli smo do razgovora o tricentričnim stanovnicima Zemlje.

Sećaš li se, već sam ti govorio da je moj drug Gornahoor Karkar uvek bio informisan o mojim posmatranjima njihove neobične psihe i da sam mu čak, kao i tvom stricu Tuilanu, slao kopije nekih svojih beležaka.

Zato me je, dok smo razgovarali o tricentričnim bićima koja su tako obuzela tvoju maštu, Gornahoor Karkar između ostalog pitao:

- Recite mi, molim vas, prijatelju moj, da li je moguće da se dužina života tih nesrećnika i dalje smanjuje?

Počeo sam da mu objašnjavam pravo stanje stvari u vezi tog problema i da izlažem nove podatke koje sam o toj anomaliji prikupio, kada u sobu uđe njegov "rezultat", Gornahoor Raoork.

Iako je novopridošlica izgledao potpuno isto kao i njegov proizvođač, on je bio veoma snažan i pun mladalačke vatre.

Kada je zauzeo mesto na svom sedalu na način svojstven tricentričnim stanovnicima te planete, pozdravio me je prema njihovom običaju andeoski melodičnim glasom, uz sve vrste lepih želja i lepih osećanja.

Na kraju, malo egzaltirano, on reče:

- Iako ste vi samo moj "kesdžanijanski otac", pošto sam znao da ste s punim znanjem izvršavali božanske zapovesti prema meni, koje ste preuzeli za vreme mog

"krikrakrija", u mom biću su kristalizovani podaci - čiji je rezultat poštovanje prema vama - ekvivalentni onima koji moraju postojati u prirodi svakog tricentričnog bića prema svome proizvođaču; bez sumnje, upravo zbog te činjenice, ja sam se vas tako često sećao u svojim mislima i uvek sam želeo da imate uslove koji u objektivnom smislu vode u lepu i srećnu budućnost.

"Krikrakri", moj dečače, jeste naziv koji je na planeti Saturn dat onoj svetoj ceremoniji koja liči na takozvano "krštenje" na planeti Zemlji.

Možda nisi shvatio na šta sam mislio kada sam rekao da je Gornahoor Karkar zauzeo svoje mesto na sedalu.

Radi se o tome da su zbog svog spoljašnjeg izgleda tricentrični stanovnici te planete navikli da se odmaraju samo na jednoj nozi; to jest, pošto se na na određeni način saviju, oni prenose težinu svog planetarnog tela na donje ekstremitete, te zbog tog načina odmaranja, imaju potrebu da budu na određenoj visini. Zato ta tricentrična bića u svojim odajama na izvesnoj visini postavljaju grede koje zovu "sedalima". Moram da dodam da oni svoja "sedala" ukrašavaju raznim drangulijama ili na njima urezuju svakojake šare, isto kao što čine i tvoji ljubimci koji osećaju slabost prema onome što sami nazivaju "nameštajem".

Dakle, pošto je zauzeo svoje mesto na sedalu i rekao svoj pozdrav, moj dragi "spoljni kesdžanijanski rezultat", ili "kumče", Gornahoor Raoork se uključi u naš razgovor.

Da, moj dečače, za vreme opšteg razgovora na razne teme, pitao sam svoje kumče između ostalog, zašto su se u njegovoj prirodi kristalizovali podaci koji su izazvali ozbiljno interesovanje za otkrivanje svih aspekata sveprisutne supstance Okidanoh, zahvaljujući kojima je i sam, poput svog proizvođača, zaslužan za otkrivanje velikih kozmičkih otkrića. Kada je mladi Raoork detaljno odgovorio na moje pitanje, bilo mi je jasno da abnormalna egzistencija tvojih ljubimaca već deluje štetno na normalnu egzistenciju i svesno usavršavanje bića nastanjenih na planeti Mars; u isto vreme, zahvaljujući njegovom detaljnom, naučno zasnovanom odgovoru, ja sam dobio i podatke za objašnjenje pitanja kojim mi se obratio moj stari maroovski prijatelj, veliki tufneft.

Pokušaću, moj dečače, da ti na našem jeziku što tačnije reprodukujem suštinu njegovog odgovora.

Razmislivši malo o mom pitanju, Gornahoor Raoork je odgovorio s najvećom ozbiljnošću:

- U osvit svog života, kada sam se tek pripremao da postanem odgovorno biće, veliki deo vremena - kao što je svojstveno tricentričnim bićima toga uzrasta - provodio sam vežbajući "dugo aktivno razmišljanje"; i desilo se samo po sebi da sam se za vreme pauza, neophodnih za odmor, bavio raznim eksperimentalnim uređajima svog proizvođača. Upravo u tom periodu svog života, često sam zapažao da se u određene dane snaga i nivo mog aktivnog mišljenja primetno smanjuju.

To otkriće je podstaklo moje aktivno interesovanje, čiji je rezultat u mom biću bio istrajan impuls želje za potpuno razumevanje uzroka te pojave. Od tog vremena počeo sam da obraćam pažnju i na sebe i na sve što se oko mene događa, kako bih otkrio te uzroke. I posle jednog "krija", potpuno sam se uverio da to neželjeno stanje u meni nastaje svaki put kada radi naš veliki "lajfačkan", ili "dinamomašina". Upravo ta činjenica, u koju sam se tada uverio, postala je razlog mog pojačanog interesovanja za sveprisutnu kozmičku supstancu i mog dubokog i brižljivog proučavanja njenih osobina.

Moji eksperimenti su od samog početka i meni i drugima pružili bezbroj najrazličitijih dokaza da se sveprisutna supstanca Okidanoah nalazi i u atmosferi drugih planeta i da u nastanku svih planetarnih formacija - uključujući, naravno, "kraprhalihrohnijski" deo svakog bića - učestvuje i u održavanju njegovog života. Tokom svojih daljih eksperimentalnih istraživanja definitivno sam shvatio da iako naš Sunčani sistem, kao i svi drugi sunčani sistemi Velike Vasiona, ima svoj sopstveni "Ansanbaluazar" i da svaka planeta sa svojom atmosferom predstavlja specijalno mesto koncentracije ove ili one klase kozmičkih supstanci datog "opštesistemskog Ansanbaluazara", kozmička supstanca Okidanoah je svejedno neophodni i čak dominantan deo prirode svake planete.

Kasnije su moji eksperimenti pokazali da je, zahvaljujući opštevasionskoj ravnoteži ta kozmička supstanca koncentrisana u svakom sistemu u strogo odgovarajućoj proporciji, kao i da je raspoređena u strogo određenim proporcijama u atmosferi svih planeta datog sistema. Prema tome, ma gde bila korišćena ta univerzalna supstanca, u bilo kom delu vazdušnog prostora, slučajno ili namerno, ona svakako mora da bude nadoknađena radi obnavljanja ravnoteže njenog proporcionalnog sadržaja u atmosferi; i to se događa uzimanjem te supstance sa drugih mesta. To uravnotežavanje kretanja Okidanoaha treba da se odvija ne samo u okviru atmosfere jedne planete, već i uzimanjem iz atmosfere jedne planete za atmosferu druge, ukoliko je u toj drugoj, iz nekih razloga, ta supstanca korišćena mimo utvrđene norme.

Najzad, ja sam svojim Umom sasvim pouzdano utvrdio sve aspekte, i ubedio i druge da je sveprisutna supstanca Okidanoah, stalno prisutna i uvek nadoknađivana u našoj atmosferi, neophodna za prirodu naše planete, da predstavlja najvažniji faktor svih vrsta tvorevina i najvažniji faktor održavanja života; takođe, suština svake "relativno samostalne" tvorevine unutar i na planeti, kao što je priroda bića svih moždanih sistema i svih formi spoljnog izgleda, zavisi od te supstance; čak sam dokazao da mogućnost tricentričnih bića da se usavršavaju i da se na kraju krajeva sjedine sa Prauzrokom svega postojećeg zavisi isključivo od te supstance.

Želim da naglasim da sam na osnovu svih svojih eksperimentalnih ispitivanja sasvim pouzdano utvrdio i dobio neoborive dokaze u pogledu bića iz svog okruženja, da je uništavanje sveprisutne supstance Okidanoah u prirodi naše planete i

njenoj atmosferi skoro ekvivalentno svesnom uništavanju svih dela i rezultata Najsvetijeg Prauzroka svega postojećeg.

Tim rečima, zanet tom temom, mladi Gornahoor Raoork uzvišenog duha, moje drago kumče, završi svoj govor.

U jeku objašnjenja Gornahoor Raoorka o svojstvima sveprisutne kozmičke supstance Okidanoh i o neizbežnim posledicama njenog izdvajanja iz prirode neke planete, kao i njenom potonjem uništavanju, u meni se rodila sumnja i u mom sećanju su se postepeno pojavile razne slike koje su reprodukovale utiske, primljene tokom mog boravka među Zemljanima, kao i u periodu mojih stalnih posmatranja njihovog svakodnevnog života iz moje marsovske opservatorije. Ti utisci su pokazivali da su oni iz prirode svoje planete u raznim periodima neprekidno dobijali tu supstancu ili određene njene delove i koristili je za razne naivne i egoističke ciljeve.

A kada sam se tokom daljih objašnjenja Gornahoor Karkara, na osnovu asocijacije, setio molbe velikog tufneftafa planete Mars, shvatio sam svim svojim bićem, bez najmanje sumnje, sve kobne posledice tih manifestacija tricentričnih stanovnika Zemlje.

Oni su sveukupnost i pojedine delove te supstance, koja je i za njih sveta, u raznim periodima različito nazivali, a u naše vreme, rezultat sjedinjavanja i uzajamnog uništavanja dvaju delova te sveprisutne supstance, oni nazivaju "elektricitetom".

I razume se, iako su i nekoliko puta ranije, u raznim epohama - naravno, zahvaljujući slučajnom sticaju okolnosti - već otkrivali različite načine da iz prirode svoje planete, iz svojih, kako sam već rekao, "naivnih egoističkih ciljeva", izvuku i koriste različite delove te sveprisutne supstance, apsolutno neophodne za normalan kozmički proces, oni je još nikada do sada nisu uništavali u onoj meri u kojoj to čine u poslednje vreme.

Na taj način, zahvaljujući objašnjenjima mog "spoljnog kesdžanijanskog rezultata", ja sam se potpuno uverio u već izraženo kobno delovanje rezultata anomalnog svakodnevnog života tricentričnih bića koja su toliko obuzela tvoju maštu; osim toga, pitanje koje je zabrinulo mog starog druga, to jest, zašto u poslednje vreme tricentričnim stanovnicima Marsa postaje sve teže i teže da se usavršavaju, rešeno je samo od sebe.

Što se tiče načina na koji je to pitanje rešeno, mogu da kažem da se to dogodilo upravo onako kako je za takve prilike opisano u veoma retko citiranoj izreci našeg uvaženog Hodže Nasradina:

"Nikad ne znate ko će vam pomoći da se iskobeljate iz kaljuže."

Zaista, za rešenje tog pitanja moj stari prijatelj je imao u vidu Osobe sa potpuno drugačijim podacima i mogućnostima od onih koje su imali moji prijatelji na Saturnu, koji su bili obična tricentrična bića. On, možda, nije ni slutio da su u takvim stvarima. obična tricentrična bića koja dobijaju informacije o svim vrstama realnih kozmičkih istina, zahvaljujući jedino ispunjavanju svog pravog duga, u

većini slučajeva kompetentnija od bilo kog anđela ili heruvima, s njihovom gotovom Suštinom, koji su, iako se njihov Um nalazi na visokom stupnju savršenstva, samo ličnosti kakve je naš uvek poštovani Hodža Nasradin opisao ovako:

"Tuđe patnje nikada neće shvatiti neko ko ih nije sam iskusio, makar imao božanski Um i prirodu pravog đavola!"

U tom trenutku su se po čitavom zvezdanom brodu "Karnak" razlegle veštački proizvedene vibracije koje su imale osobinu da prodiru u organizme svih putnika i deluju na takozvane "lutajuće nerve" želuca.

Ta veštačka pojava je značila da je došlo vreme okupljanja u takozvanoj "džamihunatri", nalik na "manastirsku trpezariju", u kojoj je kolektivno uzimana "druga nasušna hrana".

Glava 46 BELZEBUB OBJAŠNJAVA SVOM UNUKU ZNAČENJE FORME I REDOSLEDA KOJE JE ODABRAO ZA PREZENTIRANJE INFORMACIJA O LJUDIMA

Posle procesa uzimanja druge nasušne hrane, Belzebub se, napustivši "camihunatru", nije odmah vratio na mesto gde se obično nalazio tokom razgovora, već je najpre otišao u svoju "kesšahu", ili "kabinu", kako bi svoj suviše star rep ohladio u određenoj tečnosti; tome je povremeno morao da pribegne zbog svojih poodmaklih godina.

Kada je, vrativši se iz svoje kesšahe, ćuteći ušao u onaj deo broda "Karnak" gde su obično provodili vreme, pred njim se ukazala neobična slika: Njegov ljubljani unuk Hasejn je stajao u ćošku, poluokrenut, i pokrivši lice rukama gorko plakao. Belzebub, uznemiren, brzo priđe Hasejnu i glasom punim brige, upita: - Šta se dogodilo, čedo moje? Zašto plačeš?

Hasejn htjede da odgovori, ali je bilo očigledno da mu jecaji koji su potresali njegovo planetarno telo neće dopustiti da progovori.

Tek posle dužeg vremena, kada se njegovo planetarno telo malo smirilo, gledajući u dedu veoma tužnim pogledom, ali i sa osmehom punim ljubavi, on reče:

- Ne brini za mene, dragi dedice, ovo stanje će uskoro proći.

Svih ovih poslednjih "dianoska", ja sam veoma mnogo i aktivno razmišljao i verovatno se zbog tog novog tempa funkcionisanja promenio i opšti tempo funkcionisanja moga bića.

I sada, sve dok se novi tempo mog razmišljanja ne harmonizuje sa već uspostavljenim tempom mog opšteg funkcionisanja, verovatno će mi se događati anomalije, poput ovog jecanja.

Moram da priznam, dragi moj dedice, da je osnovni razlog mog sadašnjeg stanja bila slika, izazvana mojim asocijativnim mišljenjem, koja je odražavala stanje i sudbinu onih zlosrećnih viših tela koja zbog raznih, slučajnih okolnosti, nastaju u prirodi tricentričnih Zemljana i ostaju napola formirana.

Te asocijativne misli, praćene rastućim impulsom tuge, počele su u džamihunatri, za vreme svetog uzimanja druge nasušne hrane; misli o njima su nastale u mom mišljenju na osnovu asocijacije, dok sam bio prepun radosti zbog svega što se tamo događalo.

I tada sam počeo da razmišljam o tim nesrećnim tricentričnim bićima, o kojima si mi toliko pričao u poslednje vreme, o tome da su samo zbog posledica toga "nešto", prokletog za njih, implantiranog u biće njihovih predaka - iz razloga koji nikako nije zavisio od njihove suštine, već samo i jedino od previda nekih Najviših Kozmičkih Svetih Ličnosti - ne samo viša tela, već i oni sami, kao obična bića, zauvek lišeni mogućnosti da osele onu blagoslovenu radost koja nastaje u prirodi svih vrsta relativno samostalnih ličnosti za vreme opšteg svetog uzimanja druge nasušne hrane, u kojem smo mi učestvovali.

Kada je Hasejn prestao da govori, Belzebub ga je dugo i mirno gledao u oči, a zatim, s osmehom, koji je pokazivao suštinski impuls ljubavi, on reče:

- Sada vidim da si tokom ovih poslednjih "dianoska", naravno, mnogo i aktivno razmišljao ili, kako bi rekli neki tvoji savremeni ljubimci, za to vreme nisi ni spavao kako treba.

Kada su seli i kada se pojavio Ahun, Belzebub nastavi da priča:

- Pre svega, počecu rečima koje izražavaju impuls radosti koju si ti izazvao. Veoma me raduje kriza koja je u tebi nastupila i koja još traje.

Radujem se uglavnom zato što je do iskrenog jecanja, čiji sam bio svedok, došlo upravo u onom periodu tvog života kada si, prema zakonima velikog Vremena, upravo na pragu da postaneš odgovorno biće - to jest upravo u godinama kada se kristalizuju svi podaci, neophodni za funkcije koje izgrađuju ličnost tricentričnog bića tokom njegove odgovorne egzistencije i dobijaju harmoničan "tempo" u opštem funkcionisanju. Sve me to uverava da će ti relativno uviđanje ili čak "osećaj" koji se, na moju radost, u tebi javio i koji je na prvi pogled nelogičan, biti veoma korisni i uistinu neophodni kasnije, kao i svim tricentričnim bićima u odgovornom uzrastu. Zato ću ti, pre svega, to objasniti.

Tvoje suze me takođe uveravaju da će u tvom budućem svesnom životu tvoje biće sadržati one dragocene životne podatke za osećaj koji predstavlja osnovnu suštinu svake tvorevine božanskog Uma, i koji je čak formulisan rečima našeg Sveopšteg Oca, ispisanim iznad glavne kapije Svete Planete Čistilište:

"OVAMO IMA PRAVO DA UDE SAMO ONAJ KO MOŽE DA SHVATI DRUGE REZULTATE MOJIH DELA."

Sada se tvoje biće povinuje toj božanskoj zapovesti, zato što si se, iako si sam osećao blaženstvo, u istom momentu asocijativno setio da su ga drugi lišeni i zajecao si iz sveg srca,

Još više se radujem zbog tebe, jer ti podaci, obavezni za svako biće, počinju u tebi da funkcionišu upravo u vreme kada se kristalizuju i formiraju svi oni faktori koji ne zavise od Uma sopstvenog bića, već isključivo od bića iz tvog okruženja, spoljnih uslova i najvećeg opštekozmičkog Iraniranumandža.

Sada opet možemo da se vratimo temi koju sam odredio, to jest da vidimo zašto sam ti tokom čitavog našeg putovanja kozmičkim brodom toliko mnogo i tim redom pričao o tricentričnim bićima nastanjenim na planeti Zemlji.

Kada sam se vratio na naš dragi Karatas, oslobođen svih drugih dužnosti, dobrovoljno sam preuzeo na sebe odgovornost da rukovodim tvojim "oskiano" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, tvojim "obrazovanjem". A pošto taj period tvog života upravo predstavlja vreme kada su kod tricentričnog bića sve funkcije harmonizovane nastankom onih formi čula i shvatanja, koji u svojoj sveukupnosti u njemu ostvaruju takozvano "logičko mišljenje", rešio sam, kada smo krenuli na putovanje kozmičkim

brodom "Karnak", da iskoristim to vreme i tako pomognem u harmonizovanju tih funkcija, kako bi se dalje formiranje tvog budućeg aktivnog mišljenja koje od njih zavisi, ostvarivalo upravo onim redom u čiju sam se ispravnost uverio svim svojim bićem tokom svog dugog života.

Kada sam, na početku našeg putovanja primetio da te veoma zanimaju tricentrični stanovnici planete Zemlje, odlučio sam da ti, pod izgovorom da želim da zadovoljim tvoju radoznalost, ispričam o njima sve, tako da "egoplastikuri", potrebni za tvoje buduće asocijativno mišljenje, mogu da se kristalizuju u tebi bez ikakve primese sumnje.

Zbog toga sam u svom pripovedanju strogo sledio dva principa:

-Prvi: ne predstavljati ništa kao sopstveno subjektivno mišljenje, kako se podaci neophodni za formiranje tvog sopstvenog ubeđenja ne bi kristalizovali u tebi u gotovoj formi, prema tuđem mišljenju.

-I drugi: izložiti određenim redosledom sve zemaljske događaje, vezane za nastanak i postepeni porast unutrašnjih i spoljnih anomalija kod tvojih ljubimaca u procesu njihovog svakodnevnog života, koje ih u svojoj sveukupnosti dovode do sadašnjeg teškog i skoro beznadežnog stanja, kako bi mogao da složiš sopstvene subjektivne misli koje se odnose na sve uzroke tih događaja upravo na osnovu određenih činjenica koje sam nameravao da ti saopštim.

Rešio sam da to učinim tako da mnogi, na različite načine bitni egoplastikuri mogu da se kristalizuju na odgovarajućim mestima tvoga bića, kako bi se putem aktivnog mišljenja u tebi s većim intenzitetom proizvodile svete supstance "abrustdonis" i "helkdonis", neophodne za ostvarenje i usavršavanje viših suštinskih delova.

A sada, moj dečače, da bi mogao sasvim da usvojiš ono što ti govorim, smatram neophodnim da u drugačijoj i određenijoj formi ponovim ono čega sam se već nekoliko puta setio kada sam pominjao razliku između takozvanog "znanja" i "razumevanja" kod tricentričnih bića.

Da bi ti ta razlika bila jasnija, uzeću kao primer običan Um tvojih ljubimaca.

Ako se ono što oni nazivaju "svesnim Umom", koji je potpuno fiksiran kod savremenih Zemljana, uporedi sa Umom tricentričnih bića nastanjenih na drugim planetama našeg Velikog Megalokozmosa, prvi se može nazvati "Umom znanja", a drugi "Umom razumevanja".

Svesni "Um razumevanja", svojstven tricentričnim bićima u celini, kakav su posedovali Zemljani prošlih epoha, predstavlja "nešto", što se sjedinjuje s njihovim bićem i zato svaka vrsta informacije koju njihov Um prima, zauvek postaje neraskidivi deo njih samih.

Celokupnu informaciju i sve njene rezultate takav Um prima i usvaja, i sve rezultate poima putem suštinskog promišljanja sveukupnosti informacije koju je taj Um prethodno već usvojio, međutim, biće pri tome poseduje izvesnu slobodu i ma kakve se promene događale u njegovom okruženju, one uvek ostaju deo njegove suštine.

Što se tiče Uma koji je postao uobičajen za većinu tvojih savremenih ljubimaca i koji sam nazvao "Umom znanja", svaki novi utisak koji takav Um prima, kao i svaki nameran ili naprosto automatski rezultat pređašnjih utisaka predstavlja samo privremeni deo bića i može u njemu da nastane samo u određenim okolnostima i pod uslovom da se informacija pouzdano bazira na onome što treba, da tako kažemo, povremeno da se "potkrepljuje" ili da se "ponavlja", drugačije rečeno, ti utisci se sami menjaju ili čak potpuno "isparavaju" iz prirode (svesti) tricentričnih bića. Iako se u vezi svetog Triamazikamna proces formiranja dveju vrsta suštinskog Uma odvija jednako, faktori koji određuju aktualizaciju njegove tri različite sile se razlikuju.

U formiranju "Uma razumevanja" prvi faktor, to jest Sveta Potvrda, sastoji se iz iznova reprodukovanih utisaka bez obzira na lokalizaciju u kojoj se u datom momentu nalazi "težište funkcionisanja"; drugi, ili Sveta Negacija, sastoji se iz odgovarajućih podataka koji već postoje u drugim lokalizacijama; treći faktor se sastoji iz izvesnog "suštinskog autokoliziknersa" ili, kako ga ponekad nazivaju "gudacbabognari", što znači da "rezultati stremljenja koje se pouzdano aktualizuje izražavaju svoju sopstvenu individualnost".

Uzgred, biće korisno da još jednom čuješ, čak i ako to već znaš, da se "suštinski autokoliziknersi" formiraju u sve tri lokalizacije u prirodi tricentričnih bića iz tri rezultata ostvarenja "istinskog duga", to jest, zahvaljujući onim faktorima koje je od samog nastanka tricentričnih bića naš Jedinosušni Opšti Otac predvideo kao sredstva samousavršavanja.

Upravo ti "autokoliziknersi" u prirodi tricentričnih bića služe kao "treća sila" svetog Triamazikamna, koja dovodi do nastanka "Uma razumevanja".

Jedino zahvaljujući "trećoj sili" u procesu sjedinjavanja iznova usvojenih utisaka bilo koje vrste na bazi svetog Triamazikamna, u biću se formiraju podaci za prepoznavanje i razumevanje, svojstveni samo tom biću; i jedino za vreme tih procesa kristalizacije podataka namenjenih svesti, u prirodi tricentričnih bića nastaju "zernofukalnijanske protivrečnosti" koje kod njih izazivaju formiranje svetih supstanci "abrustdonis" i "helkdonis", neophodnih za ostvarenje i usavršavanje njihovih viših delova.

Moram da kažem da se tek ti, iznova primljeni utisci koji se kristalizuju tim redom i koji se javljaju u biću kao rezultat svesnog mišljenja, održavaju u lokalizacijama zajedno sa serijama podataka koji su adekvatni prethodnim sličnim utiscima što su u njima fiksirani.

S druge strane, novi utisci, kristalizovani drugačijim redom, to jest pomoću "Uma razumevanja", uspostavljaju se u suštinskim lokalizacijama nasumce, bez ikakve, da tako kažemo, "klasifikacije". I svi ti novi utisci ulaze u seriju onih ranijih utisaka koji skoro nikada nemaju s njima ništa zajedničko.

Uglavnom iz tog razloga, u prirodi tricentričnih bića koja poseduju samo "Um znanja", sve što je ponovo saznato se čuva i ostaje zbuvek naprosto informacija, bez njenog prepoznavanja čitavim bićem.

Novi podaci bilo koje vrste, na taj način primljeni i preobraženi u bićima koja poseduju "Um znanja", nemaju vrednost i nekorisni su za dobrobit njihove sopstvene dalje egzistencije. Osim toga, vreme neophodno za dekrizalizaciju fiksiranih utisaka te vrste, zavisi od broja i kvaliteta impulsa, nastalih kod datog bića.

Što se tiče poslednje činjenice, proistekle iz izrođenog Uma tvojih savremenih ljubimaca, setio sam se, prema asocijaciji, jedne veoma retko korišćene izreke našeg poštovanog učitelja Hodže Nasradina, koja glasi:

"Čim ti nešto zatreba, ispostavi se da je prljavo i da su ga miševi izgrizli."

Sve ono što tvoji ljubimci nazivaju "znanjem" i što njihova priroda na taj način stiče, jeste subjektivno i apsolutno nema ništa zajedničko sa Objektivnim Znanjem.

Ali, moj dečače, da bi pomenute "zernofukalnijanske protivrečnosti" mogle da nastanu u tvom biću i da bi kristalizacija novih utisaka mogla da se odvija upravo za "Um razumevanja", ja sam, znajući veoma dobro da takozvani "zakoni fiksacije i nefiksacije ideja u lokalizacijama bića", čije sam delove, uzgred rečeno, saznao zahvaljujući tvojim ljubimcima dok sam među njima boravio kao "profesionalni hipnotizer", odlučio da se, dok pričam svoje priče, pored raznih drugih principa koji obezbeđuju pravilno usvajanje nove informacije, uvek čvrsto držim strogog pravila prema kome se postepeno širenje takozvane "kvintesencije informacije" može odvijati jedino uz potpuno odsustvo suštinskih impulsa "gneva", "uvrede", "ljutnje" i tako dalje.

Razmišljajući o redosledu kojim sam ti davao sve ove informacije i o njihovim efektima na tvoje suštinsko razumevanje, moram da ti kažem da ukoliko bih ti, od trenutka kada sam prvi put uočio tvoje interesovanje za tricentrične stanovnike planete Zemlje, davao samo ona uverenja do kojih sam došao posle svakog pojedinačnog slučaja i navodio mišljenja koja su u meni fiksirana o njima tokom mojih posmatranja, isključujući pri tome na neko vreme obilnu i višestranu "sveukupnost informacija", ti bi sve te činjenice primio bez sopstvenih logičkih poređenja i podaci kristalizovani na taj način bi se utvrdili u odgovarajućim tvojim lokalizacijama naprosto kao informacija, bez istinskog suštinskog razumevanja. Eto zašto sam pričao svoje priče o tricentričnim bićima nastanjenim na planeti Zemlji tako da se u odgovarajućim lokalizacijama tvoga bića kristalizuju mnoge različite vrste podataka za tvoje buduće suštinske asocijacije, povezane sa čitavom sveukupnošću ili sa granama Objektivnog Znanja, kao i zato da bi se proces "zernofukalnijanskih nesuglasica" odvijao u tebi intenzivno i doveo do rezultata u koji sam se upravo uverio, pošto sam čuo tvoj odgovor na svoje pitanje o uzroku tvojih suza.

Dakle, moj dečače, ja sam se sada manje ili više uverio da vreme koje sam potrošio nije bilo uzaludno i da su moje priče o tvojim zemaljskim ljubimcima donele korist koju sam i očekivao, i sada mislim da možemo da stanemo, kako ne bih dalje u tebi izazivao proces aktivnog mišljenja; osim toga, imamo još malo vremena jer ćemo uskoro već biti na našem dragom "Karatasu".

Bez obzira na to, moram da ti dam jedan ubedljiv savet koji ću ti ukratko objasniti: moraš nastojati čitavim svojim Umom koji poseduješ, da se uveriš u to da određene funkcije koje se u tebi odvijaju i koje tricentričnim bićima uopšte daju mogućnost aktivnog mišljenja, moraju ostati neaktivne ili, što bi se reklo, moraju da se "odmore"; to treba da traje onoliko dugo, koliko je trajalo naše putovanje, to jest onoliko koliko smo govorili o tricentričnim bićima planete Zemlje. Tokom tog vremena moraju da se odmaraju one funkcije koje intenzivnije od drugih učestvuju u tvom aktivnom mišljenju i koje, osim toga, u svom funkcionisanju ne zavise od suštine bića, već isključivo od takozvane "harmonije opštekozmičkog tempa". U vezi s tim, uzgred rečeno, ne smeš zaboravljati da Um svakog bića i intenzitet delovanja toga Uma zavise od pravilnog funkcionisanja svih pojedinih delova njegove celovite prirode.

Na primer, čitavo funkcionisanje "planetarnog tela" i samo planetarno telo čine najveći deo bića, ali pojedine funkcije, kao i čitavo funkcionisanje toga tela bez drugih oduhovljenih delova bića, predstavljaju samo zavisne i nesvesne kozmičke tvorevine, i zato, na osnovu onoga što si ti jednom nazvao. "opšteuniverzalnim osloncem Pravednosti", svaki oduhovljeni deo bića mora biti iznad zavisnih i nesvesnih i ne sme tražiti od njih više nego što mu oni mogu dati.

To važi za čitav Megalokozmos i za planetarno telo bića; da bi ono moglo pravilno da služi svom principijelnom delu, to jest da bi taj pomoćni deo čitavog bića mogao na odgovarajući način da služi samom biću, biće mu uvek mora postavljati zahteve u granicama njegovih mogućnosti.

Osim što razmišlja o pravednosti, biće mora uticati na svoje nesvesne delove tako da određenim funkcijama omogući da povremeno budu neaktivne, kako bi ti nesvesni delovi obavezno i blagovremeno mogli da iznova stečene subjektivne ritmove sjedinjuju sa objektivnim ritmovima našeg opšteg Megalokozmosa.

Treba istaći da se u Megalokozmosu sjedinjavanje ritmova događa jedino "kacnukickernalno" ili, kako bi rekli tvoji ljubimci, "prema zakonomernom redosledu".

I zato, ako želiš da se tvoje aktivno mišljenje odvija korektno i produktivno tokom tvoje buduće odgovorne egzistencije, ukoliko je ta vrsta mišljenja počela u tebi da deluje i ukoliko taj unutrašnji proces ima neželjene posledice po tvoje planetarno telo, moraš na neko vreme da ga ostaviš po strani, ma koliko ti se nešto dopadalo i ma koliko te zanimalo; inače će ti se dogoditi "dezonakusanz", to jest novi tempo će dobiti samo jedan deo tvoga bića i postaćeš, kako bi rekli tvoji ljubimci, "jednostran".

Uzgred, pokazalo se da su tvoji ljubimci, posebno savremeni, pošto odrastu i postanu odgovorni, uglavnom upravo takva "ograničena bića".

Ukratko, tek postepenom promenom tempa jednog od delova celine, može se promeniti tempo celine bez njenog oštećenja.

A sada smatram neophodnim da ponovim kako se aktivno mišljenje nekog bića i korisni rezultati tog mišljenja ostvaruju isključivo prilikom ravnomernog funkcionisanja sve tri lokalizacije oduhovljenih rezultata njegove prirode koji se nazivaju "misaonim centrom", "čulnim centrom" i "motornim centrom".

Glava 47 NEIZBEŽNI REZULTAT NEPRISTRASNOG MIŠLJENJA

Belzebub je hteo da kaže još nešto, ali je upravo u tom času iznenada sve zasvetlelo i ispunilo se "nečim bledoplavim". Od toga trenutka, brzina leta, ili pada broda "Karnak" je počela osetno da se smanjuje.

To je značilo da se u sferi Vasiona pojavila jedna od velikih kosmičkih "egolionoptija" i da prilazi brodu.

Razume se, kroz prozirne spoljne zidove "Karnaka" izvor tog "nečeg bledoplavog" je bio skoro vidljiv, osvetljavajući ne samo unutrašnji prostor broda, već i prostranstvo Vasiona oko kosmičke "egolionoptije", dokle je mogao da dopre pogled živog bića.

U čitavoj Vasioni su postojale samo četiri velike "egolionoptije" i svaka od njih se nalazila pod komandom jednog od četiri Svestrana Nadzornika Vasiona.

Užurbanost i nekakva uzrujanost nastadoše na brodu "Karnak" i posle izvesnog vremena svi putnici i posada se okupiše u glavnoj dvorani u centru broda.

Svako od njih je nosio grančicu mira u jednoj ruci i "dezjelkašeh" u drugoj.

Kada velika kosmička egolionoptija priđe sasvim blizu, određene pregrade broda "Karnak" se rasklopiše i iz egolionoptije u glavnu dvoranu broda uđe procesija koju je činilo nekoliko arhanđela i veliki broj anđela, heruvima i serafima, i svi su oni takođe nosili u rukama grančice, ali ovoga puta to su bile palmine grančice.

Na čelu procesije išao je uvaženi arhanđeo u pratnji dva heruvima koji su svečano nosili kutiju iz koje je zračilo "nešto narandžasto".

Ispred svih, u glavnoj dvorani broda "Karnak", stajao je Belzebub. Iza njega su se postrojili svi njegovi bližnji i kapetan broda, a na počasnoj distanci su stajali svi ostali.

Kada se procesija iz egolionoptije približila Belzebubovim saplemenicima koji su se okupili u iščekivanju, zaustavila se i dve grupe tricentričnih bića različite prirode zajedno su zapevala himnu našem Predvečnom, koju u takvim prilikama svuda u Vasioni uvek pevaju bića raznih priroda i svih spoljnih formi.

Himna je glasila ovako:

Ti, Mnogotrpeći Stvoritelju svega što diše,

Ti si Sveljubeći Uzrok svega postojećeg,

Ti, Jedini Pobedniče surovog Vremena,

Usliši zvuke našeg ushićenja,

Raduj se i budi blažen.

Svojim neuporedivim delima

Dao si nam izvor našeg nastanka,

Svojom Pobedom nad Vremenom

Otkrio si nam mogućnost

Da usavršimo sebe do svetog Anklada.

A sada se odmaraj, kao što si zaslužio.

Mi ćemo zahvalni

Sačuvati sve što si stvorio,

I uvek ćemo Te u svemu večno slaviti,

Slavićemo Te, TvorčeStvoritelju

Tebe, Početak svih početaka,

Tebe,, koji ishodiš iz Bezgraničnosti,

Tebe, koji imaš kraj svih stvari u Sebi Samom

Tebe, naša Beskrajna Beskonačnosti.

Pošto je himna otpevana, uvaženi arhanđeo koji je bio na čelu procesije pride Belzebubu i svečano objavi:

- Prema zapovesti Njegove Svestranosti Nadzornika Arhanđela Peštongera, noseći njegov sopstveni sveti skiptar, pojavismo se pred vama, Vaša Milosti, kako bismo vam, u skladu sa oprostajem koji vam je darovan Odozgo za određene zasluge, vratili ono čega ste bili lišeni tokom vašeg progonstva - vaše rogove.

S tim rečima se časni arhanđeo okrenu ka kutiji koju je nosio heruvim i s dubokim poštovanjem oprezno izvadi iz nje sveti skiptar.

Svi prisutni padoše na kolena, dok anđeli i heruvimi zapevaše svete pesme.

Sa svetim skiptrom u ruci arhanđeo se opet okrete ka Belzebubu i obrati se bićima koja su bila iste prirode kao i on:

- Bića, stvorena našim Jedinusušnim Večnim, koji je u svojoj beskonačnoj milosti oprostio Belzebubu što jednom sagreši i koji će opet živeti među vama, bićima koja su mu slična...

Pošto zrelost i nivo Uma bića vaše prirode određuju i izražavaju rogovi na vašim glavama, dužni smo da uz dozvolu našeg Svestranog Nadzornika i uz vašu pomoć, vratimo rogove kojih je Belzebub bio lišen.

- Vi, koje je saznao naš Jedinostveni i Opšti Otac, pomoći ćete tako što će svako od vas pristati da se u interesu zaslužnog Belzebuba odrekne nekolicine delića svojih sopstvenih rogova.

Zato, neka svako od vas, ko pristaje i želi tako da postupi, pride svetom skiptru i dotakne njegovu ručku. Od toga koliko dugo budete u dodiru s njim, zavisice količina i kvalitet aktivnih elemenata koji iz vaših sopstvenih rogova prelaze radi formiranja istih takvih rogova kod ovog bića vaše prirode kojem je oprošteno. Rekavši to i držeći glavni deo svetog skiptra, to jest kuglu, iznad Belzebuba, koji je pred njim klečao, časni arhanđeo okrenu ručku tako da je svako ko želi mogao da pride i dotakne je.

Čim je časni arhanđeo završio svoj govor, među bićima Belzebubove prirode nastade velika gužva, svi su želeli da pridu bliže i prvi drže u ruci sveti skiptar onoliko dugo koliko je to moguće.

Uskoro je formiran red, i svi su prilazili skiptru i držali njegovu dršku onoliko dugo koliko je odredio kapetan broda, koji je na sebe preuzeo vođenje ceremonije. Za vreme tog svečanog obreda, na Belzebubovoj glavi su postepeno izrastali rogovi. Najpre dok su rogovi tek dobijali formu, među okupljenima je vladala ozbiljna i usredsređena tišina. Ali od momenta kada su oni počeli da se granaju, napeto interesovanje i ushićena pažnja su postali приметni. To se dogodilo jer su svi bili obuzeti željom da vide koliko će grana dobiti Belzebub, zato što će njihov broj, u skladu sa Svetim Meračem Objektivnog Uma, pokazati stupanj Uma koji je dostigao Belzebub.

Najpre je obrazovana jedna grana, zatim druga, treća i prilikom svakog pojavljivanja nove grane prisutni su izražavali radosno uzbuđenje i duboko zadovoljstvo, koji su se međusobno jasno razlikovali.

Kada je na rogovima počela da se pojavljuje četvrta grana, napetost među prisutnima je označila da je Belzebubov Um već dostigao sveti "Ternunald" i da su Belzebubu preostala samo dva stupnja do svetog Anklada.

Kada se ta neobična ceremonija približila kraju, pre nego što su njeni učesnici stigli da se stišaju posle radosnog uzbuđenja, na Belzebubovoj glavi se iznenada, sam od sebe, pojavio peti izdanak specijalne forme, koji je svima bio poznat.

Tada se svi bez izuzetka baciše pred Belzebuba koji se diže na noge i stade preobražen veličinom koju su mu podarili pravi velelepni rogovi, izrasli na njegovoj glavi.

Svi padoše pred Belzebuba, zato što je peta grana na njegovim rogovima značila da je on dostigao Um nivoa svetog "Podkulada", to jest poslednjeg stupnja pred svetim Ankladom.

Um svetog Anklada predstavlja najviši nivo koji biće može dostići; to je treći stupanj pre Apsolutnog Uma Samog Predvečnog.

Ali i Um svetog Podkulada, koji je dostigao Belzebub, takođe je veoma redak u Vasioni. Zato je čak i uvaženi arhanđeo pao ničice pred Belzebubom, jer je nivo njegovog sopstvenog uma bio tek na stupnju svetog "Degindadu", što je bilo tri stepenice ispod svetog Anklada.

Kada se svi digoše na noge, uvaženi arhanđeo, obraćajući se ovoga puta svim okupljenim bićima različite prirode, objavi:

- Bića, sazdana Jedinim Tvorcem, sada smo prvi put udostojeni da posmatramo ono što je bio san svih ovde prisutnih, kao i svih bića u čitavom našem Megalokosmosu. Hajde sada zajedno da se radujemo i da pesmom izrazimo ushićenje zbog časti koja nam daje novu snagu u borbi s našim negativnim načelom, jer jedino ta sila može da nas dovede do svetog Podkulada, do kojeg je stigao ovaj sin našeg Opšteg Oca; iako je sagrašio u mladosti, on je kasnije svojim svesnim trudom i namernom patnjom ipak uspeo da svojom suštinom zasluži da bude jedan od svetih Podkulada, veoma retkih u čitavoj našoj Velikoj Vasioni.

Posle tog arhanđelovog poziva, sva bića prisutna na brodu "Karnak" počeše da pevaju svetu pesmu "Radujem se".

A kada je ta sveta pesma otpevana, svi anđeli i heruvimi na čelu sa uvaženim arhanđelom, vratiše se u kosmičku egolionoptiju, koja se odvoji od broda "Karnak" i polako nestade u prostoru; tada svi putnici i posada pođoše na svoja mesta i "Karnak" nastavi svoje putovanje ka svome odredištu.

Posle te velike svečanosti, Belzebub se sa svojim unukom i starim slugom Ahunom koji su, kao i svi putnici "Karnaka", bili duboko potreseni ovim neočekivanim događajem, vratio u onaj deo broda gde je tekla njihova beseda o ljudskim bićima koja su nastala i žive na Zemlji.

Kadaje Belzebub, sada preobraženog izgleda koji je odgovarao njegovim vrlinama, seo na svoje uobičajeno mesto, Ahun, njegov stari sluga, koji je s njim proveo skoro čitav svoj život, iznenada pade pred njega i s iskrenom molbom u glasu poče da govori:

- Sveti Podkulade našeg Velikog Megalokosmosa! Smilujte se i oprostite meni, nesrećnom običnom tricentričnom biću, kakvo sam ja, moje nekadašnje, voljne i nevoljne izraze nepoštovanja prema vašoj Svetoj Suštini.

Budite milosrdni i oprostite svom tricentričnom slugi koji je, iako živi veoma dugo, na svoju nesreću - jedino stoga što mu u pripremnom uzrastu niko od starijih nije pomogao da se u njemu kristalizuju psihički faktori za silu intenzivnog aktualizovanja istinskog duga, neophodnu svakom tricentričnom biću - sve do sada bio toliko slep da nije mogao čak ni instinktivno da oseti onu jedinosušnu i nepokolebljivu realnost, nastalu pod uticajem opštekosmičkog Trogoautoegokrata i uslova okruženja - realnost, svetu za svako živo stvorenje, koja se zove "Objektivni Um".

S tim rečima Ahun zastade kao ukopan, u nemom očekivanju.

A Belzebub, takođe nemo, gledaše u njega pogledom punim ljubavi i praštanja, u kome se, ipak, osećala tuga i mirenje s neizbežnim.

Za vreme te scene, Hasejn je stajao po strani u pozi svima poznatoj kao "poza znamenitog vasionkog isposnika s planete Kirmakšana".

Nešto kasnije, kada se Belzebub osvrnuo i video svog unuka u toj pozi, on se okrenu ka njemu i reče:

- Šta je to, moj dečače? Da li je moguće da se i s tobom događa isto što i s našim starim Ahunom?

Na to Belzebubovo pitanje, Hasejn bojažljivo odgovori tonom koji je odavao za njega neuobičajenu nesigurnost.

- Da... Skoro... Sveti Podkulade našeg Velikog Megalokosmosa. Jedino s tom razlikom što u ovom času, impuls ljubavi prema našem Ahunu i tricentričnim bićima planete Zemlje funkcioniše u meni još snažnije.

Taj impuls ljubavi u meni postaje snažniji, jer mi se čini da su mi i Ahun i tricentrični Zemljani pomogli da zaslužim i vidim trijumf onoga koji je uzrok

uzroka moga rođenja, onoga koga sam do sada nazivao svojim "dragim dedicom", a koji je sada postao za sve, i za mene, jedan od svetih Podkulada našeg Velikog Megalokosmosa, pred kojim treba da se klanjam i pred kojim sada imam sreću da stojim.

Eh, eh, eh! - uzviknu Belzebub i, odajući priznanje mudracu koga je često pominjao u svojim pričama o putovanjima na Zemlju, reče:

Pre svega, želim da na način našeg uvaženog Hodže Nasradina izrazim jednu misao na koju su me asocirale Ahunove reči, sasvim neuobičajene za njega, kao njegova neobična poza.

Naš dragi učitelj bi u ovakvoj prilici rekao: "Ne prolivajte suze, uzalud, kao krokodil kada ne uspe da odvuče ribara pod vodu."

Hajde sada da zauzmemo svoja uobičajena mesta i da još malo popričamo.

Iako sada ulazimo u atmosferu našeg dragog Karatasa, još prilično dugo se nećemo spustiti zato što naš brod, kao što obično biva sa međuzvezdanim brodovima, mora da iscrpi svoj momenat kretanja pre zaustavljanja na mestu, određenom za sletanje. Hasejn i Ahun odmah i bez reči poslušашe Belzebubov savet, iako je prema njihovim kretnjama i otvorenom izražavanju njihove unutrašnje psihe bilo očigledno da je u njihovom odnosu prema Belzebubovoj ličnosti, posle onog opštekosmičkog događaja, došlo do promene.

Kada su, bez uobičajene neusiljenosti posedali na svoja mesta, Belzebub se okrete ka Hasejnu i reče:

Pre svega, moj dečače, kada se vratimo kući - ukoliko nas ne ometu neki spoljni uzroci koji ne zavise od naše suštine - dajem ti reč da ću ti objasniti sve što sam obećao u vezi tvojih ljubimaca, a što je iz ovih ili onih razloga tokom našeg putovanja brodom "Karnak", ostalo bez objašnjenja.

Za to vreme, ukoliko imaš neko posebno pitanje koje zahteva objašnjenje upravo sada, pitaj.

Ali, upozoravam te da imamo malo vremena da ti odgovorim u formi, uobičajenoj za naše besede, i zato pokušaj da svoje pitanje formulišeš tako da moj odgovor bude kratak.

Štaviše, tim pitanjem ćeš mi pokazati u kojoj meri se razvilo tvoje logičko mišljenje tokom mojih priča o čudnovatoj psihi tricentričnih bića, koja su nastala i žive na planeti Zemlji.

Na predlog svoga dede, Hasejn se duboko i nadugo zamisli, a zatim nekim uzvišenim tonom, reče:

- Sveti Podkalud je osnovni uzrok uzroka moga dolaska na svet!

Posle svečanosti koja se malopre dogodila - kada je tvoja sveta suština dobila odgovarajući spoljni izgled i kada mi je njen puni značaj, koji do tada nisu opažala niti razumela sva tricentrična bića, postao jasan i razumljiv, kao i svakoj drugoj kosmičkoj jedinici - svaka tvoja izgovorena reč i svaki tvoj savet će za mene imati snagu zakona.

Zbog toga, svim svojim bićem moram nastojati da usvojim savet koji si mi dao i da pokušam da formulišem svoje pitanje štoje moguće kraće.

Sveti Podkulade, uzroče uzroka moga nastanka!

Da bi uverenja koja su formirana u meni za ovo vreme, zahvaljujući tvojim objašnjenjima anomalija koje se događaju na Zemlji, mogla pouzdano da se kristalizuju, ja ipak želim da čujem tvoje lično i iskreno mišljenje, evo o čemu: Kako bi ti odgovorio našem Sveobuhvatnom Predvečnom Stvoritelju kada bi te pozvao k sebi i pitao:

Belzebube!

Ti, koji si jedan od onih što predstavljaju obećavajuće i uspešne rezultate svih mojih Aktualizacija, izloži ukratko zaključke svojih nepristrasnih viševjekovnih posmatranja i istraživanja psihe tricentričnih bića, nastalih na planeti Zemlji, i reci da li još postoji neki način da se oni spasu i usmere na pravi put?

Rekavši to, Hasejn ustade i stojeći u pozi punoj poštovanja, pogledom punim iščekivanja, gledaše u Belzebuba.

Ahun takođe ustade.

Belzebub se nežno osmehnu na Hasejnovu pitanje i reče, pre svega, da je sada sasvim siguran da su njegove priče koristile njegovom unuku onako kako je i očekivao, a zatim reče ozbiljnim tonom da bi, kada bi ga naš Sveobuhvatni Jedinosušni Tvorac zaista pozvao i postavio takvo pitanje, odgovorio...

Iznenada, Belzebub i sam ustade i pruživši desnu ruku ispred sebe, a levu iza sebe, ustremi svoj pogled nekud u daljinu, kao da prodire u najveće dubine prostranstva. Istovremeno, malopomalo, oko Belzebuba se pojavi "nešto bledožuto" i poče da ga obavija; nije se moglo pojmiti niti razaznati njegovo poreklo - da li su to bile emanacije samog Belzebuba ili je došlo odnekud iz prostranstva, iz spoljnih izvora. U srcu te kosmičke aktualizacije, neverovatne za tricentrična bića, neobično snažnim glasom i s najvećom iskrenošću, Belzebub svečano reče:

- O, Ti, Sve i Svja moje Celine!

Jedino sredstvo kojim se sada mogu spasti stanovnici planete Zemlje - jeste da im se implantira novi organ, nalik na organ kundabufera koji bi, ovoga puta, posedovao takve osobine zbog kojih bi svaki od tih nesrećnika tokom svog života stalno osećao i bio svestan neizbežnosti svoje sopstvene smrti, kao i smrti svega što se nalazi pred njegovim očima ili što privlači njegovu pažnju.

Jedino to osećanje i to znanje mogu uništiti egoizam koji je sada u njima potpuno kristalizovan i koji guta čitavo njihovo biće i, istovremeno, iskoreniti tendenciju mržnje prema drugima, koja iz njega proističe - tendenciju koja rađa one međusobne odnose što predstavljaju osnovni uzrok svih njihovih anomalija, nedostojnih tricentričnih bića i kobnih po njih i po čitavu Vasionu.

Glava 48 AUTOR ČITAOCIMA

Posle šestogodišnjeg bespoštednog rada i skoro neprekidnog misaonog napora, juče sam najzad, u formi koja je po mom mišljenju svima dostupna, završio zapisivanje na papiru prve od tri serije knjiga koje nameravam da napišem i u kojima sam odlučio da izložim čitav sistem ideja koje treba da mi omoguće dovršavanje, najpre teorijsko, a zatim i praktično, unapred smišljenim sredstvima, tri bitna zadatka koja sam sebi postavio: pre svega, da otklonim kod ljudi sve što im u njihovim lažnim predstavama izgleda kao stvarno postojeće ili, drugim rečima, "da nemilosrdno počistim sve smeće koje se nakupilo u ljudskom mišljenju tokom vekova"; zatim, da u narednim tomovima "pripremim novi konstruktivni materijal", a u trećoj seriji knjiga - "da izgradim novi svet".

Završivši prvu seriju knjiga i sledeći na Zemlji davno utvrđenu praksu da se nikada tako "veliki naum" ne završava bez "epiloga", ili "posledice", ili "obraćanja autora čitaocima", i tako dalje, ja takođe nameravam da napišem nešto nalik na to.

U tom cilju sam jutros veoma pažljivo pročitao "predgovor" koji sam napisao pre šest godina pod naslovom "Buđenje misli", kako bih iz njega uzeo odgovarajuće ideje za takozvano "logičko spajanje" početka sa zaključkom koji nameravam da napišem.

Čitajući prvu glavu koju sam napisao pre samo šest godina, iako mi se čini kao da sam je napisao veoma, veoma davno - bez sumnje, to mi izgleda tako zato što sam tokom tih godina bio prinuđen da razmišljam intenzivno i, čak, može se reći, da "preživim" sav materijal, potreban za osam debelih tomova, a da se pri tome oslanjam na ono što je utvrdila ona oblast istinske nauke koja se zove "zakon asocijacija ljudskog mišljenja". Ta nauka je do nas došla iz drevnih vremena, što je poznato tek malobrojnim savremenim ljudima, a to je da je "osećaj proticanja vremena direktno proporcionalan količini i kvalitetu protoka misli". Dakle, dok sam čitao prvu glavu koju sam, kao što rekoh, u svakom pogledu smišljao veoma temeljno i "preživljavao" je skoro isključivo pod uticajem svog svesnog samopotiskivanja, a koju sam, osim toga, čitao u vreme kada je funkcionisanje moje jedinstvene celine, funkcionisanje koje kod čoveka rađa takozvanu "silu samoizražavanja na sopstvenu inicijativu", bilo u potpunoj disharmoniji, to jest dok sam još patio zbog posledica katastrofe u koju sam dospeo nešto pre toga, kada se moj automobil zakucao u drvo koje je, poput nadzornika i brojača vekova u njihovom nemirnom letu, stajalo kraj istorijskog puta između Pariza i Fontenbloa; taj udarac je, s gledišta zdravog razuma, mogao da privede moj život kraju - tada sam, dok sam čitao tu glavu, došao do sasvim čvrste odluke.

Sećajući se svog stanja prilikom čitanja te prve glave, ne mogu a da ovde ne dodam - zahvaljujući maloj slabosti, koja u meni uvek izaziva doživljaj unutrašnjeg zadovoljstva kad god na licima naših uvaženih "predstavnik egzaktnih nauka" ugledam onaj osobeni, samo njima svojstven osmeh - da je, bez obzira na to što je posle te katastrofe moje telo bilo toliko ranjeno i "sve u njemu bilo toliko uništeno"

da je ono više meseci Predstavljalo sliku koja bi se mogla opisati kao "komad živog mesa u čistoj postelji", bez obzira na fizičko stanje moga tela, moj ispravno trenirani "duh", kako bi se moglo reći, ni najmanje nije bio ugušen, kao što bi, na osnovu njihovog mišljenja, sledilo. Naprotiv, njegova snaga je čak narasla, zahvaljujući intenzivnom uzbuđenju koje se u njemu javilo upravo pre katastrofe zbog mog stalnog razočaranja u ljude, posebno u one koji su se posvetili onome što se naziva "naukom", kao i zbog rušenja iluzija što ih je u meni izazvao ideal, postepeno formiran u mome biću uglavnom zahvaljujući zapovesti koja mi je usađena u detinjstvu, a koja kaže da "najviši cilj i smisao ljudskog života predstavlja želja za dobrobit svojih bližnjih", što se može postići jedino svesnim samoodricanjem.

Dakle, pošto sam pažljivo pročitao uvodnu glavu prve knjige, napisanu u upravo opisanom stanju, i pošto sam se, prema asocijaciji, setio i tekstova mnogih narednih glava koje su prema mom uverenju neophodne kako bi se u svesti čitaoca izazvali neobični utisci koji uvek, što bi se reklo, "rađaju bitne rezultate", moje Ja, ili tačnije, ono "nešto" što dominira u mom biću i što sada predstavlja zbir rezultata koji proističu iz podataka kristalizovanih tokom mog života, podataka koji, između ostalog, čoveku koji je sebi postavio cilj da tokom svoje odgovorne egzistencije "aktivno i nepristrasno misli", pružaju mogućnost da prodre i shvati psihi ljudi raznih tipova - rešio sam da zaključim prvu seriju svojih knjiga; i da se, podstaknut impulsom "ljubavi prema svetu koji me okružuje", nastalom u meni u ovom trenutku, ograničim na to da ovde navedem prvo od velikog broja predavanja koja sam održao tokom postojanja ustanove koju sam lično osnovao pod nazivom "Institut za čovekov harmoničan razvoj".

Taj institut, uzgred, više ne postoji i smatram neophodnim i mogućim da ovde i sada, uglavnom zato da bih smirio neke ljude u raznim delovima sveta, izričito izjavim da sam ga likvidirao potpuno i zauvek.

Sa impulsom neopisive tuge i žalosti, bio sam prinuđen da donesem odluku o likvidaciji tog instituta, kao i osam filijala, već organizovanih i brižljivo pripremljenih za otvaranje u raznim zemljama - ukratko, bio sam prinuđen da se odrekнем svega što sam već stvorio skoro nadljudskim naporima - i to uglavnom zato što sam otprilike tri meseca posle havarije, kada je funkcionisanje mog uobičajenog mišljenja više ili manje obnovljeno, iako je moje telo i dalje bilo sasvim nemoćno, shvatio da će pokušaj da sačuvam institut bez realnih ljudi oko sebe i bez mogućnosti da zbog odsustva moje pomoći budu obezbeđena ogromna materijalna sredstva, dovesti do katastrofe, zbog koje ću se ja, u poodmaklim godina, kao i ostali koji potpuno zavise od mene, naći u stanju polugladnog "životarenja".

Predavanje koje nameravam da dodam zaključku prvog toma, održao sam nekoliko puta tokom postojanja instituta svojim "učenicima prvog ranga", kako su se oni tada zvali. Neki od njih su, kako se potom pokazalo, na moju veliku žalost, izrazili u svojoj suštini sklonost ka brzom preobražaju svoje psihe u psihi nazvanu "haznamaskom" - sklonost koja je ubrzo postala očigledna i jasno prepoznatljiva

mnogim više ili manje normalnim ljudima u njihovom okruženju, kada su - u trenutku neizbežne krize izazvane havarijom koja mi se dogodila - krize svega što, eto, još nisam dovršio, "strahujući za sopstvenu kožu", to jest strahujući da mogu izgubiti svoje lično blagostanje koje sam im, uzgred, ja stvorio - prekinuli zajednički rad i podviviši repove, posakrivali se po štenarama gde su, koristeći zrnca koja su pala sa mog, da tako kažemo, "stola ideja" otvorili ono što bih ja nazvao "hokuspokus lakrdijom" i s potajnim osećanjem nade, možda čak i radosti zbog brzog i potpunog oslobađanja od moje neprekidne kontrole, počeli da od raznih nesrećnih ljudi fabrikuju "kandidate za psihijatrijske bolnice".

Odabrao sam ovo osobeno predavanje zato što sam na samom početku širenja svojih ideja, koje sam želeo da uvedem u život ljudi, sve te ideje objedinio da bi mi poslužile kao uvod ili kao nekakav "prag" za čitavu seriju predavanja, čija sama sveukupnost u svima dostupnoj formi može da učini jasnom nužnost i, čak, neizbežnu obavezu uvođenja u praksu neospornih istina, koje sam razjasnio i utvrdio tokom pola veka svog aktivnog danonoćnog rada, kao i to da je za dobrobit ljudi zaista moguća primena tih istina. Dalje, odabrao sam to predavanje zato što sam u njega, prisustvujući jednom velikom skupu na kome sam poslednji put javno govorio, uključio jednu dopunu koja potpuno odgovara mislima koje je sam gospodin Belzebub uključio u takozvani "završni akord", dopunu koja još jednom osvetljava onu najvišu objektivnu istinu i, po mom mišljenju, pruža čitaocu mogućnost da to uoči i usvoji, kao što i priliči biću koje pretenduje na to da je stvoreno "prema liku i obličju Božjem".

Predavanje broj 1 Zakonomerna raznovrsnost izražavanja ljudske ličnosti (poslednji put održano u zgradi dramskog pozorišta u Njujorku, januara 1924. godine)

Istraživanja mnogih naučnika, sprovedena tokom poslednjih godina, kao i podaci dobijeni na osnovu potpuno originalnih istraživanja Instituta za harmoničan razvoj čoveka prema sistemu G. I. Gurdjieva, pokazala su da se celovita ličnost svakog čoveka - u skladu sa najvišim zakonima i uslovima proticanja ljudskog života, uspostavljenim od samog početka i postepeno fiksiranim na Zemlji - bez obzira da li je rezultat naslednosti ili nekih slučajnih uslova u kojima je čovek rastao i razvijao se, od prvog dana svog odgovornog života, kako bi ona odgovarala smislu i svrsi ljudskog života a ne života obične životinje, obavezno mora sastojati iz četiri određene i različite ličnosti.

Prva od te četiri samostalne ličnosti nije ništa drugo do sveukupnost automatskih funkcija, svojstvenih čoveku, kao i svim životinjama, a njenu osnovu čini, s jedne strane zbir rezultata utisaka koje prima od celokupne stvarnosti koja je okružuje od momenta rođenja, kao i svega što je u nju namerno uneto spolja, i, s druge strane, čine je rezultati procesa koji je takođe svojstven svakoj životinji, a koji se zove "fantazija". I tu sveukupnost automatskih funkcija ljudi iz neznanja nazivaju "svešću" ili, još bolje, "mišljenjem".

Druga od te četiri ličnosti, koja u većini slučajeva funkcioniše potpuno nezavisno od prve, predstavlja zbir rezultata podataka, sačuvanih i fiksiranih u prirodi svakog čoveka, kao i svake životinje, putem šest organa - "prijemnika vibracija različitog kvaliteta" - organa, koji funkcionišu u skladu s tek primljenim utiscima, čija osetljivost zavisi od naslednosti i uslova u kojima se data ličnost pripremala za odgovoran zreo život.

Treći samostalni deo čitavog bića predstavlja osnovu funkcionisanja njegovog organizma, kao utisaka motornoreflektornih izraza koji utiču jedni na druge za vreme tog funkcionisanja - izraza čiji kvalitet takođe zavisi od naslednosti i okolnosti koje prevladavaju tokom njegovog pripremnog formiranja u detinjstvu. A četvrta ličnost, koja takođe predstavlja poseban deo celovite ličnosti, nije ništa drugo do izražavanje sveukupnosti rezultata već automatizovanog funkcionisanja tri navedene ličnosti, posebno formirane i samostalno trenirane u njemu; drugim rečima, to je onaj deo bića koji se naziva "Ja".

U čovekovoј prirodi za oduhovljavanje i iskazivanje svakog od ta tri posebno formirana dela njegove jedinstvene celine postoji nezavisna, kako je još zovu, "centralna lokalizacija", to jest "mozak"; i svaka od tih lokalizacija, sa svojim sopstvenim dovršenim sistemom, za sveukupnost svojih izražavanja ima sopstvene osobenosti i predispozicije koje su svojstvene samo njoj. Prema tome, da bi se omogućilo svestrano usavršavanje čoveka, odgovarajuće pravilno obrazovanje je apsolutno obavezno za svaki od ta tri dela - ali to nikako nije ono što se sada naziva "obrazovanjem".

Tek tada čovekovo Ja može postati njegovo sopstveno Ja.

U skladu sa već pomenutim ozbiljnim eksperimentima i istraživanjima koja su sprovedena tokom više godina ili, čak, u skladu sa zdravim i nepristrasnim mišljenjem bilo kog savremenog čoveka, priroda svakoga - posebno onih koji iz raznih razloga pretenduju na to da nisu obični, prosečni ljudi, već pripadnici "inteligencije" u pravom smislu te reči - mora se sastojati iz sve te četiri različite i potpuno određene ličnosti, a svaka od njih se mora razvijati na odgovarajući način, kako bi tokom odgovorne egzistencije manifestacije posebnih delova bile u međusobnoj harmoniji.

Da bih jasnije ilustrovaо raznovrsnost porekla i prirodu ličnosti koje se manifestuju u opštoј organizaciji čoveka, kao i da bih naglasio razliku između "Ja" koje treba da poseduje "čovek bez navodnika", to jest, pravi čovek, i onog "pseudoJa", koje ljudi danas smatraju pravim, može se veoma dobro iskoristiti analogija koja svakako, iako već istrošena od strane "spiritualista", "okultista", "teozofa" i drugih savremenih stručnjaka za "lov u mutnom", njihovim trabunjanjem o "astralnom telu", "mentalnom telu" i drugim takvim telima, koja tobože postoje kod čoveka, ipak može da baci svetlost na pitanje koje mi sada razmatramo.

Čovek kao celina, sa svim svojim različitim lokalizacijama koje samostalno funkcionišu, to jest sa svojim nezavisno formiranim i obrazovanim "ličnostima", može da se uporedi sa kočijom za prevoz putnika, koja se sastoji iz kola, konja i fijakeriste.

Najpre treba naglasiti da razliku između pravog čoveka i pseudočoveka, to jest između čoveka koji ima sopstveno "Ja" i čoveka koji ga nema, u ovoj analogiji označava putnik koji sedi u kolima. U prvom slučaju, slučaju pravog čoveka, putnik je vlasnik kola; u drugom slučaju, to je naprosto neko od slučajnih prolaznika koji se, poput putnika u iznajmljenom kabrioletu, neprestano smenjuju.

Čovekovo telo, sa svim svojim motornoreflektornim manifestacijama, odgovara naprosto samim kolima, sve funkcije i manifestacije čovekovih čula, odgovaraju konju, koji je upregnut u kola i vuče ih; fijakerista, na kočijaškom sedištu, koji upravlja konjem, odgovara u čoveku onome što se obično naziva "svešču" ili "mišljenjem"; najzad, putnik koji sedi u kolima i izdaje naloge fijakeristi, jeste zapravo ono što se zove "Ja".

Osnovno zlo kod savremenih ljudi predstavlja to što, zahvaljujući ukorenjenim i široko rasprostranjenim anomalnim metodama obrazovanja mlade generacije, ona četvrta ličnost, koju treba da ima svako ko je stupio u odgovoran uzrast, kod njih potpuno izostaje; skoro svi se sastoje samo od tri navedena dela koji se, osim toga, formiraju proizvoljno. Drugim rečima, skoro svaki savremeni čovek u odgovornom uzrastu se sastoji, ni manje ni više, nego iz "iznajmljenog fijakera" koji čine slomljena kola, umoran konj, koga goni odrpan, poluslep i polupijan fijakerista, čije je vreme za samousavršavanje, koje mu je odredila Majka Priroda, prošlo u fantastičnim snovima dok je po ćoškovima čekao slučajne putnike. Prvi ko naiđe, iznajmljuje ga i otpušta kada to zaželi, i ne samo njega, već i sve delove koji su mu potčinjeni.

Ako sledimo tu analogiju između tipičnog savremenog čoveka sa njegovim mislima, osećanjima i telom, i najamnog fijakera sa konjem i fijakeristom, jasno možemo da vidimo da u svakom od delova koji čine dva sistema, moraju da budu formirane i da postoje sopstvene, posebne potrebe, navike, ukusi, i tako dalje, svojstveni samo njemu, zato što se u skladu sa različitom prirodom svog porekla i različitim uslovima formiranja, kao i različitim mogućnostima koje su im date, u svakom od tih delova neizbežno formiraju svoja sopstvena psiha, svoja sopstvena mišljenja, sopstveni subjektivni oslonci, sopstveni pogledi, i tako dalje.

Celokupan zbir ispoljavanja ljudske misli, sa svim naslednim osobinama funkcionisanja i specifičnim karakteristikama, odgovara svim aspektima suštine i ispoljavanja tipičnog najamnog fijakeriste.

Poput svih najamnih fijakerista uopšte, on predstavlja određen tip "kočijaša". On nije sasvim nepismen, zato što je, zahvaljujući postojećim zakonima o "opštem obaveznom trogodišnjem obrazovanju", morao u detinjstvu da završi takozvanu crkvenoparohijsku školu.

Iako je, u stvari, seoski momak koji je ostao ista onakva neznalica kakvi su i njegovi seoski drugovi, zahvaljujući svojoj profesiji on ipak opšti s ljudima različitog položaja i obrazovanja i, pošto je odasvud ponešto pokupio, on sada s prezirom gleda na sve što je seosko i to s negodovanjem odbacuje kao "neznalačko".

Ukratko, to je tip koji se može opisati sledećim rečima:

"Suviše je dobar za krave, ali paunovi ne žele s njim da imaju posla."

On sebe smatra kompetentnim čak i u pitanjima religije, politike i sociologije; njemu se sviđa da osporava one koje smatra nižima od sebe, on voli da podučava druge; s onima iznad sebe - on je servilni laskavac i pred njima, što bi se reklo, stoji "mirno".

Jedna od njegovih najvećih slabosti jeste da se vuče s komšijskim kuvaricama i sobaricama; ipak, više od svega na svetu, on voli dobro da pojede, da iskapi čašicu-dve i da zatim, potpuno zadovoljan, utone u snove.

Da bi zadovoljio te svoje slabosti, on redovno krade novac koji mu gazda daje da hrani konja.

Kao i svaki "kočijaš", on radi samo "pod bičem" i ako ponekad radi svoj posao bez prinude, čini to jedino u nadi da će dobiti napojnicu.

Želja za napojnicom postepeno ga je naučila da uočava slabosti kod ljudi s kojima ima posla i da ih koristi; on je automatski naučio da bude lukav, da laska, da "takne u osetljive žice" i, uopšte, da laže.

U svakoj zgodnoj prilici, kad god ima slobodan trenutak, on zbriše u bircuz ili u bar, gde sedeći sa kriglom piva satima mašta ili razgovara s ljudima istog tipa, ili naprosto čita novine.

On nastoji da izgleda impresivno, nosi bradu i, ako je mršav, nosi nešto ispod odeće, da bi izgledao važniji.

Što se tiče čulne lokalizacije kod čoveka, sveukupnost njenog ispoljavanja i celokupan sistem funkcionisanja potpuno odgovaraju konjima "najamnog fijakera" u našoj analogiji.

Između ostalog, poređenje konja sa sistemom ljudskih čula pomoći će nam da posebno jasno pokažemo pogrešnost i jednostranost savremenog obrazovanja, nametnutog mladoj generaciji.

Konj, zbog nemara okoline dok je bio mlad i zbog svog stalnog usamljeničtva, kao da je utonuo u samoga sebe; drugim rečima, njegov "unutrašnji život" ide unutra i za spoljno izražavanje mu ne preostaje ništa drugo, osim inercije.

Zbog anomalnih uslova okoline, konj nikada nije dobio nikakvu specijalnu pripremu, već je formiran isključivo pod uticajem batina i užasnih grdnji.

On je uvek umoran; a za hranu, umesto ovsa i sena, daju mu jedino slamu koja nimalo ne odgovara njegovim stvarnim potrebama.

Pošto mu se nikada ne ukazuju izrazi ljubavi i prijateljstva, konj je spreman da se prepusti svakome ko mu ukaže makar najmanju pažnju.

Usled toga, sklonosti konja, lišenog na taj način svakog interesovanja i želje, neizbežno moraju da se koncentrišu na jelo, piće i automatsku želju prema suprotnom polu, zato što on uvek stremlji tamo gde može dobiti bilo šta od toga i, ukoliko, na primer, ugleda mesto gde je jednom ili dva puta zadovoljio neku od tih potreba, jedva čeka priliku da otrči tamo. Treba dodati da, iako fijakerista slabo shvata svoje obaveze, svejedno, makar malo može da razmišlja logički; i, razmišljajući o sutrašnjem danu, povremeno, makar iz straha da će izgubiti posao ili u želji da bude nagrađen - on pokazuje interesovanje da učini ovo ili ono za svog poslodavca bez prinude. Ali konj, zbog nedostatka specijalne pripreme, prilagođene

njegovoj prirodi, u potrebno vreme uopšte nije dobio bilo kakve podatke za izražavanje težnji neophodnih za odgovornu egzistenciju; naravno, on ne može da shvati, čak i ne želi da shvati - zašto treba bilo šta da radi. Zato on izvršava svoje obaveze potpuno ravnodušno, iz straha od mogućih batina.

Što se tiče kola, koja u našoj analogiji zamenjuju telo i tretiraju se odvojeno od ostalih samostalno formiranih delova čovekovog organizma, tu stvari stoje još gore. Ta kola su, kao i svaka druga, napravljena od raznih materijala i, prema tome, imaju veoma složenu građu.

Ona su napravljena, što je jasno svakom razumnom čoveku, kako bi nosila sve vrste tereta, a ne u cilju, u kome ih koriste savremeni ljudi, to jest samo za prevoz putnika.

Osnovni uzrok mnogih nesporazuma povezanih s tim ciljem, proističe iz činjenice da su ih oni koji su smislili sistem tih kola, predvideli za neutabane puteve i neki delovi njihove unutrašnje strukture su stvarani upravo sa te pozicije.

Na primer, princip podmazivanja, koji je izuzetno važan za fijaker napravljen od veoma različitih materijala, jeste takav da se prilikom drmusanja, neizbežnog na takvim drumovima vrši podmazivanje svih metalnih delova; međutim, ta kola, načinjena za putovanja neravnim putevima, obično se koriste u gradovima i ona idu glatkim, ravnim, popločanim ulicama,

U odsustvu bilo kakvih udaraca, pošto idu takvim ulicama, mazivo se u njima ne raspoređuje ravnomerno na sve delove i zato neke od njih pokriva rđa, te oni više ne mogu da izvršavaju funkcije za koje su bili predviđeni.

Kola se, po pravilu, kreću lako ukoliko su njihovi pokretni delovi valjano podmazani. Sa suviše malo maziva ti delovi se pregrevaju i, na kraju krajeva, usijavaju, te na taj način, i drugi delovi mogu biti oštećeni; ukoliko je, međutim, u nekom delu suviše maziva, opšte funkcionisanje kola se pogoršava; u svakom slučaju, konju je teže da ih vuče.

Savremeni fijakerista, naš kočijaš, i ne sluti da kola treba da podmazuje; ukoliko ih čak i podmazuje, čini to bez odgovarajućeg znanja, onako kako je čuo, slepo sledeći uputstva slučajnih ljudi.

Dakle kada ta kola, više ili manje prilagođena za putovanja ravnim putevima, iz nekog razloga moraju da idu po rupčagama, uvek im se nešto dogodi: ili im odleti matica, ili se iskrivi zavrtnanj, ili nešto propadne; zato se takve ekspedicije retko završavaju bez više ili manje ozbiljnih popravki.

U svakom slučaju, sve je rizičnije korišćenje tih kola za predviđene ciljeve, a kada počne popravka, kola morate da rasklopite na delove, da pregledate deo po deo i, kao što se radi u takvim slučajevima, da svaki deo "nauljite", očistite, a zatim ponovo sklopite; često biva očigledno da odmah morate zameniti neki deo. Još je dobro ako se ispostavi da taj deo nije skup, ali se može desiti da opravka košta skuplje od novih kola.

Dakle, sve što je bilo rečeno o pojedinim delovima tog prevoznog sredstva, koji uzeti svi zajedno predstavljaju "najamni fijaker", može se u potpunosti primeniti i na opštu organizaciju čovekove prirode.

Zbog toga što su ljudi izgubili znanja ili mogućnosti da na odgovarajući način pripreme mladu generaciju za odgovornu egzistenciju, trenirajući sve posebne delove koji čine njihovo biće, u naše vreme je svaka ličnost zamršeno i neverovatno smešno "nešto" koje, ako se vratimo našoj analogiji, predstavlja ovakvu sliku: Najnoviji model kola, pravo ispod čekića, koja je lakirao pravi nemački majstor iz grada Bremena, u koja je upregnut konj kakvog u Zakavkazju zovu "dgozidži". "Dži" - je konj; "dgoz" je ime jednog jermenskog stručnjaka za umetnost kupovine i dranja kože sa isluženih konja.

Na sedištu tog pomodnog fijakera sedi neobrijan, neuredan, pospan fijakerista, odeven u iznošeni kaput, koji je našao u kanti za smeće, gde ga je kao nepotrebnog bacila kuvarica. Na njegovoj glavi se cakli novi, tek kupljeni cilindar, tačna kopija Rokfelerovog, na rever mu je zakačena ogromna hrizantema.

Savremeni čovek neizbežno predstavlja takvu smešnu sliku zato što od dana njegovog rođenja ona 3 dela koja se u njemu formiraju - a oni, iako različitog porekla i mada imaju osobine različitih kvaliteta, radi izvršenja jedinstvenog cilja tokom njegove odgovorne egzistencije, čine "jedinstvenu celinu" - počinju, da tako kažemo, da "žive" i fiksiraju se u svojim specifičnim manifestacijama odvojeno jedan od drugoga, i nikada se ne obučavaju da pruže traženu automatsku uzajamnu podršku, da pomažu ili razumeju jedni druge, čak ni približno. Na taj način, kasnije, kada postanu neophodne njihove usaglašene manifestacije, do tih usklađenih manifestacija ne dolazi.

Uzgređ rečeno, zahvaljujući takozvanom "sistemu obrazovanja mlade generacije", koji je u naše vreme sasvim fiksiran u životu ljudi, a koji se sastoji isključivo u tome da se deci putem stalnog ponavljanja, dok ne otupe, utuvljuju mnogobrojne skoro prazne reči i izrazi, kao i treniranju i prepoznavanju značenja tih reči i izraza naprosto prema njihovim glasovima, fijakerista još i može nekako da objasni neke želje koje oseća (mada, jedino ljudima svoga tipa) i ponekad je u stanju da makar i približno razume druge.

Taj naš fijakeristakočijaš, brbljajući s drugim fijakeristima u iščekivanju putnika i, što bi se reklo, "flertujući" kraj kapija s poslugom, ponekad nauči neke oblike takozvane "učtivosti".

U skladu sa spoljnim uslovima života fijakerista uopšte, on se postepeno automatizuje toliko da može da razlikuje jednu ulicu od druge i da, na primer, izračuna kako da, ukoliko je neka ulica zbog popravke zatvorena, drugim putem dođe do odredišnog mesta.

Ali što se tiče konja, iako kobna savremena izmišljotina pod nazivom "obrazovanje" ne učestvuje u njegovom formiranju i usled toga njegove nasledne osobine nisu atrofirale, zbog mnogih faktora, formiranih u anomalnim uslovima, uspostavljenim u procesu svakodnevnog života, on je rastao od svih zaboravljen, poput siročeta s kojim se rđavo postupalo, on ne dobija ništa što odgovara psihi fijakeriste i neće saznati ništa što ovaj zna, zbog čega će oni ostati u odnosu potpunog međusobnog nepoznavanja, na koji je fijakerista navikao; kontakt i međusobno razumevanje njima ne polaze za rukom.

Može se dogoditi, međutim, da konj u svom ograničenom životu nauči neke oblike uzajamnog odnosa sa fijakeristom i čak, neku vrstu "jezika"; ipak, nesrećaje u tome što fijakerista ne zna i čak i ne sluti da je to moguće.

Osim toga, činjenica da u tim anomalnim uslovima između konja i fijakeriste ne dolazi ni do kakvog kontakta, koji bi omogućio da jedan drugoga automatski, makar malo razumeju, postoji mnogo spoljnih uzroka koji od njih ne zavise, a koji ih lišavaju mogućnosti da zajedno slede jedini cilj za koji su obojica predodređeni.

Isto kao što su povezani pojedini samostalni delovi "najamnog fijakera", to jest kola s konjem preko rude, a konj sa fijakeristom preko dizgina, tako su i pojedini delovi opšte organizacije čoveka povezani jedan s drugim: telo je sjedinjeno s čulima preko krvi, a čula s mišljenjem ili svešću preko takozvanog "hanbledzojna", to jest supstance koju u čoveku stvaraju svi životni naponi koje on namerno čini.

Žalosni sistem obrazovanja koji sada postoji, vodi u to da fijakerista ne može da izazove nikakav efekat kod svog konja; u najboljem slučaju, pomoću dizgina on može u njegovoj svesti da izazove tri ideje - desno, levo i stoj.

Ista stvar se događa i u opštoj organizaciji običnog čoveka, kada se usled bilo kojeg utiska "gustina i tempo hanbledzojna" u njemu promene i njegovo mišljenje izgubi svaku mogućnost da utiče na njegovu sopstvenu čulnu organizaciju.

Dakle, da rezimiramo sve što je rečeno, hteli ne hteli, mi moramo priznati da svaki čovek mora težiti da ima svoje sopstveno "Ja"; inače, nikada neće predstavljati ništa drugo do "iznajmljeni fijaker" u koji može da sedne bilo koji putnik i da zahteva da bude odvezen bilo kuda.

Neće biti na odmet ako ovde primetimo da Institut za harmoničan razvoj čoveka ima, kao jedan od svojih osnovnih zadataka, cilj da, s jedne strane, pravilno obrazuje samostalnu ličnost kod svojih učenika, pri čemu, najpre posebno, a zatim u njihovom sistemu prema potrebama svog subjektivnog života u budućnosti; s druge strane, da proizvede i vaspita kod svakog učenika ono što mora imati svako ko nosi naziv "čovek bez navodnika" - svoje sopstveno "Ja".

Radi tačnijeg i, da tako kažemo, naučnog određivanja razlike između pravog čoveka, to jest čoveka kakav on treba da bude, i "čoveka pod navodnicima", kakvi su sada skoro svi savremeni ljudi, zgodno je citirati nešto što je sam Gurdžijev rekao u jednom svom predavanju:

Evo šta je on rekao:

- Definiciji čoveka, s našeg stanovišta, ne mogu da pomognu savremena znanja, bez obzira da li se radi o anatomskim, fiziološkim ili psihološkim znanjima, jer svaka od karakteristika, koju ona opisuju, svojstvena je ovom ili onom nivou nekog čoveka i podjednako je primenljiva na sve; prema tome, to znanje nam ne može dati mogućnost da tačno odredimo razliku između ljudi koju želimo da utvrdimo.

Mera te razlike može se formulisati samo sledećim terminima:

"Čovek - to je biće koje može da "postupa", i "postupa" svesno na svoju sopstvenu inicijativu."

Razume se, svaki čovek koji više ili manje logički misli i koji je u stanju da bude nepristrasan, mora se složiti s tim da nikada pre nije bilo niti je moglo biti tačnije ili iscrpnije definicije.

Pretpostavimo da smo privremeno prihvatili tu definiciju; u tom slučaju neizbežno se postavlja pitanje koje je proizvod savremenog obrazovanja i savremene civilizacije: može li čovek uopšte bilo šta da čini sam, svesno i svojom sopstvenom voljom.

Ne... odgovaramo odmah na to pitanje.

A zašto ne?

Naprосто zato što, kao što kategorički tvrdi i na osnovu svojih eksperimenata pokazuje Institut za harmoničan razvoj čoveka, u savremenom čoveku sve bez izuzetka "radi samo od sebe" i ne postoji ništa što savremeni čovek radi sam.

U ličnom, porodičnom i socijalnom životu, u politici, nauci, umetnosti, filosofiji i religiji, ukratko rečeno, u svemu što je uključeno u proces svakodnevnog života savremenog čoveka, sve od samog početka do kraja se radi samo od sebe i niko od tih "žrtava savremene civilizacije" ništa ne može da uradi.

Ta eksperimentalno dokazana, kategorički potvrđena tvrdnja Instituta za harmoničan razvoj čoveka, to jest to da savremeni čovek nije stanju da bilo šta radi i da sve u njemu radi samo od sebe, poklapa se s onim što o čoveku govori "egzaktna pozitivna nauka".

Savremena "egzaktna pozitivna nauka" kaže da je čovek veoma složen organizam koji se razvio putem evolucije iz prostijih organizama i da je sposoban da na spoljne uticaje reaguje na veoma složen način.

Ta čovekova sposobnost da reaguje je toliko složena i povratna dejstva mogu otići toliko daleko od uzroka koji su ih izazvali i uslovili, da naivnom posmatraču čovekovi postupci ili, u krajnjoj meri neki od njih, mogu izgledati sasvim spontani. Prema idejama Gurdžijeva, običan čovek u stvarnosti nije sposoban ni za najmanji samostalan postupak ili reč.

On je u potpunosti rezultat spoljnih uticaja.

Čovek je transformatorska mašina, vrsta prenosne pogonske stanice.

Na taj način, s gledišta sveukupnosti ideja Gurdžijeva, kao i u skladu sa savremenom "egzaktnom pozitivnom naukom", čovek se razlikuje od životinje jedino velikom složenošću reakcija na spoljne utiske i strukturom svog sistema opažanja.

A što se tiče onoga što je čoveku svojstveno i što se zove "volja", Gurdžijev potpuno odriče mogućnost njenog postojanja u prirodi običnog čoveka.

Volja - to je određena kombinacija dobijena delovanjem određenih osobina, koje je u sebi svesno izgradio čovek koji može da "postupa".

U prirodi običnog čoveka ono što se naziva "voljom" isključivo je rezultat želja.

Realna volja predstavlja znak veoma visokog nivoa bića u poređenju sa suštinom običnog čoveka. I samo oni koji poseduju takvu suštinu mogu da "postupaju".

Svi ostali ljudi su samo automati, mašine ili mehaničke igračke, koje su navile spoljne sile, i koji rade jedino zato što "opruga", koja u njima postoji, deluje samo

da bi odgovorila na slučajne spoljne uslove - opruga koju oni sami ne mogu ni da produže, ni da skrate, niti da je na bilo koji način izmene na sopstvenu inicijativu. Dakle, ako priznajemo da čovek ima ogromne mogućnosti, mi mu odričemo bilo kakvu vrednost kao samostalne jedinice, sve dok je on onakav kakav je sada. Da bismo podvukli nedostatak bilo kakve volje kod običnog čoveka, mogu se dodati navodi iz drugih Gurdžijevljevih predavanja, u kojima su manifestacije te znamenite volje koja se čoveku pripisuje, koloritno opisane.

Obraćajući se prisutnima Gurdžijev je rekao:

- Vi imate dovoljno novca, odlične životne uslove i uživajte opšte poštovanje i uvažavanje. Na čelu vašeg dobro uhodanog posla stoje ljudi kojima apsolutno verujete i koji su vam odani; jednom rečju, vaš život protiče u ružičnjaku.

Vi raspolazete svojim vremenom prema sopstvenom nahođenju, vi ste pokrovitelj umetnosti, uz šoljicu kafe rešavate svetske probleme, zanima vas čak i razvoj skrivenih duhovnih snaga u čoveku. Vi ste upoznati sa problemima duha i osećate se kao riba u vodi u pitanjima filologije. Pošto imate veoma široka saznanja u mnogim oblastima, imate reputaciju intelektualca koji se razume u svaki problem. Vi ste - obrazac kulture.

Svi vaši poznanici vas smatraju čovekom snažnim i odlučnim, i, čak, većina vaše uspehe pripisuje rezultatima koji su izraz vaše sopstvene volje.

Ukratko, kako god gledali, vi zaslužujete da vas podražavaju, vama se može pozavideti.

Jednog jutra vi ustajete pod teškim utiskom nekakvog sna.

Izvesno osećanje potištenosti, koje brzo prolazi posle buđenja, svejedno ostavlja svoj trag: izvesnu tromost i neodlučnost u pokretima.

Prilazite ogledalu da biste se očesljali i rasejano ispuštate četku; dižete je i odmah ispuštate ponovo. Ondaje podižete blago iznervirani i ispuštate je treći put; pokušavate da je uhvatite u vazduhu, ali... nevešt pokret ruke i četka udara u ogledalo; uzalud ste nastojali da je uhvatite... suviše kasno! Tras! Vaše starinsko ogledalo, kojim ste se toliko ponosili, razbilo se u komadiće.

Do đavola! Đavo da ga nosi! Osećate potrebu da na nekome iskalite svoj bes i, pošto ne nalazite svoje novine uz jutarnju kafu, jer je sluga zaboravio da ih donese, vi osećate kako se čaša vašeg strpljenja prelila i smatrate da ne možete više ostati kod kuće.

Vreme je da krenete. Pošto je vreme divno i pošto ne morate da idete daleko, odlučujete da krenete peške. Iza vas polako ide ide vaš automobil, poslednja reč tehnike.

Jarka sunčeva svetlost deluje na vas umirujuće. Vašu pažnju privlači gomila okupljena na ćošku.

Prilazite bliže i u centru te gomile vidite čoveka koji bez svesti leži na trotoaru. Polismen, uz pomoć nekolicine "svedoka", unosi čoveka u taksu, kako bi ga odvezli u bolnicu.

Zahvaljujući zaprepašćujućoj sličnosti između lica taksiste i lica pijanog monaha koga ste oborili prošle godine kada ste se pripiti vraćali s jedne bučne večerinke, vi

primećujete da se događaj na čošku u vašim asocijacijama neobjašnjivo povezuje s tortom koju ste jeli na toj večerinki.

Ah, kakva je to bila torta!

Vaš sluga, koji je danas zaboravio novine, pokvario vam je raspoloženje. Zašto da to sada ne popravite?

Evo pomodnog kafea u koji ponekad svraćate da posedite s prijateljima.

Ali zašto ste se odjednom setili sluge? Zar niste skoro sasvim zaboravili jutrošnje nerviranje? Ali sada... kako je lepo zasladiti se kolačima i kafom.

Gle! Za susednim stolom sede dve mlade žene. Kakve očaravajuće plavuše!

Čujete kako jedna od njih šapuće drugarici: "Pogledaj, to je tip muškarca kakav se meni sviđa."

Možete li da negirate da su reči, koje ste slučajno čuli i koje su, možda, zbog vas specijalno kazane glasno, izazvale u vama "unutrašnju radost"?

Ako bi vas, recimo, u tom trenutku pitali da li je vredelo da zbog jutarnjeg nerviranja budete van sebe, vi biste, naravno, odgovorili negativno i obećali biste sebi da vam se tako nešto više neće desiti.

Da li je potrebno da opisujemo koliko se promenilo vaše raspoloženje kada ste se upoznali s plavušom koja vas je zainteresovala i koju ste zainteresovali vi i vaše stanje tokom vremena provedenog s njom?

Vraćate se kući kao na krilima, čak i pogled na razbijeno ogledalo izaziva u vama samo osmeh.

Ali šta je s poslom zbog kojeg ste toga jutra izašli iz kuće? Tek sada ste se toga setili. Šteta... nema veze, možete se javiti telefonom.

Prilazite telefonu i telefonistkinja vam daje pogrešan broj.

Vi zovete ponovo, i opet isti broj. Nekakav čovek vas obaveštava da ste mu dodijali, vi odgovarate, da niste vi krivi, reč po reč, i vi na sopstveno zaprepašćenje saznajete da ste grubijan i idiot i daće on, ako se samo još jednom javite...

Tepih, o koji se okliznete, izaziva eksploziju vašeg gneva, uz to, treba čuti ton vašeg glasa dok prekorevate slugu koji vam donosi pismo!

To je pismo od čoveka koga poštujete i čije lepo mišljenje visoko cenite.

Njegov sadržaj je veoma laskav i dok ga čitate, vaša ljutnja prolazi i ustupa mesto "prijatnoj zbunjenosti" čoveka koji sluša panegirik o samome sebi. Završavate čitanje pisma u odličnom raspoloženju.

Mogu da opisujem dalje ovu sliku vašeg dana - dana slobodnog čoveka!

Možda mislite da preterujem?

Ne, to je fotografski tačan snimak, uzet iz života.

Kada govorimo o ljudskoj volji i o različitim aspektima njenih pretpostavljenih autonomnih manifestacija koje za savremenu, takozvanu "radoznanu inteligenciju" - iako s našeg gledišta, naivnu inteligenciju - služe jedino kao materijal za mudrovanje i samozavaravanje, biće korisno ako navedemo reči Gurdžijeva iz jedne njegove besede zato što ideje koje je on izrekao o takvim okolnostima mogu da bace svetlost na iluzornost volje, za koju se pretpostavlja da je svaki čovek ima.

Evo šta je on rekao.

- Čovek dolazi na svet kao čist list papira, oko kojeg okolina tek počinje da se nadmeće da bi ga zaprljala i ispunila obrazovanjem, moralom, informacijama, koje smo nazvali "znanjem" i svim vrstama ideja duga, časti, savesti, i tako dalje, i tome slično.

Svi neprestano ponavljaju o neospornosti i nepogrešivosti onih metoda koje sami koriste kako bi nakalemili te izdanke na stablo koje se zove ljudska "ličnost".

List papira postepeno postaje zaprljan, i što je zaprljaniji, to jest što je čovek više nakljukan efemernim informacijama i pojmovima duga, časti, i tako dalje, koje mu nametljivo ponavljaju ili usađuju ljudi iz njegovog okruženja, utoliko ga svi smatraju "pametnijim" i dostojnijim.

Pošto uvidi da ljudi na tu prljavštinu gledaju kao na vrlinu, on i sam neizbežno gleda na taj zaprljani list papira na isti način.

Dakle, imate model onoga što nazivamo "čovekom", za kojeg se često koriste reči "talenat" i "genije".

Ali raspoloženje našeg "genija" će biti pokvareno za čitav dan ukoliko pored kreveta, kada se probudi, ne nađe svoje papuče.

Običan čovek nije slobodan u svom životu, u svom izražavanju i svom raspoloženju.

On ne može da bude onakav kakav bi trebalo da bude; i on nije onakav kakvim sebe smatra.

Čovek - to zvuči gordo! Samo ime "čovek" znači "kruna stvaranja"; ali... koliko ta titula odgovara savremenom čoveku?

Međutim, čovek, naravno, treba da bude kruna stvaranja, zato što je tako napravljen i što ima sve mogućnosti za sticanje podataka sličnih onima koje poseduje Ostvarivač svega postojećeg u Vasioni.

Da bi se mogao nazvati čovekom, on mora to i da bude.

A da bi bio čovek, on pre svega mora da s nesmanjenom upornošću i nepresušnim impulsom želje, koja proističe iz svih posebnih samostalnih delova koji predstavljaju njegovo jedinstveno biće, to jest sa željom koja istovremeno potiče iz mišljenja, čula i organskog instinkta, da izgradi svestrana znanja o sebi i da se istovremeno neprekidno bori sa sopstvenim subjektivnim slabostima, kao i da štiti rezultate do kojih dolazi jedino uz pomoć svoje svesti, uočavajući pri tome nedostatke sopstvene subjektivnosti i nalazeći sredstva i mogućnosti za borbu sa samim sobom, kao i da teži njihovom iskorenjivanju, ne štedeći sebe.

Otvoreno rečeno, savremeni čovek, kako ga mi vidimo svojim nepristrasnim pogledom, predstavlja samo satni mehanizam, iako veoma složene konstrukcije.

Čovek neizostavno mora duboko da razmisli o svom automatizmu i da ga potpuno shvati, kako bi do kraja procenio značaj tog automatizma i sve posledice i rezultate koje on pretpostavlja, radi svog sopstvenog daljeg života i radi opravdanja smisla i cilja svog rođenja i egzistencije.

Za čoveka koji želi da prouči ljudski automatizam uopšte i da ga sebi objasni, najbolji objekt izučavanja predstavlja on sam, sa svojim automatizmom; ali, da bi ga izučio u praksi i da bi istinski shvatio čitavim svojim bićem, a ne "psihopatski",

to jest samo jednim delom svoje celine, potrebna su ispravno vođena samoposmatranja.

Što se tiče mogućnosti pravilnog sprovođenja samoposmatranja, bez rizika da na sebe navučete bilo kakve kobne posledice, koje veoma često proističu iz ljudskih pokušaja da se nešto uradi bez potrebnog znanja, da biste izbegli suviše napore, neophodno je da budete upozoreni da naš ogled, potkrepljen velikim brojem tačnih informacija, pokazuje kako to nije tako prosto kao što na prvi pogled izgleda. Zbog toga, kao osnovu za ispravno vođeno samoposmatranje uzimamo izučavanje automatizma kod savremenog čoveka.

Pre nego što se pristupi izučavanju tog automatizma i svih principa pravilnog samoposmatranja, čovek jednom zauvek mora da odluči: da će biti bezuslovno iskren prema samom sebi, da ni pred čim neće zatvarati oči, da neće izbegavati rezultate, ma kuda ga oni odveli, da se neće uplašiti zaključaka i neće sebe unapred ograničavati; osim toga, da bi te principe mogao pravilno da primi i usvoji bilo koji sledbenik ovog novog učenja, treba utvrditi odgovarajuću formu "jezika", zato što postojeću formu smatramo apsolutno neprihvatljivom za to učenje.

Što se tiče prvog uslova, pre svega, svako treba da bude upozoren da će čoveku, koji nema naviku da misli i postupa u pravcu koji odgovara principima samoposmatranja, biti potrebna velika hrabrost kako bi iskreno usvojio postignute zaključke i kako ne bi klonuo duhom, već im se povinovao i nastavio da sledi te principe s još većom upornošću, koju to izučavanje neizostavno zahteva.

Ti zaključci mogu, da tako kažemo, da "preokrenu" sva ubeđenja i mišljenja, ukorenjena u čoveku, isto kao i čitav poredak njegovog uobičajenog mišljenja; i, u tom slučaju, on može ostati, možda čak i zauvek, bez svih "prijatnih vrednosti", dragih njegovom srcu, koje su dotle činile njegov spokojan i miran život.

Zahvaljujući ispravno vođenom samoposmatranju, čovek će već prvih dana pojmiti i jasno shvatiti svoju potpunu slabost i bespomoćnost pred licem bukvalno svega što ga okružuje.

On će se svim svojim bićem uveriti da sve njime upravlja, da ga sve usmerava. On, pak, ničim ne upravlja i ništa ne usmerava.

Njega privlači ili odbija ne samo sve živo, koje u sebi nosi mogućnost da kod njega izaziva ove ili one asocijacije, već čak i inertni i neživi predmeti.

Ako se oslobodi lažnog shvatanja samoga sebe i svog samozavaravanja - impulsa koji su postali svojstveni savremenim ljudima - saznaće da je čitav njegov život samo slepa reakcija na to privlačenje ili odbijanje.

On će jasno uvideti kako su takozvani "pogled na svet", njegovo mišljenje, karakter, ukus, i tako dalje, ištancani ukratko, kako je formirana njegova ličnost i pod kakvim uticajima ona može da se menja.

Što se tiče drugog uslova, to jest uspostavljanja pravilnog jezika, to je neophodno zato što je naš opšteprihvaćeni jezik, koji ima, da tako kažemo, "pravo građanstva", i kojim mi govorimo, pišemo knjige i prenosimo naša znanja i ideje drugima, s naše tačke gledišta postao potpuno neupotrebljiv za više ili manje tačnu razmenu mišljenja.

Reči koje čine naš savremeni jezik, zbog proizvoljnog značenja koje im ljudi daju, izražavaju samo neodređena i relativna mišljenja, te ih tako obični ljudi primenjuju "elastično".

U razvoju te anomalije u ljudskom životu, glavnu ulogu, kako mi mislimo, igra nepravilan sistem obrazovanja mlade generacije.

On zauzima glavno mesto, jer, kao što sam već rekao, prisiljavajući omladinu da kao papagaj ponavlja što veći broj reči, učeći je da te reči razlikuje prema zvučanju, kao da njihova realna suština nije važna, taj sistem obrazovanja dovodi do toga da ljudi postepeno gube sposobnost da razmišljaju o onome o čemu sami govore i što čuju od drugih.

Pošto gube tu sposobnost, a istovremeno imaju potrebu da više ili manje tačno prenesu svoje misli drugima, oni su, bez obzira na ogroman broj reči koje već postoje u savremenim jezicima, prinuđeni da ili pozajmljuju reči iz drugih jezika, ili da uvek smišljaju nove reči, zato što, na kraju krajeva, kada savremeni čovek želi da izrazi neku ideju, za koju zna mnogo naizgled odgovarajućih reči i odabere jednu, za koju mu se čini da mu prema misaonom shvatanju najviše odgovara, on i dalje instinktivno oseća nesigurnost u pravilnost svoga izbora i nesvesno pridaje toj reči svoje sopstveno subjektivno značenje.

Zbog te, već automatske navike i postepenog nestajanja sposobnosti dugotrajne koncentracije svog aktivnog mišljenja, običan čovek, dok izgovara ili čuje reč, nevoljno naglašava i zadržava se na ovom ili onom aspektu ideje prenete rečju, neizostavno ograničavajući celovito značenje reči na samo jedan aspekt; to jest, ta reč, bez obzira na to što sadrži sve smislove date ideje, izražava samo prvo značenje koje je on uhvatio, u zavisnosti od automatskih asocijacija koje se u njemu odvijaju. Zato uvek kada savremeni čovek tokom razgovora čuje ili izgovori jednu te istu reč, on joj pridaje različita značenja, često potpuno suprotna punom smislu koji ta reč ima.

Svakom čoveku koji je toga svestan i koji više ili manje ima sposobnost zapažanja, razgovor dvojice savremenih ljudi izgleda kao "tragikomično prazan zvuk", što postaje očigledno kada mu se priključe i drugi.

Svako od učesnika unosi sopstveno subjektivno značenje u sve reči koje postaju težište onoga što se može nazvati "simfonijom reči bez sadržaja", koje uhu nepristrasnog i obaveštenog posmatrača izgledaju naprosto kao ono što se u bajkama "Hiljadu i jedne noći" naziva "kakofonijskom, fantastičnom besmislicom". Razgovarajući na taj način, savremeni ljudi uobražavaju da razumeju jedni druge i čak su uvereni da razmenjuju svoje misli.

S druge strane, oslanjajući se na gomilu neospornih činjenica, potvrđenih psihofizičko-hemijskim eksperimentima, kategorički tvrdimo da sve dok savremeni ljudi budu onakvi kakvi jesu, to jest "obični ljudi", ma o čemu između sebe raspravljali, posebno ako je predmet rasprave apstraktan, oni nikada neće razumeti istovetne ideje, izražene istim rečima, i čak neće uistinu ni razumeti jedni druge. Eto zašto u običnom savremenom čoveku svaki unutrašnji doživljaj, čak i težak, koji bi mogao da ga natera da se zamisli i izvede logičke rezultate koji bi bili veoma

korisni po okolinu, ostaje neizražen i jedino se transformiše u takozvani "podjarmljujući faktor".

Iz tog razloga se izolacija unutrašnjeg života svake individue povećava, i usled toga "uzajamna obuka", toliko neophodna za kolektivnu egzistenciju ljudi, sve brže i brže nestaje.

Zbog gubitka sposobnosti mišljenja i razmišljanja, uvek kada prosečan savremeni čovek čuje ili upotrebi u govoru bilo koju reč koja mu je poznata jedino po zvuku, on se ne zaustavlja kako bi razmislio i čak se i ne pita šta tačno znači ta reč, jer on je već jednom zauvek rešio da on to zna i da drugi to takođe znaju.

Možda će se zapitati ako prvi put čuje sasvim nepoznatu reč; ali u tom slučaju on će se zadovoljiti time što je zamenjuje drugom rečju koja mu zvuči poznato i tada će smatrati da je sve razumeo.

Da bismo naglasili ovo što je upravo rečeno, može se navesti kao primer reč koju savremeni ljudi veoma često upotrebljavaju - reč "svet".

Kada bi ljudi mogli da obuhvate sve u svojim mislima, uvek kada čuju ili izgovore reč "svet", većina bi morala, naravno ukoliko bi bili iskreni, da priznaju kako im ta reč ne daje nikakvu tačnu predstavu. Naprosto, hvatajući na sluh uobičajeno značenje te reči, čije bi im značenje izgledalo jasno, oni kao da u sebi kažu: "A... svet... Znam šta je to", i mirno prelaze na nešto drugo.

Ako neko specijalno skrene pažnju na tu reč i zna da je servira tako da je okolina shvati, oni će pre svega naprosto da se zbune, ali ubrzo, pošto dođu k sebi i sete se prvog značenja koje im padne na pamet, oni će ga predstaviti kao svoje, iako u stvari ranije nisu o tome razmišljali.

A, ukoliko taj ima vlast da većinu savremenih ljudi, čak i one koji su dobili takozvano "dobro obrazovanje", natera da tačno utvrde kako sami razumeju reč "svet", oni će dugo obilaziti okolo naokolo, tako da će se taj nehotice setiti ricinusovog ulja s njegovom delikatnošću. Na primer, neko od tih ljudi, koji je između ostalog, pročitao nekoliko knjiga iz astronomije, rekao bi da "svet" predstavljaju - mnogobrojna sunca, okružena planetama i raspoređena na ogromnom rastojanju jedna od drugih, obrazujući ono što nazivamo "Mlečni put"; iza njega, na neizmernim rastojanjima i izvan granica prostranstava dostupnih našim istraživanjima, po svoj prilici se nalaze druga sazvežđa i drugi svetovi.

Neko drugi, koga zanima savremena fizika, govorio bi o "svetu" kao o stalnoj evoluciji materije, od toma pa sve do ogromnih objekata, kao što su planete i sunca i možda bi pomenuo teoriju o sličnosti sveta atoma i elektrona sa svetom sunca i planeta, i tako dalje u tom duhu.

Treći, koji se iz ovog ili onog razloga zaneo filozofijom i čita sve što mu dođe u ruke u vezi s tim, rekao bi da je "svet" - samo proizvod naše predstave i mašte i da je naša Zemlja, na primer, sa svojim planinama i morima, biljnim i životinjskim carstvima - tek samo privid, iluzorni svet.

Čovek, upoznat s poslednjim teorijama o svetu sa više dimenzija, rekao bi da se "svet" obično tretira kao beskrajna trodimenzionalna sfera, ali da u stvari trodimenzionalni svet ne može da postoji kao takav, već kao poprečni presek

drugog četvorodimenzionalnog sveta, iz koga proističe sve što se događa oko nas i gde se sve vraća.

Čovek, čiji je pogled na svet zasnovan na religioznim dogmama, tvrdio bi da je "svet" - sve što postoji, vidljivo i nevidljivo, Bogom stvoreno i zavisno od Njegove Volje. U vidljivom svetu naš život je kratak, ali u nevidljivom svetu, gde čovek dobija nagradu ili kaznu za sva svoja dela tokom svog boravka u vidljivom svetu, život je večan.

Čovek obuzet "spiritualizmom", rekao bi da pored vidljivog sveta postoji drugi "svet", "onostrani", i da je već uspostavljena veza sa bićima, nastanjenim u tom "onostranom svetu".

Fanatik teozofije bi nastavio i rekao da postoji sedam "svetova" koji se međusobno prožimaju i da se oni sastoje iz materije koja se sve više i više razređuje, i tako dalje.

Ukratko rečeno, ni jedan naš savremenik ne bi mogao da ponudi tačnu, opšteprihvaćenu definiciju o realnom značenju reči "svet".

Potpun unutrašnji život nekog čoveka samo je "automatski kontakt" između dva ili tri asocijativna niza, stvorena iz utisaka koji su prethodno primljeni i fiksirani u svakom od njegova tri centra različite prirode, ili "mozga", putem delovanja nekog slučajnog impulsa, nastalog u njemu. Kada se te asocijacije jave ponovo, to jest kada se ponove odgovarajući utisci, može se videti da se pod uticajem nekog slučajnog unutrašnjeg ili spoljašnjeg dejstva uticaji iste prirode ponavljaju u drugom centru.

Sve osobenosti pogleda na svet običnog čoveka i karakteristične odlike njegove individualnosti se dešavaju i zavise od redosleda impulsa koji nastaju u momentu dobijanja novih utisaka, kao i od automatizma određenog za početak procesa ponavljanja tih utisaka.

Upravo to objašnjava nesklad, koji običan čovek može da uoči među različitim asocijacijama koje nemaju ništa zajedničko i koje se u njemu odvijaju istovremeno za vreme njegovog pasivnog stanja.

Te utiske čovekova priroda opaža posredstvom tri sistema koji deluju kao prijemnici sedam takozvanih "planetarnih centralnih vibracija", a koji kod njega postoje kao i kod svih životinja.

Struktura ta tri sistema percepcije kod čoveka je ista u svakom delu nekog mehanizma.

Oni podsećaju na čiste gramofonske "ploče" i na tim pločama ili, moglo bi se reći, na brazdama se beleže svi primljeni utisci, od prvih dana čovekovog dolaska na svet, pa čak i pre, dok se nalazio u majčinoj utrobi.

Različiti sistemi, koji čine jedinstven mehanizam, takođe poseduju određen automatski mehanizam, zahvaljujući kojem se novonastali utisci, uz one koji se beleže zajedno sa sličnim prethodno primljenim, takođe beleže hronološkim redosledom.

Na taj način, svaki doživljeni utisak se beleži na različitim mestima na više brazda i na tim brazdama se čuva nepromenjen.

Ti opaženi utisci, prilikom kontakta sa vibracijama jedne iste prirode imaju osobinu i kvalitet "samobuđenja"; zatim se ponavlja uticaj nalik na onaj koji je bio izazvan njihovim prvim pojavljivanjem.

Upravo to ponavljanje prethodno primljenih utisaka rađa takozvanu "asocijaciju" i delovi tog ponavljanja zatim dospevaju u polje čovekovog stanja pažnje, koje se naziva "pamćenjem".

Pamćenje običnog čoveka, u poređenju s pamćenjem harmonično razvijenog čoveka tokom njegovog odgovornog života, je veoma loše prilagođeno za korišćenje zaliha prethodno primljenih utisaka.

Pomoću pamćenja običan čovek može da iskoristi redosled tek malog dela svoje zalihe utisaka, dok pamćenje, svojstveno realnom čoveku, zadržava redosled svih utisaka bez izuzetka, bez obzira na to kada su oni primljeni.

Na osnovu mnogobrojnih izvršenih eksperimenata s nesumnjivom tačnošću je utvrđeno da svaki čovek u izvesnim stanjima, kao što je, na primer, određen stadijum hipnoze, može tačno u minut da se seti svega što mu se bilo kada dogodilo; on može da se seti svih pojedinosti svog okruženja, lica i glasova ljudi koji su bili pored njega prvih dana njegovog života, dok je, prema opštevažećem mišljenju, još bio nesvesno biće.

Dok se čovek nalazi u nekom od tih stanja, on pomoću veštačkih sredstava može da pokrene one točkiće koji su bili skriveni u najudaljenijim zabitima njegovog mehanizma. Ali događa se, isto tako, da se ti točkići pokrenu pod dejstvom bilo kojeg javnog ili skrivenog uticaja, izazvanog njegovim doživljajima, usled čega pred čovekom iznenada iskrsavaju davno zaboravljene scene, slike, lica, i tako dalje.

Ovde ću prekinuti izlagača, jer smatram da se može dati sledeća dopuna:

Dopuna

Takav je običan, prosečan čovek - nesvesni rob, potpuno u službi univerzalnih ciljeva, stranih njegovoj sopstvenoj individualnosti.

On može takav da proživi čitav svoj život i takav zauvek da nestane.

Ipak, Velika Priroda mu je dala mogućnost da ne ostane biće - naprosto slepi instrument koji je potpuno u službi tih univerzalnih objektivnih ciljeva, već da, služeći joj i ostvarujući sve što mu je predodređeno i što je usud svakog stvora koji diše, istovremeno radi na sebi, na svojoj sopstvenoj "egoističkoj" ličnosti.

Ta mogućnost mu je takođe data radi služenja zajedničkom cilju, zato što su za ravnotežu objektivnih zakona potrebni takvi relativno slobodni ljudi.

Iako je ta sloboda moguća, ipak, teško je reći može li svaki neobičan čovek da je ostvari.

Postoji mnogo uzroka koje to mogu sprečiti i koji u većini slučajeva ne zavise od nas lično, niti od velikih kosmičkih zakona, već jedino od različitih slučajnih uslova našeg rođenja i formiranja, to jest, uglavnom od nasleđa i raznih okolnosti koje prate proces našeg "pripremnog uzrasta". Upravo ti nekontrolisani uslovi mogu sprečiti to oslobađanje.

Osnovna teškoća u načinu oslobađanja od stalnog ropstva jeste to što smo dužni da s namerom koja je rezultat naše sopstvene inicijative, sa upornošću koja podržava naše sopstvene napore - to jest, ne tuđom voljom, već našom sopstvenom uspemo da iz svoje prirode iskorenimo ne samo fiksirane posledice određenih svojstava onoga što je postojalo kod naših praotaca i što je nazivano "organom kundabufera", već i predispozicije za te posledice, koje opet mogu pustiti svoje izdanke.

Da biste stekli makar približnu predstavu o tom čudnom organu i njegovim osobinama, kao i o načinu ispoljavanja posledica tih svojstava, treba da se zadržimo na tom pitanju nešto duže i da o njemu porazgovaramo podrobnije.

Velika Priroda je u svojoj dalekovidosti, iz mnogobrojnih važnih razloga - čija će teorijska objašnjenja biti data na sledećim predavanjima - bila prinuđena da u organizam naših predaka smesti jedan specijalni organ, čije su osobine onemogućavale da se vidi i oseti realnost.

Iako je kasnije Velika Priroda taj organ uklonila iz njihovih organizama, zbog kosmičkog zakona "asimilacije rezultata često ponavljanih radnji" - prema kojem usled čestog ponavljanja jedne te iste radnje u svakoj kosmičkoj koncentraciji pod određenim uslovima dolazi do tendencije reprodukovanja sličnih rezultata — predispozicija, formirana kod naših predaka, prenošena je iz generacije u generaciju, tako da su kod njihovih potomaka, pošto su u procesu svog svakodnevnog života uspostavili mnoge uslove koji su bili povoljni za njeno zakonomerno manifestovanje, posledice različitih svojstava toga organa počele da se ispoljavaju kod njih i, prenoseći se iz generacije u generaciju, postepeno su se ukorenile i, na kraju krajeva, izazvale iste one manifestacije, kao i kod njihovih predaka.

Da bismo makar približno shvatili kako se te posledice manifestuju kod nas, hajde da razmotrimo jednu nesumnjivu činjenicu, kojaje potpuno razumljiva našem Umu. Svi ljudi su smrtni i svako od nas može u svakom trenutku da umre.

A sada postavimo pitanje: može li čovek zaista da opiše i, da tako kažemo, da "preživi" u svojoj svesti proces sopstvene smrti?

Ne! Svoju sopstvenu smrt i doživljaj tog procesa čovek, ma koliko to želeo, nikada ne može da opiše.

Običan savremeni čovek može da zamisli smrt drugog čoveka, ali i to nepotpuno. On može da opiše, na primer, nekog mistera Smita, koji izlazi iz pozorišta, pada pod automobil i gine...

Ili, otkačenu tablu sa natpisom firme vetar baca na glavu mistera Džonsa koji tu slučajno prolazi, i ubija ga na licu mesta...

Ili, pak, mister Braun pojede pokvarenog jastoga i, pošto mu nema spasa, on sutradan umire.

Svako može lako da zamisli sve to. Ali može li običan čovek da vidi sebe u situaciji kakvu je zamislio za mistera Smita, mistera Džonsa i mistera Brauna i da zaista oseti potpuno očajanje pred licem takve situacije?

Razmislite, u kakvom stanju može biti čovek koji je jasno zamislio i osetio neizbežnost sopstvene smrti!

Ako to ozbiljno zamisli i toliko duboko oseti da zaista spozna sopstvenu smrt, može li za njega postojati nešto užasnije od toga?

U svakodnevnom životu, osim užasne činjenice o neizbežnosti naše sopstvene smrti, postoje mnoge druge stvari, posebno u poslednje vreme, i ako samo zamislimo da se one u životu moraju doživeti to će u nama izazvati osećanje neopisive i nepodnošljive patnje.

Pretpostavimo da neki savremeni ljudi, koji su već potpuno lišeni svake objektivne nade u budućnost, to jest oni koji ništa nisu "posejali" tokom svog odgovornog života i zato nisu "požnjeli" nikakve plodove, pretpostavimo da jednog dana shvate neizbežnost skoro smrti - zbog takve pomisli je moguće obesiti se.

Usled specifičnog delovanja posledica svojstava organa kundabufere na njihovu psihu, većina savremenih ljudi - ona tricentrična bića u koja je Tvorac položio svoje nade da će služiti višim ciljevima - oslobođeni su tih istinskih užasa. I na taj način oni mogu mirno da provedu svoj život, izvršavajući nesvesno ono za šta su bili predodređeni, ali pri tome mogu služiti samo neposrednim ciljevima, Prirodi, jer su sebe zbog svog nedostojnog, nenormalnog života, lišili svake mogućnosti služenja višim ciljevima.

Te posledice dovode do toga da ljudi ne samo što nisu svesni tog užasa, već, kako bi umirili sebe, izmišljaju svakakva fantastična objašnjenja, koja izgledaju verodostojna jedino njihovoj naivnoj logici, o onome što stvarno osećaju i o onome što uopšte ne osećaju.

Pretpostavimo, recimo, da je pitanje naše nesposobnosti da stvarno osetimo razne istinske strahove, posebno strah od sopstvene smrti, postalo "nasušno pitanje dana", kao što s vremena na vreme biva s nekim pitanjima savremenog života; tada bi, po svoj prilici, svi obični smrtnici i takozvani "naučnici" ponudili tačno rešenje u koje ni na trenutak ne bi sumnjali i "s penom na ustima" bi dokazivali da ljude od sopstvenih užasa može spasti jedino njihova sopstvena "volja".

Ali, ako pretpostavimo da je tako, zašto nas onda ta pretpostavljena volja ne spase od svih sitnih strahova, koji nas spopadaju na svakom koraku?

Da bi se čitavim svojim bićem, a ne naprosto "u mislima", što je na nesreću naših potomaka postalo dominantna osobina savremenih ljudi, osetilo i shvatilo ono što sam sada rekao, zamislite sledeće:

Uveče, posle predavanja idete kući, svlačite se, ležete u postelju i upravo kada se spremate da se pokrijete, ispod jastuka istrčava miš i pretrčavši duž čitavog vašeg tela, nestaje u naborima pokrivača.

Priznajte iskreno da već sama pomisao na to izaziva drhtavicu i čitavom vašem telu. Zar nije tako?

A sada, molim vas, hajde da napravimo izuzetak i da bez učešća bilo kakvih subjektivnih emocija, fiksiranih u vama, zamislimo da vam se tako nešto dogodilo, i vi ćete zaprepašćeno shvatiti da biste reagovali na isti način.

Štaje tu strašno?

To je običan domaći miš, najbezazlenije od svih stvorenja.

I zato vas pitam, kako se to može objasniti ako se pretpostavi da svaki čovek poseduje "volju"?

Kako se možemo pomiriti s činjenicom da se čovek boji plašljivog malog mišića, najplašljivijeg stvorenja, kao i hiljada drugih gluposti koje se verovatno nikada neće dogoditi, ali ne oseća strah pred licem sopstvene neizbežne smrti?

U svakom slučaju, tu užasnu protivrečnost je nemoguće objasniti delovanjem famozne "volje".

Kada se o toj protivrečnosti trezveno razmisli, bez ikakvih predrasuda, to jest bez gotovog mišljenja takozvanih "autoriteta" - čijeg se mudrovanja ljudi pridržavaju zbog svoje naivnosti i "instinkta stada", a da i ne govorimo o rezultatima, nastalim u njihovom mišljenju zbog anomalnog obrazovanja - postaje potpuno očigledno da je sve te strahove, koji u ljudima ne rađaju želju da se obese, Priroda specijalno dopustila u meri u kojoj su oni neophodni za proces našeg svakodnevnog života. I razume se, bez njih - bez svih tih, u subjektivnom smislu "buvljih ujeda", koji za nas predstavljaju "besprimerne strahove" - mi nemamo nikakve doživljaje uopšte - radosti, nade, razočaranja, i tako dalje, te ne možemo osećati sav taj nemir, stimulanse, težnje ili uopšte bilo kakve impulse koji nas primoravaju da radimo, da se borimo za nešto i da težimo nekakvom cilju.

Upravo ta sveukupnost, moglo bi se reći "dečjih doživljaja", kod običnog čoveka nastaje i protiče automatski i ti doživljaji, s jedne strane, čine i održavaju život, dok, s druge strane, ne ostavljaju ni vremena ni mogućnosti da se vidi i oseti realnost. Kada bi običan savremeni čovek mogao nekako to da oseti ili da zapamti kako će u određeno i izvesno vreme, na primer, sutra, kroz nedelju ili mesec dana, ili čak kroz godinu ili dve pouzdano umreti, šta bi onda ostalo od svega što je do tada činilo njegov život?

Sve bi za njega izgubilo smisao i značaj. Šta bi bilo važno: nagrade, dobijene onomad za dugu službu, kojima se toliko radovao, ili pogled pun obećanja što ga je uputila žena koju odavno i beznadežno želi, ili novine uz jutarnju kafu, ili komšijski pozdrav pun poštovanja na stepeništu, pozorište uveče, odmor i san... sve te prijatne stvari - koliko bi sve one vredele?

Naravno, one više ne mogu imati značaj, koji im je pridavao pre, ukoliko čovek zna da će ga smrt stići za pet ili deset godina. Ukratko, običan čovek ne može i ne treba da gleda sopstvenoj smrti "u oči", zato što treba da reši pitanje koje pred njim stoji: "Zašto treba da živimo, radimo i patimo?"

Upravo da to pitanje ne bi moglo da bude postavljeno, Velika Priroda je, uverivši se da u čoveku više nema faktora za valjano izražavanje, svojstveno tricentričnim bićima, providencijalno i mudro zaštitila ljude, uzimajući u obzir da u njihovoj prirodi dolazi do različitih posledica onih osobina koje im ne dolikuju i koje im usled neophodnih aktualizacija ne omogućuju da opaze i osete realnost.

I Velika Priroda je bila prinuđena da se prilagodi toj anomaliji u objektivnom smislu zato što je to, zbog uslova svakodnevnog života, koje su ljudi sami uspostavili, zbog pogoršanja kvaliteta zračenja, neophodnog za više opštekosmičke ciljeve, bilo neophodno u cilju uspostavljanja ravnoteže, regulacije nataliteta i dužine života.

Dakle, jasno je da ljudima život nije dat radi njih samih, već da bi služili opštekosmičkim ciljevima, a da Velika Priroda održava taj život tako da on protiče više ili manje podnošljivo i brine o tome da se on ne prekine prevremeno. Zar i mi ljudi ne hranimo, brinemo i na isti način, koliko god je moguće, činimo prikladnim život naših ovaca i svinja.

Zar to činimo zato što cenimo njihove živote radi samih njihovih života?

Ne! Mi sve to činimo da bismo ih jednog lepog dana ubili i uzeli njihovo meso koje nam je potrebno i koje treba da bude što masnije.

Na isti način Priroda preduzima sve moguće mere kako bismo mi živeli tako da ne vidimo taj užas i da se ne bismo obesili, već da bismo živeli dugo, a onda kada joj je to potrebno, ona nas ubija.

U postojećim uslovima svakodnevnog života ljudi to je već postalo neosporan zakon Prirode.

U našem životu postoji najveći mogući cilj i svi smo dužni da služimo tom velikom opštem cilju - u tome je sav smisao i svrha našeg života.

Svi ljudi bez izuzetka - robovi njenog "Veličanstva", kao i svi koji, hteli ne hteli, moraju da joj se potčine i bezuslovno i beskompromisno izvršavaju ono što je svakome od nas predviđeno nasleđem i stečenom suštinom.

Sada, posle svega što sam rekao, vraćajući se osnovnoj temi današnjeg predavanja, želim da vas podsetim na izraze koje sam nekoliko puta upotrebio za definisanje čoveka - "pravi čovek" i "čovek pod navodnicima", i da na kraju kažem sledeće. Iako su pravi čovek, koji je već stekao svoje sopstveno "Ja", i čovek pod navodnicima, koji svoje "Ja" nema, u jednakoj meri robovi istog "Veličanstva", razlika među njima, kao što sam već govorio, jeste u tome što je pozicija prvog prema ropstvu svesna i on ima mogućnost da čak i kada služi "univerzalnom ostvarenju", primeni deo svojih manifestacija u skladu sa Providenjem Velike Prirode, kako bi došao do "večne Suštine", dok drugi, na saznavši za svoje ropstvo, tokom čitave svoje egzistencije služi naprosto kao stvar koja, kada prestane da bude potrebna, zauvek nestaje.

Da bih ono što sam upravo rekao učinio što iscrpnijim i konkretnijim, upoređiću život čovečanstva s velikom rekam koja potiče iz različitih izvora i teče površinom naše planete, a život pojedinačnog čoveka sa jednom od kapi, koje čine tu reku života.

Reka najpre teče kao jedinstvena celina relativno ravnim dolinom, a zatim se na mestu koje je Priroda podvrgla "nezakonitoj kataklizmi" deli na dva zasebna korita ili, kako se ponekad kaže, nastaje "vododelnica".

Sva voda jednog dela reke posle podele teče još ravnijom dolinom posred "veličanstvenog i živopisnog" pejzaža, u kojem se ističe lepotom i najzad se uliva u beskrajni okean.

Drugi deo reke nastavlja da savlađuje prepreke, stvorene upravo pomenutom "nezakonitom kataklizmom", najzad dospeva u pukotine, nastale usled te kataklizme i ponire u najveće dubine Zemlje.

Iako posle "vododelnice" ta dva dela teku samostalno i više se ne mešaju, u određenim momentima oni se jedan drugome toliko približavaju da se svi rezultati, nastali procesom njihovog proticanja, sjedinjuju, a ponekad, čak, za vreme velikih atmosferskih pojava, kao što su vetrovi, bure, i tako dalje, mlazevi vode i čak pojedine kapi, dospevaju iz jednog dela u drugi.

Zasebno uzet, život svakog čoveka, do stupanja u odgovoran uzrast, odgovara kapi vode u prvobitnom toku reke, a mesto gde nastaje "vododelnica", odgovara vremenu kada on postaje odrasla jedinka.

Pre te podele svaki deo vode, radi ispunjenja misije kojaje data čitavoj reci, u skladu sa zakonom predstavlja celinu i u najmanjim pojedinostima je isti za svaku pojedinačnu kap, ali samo zato što se svaka kap nalazi u zajedničkom toku čitave reke.

Za samu kap, sva njena sopstvena kretanja, svi pravci u kojima se ona kreće i sva stanja, izazvana promenom njenog položaja, putem različitih slučajnih uslova okoline, ubrzavanjem ili usporavanjem tempa njenog kretanja, uvek je i potpuno stvar slučaja.

Za kapi ne postoji predodređenost njihove sopstvene sudbine - predodređenost postoji samo za čitavu reku.

Na početku toka reke ili života kapi, sada ovde, a kroz magnovenje tamo, već minut kasnije one mogu i da ne postoje više kao takve, pljusnuvši iz reke ili isparivši iz nje.

I ponekad je zbog nedostojnog života nekog čoveka, Velika Priroda prinuđena da kod njega izazove određeno izrođavanje. U cilju opšte aktualizacije svega postojećeg bilo je predviđeno da se celokupan ljudski život na Zemlji podeli na dva dela; i Velika Priroda je predvidela i postepeno fiksirala u pojedinostima svoje opšte aktualizacije određeni zakonomerni proces, putem kojeg u kapi vode prvobitnog toka reke života, za vreme takozvane "unutrašnje subjektivne borbe sa sopstvenim negativnim principom", može da nastane ili da ne nastane "nešto", zahvaljujući čemu se rađaju određene osobine koje mu omogućuju da na mestu vododelnice uđe u prvi ili u drugi deo vodenog toka.

To "nešto", koje u prirodi svake kapi služi za auktualizaciju osobina koje odgovaraju prvom ili drugom vodenom toku, predstavlja u prirodi svakog čoveka, koji je dostigao odgovorni uzrast, upravo ono "Ja", kome je posvećeno današnje predavanje.

Čovek koji poseduje svoje sopstveno "Ja", stupa u jedan od vodenih tokova reke života, dok čovek, lišen "Ja", stupa u drugi.

Dalju sudbina svake kapi reke života određuje "vododelnica" u skladu sa onim vodenim tokom u koji ona dospeva.

Do toga dolazi zato što se, kao što sam već rekao, prvi od ta dva dela vodenog toka, na kraju krajeva, uliva u okean, to jest u onu sferu Prirode, u kojoj se neprekidno odvija "Razmena materija" sa različitim kosmičkim koncentracijama putem procesa takozvanog "pohdalisdžanhija", čiji jedan aspekt, uzgred, savremeni ljudi nazivaju

"ciklonima". Na taj način, svaka kap vode dobija mogućnost daljeg razvoja i kretanja ka sledećem, višem nivou.

Što se tiče drugog vodenog toka, on se na kraju krajeva sliva u pukotine u utrobi Zemlje, gde učestvuje u "involucionom stvaranju" koje se neprekidno odvija unutar planete, te se pretvara u paru i raspoređuje u odgovarajuće sfere kako bi služio za nastanak novih objekata.

Posle "vododelnice", veliki i mali posledični procesi koji obezbeđuju ispunjenje predodređene namene svakog vodenog toka, do najmanje pojedinosti svog spoljašnjeg kretanja, takođe proističu iz tih istih kosmičkih zakona; ipak, rezultati koji iz njih slede, da tako kažemo, "subjektivizovani" su prema dvama vodenim tokovima; i mada funkcionišu nezavisno, oni neprekidno jedan drugome pomažu i podržavaju jedan drugoga.

"Subjektivizovani" rezultati drugog reda, koji proizilaze iz fundamentalnih kosmičkih zakona, ponekad funkcionišu rame uz rame, ponekad se sudaraju ili presecaju, ali se nikada ne sjedinjuju. A delovanje tih "subjektivizovanih" rezultata drugog reda, u određenim uslovima okruženja, takođe može ponekad da se odnosi na pojedine kapi.

Za nas, savremene ljude, osnovno zlo se sastoji u tome što zbog različitih uslova svakodnevnog života, koje smo sami ustanovili, posebno zbog anomalnog "obrazovanja", dospevamo u odgovoran uzrast stičući prirodu koja odgovara jedino onom delu reke života kojem je suđeno da se sunovrati u utrobu zemlje, i dospevši tamo idemo nošeni maticom; ne misleći na posledice, prepustivši se toku, mi sve prepuštamo sudbini.

Dok god smo pasivni, mi ne samo da neizbežno moramo da služimo jedino kao sredstva "involucionog" stvaranja Prirode, već radi spasenja života moramo ropski da se pokoravamo svim vrstama slepog slučaja.

Pošto je većina ovde prisutnih slušalaca, što bi se reklo, već "stupila" u odgovoran uzrast i iskreno može priznati da do sada nije imala sopstveno "Ja", i pošto u skladu sa sadržajem svega što sam ovde rekao, ne vidi za sebe nikakvu prijatnu perspektivu, reći ću vam sasvim otvoreno i bez ikakvih zadnjih namera, kako ne biste, posebno oni među vama koji su to shvatili, počeli da "jadikujete" i pali u uobičajeni "pesimizam" koji prevladava svuda u anomalnom životu savremenih ljudi, da prema mojim ubeđenjima, formiranim tokom dugih godina istraživanja i potkrepljenih mnogobrojnim eksperimentima izvršenim neuobičajenim metodama, kao i njihovih rezultata, na kojima se zasniva Institut za harmoničan razvoj čoveka - čak ni za vas još nije suviše kasno.

Radi se o tome da su mi ta istraživanja pouzdano i jasno pokazala da je u svojoj beskrajnoj brizi Majka Priroda predvidela mogućnost da sva bića steknu zrno svoje suštine, to jest sopstveno "Ja", čak i pošto stupe u odgovoran uzrast.

Dalekovidost naše Majke Prirode, u našem slučaju, sastoji se u tome što nam ona pod određenim unutrašnjim i spoljašnjim uslovima pruža mogućnost da pređemo iz jednog toka u drugi.

Izraz "prvo oslobađanje čoveka", koji je do nas došao iz davnina, odnosi se upravo na takvu mogućnost prelaska iz jednog toka, kome je namenjeno da nestane u paklenim dubinama, u drugi tok, koji se uliva u beskrajna prostranstva bezgraničnog okeana.

Ali nije lako preći iz jednog toka u drugi, nije dovoljno naprosto to poželeti. Za to je pre svega neophodno svesno kristalizovati u sebi podatke koji će u vašoj prirodi roditi stalni i nepresušni impuls želje za takav prelazak; osim toga, treba proći kroz dugu odgovarajuću pripremu.

Za takav prelazak potrebno je da se, pre svega, odreknete svega što ste smatrali "bogatstvima" u ovom toku života, a što u stvarnosti čine samo automatske i ropski stečene navike.

Drugim rečima, treba da umrete za sve, da postanete ravnodušni prema svemu što čini vaš svakodnevni život.

Upravo o takvoj smrti govore sve religije.

U tome se sastoji značenje reči koje su do nas došle iz daleke prošlosti: "Bez smrti nema preporoda ili, drugim rečima, "ako ne umrete, nećete moći da vaskrsnete iz mrtvih".

To se ne odnosi na smrt tela, jer za takvu smrt nije potrebno vaskrsavanje.

Jedino duša, štaviše, besmrtna duša, može bez vaskrslog tela.

Nema potrebe da vaskrsavamo da bismo izašli na Poslednji Božji Sud, kako nas uče Crkveni Oci.

Ne! I sam Isus Hristos i svi proroci, poslani Odozgo, govorili su o smrti koja se može desiti ovde, u ovom životu, to jest o smrti onog "tiranina" koji nas drži u ropstvu i u oslobađanju od njega se upravo sastoji prvo oslobađanje čoveka.

Sumirajući sve što je rečeno - ideje predavanja koje ste čuli i ono što sam danas dodao - o dvema kategorijama savremenih ljudi koji nemaju ništa zajedničko sa stanovišta svog unutrašnjeg sadržaja, kao i o činjenici dostojnoj žaljenja, da se usled progresivno pogoršanih uslova svakodnevnog života, posebno usled nepravilnog sistema obrazovanja mlade generacije, razne posledice svojstava organa kundabufera javljaju mnogo intenzivnije u prirodi ljudi odnedavno, smatram neophodnim da naglasim i, čak, da podvučem, da svi nesporazumi, do kojih dolazi u procesu naših međusobnih odnosa, sve svađe i sporovi, svođenja računa i nepromišljene odluke - odluke, posle kojih nas dugo muči "griža savesti" - pa čak i tako veliki događaji, kao što su ratovi i druge nesreće - naprosto predstavljaju rezultat svojstava prirode običnih ljudi koji nikada nisu specijalno radili na sebi, svojstava koje bih nazvao "izokrenutim viđenjem stvarnosti".

Svaki čovek koji može iole ozbiljno da misli, mora da se složi s tim da, ako uzme u obzir samo jednu prostu činjenicu koja se često ponavlja u procesu našeg unutrašnjeg života, a to je da naši doživljaji, koji izgledaju toliko užasni dok ih trpimo, posle izvesnog vremena bivaju u našem logičkom mišljenju nešto što "ne vredi ni pišljiva boba", jer ih zatim smenjuju drugi doživljaji i mi ih sećamo tek kada smo u sasvim drugačijem raspoloženju.

Rezultati misli i osećanja prosečnog čoveka često dovode dotle da on, što se kaže, "od komarca pravi magarca, a od magarca komarca".

Manifestacije te štetne osobine u ljudskoj prirodi postaju posebno intenzivne za vreme događaja kakvi su ratovi, građanski ratovi, i tako dalje. U takva vremena postaje posebno izrazito stanje koje priznaju čak i ljudi pod čiji uticaj, osim retkih izuzetaka, dospevaju svi i koje se naziva "masovnom psihozom".

Osnovna karakteristika tog stanja se sastoji u tome da kada obični ljudi sa svojim slabim mišljenjem, koje u takva vremena još više slabi, prihvate na poverenje sve što im govore razni ludaci, oni u punom smislu reči postaju žrtve zlobnih izmišljotina i izražavaju se potpuno automatski.

Dok se ljudi nalaze pod uticajem te kobne osobine, koja je već postala stalna odlika savremenih ljudi, oni gube sveto "nešto" koje se naziva "savešću", a koje su stekli zahvaljujući podacima kojima ih je Velika Priroda obdarila kao bogolika stvorenja, razlikujući ih od običnih životinja.

Pametnim ljudima se nimalo ne dopada postojanje te osobine kod naših savremenika, zato što, prema istorijskim podacima i otkrićima mnogih istinskih naučnika prošlih epoha, Velikoj Prirodi više nisu potrebni fenomeni poput masovne psihoze za održavanje sopstvene ravnoteže. Naprotiv, povremeno izražavanje te osobine kod ljudi, prisiljava je da se uvek iznova prilagođava, na primer, da povećava natalitet, da menjatakozvani "tempo opšte psihe", i tako dalje.

Posle svega što sam sada rekao, smatram neophodnim da podvučem kako su svi istorijski podaci - koji su postali dostupni nekim savremenim ljudima, kao i meni, i koji se odnose na ono što se stvarno dogodilo u životima ljudi u prošlim vremenima, a nikako one podatke koje su izmislili savremeni, takozvani "školarci", uglavnom Nemci, čijim se "pričama" pune mozgovi čitave mlade generacije svuda na Zemlji - jasno pokazuju da se ljudi u prošlosti nisu delili na dva životna toka, već su se svi kretali zajedničkim koritom.

Ukupan život čovečanstva se podelio na dva toka tek posle perioda "tikliamiške civilizacije" koji je neposredno prethodio vavilonskoj.

Od toga doba, postepeno je uspostavljen sadašnji način života čovečanstva koji, kao što mora znati svaki razuman čovek, može proticati više ili manje podnošljivo jedino ako se ljudi dele na gospodare i robove.

Iako je položaj gospodara ili robova odavno nedostojan ljudi kao dece našeg opšteg Oca, ipak, postoje uslovi koji su već potpuno fiksirani u procesu kolektivnog života ljudi, čije poreklo leži u dubokoj prošlosti, i mi se moramo pomiriti s tim i postići kompromis, koji prema nepristrasnom razmišljanju odgovara našem ličnom blagostanju i koji, istovremeno, ne protivreči zapovestima koje nama, ljudima, daje "Praizvor svega postojećeg".

Takav kompromis je moguć, po mom mišljenju, ukoliko neki ljudi svesno postavljaju kao osnovni cilj svoje egzistencije dobijanje svih neophodnih podataka kako bi postali gospodari sebi sličnih iz svog okruženja.

Polazeći od toga i postupajući u skladu s mudrom idejom prošlih vremena, koja tvrdi da čovek ako želi da bude "pravedan i dobar čovekoljubac, mora pre svega da

bude sebeljubac", svako od nas je, koristeći zdravu logiku, koju nam je dala Velika Priroda, morao kao svoj osnovni cilj da postavi da bude gospodar.

Ali ne gospodar u onom smislu te reči, koji joj pridaju savremeni ljudi, to jeste oni koji imaju mnogo robova i novca, već onaj čovek, koji zahvaljujući svojim objektivnim vrlim delima prema svom okruženju - to jest delima koja su jedino izraz diktata njegovog čistog Uma, bez i najmanjeg učešća onih impulsa, koji u njemu, kao i u svim ljudima, rađaju posledice svojstava kobnog organa kundabufera - dobija ono "nešto", što podstiče sve iz njegovog okruženja da mu se priklone i da s poštovanjem ispune sve njegove zapovesti.

Ja sada smatram svoju prvu knjigu završenom i to završenom upravo u obliku koji čak i mene zadovoljava.

U svakom slučaju, ja sebi dajem reč da od sutrašnjeg dana ovom svom delu neću poklanjati ni trenutak svoga vremena.

A sada, pre nego što počnem da radim na sledećoj knjizi, kako bih joj pridao svima dostupnu formu, nameravam da se odmaram čitavih mesec dana, da uopšte ništa ne pišem, radi stimulanja svog organizma, umornog do krajnjih granica, i da polako ispijem svih petnaest preostalih boca "božanskog nektara", koji je sada na Zemlji poznat kao "Stari Kalvados".

Taj Stari Kalvados, uzgred - dvadeset sedam boca tog napitka - imao sam sreće da pre nekoliko godina slučajno pronađem zakopane pod smesom krečnjaka, peska i dobro usitnjene slame, kada sam kopao jamu za čuvanje šargarepe tokom zime u jednom od podruma svog sadašnjeg doma.

Boce tog božanskog napitka su, po svoj prilici, radi spasenja svoje duše zakopali monasi koji su živeli na tom mestu, daleko od svetovnih sablazni.

Sada mi se čini da su boce tu zakopane sa izvesnim tajnim ciljem i, da su, zahvaljujući svojoj takozvanoj "intuitivnoj pronicljivosti" - za koju su podaci, kako se može pretpostaviti, formirani zahvaljujući njihovom pobožnom životu - predvideli da ta božanska tečnost treba da dospe u ruke čoveka koji ju je dostojan, kako bi shvatio smisao stvari koje će ga podstaći da afirmiše značaj ideala na kojima je bilo zasnovano to monaško bratstvo i doprineo njihovom boljem prenošenju budućim generacijama.

Za vreme svog odmora, u svakom pogledu sasvim zasluženog, želim da ispijem tu izvrsnu tečnost koja mi je ovih poslednjih godina omogućila da bez patnje podnosim sebi slične spodobе (persone) kojima sam poslednjih godina bio okružen, da slušam nove anegdote, a, ponekad, usled nedostatka novih stare - što, naravno, govori o talentu pripovedača.

Tek je podne, a pošto sam dao reč da ništa više neću napisati u ovoj prvoj knjizi i da ću sve započeti tek sutra, još imam vremena da ne kršeći reč i jasne svesti dodam da sam pre godinu ili dve čvrsto rešio da objavim samo prvu knjigu svojih dela. Što se tiče druge i treće knjige mojih dela, nameravam da ih ne objavljujem već da organizujem da ona na određeni način budu deljena, kako bih uz njihovu pomoć ispunio jedan od osnovnih zadataka, za koji sam se zarekao da ću ga rešiti, a to je da po svaku cenu svojim savremenici dokažem apsurdnost svih njima svojstvenih

ideja u vezi sa pretpostavki o postojanju "onog sveta", s njegovim famoznim i divnim "rajem", i odvratnim "paklom"; i da u isto vreme ustanovim teorijski, a u budućnosti i praktični - to čak i "totalne žrtve" savremenog obrazovanja moraju uzdrhtavši da shvate - da pakao i raj, naravno, postoje, ali ne na "onom svetu", već ovde, pored nas, na Zemlji.

Posle objavljivanja prve knjige nameravam da širim ideje sadržane u drugoj, da organizujem razne velike centre uz istovremena, svima dostupna javna čitanja. Zbog realnih, nesumnjivo dostižnih istina, objašnjenih u ovoj knjizi, želeo bih da je učinim dostupnom isključivo onima koje će, pošto saslušaju sadržaj moje druge knjige, u skladu s mojim uputstvima odabrati specijalno obučeni ljudi.

NAPOMENA IZDAVAČA

Napomene uz delo Sve i svja ili Belzebubovi razgovori sa unukom. Originalni naslov knjige je Belzebubovi razgovori sa unukom ili objektivnonepristrasna kritika ljudskog života. Sve i svja je naslov celokupnog dela koje nikada nije napisano a trebalo je da po zamisli autora obuhvati tri serije knjiga:

SVE I SVJA (Plan celokupnog dela u tri toma)

Prva serija (tri knjige) Belzebubovi razgovori sa unukom ili objektivno nepristrasna kritika ljudskog života

Druga serija (tri knjige) Susreti sa izuzetnim ljudima

Treća serija (četiri knjige) Životje stvaran samo kada 'jajesam'

Sve ovo je napisano u skladu sa potpuno novim principima logičkog razmišljanja i najstrožije je usmereno ka rešavanju sledeća tri osnovna problema:

Prva serija ima za cilj da bez milosti i kompromisa uništi u mislima i osećanjima čitaoca vekovima ukorenjena mišljenja i stavove o svemu što postoji na svetu.

Druga serija ima za cilj da čitaoca upozna sa neophodnim materijalom za novo stvaranje i da dokaže njegovu ispravnost i kvalitetnost.

Treća serija ima za cilj da u mislima i osećanjima čitaoca - umesto umišljenog sveta koji trenutno percipira - stvori predstavu sveta koja odgovara onome kakav on u stvarnosti jeste.

Navedeni plan je u originalnom izdanju štampan na početku prvog dela 'Belzebubovih razgovora', pre 'Prijateljskog saveta', odnosno uvodnog dela koji je u ruskom izdanju, na osnovu koga je rađen ovaj prevod, štampan pod nazivom 'Od autora'.

Ovaj plan stoji tako kako je napisan, iako se nikada nije pojavio navedeni broj knjiga iz druge i treće serije.

Važna ispravka. Radi se o fundamentalnom kosmičkom zakonu Heptaparaparšinah koji je vezan za broj sedam. Dakle, nije Geptaparaparšinah, kako je uglavnom napisano u prvoj i drugoj knjizi Belzebubovih razgovora... nego Heptaparaparšinah, kako je ispravno napisano u trećoj knjizi.